

Dây Leo

Contents

Dây Leo	3
1. Q.1 - Chương 1: Đường Mạn (1)	3
2. Q.1 - Chương 2: Đường Mạn (2)	5
3. Q.1 - Chương 3: Không Phải Đàn Ông Nào Cũng Xấu Xa	7
4. Q.1 - Chương 4: Chim Én Nhỏ Và Thiên Nga	8
5. Q.1 - Chương 5: Cuộc Hẹn Đầu Tiên	10
6. Q.1 - Chương 6: Người Tôi Thích Là Anh	12
7. Q.1 - Chương 7: Mong Muốn Lớn Nhất Là Được Ăn CƠM MỀM	14
8. Q.1 - Chương 8: Nụ Hôn Hoa Anh Đào	16
9. Q.1 - Chương 10: Sự Đột Kích Dịu Dàng (1)	18
10. Q.1 - Chương 11: Sự Đột Kích Dịu Dàng (2)	21
11. Q.1 - Chương 12: Trừng Trị Con Chó Mẹ Không Vâng LỜI	22
12. Q.1 - Chương 13: Anh Cho Rằng Kết Hôn Giống Như Đi Tắm Sao?	26
13. Q.1 - Chương 14: Anh Tìm Vợ Chứ Không Phải Tìm Bạn Giường	29
14. Q.1 - Chương 15: Ân CẦN VÀ LỪA DỐI (1)	32
15. Q.1 - Chương 16: Ân CẦN VÀ LỪA DỐI (2)	33
16. Q.1 - Chương 17: Ân CẦN VÀ LỪA DỐI (3)	35
17. Q.1 - Chương 18: Em Không Thích Anh Nhưng Lại Yêu Anh	38
18. Q.1 - Chương 19: Người Tình Và Người Vợ	40
19. Q.1 - Chương 20: Tình Yêu Chưa Nở Đã TÀN	43
20. Q.1 - Chương 21: Anh Và Cô ẤY Ở Chung Với Nhau	46
21. Q.1 - Chương 22: Anh Là Tên LỪA ĐẢO	48
22. Q.1 - Chương 23: Con Người Anh Thật Không Biết XẤU HỔ	49
23. Q.1 - Chương 25: Sự Hãm Hại Của Người Tình (2)	51
24. Q.1 - Chương 26: Sự Hãm Hại Của Người Tình (3)	53
25. Q.1 - Chương 27: Cắt ĐỨT Hy VỌNG	55
26. Q.1 - Chương 28: Anh Là Kiếp Trước Của Em	56
27. Q.1 - Chương 29: Anh Phụ Tôi	58
28. Q.1 - Chương 30: Cô Có Khỏe Không?	61
29. Q.1 - Chương 31: Hóa Ra Anh Cũng Yêu Em	62
30. Q.1 - Chương 32: Tôi Không Phải Là Khán Giả Tốt Nhất Của Anh	64
31. Q.1 - Chương 33: Chia Phòng	66
32. Q.1 - Chương 34: Không Cho Phép Đi LÀM	69
33. Q.1 - Chương 35: Chúng Ta Ly Hôn ĐI (1)	70
34. Q.1 - Chương 36: Chúng Ta Ly Hôn ĐI (2)	72
35. Q.1 - Chương 37: Nhận Lỗi Với Tôi	74
36. Q.1 - Chương 38: Tình Dục Không Tình Yêu	76
37. Q.1 - Chương 39: Xem Ai Có Thể Cứng Rắn Đến Cùng	79
38. Q.1 - Chương 40: Có Duyên Gặp Lại (1)	80
39. Q.1 - Chương 41: Có Duyên Gặp Lại (2)	82
40. Q.1 - Chương 42: Đồ Đàn Ông Dối TRÁ THỐI THA	85

41. Q.1 - Chương 43: Nói Em Yêu Tôi	87
42. Q.1 - Chương 44: Anh Làm Cho Người Khác Bấn Loạn (1)	88
43. Q.1 - Chương 45: Anh Làm Cho Người Khác Bấn Loạn (2)	90
44. Q.1 - Chương 46: Cuộc Chiến Trong Phòng Tắm	92
45. Q.1 - Chương 47: Nhường Chồng Cô Ra Đây	95
46. Q.1 - Chương 48	97
47. Q.1 - Chương 49: Anh Là Thằng Khốn Nạn	98
48. Q.1 - Chương 50: Sự Ân Cần Của Anh	100
49. Q.1 - Chương 51: Sát Thủ Xinh Đẹp	102
50. Q.1 - Chương 52: Trong Lòng Yêu Em	104
51. Q.1 - Chương 53: Một Gia Đình Hòa Thuận	107
52. Q.1 - Chương 54: Anh Là Người Phong Lưu Trong Quân Tử	109
53. Q.2 - Chương 1: Tôi Làm Người Thân Của Em	110
54. Q.2 - Chương 2: Có Thể Ôm Anh Hay Không?	113
55. Q.2 - Chương 3: Bước Ngoặt	115
56. Q.2 - Chương 4: Đổi Trắng Thay Đen	118
57. Q.2 - Chương 5: Đường Mạn Xảy Ra Chuyện	120
58. Q.2 - Chương 6	122
59. Q.2 - Chương 7	129
60. Q.2 - Chương 8	133
61. Q.2 - Chương 9	137
62. Q.2 - Chương 10	143
63. Q.2 - Chương 11	148
64. Q.2 - Chương 12	152
65. Q.2 - Chương 13: Hoạn Nạn Gặp Chân Tình (2)	158
66. Q.2 - Chương 14	162
67. Q.2 - Chương 15	167
68. Q.2 - Chương 16	173
69. Q.2 - Chương 17	179
70. Q.2 - Chương 18	185
71. Q.2 - Chương 19	192
72. Q.2 - Chương 20	198
73. Q.2 - Chương 21	204
74. Q.2 - Chương 22	210
75. Q.2 - Chương 23	217
76. Q.2 - Chương 24	223
77. Q.2 - Chương 25	229
78. Q.2 - Chương 26	235
79. Q.2 - Chương 27	239
80. Q.2 - Chương 28	244
81. Q.2 - Chương 29	248
82. Q.2 - Chương 30	255
83. Q.2 - Chương 31	259
84. Q.2 - Chương 32	262
85. Q.2 - Chương 33	269
86. Q.2 - Chương 34	274
87. Q.2 - Chương 35	279
88. Q.2 - Chương 36	283
89. Q.2 - Chương 37	287
90. Q.2 - Chương 38	291
91. Q.2 - Chương 39	296

Dây Leo

Giới thiệu

Cô yêu anh, thời gian chỉ có 5 giây, gả cho anh lại phát hiện ra, cưới gấp hóa ra chỉ là một cuộc lừa bịp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-leo>

1. Q.1 - Chương 1: Đường Mạn (1)

- Bạn yêu cái gì nhất?

Tiền.

- Bạn thích chuyện gì nhất?

Phát tiền lương.

- Ngày nào là ngày bạn thích nhất?

Ngày phát lương.

- Bạn trông chờ chuyện gì nhất?

Tăng tiền lương.

- Bạn ghét chuyện gì nhất?

Trừ tiền lương.

- Chuyện mà bạn không muốn thấy nhất là gì?

Trì hoãn phát lương.

- Bạn thích mùi vị gì nhất?

Tiền mặt lấy ra từ ngân hàng, vừa nhìn vừa ngửi thấy mùi tiền mới.

- Bạn ghét gặp phải chuyện gì nhất?

Không có tiền, nhưng lại có vài đứa bạn kết hôn, tôi ngất đi vì phải đưa tiền mừng.

- Bạn mong ước nhất là chuyện gì?

Gả cho người có tiền, có thể không cần vất vả kiếm tiền.

- Bạn sợ chuyện gì xảy ra, nhưng lại xảy ra rồi?

Bạn trai và bạn thân của tôi dan díu với nhau, phút cuối cùng còn cuồn mắt đi số tiền mồ hôi nước mắt mà tôi vất vả kiếm được!

- Chuyện mà bạn mong đợi xảy ra, nhưng lại có khả năng mãi mãi không bao giờ xảy ra là gì?

Trương Khải Hiên đột ngột đến hẹn tôi, anh ấy nói yêu tôi, nhưng trên thực tế là... anh ấy đã có bạn gái.

Đường Mạn đặt bút xuống, nhìn phần trắc nghiệm này, bởi vì thời gian chờ đợi có hơi nhàm chán, cho nên tùy tiện trả lời mấy câu hỏi trên tạp chí, nhưng mấy câu trả lời này, hình như? Chỗ nào cũng liên quan đến tiền?

Cô đóng cuốn tạp chí lại, ngồi tựa vào cửa sổ trong một góc nhỏ của McDonald, bây giờ là buổi chiều, là thời gian lười biếng nhất, chán nhất, còn phải chờ một người đàn ông không ra hồn nhất.

Bạn trai cũ, đã chia tay.

Chính xác mà nói, là người bạn tốt Lý Đồng của Đường Mạn đâm sau lưng, sau đó bỏ mặc Đường Mạn, khiến cô thể vĩnh viễn không muốn gặp lại người bạn trai cũ này.

“Bạn sợ chuyện gì xảy ra nhất, nhưng lại xảy ra rồi?”

Bạn trai và bạn tốt của tôi đan díu với nhau, phút cuối cùng còn cuồn mắt đi số tiền mồ hôi nước mắt mà tôi vất vả kiếm được!”

Bạn trai cũ của cô, Lý Đông Minh, là nam chính trong câu trả lời này.

Người ta nói “thỏ không ăn cỏ gần hang”, kết quả Lý Đông Minh này thật là hào phóng, đuổi một chân đi đến bên cạnh đứa bạn cùng phòng của cô- Lý Đồng, để cho bên cạnh cô không còn một cọng cỏ.

Đường Mạn cảm thấy rất mất mặt, bạn trai và bạn tốt lại ở dưới mắt mình “ám độ Trần Thương” (*), thông đồng thành đôi, cô lại chẳng hay biết gì cả.

(*) Kế thứ 8 trong 36 kế của Binh pháp Tôn Tử: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.

Chờ đến khi biết tình yêu của hai người, à, không, là gian tình. Ngày hôm sau cô dọn hành lý ra khỏi nhà, Lý Đồng lại làm ra vẻ ngượng ngùng: “Xin lỗi, Đường Mạn, mình yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu mình.”

Việc đã đến nước này, Đường Mạn không thể không rộng lượng chúc phúc cô ta, “Không sao, Lý Đồng, chúc cậu năm nào cũng có ngày này, tuổi nào cũng có sáng này.”

Lý Đồng cười lạnh, “Đường Mạn, cậu ăn không được quả nho thì nói quả nho chua chết cáo.”

Đường Mạn trịnh trọng nói, “Tiểu Đồng, nghe nói gần đây cậu đang giảm cân, mình chúc cậu càng giảm càng mập, hơn nữa còn tăng 40 cân, với lại vĩnh viễn không ốm lại được.”

Cô mới nói những lời này, sau lưng Lý Đồng đã hung hăng đóng cửa lại, Đường Mạn không cảm thấy bất ngờ chút nào, ngược lại rất vui.

Lúc cô kéo hành lý xuống lầu, lại không kiềm chế được buồn bã mà khuyên bảo chính mình, “Tốt lắm, cuối cùng tôi cũng tác thành ột đôi cầu nam nữ.”

Nhưng đi đến đầu phố, cô khóc, sao có thể khóc chứ, nếu bị người ta vứt bỏ mà còn mang bộ mặt mỉm cười, người đó nhất định có thể làm Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao.

Vĩnh viễn không được tin lời của đàn ông, cho dù hắn có là mặt trăng trên bầu trời, cũng dính ánh sáng của mặt trời, lòng dạ đàn ông chính là bề ngoài của mặt trăng, bạn đứng xem thì rất thi vị, cũng giống như cung trăng, thật ra chỉ là một đồng gỗ ghè không có nước, tin vào chuyện ma quỷ của bọn họ cũng chính là lấy tình cảm của bạn để lấp đầy hố bom đó.

Có lẽ, phụ nữ trong tình yêu đều là kẻ đui mù, câu này thật sự chí lý trong các chân lý.

Không biết tên bạn trai cũ đâm sau lưng này tìm mình có chuyện gì.

Cô lại nhìn đồng hồ, cho hắn thêm 5 phút nữa.

Lại đợi thêm một hồi, Lý Đông Minh mới hoang mang vội vã chạy đến, thấy Đường Mạn thì lập tức xin lỗi, Đường Mạn không nể nang mà chế nhạo hắn, “Đáng lẽ tôi có nửa tiếng, nhưng vì anh đến muộn 20 phút, là anh đến muộn, cho nên, hiện giờ tôi chỉ có thể cho anh 3 phút, xin anh nói nhanh lên một chút.”

Lý Đông Minh cấp bách, mặt đỏ lên, “Đường Mạn, xin lỗi, anh thực sự có chuyện nhờ em.”

Đường Mạn tức giận đáp: “Ngoài mượn tiền, chuyện khác đều có thể nói.”

Lý Đông Minh giật mình, nhất thời ỉu xiu.

“Không lẽ anh thật sự muốn mượn tiền tôi sao?”

Hắn đành nói, “Em có thể cho anh mượn 1000 đồng không?”

Đường Mạn liếc hắn: “1000 đồng? Bây giờ tôi còn chưa ký hợp đồng chính thức, 1 tháng chỉ có 1500 đồng, thoả một cái anh muốn cướp đi 1000 đồng, hưởng hồ cho anh mượn tiền, thì đúng là không bao giờ trả lại, một đi không trở về.”

Lý Đông cười khổ: “Thật ra thì, mượn tiền bạn gái cũ đã chia tay, là hành vi không phải của đàn ông, hưởng hồ, anh lại làm tổn thương em sâu sắc như vậy, làm sao còn mặt mũi để xuất hiện trước mặt em, nhớ lại khoảng thời gian chúng ta quen nhau, em quan tâm tỉ mỉ, chăm sóc chu đáo cho anh, vậy mà anh lại tàn nhẫn như vậy, thật sự là anh không đúng.”

Nhìn vẻ mặt hắn buồn bã, Đường Mạn lại có chút không đành lòng, nếu đã đến đây, chi bằng hỏi nguyên nhân: “Nói đi, mượn tiền cũng phải có nguyên nhân chứ.”

Hắn cúi đầu: “Khi anh vận chuyển hàng hóa cho khách, không cẩn thận làm vỡ khay trà của khách, khách hàng bắt anh phải bồi thường, trong tay anh không có nhiều tiền như vậy, còn thiếu đúng 1000 đồng.”

“Đúng là nguyên nhân này?”

“Đúng vậy.”

Đường Mạn thở dài, cũng xem như đã từng quen biết, cũng có tình cảm, cô hơi do dự. Hưởng hồ, Lý Đông Minh, tuy rằng cùng với Lý Đông chơi trò đấm sau lưng ấy, nhưng trên thực tế, khi hắn quen Đường Mạn, cũng đối xử rất tốt với Đường Mạn.

Cô không lên tiếng.

Lý Đông Minh bắt đầu dĩ thấp giọng, giọng điệu thâm lương buồn bã: “Không phải anh lâm vào đường cùng, cũng sẽ không nghĩ đến em, thật ra, em rất tốt.” Tay hắn thử thăm dò, thoả nắm lấy tay cô, “Đường Mạn, em vừa dịu dàng vừa hiền lành, vừa thông minh vừa đáng yêu, anh... .. anh thực sự có lỗi với em.”

Đường Mạn lại mềm lòng, cô không ngừng tự nhắc nhở chính mình, không được tin hắn, không được tin hắn, bất luận thế nào, cũng không được tin hắn.

Kết quả, ma xui quỷ khiến thế nào lại nói: “Tôi cũng không có bao nhiêu tiền, đưa tiền cho anh, sinh hoạt phí tháng này của tôi có chút trở ngại.”

Hắn thấy được ánh bình minh, lập tức thuận thế tiến lên, “Đường Mạn, chúng ta trở lại với nhau đi, chúng ta đừng chia tay nữa, để anh trở lại bên cạnh em nha.”

Hắn muốn trở lại? Đường Mạn ngây người.

2. Q.1 - Chương 2: Đường Mạn (2)

Đường Mạn tức giận, “Anh xem đây là đánh bóng bàn sao? Đánh qua đánh lại? Khi anh quen tôi lại có thể chơi quá trơn với bạn tốt của tôi, hiện giờ có phải là thức ăn của cô ta ăn ngán rồi, lại muốn mùi vị bên này của tôi, cho nên giống như con chó Nhật ngoáy đuôi chạy về?”

Lý Đông Minh nhú mày: “Đánh anh mắng anh đều được, cần gì phải chế giễu anh?”

Đường Mạn vô cùng tức giận, nhìn người đàn ông trước mặt này, bạn trai cũ, có khó khăn,... ..

Ôi, phụ nữ hả, phụ nữ nhẹ dạ, rốt cuộc cô lại mềm lòng.

Cô ngáp ngừng: “Mong là anh không gạt tôi. Tiền, tôi cho anh, còn trở lại, ..., không cần thiết.”

Lý Đông Minh mừng rỡ: “Đường Mạn, trong tất cả những người bạn của anh, em mới thật sự là người có nhân tính nhất.”

Đường Mạn thở dài, câu nhỉnh bợ này mặc dù tục không chịu được, nhưng lại đánh thẳng vào tử huyệt của cô.

Cô cùng hắn đi rút tiền ở trong trung tâm mua sắm, máy rút tiền phun ra một xấp tiền, Đường Mạn cầm lấy, trước tiên là nắm chặt không buông, sau đó mới đưa vào tay hắn, “Tiền tiết kiệm của tôi tổng cộng chỉ còn lại chưa đến 800 đồng, nếu đột nhiên có một cục gạch từ trên trời rớt trúng tôi, phải nhập viện cũng không có tiền.”

Hắn cầm chặt xấp tiền, hứa hẹn chắc như đinh đóng cột: “Em yên tâm, anh sẽ mau chóng trả lại cho em.”

Đường Mạn tiu ngửu nhìn tên đàn ông này vui vẻ cầm tiền đi mất, đột nhiên trong lòng cô cảm thấy có chút điềm xấu.

Giữa ban ngày ban mặt, cô đã bị cướp bóc một nửa tài sản? Chẳng lẽ cô thật sự bị đổ thuốc mê? Cô nghĩ ra gì đó, lập gọi điện thoại cho công ty trang trí của Lý Đông Minh, “Xin hỏi, tháng này có phải Lý Đông Minh gặp phải chuyện gì hay không?... .. Có phải anh ấy làm vỡ khay trà, hay là đồ dùng trong nhà khác, hay là thứ gì đó của khách hàng hay không?”

Câu trả lời của đối phương khẳng định là không.

Lại bị lừa.

Đường Mạn nhanh chóng đuổi theo ra ngoài, thật đúng là ông trời có mắt mà, Lý Đông Minh cũng không ra khỏi tầm mắt của cô, hắn đi vào một gian hàng khác ở đối diện, Đường Mạn cẩn thận, lập tức đi theo sau.

Hắn lại có thể đi thẳng vào một gian hàng chuyên bán túi xách nữ, Đường Mạn âm thầm theo dõi, hắn đang xem túi xách, nhưng cô tin chắc rằng, hắn tuyệt đối sẽ không có lòng tốt để mua quà trả lễ ỉn, quả nhiên, hắn gọi điện thoại: “Tiểu Đồng, sinh nhật em anh mua cho em một cái túi xách nhé, chính là cái lần trước mà chúng ta đến xem đó, được, buổi tối gặp.”

Đường Mạn cực kỳ giận dữ, cả người phát run.

Lý Đông Minh khai hóa đơn xong thì cầm đến quầy thu ngân, hắn hào phóng lấy một xấp tiền từ trong ví ra, nhân viên thu ngân còn chưa đưa tay cầm lấy tiền, đột nhiên có một bàn tay ở bên cạnh vươn đến, một phen đoạt lấy tiền lại, Lý Đông Minh vừa xoay người thì thấy, “Đường Mạn?” Hắn hít một hơi.

Đường Mạn cười lạnh, “Đây là chuyện thăm thương mà anh gặp phải khi làm việc sao? Làm vỡ đồ đạc của khách hàng, phải bồi thường cho người ta?”

“Đường Mạn... .. em nghe anh giải thích.”

Đường Mạn mắng hắn: “Lý Đông Minh, anh thật sự là một chuyên gia nói dối mặt dày vô sỉ mà tôi từng thấy, mà tôi, lại chuyên đi tha thứ cho cái tên nổi tiếng nhất thế giới này, anh lại có thể mặt dày đến nỗi đến mượn tiền bạn gái cũ để mua quà cho bạn gái mới, mà tôi, có thể ngốc đến nỗi thật sự cho anh mượn tiền, quả thật trong đầu tôi thiếu dây thần kinh mà. Cũng may là ông trời còn thương xót cho cọng cỏ nhỏ bé như tôi, để tôi có thể lấy lại được tiền mồ hôi nước mắt của mình.”

Lời nói dối của Lý Đông Minh bị vạch trần, lúc này dứt khoát không phải giữ phong độ gì nữa, hắn cũng cười khẩy: “Bởi vì cô ngu, cho nên mới bị đàn ông lừa, bị xoay như chóng chóng, chỉ một lời nói dối thôi cô cũng sẽ tin là thật.” Hắn lắc đầu, trong ánh mắt là sự châm biếm trắng trợn: “Đường Mạn, cô nhất định là phải bị đàn ông lừa, biết tại sao không? Bởi vì cô quá ngu.”

Lời nói này thật là làm tổn thương người khác quá mức.

Đường Mạn tức giận đến đỏ mặt tía tai, học 4 năm đại học, thế nhưng vào lúc này, bị hấn kích thích đến ghen hờn, không trả lời được.

Lý Đông Minh hừ một tiếng, xoay người đi khỏi, hai giây sau, Đường Mạn phản ứng lại, cô đuổi theo phía sau, nhắm vào mông hấn mà hung hăng đập một phát, chỉ nghe rầm một tiếng, cả người Lý Đông Minh ngã nhào về phía trước, đúng lúc rơi vào trên một đồng quần áo, ngay cả quần áo và người mẫu, toàn bộ đều thuận thế ngã xuống hết.

Đường Mạn thật cảm thấy bản thân có hơi giống loại phụ nữ đánh đá, nhưng nhìn thấy Lý Đông Minh chật vật không thể tả, cô cũng không hối hận, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói với hấn: “Cám ơn lời khen tặng rộng rãi của anh, tôi vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ lời nói này, hơn nữa, tôi cũng muốn chúc phúc anh, chúc anh và Lý Đồng tương thân tương ái, bách niên hảo hợp, sau khi đám cưới thì liền sinh năm đứa con, hơn nữa toàn bộ đều là con trai, để cho anh vì gánh vác sữa bột mà nợ nần chồng chất, 50 năm như một ngày toàn làm thuê vì tiền, sinh đẻ không ngừng, cho đến khi kết thúc mạng sống.”

Đây thật sự là một lời chúc phúc thảm nhất trong thực tế.

Cô xoay đầu bước đi, sau khi vào thang máy, cô cắn chặt hàm răng, âm thầm lập thệ trong lòng: “Tôi nhất định phải tìm được một người đàn ông ưu tú hơn tên này gấp trăm lần, một người đàn ông thật tốt.”

3. Q.1 - Chương 3: Không Phải Đàn Ông Nào Cũng Xấu Xa

Đường Mạn ở trong thang máy buồn bực, không ngừng đập đầu vào vách thang máy cứng ngắc, “Ông trời của tôi, thà rằng tin trên đời có ma, cũng không thể tin tưởng miệng lưỡi của đàn ông.”

Lúc này lại có người bước vào, cô cũng lười chú ý, từ từ nhắm hai mắt lại, vẫn đang cầu nhàu: “Miệng của đàn ông nếu có thể tin được, thật sự là heo nái cũng biết leo cây.”

Người bên cạnh nở nụ cười, Đường Mạn nghe thấy tiếng nói của một người đàn ông: “Việc gì mà phải mắng đàn ông thảm như vậy chứ?”

Cô nhất thời hoảng hốt, mắt thấy người đàn ông đẹp trai cỡ diễn viên Hàn Quốc ở trước mặt.

Trương Khải Hiền?

“Chuyện mà bạn mong đợi xảy ra, nhưng lại có khả năng mãi mãi không bao giờ xảy ra là gì?

Trương Khải Hiền đột ngột đến hẹn tôi, anh ấy nói yêu tôi, nhưng trên thực tế là... anh ấy đã có bạn gái.”

Là anh ấy, Trương Khải Hiền? Là nam chính trong câu trả lời này.

Đường Mạn là nhân viên kiểm tra chất lượng ột công ty thực phẩm liên doanh giữa Trung Quốc và Nhật Bản, mà Trương Khải Hiền, chính là Giám đốc thương mại của công ty, là cấp lãnh đạo trẻ tuổi nhất toàn công ty.

Anh tên là Trương Khải Hiền, năm nay 29 tuổi, cao 1m82, dáng người thuộc loại cao to, còn diện mạo? Anh thật giống với ngôi sao điện ảnh Hàn Quốc, tên là Ji Sung, mặc dù lông mày không rậm, nhưng lông mi rất dài, hai mắt sáng ngời rực rỡ, sống mũi cao thẳng, khóe môi hơi cong lên, độ dày thích hợp, màu môi cũng đẹp nữa, nhìn có chút mùi vị hấp dẫn, thật làm cho người ta muốn cắn một cái, linh hội một chút cảm giác hôn môi với anh. Gương mặt anh thon dài, xương gò má cũng không rõ ràng, dưới trán không hề có một vết sẹo nào, tạo hình toàn khuôn mặt vừa đủ, vô cùng anh tuấn. Âm thầm đánh giá, anh là một người đàn ông khôi ngô, ngoài Đường Mạn, tất cả các cô gái trẻ khi nhìn thấy, trái tim cũng sẽ thành thịch,thành thịch, thành thịch đập nhanh.

Mà anh, không chỉ có ngoại hình điển trai, làm việc cũng xuất sắc, tác phong cũng đứng đắn, không thấy có thói quen xấu nào, thậm chí, anh không hút thuốc, trên người chỉ có mùi nước hoa cologne rất nhẹ dành cho nam giới, hoặc là mùi thơm được tạo ra sau khi tắm, anh là một người đàn ông điềm đạm.

Đàn ông như vậy, không có cách nào khiến người khác không thích.

Còn cô? Đường Mạn, Đường Mạn đáng yêu, cô thế nào chứ?

Nếu như dùng 10 phần để hình dung diện mạo của một cô gái, ít nhất Đường Mạn cũng là một cô gái có 8 phần sắc đẹp, gương mặt bầu bĩnh hình trái xoan, vàng trán thẳng, làn da trắng nõn, cặp mắt đen lay láy, tuy rằng không phải là quá đẹp, nhưng lúc cô mỉm cười, khóe môi cong lên, hàm răng trắng đều, làm cho người khác vừa thấy cũng bị hấp dẫn bởi sự xinh đẹp đáng yêu của cô. Cho nên, cô cũng là một cô gái đẹp, hơn nữa, cô gái này, tính cách hoạt bát vui vẻ, cách đối nhân xử thế nhiệt tình phóng khoáng, đánh giá một cách công bằng, cô là một cô gái thông minh đáng yêu.

Đường Mạn thích Trương Khải Hiên, là chuyện xảy ra sau khi chia tay với Lý Đông Minh. Đường Mạn là một cô gái cố chấp chung thủy trong tình yêu, khi yêu đương với Lý Đông Minh, cho dù bên ngoài đầy hoa thơm cỏ lạ, trong mắt cô chỉ có một cây cỏ nhỏ, nhưng khi chia tay với hắn, cô mới nhận ra rằng cây cỏ nhỏ mà cô yêu đó, thật ra chỉ là một cọng cỏ ở đầu tường, mà bên ngoài có rất nhiều cây cỏ phát triển thành cây to cao ngút.

Hóa ra, một lần thất bại trong tình yêu, trưởng thành hơn, phóng tầm mắt nhìn ra ngoài, thế giới thật bao la.

Lý Đông Minh chia tay với cô, nhưng cũng không có nghĩa là tất cả đàn ông đều có sở thích xấu xa, Đường Mạn vẫn hướng đến một tình yêu tốt đẹp, cho nên, vừa nhìn thấy Trương Khải Hiên, cô không thể kiềm chế mà thích anh.

Lúc này Đường Mạn mới lấy lại tinh thần, là Trương Khải Hiên? Người mà cô thầm mến, ở trong trường hợp xấu hổ này, cô gặp anh?

Trương Khải Hiên còn mỉm cười nhìn cô, đối với lời nói vừa rồi của cô mà nảy sinh hứng thú: “Đường Mạn, việc gì mà phải mắng đàn ông dữ như vậy?”

Đường Mạn ngạc nhiên, nói năng lộn xộn, trả lời anh: “Giám đốc Trương?”

Trương Khải Hiên vô cùng thích thú nhìn cô, hình như muốn hỏi vừa rồi cô buồn bực vì chuyện gì.

Trái tim Đường Mạn đập loạn xạ, anh đứng trước mặt cô, cách cô không đến 2 thước, khoảng cách gần như vậy làm cho trái tim của cô hồi hộp như chạm phải điện cao áp.

Thấy cô luôn nhìn chăm chăm mình, Trương Khải Hiên mỉm cười hỏi cô: “Trên đầu tôi có đất sao?”

Cô phục hồi lại tinh thần, vội vàng giải thích: “Không có, tôi chỉ là đang nghĩ, thật khéo quá.”

Trương Khải Hiên không hỏi cô nguyên nhân nữa, Đường Mạn cúi đầu, đỏ mặt.

Anh đi rồi, cô vẫn còn suy nghĩ đến anh.

Sau khi tình cờ gặp gỡ, trong lòng cô căng thẳng hồi hộp như con thỏ con.

4. Q.1 - Chương 4: Chim Én Nhỏ Và Thiên Nga

Thực ra, Đường Mạn đều có thể nhìn thấy anh mỗi ngày. Mỗi buổi sáng, anh lái chiếc xe Passat màu xanh của mình để đi làm, vị trí đỗ xe đúng lúc đối diện với cửa sổ phòng Đường Mạn, Đường Mạn có thể nhìn thấy xe anh một cách rõ ràng.

Mỗi buổi sáng, Đường Mạn đều ăn mặc rất cẩn thận tỉ mỉ, cô để tóc dài, cho nên chải tóc vô cùng suôn thẳng, sẽ tựa vào bên này cửa sổ, trên đầu kẹp một chiếc kẹp tóc lấp lánh, hy vọng khi anh ngẩng đầu lên thì có thể nhìn thấy, tuy rằng anh chưa bao giờ chú ý đến, nhưng cô vẫn chăm chỉ làm như vậy, bởi vì cô không mong muốn, có một ngày khi anh vô tình chú ý đến cô, thì sẽ không nhìn thấy được điểm phát sáng này trên đầu cô.

“Chuyện mà bạn mong đợi xảy ra, nhưng lại có khả năng mãi mãi không bao giờ xảy ra là gì?

Trương Khải Hiên đột ngột đến hẹn tôi, anh ấy nói yêu tôi, nhưng trên thực tế là... anh ấy đã có bạn gái.”

Điều đáng tiếc chính là, Trương Khải Hiên đã có bạn gái.

Mà bạn gái của anh, chính là chủ quản bộ phận của Đường Mạn, Cao Nhân Tuệ.

Nhắc đến Cao Nhân Tuệ, Đường Mạn liền xì hơi, đó là một cô gái xinh đẹp dịu dàng đến nỗi có thể ngăn nước chảy đi, hiện giờ có cô gái nào lại dám mặc một thân đồ trắng như vậy, nhưng Cao Nhân Tuệ lại dám, cô thường mặc hoặc là một bộ đồ công sở màu trắng, hoặc là áo khoác ngoài màu trắng, tóm lại là các loại trang phục có thể làm tôn bản thân lên như đóa hoa sen trắng tươi đẹp, khiến người khác phải nhớ thương.

Cao Nhân Tuệ 27 tuổi, Trương Khải Hiên 29 tuổi, Cao Nhân Tuệ cao 1m77, Trương Khải Hiên cao 1m82, bất luận là nhìn ở góc độ nào, hai người cũng là một đôi do trời đất tạo thành.

Có một đối thủ không thể nào vượt qua như vậy, Đường Mạn chỉ có thể tự nói với chính mình, mình vĩnh viễn cũng đừng nên hy vọng chim én nhỏ có thể so sánh với thiên nga, không phải cùng một tầm cao.

Nhưng mà, thích, cô vẫn cứ thích.

Bởi vì, anh thật là đẹp trai.

Rất nhanh, trong buổi tiệc kỷ niệm của công ty, Trương Khải Hiên phá lệ nói vài câu với cô.

Buổi tối hôm đó, là bữa tiệc liên hoan kỷ niệm công ty tròn một năm, tất cả nhân viên đều có mặt tại phòng tiệc của khách sạn nghe Chủ tịch phát biểu ở trên khán đài, Trương Khải Hiên mặc một bộ âu phục màu xanh biển, trong một nhóm người, vẫn là anh xuất chúng nhất, ánh mắt của Đường Mạn nhìn không muốn dứt ra, cô theo bản năng nhìn về phía Cao Nhân Tuệ, phát hiện thấy cô ấy cũng mặc một bộ đồ màu xanh biển, phối hợp rất tốt với Trương Khải Hiên. Cô nhìn không được cúi đầu nhìn chính mình, áo sơ mi trắng tay ngắn ráp ngực, phía ngực phải có đính một bông hoa lụa thủ công màu đen bằng vải bố, chiếc váy ngắn xếp ly màu xanh đậm, trên cổ có đeo một sợi dây chuyền thời trang bằng đất sét nung, cách ăn mặc vô cùng bình thường, không thu hút chút nào khi đứng giữa một đám người, nhìn thấy Cao Nhân Tuệ, cô cúi đầu, giấu đi tâm sự.

Trong khoảng thời gian tự do, mọi người nâng ly nói chuyện thoải mái, người trong nhóm lãnh đạo lần lượt đi mỗi bàn kính rượu, Trương Khải Hiên cũng đến bàn của bộ phận kiểm tra chất lượng để kính rượu, có lẽ là trùng hợp, anh đúng lúc ngồi bên cạnh Đường Mạn, đầu tiên là nói vài câu xã giao thông thường, đại loại là nói chuyện cùng mọi người, hy vọng mọi người có thể chiếu cố nhiều hơn, nỗ lực làm việc, sau đó thì mời rượu, nhóm nữ trong bộ phận kiểm tra chất lượng đều giả đồ yếu đuối, người nào cũng từ chối vì không thắng nổi rượu.

Mọi người đều biết quan hệ của anh và Cao Nhân Tuệ, đột nhiên có người đùa giỡn, buộc hai người phải uống rượu giao bôi, Cao Nhân Tuệ nhất thời đỏ mặt.

Trương Khải Hiên chỉ mỉm cười, anh vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Đường Mạn, dường như là có mục tiêu mới, “Đường Mạn? Hẳn là cô có thể uống một chút chứ?”

Đường Mạn đang nhét thức ăn vào miệng, thỉnh thoảng bị anh hỏi đến, nhất thời giật mình, liền liên tục xua tay.

Trương Khải Hiên đùa cô: “Không cần giả tạo như mấy cô ấy, trong mắt tôi, cô là một cô gái rất cởi mở tự nhiên mà.”

Đường Mạn nghe xong thì ngẩn ra, trong lòng có chút ảm áp nhộn nhạo, cô bất giác hỏi: “Thật sao?”

Trương Khải Hiên cười nói: “Đương nhiên là thật.”

Đường Mạn vui vẻ không kìm lại được, hồn vía bay lên mây lập tức cầm ly rượu lên, “Vì lời nói này của anh, tôi sẽ uống hết.”

Mọi người đều sững sờ, Trương Khải Hiên cũng bất ngờ, ai cũng đều một hai từ chối, cô nàng này thật là khờ khạo ngay thẳng.

Anh đành cười nói: “Thật thẳng thắn, tôi rất thích người vui vẻ, tôi cũng uống hết.”

Đường Mạn nói: “Giám đốc Trương, đến lượt tôi kính anh. Vì anh phóng khoáng khôi ngô, học rộng nho nhã.”

Mọi người cười ha ha, Trương Khải Hiên cũng nhin không được mà gật gù.

Vì kính rượu nên Đường Mạn cạn trước, Trương Khải Hiên ngưng trệ 7-8 phút mới cười: “Nữ trung hào kiệt, không giống người thường, được, tôi cạn.”

Có người ở dưới gần bàn giẫm lên chân Đường Mạn một cái, là đồng nghiệp mách nhỏ, Đường Mạn hiểu, nơi này không phải là sân khấu biểu diễn của mình, thấy Trương Khải Hiên uống rượu xong, cô cũng nhanh chóng rời khỏi bàn. Khi đến nhà vệ sinh, vỗ ngực để thở.

Chờ sau khi bình tĩnh lại, cô ra khỏi nhà vệ sinh, không ngờ đúng lúc nhìn thấy Trương Khải Hiên cùng một thương nhân Nhật Bản dùng tiếng Nhật nói chuyện với nhau một cách lưu loát, vị thương nhân Nhật Bản kia Đường Mạn đã từng gặp qua một lần, hình như tên là Harao Kazuki, đã đến bộ phận kiểm tra chất lượng một lần, bởi vì khi anh ta đến có nói vài câu với Đường Mạn, cho nên anh ta hơi có ấn tượng, thấy Đường Mạn, Harao lập tức khiêm tốn cười mỉm theo kiểu Nhật.

Đường Mạn lập tức gật đầu và cười lại, cũng không để ý lắm.

Khi buổi tiệc sắp chấm dứt, những nhân viên ở công ty chưa có gia đình nối đuôi nhau lên xe đưa rước của công ty, Đường Mạn nghe thấy có người gọi cô: “Đường Mạn.”

Cô quay đầu lại, Trương Khải Hiên đi đến chỗ cô, tìm cô lập tức đập nhanh.

Trương Khải Hiên hỏi cô: “Đường Mạn, số điện thoại của cô là bao nhiêu?”

5. Q.1 - Chương 5: Cuộc Hẹn Đầu Tiên

Đường Mạn vô cùng bất ngờ, anh lại hỏi số điện thoại của mình? Suy nghĩ một hồi, cô vẫn đưa số điện thoại của mình cho anh.

Ngồi ở trong xe, cô không ngừng tự hỏi, anh hỏi số điện thoại, anh muốn làm gì? Công ty có điện thoại nội bộ mà, nếu có chuyện liên quan đến công việc, anh có thể trực tiếp gọi số nội bộ, hơn nữa, cô chỉ là một nhân viên kiểm tra chất lượng nho nhỏ, anh là Giám đốc thương mại, không có liên quan trực tiếp gì đến nhau, cũng không có phát sinh nghiệp vụ qua lại, anh hỏi số điện thoại, anh muốn làm gì? Chẳng lẽ, chẳng lẽ?

Cô gần như bị ý tưởng cuồng nhiệt và vui sướng của bản thân tra tấn thức trắng một đêm, cho nên đến sáng hôm sau, đầu cô có hơi căng thẳng choáng váng.

Quả nhiên đến chiều, Trương Khải Hiên gọi điện thoại đến, anh hỏi Đường Mạn: “Đường Mạn, tối nay cô có hẹn không?”

Đường Mạn ôm ngực, uống một ngụm trà chiều mới bình tĩnh lại, nói với anh: “Không có.”

Anh nói trong điện thoại: “Là như vậy, khách hàng người Nhật của tôi, tên là Harao Kazuki, có thể cô đã gặp qua một hai lần, tối qua cô cũng đã gặp rồi, đúng, chỉ là anh ta, anh ta rất muốn hẹn cô đi dùng cơm.”

Đường Mạn mới đầu còn khấn trương, hiện giờ đã ỉu xiu, đây chính là nguyên nhân. Thì ra, hỏi số điện thoại của cô, là vì một người khác.

Cô tụt hứng, buồn bã trả lời: “Tôi có thể không đi không?”

Anh lại cố chấp mời cô: “Nếu không có việc gì, thì đi ra ngoài ăn cơm đi, nhiều bạn bè không tốt hơn sao, tôi cũng đi mà.”

Anh cũng đi, trái tim Đường Mạn tăng tốc, thế này thì không muốn từ chối nữa.

Đến giờ tan sở, Trương Khải Hiên đích thân đến đón cô, lần đầu tiên Đường Mạn bước lên chiếc xe Passat của anh, cô hơi căng thẳng, thấy cô hồi hộp, Trương Khải Hiên cười để cô yên tâm, anh tự mình cài dây an toàn cho cô, Đường Mạn khấn trương đến nỗi ngón chân giống như bị rút gân, chợt cô ngây ngốc nói: “Giám đốc Trương, chúng ta có thể không đi không?”

Anh không hiểu tại sao cô lại muốn rút lui như vậy, “Cô không cần sợ, chỉ là ăn cơm thôi, bạn của tôi rất thích cô, rất muốn làm quen với cô.”

“Nhưng mà tôi không biết tiếng Nhật.” Cô lại viện cớ giải vây cho chính mình.

“Không sao, anh ấy sẽ nói tiếng Trung.”

Cô đành đi theo anh, khi anh khởi động xe, ánh mắt của cô không tự chủ được mà dừng trên ống tay áo sơ mi trắng tinh của Trương Khải Hiên, từ ống tay áo lại nhìn đến đường cong của bàn tay anh, đường cong hài hòa, không lớn không nhỏ, độ dày cũng thích hợp, nếu lấy tay nhét vào trong bàn tay ấy, nhất định rất ấm áp. Trời ơi, người này nếu đến năm 40 tuổi, không biết còn sát gái đến cỡ nào đây? Nghĩ đến đây, tim cô càng lúc càng đập thình thịch, không được không được, không thể nghĩ bậy bạ. Cô nhanh chóng quay đầu qua chỗ khác.

Trương Khải Hiên đương nhiên không biết “tâm sự con gái” của Đường Mạn, họ mau chóng đến khách sạn đã hẹn, Đường Mạn thấy anh Harao.

Người Nhật này cũng không đáng ghét, trái lại ngũ quan của anh ta cũng rất đẹp, tuổi tác khoảng chừng 30, phải nói là có khí chất phóng khoáng của một thương nhân. Thấy xe của Trương Khải Hiên chạy đến, lại thấy Đường Mạn, nụ cười khiêm tốn của người Nhật lại hiện ra tinh tế.

Đường Mạn mới là người bất ngờ nhiều nhất, cô tuyệt đối không nghĩ tới, vị thương nhân Nhật Bản này lại chủ động hẹn mình. Thấy Harao, cô lập tức ngưng ngừng, sợ sệt muốn trốn sau lưng Trương Khải Hiên, Trương Khải Hiên lại kéo cô đi ra.

Harao rất lễ độ nói với cô: “Đường Mạn, là Khải Hiên nói cho tôi biết tên của em, thực ra chúng ta đã gặp nhau không chỉ một lần, tôi ở văn phòng của em gặp em một lần, sau đó lại gặp em 3 lần ở dưới xưởng, sau khi em hết giờ làm ra khỏi xưởng lại gặp em một lần, còn có ở trước cửa siêu thị gặp được em lần nữa.”

Đường Mạn nhất thời kinh ngạc, cô chưa từng để ý đến anh ta dù chỉ một lần.

Cô khẽ ngưng ngừng đáp: “Thì ra chúng ta có nhiều lần vô tình gặp nhau như vậy.”

Trong lòng cô lại nghĩ, Trương Khải Hiên, thực ra chúng ta cũng có rất nhiều lần vô tình gặp nhau, có phải là anh cũng không để ý em dù chỉ một lần?

Bữa cơm tối đó ăn cái gì, nói cái gì, Đường Mạn gần như không nhớ rõ, cô chỉ nhớ, bản thân rất câu nệ, cũng rất rụt rè, nhưng mà, không khí cả bữa tối rất tốt, mỗi khi đến lúc cô và Harao trò chuyện có chút vướng mắc, Trương Khải Hiên liền dẫn dắt đề tài, hoặc là sẽ nói những đề tài thật thoải mái, hoặc là lôi kéo sự chú ý của mọi người vào một sự kiện, cả buổi tối, tất cả mọi người thật vui vẻ.

Thời gian ăn cơm có hơi dài, nhưng một chút cũng không buồn chán, khi kết thúc, Harao tiễn họ đến cửa, anh ta chân thành nói với Đường Mạn: “Đường Mạn, cảm ơn em đã đến. Hôm nào có dịp mời em, hy vọng em có thể sẵn lòng xuất hiện.”

Đường Mạn cũng không muốn làm trái ý tốt của anh ta, cô hòa nhã mỉm cười: “Nếu có thời gian, tôi cũng hy vọng được nghe anh kể về phong cảnh xinh đẹp của Hokkaido.”

Trương Khải Hiên đứng một bên cũng thoải mái nói: “Xem ra lần sau không cần đến tôi làm kỳ đã cảm ơn rồi.”

Trong lòng Đường Mạn hơi thất vọng, cô cúi đầu, rụt rè chào tạm biệt Harao, Harao vẫn đứng ở cửa khách sạn nhìn họ đi khỏi, nhìn xe của họ chạy đến chỗ rẽ.

Trên đường về, Trương Khải Hiên không nói nhiều lời, Đường Mạn cũng không dám lên tiếng, trong xe chỉ có ca khúc tiếng Anh kinh điển của Bolton, đúng lúc điều tiết bầu không khí, giọng hát mặc dù trầm khàn nhưng âm điệu vừa phải, Đường Mạn nghe xong, rốt cuộc lại nở một nụ cười nhàn nhạt ngọt ngào.

Cô khẽ nói: “Tôi rất thích bài hát này.”

Trương Khải Hiên cũng thuận miệng nói theo: “Tôi cũng rất thích.”

Sau đó dọc đường, hai người không nói câu nào nữa, âm nhạc nhẹ nhàng chân thành vang lên liên tục trong xe, trái tim của Đường Mạn cũng xoay theo âm nhạc này, cũng lâng lâng bồng bềnh.

Trương Khải Hiên đưa cô đến dưới nhà, nói chúc ngủ ngon với cô, sau đó nhìn cô đi lên lầu.

Trở về khu nhà tập thể, Đường Mạn lặng lẽ đứng sau rèm cửa nhìn xe anh rời đi, nhìn đến khi không còn thấy bóng dáng của đèn xe đâu nữa, lúc này mới ôm lấy trái tim đang đập bình bịch của mình lại, thả rèm xuống.

Tuy rằng có chút buồn bã mất mát, hẹn cô không phải là nhân vật chính trong lòng cô, nhưng cô vẫn không quên được biểu hiện xuất sắc của anh trong cuộc hẹn lúc này, hết như nhân viên ngoại giao, nói chuyện suôn sẻ, hài hước dí dỏm, sự dẫn dắt của anh áp chế mọi người, ở trước mặt anh, tất cả đều làm nền cho anh.

Đường Mạn ấn ngực, cô khẽ nói với chính mình: “Mình không được quên đêm nay, thật ra anh mới là nhân vật chính.”

6. Q.1 - Chương 6: Người Tôi Thích Là Anh

Đường Mạn lại một mình gặp Harao lần nữa, cô cảm nhận được anh ta có hứng thú với mình, nhưng tình yêu phải từ hai phía, thật đáng tiếc, đối với người này, cô không có cảm giác.

Cho nên, khi anh ta tiếp tục hẹn cô, Đường Mạn trực tiếp từ chối.

Harao vô cùng thất vọng, anh ta hy vọng ở Trung Quốc có thể bàn xong chuyện làm ăn, cũng có thể có một chuyện tình lãng mạn, nhưng đáng tiếc, anh ta không được như ý nguyện, khi về nước, anh ta báo với Đường Mạn ngày khởi hành, xuất phát từ sự lễ phép, Đường Mạn cùng Trương Khải Hiên đi tiễn anh ta.

Harao vẫn rất muốn cố gắng chiếm được tình cảm của cô gái này, anh ta bám riết không tha: “Em nói ở Trung Quốc đa số đàn ông đều biết nấu ăn, nhưng ở Nhật, đại đa số đàn ông đều không biết nấu, khi trở về, tôi sẵn lòng xem nhiều tiết mục dạy nấu ăn hơn nữa, học hỏi nhiều một chút.”

Trương Khải Hiên không nhìn được, quay mặt qua chỗ khác cười, anh đương nhiên hiểu rõ thông điệp tha thiết của người bạn này, đáng tiếc, anh cũng nhìn ra được, cô thỏ trắng bé nhỏ này lại không thích cơm trắng thức ăn ngon.

Quả nhiên, Đường Mạn hoảng hốt giải thích: “Anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi chỉ là thuận miệng nói vậy thôi, giống như tôi thích xem World Cup, nhưng tôi cũng không có ý định vì thích World Cup mà nhất định phải đi học đá bóng.”

Tuy rằng Harao buồn khi bị từ chối, nhưng anh ta vẫn bình tĩnh tự nhiên, giữ phong độ mỉm cười chào tạm biệt họ, anh ta nói với Đường Mạn, anh ta sẽ gửi bưu phẩm cho cô.

Khi Trương Khải Hiên lái xe trở về, anh vô tình hữu ý nói: “Thật ra người bạn này của tôi cũng không tệ lắm, anh ta thậm chí nói với tôi là rất thích cô, cô hẳn là vẫn chưa có bạn trai đúng không? Nếu không, có thể cân nhắc đến anh ta một chút, ngôn ngữ không phải là rào cản.”

Đường Mạn liên tục lắc đầu, “Không, ngôn ngữ là rào cản, thói quen cuộc sống cũng là trở ngại, còn có, tôi không thích quốc gia của họ luôn luôn thay đổi Thủ Tướng.”

“Vậy trước khi cô chưa thể tìm được người thay thế, tạm thời chuyển sang cân nhắc tới anh ta một chút không được sao?”

“Có một số chuyện không thể dùng vật thay thế, cũng giống như anh đi vệ sinh, tìm giấy vệ sinh thì không có, chẳng lẽ anh có thể dùng giấy nhám để thay thế sao?”

Hoàn toàn chính xác, cô muốn tìm một người đàn ông tốt, nhưng cũng phải có cảm giác mới được chứ.

Trương Khải Hiên nhất thời nở nụ cười, đèn đỏ sáng lên, anh dừng xe lại, Đường Mạn nghe thấy anh đang nói: “Đường Mạn, tuổi tác của Harao thích hợp, còn là thương nhân nước ngoài, có bao nhiêu cô gái trẻ đều mong gả cho người đàn ông như vậy, cô thì lại ra vẻ thanh cao.”

Đường Mạn nghe thấy lời nói của anh, cô nở nụ cười nhàn nhạt, “Ai cũng có chí hướng riêng, có một đôi vợ chồng thoát nhìn như trời đất tạo thành, cũng bằng mặt mà không bằng lòng, có vài cặp vợ chồng sống trong nghèo khổ, nhưng lại có thể đầu bạc đến già, nếu một bên là tình yêu dối trá bên ngoài, một bên là tình yêu chân thật trong lúc hoạn nạn, tôi tình nguyện lựa chọn cái thứ hai.”

Khi đèn xanh sáng lên, Trương Khải Hiên khởi động xe, Đường Mạn nghe anh thản nhiên nói: “Người ta nói phụ nữ đều thích mơ mộng.”

Đường Mạn cũng đáp, “Đó là bởi vì phụ nữ quá chung tình, hơn nữa, tôi cũng có người mình thích.”

Trương Khải Hiên cười ha ha, anh cũng có ý định muốn vui vẻ nói đùa với cô gái này, cho nên thuận miệng hỏi: “Vậy người cô thích là người thế nào?”

“Anh.”

Đúng lúc này, chỉ nghe bùm một tiếng, hai người giật mình, bên trái chiếc xe bị sụp vào trong hố, Trương Khải Hiên phản ứng lại, lập tức nhủ mày: “Đáng chết, thùng lớp xe rồi.”

Đường Mạn ngẩn tò te, một lúc lâu cô mới lẩm bẩm: “Chẳng qua tôi chỉ nói ra lời trong lòng thôi mà.”

Thế nhưng, lại thùng lớp xe.

Trương Khải Hiên tìm ra lớp dự phòng từ phía sau xe, sau đó bắt đầu thay lớp, Đường Mạn ngây ngẩn đứng bên cạnh anh, nhìn động tác anh thay lớp xe, ngay cả bụi bẩn trên tay cũng sang trọng như vậy.

Rốt cuộc cũng thay xong, họ lên xe, Trương Khải Hiên trêu đùa: “Thêm một vị thiên kim ngồi trên xe, cho nên xe mang nặng chạy không nổi, thùng lớp để kháng nghị.”

Đường Mạn không nói gì, Trương Khải Hiên đột ngột nhớ ra gì đó, “Đường Mạn, vừa rồi cô nói cô thích người như thế nào?”

Lại nữa rồi, Đường Mạn trầm nghĩ, không hỏi vấn đề này anh sẽ mất một cân thịt hay sao?

Nhưng cô vô cùng khâm phục sự bình tĩnh cùng với câu trả lời lưu loát của mình: “Giám đốc Trương, tôi thích mẫu người đàn ông giống anh vậy đó, nói một cách thấu đáo hơn, tôi vô cùng thích anh.”

Trương Khải Hiên bắt đầu có chút bất ngờ, nhưng anh lập tức cười rộ lên, “Cám ơn cô đã nói vậy với tôi, thật sự là vinh hạnh của tôi.”

Đường Mạn biết anh cũng không xem lời nói của mình là thật.

Cô đột nhiên thấp giọng nói: “Nhìn thấy anh, trái tim tôi liền đập tăng tốc, anh xuất hiện ở trước mặt tôi, khiến hô hấp của tôi ngưng trệ, tôi không có cách nào thản nhiên đối mặt với anh, cũng không có cách nào chỉ xem anh là bạn, điều đó chỉ là nói vớ vẩn, tôi cũng biết với điều kiện của tôi, hoàn toàn không xứng với anh, cho nên trước khi chưa tìm được bạn trai, tôi nguyện ý giữ tình yêu đơn phương này cho riêng mình, hy vọng mọi thứ của anh đều tốt đẹp.”

Trương Khải Hiên đột nhiên nói: “Chiếc xe ở đằng trước chạy thế nào vậy? Lặn qua trái lách qua phải, còn không cho người khác vượt qua?”

Trái tim của Đường Mạn nhất thời như nhảy bungee, rơi vào chỗ sâu nhất, không biết là anh vô tình hay cố ý, trái tim cô đã bị đông cứng lại.

Dọc đường, hai người không hề nói chuyện nào khác nữa, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, Đường Mạn giở vở ngủ tựa vào chỗ ngồi, Trương Khải Hiên cũng không rảnh để nói nhảm nữa.

Đường Mạn nằm trên giường, cô khẽ nói với chính mình: nếu có thể an bài đôi ta gặp nhau lần nữa, thì cuộc sống đã đơn giản hơn. Nếu như có một ngày, cuối cùng em cũng có thể quên được anh...

Thế nhưng, đây đâu phải là một câu chuyện cổ tích bất kì, cũng chẳng phải vở hài kịch ngày mai mới diễn, em không thể lấy bản thảo ra rồi gạt thẳng tên anh.

Là thơ của Tịch Mộ Dung, cô thích nhất là những câu này, hiện giờ sử dụng trong trường hợp này, thật thích hợp.

Đột nhiên cô phát hiện ra phần tình cảm đơn phương này của mình đối với Trương Khải Hiên đã bén rễ, đang lớn dần và khỏe mạnh, hết như một bụi dây leo, nó đang ra sức leo lên.

Cô tự nói với mình, mình thật sự rất thích anh ấy, anh ấy xuất hiện ở văn phòng, thảo luận về kế hoạch doanh thu tiêu thụ, tất cả hạng mục, kế hoạch được anh nói rất chậm rãi, không chê vào đâu được, anh thật sự rất ưu tú, tuy rằng anh chưa từng nói chuyện thân thiết với mình lần nào, nhưng mỗi lần anh xuất hiện, tim của mình đập càng lúc càng nhanh, không biết thâm mền có được tính là yêu không, nhưng tình cảm của mình đối với Trương Khải Hiên đã vượt xa thứ tình cảm mà trước kia mình qua lại với bất kỳ người con trai nào.

Đến bộ phận thương mại đưa tài liệu, trong lúc vô tình, mình thấy Trương Khải Hiên đang họp, anh ấy đang nói về việc lập kế hoạch với mọi người, các nữ đồng nghiệp khác dùng một ánh mắt cực kỳ hâm mộ để nhìn anh, hoặc là, có thể nói đó là ánh mắt mơ màng để quyến rũ anh, Đường Mạn than nhẹ một tiếng, ngay tại giờ khắc này, cô tha thứ cho phần tình cảm đơn phương này của mình.

Cô cũng nói với chính mình, tình yêu chính là sự tra tấn mà anh dành cho em, cảm ơn vì đã không để cho em yêu anh, nếu thật sự yêu anh, em nhất định sẽ phải chịu sự đau đớn vô cùng thâm thẳm.

Mà sự đau đớn này, cô thật sự sẽ được ném trải rất nhanh.

7. Q.1 - Chương 7: Mong Muốn Lớn Nhất Là Được Ăn Cơm Mềm

Công việc vẫn tiếp tục như cũ, Đường Mạn tự nói với bản thân, tình yêu là quần áo, công việc là tay chân, mình không thể trần truồng chạy ra đường, đương nhiên cũng tuyệt đối không thể chặt đứt tay chân.

Về phần Trương Khải Hiên, từ sau hôm đó, Đường Mạn và anh cũng có chạm mặt, vừa nhìn thấy anh, Đường Mạn cười qua loa, tầm mắt liền rơi vào bên cạnh quan sát anh.

Hôm nay cô đi ký tên thì lại gặp anh, cô đến bộ phận để đưa văn kiện, lúc xuống lầu thì gặp được anh, cô đi xuống, anh thì đi lên.

Đường Mạn chạm trán ánh mắt với anh, trong giây lát liền hết như một thanh đao trực tiếp cắm thẳng vào ngực cô, không đau, nhưng là, thật chua xót. Đáng ghét chính là ánh mắt anh nhìn cô giữa sự sắc bén lại hiện ra một chút ôn hòa, điều này khiến Đường Mạn sợ hãi không dám tiếp xúc, cô quay đầu đi chỗ khác.

Khi hai người lướt qua sát bên cạnh nhau, Đường Mạn nhủ thầm phải đi qua thật nhanh, nhưng cô lại cảm thấy cánh tay bị kéo căng, cúi đầu nhìn, là Trương Khải Hiên giữ chặt cô lại.

Giọng nói của anh vẫn trầm thấp như trước nhưng lại có lực xuyên thấu như vậy, chỉ nghe anh hỏi ở bên tai cô: “Cô trốn tránh tôi sao?”

Đường Mạn giật mình, cô thầm nói, đừng gọi em, đừng nhìn em, đừng nói chuyện với em.

Nhưng cô vẫn ngẩng đầu lên nhìn Trương Khải Hiên, cái nhìn này, làm cô nhất thời đau lòng, anh hốc hác vậy? Không lẽ anh đi công tác mấy ngày, thoát nhìn người rất mỏi mệt, trong mắt hằn lên tia máu, tuy

rằng anh vẫn diễn trai trước sau như một, nhưng hiện tại đích thực là trên mặt anh tràn đầy một nỗi, điều này khiến cô vừa đau lòng vừa chua xót.

Đường Mạn cúi đầu, đây không phải là người đàn ông mà mình nên đau lòng, cô ngập ngừng: “Đây là cầu thang, giám đốc Trương.”

Anh nói lỏng tay ra.

Đường Mạn thở một hơi, lúc này, nghe thấy Trương Khải Hiên nói: “Tối nay có thời gian không? Cùng đi ăn cơm nhé!”

Đường Mạn bất ngờ, hẹn cô ăn cơm? Đầu óc cô chuyển một cái, lập tức thấy khó hiểu, hỏi: “Anh Harao đã quay lại sao?” Không đúng, thời gian anh ta về nước mới chỉ có 2 tuần, nói cách khác, từ lúc Đường Mạn thổ lộ đến nay, đã qua 2 tuần.

Trương Khải Hiên bác bỏ: “Chuyện này có liên quan gì đến anh ta chứ, là tôi hẹn cô.”

Về mặt tôi kinh ngạc, không thể tin được: “Chúng ta?”

Ánh mắt anh nhìn cô chằm chằm, trong con ngươi có hai tiểu Đường Mạn ngơ ngác, lúc này anh nhắm mắt lại, nhưng vẫn đang trả lời cô rất chắc chắn: “Đúng, tôi và cô.”

Đường Mạn đứng tại chỗ, giống như một tượng gỗ bị bôi keo dính, anh hẹn cô? Chỉ có hai người?

Đường Mạn lưỡng lự, trong lòng bất ổn như có 2 người, một người bên lên nói “đừng đi mà, người ta có bạn gái rồi”, người còn lại thì rung chuông cổ vũ cô “đi đi, đoạt lấy anh ta về.”

Trương Khải Hiên thấy được sự mâu thuẫn và do dự trong mắt cô, anh giơ tay lên, nhẹ nhàng khoát lên vai cô, cảm giác tê ngứa lập tức kéo đến, giống như dòng điện chạy dọc toàn thân của Đường Mạn. Nhưng hình như anh hoàn toàn không quan tâm đến có những đồng nghiệp khác đi ngang qua thấy một màn mờ ám thế này. Hô hấp của Đường Mạn nhất thời dồn dập, toàn thân hồi hộp, chỉ nghe anh nhả nhận và điềm đạm nói: “Sau khi hết giờ làm tôi đến đón em, 6h, như vậy có được không?”

Đường Mạn hết như một con búp bê nắm chặt góc váy, muốn dùng sức để trốn, nhưng mà lực bắt tòng tâm.

Cô trả lời do dự: “Đến lúc đó rồi tính.”

Lúc 6h, cô đã đợi thật lâu, cũng đã ăn mặc khá đẹp, đang nghĩ người ở trong nhà tập thể, nhìn đồng hồ, từng giây từng phút trôi qua cũng khiến cô khó chịu không biết làm sao, cuối cùng đến lúc đó, cô nhìn xuống dưới lầu, quả nhiên thấy chiếc Passat màu xanh của Trương Khải Hiên.

Suy nghĩ một lát, không hề do dự nữa, cô dùng cảm xúc túi lên quyết định xông vào cuộc hẹn hò hết như chống lũ.

Thấy cô xuống lầu, khóe môi Trương Khải Hiên cong lên, lộ ra một nụ cười tủm tỉm.

Đường Mạn có hơi thất thần, cô thầm hỏi chính mình: “Anh ấy anh tuần như thế, nhưng tại sao lại đến hẹn tôi? Chẳng lẽ anh là một *công tử ăn chơi* trong ngoài không đồng nhất sao?”

Nhưng Trương Khải Hiên đã đi đến đây đón, anh nhẹ nhàng kéo cánh tay của cô qua, mở cửa xe cho cô.

Sau khi lên xe, Trương Khải Hiên nghiêng hỏi cô: “Đường Mạn, cô xịt nước hoa hiệu gì vậy?”

Đường Mạn cảm thấy khó hiểu cái vấn đề quái lạ của anh: “Tôi không có xịt nước hoa.” Tiếp đó, cô lúng túng: “Có thể là do mùi của bột giặt.”

Anh nở nụ cười.

Lúc này chính là giờ cao điểm, tan tầm nên trên đường có rất nhiều xe cộ, cho nên họ đi một chút thì dừng một chút, làm trễ nải một thời gian rất lâu. Trương Khải Hiên quan tâm, bật nhạc trong xe lên thật êm dịu, toàn bộ trong xe chảy tràn sự ôn hòa của lãng mạn khiến cô xúc động vô cùng, cho dù giờ khắc này không phải là thật, cô cũng bằng lòng chết tại giây phút này.

Trương Khải Hiên dẫn cô đến một nhà hàng Pháp tên là SPRING, bước vào nhà hàng này, Đường Mạn liền phá lệ câu nệ, từ trước đến nay cô chưa từng đến một nơi lãng mạn và khiến người khác căng thẳng như thế,

Trương Khải Hiên lại kéo ghế ngồi ra cho cô, đặt cô nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ ngồi, dường như đọc được sự căng thẳng trên mặt và sự mất tự nhiên của cơ thể cô, anh nói để cho cô thả lỏng: “Cô chỉ cần nghĩ rằng mình tự nhiên ngồi xuống ăn xong thức ăn ở trước mặt mình là tốt rồi.”

Người phục vụ đưa thực đơn lên, Đường Mạn thấp giọng nói: “Có lẽ để tùy anh làm chủ vậy. Tôi không hiểu.”

Trương Khải Hiên chỉ mỉm cười, anh bảo người phục vụ bưng lên hai món ăn mà Đường Mạn nghe không hiểu.

Người phục vụ dọn món lên cho họ, số lượng tuy ít nhưng tất cả đều rất tinh tế, hơn nữa còn khui một chai rượu vang nhỏ.

Trương Khải Hiên nói: “Tôi phải lái xe, cho nên chỉ uống qua loa một chút, thử một chút cũng được, cô không cần gò bó quá.”

Trong lòng Đường Mạn thật cảm động, cô có cảm giác ánh mắt của Trương Khải Hiên tối nay nhìn cô thật ôn hòa, nhưng thật sự làm ỉn động lòng.

Anh hỏi cô: “Có thích không?”

Đường Mạn gật đầu, “Không tồi.”

“Thực ra tôi cũng không thích ăn cơm Tây, nhưng tôi thích bầu không khí và âm nhạc nơi đây, tôi cảm thấy nơi này là nơi tốt nhất để hẹn hò.”

Đường Mạn cúi đầu, bàn tay ở dưới gầm bàn nhẹ nhàng vặn xoắn chiếc khăn trải bàn.

Anh nói: “Nhưng tôi vẫn thích món ăn Trung Quốc hơn, vừa có lợi ích thực tế vừa giản dị, cơm Tây thì giống như một mối tình ngoài giá thú vậy, vừa nồng nhiệt vừa ngăn ngủi.”

Đường Mạn suy nghĩ: “Tôi thì cảm thấy món ăn Trung Quốc như ngủ ở nhà, vừa thực tế vừa thoải mái, còn cơm Tây giống như thỉnh thoảng qua đêm ở khách sạn, vừa lãng mạn nhưng cũng không mất đi sự ôn hòa.”

Khóe môi anh cong lên, “Cô thích nhất là ăn gì nhất?”

Đường Mạn ngẫm nghĩ, “Thời đại học, mong muốn lớn nhất chính là được ăn cơm mềm.”

Trương Khải Hiên không hiểu ý cho lắm, “Ăn cơm mềm?”

8. Q.1 - Chương 8: Nụ Hôn Hoa Anh Đào

Đường Mạn biết anh sẽ có chút hiểu sai ý, cho nên lập tức chớp chớp mắt mấy cái, giải thích với anh: “Bởi vì cơm trắng ở trường đại học thật sự nấu rất cứng, tội cho cái dạ dày phải ăn 4 năm, dồn ép tôi đến nỗi không thể không cầu xin ông trời ban cho tôi một chén cơm mềm.”

Nghe cô trả lời như thế liền cười khẽ, Trương Khải Hiên nhin không được gục gặt, cô thật đáng yêu.

Trong nhà hàng, có một nhạc công trẻ đang thổi kèn saxophone, thì ra là bài “My heart will go on”, ca khúc chủ đề trong phim “Titanic”, Đường Mạn lắng nghe mê mẩn.

Cô khẽ nói, “Là một bộ phim điện ảnh kinh điển, tôi đã xem qua chuyện tình yêu khó quên đó. Xem đến cuối cùng khi trên đầu Jack bị bao phủ toàn là băng rồi chìm vào đáy biển, tôi khóc bù lu bù loa, giây phút đó tôi thật sự muốn xuyên đến cảnh tượng đó, túm anh ta lại.”

Anh cười: “Cô sẽ bị đông lại như một người băng, còn khó chịu hơn so với anh ta.”

Hai người đều cười, lúc này đây, cuộc hẹn khác xa với trí tượng tượng của Đường Mạn đã thoải mái hơn nhiều.

Ăn cơm xong, anh hỏi, “Thời gian còn sớm, chi bằng chúng ta cùng đi xem phim?”

“Hả?” Đường Mạn rất bất ngờ, trong đầu lại lấp đầy sự vui mừng kinh ngạc.

Nhưng anh thật sự dẫn cô đi xem phim, bộ phim diễn cái gì, thậm chí Đường Mạn cũng không có chút ấn tượng, cô chỉ biết phim không phải nói về tình yêu, nhưng cô vẫn vô cùng đoan trang ngồi xuống xem, nhưng mà, giữa lúc ấy đã xảy ra một số chuyện, khiến trái tim cô bay mất, bộ phim kết thúc liền quên sạch sẽ tình tiết cốt truyện còn sót lại trước đó.

Trương Khải Hiên cũng giống như tất cả những cặp tình nhân khác, mua quà vặt cho Đường Mạn, có khoai lang và bắp rang, còn có nước khoáng, sau khi chuẩn bị ổn thỏa mới cùng cô đi vào.

Đường Mạn ăn mấy miếng liền bực lại, bởi vì cô cũng không phải tuýt người thích ăn quà vặt, cô thầm nghĩ chỉ muốn ngồi xuống im lặng hưởng thụ mà không muốn làm một con chuột cứ nhai tới nhai lui.

Ngồi một lát, cô đột nhiên cảm thấy tay trái có chút tê ngứa, giống như con mèo nhỏ mà cô nuôi lúc bé đang dùng móng vuốt quấy nhiễu cô, cô lặng lẽ cúi xuống nhìn, Trương Khải Hiên lại nhẹ nhàng thò tay qua đây, anh vươn tay phải của mình ra, khẽ nắm lấy tay trái của cô, trước tiên chỉ nắm lấy ngón út, dần dần bao phủ toàn bộ bàn tay của cô, sau đó anh lật tay của cô lại, gắt gao nắm trong tay mình.

Đường Mạn mơ hồ, đây quả thực hết như khiêu khích giới hạn tinh thần của cô, cô không dám nhúc nhích cũng không muốn nhúc nhích, chỉ sợ bỗng nhiên nhúc nhích một cái, không nắm được tay anh, tay anh sẽ bốc hơi mất.

Mà anh vẫn cứ nắm tay cô như vậy, cho đến khi bộ phim kết thúc, anh ngạc nhiên hỏi: “Hết rồi sao? Diễn cái gì vậy?”

Đường Mạn cũng ngây ngô nói: “Đúng vậy, diễn cái gì ha?”

Hai người đều cười. Trương Khải Hiên nói, “Chi bằng đi dạo một chút đi.”

Từ 6h tối đến bây giờ, đã là 11h, hai người hẹn hò lần đầu tiên, thế nhưng ngày ngốc đủ 5 tiếng đồng hồ.

Trương Khải Hiên và cô ngồi trước quảng trường, hiện tại chính là lúc giao mùa giữa xuân và hè, không lạnh không nóng, khí hậu vừa thích hợp, mà giờ này còn có một nhóm người đi bộ ở trên đường, còn có vài đứa học sinh còn trẻ tinh lực tràn trề, gần khuya mà còn chơi ván trượt, thành phố náo nhiệt, hai người cũng không tệ nhạ.

Hai người ngồi nói chuyện phiếm, hôm nay Trương Khải Hiên nói không nhiều lắm, nhưng Đường Mạn thật vui, cô nói về chuyện thú vị của bản thân suốt một tiếng cho Trương Khải Hiên nghe.

Cô nói; “Thực ra lịch sử làm công của tôi đã bắt đầu rất lâu rồi, 4 tuổi đã bắt đầu làm công.”

“Lao động trẻ em? Cái này là phạm pháp đó.”

“Vào mùa xuân, tôi giữ trẻ cho hàng xóm, 1 ngày cho tôi 5 hào.”

Anh nhếch lông mày, cảm thấy hứng thú, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó hàng xóm thấy tôi làm việc rất chăm chỉ, nên tăng tiền lương cho tôi, một ngày trả thêm 2 hào.”

Trương Khải Hiên liền có chút đăm chiêu, ánh mắt nhìn cô có nhiều thương hại, Đường Mạn đối diện với ánh mắt của anh, cô cúi đầu.

Có lẽ không nên hỏi, nhưng cô không thể kiềm chế, cho nên khẽ hỏi anh: “Tại sao lại hẹn tôi ra đây? Nếu chỉ là bạn bè ra ngoài tâm sự rồi ăn cơm, tôi và anh, vẫn là không cần như vậy.”

Thật sự, cô sợ, nếu chỉ xem cô là một người bạn, điều này sẽ khiến cô càng tổn thương hơn.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, dừng lại mấy giây rồi lãnh đạm trả lời: “Tôi và Nhân Tuệ đã chia tay.”

Chia tay? Nhanh như vậy sao? Đường Mạn không tin, “Từ lễ kỷ niệm cho đến nay, thời gian chỉ có 3 tuần.”

“Chính là sau lễ kỷ niệm không bao lâu thì chia tay.”

Hóa ra là thế, thì ra anh chia tay với người bạn gái do trời đất tạo thành, anh bị thương, anh cần một người đến giúp anh trị thương.

Đường Mạn có chút mất mát, nếu là như vậy, cô không phải người làm nền, lấp thời gian vào chỗ trống.

Nhưng câu trả lời của anh lại lập tức giảm bớt mất mát của cô, anh nói: “Tôi hẹn cô như vậy, có phải rất đường đột hay không?”

Anh nói là hẹn!

Đường Mạn không biết trả lời thế nào, cô đành nói sang chuyện khác: “Ngày mai ai cũng phải đi làm, chúng ta về nhà sớm một chút đi.”

Anh gật đầu, Đường Mạn đứng lên, đi cùng anh qua chỗ đậu xe, tiết trời tuy không lạnh, nhưng mát mẻ, Đường Mạn đột nhiên rùng mình.

Trương Khải Hiên lập tức phát hiện ra sự khác thường của cô, anh hỏi: “Cô lạnh không?”

Đường Mạn nói dối: “Không..., tôi không lạnh.”

Anh chưa cho cô một giây trống nào để suy nghĩ, xoay người ôm cô vào lồng ngực của mình.

Sự diễm đam đột nhiên kéo đến, Đường Mạn không thể chống đỡ, chỉ đành tiếp nhận một cách bị động. Nhưng sự cuồng loạn trong lòng cô lại nảy múa, mong muốn anh ôm chặt mình đến nỗi ngạt thở.

Mà anh dường như hoàn toàn hiểu được nỗi lòng của những cô gái trẻ, thuận thế ôm cô chặt hơn, tất cả đều tiến hành rất gọn gàng, anh nhẹ nhàng nghiêng đầu cô ra, cúi mặt xuống tìm kiếm môi cô.

Trên quảng trường có trồng cây hoa đào, lúc này gió thổi đến, một cánh hoa đào màu hồng nhạt phiêu diêu rơi xuống, đúng lúc đậu trên lông mi cô.

Trương Khải Hiên nghiêng mặt, sau khi tiếp xúc được môi cô, anh dễ dàng trượt vào trong miệng cô, mút lấy đầu lưỡi cô, giữ lấy cô.

Đường Mạn hoàn toàn không nghĩ đến sẽ nhận được một cuộc hẹn bất ngờ như vậy, lại nhận được một nụ hôn bất ngờ làm cô mất trí như vậy. Anh hôn cô, đầu lưỡi dây dưa làm tâm tình cô rối loạn, xâm nhập từng chút từng chút, mút lấy lưỡi cô, hút lấy sự ngọt ngào của cô, tình cảm mãnh liệt đã cướp đi tâm trạng phức tạp của cô. Đường Mạn ngỡ ngàng, toàn bộ đến quá đột ngột, cô căn bản không có thời gian để suy tính, chỉ có thể để mặc anh, cô không tự chủ được cũng lấy tay choàng qua thắt lưng anh, cùng anh ôm nhau thật chặt, cùng nhau hưởng thụ nụ hôn lãng mạn dưới tán cây hoa anh đào.

Cuối cùng, anh cũng rời khỏi môi cô, khi tách ra, hai người đều cảm thấy chưa đủ. Đột nhiên, Đường Mạn nhớ tới lời nói của tên đàn ông xấu xa kia: “Đường Mạn, cô nhất định là phải bị đàn ông lừa, bởi vì cô quá ngu.”

Cô lập tức ngậy người, có phải là quá nhanh hay không, hẹn hò hấp tấp với Trương Khải Hiên như vậy, lần đầu hẹn hò liền hôn nhau, có phải quá ngu xuẩn, quá bạo dạn hay không?

Cô đột nhiên ngơ ngẩn, rớt nước mắt.

Trương Khải Hiên khó hiểu nhìn cô, giọng nói êm dịu giống hệt như kẹo đường, anh nâng khuôn mặt cô lên và hỏi: “Tôi làm em sợ sao?”

Đường Mạn nhắm mắt lại, cô trả lời yếu ớt: “Không phải, là tôi tự hù mình.”

9. Q.1 - Chương 10: Sự Đột Kích Dị Dàng (1)

Vào thứ sáu, Trương Khải Hiên hẹn cô đến biệt thự nghỉ mát cạnh biển chơi, Đường Mạn cứ lượng lực mãi, phải qua đêm? Trong lòng cô đương nhiên lo lắng bất an, nhưng cô thật sự không có cách nào để từ chối

anh.

Trương Khải Hiên đặt phòng ở biệt thự nghỉ mát, khi Đường Mạn bước vào căn biệt thự theo kiểu Tây này, nhất thời hân hoan, cô nói: “Trong này thật sự có nhiều đồ dùng xinh đẹp như thế này sao, thật là muốn lên mang đi một hai cái.”

Trương Khải Hiên đùa cô: “Em đó, mọi người đến đây đều là người có tiền có địa vị, ai lại lái BMW đến xách chai rượu tây của người ta mang đi? Chúng ta rốt cuộc là người nghèo sao.”

Đường Mạn cười ha ha: “Em hử, vốn dĩ là dân quê mà, anh không biết sao? Nhà của em ở nông thôn đó.”

Trương Khải Hiên chỉ cười, “Thật không? Hóa ra là vịt con xấu xí biến thành thiên nga.”

Đường Mạn đặt ba lô của mình vào căn phòng ở trên lầu, Trương Khải Hiên đã đứng dưới lầu chờ cô. Anh nắm tay cô cùng đi ra ngoài bờ biển ngắm phong cảnh, hai người đi chân trần bước chậm rãi trên bờ cát, đến tối lại đi đến tiệc nướng của khách sạn cạnh biển để ăn đồ nướng, sau khi ăn xong, thấy phòng nghe nhạc của khách sạn đúng lúc sắp chơi nhạc.

Đường Mạn nói: “Em cũng không phải quá mê nhạc, nhưng có đôi khi em cũng biết ra vẻ thanh nhã, chỉ bằng chúng ta cũng đi nghe một chút đi?”

Anh cười gật đầu: “Được thôi.”

Hai người cùng đi vào phòng nghe nhạc, nhưng giữa lúc đang nghe nhạc, điện thoại của anh bỗng rung điên cuồng, hết cách anh đành lui ra ngoài nghe điện thoại, chỉ lát sau anh trở về nói với Đường Mạn, “Đường Mạn, em cứ xem đi nhé, chờ anh một lát anh sẽ quay lại đón em.”

Nhưng mãi cho đến khi buổi hòa nhạc kết thúc anh cũng chưa quay lại, Đường Mạn hơi sốt ruột, cô gọi điện cho Trương Khải Hiên, điện thoại luôn nhắc là tạm thời không liên lạc được, tất cả người xem đều rời khỏi phòng, ngay cả nhân viên cũng làm xong công việc, mà anh vẫn chưa quay lại, Đường Mạn có hơi lo lắng, lúc này phòng nghe nhạc phải đóng cửa, cô đành phải đi ra ngoài, tiết trời tháng 5 tuy rằng không quá lạnh, nhưng vào ban đêm vẫn có hơi rùng mình, đặc biệt là ban đêm ở phương Bắc, chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm vẫn rất lớn, cô đứng bên ngoài phòng nghe nhạc, ôm cánh tay, cảm giác được sự trong trẻo nhưng lạnh lẽo của đêm, trong lòng vô cùng lo lắng, khiến cô đứng ngồi không yên.

Cô sốt ruột, không ngừng gọi điện thoại hết lần này đến lần khác, thậm chí cô suy nghĩ, có thể anh đã trở về phòng, vì thế cô vội vã chạy về, phát hiện cô không có chìa khóa, cô lại sợ Trương Khải Hiên đến phòng nghe nhạc tìm mình, vì thế lại nhanh chóng chạy về đó, cứ chạy tới chạy lui như vậy, cô khát khô cả cổ, thức ăn trong bụng dường như đã hoàn toàn bị tiêu hóa sạch sẽ, mà cô lại quên mang theo nước, cho nên miệng khát môi khô, lúc này, sự cô độc tràn ngập không có ý tốt kéo ập về phía cô, cô nhất thời tủi thân, vừa sợ hãi, vừa tức giận.

Cô đứng trên khoảng sân nhỏ trước phòng nghe nhạc dậm chân, lúc này trên đường có hai người bảo an nói chuyện với nhau, nói là ở bãi biển có người rớt xuống nước, hình như là một chàng trai trẻ. Cô lập tức thót tim, tuy rằng trong lòng nghĩ không phải là anh, nhưng vẫn không tự chủ được mà sợ hãi, cũng bước nhanh theo bảo an xuống bãi biển. Lúc bước xuống bậc thang, trong lòng lo âu, kết quả dưới chân bị trượt, cơ thể thoáng cái từ trên bậc thang té xuống dưới.

Tất nhiên, người trượt chân đó không phải là Trương Khải Hiên, cô thả lỏng, nhưng lại uất ức khóc lớn, lê chân khập khiễng chạy về bên ngoài phòng nghe nhạc, cô ngoài khóc ra chỉ còn lại sự mệt mỏi.

Đêm vẫn đen như vậy, đã sắp 11h khuya, điện thoại của Trương Khải Hiên vẫn không liên lạc được, người cũng không thấy xuất hiện, Đường Mạn khóc rống lên, cô hét: “Trương Khải Hiên, anh đang ở đâu? Đây là anh thật sự thích em sao? Nếu anh thích em, tại sao ngay cả một cú điện thoại anh cũng không gọi rồi trốn đi chơi mất tiêu? Tại sao anh lại không chịu trách nhiệm như vậy chứ?”

Lúc này có người gọi cô: “Đường Mạn.” Cô ngẩng đầu lên, thấy Trương Khải Hiên đang chạy dọc theo con đường đến chỗ cô. Trông thấy anh không hao tổn cọng tóc nào mà chạy đến đây, Đường Mạn nhất thời tức giận, máu toàn thân sôi sục muốn nhào đến bóp cổ anh, nhưng đợi khi anh đến gần, cô cũng chỉ biết khóc.

Trương Khải Hiên đành giải thích, “Đột nhiên có việc, anh trở về thành phố, vội vàng giải quyết xong xuôi mọi việc, anh quay lại đây nè.”

Đường Mạn căn bản không nghe lời giải thích của anh: “Vậy điện thoại đâu? Gọi một cú điện thoại sẽ tốn thời gian 1 tiếng đồng hồ của anh sao?”

Anh giải thích: “Điện thoại hết pin, anh lại không biết, Đường Mạn, thật xin lỗi em.”

Đường Mạn rút nước mắt, “Thật sự là anh không có trách nhiệm, trong lòng anh không có em, suốt 4 tiếng, vậy mà không dư ra được xiu thời gian nào để nói với em một tiếng.”

Đường Mạn kê đầu trên đùi rút nước mắt, Trương Khải Hiên biết bản thân sai rồi, anh chỉ giải thích, sau đó không ngừng dỗ dành cô, vát vả lăm mới dỗ dành cô xong, kéo cô đi, vừa mới kéo cô, Đường Mạn kêu đau, lúc này anh mới phát hiện trên quần chỗ đầu gối của Đường Mạn toàn là bùn đất, trên tay cũng có vết thương.

Anh ngạc nhiên vô cùng: “Đây là em bị thương ở chỗ nào vậy?”

Đường Mạn tức giận, “Có người thấy em xinh đẹp, bước đến trêu ghẹo, em không chịu bị khống chế nên đánh với hắn một trận.”

Anh đương nhiên biết cô là nổi giận nên nói đùa, không khỏi thở dài, “Để anh công em.”

Tuy rằng trong lòng Đường Mạn tức giận, nhưng phần tình yêu đối với anh lại chiếm thế thượng phong, cô lại có thể dễ dàng tha thứ cho anh, “Vẫn còn có chút lương tâm, chi bằng em phạt anh.”

“Còn yêu cầu anh làm gì cho em?”

Đường Mạn giận dỗi: “Yêu cầu anh phải vừa hát thánh ca vừa rửa chân cho em, sau khi hát xong thì nói, công chúa, kẻ hèn này sai rồi.”

Anh chỉ cười và đáp: “Công chúa, kẻ hèn này sai rồi.”

Đường Mạn vui đầu trên vai anh, ôm chặt cổ anh, để anh công cô về.

Trương Khải Hiên công Đường Mạn trở về một mạch, còn ôm cô đến phòng tắm, để cho cô ngồi lên mép bồn tắm lớn, đích thân bật nước ấm rửa chân cho cô.

Đường Mạn xấu hổ chấp nhận, giờ phút này không có lời oán trách nào.

Anh vừa rửa chân cho cô, vừa đùa cô: “Anh sẽ không hát thánh ca đâu, nhưng công chúa, kẻ hèn này thật sự sai rồi, người có bằng lòng tha thứ cho tôi không?”

Đường Mạn nghe anh nói một cách thành khẩn như vậy, làm sao nhẫn tâm trách anh nữa, trong lòng than nhẹ, cũng không truy vấn anh đến cùng nữa.

Nhìn anh cẩn thận rửa chân cho cô, trong lòng Đường Mạn đột nhiên có một loại cảm giác ấm áp, người đàn ông này, điển trai như vậy, tài giỏi như vậy, phóng khoáng như vậy, hiện giờ lại ngồi trước mặt một cô gái, còn chăm chú rửa chân cho cô.

Mặt cô đỏ lên, chờ khi anh đi tìm khăn mặt, mặt cô hồng hồng, khẽ nói, “Để em tự lấy.”

Anh ngăn cô lại, dùng một giọng ôn hòa nói với cô: “Không cần, công chúa, để kẻ hèn này phục vụ cho người, để kẻ hèn hành đại lễ với người.”

Đường Mạn ngẩng đầu, tầm mắt tiếp xúc với đôi mắt anh, trong lúc đó, hô hấp của cô nhất thời ngưng trệ, tim đập liên hồi, không, không thể nhìn anh như vậy được.

Không đợi cô có phản ứng lại, anh đã ôm ngang eo cô, cảm giác choáng váng lập tức xông lên, Đường Mạn không biết có phải mình đã đụng vào thứ gì hay không, cô chỉ biết bản thân cảm thấy chóng mặt. Lúc ý thức không còn đủ tỉnh táo, anh đã đặt cô lên giường, đột kích nhẹ nhàng, cô không có sức để phản kháng, giây dựa chính là tự dối lòng.

Trong chốc lát, cơ thể anh tựa như ngọn núi đổ ập xuống, Đường Mạn nhắm mắt lại, anh đang hôn cô, hôn rất nhẹ nhàng, khiêu khích thần kinh của cô, cô hoang mang, cắn hàm răng thật chặt.

Không chiếm được đầu lưỡi của cô, anh đành phải thấp giọng xin cô, “Để cho anh vào một chút, được không?”

Đường Mạn mở mắt ra, gương mặt lập tức đỏ bừng, bởi vì đúng lúc cô nhìn thấy anh đang cởi hết một hàng nút áo của mình ngay trước mặt cô, lộ ra lồng ngực phẳng trắng kiêu, lần đầu tiên cô trực tiếp thấy một người đàn ông cởi quần áo trước mặt mình, điều này khiến cô đỏ mặt tía tai, rõ ràng là cô ý thức được ý đồ của anh, cô căng thẳng, không phải sự căng thẳng bình thường, cô nghe được trái tim của mình đập như nhịp trống, nhưng tất cả các bộ phận trên cơ thể lại giống như đem bản thân đẩy về phía anh một cách mãnh liệt.

Trương Khải Hiền nằm sấp xuống, cúi xuống cắn vành tai của cô, loại cảm giác vừa ngứa ngáy vừa tê dại này kích thích thần kinh của cô, cơ thể cô hoàn toàn mất đi sự kiểm soát, ở trước mặt anh liền hết như một khối bột nhào.

Cảm giác được sự cương cứng của anh, biết anh muốn thẳng tiến vào dự vọng, cô đột nhiên thấp giọng nói, “Xin anh nhẹ một chút, em rất sợ.”

Anh ngừng đầu, nhìn thấy khuôn mặt ngượng ngùng và hồi hộp của cô gái này, anh hiểu ra.

10. Q.1 - Chương 11: Sự Đột Kích Dị Dàng (2)

Quả thật, Đường Mạn hơi sợ hãi, mặc dù cô cũng khát vọng, nhưng ở trước mặt anh, giờ khắc này cô hết như một con búp bê nhỏ.

Cô cũng không ngờ Trương Khải Hiền lại nhẹ nhàng với cô như vậy, động tác của anh không hề nặng nề, đặt cô lên giường, trút bỏ quần áo của cô, anh hôn cô một chút, khi anh nhẹ nhàng tấn công xuống dưới, rốt cuộc Đường Mạn trầm tĩnh lại, hết như một khối thạch trái cây ngọt ngào, cô thu hút anh xâm nhập từng chút một, nhưng sự cương cứng của anh vẫn khiến cô cảm thấy đau, đau đến bối rối. An lập tức phát hiện ra, kích thích phần dưới của cô, anh hôn cánh môi cô, dùng nụ hôn để giảm bớt sự căng thẳng và đau đớn của cô.

Đến khi Trương Khải Hiền đứng lên tách ra, quả nhiên nhìn thấy trên khăn tắm dưới thân của Đường Mạn có vết máu đỏ sẫm và vết tích còn lưu lại sau khi vừa triền miên xong. Anh có hơi bất ngờ, con gái bây giờ, lên trung học đã cùng bạn trai sống chung, đâu đâu cũng có, cô lại giữ thân mình, thật sự làm anh rất bất ngờ.

Trương Khải Hiền đứng dậy mặc áo choàng tắm, sau đó cúi người bế cô lên, ôm cô đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, anh thử độ ấm của nước, sau khi cảm thấy độ ấm vừa thích hợp, anh mới thả cô vào trong nước, hỏi cô: “Có khỏe không?”

Đường Mạn gật đầu.

Trương Khải Hiền giống như một người hầu cẩn thận nhả nài tắm cho cô, để cho nước ấm bao phủ toàn thân cô, sự đau đớn vừa rồi cũng giảm bớt, dưới sự sắp xếp dịu dàng của anh, Đường Mạn cảm thấy có chút ngại ngùng, nhưng cô vẫn cứ thích sự che chở quan tâm này của anh.

Tắm xong, anh lại lấy một cái khăn tắm thật lớn trùm cô lại, trước tiên giúp cô lau khô tóc, sau đó lại bế cô trở về giường.

Hai người nằm ôm nhau, Đường Mạn nhẹ giọng hỏi: “Có phải rất ngốc hay không? Lại có thể là lần đầu tiên của em.”

Trương Khải Hiền nghịch tóc của cô, anh nói: “Không đâu, Đường Mạn, em thực sự rất tốt, thật ra anh rất bất ngờ, nhưng ... cảm ơn em.”

Anh ôm chặt lấy cô, vỗ về, vuốt tóc cô, hôn môi cô.

Cứ như vậy, sau khi hẹn hò 3 lần, Trương Khải Hiên liền biến cô thành người phụ nữ của anh.

Đường Mạn khẽ hỏi anh: “Chúng ta... .. có phải quá nhanh hay không?”

Trương Khải Hiên hôn lên tóc cô, “Trước ngày hôm nay, không phải em đã yêu anh rất lâu hay sao?”

Đường Mạn ngẩng đầu, cô dè dặt hỏi anh: “Khải Hiên, anh... .. thích em sao?”

Trương Khải Hiên nghiêng mặt qua, ước chừng khoảng 30 giây, nhìn vào ánh mắt trong veo của Đường Mạn, trong mắt anh dần dần dâng lên sự chân thành, “Anh thích em. Đường Mạn.”

Đường Mạn cong khóe môi, rốt cục cô cũng nở nụ cười.

Đêm nay, cô ngủ thật an lành trong lòng anh.

Từ sau đêm nay, tình cảm của hai người đã thật sự xảy ra chuyển biến, Trương Khải Hiên giống như bị cô cuốn hút, chỉ cần không đi tiếp khách hàng, anh liền sẵn lòng ở chung một chỗ với cô, tất cả tình yêu của anh cuồng nhiệt hết như một đứa con trai, mua hoa tặng Đường Mạn, mua quà để lấy lòng cô, khi tan ca còn công khai đợi cô, cũng không kiếng dè Cao Nhân Tuệ. Khi bắt đầu, Đường Mạn có hơi lo lắng, cô nói: “Có nên thu liễm lại một chút không, dù sao chủ nhiệm Cao cũng là cấp trên của em.”

Anh trả lời vô cùng bình tĩnh: “Anh và cô ấy đã là quá khứ, không hề có quan hệ với hiện tại của chúng ta.”

Nghe xong lời anh nói, cô càng có cảm giác kiên định hơn.

Nhưng mà cảnh ngộ bên phía Đường Mạn lại hoàn toàn khác biệt với anh, Trương Khải Hiên quang minh chính đại đến hẹn cô, thu hút rất nhiều ánh mắt kinh ngạc của đồng nghiệp, ở trong mắt các đồng nghiệp, Cao Nhân Tuệ mới là người được chọn thích hợp nhất với Trương Khải Hiên, mà Trương Khải Hiên này lại không lấy trần châu mà chọn mất cá, điều này khiến cho rất nhiều người nảy sinh nghi ngờ, ở bên trong thảo luận rất sôi nổi.

Tiểu Tiết trong phòng Đường Mạn lại còn công khai trực tiếp đặt câu hỏi với cô: “Đường Mạn, nhìn dáng vẻ của cô không phải là loại người đi cảm dỗ bạn trai người khác, không ngờ cô lại có thủ đoạn như vậy, mới đến công ty vài ngày lại quyến rũ được giám đốc Trương ở trong tay, cô dùng thủ đoạn gì vậy?”

Đường Mạn nhất thời tức giận xanh mặt, cô tức tối đáp trả lại: “Chị Tiết, chị nói chuyện sao vậy, chị không biết trước giờ khuôn mặt của tôi xinh đẹp sao? Tôi nghe nói chị cũng rất thích giám đốc Trương, có phải quả nho này để cho tôi ăn trước, chị có chút không cam lòng phải không?”

Tiểu Tiết bị chế nhạo nhưng không nản lòng, chỉ nghe chị ta cười lạnh: “Tôi không giống như cô, có bản lĩnh đi quyến rũ bạn trai người khác.”

Đường Mạn tức giận đến nổi nước mắt vòng quanh viền mắt, cô ta lại có thể nói cô như vậy, cô sai cái gì chứ? Rõ ràng là Trương Khải Hiên chủ động đến hẹn mình mà, vì sao ở trong mắt người khác, tất cả đều cho là mình quyến rũ anh ấy?

Cô uất ức, một mình đứng đón gió trên tầng thượng tòa nhà công ty và khóc, khóc một hồi, có người ở sau lưng cô hỏi: “Khóc xong rồi chưa, cô ngốc.”

Không cần quay đầu lại, cô cũng nghe ra được là giọng nói của Trương Khải Hiên, cô có chút oan ức: “Vì sao em và anh quen nhau lại có nhiều tin đồn như vậy chứ? Chẳng lẽ em không thể thích anh sao?”

Trương Khải Hiên ôm lấy cô, “Cô ngốc ơi, em có biết vì sao người khác sẽ có tin đồn nhảm như vậy không? Bởi vì em rất đáng yêu, các cô ấy đang ganh tỵ với em.”

11. Q.1 - Chương 12: Trừng Trị Con Chó Mẹ Không Vâng Lời

Trương Khải Hiên trở về văn phòng, lập tức gọi nữ cấp dưới bà tám lên: “Lâm Lâm, cô lại đây.”

Nhân viên tên là Lâm Lâm kia không hiểu được ý định của giám đốc Trương, Trương Khải Hiên xách cánh tay đang viết chữ của cô ta lên, kéo đến trước mặt tất cả các đồng nghiệp, sau đó anh gần từng tiếng một nói, “Lâm Lâm, hiện tại cô nghe kỹ cho tôi, tôi nói một câu, cô lặp lại một câu cho tôi.”

Về mặt Lâm Lâm biến sắc, cô biết Trương Khải Hiên bình thường không bao giờ nổi giận, nhưng một khi nổi giận lên, ai ai cũng không dám trêu chọc, hiện giờ nhìn thấy sắc mặt không được vui của giám đốc, cô chỉ có thể khúm núm, gật đầu dạ thưa.

Trương Khải Hiên nói: “Cô nói theo tôi, Đường Mạn là bạn gái của Trương Khải Hiên.”

Lâm Lâm lắp bắp, không nói nên lời, Trương Khải Hiên cười lạnh, “Ngày thường là một nữ quan hệ công chúng miệng lưỡi lưu loát còn hơn cả hộp đêm, bây giờ thì miệng lắp bắp hết như dê kéo xe phân, khí thế ngất trời của cô đâu?”

Lâm Lâm luống cuống ra sức giải thích: “Giám đốc Trương, tôi chưa nói gì cả.”

Trương Khải Hiên quả mắng cô ta: “Tôi gặp gỡ ai, lên giường với ai là tự do của tôi, cô lại say sưa đi tám chuyện của tôi, có phải cô cũng muốn tiến vào trong chăn của tôi không?”

Lâm Lâm sợ đến nỗi nói luôn miệng: “Giám đốc Trương, tôi tuyệt đối không có ý này.”

“Tốt lắm, cô lặp lại cho tôi, phải thật sinh động vào, nói kiên quyết gấp trăm lần so với thường ngày.”

Lâm Lâm lập tức quét mắt qua tất cả mọi người, cô đành phải nói theo lời của Trương Khải Hiên: “Đường Mạn là bạn gái của Trương Khải Hiên.”

Trương Khải Hiên đáp: “Tốt lắm, tiếp tục nói cho tôi, nói liên tục 100 lần.”

Về mặt của Lâm Lâm liền thảm thương, “Giám đốc Trương, xin lỗi, sau này tôi sẽ không bao giờ nói chuyện của anh và Đường Mạn nữa.”

Trương Khải Hiên nhìn qua một lượt chỗ làm việc của các nhân viên, ánh mắt anh đảo qua chỗ nào, tất cả mọi người đều sợ đến nỗi nhanh chóng cúi đầu, không dám ngóc đầu lên nhìn nữa.

Trương Khải Hiên trừng trị Lâm Lâm xong, lập tức xuống lầu đến bộ phận kiểm tra chất lượng, Đường Mạn đang photocopy một phần văn kiện, còn chưa hỏi anh xuống đây để làm gì, anh lập tức ôm lấy cánh tay của Đường Mạn, kéo cô đến trước mặt của Tiểu Tiết.

Tiểu Tiết vừa nhìn thấy Trương Khải Hiên thì lập tức nhanh chóng đứng dậy, về mặt tươi cười, “Giám đốc Trương.”

Trương Khải Hiên hỏi cô ta: “Cô ấy là ai?”

Tiểu Tiết không rõ nội tình lắm, “Đường Mạn.”

Trương Khải Hiên nhếch lông mày, gần từng tiếng nói với cô ta: “Tôi nói với cô một lần nữa, cô ấy tên là Đường Mạn, cô ấy là bạn gái của tôi, là người phụ nữ của tôi, nếu cô có ý kiến gì về cô ấy, hay là có ý kiến gì về tôi, con người tôi luôn luôn không thích người khác giở trò sau lưng tôi, nếu cô có ý kiến gì, có thể trực tiếp góp ý trước mặt tôi, xin hỏi cô có ý kiến gì với tôi sao?”

Tiểu Tiết nhanh chóng giải thích: “Giám đốc Trương, anh thực sự rất biết nói đùa, tôi nào dám có ý kiến gì với anh đâu!”

Trương Khải Hiên cười lạnh, “Hoan nghênh cô có ý kiến với tôi, nhưng mà nếu cô có ý kiến gì ở sau lưng bạn gái tôi một lần nữa, hy vọng cô có thể trực tiếp nói chuyện với tôi, tôi cam đoan biết đến đâu sẽ nói đến đó, bây giờ cô có cái gì muốn hỏi tôi không?”

Tiểu Tiết liên tục khoát tay, “Không có không có, giám đốc Trương, tôi không có gì để hỏi hết.” Cô ta lấy thứ gì đó từ trên bàn làm việc, lấy có phải đi đưa văn kiện, lập tức chạy trời chết.

Đường Mạn xấu hổ, vừa giống như bị ăn hiếp vừa giống như đứa trẻ được người lớn ra mặt giúp, cô trách anh: “Anh đang làm gì vậy?”

Trương Khải Hiên điềm nhiên như không có việc gì, “Anh chỉ là trừng trị mấy con chó mẹ không nghe lời mà thôi.”

Ngoài mặt, Đường Mạn không nói gì, nhưng trong lòng cũng rất thỏa mãn.

Nhìn thấy văn phòng không có ai, anh tiến sát vào người cô, thấp giọng khiêu khích cô: “Tan việc anh đến đón em, nhớ kỹ, phải chọn nội y khiêu gợi một chút, anh muốn em... ..”

Đường Mạn đỏ mặt ngay lập tức, cô lầm bầm: “Thân là cấp trên, lại có thể công khai xâm phạm nữ đồng nghiệp, còn không mau đi làm việc!”

Anh nhéo mũi cô một cái: “Em đúng là trong ngoài không giống nhau mà.”

Sau đó, anh xoay người chuẩn bị quay lại phòng làm việc của mình, vừa mới quay đầu lại, cả hai đều giật mình.

Cao Nhân Tuệ đang đứng sau lưng họ, đang dùng một ánh mắt oán hận nhìn thẳng vào họ.

Đường Mạn cảm giác được từng luồng khí lạnh trong ánh mắt của cô ta, cô nhanh chóng cúi đầu, vội vàng hấp tấp ngồi vào bàn làm việc, làm việc của mình.

Trương Khải Hiên nhìn hai người bạn gái, nhưng biểu hiện lại phóng khoáng tự nhiên, anh chào hỏi Cao Nhân Tuệ: “Chủ nhiệm Cao.”

Cao Nhân Tuệ không nói câu nào, cô đi ngang qua người anh một cách nhanh chóng.

Đợi đến khi Trương Khải Hiên đi khỏi, Đường Mạn mới cẩn thận ngẩng đầu, cô bắt gặp Cao Nhân Tuệ đang ngồi gần người ở bàn làm việc bên cạnh, trong tay nắm chặt một xấp giấy, gân xanh trên tay hiện ra dữ dội.

Đường Mạn nhanh chóng rụt đầu lại, cô bỗng nhiên vô cùng sợ hãi, cho tới bây giờ Trương Khải Hiên vẫn chưa nói tại sao anh lại chia tay với Cao Nhân Tuệ, cô cũng không hỏi, nhưng cô vẫn tò mò như trước, hiện tại xem ra, Cao Nhân Tuệ rõ ràng giống hệt như một con báo đang vận sức sẵn sàng, làm cô cảm thấy sợ hãi.

Buổi tối, lúc cùng ăn cơm với Trương Khải Hiên, Đường Mạn hỏi anh: “Khải Hiên, sao anh lại thích em chứ? Bất luận nhìn từ phương diện nào, em đều cực kỳ tầm thường, vì sao anh lại thích em?”

Anh không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần dùng 2 giây liền giải thích vấn đề của cô: “Em cách anh gần nhất, lại yêu anh rất sâu đậm.”

Đường Mạn nhất thời giật mình, trái tim như bị cái cọc gỗ ở Công Thành mãnh liệt đâm vào, đâm vào thật mạnh, em cách anh gần nhất, lại yêu anh rất sâu đậm? Đây là câu trả lời gì vậy? Đây không phải là đáp án cô muốn, cái này giống như đi chợ mua quần lót, một người bán hàng nào đó cách mình gần nhất, đồ đặc lại bán đúng giá, cho nên anh sẽ thuận tay chọn.

Cô hơi thất vọng, chưa từ bỏ ý định, lại tiếp tục hỏi, “Vậy anh có yêu em sâu đậm không?”

Anh im lặng không nói được lời nào, thật lâu sau mới hỏi cô lại một câu: “Em nhất định muốn anh phải cho em một câu trả lời chính xác sao?”

Đường Mạn ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau với anh, ánh mắt cô kiên định, không chừa cho anh khe hở nào để trốn tránh, cô nói: “Đúng vậy, em muốn câu trả lời chính xác.”

Trương Khải Hiên quay đầu đi chỗ khác, anh trả lời rất bất đắc dĩ: “Đường Mạn, nếu em nhất định muốn anh phải trả lời em, anh chỉ có thể nói, bây giờ anh vẫn chưa yêu em sâu đậm.”

Đường Mạn hơi rét lạnh giống như bị nước tạt vào, cô vô cùng thất vọng, vô cùng tức giận, hồi lâu cô mới nói: “Cảm ơn anh đã thẳng thắn trả lời em như vậy, hiện tại em đã biết nên làm thế nào rồi.”

Trương Khải Hiên nhíu mày: “Làm thế nào? Anh nói thật, em không muốn nghe? Vậy em hy vọng anh sẽ nói gì? Dùng lời xảo trá để lấy lòng em sao?”

Đường Mạn bình tĩnh nói, “Em chỉ là nghe được câu trả lời của anh, trong lòng tự có chừng mực, hiểu được từ lúc bắt đầu cho đến tận bây giờ luôn là gương mặt nóng của em dán vào cái mông lạnh của anh, chỉ tiếc là khuôn mặt của em thì tựa như mặt trời, còn mông của anh lại giống như sao Diêm Vương vào ban đêm.”

Trương Khải Hiên không vui, “Đường Mạn, hai chúng ta chưa bao giờ cãi nhau, anh không muốn bắt đầu từ bây giờ.”

Đường Mạn cũng không khách sáo, “Đúng, chúng ta chưa từng cãi nhau, nhưng có cặp đôi nào mà không cãi nhau chứ, bây giờ bắt đầu cãi nhau một trận cũng tốt.”

Lúc này, anh mất hứng, “Đường Mạn, em đúng là cố tình gây sự mà.”

Đường Mạn dứt khoát ngoan cố đến cùng: “Đúng, anh mới biết em là một cô gái hay cố tình gây sự à, xin lỗi, em nói năng thiếu suy nghĩ như một con sứa ngâm trong nước vậy đó, không lấy lòng được người cao cao tại thượng như giám đốc Trương đây, em nghĩ tốt nhất là em nên đi về.”

Anh cũng không khách sáo, “Được thôi, anh không tiện em.” Cô gái này, thật là, miệng nói không ngớt, truy vấn không ngừng, anh cũng bực bội.

Đường Mạn xách túi đi về.

Đi trên đường, cô bỗng nhiên khóc, em cách anh gần nhất, lại yêu anh rất sâu đậm, đây là câu trả lời gì chứ. Không phải cô vô cớ gây sự, đây rõ ràng là anh bị tổn thương, em cách anh gần nhất, lại yêu anh rất sâu đậm, cho nên tùy em đến hóa giải chất độc cho anh là đúng rồi.

Từ đầu đến cuối, anh vẫn không nói, anh yêu em. Bởi vì, anh vẫn chưa yêu cô.

Tại sao phải như vậy, tại sao lúc cô đang yêu anh, lại nghe được đáp án khiến cô phải đau lòng như vậy.

Trương Khải Hiên ngồi trong nhà hàng, anh cũng rất đau đầu.

Phụ nữ, tại sao lúc nào cũng ép đàn ông trả lời một số vấn đề khiến đàn ông không trả lời được chứ. Anh nghi ngờ, nhất định phải trả lời sao? Tình yêu mà anh nghĩ, phải là hai trái tim cùng hút nhau, hai trái tim không nghi ngờ nhau, chẳng lẽ ngoài miệng nói yêu thì thực sự là yêu sao?

Anh ném khăn ăn, Đường Mạn bốc đồng như vậy, mặc kệ bỏ đi, anh thật sự có chút không tiếp nhận được.

Anh lấy điện thoại ra muốn gọi một cú điện thoại cho cô, thôi quên đi, yếu đuối sao, phụ nữ không phải đều như vậy sao, thích cố tình gây sự, mình dễ dàng cô ấy là được rồi.

Suy đi nghĩ lại, anh vẫn quyết định gọi điện thoại cho cô, nhưng gọi một lần, Đường Mạn đã tắt máy.

Lần này anh thật tức giận, là cố tình, cố tình mà.

Ngày hôm sau, công ty tổ chức kiểm tra sức khỏe cho toàn bộ công nhân viên, nhân viên nam nữ tách nhau ra làm kiểm tra, trong phòng siêu âm B có mấy nhân viên nữ đều đang đợi, bởi vì nhân viên nữ làm kiểm tra sức khỏe có kiểm tra tử cung, cho nên mọi người đều phải nhịn tiểu để chờ. Đến phiên Đường Mạn, cô cũng không nghĩ ngợi gì, nằm lên giường theo chỉ thị của bác sĩ.

Bác sĩ là một người nam trẻ tuổi, anh ta nhìn thấy hình ảnh trên màn hình rồi hỏi Đường Mạn: “Cô kết hôn chưa?”

“Vẫn chưa.”

Anh ta nhìn Đường Mạn, Đường Mạn cũng bối rối nhìn lại anh ta.

Bác sĩ cẩn thận nhìn xuống màn hình, anh ta thật có chút hài hước chỉnh đầu dò, rồi nghe anh ta nói: “Tôi muốn nói với cô một tin có thể không vui về gì đối với cô, cô đã có thai.”

Đường Mạn nhất thời sợ ngây người.

12. Q.1 - Chương 13: Anh Cho Rằng Kết Hôn Giống Như Đi Tắm Sao?

Ở sân thể thao của công ty, Đường Mạn thấy Trương Khải Hiên mặc đồng phục chơi tennis đang đánh tennis với đồng nghiệp.

Cô đứng bên sân, có chút chần chừ, muốn gọi anh nhưng lại có chút giận dỗi.

Đồng nghiệp thấy Đường Mạn, lập tức ra hiệu dừng lại, lấy cớ nghỉ ngơi, để thời gian lại cho họ.

Trương Khải Hiên cũng nhìn thấy Đường Mạn, “Đến rồi?” Anh nói như không có việc gì, sau đó vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống, còn mình thì lấy nước khoáng ra uống.

Anh nhủ thầm, phụ nữ, rốt cuộc vẫn không trụ được, cho nên thật may mắn là ngày hôm qua anh không có đi dỗ dành cô trước.

Đường Mạn mấy lần muốn nói lại thôi, nhưng lại không có cách nào để mở miệng được, rốt cuộc Trương Khải Hiên lên tiếng trước: “Tìm anh có việc gì?”

Nghe thấy lời anh nói có hơi lạnh lùng, Đường Mạn liền nhụt chí, cô không biết mở miệng nói thế nào, lúc này lại càng lúng túng hơn.

Trương Khải Hiên cũng không để ý đến cô, anh nhàn nhã bắt chéo chân, tầm mắt lại dõi theo bóng của người khác, xem thật thú vị.

Đường Mạn đột nhiên cảm thấy xót xa, cô khẽ hỏi: “Khải Hiên, anh thích em không?”

Anh hừ một tiếng, nhíu mày, “Lại nữa.”

Đường Mạn ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh, cô hỏi lại lần nữa, “Anh, thích em không?”

Trương Khải Hiên ném chiếc khăn mặt sang bên cạnh, “Không, anh không thích.”

Đường Mạn đứng phắt dậy, cắn chặt cánh môi, xoay người rời đi, Trương Khải Hiên cũng nổi nóng, anh ở sau lưng trầm giọng nói một câu: “Đi rồi đừng quay đầu lại.”

Đường Mạn dừng bước, đi rồi đừng quay đầu lại, đây là câu trả lời của anh? Cô hy vọng anh sẽ đuổi theo biết bao nhiêu, giữ cô lại, nói năng nhỏ nhẹ lấy lòng cô một chút, không có nổi giận, anh đùa em đó, hoặc là nói, đồ ngốc, thật là, tại sao không nghe ra là anh đùa em đó dù chỉ một chút chứ?

Nước mắt của cô vòng quanh viền mắt, anh không đến, anh không đuổi theo, cắn chặt răng, cô không quay đầu lại.

Ở cổng bệnh viện, Đường Mạn đứng đó, chân giống như đeo chì, bước đi khó khăn, tình thế khó xử, mâu thuẫn trong lòng như sóng lớn cuộn trào, cô không biết nên làm gì bây giờ.

Điện thoại vang lên, cô cầm lên thì thấy, là điện thoại của Trương Khải Hiên, do dự một lúc, cô vẫn bắt máy.

Ở bên kia, Trương Khải Hiên có hơi gấp gáp, “Đường Mạn, em đang ở đâu?”

Đường Mạn rút nước mắt, “Em đang ở bệnh viện.”

Trương Khải Hiên chỉ ngừng nửa giây, lập tức phản ứng lại, giọng điệu của anh càng gấp gáp, nhưng lại càng như đinh đóng cột: “Đường Mạn, có thai đúng không? Không cần lo lắng, có anh đây, chuyện gì em cũng không cần lo, nhưng nếu em muốn tự làm chủ, bỏ đứa bé này, đây sẽ là lần nói chuyện cuối cùng giữa anh và em.”

Đường Mạn nhất thời ngạc nhiên, anh lại nói như vậy.

Tốc độ tin đồn của cơ cấu nội bộ lớn cũng nhanh như thư điện tử, cho nên tin tức Đường Mạn mang thai cũng rất nhanh đến tai của Trương Khải Hiên, vừa nghe được tin này, anh lập tức biết nguyên nhân Đường Mạn đến tìm mình, nhớ lại thái độ kiêu căng của mình, thật ra chỉ là muốn khích cô một chút, không ngờ đồ ngốc này lại thật sự thẳng thắn như vậy.

Anh hỏi: “Em vẫn chưa làm gì đúng không?”

“Chưa, em muốn làm không đau, nhưng không mang theo đủ tiền.”

“Đứng trước cổng chờ anh, anh đến đón em.” Hồi cô địa chỉ rõ ràng, anh lập tức gác máy.

15 phút sau, Trương Khải Hiên xuất hiện trong tầm mắt của cô, Đường Mạn vừa oán giận vừa uất ức nhìn anh, thấy Đường Mạn, Trương Khải Hiên đành thở dài nhẹ giọng.

Cuối cùng, anh đầu hàng trước, “Xin lỗi, đừng giận anh.”

Tính cách con gái của Đường Mạn giờ phút này biểu hiện ra hết, cô rút nước mắt, “Đi rồi thì đừng quay đầu lại, em sẽ không quay đầu lại đâu.”

“Tất cả đều là lỗi của anh.”

Đây là câu xin lỗi sao? Một chút thành ý cũng không có, Đường Mạn càng thêm tức giận.

Cô hỏi anh: “Anh muốn làm thế nào?”

Trương Khải Hiên lập tức trả lời: “Anh sẽ không chối bỏ trách nhiệm, có thì sinh ra đi. Anh sẽ kết hôn với em, cho nên em cứ quang minh chính đại mà sinh con.”

Đường Mạn nhất thời mở to hai mắt: “Anh nói đơn giản như ngày và đêm vậy, anh và em quen biết được bao lâu? Chúng ta qua lại chỉ mới 1 tháng.”

Trương Khải Hiên trả lời một cách rõ ràng: “Em nói rất đúng, chúng ta làm đồng nghiệp biết nhau được 4 tháng, qua lại được 1 tháng, qua đêm cùng một chỗ 21 ngày, hiện tại em có thai, anh không thể đổ trách nhiệm cho người khác, nhất định phải sinh.”

Đường Mạn cười lạnh, “Anh đang đóng phim truyền hình à, hay là nói đi đến nhà tắm rồi tắm rửa một cách dễ dàng như vậy, kết hôn là chuyện đại sự liên quan đến hạnh phúc cả đời, nói kết liền kết sao?”

“Đường Mạn.” Thái độ của anh hòa hoãn lại, “Hoa nở thì cũng có lúc hoa tàn, cho dù là tình yêu, trước sau gì cũng phải kết hôn, đây chẳng qua chỉ là thời gian dài hay ngắn. Em hỏi anh có thích em hay không, anh nói cho em biết, anh thích em, tuy rằng không nhiều như em thích anh, nhưng anh sẽ cố gắng làm thật tốt, mà bởi vì em thích anh, nên sẽ toàn tâm toàn ý yêu anh, em lương thiện lại rộng lượng, đáng yêu hồn nhiên, bởi vì cái này, anh quyết định quen em, hiện tại em có thai, chẳng qua chỉ là rút ngắn lại quá trình anh lấy em thôi mà.”

Đường Mạn vẫn cười lạnh như trước: “Cám ơn sự trình bày hùng hồn của anh, thứ nhất, em không muốn kết hôn vội vàng, thứ hai, em không chấp nhận được cách thức này của anh, thứ ba, em không muốn làm mẹ nhanh như vậy. Em đã nói hết lời.”

Trương Khải Hiên bình tĩnh nhìn ánh mắt trong veo này, ánh mắt kiên quyết của một cô gái, anh có chút bất đắc dĩ, nhưng lại rất tức giận, anh hỏi: “Vậy bây giờ em muốn làm thế nào?”

Đường Mạn nói: “Em không cần đứa bé này, có lẽ bây giờ nó chỉ là một chấm nhỏ, nhân lúc nó chưa có cảm giác, để cho nó rời đi, lương tâm của em cũng dễ chịu hơn.”

“Em dám.”

“Ở trong cơ thể em, em có thể tự mình làm chủ.”

Anh cắn chặt răng, “Nếu như em dám động đến nó, anh và em lập tức chia tay.”

Đường Mạn chớp mắt, đây là anh uy hiếp cô sao? Cô lập tức cười khẩy, “Được, thử xem vậy, em tuyệt đối không cần, nếu anh muốn chia tay, cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được.”

Trương Khải Hiên đột nhiên có một cảm giác, tính tình của cô gái này thật sự rất cứng cỏi, lại có thể giống mình như vậy, đối chọi gay gắt, không phân cao thấp.

Anh nhìn xung quanh, cuối cùng vẫn khuất phục, “Được rồi, xin lỗi em mà, đều là lỗi của anh, chỉ cần em không động đến đứa bé, cái gì anh cũng nghe theo em, được không?”

Đường Mạn lại nổi giận, “Không, em cũng có lỗi, là em tự bắt đầu hết tất cả, quyết định vội vàng như vậy, bất luận thế nào em cũng không chấp nhận, em nhất định không cần đứa bé này, em cũng phát hiện ra, thật sự chúng ra không hợp nhau, hiện tại anh có thể đi khỏi đây rồi!”

Anh bị kích thích đến cắn chặt răng, lại có thể đuổi anh đi, “Thật sự bảo anh đi?”

“Đúng.”

Anh bình tĩnh nhìn cô, một chút lưu luyến cô cũng không có, trong cơn tức giận, anh quay đầu lại bước lên xe, hoàn toàn không liếc nhìn cô lấy một cái.

Thần kinh cứng cõi của Đường Mạn giờ phút này thả lỏng, Trương Khải Hiên đi rồi, anh thật sự rất không thương tiếc lòng dạ của phụ nữ, cô liền khóc lớn.

Khóc thật lâu, cô lau khô nước mắt, tự quay về công ty, mới vừa về đến dưới khu nhà tập thể, cô ngây người.

Trương Khải Hiên ngồi trong xe, hai tay khoát sau đầu, nửa nằm nửa ngồi ở ghế lái một cách lười biếng, thấy cô đến, trên mặt như cười như không.

Trong lòng Đường Mạn uất ức thật muốn bước qua đó để đánh anh, cái này gọi là cái gì, đến để chế nhạo cô hay là đến để lấy lòng cô?

Trương Khải Hiên cũng hết giận, cô gái này! Thật ra tính cách thật của họ rất giống nhau, đều là bên ngoài cứng rắn, trong lòng như đồ sứ, miệng cứng nhưng lòng mềm, nếu tranh cãi, không ai nhường ai, cuối cùng chỉ có thể cả hai bên đều thiệt hại, nhưng mà, nếu như bạn muốn yêu một người, bạn nhất định phải hòa tan khối cứng rắn đó trước tiên.

Đường Mạn đứng im tại chỗ, bước chân bất động, Trương Khải Hiên không muốn mất thời cơ, xuống xe, ôm cô lại, không phân bua gì mà nhét cô vào trong xe.

Đường Mạn lên xe liền dùng hai tay nắm anh, anh vẫn cứ tránh, “Đủ rồi, trong xe không được đánh anh, anh phải lái xe, một hồi đến nơi thì cho em đánh.”

Anh dẫn cô vào trong phòng của khách sạn, Đường Mạn vẫn rất tức giận, cô vừa khóc vừa đánh anh, anh dùng hai tay ôm chặt lấy cô, sau đó đặt cô lên giường, Đường Mạn khóc, mắng: “Trương Khải Hiên, anh là đồ khốn.”

Tay anh không ngừng cởi quần áo của cô, “Đúng, đúng, đúng, tiếp tục mắng đi.”

Kết quả là anh nhanh chóng cởi hết quần áo của Đường Mạn xuống, Đường Mạn đập thế nào cũng không đập được anh, anh gắt gao đặt Đường Mạn ở dưới thân, Đường Mạn lật người lại, tức giận liều mạng đánh xuống giường, anh liền đè chặt cánh tay cô, khiến tay chân cô không thể nhúc nhích, đợi đến khi cô không còn sức nữa, anh khẽ hỏi bên tai cô: “Em nói xem, em gả hay không gả?”

Đường Mạn vẫn ngang bướng không chịu khuất phục: “Không gả.”

Trong lúc bất chợt, cơ thể anh lại dùng một chút lực, Đường Mạn kêu “A” một tiếng, mà tiếng kêu này lại khiến động tác của anh càng kịch liệt hơn, anh đè vai cô, nâng mông cô lên, quần cô chặt hơn, nhịp điệu ra vào càng nhanh hơn, động tác trực tiếp này khiến cô chịu không nổi, đành thấp giọng hầm hừ phản đối, bất luận anh chuyển động ra vào thế nào, cô cũng không hé răng.

Trương Khải Hiên giữ cánh tay cô, mỗi lần di chuyển liền hỏi cô một câu: “Em nói, em gả hay không gả?”

Đường Mạn bị anh ép đến ngạt thở, cô vẫn không chịu khuất phục, “Không gả.”

“Gả hay không gả?” Anh cao giọng, động tác cũng mạnh hơn.

“KHÔNG GẢ.” Cô dứt khoát bỏ mặc sự căng thẳng của anh, giọng nói tức giận càng lớn hơn nữa.

“Gả hay không gả? Gả hay không gả?... ..” Hai người cứ dây dưa như vậy.

Cuối cùng, Đường Mạn không thể chịu đựng nổi nữa, cô tức giận, trong mắt toàn là nước mắt, miệng lại liên tục hét to: “KHÔNG GẢ, TRƯƠNG KHẢI HIÊN, ANH LÀ ĐỒ KHỐN, ĐỒ KHỐN, ĐỒ KHỐN, ĐỒ KHỐN.”

Anh lại cảm thấy rất tuyệt, cô gái này!

Anh cúi đầu xuống, động tác nhẹ nhàng lại, cắn vào vành tai cô, từ vành tai cô rồi xuống đến cổ cô, sau đó anh lại nhẹ giọng hỏi cô nữa: “Em nói em gả hay không gả?”

Đường Mạn liền khóc.

Anh vẫn đang hỏi cô: “Gả sao?” Giọng nói lại cực kỳ điềm đạm, động tác cũng nhẹ nhàng.

Đường Mạn rút nước mắt, “Gả, em gả cho anh.”

Anh khẽ “ừ” một tiếng, không hỏi cô nữa, giữ đầu vai cô, Đường Mạn cũng bình tĩnh lại, phối hợp với anh, trải qua sự kích tình mãnh liệt, động tác của anh cũng nhanh hơn, rốt cuộc phóng thích chính mình, một tiếng thở gấp, nằm ở trên người cô, hai người đều mệt mỏi.

Sau đó, anh kéo cô lại, cắn lấy cánh môi của cô, hôn cô, Đường Mạn hết như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, anh vẫn tiếp tục bá đạo hôn cô, rốt cuộc làm cho cô bị khuất bị một cách triệt để.

“Tốt lắm.” Anh nói: “Không cần nghĩ đến chuyện khác, ngày mai anh dẫn em về nhà gặp ba mẹ anh.”

13. Q.1 - Chương 14: Anh Tìm Vợ Chứ Không Phải Tìm Bạn Giường

Ngày hôm sau, Trương Khải Hiên dẫn Đường Mạn về gặp mặt ba mẹ, Đường Mạn vô cùng hồi hộp, còn đang từ chối, nhưng anh vẫn cố chấp mua quần áo cho cô, ép cô làm tóc, trang điểm, sau khi diện xong nhìn thấy Đường Mạn thanh thuần đáng yêu, tự đáy lòng anh cũng cảm thấy rất hài lòng.

Anh nói: “Đường Mạn, có một chuyện phải nói với em, trước tiên giới thiệu người nhà của anh, anh có một anh trai, 4 năm trước gặp tai nạn xe nên đã qua đời, hiện tại chị dâu và con gái đang ở cùng với gia đình anh. Anh thích gia đình náo nhiệt, cho nên anh cũng hy vọng em có thể tiếp nhận ba mẹ anh, cùng chung sống với ba mẹ anh, nhưng, ba anh, em nhìn thấy có thể sẽ bất ngờ.”

“Vì sao lại bất ngờ?”

“Bởi vì, ba của anh tên là Trương Thụy Hằng.”

Miệng của Đường Mạn há ra thành hình chữ O, Trương Thụy Hằng, trời đất, chủ tịch của công ty, đổi lại mà nói, Trương Khải Hiên, chính là con trai thứ của chủ tịch, cô làm đồng nghiệp với Trương Khải Hiên đã 4 tháng, thế nhưng chưa nghe được chút tin tức gì về gia thế của anh, cô ở cùng anh 1 tháng, phần lớn thời gian là ngủ cùng với nhau, nằm ở trong lòng anh lại không biết anh là con trai của chủ tịch, mà cô, đôi khi còn tức giận bất bình mà chê chủ tịch đối xử không tốt với mọi người, ăn bớt ăn xén phúc lợi đãi ngộ.

Cô nhất thời nhụt chí, gia thế của Trương Khải Hiên như vậy, có thể chấp nhận một cô gái quê như cô sao?

Cô thấp giọng: “Khải Hiên, em rất sợ.”

Anh dỗ dành cô: “Không cần phải sợ, mọi chuyện đã có anh.”

Câu nói này khiến cho Đường Mạn lệ tràn đầy mi.

Đường Mạn nắm chặt tay của Trương Khải Hiên, lòng dạ thấp thỏm chỉ có cầm tay anh mới có thể bình tĩnh lại được.

Nhà họ Trương ở tại khu biệt thự Nguyệt Loan Hải Cảnh, là một căn nhà hai tầng độc lập, bởi vì khu biệt thự này đều là nhà ở tư nhân, cho nên người ngoài và xe đều rất ít, vừa tiến vào lối đi thông đến khu biệt

thực, cảm giác như tiến vào hào môn thâm trạch liền nảy sinh trong lòng của Đường Mạn, 24 năm qua, cô chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ thật sự bước vào nhà giàu có.

Cuối cùng, Đường Mạn cũng gặp được ba mẹ của Trương Khải Hiên.

Đẩy cửa chính của biệt thự ra, sau khi đi vào phòng khách, Trương Khải Hiên giới thiệu cô với ba mẹ.

Trương Thụy Hằng, bà Trương, chị dâu Chu Duyệt của Trương Khải Hiên, còn có con gái Trương Vũ Đồng của nhà họ Trương, tất cả đều ở đây.

Đường Mạn nhìn thấy Trương Thụy Hằng, lập tức chào hỏi một cách câu nệ: “Chủ tịch.”

Trương Thụy Hằng cười ha ha, bà Trương quý phái thì lại đánh giá cô từ trên xuống dưới, dường như muốn nhìn cô một cách thật thấu đáo, cuối cùng bà cũng giãn chân mày ra, coi như cũng khá vừa ý, cô gái này xinh đẹp thanh tú, trang điểm không quá đậm nhưng vẫn đẹp, cử chỉ trang nhã, vẫn còn là sinh viên, ấn tượng đầu tiên coi như tốt.

Chị dâu Chu Duyệt của Trương Khải Hiên ngồi ở bên kia sofa, thấy Đường Mạn, gật đầu đúng mực xem như là chào hỏi.

Nhưng khí chất và vẻ đẹp lạnh lùng của Chu Duyệt khiến cho trước mắt Đường Mạn sáng ngời, cô lập tức nhớ rõ chị ấy, Chu Duyệt thật sự là một mỹ nhân, tất nhiên, họ Trương có tiền có thế, con trai cả của họ Trương lấy vợ tự nhiên cũng sẽ không chênh lệch bao nhiêu, nhớ đến người bạn gái Cao Nhân Tuệ trước kia của Trương Khải Hiên, so với thân thế kham khổ của mình, trong lòng Đường Mạn nhất thời ảm đạm.

Bà Trương khách sáo hỏi gia thế của Đường Mạn, Đường Mạn nói rất chi tiết, “Mẹ mất lúc con được 3 tuổi, khi con lên 6 thì ba lấy vợ khác, hiện tại con còn có một đứa em trai khác mẹ.”

Bà Trương à một tiếng, đối với những chuyện này không quan tâm lắm, bà hỏi: “Có thai phải không?”

Đường Mạn cúi đầu, không nói gì như ngầm thừa nhận.

Bà Trương mỉm cười, “Vậy kết hôn đi.”

Người nhà họ Trương tuy rằng khiêm tốn, nhưng Đường Mạn vẫn hồi hộp, trong lòng bàn tay đang đổ mồ hôi, cô cắn nhanh cánh môi, gương mặt nhìn Trương Khải Hiên.

Trương Khải Hiên cũng cười nhạt, “Anh cũng nói là kết hôn đi mà.”

Đường Mạn suy đi nghĩ lại, cuối cùng cô lấy hết can đảm nói: “Con không muốn kết hôn, thời gian con và Trương Khải Hiên quen biết nhau còn quá ngắn, hiểu biết vẫn chưa đủ nhiều, con nghĩ nên hoãn lại một thời gian.”

Bà Trương không vui, “Em bé cũng đã có rồi, còn nói chưa hiểu biết rõ sao?”

Đường Mạn đỏ mặt tía tai.

Đợi một lát, cô khề nói: “Đứa bé, tạm thời con không cần.”

Trương Thụy Hằng liền mất hứng, bà Trương cũng tức giận, suy nghĩ một lát, rốt cuộc bà cũng bày ra vẻ mặt bình tĩnh, khuyên bảo Đường Mạn một cách kiên nhẫn, “Đường Mạn, con biết không? Bác và ba của Trương Khải Hiên kết hôn đã 35 năm, nhưng trước khi lấy nhau, chúng ta chỉ gặp nhau có 3 lần, sau lần đầu tiên gặp mặt bác liền quên diện mạo của ông ấy, sau khi gặp nhau 3 lần chúng ta liền đính hôn, tiếp đó thì kết hôn, hồ đồ vậy mà cũng trải qua 35 năm, ông Trương, ông nói với tôi xem, cuộc hôn nhân hồ đồ này, có mang đến đau khổ cho ông không?”

Trương Thụy Hằng đáp, “Có chứ, trước kia không có, bây giờ thì có, trước kia bà khá mập, ngủ thì ngáy, kết quả 2 năm trước bà làm phẫu thuật, không ngáy nữa, ngược lại tôi ngủ không ngon, đêm nào tôi cũng phải sờ qua bên cạnh một cái, xem thử xem không phải là bà bị mộng du đó chứ.”

Bà Trương nói: “Quen nhau thời gian dài hay ngắn không phải là vấn đề, cho dù kết hôn thì các con vẫn có thể tiếp tục yêu đương mà, vấn đề là đứa bé là một sinh mạng bé bỏng vô tội, Đường Mạn, con cũng là phụ nữ, con nhẫn tâm để cho nó rời khỏi con như vậy hay sao?”

Lời này của bà Trương đích thực là một mũi tên trúng đích mà, Đường Mạn liền phân vân.

Trương Thụy Hằng quả không hổ danh là lãnh đạo, lập tức bồi thêm một câu, “Đường Mạn, Khải Hiên cũng dám lấy con, chẳng lẽ con sợ không áp chế được nó?”

Đường Mạn không có cách nào, nhà họ Trương xem ra là vừa đấm vừa xoa, Đường Mạn không hiểu tại sao nhà họ Trương lại coi trọng đứa bé chưa thành hình này như vậy, nếu phải sinh con, sau này còn có nhiều cơ hội mà, hiện giờ lại muốn vội vàng kết hôn với cô, cuối cùng là muốn đứa bé hay là muốn vợ?

Đường Mạn ôm ngực, dù là quyết định liều lĩnh cũng muốn đấu tranh một lần, cô hỏi Trương Khải Hiên: “Khải Hiên, anh muốn kết hôn với em, là yêu đứa bé hay là yêu em?”

Trương Khải Hiên giống như đã sớm chuẩn bị xong đáp án: “Đường Mạn, phụ nữ muốn cùng anh lên giường sanh con có thể tìm chỗ nào cũng có, nhưng chỉ có thể điền tên của một người vào chỗ sánh đôi cùng với Trương Khải Hiên anh mà thôi.”

Đường Mạn hiểu được ý của anh, những lời này, anh là cưới em làm vợ chứ không phải tìm bạn giường, nhưng mà, cô cảm thấy có hơi áp lực, không phải cô không muốn gả, nằm mơ cô cũng hy vọng Trương Khải Hiên có thể nắm lấy tay cô mặc áo cưới, nhưng trường hợp hiện tại này chỉ khiến cô có thêm áp lực, cảm giác giống như bị bức hôn, hơn nữa còn là bức hôn có điều kiện.

Cô cắn răng, tính cách ngang ngược của Trương Khải Hiên thật sự không phải là sở thích của cô, thay vì sau này bị anh kiểm chế, chi bằng hiện giờ sớm tách ra.

Nghĩ đến đây, cô dứt khoát ngắt đầu, “Xin lỗi, con thật sự không thể kết hôn vội vàng như vậy được, hiện giờ con đã thay đổi chủ kiến, thật xin lỗi, đã làm chậm trễ thời gian của mọi người.”

Mọi người trong phòng đều sững sờ.

Đường Mạn đứng lên, cô quyết định phải rời khỏi căn biệt thự giàu sang không hợp với mình này.

Trương Khải Hiên nắm chặt lấy cô, đề cô ngồi lại trên sofa, Đường Mạn nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh nhìn chăm chăm cái tách trên bàn trà, ánh mắt ngưng trệ, chẳng phân biệt được gì cả, nhưng vẻ mặt anh lại tự nhiên, không có một chút nóng nảy nào.

Trương Khải Hiên quay đầu lại, nhìn cô, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Đường Mạn, hãy nghe anh nói, anh thích em, cũng thật lòng yêu em, anh tin tưởng một điều, em có thể giúp chồng dạy con, là một người mẹ hiền một người vợ đảm, em là một cô gái tốt, cho nên, anh muốn kết hôn với em.”

Anh lại có thể thản nhiên nói ra những lời này trước mặt mọi người, Đường Mạn lại nhất thời mềm lòng, anh là người kiêu ngạo, có thể nói ra được như vậy, đã cúi đầu hết tám phần rồi, cô không khỏi cảm thấy khó xử.

“Cuộc đời chính là một canh bạc, hôn nhân chẳng qua chỉ là một phần của canh bạc đó, kết hôn, thì em cũng có thể ly hôn, không kết hôn, trạm tiếp theo cũng chưa chắc là điểm kết thúc, có phải không?”

Nói những lời này, lại là của Chu Duyệt.

Đường Mạn ngạc nhiên nhìn Chu Duyệt, trong mắt của Chu Duyệt là sự khuyên bảo ôn hòa, chị ấy gả cho Trương Khải Hiên- anh trai của Trương Khải Hiên, chị ấy cũng không ngờ tới rằng chồng của mình còn trẻ như vậy lại bị tai nạn xe mất sớm, bỏ lại chị ấy và con gái, cho nên cuộc sống, chừng nào thì bạn không cần phải đánh cược đây?

Đường Mạn cúi đầu, mọi người họ Trương bắt đầu chân thành khuyên nhủ cô.

Cuối cùng, cô đành phải khuất phục, “Được rồi, con kết hôn.”

14. Q.1 - Chương 15: Ân Cần Và Lừa Dối (1)

Mọi thứ đến quá đột ngột, nằm trên chiếc giường mềm mại rộng lớn trong phòng ngủ của Trương Khải Hiên, Đường Mạn dường như mới tỉnh lại từ trong những suy nghĩ thật mơ hồ.

Kết hôn?

Quá nhanh.

2 tháng trước, lúc tiễn Harao đi, cô cố gắng lấy hết dũng khí, vừa hồi hộp vừa dũng cảm tỏ tình với anh, người tôi thích là anh, không ngờ 2 tháng sau, cô lại có thể nằm trong biệt thự nhà họ Trương, trở thành vợ của Trương Khải Hiên.

Quả thực tốc độ như đua xe, khiến cô đầu văng mắt hoa, sao nỡ đầy trời, nhưng mà, khoảnh khắc cầm lấy tờ giấy chứng nhận kết hôn kia, cô thanh tỉnh lại, thân phận của cô đã thay đổi, cô là vợ của Trương Khải Hiên, ở trong cột người vợ là tên của cô, tên phía trên là Trương Khải Hiên.

Thế nhưng, dường như không có vui vẻ nhiều lắm? Cũng giống như lần đầu tiên bạn nhìn trúng một bộ quần áo nào đó, muốn đến nổi ăn không ngon, ngủ không yên, bỗng nhiên, sau khi cực kỳ hứng thú mặc vào thì mới cảm thấy, lại vô cùng khó chịu? Vui vẻ thật nhiều đồng thời cũng đi đôi với mất mát thật nhiều?

Cô vỗ nhẹ chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út, tự nói với chính mình: “Tao hy vọng mày có thể theo tao mãi cho đến già, tao sẽ đối xử thật tốt với mày, sẽ không phụ lòng khối kim cương được gọt giữa công phu như mày đây.”

Ba và mẹ kế của Đường Mạn từ dưới quê vội vàng chạy đến, Đường Mạn còn chưa dám nói với ba, chỉ quen biết nhau mới nửa tháng, cô khẽ nói với ba: “Chúng con là đồng nghiệp, đã quen biết nhau rất lâu rồi... ..”

Ánh mắt người nhà họ Trương rất sắc bén, liếc mắt một cái nhìn ba mẹ của Đường Mạn liền nhìn ra bọn họ thích nịnh bợ, cho nên lễ phép bàn bạc chuyện hôn sự với ba và mẹ kế của Đường Mạn, tiền gửi biếu vô cùng dày, làm mẹ kế của Đường Mạn cười không khép miệng lại được.

Lúc đó, Đường Mạn muốn rút nước mắt, bởi vì ba và mẹ kế ở tại bữa tiệc ra mắt, thái độ đối với cô tốt gấp vạn lần so với 20 năm trước kia.

Nhưng mà, Trương Khải Hiên cũng không cho cô một hôn lễ mà cô ao ước, cô mong muốn đó sẽ là một buổi hôn lễ lãng mạn, cánh hoa hồng bay phấp phới đầy trời, thậm chí trên thảm đỏ cũng rải đầy cánh hoa hồng, buổi hôn lễ như vậy khiến trái tim cô bay bổng, ngay thời điểm bà Trương chọn ngày, đột nhiên nhận được tin tức ông nội của Trương Khải Hiên bị bệnh qua đời, họ Trương nhất thời lâm vào mâu thuẫn. Trương Thụy Hằng là con cả, ba đột nhiên bệnh chết, lúc này còn phải làm hôn lễ cho con trai nữa, thật sự là bất kính bất hiếu, cuối cùng, Đường Mạn chủ động nhượng bộ, làm đơn giản một chút, chỉ bằng đến một giáo đường làm hôn lễ theo kiểu Tây.

Vì thế, cô và Trương Khải Hiên tổ chức hôn lễ trong giáo đường, không có nghi thức long trọng, chỉ mời một ít bạn bè thân thích, nhưng cũng hơn 60 người, tuy rằng hôn lễ vội vàng đơn giản, nhưng Đường Mạn vẫn rất thỏa mãn, bởi vì Trương Khải Hiên đang nâng mặt của cô lên, anh khẽ nói: “Anh yêu em.” Anh khẽ hôn lên đôi má của cô, cô hạnh phúc đến nỗi rút nước mắt.

Khi cùng nhau từ giáo đường đi ra, cô vô tình nhìn thấy một dáng người khá quen thuộc từ đằng xa, hình như là Cao Nhân Tuệ, nhưng lúc ấy mọi người cùng kéo đến chúc mừng, cô lập tức liền quên bống đi chuyện này.

Trương Khải Hiên đi vào phòng ngủ, vừa nhìn thấy Đường Mạn, trên mặt anh lập tức nở ra một nụ cười đầy thỏa mãn.

Đường Mạn nằm trên gối, trên người là bộ váy ngủ tơ tằm gợi cảm màu đỏ, tóc xõa ra, tẩy hết lớp trang điểm trên mặt, thật sạch sẽ, quả nhiên là xinh đẹp như hoa.

Trên mặt cô lấp lánh như một đứa trẻ đang đói khát... ..

Dục vọng của anh dâng lên, nhịp tim tăng lên, lập tức cởi bỏ quần áo của mình như lột bắp cải, cuối cùng chỉ còn lại phần lõi của bắp cải... ..

Đường Mạn mỉm cười, nghênh đón nụ hôn của anh, chân cô quấn chặt lấy anh, trong miệng lại nói dối: “Kiềm chế một chút, bác sĩ nói bây giờ còn chưa ổn định, anh phải cẩn thận nhé.”

Anh nhéo cái mũi của cô, “Anh phải ân cần thăm hỏi cục cưng của anh hàng ngày, để cho nó sớm quen thuộc với ba nó.”

Đường Mạn nhất thời e thẹn, “Thật không biết xấu hổ mà.”

Anh nở nụ cười, cắn môi cô, anh đi vào cái không gian ấm áp ướt át và trơn mềm đó của cô thật nhanh thật khê, nhịp điệu nhẹ nhàng chậm rãi, cơn trớn thật nhẹ, hôn nồng nhiệt ngọt ngào, khi đến thời điểm cao trào, anh phát ra tiếng ngâm khe khẽ, từng lỗ chân lông trên mỗi tác da thịt khắp toàn thân đều như mở ra, nghênh đón sự chuyển động co thắt từ bụng truyền đến. Anh ôm chặt lấy cô, mồ hôi trộm lã vào cô, giống như dạo chơi trên mây.

Đường Mạn nhắm mắt lại, tình yêu hạnh phúc, hết như đang uống nước mật đào ngọt ngào vậy, giờ phút này, cô thật sự yên tâm sung sướng, cô gả cho người mà mình thích, yêu cô như cô yêu, gả cho người mà cô yêu, lấy được người mà cô yêu, tất cả mọi thứ đều hoàn mỹ như vậy, ông trời, thật sự đối xử với cô rất tốt.

Cô ngủ say sưa.

15. Q.1 - Chương 16: Ân Cần Và Lừa Dối (2)

Kết hôn, sự mất mát lập tức lũ lượt kéo đến, bởi vì từ khi kết hôn, cô cũng mất đi công việc.

Bà Trương và Trương Thụy Hằng không cho phép cô đi làm nữa, để cho cô an tâm ở nhà dưỡng thai, Đường Mạn không lay chuyển được, hai vị trưởng bối xa lạ này hiện tại là ba mẹ chồng của cô, cô không dám tranh cãi với họ, cuối cùng cô đành phải khẩn cầu Trương Khải Hiên: “Khải Hiên, ông xã là quần áo, công việc là tay chân, em không thể không có tay chân, nhưng em cũng không thể trần truồng chạy ra ngoài a, em không thể không có công việc.”

Cô thực sự rất muốn đi làm, cô hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh, cùng anh đi làm, cùng anh tan ca, có được người chồng mà trong lòng mình ngưỡng mộ như vậy, là chuyện khiến cô vui vẻ hạnh phúc biết bao, mà hưởng thụ một phần hạnh phúc này chính là ước mơ tha thiết nhất của cô.

Trương Khải Hiên lại phản đối, “Anh có thể kiếm tiền về cho em, để cho bà xã tiêu tiền thoải mái là kiều ngạo của đàn ông mà.”

Đường Mạn chưa từ bỏ ý định, cô bĩu môi: “Nhưng em không muốn trở thành một con heo bị nuôi ở trong chuồng.”

Trương Khải Hiên mỉm cười, bàn tay anh luồn vào trong quần áo của cô, hơi dùng sức bóp ngực của cô, “Được rồi, anh ở chỗ ba mẹ làm ra chút việc vậy.”

Cuối cùng, kết quả trả về chính là, để Đường Mạn nghỉ dài hạn, đợi đến sau khi sinh em bé xong, cô có thể đi làm việc lại.

Cô rất thất vọng. Thật hy vọng mỗi ngày mở mắt ra, vội vội vàng vàng rửa mặt, thay quần áo, ăn cơm, sau đó bắt đầu đi làm, một thì có một nhưng hết sức phấn khởi.

Rất bất đắc dĩ, cô nửa vui nửa buồn, âm thầm làm vợ của Trương Khải Hiên, người ngoài thì thấy, cô một sớm được đắc sủng, liền sau đó mang thai thì lên trời, gả vào nhà giàu sang, sau đó thì ăn ngon mặc đẹp, quang vinh đắc sủng trong một lúc. Nhưng mà, ai hiểu được cô chứ, cô rất cô đơn.

Trương Khải Hiên vẫn đi làm như trước, chỉ có buổi tối Đường Mạn mới được gặp anh, ban ngày cô hết như con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng vàng, thỉnh thoảng đi ra ngoài dạo phố, thấy người khác vội vã bận rộn, mình lại tiêu phí tuổi thanh xuân như vậy, đầu óc cô đầy cảm giác có tội.

Lúc không có anh, cô đọc sách hoặc lên mạng, bị bà Trương phát hiện, lập tức cau mày khuyên bảo cô, phụ nữ có thai không nên tiếp xúc với máy tính nhiều quá, cô chỉ đành ngượng ngùng lui về phòng. Nhàm chán, thật sự rất buồn, gọi điện thoại hẹn bạn bè ra ngoài trò chuyện uống trà, nhưng ai ai cũng đều có công việc của mình, có mấy người giống như cô chứ, tuổi còn trẻ mà đã gả đi, thời gian trống rỗng ra một đồng.

Đường Mạn vô cùng uất ức, cô gọi điện thoại cho cô bạn cùng phòng tốt nhất của mình, “Cuộc sống hôn nhân không thoải mái, mình tình nguyện ngủ ở nhà tập thể giống như trước kia, chen chúc ở căn tin... ..”

Đúng, một mình ăn cơm với mọi người, tất cả mọi người đều chiếu cố cô, thức ăn là thứ đẹp đẽ, cô không dám kén chọn.

Nói chuyện cô không dám lớn tiếng, không dám giống như ở công ty vậy, nghĩ sao nói vậy hay đùa giỡn với mọi người, bởi vì hiện tại, cô đã thành phụ nữ có chồng, trên có cha mẹ chồng, dưới, còn có một cô cháu gái nhỏ họ Trương, khắp nơi đều nhìn vào người thím út vừa mới được gả vào đây.

Chỉ có điều, nói như thế nào về Trương Vũ Đồng đây? Đường Mạn nhớ lại, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười, con nhóc này quả thực là một thiên sứ nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh, trong veo tươi sáng, mặt mày như tranh vẽ, xinh đẹp có một không hai, hơn nữa, cái miệng nhỏ xinh xắn vừa ngọt lại vừa khéo, đùa với người lớn đang buồn cũng có thể cười rộ lên.

Hơn nữa, con nhóc này cũng thích cô, nhóc quần lầy cô đòi cô kể chuyện cổ tích, Đường Mạn cũng kể chuyện cổ tích cho nó nghe, thêm mắm dặm muối vào, con nhóc lắng nghe đến mặt mày hớn hớn, dần dần, quần lầy cô, mỗi ngày đều muốn cô kể, tách ra không được.

Đường Mạn nhìn thấy Trương Vũ Đồng, trong lòng cũng vui vẻ, đúng vậy, cục cưng của mình qua 8 tháng nữa sẽ sinh, cho dù là trai hay gái, trời cao chỉ định, nó cũng sẽ được cưng chiều đến hư.

Cũng bởi vì có đứa bé này, Đường Mạn càng lúc càng không muốn rời xa Trương Khải Hiên, cô đối với Trương Khải Hiên, từ lúc đầu là yêu say đắm còn đến bây giờ là yêu si mê, trước kia, anh là người mà cô thầm mến, sau đó lại là người yêu của cô, hiện giờ lại là chồng cô, còn là ba của con cô, cô cần anh, dựa dẫm vào anh, khao khát mỗi giờ mỗi phút anh đều ở cùng một chỗ với mình.

Nhưng Trương Khải Hiên đột nhiên phải đi công tác, một chuyến đi 3 ngày, trong 3 ngày anh đi khỏi, Đường Mạn gần như tương tự thành bệnh, buổi tối cô cầm điện thoại, chờ điện thoại của anh từng giây từng phút, cuối cùng đợi đến khi anh gọi điện đến, cô cầm điện thoại khóc không ngừng.

Trương Khải Hiên ở đầu dây bên kia cũng chẳng biết làm thế nào, anh dỗ dành cô: “Cục cưng, chờ anh làm xong mọi việc anh sẽ về mà.”

Đường Mạn cũng cười, cô hưng hăng hôn anh qua ống nói, hận không thể bay đến bên cạnh anh, chui vào trong chăn của anh, ôm anh, yêu anh, hưởng thụ tình cảm mãnh liệt mà anh mang đến ỉn.

Đến ngày thứ 3, một mực bấm thời gian chờ anh trở về, trong lòng Đường Mạn chờ đợi mà nóng như lửa đốt, cảm thấy được thời gian chậm chạp hết như nhiệt độ cao của mùa nóng nhất trong năm, xua thế nào cũng không xua đi được. Cô không ngừng nhìn ra ngoài cửa, đợi cho đến gần 11h khuya vẫn chưa thấy anh về, thực ra thì anh cũng không có kéo dài thời gian, chỉ là cô mong ngóng quá nên không thể chịu đựng nổi, cho nên thời gian liền trôi qua một cách hết sức đơn điệu.

Cô ngồi ở trên sofa gần cửa, cầm quyển sách trong tay, liên tục xem đồng hồ, trông cửa, xem đồng hồ, trông cửa.

Chu Duyệt đi ra rót nước uống, thấy bộ dạng đó của cô, nhất thời buồn cười, nói: “Một ngày không thấy, như cách ba thu sao?”

Đường Mạn xấu hổ.

Chu Duyệt nở nụ cười, vợ chồng trẻ mới cưới nhau, đừng nói là xa nhau 3 ngày, xa nhau 1 ngày cũng đã chịu không nổi rồi.

Rốt cục, cũng nghe được tiếng mở cửa ở biệt thự, nhìn thấy xe anh tiến vào, Đường Mạn thoáng nhảy dựng lên, chạy như bay ra ngoài, chờ đến khi Trương Khải Hiên xuống xe, cô lập tức hết như con bướm bỏ nhào vào lòng anh, quần chặt lấy cổ anh, hết như con chim gỗ kiến hôn môi anh, sau đó uất ức rút nước mắt.

Trương Khải Hiên sờ trán cô, hỏi cô: “Người nào ăn hiếp em à?”

Đường Mạn lắc đầu, giọng nói vừa tủi thân vừa hờn dỗi: “Tất cả mọi người đều cưng em, nhưng em muốn anh, Khải Hiên, em rất nhớ anh.” Nước mắt rơi xuống ào ào.

Trương Khải Hiên than nhẹ một tiếng, ôm chặt cô vào lòng, Đường Mạn không muốn buông anh ra dù chỉ 1 phút, dù sao cũng đã muộn rồi, không ai nhìn thấy, cho nên hai chân cô quần thật chặt trên người anh, để anh bế cô về lầu hai.

Chờ đến khi anh ngủ, Đường Mạn lại không ngủ được, cô liền ghé đầu vào gối, nhìn chồng mà cảm thấy hạnh phúc, cô cảm thấy bản thân giống như Trương Cần trong phim “It started with a kiss” (Thơ ngây) yêu Trục Thụ vậy, yêu say đắm, yêu dại khờ trong ngớ ngẩn, cô có cảm giác chồng cô còn vĩ đại hơn cả Trục Thụ, cô không thể không yêu ngu ngốc được.

Vì thế, cô lặng lẽ nằm sát vào anh, ấn cánh môi cô vào đôi môi của anh, trong lúc cô tỉnh, cô bắt gặp trên đầu vai của Trương Khải Hiên có một dấu son môi màu hồng nhạt.

Dấu son màu hồng nhạt đó rất là kỳ lạ, dấu vết giống như là đã từng bị hàm răng cắn qua, tư tưởng của Đường Mạn nháy mắt xoay như chóng chóng, dấu son màu hồng kia, thật sự khả nghi, bởi vì thật sự rất giống với dấu răng, nhưng bản thân cô chưa từng có kiệt tác như thế này, đây là chuyện gì vậy?

Không thể nào, Đường Mạn lập tức lắc đầu, chỉ mới kết hôn, kết hôn chưa được nửa tháng, anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện lén lút sau lưng vợ đâu. Cô tin tưởng anh.

16. Q.1 - Chương 17: Ân Cần Và Lừa Dối (3)

Sáng sớm hôm sau, Đường Mạn rời giường sớm, cô đích thân đi chuẩn bị bữa sáng cho Trương Khải Hiên, hai người giúp việc của họ Trương, người lớn tuổi cô gọi là vú Trương, đang bận rộn ở phòng bếp, người trẻ tuổi tên là Tiểu Lệ, đang ở phòng của Chu Duyệt đồ dành Trương Vũ Đồng thức dậy thay quần áo. Thấy Đường Mạn đi vào phòng bếp, vú Trương lập tức hoảng hốt, không ngừng mời cô ra ngoài.

Đường Mạn giải thích, “Tôi chỉ là muốn nấu canh cho Khải Hiên.”

Vú Trương cấp tốc nói không được, “Chuyện này sao có thể chứ, nếu để cho bà Trương trông thấy, tôi không có cách nào để báo cáo lại.”

Bất luận Đường Mạn kiên trì thế nào, vú Trương vẫn cứ trấn giữ phòng bếp, mời cô ra ngoài, cô đành chịu, buộc phải bất mãn quay về phòng gọi Trương Khải Hiên thức dậy, vừa vào phòng thì phát hiện anh không có trên giường, cửa phòng tắm cũng mở ra, cô tùy tiện liếc mắt một cái, nhất thời hết lên sợ hãi.

Trương Khải Hiên ngã trên nền gạch ở phòng tắm, ngất xỉu.

Đường Mạn ở bên ngoài phòng cấp cứu ra sức giậm chân, tất cả người nhà họ Trương ngoại trừ Trương Vũ Đồng ra thì những người khác đều ở đây, mọi người ai cũng đều nín thở định thần, như đang đối diện với kẻ địch.

Giờ phút này, Đường Mạn rất muốn mẹ chồng có thể ôm cô vào trong lòng, an ủi cô một chút, nhưng bà Trương cũng gấp gáp, căn bản không để ý tới cô.

Trong lòng Đường Mạn đặt dấu chấm hỏi, Trương Khải Hiên bị bệnh gì, tại sao lại ngất xỉu, tại sao tinh thần lại hôn mê, tại sao phải khẩn cấp đưa vào phòng cấp cứu, tại sao, tại sao, mọi người có cái gì đó gạt cô.

Giọng cô ghen ngào hỏi Trương Thụy Hằng, “Ba, xin ba nói cho con biết.”

Trương Thụy Hằng liếc nhìn cô một cái, muốn nói lại thôi.

Đường Mạn càng lúc càng cảm thấy không rõ, lúc này, Chu Duyệt ngồi sát bên cạnh cô, kéo đầu cô lại, tựa vào trong lòng mình.

Đường Mạn nhất thời cảm động đến rơi nước mắt.

Cuối cùng, đợi khi bác sĩ đi ra, bác sĩ thở dài một hơi, nói với mọi người, “Không sao rồi, chẳng qua là Khải Hiên bị giảm bạch cầu, hơn nữa trong thời gian này có thể hơi mệt, huyết áp cũng thấp, để cho cậu ta nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Đường Mạn biết sự việc hoàn toàn không chỉ đơn giản như vậy, cô lập tức hỏi: “Tôi là vợ của Trương Khải Hiên, xin hỏi chồng tôi rốt cuộc là bị bệnh gì?”

Bác sĩ kinh ngạc nhìn cô, lại liếc nhìn qua Trương Thụy Hằng. Trương Thụy Hằng lập tức hiểu ý, ông ra hiệu bảo bác sĩ đi trước.

Đường Mạn hỏi Trương Thụy Hằng: “Ba biết bệnh tình của Trương Khải Hiên, hiện giờ con là vợ của anh ấy, con không thể không biết được, xin ba đừng giấu giếm con được không?”

Trương Thụy Hằng bảo bà Trương trông nom Khải Hiên, còn mình thì gọi Đường Mạn ra ngoài, bước vào trong xe.

Bầu không khí nghiêm trọng như vậy, Đường Mạn cảm thấy như trên ngực có gánh nặng ngàn cân, cô cắn chặt môi nhìn chằm chằm Trương Thụy Hằng.

Trương Thụy Hằng thở dài, nói: “Đường Mạn, xin lỗi con, đã giấu con một chuyện.”

Trái tim Đường Mạn bắt đầu chùn xuống, “Ba, chuyện gì vậy?”

“Sức khỏe của Khải Hiên không tốt, nó có bệnh.”

“Rốt cuộc là anh ấy bị bệnh gì, rất nghiêm trọng sao?”

Trương Thụy Hằng nhìn cô, nói với cô một cách vô cùng khốn khổ: “Là bệnh ung thư máu.”

Đường Mạn liền như nghe tiếng sấm giữa trời quang, ung thư máu? Chuyện này làm sao có thể? Anh khỏe mạnh như vậy, ở công ty anh trò chuyện vui vẻ, ở trên sân thể thao anh thân thủ mạnh mẽ, còn có, anh ở trên giường... .. hiện giờ, Trương Thụy Hằng nói với cô, Trương Khải Hiên có bệnh ung thư máu, tuy rằng cô không biết, nhưng cô đã từng nghe qua, cô biết, đây là bệnh nan y, không thể nào, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Cô nhớ đến gì đó, lập tức hỏi Trương Thụy Hằng: “Ba, biết lúc nào vậy?”

“3 tháng trước.”

Trong lúc bất chợt, não bộ của Đường Mạn bị xé nát ra rồi hợp thành một hình ảnh, hợp thành một sự kiện.

3 tháng trước, Trương Khải Hiên kiểm tra ra được bệnh ung thư máu, sau cái lúc Đường Mạn thổ lộ với anh.

Sau đó, anh chia tay với Cao Nhân Tuệ.

Rồi sau đó, anh lại đến theo đuổi Đường Mạn.

Tiếp đó, họ đã phát sinh quan hệ.

Kế tiếp, Đường Mạn mang thai.

Nói cách khác, anh biết được mình bị ung thư máu, giống như phim truyền hình vậy, anh không muốn trải qua thử thách thống khổ cùng với người bạn gái mà anh yêu suốt 4 năm, anh không bỏ được, cho nên, anh đá cô ta đi.

“Em cách anh gần nhất, lại yêu anh rất sâu đậm.”

Cô đột nhiên nổi gai ốc, những lời này, hóa ra là rất bình thường, cô nghĩ chỉ là một câu nói vô tâm của anh, ai ngờ xếp nó vào đây, lại là như vậy. Vì sao anh lại theo đuổi mình, là bởi vì em cách anh gần nhất, lại yêu anh sâu đậm, như vậy mình chính là người thích hợp gần bên cạnh anh nhất, thật ra ai cũng đều có thể, chỉ là cô gần nhất, rồi sau đó, trùng hợp chính là, cô có thai?

Chuyện này là chuyện gì vậy?

Cô ngơ ngác hỏi Trương Thụy Hằng: “Khải Hiên biết không?”

Trương Thụy Hằng gật đầu.

Cô hỏi lại: “Như vậy, anh ấy chia tay với Cao Nhân Tuệ, cũng là bởi vì nguyên nhân này sao?”

Trương Thụy Hằng nói: “Chuyện này con đừng suy nghĩ nhiều, là Nhân tuệ chia tay với nó, ai muốn gả ột người có bệnh chứ?”

Không đúng, Đường Mạn nhớ đến ánh mắt của Cao Nhân Tuệ, ánh mắt như săn báo nhìn cô chằm chằm, ánh mắt ganh tỵ đến bốc hỏa nhìn cô trần trối, Cao Nhân Tuệ vẫn còn yêu Trương Khải Hiên, một người ích kỷ, yêu anh sâu đậm, cho dù anh phải chết đi, thì cô ta làm sao chịu tặng đồ của mình cho người khác chứ? Không đâu.

Đường Mạn chỉ cảm thấy cổ họng nở lớn, vừa mẫn vừa đau, giờ phút này, giọng nói cũng nghẹn ứ lại nói không ra lời, cô chưa chút hỏi Trương Thụy Hằng: “Có cách chữa không?”

Trương Thụy Hằng nói: “Có, làm cấy ghép tử, nhưng trước tiên tất cả người trong gia đình đã làm kiểm tra nhóm máu xem có phù hợp không, bao gồm cả ba và Trương Vũ Đồng, nhưng mà, không có người nào thích hợp cả.”

Đường Mạn cười khổ, đúng, nếu quả thật có người thích hợp, họ Trương cũng sẽ không chờ đến bây giờ.

“Nhưng mà Khải Hiên rất lạc quan, tuy rằng nó bị bệnh, nhưng lại dùng một thái độ lạc quan nhất để an ủi tất cả mọi người, nó kiên trì tập luyện, duy trì thói quen ăn uống thật tốt, cho nên từ lúc nó bị bệnh cho đến nay, tình trạng sức khỏe của nó vẫn vô cùng ổn định, tất cả mọi người rất vui mừng, tuy rằng mấy tháng nay nó uống thuốc, nhưng mà, biểu hiện của nó còn muốn tốt hơn so với người bình thường, chúng ta cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm, đang tiếp tục đợi tin tức người hiến tặng thích hợp, ai ngờ đột nhiên nó lại ngất xỉu.”

Tiếng của Đường Mạn trống rỗng: “Hiện tại, phải làm sao?”

Trương Thụy Hằng nước mắt ngấn dài, “Không biết, chờ một ngày thì hay một ngày.”

Đường Mạn nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra, “Con phải làm sao bây giờ?”

Trương Thụy Hằng nhìn ra được sự bất lực của cô, ông lập tức an ủi cô, “Đường Mạn, đừng lo lắng, con là vợ của Khải Hiên, danh chính ngôn thuận, họ Trương sẽ không bạc đãi con đâu.”

Đường Mạn khóc, “Tại sao lại đối xử với con như vậy? Tại sao không nói sớm cho con biết?”

Trương Thụy Hằng là lão làng trong quan hệ công chúng, ông lập tức bắt đầu công tác trấn an, “Đường Mạn, không phải là con cảm thấy Trương Khải Hiên lừa con chứ? Thật ra, Khải Hiên cũng rất mâu thuẫn, nó phát bệnh, lại mất đi bạn gái, tinh thần của nó vô cùng sa sút, nhưng sự hoạt bát của con đã cuốn hút nó, điều này khiến nó cũng rất vui vẻ, có mấy lần nó muốn nói thẳng với con, muốn rời khỏi con, nhưng mà, nó không đành lòng.”

Ngày sau đó, lại truyền đến tin tức con có thai, nghe đến tin tức này cả nhà chúng ta đều lấy làm kinh ngạc, nhưng nó lại buồn rầu, không biết nên làm sao bây giờ, lúc đầu, nó không muốn đứa bé này, nó muốn bồi thường cho con một phần kinh tế, bởi vì, nó không nhẫn tâm để con đi theo một người mà tình trạng đang hết sức nguy kịch, nhưng ba và mẹ con đều chỉ trích nó rất gay gắt, bởi vì con mang thai đứa bé này, cho dù là trai hay gái đều là đời sau của họ Trương, là máu mủ của nó, nếu chúng ta có bất hạnh mất đi đứa con này, thì vẫn còn một hy vọng để tồn tại, có thể an ủi chúng ta, ít nhất chúng ta sẽ không cô đơn đau

khổ như thế, cho nên bất luận thế nào, chúng ta cũng không thể để con bỏ đi đứa bé được, ba và mẹ con kiên nhẫn khuyên nhủ nó, đã thông công tác tư tưởng cho nó, lại lừa dối con, nhanh chóng cưới con về nhà.

Đường Mạn, con muốn trách, thì hãy trách ba và mẹ con, đừng trách Khải Hiên, nếu con lo lắng cho tương lai, hiện tại ba xin hứa với con, chỉ cần con yên ổn sinh đứa bé ra, ba có thể lập tức chia một nửa tài sản cho con và đứa trẻ, ba cam đoan số tiền đó có thể khiến con cả đời đều không lo cơm áo, Đường Mạn, con đồng ý với ba đi, yên ổn sinh đứa bé ra, họ Trương sẽ không bạc đãi con.”

Đường Mạn ngồi tại chỗ, thì ra, đây chính là nguyên nhân mà Trương Khải Hiên vội vàng lấy cô về.

Trương Thụy Hằng còn nói tiếp: “Còn có một chuyện, Đường Mạn, đứa bé của con không chỉ là hy vọng của họ Trương, hơn nữa, nó còn có 30% khả năng để cứu Khải Hiên, từ máu trong cuống rốn của đứa bé này có thể tạo ra tế bào máu, nếu kết hợp thành công với Khải Hiên, đứa bé này hoàn toàn có thể cứu sống ba nó.” Trong mắt của Trương Thụy Hằng lóe lên một tia hy vọng, “Đường Mạn, con cũng rất yêu Khải Hiên mà, hiện tại con còn hơn cả là vợ của nó, con đang mang theo niềm hy vọng của họ Trương, con và đứa bé của Khải Hiên, có khả năng thay đổi hết mọi thứ, biết hết tất cả rồi, hiện tại con đã hiểu rõ nguyên nhân tại sao lúc trước chúng ta nhất định muốn con phải sinh đứa bé ra chưa, con có sẵn lòng tha thứ cho chúng ta không?”

17. Q.1 - Chương 18: Em Không Thích Anh Nhưng Lại Yêu Anh

Đường Mạn lau nước mắt, cô trả lời thật kiên quyết: “Không, con không thể tha thứ.”

Trương Thụy Hằng thở dài bất lực.

Đường Mạn nhìn ra bên ngoài cửa kính xe, người đến người đi, đều mang tâm sự, ai ngờ tâm sự trong lòng cô cũng chẳng chịt như mạng nhện?

Cô cười khổ: “Con không thể tha thứ, Khải Hiên biết bản thân mang bệnh nặng, không muốn làm cho người phụ nữ đó vì anh ấy mà nóng ruột nóng gan, vì anh ấy mà đau lòng rơi lệ, thế là anh ấy tìm đến con như một vật thay thế, anh ấy vốn tưởng rằng con cũng có thể chơi đùa phong trần thật thoải mái, nhưng mà không phải, con rơi vào đó sâu hơn anh ấy, yêu đau đớn hơn anh ấy. Anh ấy không thể kết thúc, chỉ có thể tiếp tục đóng kịch, kết quả, phạm thêm một sai lầm nữa, con có thai, trở thành nhân vật quan trọng xoay chuyển trời đất, vị trí của con quan trọng không phải bởi vì con là chính con, mà là bởi vì con đang mang đứa bé này, trên người nó phải đeo mang hy vọng và gánh nặng, có đúng không?”

Trương Thụy Hằng bị một lời của cô vạch trần tâm sự, có chút xấu hổ, nhưng giờ phút này ông không có cách nào đeo mặt nạ tiếp tục đóng kịch nữa, chỉ có thể tiến hành trò hề chữa tốt thành xấu này đến cùng.

“Đường Mạn.” Trương Thụy Hằng bắt đầu dè dặt, ông đành phải mềm mỏng cầu xin con dâu, “Con cũng thấy ba và mẹ con đã đến tuổi gần đất xa trời rồi, vì Khải Hiên, vì nhà họ Trương, tha thứ cho chúng ta, sinh đứa bé ra, họ Trương sẽ không bạc đãi con.”

Đường Mạn cười lạnh trong lòng, họ Trương sẽ không bạc đãi mình, đúng, tiền là trên hết, sẽ không làm cô thua thiệt, nhưng mà tình cảm ở đâu, đạo đức ở đâu chứ?

Cô lê bước trĩu nặng, bước đi khó nhọc, dáng đi lảo đảo, mặt trời không ánh nắng, đóa hoa phai màu, cả thế giới, bao la một mảnh.

Trở lại phòng cấp cứu, Trương Khải Hiên đã tỉnh lại, thấy hai mắt của cô sưng húp, anh đã hiểu.

Bà Trương và Chu Duyệt ra ngoài, hiện tại, chỉ còn lại hai vợ chồng.

Trương Khải Hiên rất bình tĩnh, anh ngồi xuống, “Có chuyện muốn nói với anh phải không?”

Đường Mạn ngẩng đầu nhìn anh, tầm mắt của anh cũng không hề bùng bùng bất định, thật bình tĩnh, thật yên ổn, thật hồ hững, thật vững vàng, bình thường như cũ, điềm đạm như cũ mà nhìn cô.

Đường Mạn ngồi trước mặt anh, cô thở dài một hơi.

Trương Khải Hiên nở một nụ cười nhợt nhạt, “Em biết hết rồi?”

Đường Mạn hạ mi mắt phôi hợp.

Trương Khải Hiên lui về sau, ngẩng đầu, “Trong lòng anh vẫn luôn bất an, hiện giờ rốt cuộc có thể thân nhiên mà đối mặt rồi. Tiểu Mạn, xin lỗi em.”

Nước mắt Đường Mạn thấm ướt mi, “Anh nói xin lỗi, chỉ là trên tình cảm thôi, còn trên đạo đức đâu?”

Trương Khải Hiên dừng một chút, trả lời cô: “Tiểu Mạn, xin lỗi, anh có bệnh, nếu không có tùy thích hợp, anh chỉ có thể sống được 2-3 năm, anh che giấu sự thật này và qua lại với em, đây là lời xin lỗi đầu tiên của anh đến em, anh lợi dụng tình cảm của em, để cho em yêu anh sâu đậm, không có sức lực tự thoát ra, đây là lời xin lỗi thứ hai của anh, anh muốn em, lại làm cho em có thai mà không chịu trách nhiệm, uy hiếp cưỡng bức vừa đâm vừa xoa để em kết hôn với anh, đây là lời xin lỗi thứ ba của anh với em, anh biết bản thân mình ích kỷ dối trá, nếu em trách anh, anh không hề có một câu oán hận.”

Đường Mạn cười khẩy, “Đúng là giám đốc Trương miệng lưỡi khéo léo, thao thao bất tuyệt, quả nhiên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cho dù đười ươi cũng đường hoàng mà nói.”

Trương Khải Hiên rũ mắt xuống, anh than nhẹ.

Đường Mạn rút nước mắt, “Anh lừa gạt tình cảm của em, biết rõ chính mình thân mang bệnh nặng còn để cho em càng lún càng sâu, anh khiến em đau khổ không có cách nào để quay lại, anh có gì khác nhau với gián tiếp giết người chứ?”

Trương Khải Hiên ngẩng đầu, anh nhìn thấy trên mặt Đường Mạn toàn là nước mắt, anh liền đau đớn, không hề lên tiếng.

Đường Mạn khóc, nước mắt chảy vào trong miệng, vị mặn khiến cô gần như sặc đổ, cô chưa xót hỏi anh: “Anh yêu em sao?”

Anh ngẩng đầu, tầm mắt tiếp xúc với cô.

Đường Mạn rút nước mắt.

Anh khẽ nói, “Yêu.”

Đường Mạn quay qua chỗ khác, lau đi nước mắt, không thém nhìn anh.

Trương Khải Hiên trả lời: “Anh yêu em, lúc mới bắt đầu hẹn hò, anh chỉ là cô đơn, đêm đó chúng ta đi biệt thự nghỉ mát, em khóc, đứng bên ngoài đợi anh suốt mấy tiếng, té ngã đến nỗi chân bị thương, cả người lạnh cóng phát run còn đứng chờ anh, sau đêm đó, anh muốn cơ thể của em, nhưng cũng mất đi trái tim của mình.”

Đường Mạn cắn môi.

Trương Khải Hiên ngưng một lát, hồi lâu sau, anh mới xót xa nói, “Thì ra là anh cũng đã yêu em.”

Đường Mạn quay đầu lại, cô lau nước mắt, “Được rồi, em chỉ muốn biết có phải là anh yêu em hay không, biết cái này là đủ rồi.”

Trương Khải Hiên hỏi, “Em hận anh sao?”

Đường Mạn trả lời: “Hận, rất hận.”

Trương Khải Hiên than nhẹ, anh cụp mắt xuống, không lên tiếng.

Đường Mạn nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống như mưa: “Trương Khải Hiên, em hận anh, anh yêu em, không sâu đậm như em đã yêu anh, tình yêu mà anh dành cho em, cũng không nhiều như tình yêu mà anh dành cho Cao Nhân Tuệ, bởi vì anh biết chính mình có bệnh, cho nên mới chia tay với cô ấy, bởi vì anh không muốn liên lụy cô ấy, không muốn khiến cô ấy đau lòng, cho dù anh chuyển một phần đau khổ qua ột người khác, cũng không muốn người phụ nữ đó vì vậy mà gánh vác đau đớn càng sâu càng lâu hơn, em hận anh, chính là vì anh ích kỷ dành cho người phụ nữ đó một tình yêu to lớn, lại chỉ đem một phần tình yêu nhỏ bé tùy tiện bố thí cho em.”

Anh ngồi xuống, “Đường Mạn.”

Đường Mạn xua tay, tỏ ý ngăn anh lại, “Không cần giải thích nhiều với em nữa, em chỉ muốn nói một câu, đồ của người khác em không tham, nhưng nếu đồ này đã thuộc về em, em nhất định giữ chặt lấy, tuyệt đối không dễ dàng buông tay. Hiện tại, anh đã là chồng của em, hết thảy quá khứ em không truy cứu nữa, giả cho anh thì em chính là vợ của anh, bất kể anh có yêu em hay không, em cũng sẽ không buông tha anh.”

Cô quay mặt qua chỗ khác, rót nước mắt, “Bởi vì, em yêu anh. Thật ra, em nói cho anh biết, Trương Khải Hiên, em cũng không thích anh, không thích cách làm của anh, tính cách của anh, sự cố chấp của anh, sự tự cao tự đại và kiêu ngạo của anh, em đều không thích, anh tin không?”

Anh cắn chặt môi, đợi cô nói tiếp.

Đường Mạn xót xa, “Em không thích anh, nhưng em lại yêu anh, rất mâu thuẫn phải không? Không thích, nhưng yêu.”

Trương Khải Hiên nhìn Đường Mạn, tuy rằng cô không nhìn anh, nhưng trong mắt cô, cũng lóe ra sự kiên quyết, trong nháy mắt, anh đột nhiên xấu hổ, vợ của anh, là người phụ nữ yếu đuối hết như dây leo, nhưng lại có sức sống mạnh liệt như dây leo, cô quá xinh đẹp, hơn nữa, còn kiên cường vô cùng.

“Tiểu Mạn.” Anh cúi đầu, không để cho cô nhìn thấy sự áy náy trong đáy mắt.

Đường Mạn che miệng lại, cô xót xa vô cùng, cầm đầu chạy ra khỏi cửa, bỏ lại anh mà chạy ra hành lang, dựa vào một góc khuất không ai mà khóc òa lên.

Hạnh phúc và tai họa luôn đi đôi với nhau, cô chỉ nhìn thấy hạnh phúc mà không phát hiện ra tai họa đang ẩn nấp, đến khi phát hiện, một dao đó đâm thẳng vào vừa sâu vừa tàn nhẫn, cô gần như ngạt thở.

Cô thầm hỏi: “Trương Khải Hiên, anh thật sự yêu em sao? Nếu anh thật sự yêu em, tại sao anh biết rõ phía trước là một vực thẳm mà anh lại để cho em đâm đầu vào? Anh có từng lo lắng cho tương lai của em không, tương lai của em, nếu như em thật sự không có tương lai thì sao, em không ngừng mất đi người chồng, em còn phải làm một người mẹ đơn thân, em phải đối mặt với lộn độn biết bao, em phải nỗ lực vất vả biết bao? Mà trả giá cho tình yêu, tại sao có thể nói lấy thì lấy?”

18. Q.1 - Chương 19: Người Tình Và Người Vợ

Đường Mạn khóc chạy đi, Trương Khải Hiên thì rơi vào tự trách.

3 tháng trước, anh đột nhiên chảy máu mũi, thường xuyên bị chảy máu, hơn nữa còn phát sốt liên tục, dưới sự đề nghị của Cao Nhân Tuệ, anh đến bệnh viện kiểm tra.

Sau khi bác sĩ nhìn kết quả kiểm tra xong, bảo anh về nhà đợi tin tức, sau đó bác sĩ liên lạc với Trương Thụy Hằng.

Anh cảm giác được tình hình không ổn, trải qua truy hỏi đến cùng, cuối cùng qua những lời khó nói của ba, anh biết được bệnh tình của chính mình. Lúc ấy, anh vô cùng kinh ngạc, tuyệt đối không ngờ được, bởi vì cơ thể anh khỏe mạnh, thậm chí, anh chưa từng có cảm giác không khỏe ở chỗ nào, sinh lực tràn trề, cho dù là lúc “yêu”, anh cũng có thể khiến cho bạn gái thỏa mãn, điều đó không có khả năng, trực giác của anh cho rằng chẩn đoán sai lầm, lại đi khám tiếp, kiểm tra đến 3 lần, đến kết quả kiểm tra thứ 5, kết quả đúng là không còn nghi ngờ gì nữa.

Lúc ấy, Cao Nhân Tuệ liền khóc, nhìn thấy người yêu và người nhà khổ sở, anh chỉ cố mỉm cười, “Khóc lóc cái gì, anh còn chưa chết, mọi người cứ như vậy?”

Bà Trương vẫn cứ gào khóc, giậm chân đầm ngực, bà đã mất đi một đứa con rồi, đứa con này là toàn bộ hy vọng của bà, bất luận thế nào đi chăng nữa cũng không thể mất đi được.

Anh là một người rất thực tế, cũng rất bình tĩnh, không suy nghĩ nhiều, lúc này anh quyết định hủy bỏ hôn lễ vốn dự định cử hành vào mùa thu với Cao Nhân Tuệ, không muốn liên lụy người khác. Nhưng Cao Nhân Tuệ không đồng ý, cô theo anh 4 năm, chờ đợi nhất chính là đám cưới, cô nhất định muốn nó.

Anh cười khổ: “Em thật khờ khạo, thật sự có một ngày, em trở thành góa phụ, việc gì em phải tự làm khổ mình? Nếu em muốn theo anh, anh không ngại, nhưng kết hôn thì miễn đi, hình thức cũ rích. Anh biết em yêu anh, anh thà rằng để em đi theo người khác sống thật tốt, cũng không muốn nhìn anh mà khóc thảm thương.”

Cao Nhân Tuệ vẫn cố chấp không chịu rời khỏi anh, vì để cho cô hết hy vọng, ngày hôm sau anh phải hẹn hò với Đường Mạn. Vốn dĩ anh chỉ muốn dă kích Cao Nhân Tuệ, để cho cô ấy mất hết hy vọng sớm một chút, nhưng không ngờ tình cảm của Đường Mạn đối với anh lại thấm thiết đến vậy, anh nhìn đôi mắt trong veo hết như một ao nước trong, điều này khiến anh không khỏi có chút tự trách, nhưng sau đó anh lại giả tạo tự an ủi chính mình, nếu thật sự thời gian của sinh mạng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, vậy cuối cùng làm cần một chút thì có hại gì chứ?

Lần đầu tiên hẹn hò, cô hồi hộp tựa như một con thỏ nhỏ vừa bước vào môi trường mới, ngượng ngùng liếc nhìn anh, đuôi lông mày, khóe mắt, ánh mắt đung đưa lay động, cũng không che giấu được sự quyến rũ và căng thẳng, lúc về, dưới tán cây anh đào, gió thổi làm rơi cánh hoa anh đào trên ngọn cây, anh quay đầu lại, thấy cô có hơi lạnh, không kiềm chế được, anh ôm lấy cô, hôn cô.

Dẫn cô đến biệt thự nghỉ mát, đêm đó, Nhân Tuệ gọi điện thoại đến, ở trong điện thoại khóc lóc, cuối cùng anh cũng không đành lòng, đẩy Đường Mạn liền trở về an ủi Cao Nhân Tuệ, suy đi nghĩ lại, anh nói với Cao Nhân Tuệ: “Chia tay đi, đừng lãng phí thời gian trên người anh nữa, có rất nhiều người đáng để em yêu.”

Cao Nhân Tuệ trách móc anh, “Anh có thể ở cùng một chỗ với Đường Mạn, tại sao lại không muốn ở với em?”

Anh trả lời rất dứt khoát: “Bởi vì, anh không yêu cô ấy.”

Cao Nhân Tuệ rút nước mắt, cô đau khổ cầu xin anh: “Anh kết hôn với em đi, chúng ta sinh em bé, cái gì em cũng không quan tâm, chỉ muốn sống với anh.”

Anh nhất quyết từ chối, “Điều này tuyệt đối không thể được, anh không hy vọng sẽ làm liên lụy đến em, huống hồ lại thêm một đứa bé nữa, khiến em trở thành một người mẹ đơn thân.”

Bất luận cô cầu xin anh thế nào, cuối cùng anh vẫn đẩy cô ra, trong lòng cực kỳ đau đớn, chọn Đường Mạn, không phải vì yêu cô ấy, chỉ là bởi vì cô ấy gần nhất, lại thích hợp nhất, còn ai giống như vậy chứ? Nhưng đã sai một bước, sai một bước rồi, Đường Mạn thông minh, đáng yêu, tràn đầy sức sống, hài hước, còn dịu dàng và chu đáo nữa, đã cuốn hút anh, anh nhanh chóng để bản thân rơi vào tay giặc. Mà sai lầm nối tiếp sai lầm, Đường Mạn lại mang thai, dưới tình thế bất đắc dĩ, anh đành phải cười khổ mà kết hôn.

“Kết hôn đi.” Anh tự nói với mình, “Nếu thật sự anh phải chết, anh cũng sẽ không bạc đãi em.”

Anh nhìn ra ngoài cửa, Đường Mạn ôm mặt khóc, chạy ra ngoài, lúc này đây, thật sự đã làm tổn thương cô, anh vô cùng đau khổ, một quyết định sai lầm đã khiến một phụ nữ không thoát ra khỏi bóng ma, trái lại còn đổi lấy sự đau đớn của cả ba người, đây thật sự chính là một trò chơi ngược tâm hoang đường và vô lý, khiến người ta phải đau lòng khiếp sợ.

Trương Khải Hiền tỉnh lại, bên cạnh không có một bóng người, Đường Mạn không có ở trong phòng.

Anh bước xuống giường đến phòng sách tìm cô, thấy Đường Mạn nghiêng người tựa vào ghế, đã ngủ say. Trong tay cầm một quyển sổ ghi chép còn đang viết dở.

Anh không thể bỏ mặc, đi qua ôm lấy cô, bé cô trở về phòng ngủ.

Từ khi bắt đầu biết được bệnh tình của anh, Đường Mạn cũng bắt đầu vạch ra kế hoạch sinh hoạt thường ngày của chính mình, toàn bộ trọng tâm cuộc sống của cô đều xoay quanh Trương Khải Hiền, cô tìm đọc rất nhiều tài liệu, hơn nữa còn viết blog, khẩn cấp phát động trên blog cá nhân cầu xin sự giúp đỡ, hy vọng có thể tìm được người hiến tạng thích hợp với chồng mình sớm một chút, nhưng mỗi ngày ngoài việc nhận

được lời động viên ấm áp từ bạn bè, cũng không có tin tức nào cho cô kỳ vọng, nhưng cô cũng không hề nổi giận. Mỗi ngày tra cứu tài liệu, bắt đầu quan tâm đến ăn uống hàng ngày của anh, tất cả đều rất chu đáo. Chế độ ăn uống kết hợp với điều trị, thuốc Đông y tẩm bổ, tất cả các phương pháp, cô đều muốn thử một chút, mỗi loại cô còn ghi chép lại rất cẩn thận, huyết áp mỗi ngày, nhiệt độ cơ thể của anh, cô đều ghi chép lại. Nhìn thấy cô nghiêm túc hết như ôn thi, anh cũng có chút không đành lòng.

Lúc đó, anh có cảm giác rằng, vợ chồng hoạn nạn gặp chân tình.

Phản ứng mang thai cũng vậy khiến Đường Mạn, cô buồn nôn, kén ăn, nhưng vì phải làm gương cho Trương Khải Hiên, cô vẫn ăn ăn thật nhiều, ăn xong rồi ới ra, ới ra xong thì lại ăn tiếp, lúc nào ăn món vịt nhồi cũng khiến cô nước mắt đầm đìa, nhưng đối mặt với chồng, cô lại có thể trêu ghẹo anh vô cùng hài hước, “Hiện giờ, rốt cục mỗi ngày có thể được ăn cơm mềm mới phát hiện ra cơm mềm cũng không phải tốt như vậy, trái lại, bây giờ thật nhớ những ngày trong đồ ăn có cỏ.”

Trương Khải Hiên biết, cô vẫn khổ sở trong lòng nhưng lại khích lệ anh như trước, mà sau lưng, cô rút nước mắt bao nhiêu thì anh không biết, chỉ có mình cô biết rõ.

Mỗi buổi sáng, Đường Mạn sẽ kéo anh thức dậy sớm để đi tản bộ, không thể vận động mạnh, nhưng tập luyện bình thường nhất định phải tiến hành, chạy lên trên núi, nhìn thấy biển trời một màu ở đằng xa, anh nhìn không được xúc động: “Nếu sau này có thể được chôn cất ở đây, đó thật sự là một chuyện rất dễ chịu.”

Cô ngắt lời anh: “Là chuyện của 80 năm sau, suy nghĩ chuyện lâu dài như thế để làm gì?”

Anh cười ha ha, nghe thật lạc quan, là 80 năm sau, anh có còn sống được đến 80 năm sau hay không?

Đường Mạn nắm chặt tay anh, cô gần từng tiếng, kiên quyết nói với anh: “Khải Hiên, em nói cho anh biết, em sẽ không cho phép mình trở thành góa phụ, em nói rồi, sẽ không buông tha anh, cho dù chỉ có 1/10000 hy vọng, em cũng sẽ nỗ lực hết mình, bởi vì anh là chồng của em, là người mà em yêu thương, là ba của con em. Anh phải lắng nghe thật kỹ càng lời nói của em, anh phải tiếp tục sống cho thật tốt, mùa xuân sang năm, anh và em sẽ cùng nhau về quê, chúng ta đi xem hoa đào, hái hoa hòe, vào mùa thu, chúng ta lại đi đập hạt kê, hái quả hồng, khi đầy trời đều là lá vàng mùa thu, chúng ta cùng dắt tay con, chạy băng băng trên cánh đồng trống, một nhà 3 người chúng ta, hưởng thụ tiếng cười vô tận. Chuyện đó nhất định sẽ xảy ra, Khải Hiên, anh hãy tin em, em có thể làm được, nhìn em đi, và nói với em rằng, anh tin em.”

Ánh mắt của Đường Mạn thật là hết sức trong veo, lại kiên định tự tin, điều này khiến anh vừa xấu hổ vừa xót xa, anh đành xúc động nói: “Anh tin em, anh cũng nhất định làm được.”

Đường Mạn thở dài, tay của mình và tay của anh nắm chặt với nhau.

Nhưng, có một chuyện khiến anh không bằng lòng, Đường Mạn từ chối làm “yêu” với anh, kể từ sau khi mang thai, thiên tính người mẹ bắt đầu dần dần xuất hiện, trên mặt cô toát ra nụ cười mỹ mãn, còn có sự kỳ vọng vô cùng tha thiết, mỗi buổi tối, cô cầm sách báo nhi đồng kể chuyện sinh động như thật cho cục cưng ở trong bụng nghe, còn lôi kéo anh cùng nhau lắng nghe.

Anh cũng vui vẻ, thật kỳ diệu biết bao, anh lại có thể gieo vào trong cơ thể cô một mầm sống, mà đứa bé này lại vươn tay nhỏ bé mỗi ngày phát triển thật khỏe mạnh, hoàn toàn bù đắp lại sự khiếm khuyết trong sinh mạng của anh, từ khi anh biết mình có con, anh cũng phấn khởi theo, cũng cùng với Đường Mạn khao khát về cuộc sống tương lai. Có lẽ, lúc trước qua lại với cô là một sai lầm, nhưng thời gian sai lầm lại lựa chọn con người chính xác, sức sống của cô bổ khuyết vào sự suy sụp của anh, khiến trái tim anh cũng mạnh mẽ hơn.

Hiện nay, anh vẫn chưa làm hóa trị, bởi vì uống thuốc là tốt nhất, tạm thời đã khống chế được bệnh tình, khiến anh hiện giờ thoát nhìn không có gì khác biệt so với người bình thường, cho nên ôm vợ đẹp, sự buồn phiền lớn nhất chính là, muốn làm lại không thể làm.

Cho nên, anh bắt đầu có hơi ganh tỵ với đứa bé này, bé con, người mẹ xấu xa của con đã đá bay ba đến bên kia mắt rồi.

Anh chỉ có thể nịnh hót, khoe mẽ để cầu xin cô, “Bà xã yêu, một lần đi, đêm nay cho anh một lần đi, ngày mai liền đình chiến.”

Đường Mạn liếc anh: “Hôm nay miễn chiến.”

Anh không nản lòng, truy hỏi đến cùng: “Vậy lúc nào thì có thể chiến?”

Đường Mạn hừ một tiếng, “Chừng nào anh mời được Tào thừa tướng của Đại Thanh đến đây.”

Anh nghe một hồi, trên mặt đầy dục vọng nhưng cũng xin xỏ thật đầm đã đáng yêu, “Anh nhẹ một chút nha, nhẹ một chút nha, được chưa?”

Đường Mạn vẫn không chịu, anh đành hôn cô, sờ soạng thân hình mẫn cảm trơn mịn của cô, không ngừng thỏa mãn niềm vui sướng của cô, cuối cùng cũng khiến cô ngằm đồng ý.

Rất nhẹ rất dễ chịu, lại rất ân cần, sau khi hoàn thành, anh áp tai của mình vào bụng cô, thỏa mãn vô tận.

Đường Mạn gõ đầu anh, có chút trách anh.

Lúc này, điện thoại di động của anh đặt ở trên bàn bỗng nhiên rung động, cách Đường Mạn khá gần, cô với tay lấy qua: “Là tin nhắn, ơ, lại không có chữ nào.”

Anh nhận lấy, nhìn một chút: “Có thể là gửi nhầm, không cần để ý.”

Đường Mạn cũng không hỏi nhiều, cô dựa vào lòng anh, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đều.

Trương Khải Hiên thấy cô đã ngủ say, lúc này mới đắp chăn cho cô, sau đó lặng lẽ ngồi dậy, đến phòng sách gọi điện thoại.

Thật ra, Đường Mạn căn bản không ngủ quá sâu, Trương Khải Hiên đột ngột rời khỏi giường, bên cạnh cô không ai, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, cô nhón mũi chân đến mép cửa nghe lén động tĩnh ở bên ngoài.

Trương Khải Hiên ở trong phòng sách, khẽ nói chuyện với một người, Đường Mạn vươn đầu, lắng nghe cẩn thận, cô nghe anh gọi: “Nhân Tuệ?”

Đường Mạn giật mình, đã muộn thế này, anh nói chuyện gì với Cao Nhân Tuệ chứ? Lòng hiếu kỳ lại thúc giục, cô hệt như một cô gái đang đi bắt gian, đi chân đất lặng lẽ đứng bên ngoài phòng sách, cẩn thận nghe tiếng nói bên trong.

Thế nhưng, anh với cô ta nói chuyện gì, cô cũng không nghe rõ, cách một cánh cửa, cô nghe được tiếng của anh, nhỏ đến nỗi không thể nghe được, ân cần ngọt ngào, Đường Mạn nghe đến ngơ ngẩn, khoảng cách giữa hai người cũng xa hơn ngàn dặm.

19. Q.1 - Chương 20: Tình Yêu Chưa Nở Đã Tàn

Đường Mạn lặng lẽ trở về giường, cô nhắm mắt lại, tất cả đều làm giống như chưa có gì xảy ra, cô giả vờ như không có việc gì, điềm tỉnh mà ngủ.

Quả nhiên, Trương Khải Hiên cũng rón rén quay trở lại phòng, anh không chút nào phát hiện ra sự khác thường của Đường Mạn. Thấy Đường Mạn nằm nghiêng và ngủ, đưa lưng về phía mình. Anh đưa tay qua, ôm lấy ngực của cô, nắm lấy nơi mềm mại của cô. Đường Mạn vẫn không có phản ứng, vì thế anh càng dịch sát người qua, thật cẩn thận gác lên trên đùi của cô. Anh thích tư thế ngang tàng này để ôm cô ngủ, có đôi khi cô đang mơ mơ màng màng, dục vọng của anh đột nhiên tăng vọt, sẽ tập kích bất ngờ mà không hề báo trước.

Trong lòng Đường Mạn lại như sóng biển cuộn trào, chiếc giường đôi, hai người, cùng giường cùng ngủ nhưng hai trái tim khó đoán. Cô không thể không có suy nghĩ chua xót, cho tới bây giờ, anh vẫn như gần như xa với Cao Nhân Tuệ như trước, ở sau lưng hai người vẫn còn qua lại, như vậy cô được xem là cái gì? Là vợ của Trương Khải Hiên hay chỉ là người phụ nữ mang thai hộ?

Hoặc là, cô là vợ của anh, nhưng người vợ này, cũng chỉ là một nhãn hiệu trên món hàng thôi?

Ngày hôm sau, cô không thức dậy sớm, trải qua một đêm suy nghĩ miên man, cô không có cách nào ngủ ngon giấc được.

Sau khi thức dậy, phát hiện thấy những người khác đều có việc đi ra ngoài, chỉ còn lại một mình Chu Duyệt ở trong phòng khách đang cầm một cuốn tạp chí thời trang, vừa uống trà sữa vừa đọc, thấy cô đi xuống, vui vẻ hòa nhã chào hỏi cô.

“Đường Mạn, chị chuẩn bị đưa Đồng Đồng đi về nhà ở Lệ Cảnh sống một thời gian, cho nên nói với em một tiếng.”

Đường Mạn có hơi bất ngờ, chị ấy muốn dẫn Đồng Đồng dọn ra ngoài sống? Cô biết anh trai của Khải Hiên có một căn hộ riêng ở Lệ Cảnh, nhưng sau khi Trương Khải Quân qua đời, căn hộ này đương nhiên do Chu Duyệt thừa kế, cô hỏi: “Đang yên lành, tại sao phải đi?”

“Đồng Đồng vẫn là một đứa trẻ, hiện giờ cơ thể em lại không tiện, mỗi ngày nó đều dính lấy em, rất dễ va vào em, cho nên chị quyết định dẫn nó qua đó sống.”

Đường Mạn buồn bã thất vọng, thật sự nếu Đồng Đồng không có nhà, trong nhà chỉ còn lại hai người già và đôi vợ chồng son, trong lúc nhất thời nguồn gốc của sự náo nhiệt đã không còn, cô sẽ càng cảm thấy cô đơn, hơn nữa, trong khoảng thời gian này, cô sống chung với Chu Duyệt cũng không tệ, nói thật ra, cô cũng không nỡ để chị ấy rời đi.

Chu Duyệt an ủi cô: “Con của em sẽ chui ra nhanh thôi, đến lúc đó em còn nhút đầu hơn.”

Đường Mạn nhất thời xấu hổ, nhưng trên mặt cũng mỉm cười thỏa mãn: “Đúng vậy, từ khi có nó, em liền giống như vô cùng có động lực.”

Chu Duyệt xúc động, “Em thật sự rất tốt, đối lại nếu là bất cứ ai, khi biết Trương Khải Hiên lừa dối mình, sẽ vô cùng tức giận, nhưng em vẫn rộng lượng tha thứ cho chú ấy như vậy, còn đối xử với chú ấy tốt hơn trước kia nữa.”

Đường Mạn khẽ nói: “Dù sao yêu hay không yêu, anh ấy cũng đã lấy em, anh ấy là chồng của em.”

Chu Duyệt dường như cũng cảm thấy được lời nói của mình cũng có hơi quá, cô nhanh chóng giải thích, “Thật ra, Đường Mạn, em đừng suy nghĩ nhiều quá, Khải Hiên, chú ấy vẫn rất yêu em.” Chị ấy lại cười, thần bí nói: “Em không biết đâu, khi biết được sinh con mới có thể cứu được Khải Hiên, lúc ấy mẹ liền như phát điên, tựa như muốn tìm người sinh con cho Khải Hiên khắp nơi vậy.” Chị ấy mỉm cười, lặng lẽ nói khẽ ở bên tai Đường Mạn: “Có một người, lập tức liền xung phong tự tiến cử.”

Đường Mạn nghe xong cũng rất hiếu kỳ, “Ai vậy?”

“Tiểu Lệ.”

Hả, là cô ấy? Người giúp việc nhỏ tuổi ở nhà họ Trương. Đường Mạn liền buồn cười, không nhìn ra cô giúp việc này lại có thể có tâm tư như vậy, chủ động sẵn lòng sinh con cho Trương Khải Hiên? Chẳng lẽ cô ấy thích Trương Khải Hiên? Cũng đúng, một cô giúp việc trẻ tuổi cũng có thể nảy sinh tình cảm với cậu chủ mà.

Chu Duyệt cười: “Con bé đó vẫn âm thầm thích Trương Khải Hiên, nhưng nó không có cơ hội, bởi vì đúng lúc em có thai, khiến ọi người trong nhà yên tâm, tất cả đều vui mừng.”

Đường Mạn khẽ hỏi, “Vậy nếu như em không có thai, có phải ai cũng đều có được cơ hội này hay không?”

Lúc này, Chu Duyệt mới cảm thấy được mình hơi lỗ lòi, chị vội vàng thay đổi chủ đề cho có lệ với cô.

Đường Mạn không nói đùa, nếu mọi thứ đều có thể viết lại, nếu Trương Khải Hiên nói với cô tình hình để cô lựa chọn, cô sẽ lựa chọn thể nào đây?

Chu Duyệt đi ra ngoài, Đường Mạn nằm trên giường, cô vuốt ve bụng mình, hiện giờ, cục cưng cũng hơn 3 tháng, thông qua siêu âm có thể nghe được nhịp tim mạnh mẽ của nó, thịch thịch thịch, đập vừa nhanh vừa mạnh, Trương Khải Hiên cùng cô đi kiểm tra khi nghe xong cũng không tránh khỏi kinh ngạc, “Đây thực sự là tiếng tim đập của em bé sao?”

Bác sĩ mỉm cười nói đúng vậy, trong lòng anh xúc động, vẻ mặt toát ra sự tự hào và cảm kích, anh che giấu không được, cúi đầu xuống hôn lên lòng bàn tay của Đường Mạn.

Đường Mạn vuốt bụng, cô khẽ nói: “Cục cưng à, con là con trai hay là con gái vậy? Có nghe thấy mẹ đang nói chuyện với con không? Cục cưng, mẹ muốn nói với con, thực ra mẹ cũng không vui về gì, nhưng chỉ cần nghĩ đến con, nghĩ đến vẻ mặt con mỉm cười thật ngọt ngào, bàn tay bé nhỏ trắng hồng, cánh tay mập mạp, mẹ lại có thêm động lực, trước kia, mẹ chưa từng có ý muốn bảo vệ một người mãnh liệt như vậy, hiện giờ có con, mẹ đột nhiên cảm thấy bản thân mẹ rất quan trọng, bởi vì con ở trong cơ thể mẹ, mẹ nhất định phải bảo vệ con, mẹ yêu con, trông chờ con như thế, bất kể có ai muốn cướp con đi khỏi mẹ, mẹ sẽ dùng tất cả sức lực này để bảo vệ con, cho nên con nhất định phải can đảm lên, đứng về phía mẹ, hơn nữa, con phải cứu ba con, con có thể làm được, phải không?”

Cứ nói thao thao bất tuyệt rất nhiều, nói mệt rồi thì cô mơ màng ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại, mở to mắt, nhìn thấy trên gối bên cạnh có một đôi mắt quen thuộc.

Cô chớp chớp mắt.

Trương Khải Hiên chạm vào khóe mắt của cô, “Vì sao lại khóc?”

“Bởi vì cục cưng nói, nó muốn ăn hạt kê xào đường, nhưng ba nó lại không xào cho nó ăn.”

Ngón tay của Trương Khải Hiên vuốt mái tóc của cô, nhẹ nhàng trượt xuống, anh khẽ hôn lên khuôn mặt của cô, thật lâu sau, anh mới thở nhẹ ra một hơi, “Tiểu Mạn, hiện giờ anh có hơi hối hận, hối hận lúc trước không nghe lời em, không cần đứa bé này.”

“Anh có ý gì vậy?”

Anh do dự: “Cho đến bây giờ, anh vẫn chưa sẵn lòng tiếp nhận chuyện anh có bệnh, anh khỏe mạnh như vậy thì làm sao có bệnh chứ, nhất định là ông trời đang trêu đùa anh, cho đến một ngày anh ngất xỉu, bác sĩ chuyên khoa hóa trị nhắc nhở anh, lúc này anh mới thức tỉnh ra từ trong lời nói dối tự lừa gạt chính mình, Tiểu Mạn, sống và chết dường như chỉ cách nhau trong gang tấc, lúc sống thì không cảm thấy gì, nhưng nghĩ đến lúc chết, lại vô cùng sợ hãi, bây giờ anh chỉ hối hận, lúc trước không nên làm liên lụy đến em, lại càng không nên để cho em có thai.”

Đường Mạn tức giận quát anh: “Trương Khải Hiên, anh chẳng những biết đánh mã hậu pháo, mà sau khi đánh pháo xong còn đánh một cái rắm vừa to vừa thối nữa.”

Anh vẫn khổ sở, “Nó đến, nó khiến anh hy vọng, vui vẻ, cũng khiến anh lo lắng, anh sợ nó sẽ không khỏe mạnh, anh sợ em sẽ khổ, đêm khuya nằm mơ, anh bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, thấy em ôm con mà khóc, còn anh lại đứng nhìn thật thê lương ở thế giới bên kia, không gờ tay ra được.”

Đường Mạn ngăn anh lại: “Trương Khải Hiên, em thấy anh chính là bị bệnh não, em nói với anh, đứa bé là hy vọng của chúng ta, cũng là hồi ức quý giá mà anh đã cho em, bất kể là nó khỏe mạnh hay là khiếm khuyết, bất kể nó thông minh hay là khờ khạo, là của anh thì em đều thích, em đều quý trọng, em đều muốn, em nhất định sẽ khiến anh khỏe mạnh để nhìn nó lớn lên, thay tã cho nó, dắt tay nó đi trên đường, dạy nó nói chuyện, cùng nó chơi trượt băng, cưỡi ngựa, đánh bóng bàn, tất cả những chuyện này thực sự sẽ xảy ra, cho nên, vĩnh viễn đừng nói với em những lời chần nản và thất vọng nữa nhé, bởi vì anh là ông xã của Đường Mạn, ở trong tự diễn cuộc sống của em không có chuyện gì là không có khả năng, chỉ có chuyện vứt bỏ, nhưng từ trước đến nay, em chưa từng có suy nghĩ là em sẽ vứt bỏ chuyện gì.”

Anh ôm lấy cô, cánh tay làm thành một cái vòng kiên cố, “Xin lỗi, xin lỗi.”

Đường Mạn cũng quần lấy anh, đáp ứng anh, nhiều đêm như vậy, cô đều như thế, ôm anh, xem chừng anh, an ủi anh, kể chuyện xưa cho anh nghe, nói chuyện cười, giúp đỡ nhau, ủng hộ nhau tiến tới, hơn nữa cô tin chắc rằng, con đường rất dài, nhưng cô nhất định sẽ không cô đơn.

Bác sĩ kéo tấm màn vải ra, Đường Mạn hỏi bác sĩ, “Em bé khỏe chứ?”

Bác sĩ nhìn khuôn mặt của cô, biểu cảm trên mặt rất kỳ lạ, quả nhiên, bác sĩ hỏi cô: “Hôm nay cô đến một mình à?”

Cô gật đầu.

Bác sĩ nói: “Tôi báo cho cô một tin không tốt lắm, chồng cô đang uống thuốc, có lẽ là do liên quan đến thuốc, cũng có lẽ là do nguyên nhân khác, theo những gì nhìn thấy qua hình ảnh siêu âm, đứa bé này hình như bị khiếm khuyết, nó không có tay phải.”

Đầu óc Đường Mạn nhất thời ong ong, cô giống hệt như một ống tiết kiệm, tích lũy tràn đầy hy vọng, kết quả bỗng nhiên bị một cái búa lớn giáng xuống âm một cái, đánh nát cô thành từng mảnh.

Cô trừng lớn hai mắt, không tin, hỏi lại bác sĩ: “Bác sĩ đã xem kỹ càng rồi?”

Bác sĩ nhìn xuống, cuối cùng, cô ấy đành gật đầu: “Đúng vậy, trước mắt, đứa bé này nhìn thấy bị khiếm khuyết, có cánh tay, nhưng không có tay phải, đứng ở góc độ bác sĩ, đề nghị của chúng tôi là không nên giữ lại.”

Không nên giữ? 4 tháng, đã hình thành nên sinh mạng, có nhịp tim, có khuôn mặt, có 5 giác quan, có cảm giác, không giữ lại?

20. Q.1 - Chương 21: Anh Và Cô Ấy Ở Chung Với Nhau

Bác sĩ khuyên cô: “Trở về, cô thương lượng với người nhà thử xem.”

Toàn thân Đường Mạn lạnh ngắt, chần chừ đi xuống cầu thang, chân nặng ngàn cân, hoàn toàn không bước nổi.

Số phận thật sự trêu đùa cô, tàn nhẫn giống như một con dao. Hy vọng của cô, niềm vui của cô, động lực của cô, toàn bộ đều gắn liền trên người đứa bé này, đột nhiên, bác sĩ giội một thùng nước đá xuống, vào mùa đông trời lạnh, biến cô thành một khối băng.

Cô lau nước mắt, nói với tài xế của nhà họ Trương đã đưa cô đến, “Thả tôi xuống công việc ở phía trước, tôi muốn ngồi ở đó một lát.”

Ngồi trong công viên, trong lòng cô tràn đầy thê lương, làm sao nói với người nhà họ Trương đây? Tuy rằng, bà Trương bỏ đỡ, nhưng cũng bởi vì đứa bé, Đường Mạn gần như muốn gì được đó, cô đã được hưởng sự chăm sóc tốt nhất của họ Trương, đột nhiên nói với họ, nghĩ đến ánh mắt của cả đám người bọn họ nhất định là ngây ngô, thật sự cô không đành lòng, còn có Trương Khải Hiên, mỗi tối anh đều ôm cô, cùng cô nói chuyện với đứa bé, đứa bé này sẽ kéo dài mạng sống của anh, là máu thịt của anh, còn là hy vọng cứu sống anh, hiện giờ nói với anh? Khải Hiên, đứa bé này có thể không khỏe mạnh, anh sẽ có biểu hiện như thế nào? Một nỗi khổ đã như sấm nổ trên đầu, lại bồi thêm một kích thích không thể có cách nào xoay trở được nữa, lựa chọn chính xác là không cần đứa bé này, nhưng nếu không cần nó, Trương Khải Hiên liền mất đi 30% hy vọng, hy vọng tiếp theo ở nơi nào? Vào lúc nào? Một hy vọng xa vời hệt như một chiếc lông đang bay trong không khí, với tay để lấy, nhưng là càng lấy thì nó càng bay xa.

Mặc dù, hiện tại nhìn Trương Khải Hiên, anh vẫn khỏe mạnh như trước, có chút kiêu ngạo như trước, nhưng ai biết được ngày mai, ngày một anh có thể lại ngã xỉu một lần nữa hay không?

Không được, tuyệt đối không được, không được để anh biết.

Cô khóc hệt như một cô gái nhỏ bán trứng bị vỡ nát hết sọt trứng gà.

Khóc rất lâu, cô tự nói với chính mình: “Nếu đây chính là số phận đã định trước cho tôi, hãy để một mình tôi gánh vác đi.” Cô vuốt bụng, dường như có thể cảm giác được sinh mạng nhỏ bé trong bụng kia đang hấp thu máu của cô, đang ngoan cường đưa tay về phía cô, bàn tay bé nhỏ yếu đuối, dường như đang lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, nhất thời, ruột gan cô như đứt ra từng khúc.

Cô vùi đầu vào giữa đầu gối, “Giữ lại, mẹ nhất định sẽ giữ lại con, con của mẹ, nếu con thực sự không có tay phải, mẹ sẽ làm tay phải của con, cho dù có bao nhiêu khó khăn, mẹ đều ở bên con, bởi vì con chính là hồi ức mà ba con để lại ẹ, mẹ thật sự rất yêu ba con, thực sự không muốn mất đi ba con, cục cưng à, con hãy giúp đỡ mẹ nhé. Mẹ biết, như vậy rất không có trách nhiệm, con vừa sinh ra sẽ nhận lấy rất nhiều sự chỉ trích, nhưng mà, mẹ thật sự không thể mất đi ba con, con hãy tha thứ ẹ nhé.”

Cô khóc rất lâu ở trong công viên, đến khi khóc mệt rồi, ngẩng đầu mới phát hiện, trời xui đất khiến thế nào, trùng hợp cô lại đến công viên lần đầu tiên hai người hẹn hò.

Tựa vào cửa kính xe taxi, nhớ lại chuyện mấy tháng qua, quả là khiến cô hỗn loạn không thể chịu đựng nổi. Cô vốn là một người vui vẻ, một cô gái không buồn không lo, bỗng nhiên, người cô thẫn mẩn lại đến theo đuổi cô, cô mừng rỡ, tưởng rằng đây là tình yêu mà hô khao khát, rụt rè cẩn thận hẹn hò với anh, không giữ được trình tiết làm cho cô khóc, không phải khóc bởi vì đã mất đi thứ quý giá nhất, mà là bởi vì đã trao thân cho người cô thích, cô khóc. Mang thai, kết hôn, tất cả đều nhanh như tên lửa, hiện giờ, mọi loại đả kích thay nhau diễn ra, hết như cách biến chứng của bệnh tật ngày càng trầm trọng, mà cô chỉ là một cây leo tầm thường có thể nhìn thấy trong vườn hoa, áp lực hết như núi lửa phun trào, muốn phun ra thật cấp bách, nhưng cô lại không thể để nó phun trào ra, cho nên cô chỉ biết khóc.

Cô nhìn kiến trúc bên ngoài cửa xe, khi đèn giao thông ngừng ở giao lộ bên kia, đột nhiên một dãy số xe quen thuộc đập vào mắt cô, trong lòng cô vui mừng, Khải Hiên?

Là xe của Trương Khải Hiên. Cô đã có chỗ dựa, nhưng khi cô vừa định gọi điện thoại, nụ cười đông cứng lại, bởi vì trong xe của Trương Khải Hiên còn có thêm một người.

Là Cao Nhân Tuệ?

Cô ngờ vực, Trương Khải Hiên đi cùng với Cao Nhân Tuệ?

Đèn xanh sáng lên, xe của bọn họ đã đi rồi. Cô nhanh chóng nói với tài xế, “Đi theo xe phía trước.”

Xe của Trương Khải Hiên chạy đến Vạn Cảnh Hoa Thịnh Đồn (một chung cư cao cấp 21 tầng theo kiến trúc của Washington DC), Đường Mạn biết Trương Khải Hiên có một căn hộ ở khu này, trước kia cô đã đến đây một lần với anh, chẳng qua là Trương Khải Hiên nói, anh không thích nơi này, vẫn thích sống chung với mọi người hơn, Đường Mạn quan sát căn nhà kia, là nhà mới, đồ dùng trong nhà tiện nghi đầy đủ, người tình tưởng đều biết đây là căn nhà mới để chuẩn bị cho đám cưới, chỉ kém là chưa treo chữ Hỷ đỏ thắm lên, để báo hôn lễ là giống rồi, anh không muốn vào đây sống đơn giản chỉ có một chuyện, lâm trận thì đổi người, có liên quan đến tình cũ, không thể đối diện với căn nhà mới chuẩn bị cho người yêu cũ nữa, nhưng cô không nói ra, giẫm lên vết thương của người khác, trên tuyết thêm sương lại thêm muối, cô không phải là đao phủ.

Trương Khải Hiên xuống xe, quả nhiên là anh và Cao Nhân Tuệ đi chung với nhau, hai người lần lượt một trước một sau đi vào hành lang.

Đường Mạn xuống xe, cô do dự đứng dưới lầu, một mực đấu tranh có nên lập tức theo sau hay không, thấy cử chỉ của bọn họ, rất quen thuộc tự nhiên, dường như bọn họ đã làm chuyện này không dưới một lần, vào nhà như vậy, bọn họ sẽ tiếp tục làm chuyện gì? Giống như bạn bè ngồi uống trà nói chuyện phiếm sao? Không thể nào, thậm chí phê đây rầy ở bên ngoài, uống trà nói chuyện phiếm còn tìm đến một nơi mà không ai quấy rầy sao?

Lửa lòng kích thích, cô càng hét như một nữ sinh ngẩng cao đầu trong phong trào Ngũ Tứ, thiếu điều chưa có giờ cao biểu ngữ và hét to: “Trương Khải Hiên, anh là một tên đàn ông chó chết thối tha.”

Nước mắt cô lại rơi đầy mặt: “Tôi mang thai con cho anh, thậm chí đứa bé còn có chỗ khiếm khuyết, một mình tôi gánh chịu mọi áp lực, đứa bé này bất kể là khiếm khuyết hay toàn vẹn, bất kể là thông minh hay

khờ khạo, là của anh tôi đều thích, là của anh tôi đều yêu, nhưng xoay người anh lại lên giường cùng phụ nữ khác, anh chính là một kẻ đê tiện bỉ ổi, vứt bỏ tín nghĩa.”

Cô xiết chặt nắm tay, cắn răng một cái, vọt lên trên.

Đường Mạn ngẩng đầu, Trương Khải Hiên đang ở trong đó, đè nén ngọn lửa đỏ kị trong lòng, cô liên tục nhấn chuông cửa, nhấn, nhấn, nhấn.

Cửa mở ra.

21. Q.1 - Chương 22: Anh Là Tên Lừa Đảo

Đường Mạn đè xuống lửa giận, cửa đột ngột mở ra, ngược lại, cô bị dọa hết hồn lui về sau hai bước, không ngờ Trương Khải Hiên lại lách người đi ra ngoài, ngay sau đó đóng cửa lại.

Anh đích thân bước ra, lại đóng cánh cửa ở sau lưng.

Đường Mạn lập tức hét lên: “Trương Khải Hiên, anh đang làm gì vậy? Trong nhà cất giấu người nào mà anh không dám để cho tôi thấy chứ?”

Trương Khải Hiên chỉ im lặng, anh nhìn Đường Mạn, muốn nói lại thôi, anh mắt phức tạp.

Đường Mạn nổi giận, “Là Cao Nhân Tuệ ở bên trong có phải không? Ban ngày ban mặt, anh ở sau lưng tôi làm ra chuyện gì?”

Trương Khải Hiên dừng một chút, rồi anh bình tĩnh nói: “Về nhà đi, chúng ta về nhà đi.” Sau đó, kéo Đường Mạn rời đi, Đường Mạn liềm mình hất ra, né tránh sang một bên, “Nhà của anh, phòng của anh, lại mang phụ nữ về, còn không dám nói với vợ của anh là anh đang làm cái gì? Trương Khải Hiên, anh làm chuyện gì không muốn người khác thấy, không dám nói với tôi?”

Anh vẫn không lên tiếng.

Toàn bộ đau khổ dâng lên, Đường Mạn liền sụp đổ, đương nhiên anh không dám nói rồi. Nếu vụng trộm còn dám công khai thừa nhận, đây quả thực là vô liêm sỉ, giống như giết người không dao.

Đường Mạn rút nước mắt, “Trương Khải Hiên, anh và cô ta vẫn vẫn vương không dứt, vẫn chưa chia tay có đúng không? Nếu vậy, tại sao lúc trước anh còn đến tìm tôi, cuộc sống của tôi quá tốt đẹp thì tại sao anh lại đến đùa giỡn với tôi? Anh không thương tôi thì không cần đến tìm tôi, anh làm hại tôi nảy sinh tình cảm với anh, làm tôi mang thai rồi cưới tôi, nhưng anh lại vẫn âm thầm vụng trộm với người yêu cũ, Trương Khải Hiên, anh, quả thật anh không phải là người mà!”

Trương Khải Hiên ngẩng đầu, từng câu từng chữ như đâm xuyên vào anh, đâm vào trái tim anh làm nảy sinh đau đớn. Anh chạm mắt với Đường Mạn, thấy trong mắt cô có sự đau đớn và tuyệt vọng, còn có, hận.

Mỗi anh mấp máy, rất muốn nói lời nào đó, nhưng ngoại trừ im lặng, anh không nói được lời nào khác hơn.

Nghe cô mắng, anh không trả lời, cũng không tranh cãi, cắn chặt môi, cuối cùng anh nói, vẫn là câu nói kia: “Chúng ta về nhà đi!”

Anh bước đến đỡ lấy vai của Đường Mạn, Đường Mạn bước lui lại hệt như bị điện giật, cô chỉ vào Trương Khải Hiên rồi hét lên: “Trương Khải Hiên, anh là tên lừa đảo, tên vô sỉ! Anh xem tôi là ai chứ? Rốt cuộc, tôi là vợ của anh hay là người anh tùy tiện vớ lấy để sinh con cho anh?”

“Đường Mạn!” Lời nói của Đường Mạn thật sự rất sắc bén, như một con dao bay đến.

Đường Mạn khóc: “Không phải anh cảm thấy cuộc sống của mình quá khổ sở quá ngắn ngủi, bản thân bị bệnh nan y thì nhất định muốn ai ai cũng phải chiều theo anh, cho dù anh vượt quá giới hạn, anh xấu xa, anh ngủ với phụ nữ khác thì người khác cũng phải chảy nước mắt tha thứ cho anh? Trương Khải Hiên, thật sự anh quá khinh người!”

Anh muốn nói gì đó nhưng nói không thành lời.

Đường Mạn chỉ khóc, đúng lúc này, cửa đột nhiên lại mở ra, đúng là Cao Nhân Tuệ, cô ta đang đứng ngay cửa.

Hai người quay đầu lại, lập tức ngẩn người, Cao Nhân Tuệ chỉ mặc một cái áo sơ mi lót nhỏ, bên trong không có che đậy đồ lót gì cả, tóc xõa ra, cô ta đứng ở cửa, trong mắt là vẻ mặt chọc tức, cô ta đang nhìn Trương Khải Hiên và Đường Mạn.

Trương Khải Hiên nhìn cô ta từ trên xuống dưới, trong mắt tràn ngập kinh ngạc và không tin, Đường Mạn nhìn cách ăn mặc của Cao Nhân Tuệ này thì cảm thấy tội cùng, không phải vụng trộm, thì ăn mặc kiểu gì vậy? Trương Khải Hiên, anh còn giải thích thế nào đây?

Đường Mạn nhìn hai người ở trước mặt, chỉ cảm thấy trời đất thoáng đảo lộn, người mà bản thân yêu nhất, anh ta lại cùng với người yêu cũ diễn trò cười thế gian ở trước mặt cô, 8 tháng trước, Lý Đông Minh nói với cô, “Đường Mạn, anh yêu người khác, chúng ta không hợp nhau, chi tay nhé.” Cô hận những thằng đàn ông vụng trộm, không ngờ ông trời lại vô cùng chiêu cổ, ban cho cô một tên đàn ông hèn hạ.

Cô vẫn nhớ rõ ánh mắt chế nhạo của Lý Đông Minh, “Cô nhất định sẽ bị đàn ông lừa, bởi vì cô quá ngu.”

Cô lập tức bị tấn công đến thương tích đầy mình, đúng đúng đúng, mày rất ngu, mày rất ngu. Vừa từ bệnh viện trở về, lời nói của bác sĩ vẫn còn vang lên trong đầu cô, giữ đứa bé hay không? Cô nghĩ chồng cô có thể đỡ dần cô một chút, nhưng chồng cô lại ở sau lưng cô làm ra trò hề khiến cô còn thấy khó chịu hơn cả chết.

Giương mắt nhìn hai người này, một ánh mắt phức tạp mâu thuẫn, còn ánh mắt kia là ánh mắt cười trên sự đau khổ của người khác. Khó coi vô cùng, cô không bao giờ muốn gặp lại nữa, xoay người, cô thầm nghĩ phải nhanh chóng thoát khỏi đây, Trương Khải Hiên hét lên sợ hãi: “Đường Mạn.”

Anh đuổi theo sau lưng cô, muốn kéo cô lại, Đường Mạn liêu mình hất ra, nhủ thầm phải mau mau né tránh, chạy vội vàng đến cầu thang, Trương Khải Hiên đau khổ khuyên nhủ: “Đường Mạn, em đừng kích động, chúng ta về nhà, anh sẽ giải thích với em, em hãy nghe lời anh.”

Đường Mạn hung dữ đẩy anh ra, cô vừa khóc vừa hét: “Anh cút đi cho tôi, tôi thà để anh bệnh nặng đến nỗi không bò dậy được cũng không muốn thấy vẻ mặt ra vẻ đạo mạo của anh bây giờ, cút.”

Cô dùng sức quá mạnh, thế nên bản thân cũng đứng không vững, mà cô lại đứng ở ngưỡng cầu thang, một chút sức lực và kích động khiến cô hoàn toàn không lường trước được gì, thoáng cái dưới chân là một khoảng không, cơ thể liền mất đi trọng tâm, hệt như một con diều mất đi sự thăng bằng té từ trên cầu thang xuống dưới!

22. Q.1 - Chương 23: Con Người Anh Thật Không Biết Xấu hổ

Đến khi cô tỉnh lại, trời đã tối, cô nằm trong bệnh viện, mở to mắt, nhìn thấy ánh đèn lạnh lẽo vô tình ở trong phòng bệnh.

Chỉ có cảm giác toàn thân đau nhức, thắt lưng cũng đau, chân cũng đau, cô nhin không được, than khóc, “Đau quá.”

Người ở mép giường liền chạy đến, Đường Mạn vừa thấy anh, vừa tức vừa hận, cắn răng một cái, lập tức nhắm mắt lại.

Sau khi giết người phóng hỏa lại giả mù sa mưa đến dập lửa, Trương Khải Hiên, bản lĩnh tạo ra cảnh yên bình giả tạo của anh quả thực có thể đi tham gia tranh cử.

Bỗng nhiên cô nhớ đến, cái bụng, trời đất ơi, cô lập tức đưa tay ra sờ cái bụng, cảm tạ trời đất, bụng vẫn như cũ, tạm thời trái tim đã quay về, cô rút nước mắt, cơn lũ tủi nhục bất ngờ bộc phát, cô liền kéo chăn qua khỏi đầu mà khóc như một đứa trẻ.

Bà Trương cũng nhanh chóng chạy đến, biết Đường Mạn cũng không có gì đáng ngại, cũng đã biết nguyên nhân qua lời nói đứt quãng của con trai, nhất thời tức giận kéo con trai ra ngoài hành lang vừa đánh vừa mắng.

Trong lòng Đường Mạn cười lạnh, người trong một nhà đều có khiêu diễn kịch bẩm sinh!

Bác sĩ một phần than thở một phần an ủi, “Thật sự cô rất may mắn, ngã xuống hơn 10 bậc thang, đứa bé không có chuyện gì, chỉ làm trật chân người mẹ thôi.”

Bác sĩ là một phụ nữ trung niên, dường như cũng đồng tình với Đường Mạn, vợ mang thai mà phải chặn chồng và hồ ly tinh trong nhà, ôi, đáng thương biết bao, cho nên nói chuyện với cô với biểu cảm vô cùng đồng tình, Đường Mạn cảm thấy vị bác sĩ này quả thật cũng là sinh viên xuất sắc của học viện hí kịch.

Trương Khải Hiên bước vào trong phòng.

Đường Mạn giận dữ, nói với bác sĩ: “Tại sao không để tôi ngã chết đi? Ngã chết rồi thì chồng tôi có thể lớn tiếng khóc lóc, còn làm cho tôi một đám tang long trọng, cúi đầu ba cái thật thâm tình nữa, sau đó là có thể lên giường với phụ nữ khác một cách quang minh chính đại mà không bị đổ cho cái tội danh vụng trộm, tất cả mọi người đều vui mừng.”

Trương Khải Hiên đương nhiên nghe ra cô đang giận dữ, anh rất xấu hổ.

Đến khi bác sĩ đi khỏi, anh mới đi đến mép giường của Đường Mạn, Đường Mạn lập tức hét lên: “Tránh ra.”

“Đường Mạn.”

Đường Mạn cười khẩy: “Trương Khải Hiên, anh thật sự là một người vô cùng ưu tú, anh quá thích giằng bầy này bầy nọ, anh còn đề tiện thành nghiện, tôi thấy anh không nên làm giám đốc thương mại, anh nên thay thế Lưu Tường đi đá với Roberts.”

Anh bị kích thích, trên mặt chỗ trắng chỗ hồng, “Chúng ta có thể nói chuyện đằng hoàng không?”

Đường Mạn phớt lờ anh.

Anh lật vai của cô lại, Đường Mạn ngoan cố nghiêng đầu không khuất phục, anh thì kiên quyết vặn vai của cô qua, nhưng Đường Mạn vẫn không nhìn tới anh, anh cứ khẳng khẳng nói: “Đường Mạn, hãy nghe anh nói một câu thôi, hôm nay anh ở cùng với cô ấy, nhưng sự việc có một chút hiểu lầm nhỏ, anh không làm gì cả, anh cũng không ngờ cô ấy lại ăn mặc thành ra cái kiểu như thế.”

Đường Mạn hừ một tiếng, “Thật sự tôi đã xuất hiện không đúng lúc, tôi nên cho anh thời gian dư dả, chờ đến lúc anh cũng cổi hết thì mới đi vào.”

Anh hết cách đành ngậm miệng lại.

Đường Mạn mắng: “Cút, cút ra ngay.” Không biết lấy đâu ra sức lực, cô tung một cú đá qua đó, “Trương Khải Hiên, hiện tại anh rất giống con cá sấu, anh cứ đeo thêm một cái kính trên mắt coi như là giả bộ làm cá sấu, con người anh thật không biết xấu hổ.”

Bà Trương đi vào, thấy con trai đang giằng co với con dâu, bà cũng không dám khuyên nhiều, bởi vì bác sĩ nói, Đường Mạn có dấu hiệu sanh non, phải nằm viện dưỡng thai, bà lập tức cũng hoảng hốt, lúc này con trai chính là ngòi nổ, lại đến giải thích, chỉ gây thêm phiền phức, cho nên biện pháp tốt nhất chính là nhanh chóng kéo nó đi ra ngoài.

Bà Trương cũng diễn trò thật hồn nhiên: “Đường Mạn, không cần quan tâm đến Khải Hiên, nó là thằng khốn, mẹ sẽ mắng nó, con muốn ăn cái gì?”

Đường Mạn chỉ rớt nước mắt, cô biết bà Trương tốt bụng như vậy chẳng qua chỉ là lo lắng cho đứa bé trong bụng cô.

Bà Trương đành nói: “Mẹ và Khải Hiên về nhà trước, con cần cái gì nhớ gọi vú Trương một tiếng, bà ấy ở đây.”

Rồi bà kéo con trai đi.

Kéo Trương Khải Hiên đi rồi, bà Trương cũng rất tức giận, lên xe bà còn trách mắng con trai, “Bây giờ nó còn đang mang thai, cho dù con không thích nó, cũng phải kiên nhẫn cho qua khoảng thời gian này, không thể được sao?”

Trương Khải Hiên nhìn ra bên ngoài, tình hình phức tạp rối rắm viết rõ ở trên mặt anh.

Anh thầm hỏi chính mình: “Rốt cuộc tôi đang làm cái quái gì vậy?”

Anh rất mâu thuẫn, trước đây anh lúc nào cũng ích kỷ khuyên nhủ bản thân, nếu tôi thật sự là người bệnh, vậy làm cần một lần đi, không ngờ, làm càng chính là buông xuôi, chỉ biết càng thối càng xa.

Đôi lúc, anh cũng hiểu được sự hổ thẹn của Đường Mạn, vài lần đề cập đến chuyện chia tay với Cao Nhân Tuệ, nhưng cô ấy trước sau không chịu rời khỏi anh, cuối cùng, cô cắn răng nhượng bộ, “Được, anh sống chung với cô ta, em không ngại làm người phụ nữ sau lưng anh.”

Thậm chí, Cao Nhân Tuệ còn khuyên bảo dụ dỗ anh: “Khải Hiên, em biết người anh yêu là em, nếu chúng ta làm lại từ đầu, em sẽ xem con của Đường Mạn như con của chính mình.”

Anh nghe xong thì phát hoảng, chuyện này hoàn toàn không thể, với tính cách có một không hai của Đường Mạn, muốn đuổi cô đi, chỉ giữ lại đứa bé, thà rằng cô bóp chết đứa bé cũng không để cho người khác đặt được.

Anh vô cùng phiền não, hiện giờ bệnh tật ngược lại không khiến anh đau khổ, chu toàn cả hai người phụ nữ, còn khó khăn hơn làm đứa con hiếu thảo.

Khi đó, sai một bước, sau này lại từng bước sai, cuối cùng, anh hết sức đau đầu làm ra một quyết định, nếu anh thực sự không còn bao nhiêu ngày nữa, vậy giữ tình yêu cho Cao Nhân Tuệ, giữ tài sản cho Đường Mạn.

Nhưng anh không ngờ Đường Mạn lại cố chấp như vậy, cô ngã xuống cầu thang, đau đớn đến ngất đi, anh lao xuống theo bản năng, ôm lấy cô, nhìn thấy gương mặt trắng bệch kia, khoảnh khắc đó trái tim anh vừa hoảng sợ vừa đau đớn như bị rạch mấy trăm đường, lúc này anh mới nhận ra, vốn dĩ anh cũng đã nảy sinh tình cảm với Đường Mạn.

Đường Mạn duy trì chiến tranh lạnh với Trương Khải Hiên khoảng mấy ngày, bà Trương và vú Trương đều đến bệnh viện xem chừng cô mỗi ngày, còn Trương Khải Hiên, tuy gặp mặt, nhưng Đường Mạn vẫn không vui vẻ với anh.

Cô khóc, tự nói với mình: “Em tình nguyện nằm ở trên giường như bây giờ, anh ngồi ở bên cạnh em rót nước mắt, cũng không chấp nhận anh nằm ở bên cạnh phụ nữ khác, tình yêu đều ích kỷ như vậy, vì sao anh lại không hiểu chứ?”

Bác sĩ khoa Sản đến tìm cô, bác sĩ hỏi Đường Mạn: “Cô thật sự dự định sẽ giữ lại đứa bé này?”

23. Q.1 - Chương 25: Sự Hãm Hại Của Người Tình (2)

Cao Nhân Tuệ bình tĩnh nói: “Tôi quen biết Trương Khải Hiên 4 năm, yêu nhau 4 năm, cô biết chuyện này chứ.”

“Chuyện cũ rích từ đời nào, tôi không có hứng thú.”

“Trong 4 năm đó, tôi mang thai 3 lần, lại sảy thai 3 lần, anh ấy cũng không nói cho cô biết sao!”

“Cô thật bất hạnh. Mang thai 3 lần, anh ấy cũng không cưới cô, Trương Khải Hiên thật sự là một thằng khốn.”

Đường Mạn nói lời này, ý của cô hoàn toàn có phần cay nghiệt, cô mang thai 3 lần, Trương Khải Hiên cũng không cưới cô, tôi mang thai 1 lần, nhà họ Trương lập tức thỉnh tôi vào nhà như thỉnh Bồ Tát, cô còn có bản lĩnh gì đứng trước mặt tôi so chiêu chứ?

Dường như Cao Nhân Tuệ đã biết cô đang chế giễu mình, “Lần đầu tiên mang thai, tôi vẫn chưa tốt nghiệp, không thể không bỏ đứa bé; lần thứ hai mang thai, Khải Hiên lại bị tai nạn xe ở ngoài, trong lòng tôi gấp như lửa đốt chạy nhanh qua đó, kết quả đang chăm sóc anh ấy thì không cẩn thận té ngã, đứa bé cũng không còn; lần thứ ba tôi lại mang thai, lần này rốt cuộc chúng tôi cũng bàn bạc quyết định kết hôn, nhưng mà... ..” Cô ta cười khổ: “Bị thai ngoài tử cung.”

Trong lòng Đường Mạn cũng không ngăn được một chút thương cảm đối với cô ta, nhưng chỉ thoáng cái, cô khôi phục lại vẻ bình tĩnh, thương hại kẻ địch chính là tổn hại chính mình, không, đừng mềm lòng như vậy.

Cao Nhân Tuệ thở dài chua xót, “Ông trời thật muốn trêu đùa tôi, lúc biết được là thai ngoài tử cung, làm xong phẫu thuật tôi khóc gần như sắp chết, một mỗi, hầu như Khải Hiên vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc tôi, Đường Mạn, nghe xong chuyện này, trong đầu cô không phải là có chút hả hê chứ?”

Đường Mạn cười nhạt, “Cô ngồi nhầm xe rồi.”

Cao Nhân Tuệ tiếp tục nói: “Ngay thời điểm chúng tôi bàn bạc chuyện kết hôn, Khải Hiên lại kiểm tra ra được bệnh ung thư máu, biết tin này khiến tôi suýt phát điên, đi kiểm tra bệnh hết lần này đến lần khác, kết luận của bác sĩ đều xé nát tim tôi, cho dù là xảy ra chuyện gì tôi cũng muốn sống chung với anh ấy, nhưng anh ấy nói thế nào? Anh ấy từ chối, anh ấy nói, Nhân Tuệ à, nếu như em tình nguyện theo anh cho đến ngày đó, anh không ngại đâu, nhưng kết hôn thì miễn đi, em ngốc quá, nếu thật sự có ngày đó, em sẽ trở thành góa phụ, chuyện đó ngu ngốc biết bao. Đường Mạn, cô có nghe rõ ràng chưa? Anh ấy không kết hôn với tôi, vì anh ấy sợ tôi sẽ trở thành góa phụ.”

Trương lòng Đường Mạn xót xa, đúng vậy, nếu một người đàn ông yêu một người phụ nữ thì sẽ sợ liên lụy đến cô ấy, không muốn cưới cô ấy, tình yêu này thật sự khiến trời đất rung động.

“Nguyên nhân chính là vì anh ấy yêu tôi như vậy, cho nên tôi mới liều lĩnh muốn kết hôn với anh ấy, bác sĩ nói sinh con thì mới có thể cứu sống được anh ấy, thậm chí tôi còn quyết định sinh con cho anh ấy, nhưng ba mẹ tôi kiên quyết phản đối, bởi vì sau lần mang thai ngoài tử cung, bác sĩ nói cho tôi biết, tôi chỉ có thể có duy nhất một cơ hội mang thai nữa thôi, cô có biết điều này có nghĩa là gì không? Nếu tôi sinh con cho Trương Khải Hiên, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ có thể có con được nữa, cho nên bất luận thế nào Khải Hiên cũng không đồng ý, anh ấy không muốn tôi mạo hiểm vì anh ấy, anh ấy nói, nếu tôi chỉ có thể có một đứa con, vậy thì hãy giữ lại cơ hội này ột người đáng để em yêu đi. Anh ấy buộc tôi phải rời đi, cho dù tôi khóc lóc cầu xin anh ấy, anh cũng không chịu liếc mắt nhìn tôi lấy một cái, nhưng anh ấy càng như vậy, tôi lại càng đau khổ, bởi vì tôi biết, anh ấy thực sự yêu tôi.”

Đường Mạn chỉ thản nhiên nói: “Tình yêu của các người thật khiến người khác cảm động, tiếc là, tình yêu cảm động hay rung động lòng người hơn nữa cũng không thực tế.”

“Đường Mạn, cô cho rằng anh ấy thật lòng yêu cô sao? Vì để cho tôi từ bỏ, anh ấy cố ý hẹn cô ở trước mặt tôi, để làm tôi hoàn toàn chột ý tưởng hy sinh vì anh ấy, lần đó, anh ấy dẫn cô đến biệt thự nghỉ mát, tối đó tôi khóc như thể ruột gan đứt lìa ra từng khúc, anh ấy nhận được điện thoại của tôi liền gấp gấp quay về để dỗ dành tôi, tối hôm đó anh ấy nói với tôi, anh ấy sẽ kết hôn với cô, để cô sinh con cho anh ấy, muốn tôi hãy bảo trọng cho tốt, tôi quyết định thỏa hiệp vì anh ấy, để cho anh ấy trở lại bên cạnh cô.” Cô ta cười lạnh: “Đường Mạn, tôi nói cho cô biết, chúng tôi chưa từng chia tay, vẫn luôn luôn có liên lạc với nhau, cho đến tận bây giờ, người mà trong lòng anh ấy yêu nhất vẫn là tôi, thể xác và trái tim anh ấy cũng thuộc về tôi, chúng tôi chỉ thiếu một tờ giấy chứng nhận kết hôn nữa mà thôi.”

Đường Mạn trả lời không nhanh không chậm: “Chính xác, một tờ giấy chứng nhận kết hôn chỉ cần có 9 đồng, nhưng mà, cô đã bỏ lỡ, thật đáng tiếc, anh ấy đã chọn tôi, chỉ cần tôi không buông tay, thì thân phận của cô mãi mãi chỉ là như vậy.”

Cao Nhân Tuệ hừ một tiếng, “Không sao cả, thật sự nếu như Khải Hiên mất đi, cái danh hiệu vợ của Trương Khải Hiên thì có tác dụng gì chứ? Tôi chính là người mà anh ấy yêu, còn cô? Cô thương anh ấy như vậy,

cái đạt được cũng chỉ là một hư danh. Tôi hỏi cô, nếu như anh ấy thực sự mất đi, cô ở nhà họ Trương, còn có chỗ đứng gì chứ?”

Đường Mạn im lặng.

Cao Nhân Tuệ cảm thấy mình đã thành công được một nửa rồi, cô mỉm cười, “Đường Mạn, nếu Khải Hiên không có ở đây, cô cũng sẽ mất đi tất cả, cô không có gia cảnh và thân phận hiển hách, nếu không phải cô mang thai, Trương Khải Hiên vĩnh viễn cũng sẽ không cưới cô, chẳng qua cô chỉ là quá giang nhờ xe ở sai thời điểm mà thôi, đứng đề cao bản thân quá, cô chỉ là một cô gái quê mùa, ngu xuẩn chính cống.”

Cao Nhân Tuệ nói rất rõ ràng, Đường Mạn nghe xong mà toàn thân phát run, tay chân lạnh ngắt.

Nhưng Đường Mạn cũng bình tĩnh trả lời cô ta: “Cám ơn cô đã xuất hiện rất đúng lúc, một lời thức tỉnh người trong mộng, quả thật thân phận của tôi thấp kém, so ra kém hơn nhiều với thân phận thiên kim tiểu thư của cô, nhưng mà, có một chuyện cô mãi mãi không bao giờ làm được, chính là, nếu Trương Khải Hiên xảy ra chuyện, góa phụ của anh ấy vĩnh viễn là tôi, con của tôi có thể mang họ Trương một cách quang minh chính đại, cho dù ba của nó không còn ở đây, nó cũng có vốn liếng để kiêu ngạo khi nhắc đến, không thể so sánh với cô, mất đi ba đứa bé thì rất đau lòng, nhưng cũng không được ghi tên người ruột thịt vào trong tiểu sử.”

Cao Nhân Tuệ cười lạnh, “Đường Mạn, cô rõ là ngoan cố đến cùng mà, tôi cũng rất khâm phục cái tình yêu cố chấp mà cô dành cho Trương Khải Hiên, biết rõ là đứa bé không khỏe mạnh, cô cũng muốn sinh ra cho bằng được?”

Đường Mạn ngây người, đứa bé không khỏe mạnh? Làm sao mà cô ta biết được chuyện này?

Cao Nhân Tuệ nhìn ra sự ngờ vực của cô, cô ta thông thả giải thích: “Lúc chiều, Khải Hiên đi chung với tôi, anh ấy nói, bác sĩ báo với anh ấy rằng đứa bé không khỏe mạnh, cô thật là đáng thương, Đường Mạn, một lòng một dạ muốn yên ổn làm bà Trương, đáng tiếc là, ông trời cũng không giúp cô.”

Đường Mạn lập tức nổi giận, Trương Khải Hiên, cái tên khốn nạn này, anh là bụng chó không cái trang được thành hai lạng dầu mè, chuyện quan trọng như vậy, anh lại có thể nói với người tình của anh đầu tiên.

Cao Nhân Tuệ châm chọc hỏi cô: “Cô vẫn dự định giữ lại đứa bé này sao?”

24. Q.1 - Chương 26: Sự Hãm Hại Của Người Tình (3)

Sau khi suy nghĩ, Đường Mạn hết sức bình tĩnh: “Cao Nhân Tuệ, tôi rất tò mò rằng tối nay cô đến là có dụng ý gì, rốt cuộc là muốn đến để điều võ dương oai hay là muốn khuấy động thị phi? Nhưng mà, tôi biết một chuyện, cô tuyệt đối còn thiếu tự tin hơn cả tôi.”

Cao Nhân Tuệ thoáng giật mình, Đường Mạn nở nụ cười, cô nói: “Chúng ta thử nghĩ một chuyện xem, nếu như cô đã nắm chắc phần thắng, hiểu rõ trái tim của Trương Khải Hiên hoàn toàn đặt trên người cô, thì cô cần gì phải làm chuyện uống công vô ích, đến đánh một kẻ thất thế như tôi chứ? Cô hoàn toàn có thể ở trước mặt anh ấy, dịu dàng uyển chuyển giữ chân anh ấy, chờ đến khi tôi thất bại thảm hại thì cô tao nhả đến thu dọn tàn cục là được rồi. Sở dĩ đêm khuya cô chạy đến đây, không phải là bởi vì cô là người thắng cuộc, mà là bởi vì một chuyện, Trương Khải Hiên đã dao động, tình yêu của anh ấy đối với cô đã bắt đầu thay đổi.”

Cao Nhân Tuệ tuyệt đối không ngờ rằng Đường Mạn có thể bình tĩnh để phân tích ra những lời như vậy, rõ ràng chính xác, Trương Khải Hiên đã dao động, anh ấy vốn yêu cô, không rời khỏi cô, nhưng sau khi kết hôn với Đường Mạn, anh ấy càng ngày càng chia sẻ tình cảm của anh dành cho cô, điều này khiến cô sợ hãi, cô không cam chịu thất bại, không cam chịu thua ở trong tay của Đường Mạn, điều này khiến cô không thể chấp nhận, đặc biệt mấy hôm trước và buổi chiều hôm nay, Trương Khải Hiên nhận được điện thoại của cô, đến gặp cô, anh chỉ có một mục đích nói chuyện.

“Chia tay đi, Nhân Tuệ, anh và em đã để lỡ mất nhau rồi, đừng tiếp tục phạm thêm sai lầm nữa.”

Điều này khiến cô kinh ngạc, cô không thể chấp nhận, cho dù ngày mai anh có chết đi, cô cũng muốn anh chết trong tình yêu của cô, mà không phải chết ở trong lòng của người phụ nữ khác.

Người phụ nữ này có gì tốt chứ, có điểm nào xứng đáng với anh, có điểm nào có thể so với mình?

Thế nhưng cô tuyệt đối không ngờ, người phụ nữ này, thoạt nhìn hết sức bình thường, nhưng lại vô cùng cơ trí.

Đường Mạn khẽ thở dài một hơi: “Cao Nhân Tuệ, cô biết không? Tôi rất hận cô, hận Trương Khải Hiên, các người lừa nhau giăng bẫy, bẫy được một người vô tội là tôi, vốn dĩ, tôi cũng rất sợ, nhưng mà có nhiều phụ nữ mang thai hộ như vậy, sao Trương Khải Hiên lại cố tình lựa chọn tôi, có biết vì sao hay không? Để tôi nói với cô, là bởi vì anh ấy cũng yêu tôi, tuy rằng tình yêu của anh ấy dành cho tôi, không sâu đậm như dành cho cô, nếu không, anh ấy có thể giải thích rõ ràng với tôi, đưa tôi một xấp tiền và cầu xin tôi sinh con cho anh ấy, mà không phải lừa tôi, sợ làm tổn thương đến tôi, thậm chí dùng hôn nhân để trói buộc tôi. Nhất định là cô không phục, cho nên đến đây kích tôi, tuyên chiến với tôi, nói cho tôi biết cô và Trương Khải Hiên yêu nhau bao nhiêu, để tôi thấy rõ tình hình, phải không?”

Đường Mạn nở nụ cười nhàn nhạt, “Nếu anh ấy thật sự mất đi, hai người chúng ta tranh giành này nọ thì có ý nghĩa gì đâu?”

Cao Nhân Tuệ cũng không có cách nào để trả lời.

Đường Mạn cười khổ, “Sở dĩ tranh chấp nhau chuyện này, là bởi vì cô không cam lòng? Cô không cam lòng bại dưới tay tôi, không cam lòng bị đánh bại bởi một cô sinh viên nghèo khổ từ dưới quê lên, không cam lòng khi tình cảm mình nỗ lực suốt 4 năm cuối cùng thu được một kết quả như vậy, điều đó khiến cô không cách nào ngăn ặt mũi kiêu ngạo của cô lên, cô muốn rằng cho dù anh ấy chết cũng phải chết ở trong lòng cô, cho dù cô không làm được vợ của Trương Khải Hiên, cũng muốn anh ấy nằm ở trong lòng cô, có phải hay không?”

Một lời đã vạch trần sự thật, Cao Nhân Tuệ liền á khẩu không đáp trả lại được.

Sự thật chính là như vậy, nhưng đáng tiếc là, cô ta không hiểu được, ngược lại, làm cho Đường Mạn càng hiểu rõ ràng hơn.

Cô ta cho rằng cô ta có thể dễ dàng phá hủy Đường Mạn, nhưng không ngờ rằng Đường Mạn lại dễ dàng biến bị động thành chủ động.

Đường Mạn lắc đầu, “Cô thật nhàm chán.”

Cô đứng lên, những gì nên nói cũng đã nói xong, vốn tưởng rằng sẽ là một cuộc chiến bảo vệ Thượng Cam Lĩnh cực kỳ gian khổ, không ngờ lại dễ dàng chiến thắng mà không cần tốn chút sức lực nào.

Đường Mạn lễ phép nói với Cao Nhân Tuệ: “Tạm biệt, chủ nhiệm Cao.”

Cao Nhân Tuệ hoàn hồn lại, cô ta thấy Đường Mạn muốn đi, không lẽ cô ta thua? Chuẩn bị cả một buổi chiều những lời nói để đến kích thích cô, muốn nhìn thấy cô ấy phải ôm mặt khóc lóc ngay trước mặt mình, còn mình sẽ cười lạnh mà nhìn cô ta khóc, nhưng hiện giờ, Đường Mạn ung dung rời đi sao? Còn mình thì sao? Mình biến thành sự thất bại ấy sao?

Không, tuyệt đối không thể.

Nghĩ đến đây, từ phía sau hai tay Cao Nhân hung hăng túm lấy vai của Đường Mạn, níu cô lại, chăm chú nhìn cô, “Đường Mạn, cô đứng lại cho tôi. Cho dù, những điều cô nói là đúng, tôi cũng tuyệt đối không để cho cô thoải mái dễ chịu như vậy được.”

Cô ta níu vai của Đường Mạn, trong đêm tối, chỉ nhìn thấy Cao Nhân Tuệ bày ra một khuôn mặt càng lúc càng nhợt nhạt ở trước mặt Đường Mạn, trong lòng Đường Mạn bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh, cô ta thật sự quá khủng khiếp, giống hệt như mấy cái đầu lâu trong phim kinh dị Nhật Bản của Sadako, trong lòng cô nhất thời tràn đầy sợ hãi, ngay sau đó cổ họng khó chịu, muốn nôn ra vô cùng, cô cố hết sức để kiềm nén lại, nhưng vẫn là không kiềm chế nổi, trong dạ dày sôi trào như sóng cuộn, do quá khó chịu nên toàn bộ

thức ăn lúc tối không thể nào ngăn lại được, phun ra phía trước, cô cúi người trực tiếp nôn ra, không ngăn được mà phun vào mặt của Cao Nhân Tuệ.

Cao Nhân Tuệ sợ hết hồn, chỉ kịp thét lên một tiếng để phản ứng lại, vung tay lên, Đường Mạn hoàn toàn không đoán trước được là cô ta sẽ níu mình lại, càng không nghĩ tới cô ta lại đột nhiên thả tay ra, hôm trước cô mới từ cầu thang ngã xuống, mắt cá chân còn đang bị thương, giờ phút này, Cao Nhân Tuệ đột ngột buông tay ra, cô hoàn toàn không đứng vững, cơ thể lão đảo ngửa ra sau, hệt như một cái cân bị mất đi trọng tâm, cơ thể mang theo đứa bé ngã xuống thật mạnh trên nền đất xi măng.

Cú ngã này thực sự quá nặng, ước chừng có vài giây Đường Mạn chưa khôi phục lại tinh thần, dần dần, cô cảm thấy trời đất đảo lộn, mà phần bụng dưới bởi vì một cú ngã này cũng bắt đầu trĩu xuống nặng nề, đau, đau, đau quá, chỉ còn lại cảm giác đau, mồ hôi cũng túa ra. Cô cố gắng bám víu vào cái ghế muốn đứng lên, nhưng mà cái chân bị thương hoàn toàn không dùng sức được, cô vẫn cố gắng thử, nhưng mà không có kết quả gì, chỉ có thể ngồi xồm trên mặt đất.

Cao Nhân Tuệ cũng ngây dại, Đường Mạn té ngã, thoát nhìn cô vô cùng đau đớn, Cao Nhân Tuệ cũng bắt đầu sợ hãi, cô sẽ ra sao? Có thể sảy thai hay không, nếu Trương Khải Hiên biết cô đã từng đến tìm Đường Mạn, có thể nổi giận với cô hay không?

Đường Mạn cố gắng chìa tay về phía cô ta, “Cao Nhân Tuệ, cô có thể hại tôi, nhưng đừng hại con tôi, cầu xin cô, kéo tôi lên, mau đi gọi người...”

Cao Nhân Tuệ đứng tại chỗ, không, không, không thể đi gọi người, cô ta có phản ứng, lại còn nói: “Là cô xứng đáng bị như vậy, là cô tự chuốc lấy.”

Đường Mạn rút nước mắt, cô ôm bụng, cắn răng.

Cao Nhân Tuệ nhìn xung quanh, cô ta không dám ở lại, không biết trong lòng nghĩ gì, cô ta hệt như một tên sát nhân, cảm thấy sợ hãi sau khi giết người xong, sợ hãi, vứt dao mà chạy.

25. Q.1 - Chương 27: Cắt Đứt Hy Vọng

Trương Khải Hiên nhận được điện thoại thì chạy đến bệnh viện trước tiên, Đường Mạn ở trên giường bệnh, sắc mặt đã tái mét, mồ hôi chảy ròng ròng, cô vươn tay từ trong chăn ra, Trương Khải Hiên chụp lấy tay cô, trên mặt anh cũng đầy vẻ lo âu, “Đường Mạn.” Nhìn thấy Đường Mạn đau đớn, giọng nói của anh cũng run rẩy.

Đường Mạn cầm lấy tay anh, khóc không ngừng, “Khải Hiên, cứu, cứu em, cầu xin anh, đừng động đến con.”

Ngay lúc này đây, cô không thể kiên cường được nữa, cô chỉ là một cọng cỏ nhỏ bất lực, bất cứ ai cũng có thể dễ dàng giẫm đạp lên, mà cô lúc này, thứ duy nhất có thể dựa vào chính là chồng của cô.

Trương Khải Hiên nhìn vợ, cô thực sự muốn đấu tranh, muốn cố gắng, trên mặt viết đầy những hy vọng bất lực, anh rút nước mắt.

“Đường Mạn.” Anh cúi người xuống, đau đớn nói bên tai cô: “Anh đã biết rồi, lúc sáng bác sĩ nói cho anh biết rồi, buông tay đi, chúng ta hãy từ bỏ đứa con này đi, anh cũng không muốn em đeo mang đau khổ thế này, cũng không muốn sau này nó ra đời thì phải đối mặt với những ánh mắt khác thường, khiến trong lòng nó có bóng ma, buông tay đi! Đường Mạn.”

Đường Mạn khóc, cô ra sức lắc đầu: “Khải Hiên! Không được! Không được làm như vậy! Em không thể làm như vậy đâu! Nó đã cử động, nó có nhịp tim, có hô hấp, tuy rằng nó khiếm khuyết, nhưng nó vẫn là hy vọng, là con của anh, cầu xin anh! Khải Hiên, anh nghe đi! Nó đang nói, mẹ ơi, mẹ cứu con! Mẹ ơi, mẹ ơi, em nghe thấy nó đang khóc! Em xin anh mà!”

Đường Mạn khóc rống lên, nước mắt hòa cùng mồ hôi làm ướt tóc ở bên tai cô, cuối cùng, cô đau đớn đến không còn hơi sức, tiếng khóc im bật, cô ngất đi.

Bác sĩ nói với anh: “Anh Trương, vợ anh đã xuất huyết rất nhiều, đứa bé có khả năng không qua khỏi, hiện giờ thể trạng của cô ấy cũng kém vô cùng, chúng tôi đề nghị cô ấy không nên tiếp tục giữ lại đứa bé này.”

Trương Khải Hiên nhắm mắt lại, khó khăn lên tiếng: “Bỏ đi, bỏ đứa bé, giữ lại vợ tôi.”

Bác sĩ cầm giấy thông báo phẫu thuật đưa cho anh, anh nhận lấy, bàn tay đang run rẩy, đứa bé kia là hy vọng, là hy vọng có thể cứu lấy anh, nhưng đứa bé kia, nó bị khiếm khuyết, cần rằng một cái, anh đặt bút ký tên, bác sĩ nhận lại.

Anh hết như một hồn ma, ngồi phịch xuống chiếc ghế ở hành lang, bác sĩ và y tá đẩy Đường Mạn vào phòng phẫu thuật, trong tích tắc tiến vào phòng phẫu thuật đó, Đường Mạn đột nhiên bừng tỉnh, cô hét lên: “Trương Khải Hiên, anh không được làm như vậy, Khải Hiên.” Cô khóc la: “Đừng mà, Khải hiên, cầu xin anh, đừng động đến con của em mà! Khải Hiên, cầu xin anh.”

Bác sĩ và y tá đẩy giường bệnh của cô vào phòng phẫu thuật, Đường Mạn đau đớn la khóc, cô liều mạng với tay về phía anh, muốn làm một chút đấu tranh cuối cùng, thế nhưng từ đầu đến cuối cô chưa từng đấu tranh, sự đau đớn đến rách tim rách phổi, làm bong tróc tâm trí cô, cuối cùng, cô lịm đi.

Trương Khải Hiên ngẩng đầu, sau cùng cũng chạm trán với ánh mắt tuyệt vọng của Đường Mạn, trái tim anh như bị xé nát, “Đường Mạn, xin lỗi.” Anh rút nước mắt, “Thật xin lỗi em, tha thứ cho anh.”

Cánh cửa phòng phẫu thuật đóng lại, tầm mắt của anh bị chắn ở bên ngoài, bên trong là vợ anh, cô đang trải qua một kiếp sinh tử, mà kiếp số này cũng do anh mà ra, nếu anh không cưới cô, tất cả chuyện này cũng sẽ không xảy ra.

Là anh, anh mới chính là kẻ giết người, anh là nhà đạo diễn thiên tài, sáng tạo ra mọi chuyện, tạo ra nỗi thống khổ của hai người phụ nữ.

Anh ở bên ngoài phòng phẫu thuật không ngừng cầu nguyện, trong lòng cuồng loạn bồn chồn, căng thẳng khiến anh gần như ngạt thở, ông trời, cầu xin ông phù hộ, để cho Đường Mạn bình an vô sự, cho dù mai đây anh có chết, cho dù không có đứa bé này, không còn hy vọng, anh cũng không muốn Đường Mạn xảy ra chuyện.

Anh ngồi trên băng ghế dài bên ngoài phòng phẫu thuật, nước mắt rơi xuống như mưa.

Bà Trương và Trương Thụy Hằng hoang mang hoảng hốt chạy đến, bà Trương như phát điên túm lấy anh, hỏi không ngừng, “Đứa bé thế nào? Sao Đường Mạn lại bị như thế?”

Ánh mắt của Trương Khải Hiên dán chặt vào cánh cửa kia, giọng nói trống rỗng mệt mỏi, “Đứa bé đã không còn nữa, mẹ, đứa bé đó bị khiếm khuyết, không thể giữ lại!”

26. Q.1 - Chương 28: Anh Là Kiếp Trước Của Em

Thuốc mê quá mạnh, Đường Mạn tỉnh lại từ trong sự đau đớn choáng váng, bên cạnh không có ai, cô nghe được giọng nói của bà Trương, bà ấy đang mắng chửi gì vậy?

Tiếng mắng chửi của bà Trương ở bên ngoài, chắc là đang mắng Trương Khải Hiên: “Tại sao muốn bỏ đứa bé chứ? Mẹ đã hỏi bác sĩ, là nhầm lẫn kết quả siêu âm, đứa bé đó vô cùng khỏe mạnh, là một bé trai phát triển rất tốt, Khải Hiên, cho dù không cần đứa bé thì con cũng phải nói với ba mẹ một tiếng, phải làm kiểm tra vài lần mới có thể đưa ra quyết định chứ!” Bà Trương than thở khóc lóc, cháu nội của bà tự nhiên mất đi, bà khổ sở suýt ngất.

Đường Mạn nhắm mắt lại, tất cả đã kết thúc.

Bà Trương mất hết ý chí khóc lóc, bà còn mắng luôn cả bệnh viện, mắng luôn cả bác sĩ, mắng luôn cả con trai, rồi mắng Đường Mạn, trách Đường Mạn chạy lung tung, mang thai con nhỏ còn không biết chừng mực, té ngã tùy tiện đến nỗi sẩy thai.

Trong lòng Đường Mạn buồn rầu, cô vô cùng khát nước, quay đầu qua nhìn thấy trên bàn bên cạnh có một ly nước, cô đưa tay ra nhưng không với tới, rất muốn gọi người đến giúp đỡ mình, ngang bướng cắn răng lại không muốn lên tiếng, mấy phen vùng vẫy, cuối cùng cơ thể cô cũng dịch qua đó.

Ở hành lang, y tá đang quở trách người nhà họ Trương, “Ở chỗ này mà cãi nhau cái gì? Đây là bệnh viện.”

Người bên ngoài im bật, cửa mở ra, y tá và người nhà họ Trương bước vào.

Đường Mạn mệt mỏi tựa vào gối, trong tay đang cầm ly nước, uống được mấy hớp nước, người đã có chút sức.

Y tá hoảng hốt la lên: “Hiện giờ cô không thể uống nước! Cô vừa mới làm phẫu thuật xong.”

Trương Khải Hiên bước nhanh đến mép giường, Đường Mạn chỉ mở mắt ra nhìn anh một cái, lại ngất lịm đi.

Y tá bước đến lật chăn lên, hết thấy mọi người đều sưng sốt, chỉ thấy thân dưới của Đường Mạn máu chảy ra như trút.

Trương Khải Hiên nhanh chóng cầm lấy khuôn mặt của Đường Mạn, anh nhìn thấy dưới thân Đường Mạn, có máu không ngừng tuôn chảy ra bên ngoài, sắc mặt Đường Mạn đã không còn chút máu, lòng anh lập tức sợ hãi khôn cùng như gió to sóng lớn vỗ vào chiếc thuyền cô độc. Anh hét lên thất thanh: “ĐƯỜNG MẠN!”

Không biết mất bao lâu, cô mới tỉnh lại.

Trắng thật đấy, tại sao xung quanh lại trắng như vậy chứ?

Đường Mạn cảm thấy quái lạ, “Lạ thật, tuyết rơi sao? Nhưng dù tuyết có rơi nhiều cũng không như vậy đâu, cho dù có tuyết rơi, cũng phải còn nhìn thấy một chút màu sắc khác chứ, hiện tại vì sao lại trắng như thế, lạnh lẽo như thế chứ?”

Hơn nữa, toàn bộ xung quanh rất lạnh, chỉ có một mình cô, những người khác đi đâu hết rồi?

Dường như, Đường Mạn đang đi trong một thế giới hoàn toàn trắng xóa, cô nhất thời cảm thấy nghi ngờ, đây là chỗ nào? Cô gọi: “Khải Hiên?”

Cô muốn mở mắt ra, nhưng mà lại cảm thấy rất mệt, sao mí mắt lại nặng như vậy chứ, không mở ra được nữa rồi!

Không biết trải qua bao lâu, có người vạch mí mắt của cô ra, cô không vui, làm gì vậy, vạch mí mắt của tôi làm gì?

Rất cuộc, cô mở mắt, ánh sáng bên ngoài lập tức như kim châm vào cô, cô đành nhắm mắt lại, chờ đến khi có thể thích ứng được, mới mở ra lần nữa.

Cô nghe có người đang nói ở bên cạnh: “Tốt quá, cô ấy đã tỉnh.”

Cô từ từ mở mắt ra, liếc mắt một cái đã thấy Trương Khải Hiên đứng ở bên giường, cô cảm thấy rất lạ, thời gian đã trôi qua rất lâu rồi sao, vì sao sắc mặt của anh vừa vàng vừa tối, quả thực là màu da không bình thường chút nào, già đi rất nhiều, cô rất nghi hoặc.

Cô nhìn tiếp, thấy bộ dạng và thần sắc phức tạp của các bác sĩ và y tá đứng ở trước giường, bác sĩ thấy cô tỉnh lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bác sĩ ghé sát vào Đường Mạn hỏi cô: “Đường Mạn, cô cảm thấy đỡ hơn chút nào không? Cô nhìn tôi nào, đây là mấy ngón tay?”

Đường Mạn nhủ thầm, thần kinh thật, cô nghĩ tôi bị đụng đến hư não rồi sao, hỏi vấn đề quá ngớ ngẩn như vậy, cô nhắm mắt lại.

Bác sĩ nói với người ở bên cạnh: “Anh Trương, chị Trương đã tỉnh rồi, nhưng trạng thái của cô ấy vẫn không tốt lắm, các người nên quan tâm cô ấy nhiều một chút nhé!”

Trương Khải Hiên khẽ nói: “Vâng, cảm ơn bác sĩ.”

Đường Mạn dần dần nhớ đến những chuyện đã xảy ra, đứa bé không còn, y học thật biết trêu chọc cô, mọi người đều nghĩ rằng đứa bé bị khiếm khuyết, nhưng thật ra nó rất khỏe mạnh, kết quả bây giờ, hy vọng cũng không còn.

Bà Trương vô cùng thất vọng, bà ấy đổ toàn bộ sai lầm dẫn đến sẩy thai lên trên người của Đường Mạn, bởi vì Đường Mạn quá bất cẩn khiến đứa bé không giữ được, vốn dĩ bà đã không thích Đường Mạn, hiện tại đối với đứa con dâu này càng thêm nản lòng, cho nên hiện tại bà bỏ đi, ngay cả vú Trương cũng mang đi luôn, cả phòng bệnh trở nên vắng vẻ, mọi người không quan tâm, ân cần thăm hỏi Đường Mạn dù chỉ một lần.

Trương Khải Hiên nhẹ giọng hỏi cô: “Đường Mạn, em khá hơn chưa? Em có nghe thấy anh đang nói chuyện không?”

Đường Mạn thở dài: “Em chết rồi sao? Anh đang cầu siêu cho em phải không?”

Hai người căng thẳng, tầm mắt của Đường Mạn chỉ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ánh nắng chói chang ở ngoài cửa sổ, nhưng trong lòng cô lại lạnh lẽo vô cùng.

Cô không muốn nói chuyện.

Anh không biết nói gì.

Cho nên, hai người đành im lặng.

Rất lâu sau, Đường Mạn lẩm bẩm như tự nói với mình: “Lúc ngủ, em trở về trở về kiếp trước của chúng ta, hóa ra chuyện trở về quá khứ là có thật, em về đó xem một chút, nhìn thấy kiếp trước hai chúng ta đều là phụ nữ, anh là một bà lão, em là một cô gái trẻ, chúng ta cùng làm người hầu ột đại viện quyền quý, có một ngày, em làm vỡ một bình hoa cổ rất quý giá của chủ, người chủ truy cứu trách nhiệm, bắt người đền mạng, em rất sợ hãi, lúc này anh nói, đừng sợ, để anh gánh vác cho, anh đã già rồi, còn có thể sống được bao lâu? Em lại còn trẻ như vậy, không đáng để chuyện này làm ất mạng, để anh chết thay cho em đi! Em khóc lóc quỳ rạp xuống đất, em nói, nếu như có kiếp sau, hãy để em làm trâu làm ngựa cho anh, chăm sóc anh suốt đời. Cứ như thế, anh chết rồi, để cho em sống, như để đền mạng, lão Diêm Vương nghe thấy lời cầu xin của em, để cho kiếp này em đầu thai làm vợ của anh.”

27. Q.1 - Chương 29: Anh Phụ Tôi

Đường Mạn nghi ngờ, “Trong mơ lại chân thật như vậy, giống như sự thật đang diễn ra ở trước mặt em.”

Trương Khải Hiên cười khỏ, “Đó chỉ là một giấc mơ thôi.”

“Chỉ mong hết thấy đều là giấc mơ.”

Trương Khải Hiên nhìn cô, tầm mắt của Đường Mạn vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, trên bức tường bao bọc xung quanh bệnh viện, mọc đầy dây leo, tuy rằng hiện giờ đã là cuối thu bắt đầu chuyển sang đông, không nhìn thấy màu xanh tươi tốt nữa, nhưng mà vẫn ương ngạnh bám lộn xộn trên tường như trước, cảm thấy được sinh mạng của nó.

Nhưng một sinh mạng khác đâu rồi? Anh nghe ra được sự đau đớn trong giọng nói của Đường Mạn, con mắt rồi, mối liên hệ ràng buộc của hai người cũng bị cắt đứt, cô với anh, không hề còn tình yêu say đắm như lúc đầu, chỉ còn lại sự lạnh lùng xa cách.

Anh cũng cảm thấy quá khó: “Xin lỗi em.”

Đường Mạn cười gượng, “Anh đi đi, em hơi mệt.”

Làm sao anh có thể đi được.

Hai người cứ bế tắc như vậy.

Chu Duyệt vội vàng đẩy cửa ra, ôm bình giữ nhiệt trong lòng, “Đường Mạn, em tỉnh rồi? Đến đây uống chút canh đi.” Cô mở nắp, một mùi canh gà nồng đậm tản ra, Đường Mạn lại cảm thấy dạ dày sôi sục, lúc mang thai cũng không thấy buồn nôn thế này.

Chu Duyệt vẫn nhẫn nại khuyên cô ăn một chút, Trương Khải Hiên bước đến giúp đỡ, nâng cô ngồi dậy.

Đường Mạn vừa ngửi thấy mùi canh, lập tức cười giễu: “Hương vị của tiệm ăn.”

Thật là nhục nhã, khi cô còn mang thai, trên dưới họ Trương cũng cô hết như một báu vật, một khi đứa bé không còn, ngay cả nấu cho cô một bát canh, họ Trương cũng không nấu.

Thật không ngờ họ Trương lại tiết kiệm quá mức như vậy, khiến cô được mở rộng tầm mắt.

Tay cầm bình canh, cô hiểu được sự vất vả của Chu Duyệt, “Chị dâu, cảm ơn chị.”

Chu Duyệt cũng buồn thay cho cô.

Đường Mạn cúi đầu, lặng lẽ uống hết bình canh.

Lúc này, Trương Khải Hiên mới phát hiện ra, đúng rồi, hai ngày nay, ngoại trừ anh ở cùng với Đường Mạn, không có người nào khác của họ Trương đến quan tâm thăm hỏi cô, không ngờ người nhà của anh lại thực tế quá mức như vậy, điều này khiến anh cũng cảm thấy rất xấu hổ.

Giọng nói của anh mềm xuống, khẽ hỏi cô: “Em muốn ăn gì? Tối nay, anh bảo vú Trương mang đến cho em.”

Đường Mạn rót nước mát, cô xót xa nói: “Khải Hiên, em muốn đi.”

Anh liền giật mình, “Em muốn đi đâu?”

“Đi đến chỗ phù hợp với em.”

Anh biết trong lòng cô đang oán giận và tuyệt vọng, đương nhiên trong đó cũng có sự giận dữ, cho nên anh tuyệt đối không cho phép.

Anh nhìn cô, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Đường Mạn, nghe anh nói, anh cưới em, anh sẽ chịu trách nhiệm với em đến cùng, anh còn sống, em là vợ của Trương Khải Hiên, anh chết đi.” Anh quay đầu qua chỗ khác, dường như anh đang cười chua chát để tự giễu cợt chính mình, giọng điệu bình thản như mây bay gió thổi: “Em là góa phụ của Trương Khải Hiên anh, anh sẽ không phụ em.”

Đường Mạn cười lạnh, “Cảm ơn anh đã rộng rãi độ lượng như Hoàng Thế Nhân (1), xem ra Hỷ Nhi (2) là em đây bán cho anh cũng xứng đáng.”

Chu Duyệt đứng ở một bên liên tục lắc đầu, hai người kia. Cô thật sự không hiểu, rõ ràng là hai người đó yêu thương lẫn nhau, nhưng ngoài miệng lại không chịu mềm mỏng, đều nhất định phải lấy cứng chọi cứng, đối chọi đến khi cả hai đều bị thương, sao phải khổ như vậy.

Cô khuyên can Đường Mạn: “Đường Mạn, em hôn mê gần một ngày một đêm, Khải Hiên luôn ở bên cạnh em, không ai cảm thấy khó khăn hơn nó được, bởi vì dù sao nó cũng là ba của đứa bé, xảy ra chuyện như vậy, nó cũng không chịu đựng nổi, hai em đừng nên tra tấn lẫn nhau nữa, hòa giải nhé?”

Đứa bé? Đường Mạn lại rót nước mát, Trương Khải Hiên cũng cảm thấy khổ sở sao? Người tình của anh ta giết chết con của anh ta, anh ta cũng sẽ đau khổ? Đúng, đáng đời, đáng đời mà.

Nước mắt cô chảy xuống dưới, Chu Duyệt đành khuyên cô: “Em còn trẻ, bây giờ hãy điều dưỡng sức khỏe cho thật tốt, con cái thì còn có thể có nữa mà.”

Không, không, không, lời nói của Cao Nhân Tuệ hệt như lưỡi dao đâm vào trái tim cô, người anh yêu vẫn là Cao Nhân Tuệ, còn cô, chẳng qua chỉ là lúc anh không nỡ bỏ rơi người yêu thì tìm tới một vật thay thế, cô không phải là bột mỳ, để mặc cho anh nhào nặn dè bẹp.

Cô nhìn Trương Khải Hiên, đột nhiên rất muốn có một con dao, đâm một dao vào ngực anh, sau đó nhìn thấy máu chảy ra, nhìn thấy mặt anh không còn chút máu.

Đường Mạn bỗng nhếch khóe môi lên, ánh mắt ôn hòa, giọng nói không ra hơi, “Khải Hiên, em rất nhớ cái ôm của anh, anh ôm em một chút, có được không?”

Chu Duyệt “ồ” một tiếng, xem ra cuối cùng họ cũng đã hòa giải rồi.

Trương Khải Hiên lập tức xoay người lại, anh duỗi tay ra ôm lấy đôi vai ốm yếu của Đường Mạn, nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy của cô, lòng anh vô cùng xót xa.

Đúng, thực sự xin lỗi.

Khoảnh khắc này, Đường Mạn ngổn ngang cảm xúc, cô quen biết Trương Khải Hiên được 8 tháng, gặp mặt anh lần đầu cô đã bị anh thu hút, cô yêu người đàn ông này trong đơn thuần và ngổn ngang, yêu sự điển trai của anh, yêu sự phóng khoáng của anh, yêu sự tài hoa của anh, yêu sự chững chạc của anh, yêu ưu điểm của anh, cũng yêu luôn khuyết điểm của anh, người đàn ông này cũng cho cô tình yêu, cho cô nụ hôn ngọt ngào khó quên, cho cô tình cảm mãnh liệt, cho cô hôn nhân, cho cô hứa hẹn, đồng thời cũng cho cô sự lừa dối, cho cô tổn thương, cô đã từng có con với anh, nhưng chỉ trong chớp mắt, đứa bé đó đã đi mất rồi, cũng mang đi hết toàn bộ những hy vọng của cô.

Cô mất hết hy vọng.

Trương Khải Hiên ôm cô thật chặt, giờ phút này, Đường Mạn chán nản, trái tim cô đã chết.

Cô không còn gì cả.

Bỗng nhiên cô hận, tạo ra toàn bộ những thứ này không phải ai khác, chính là anh ta, mà anh ta đang ôm cô, nghĩ đến đây, cô chợt mở miệng cắn xuống, tàn nhẫn cắn lên vai của Trương Khải Hiên.

Trương Khải Hiên đau đớn la lên, nhưng anh vẫn ôm Đường Mạn thật chặt, “Đường Mạn, Đường Mạn!” Anh thấp giọng gọi cô, giọng nói nghẹn ngào. Cứ để mặc cô cắn, anh không nín tránh chút nào.

Chu Duyệt cũng hoảng hốt, cô hoàn toàn không ngờ chỉ mới có 2 phút mà Đường Mạn hoàn toàn biến thành hai người khác nhau.

Đúng lúc này, bà Trương mở cửa ra, bà sợ hãi la lên nhào tới đó, cùng Chu Duyệt dùng sức tách hai người ra.

Bà Trương nóng lòng nhìn vết thương trên vai của Trương Khải Hiên, Trương Khải Hiên chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, mà Đường Mạn dùng hết toàn bộ sức tàn để cắn xuống, cắn vừa sâu vừa lâu, trên vai Trương Khải Hiên bị cắn thành một dấu máu, có máu đang chảy ra.

Bà Trương tức giận chửi ầm lên: “Đường Mạn, mày thực sự giống như chó điên, mày muốn làm gì? Mày muốn hại chết con trai tao có phải không?”

Trương Khải Hiên hoàn toàn không kịp nhìn vết thương của mình, anh quay đầu lại nhìn Đường Mạn, cô xui lơ ngã xuống giường, giờ đây trong mắt đã mất đi ánh sáng, giọng nói run rẩy, hơi thở yếu ớt: “Trương Khải Hiên... Tôi hận anh! Anh phụ tôi, cũng đã giết chết đứa con của chính anh.”

Chú thích:

(1) (2) hai nhân vật trong phim “Bạch Mao Nữ”:

Dương Bạch Lao và con gái Hỷ Nhi là những nông dân nghèo làm thuê cho địa chủ Hoàng Thế Nhân mà quanh năm chẳng đủ ăn, chẳng đủ tiền nộp tô, dẫn đến mắc nợ không gì trả nổi cho hắn.

Dùng đủ mọi âm mưu, ngay trước Tết Nguyên Đán, Hoàng Thế Nhân đã bắt Hỷ Nhi mang về để trừ nợ, mặc dù cô đã có người yêu là Đại Xuân. Không thể cứu được Hỷ Nhi, đau xót quá, Dương Bạch Lao đã tự vẫn chết, còn Đại Xuân bỏ quê hương đi tìm Cách mạng.

Hỷ Nhi rơi vào tay Hoàng Thế Nhân, bị lẳng nhục, bị hãm hiếp...Cô đã bỏ trốn được khỏi nhà hắn, lên rừng ẩn náu, sống như một con thú hoang trong hang động, rừng núi. Tại đó, tóc của cô gái trẻ đã từ xanh trở thành bạc trắng.

Hai năm sau, Đại Xuân cùng đoàn Bát lộ quân trở về giải phóng quê hương. Anh đã tìm lại được Hỷ Nhi tóc bạc trắng. Hỷ Nhi cùng dân làng đấu tố tội ác của Hoàng Thế Nhân, xét xử hắn phải tử hình.

Một cuộc sống mới dưới sự lãnh đạo của Mao Chủ tịch đã tới với quê hương. Tóc của Hỷ Nhi đã xanh trở lại. Đại Xuân và Hỷ Nhi chung sống trong hạnh phúc.

28. Q.1 - Chương 30: Cô Có Khỏe Không?

Hai ngày sau.

Trương Khải Hiền và Chu Duyệt đứng ở hành lang của bệnh viện, đều nóng lòng như lửa đốt.

Đường Mạn mắt tích.

Chu Duyệt tức giận, không ngừng mắng vú Trương, “Bảo vú đến xem chừng em ấy, em ấy chạy đi đâu?”

Vú Trương liên tục giải thích: “Tôi chỉ là đến phòng nước rót chút nước sôi, lúc về liền không thấy cô ấy đâu.”

Trương Khải Hiền ôm một chút hy vọng, gọi điện thoại về nhà, bà Trương nói với anh là Đường Mạn không có về nhà, đến cuối cùng, bà Trương còn mắng: “Con nhỏ đó đi đâu thì đi đi, không về thì không về.” Trước kia, bà còn nể mặt con trai, bà chấp nhận Đường Mạn, đối đãi khách sáo với cô, hiện giờ Đường Mạn đã sẩy thai, lại cần bị thương con trai bà, bà hoàn toàn không muốn gặp lại Đường Mạn, hết sức thất vọng với cô.

Chu Duyệt nói: “Chị lái xe tìm ở dọc đường một chút, vú Trương, vú tiếp tục đi tìm xung quanh bệnh viện, Khải Hiền, cậu ở lại đây, điện thoại của Đường Mạn ném ở bệnh viện, cậu gọi điện thoại cho bạn bè của em ấy thử xem.”

Một mình Đường Mạn đi lại trên đường lớn, nhìn chính mình trong tủ kính thủy tinh, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt trũng sâu, xương gò má nhô ra. Nào có vẻ đẹp của mấy tháng trước?

Cô cười khổ, chỉ có 8 tháng, quen biết Trương Khải Hiền 8 tháng, yêu đương với anh 1 tháng, gả cho anh 4 tháng, chỉ một khoảng thời gian như vậy, cô kinh hoàng như đã trải qua tầng trời thứ chín của đời người.

Ngày tuyết rơi, ông trời thật sự dùng bóng tối đến chiều cổ tâm trạng của cô, tâm trạng của cô vào giờ phút này cũng giống như ông trời, tô một màu xám chứ không hơn, cơn gió thổi đến rừng mình lạnh lẽo, gần như muốn đông cứng cả người cô.

Cô không thể không khóc, uất ức hết như cô gái bị bó chân trong Hưu Thư (1), đi về đâu đây? Quay về nhà họ Trương? Đối mặt với biểu cảm như núi Trường Bạch của bà Trương? Từ trước đến nay, bà Trương đều là người đại diện cho hình tượng mẹ kế, giờ phút này, bà Trương càng thể hiện nó vô cùng nhuần nhuyễn. Mà ở trong thành phố này, cô không có gia đình của chính mình, hiện giờ cũng không có công việc, lê một tấm thân tàn tạ, bán mình làm nô thì người ta cũng ngại tốn cơm tốn gạo.

Khóc ư, trời đất bao la như vậy, nơi nào ột bụi dây leo nhỏ bé như cô dung thân đây?

Chồng ư? Chồng không yêu cô, con ư, con đã không còn, cô thực sự không còn chỗ nào để đi.

Vốn nghĩ phải tràn đầy khí thế như trong phim truyền hình, viết một bức thư, thu dọn đồ đạc bỏ đi, lại phát hiện, ra khỏi cửa, hỗn loạn, dường như cô bị lạc đường.

Trước mắt biến thành một màu đen, cô đi không vững, bám vào cột đèn ở ven đường, cô yếu ớt ngã xuống. Lúc cô lao đảo sắp ngã xuống, chỉ cảm thấy toàn thân như bị tiêu tan mất một phần trọng lực, một đôi tay đỡ lấy cô, để cô có một chỗ dựa.

Cảm tạ trời đất.

Có một tiếng nói vang lên ở bên tai cô: “Cô không sao chứ?”

Đường Mạn ngẩng đầu, thấy một người đàn ông trạc 30 tuổi đang dùng một ánh mắt vừa tò mò vừa thân thiện để nhìn cô.

Cô không có tâm trạng để nhìn kỹ diện mạo của anh ta, chỉ nhớ rõ đôi mắt anh ta rất ấm áp, khóe môi hơi cong lên, giọng điệu hỏi thăm lại rất hiền hòa.

Cô vừa định nói, tôi không sao, nhưng cơ thể càng lúc càng mềm nhũn không còn sức, nên toàn bộ sức nặng đều dựa vào trên người anh ta.

Anh ta có hơi lo lắng, nhìn xung quanh, “Cô còn có thể chịu nổi không? Nếu cô không khỏe, tôi lập tức đưa cô đến bệnh viện.”

Cô không còn sức để gắng gượng, đành nói với anh ta rất yếu ớt: “Đến bệnh viện XX, tôi ở phòng bệnh 901.”

Chống tới chống lui, đến cuối cùng lại chỉ có thể nhu nhược trở về, trong lòng cô tự khinh bỉ chính mình, hóa ra nghĩa khí cũng cần phải trả giá nhiều nỗ lực như vậy, không phải ai cũng có thể làm Lưu Hồ Lan (2).

Ân nhân cứu mạng này đỡ Đường Mạn đi đến ven đường, một chiếc xe màu đen từ chỗ khác chạy đến, lập tức dừng lại, tài xế gọi anh ta: “Tổng giám đốc Lý?”

Anh ta dìu Đường Mạn vào trong xe, để cho Đường Mạn dựa vào mình, sau đó nói địa chỉ cho tài xế.

Đường Mạn chỉ có thể nói, “Cám ơn anh.”

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, không thể không dựa vào người này, giữa lúc mơ mơ màng màng chỉ nghĩ thấy trên người anh ta có một mùi thuốc lá nhàn nhạt, còn có hơi thở như cơn gió thổi đến làm lạnh bầu không khí, hai mùi hương này hòa vào nhau, hết như mùi bạc hà, lại có thể khiến cho đầu óc cô thanh tỉnh hơn một chút.

Nhìn thấy Đường Mạn yếu đi như thế, anh ta ra hiệu cho lái xe, “Chạy chậm lại một chút, trông cô ấy không được tốt lắm.”

Xe chạy đến cổng bệnh viện, yên ổn hết như chưa từng có gì xảy ra, anh ta nhẹ nhàng lay lay Đường Mạn, “Cô ơi, có khỏe không?”

29. Q.1 - Chương 31: Hóa Ra Anh Cũng Yêu Em

Đường Mạn mở mắt ra, cố gắng muốn tự mình chống đỡ để bước xuống xe, nhưng phát hiện ra cổ tay không có sức lực, xương cốt toàn thân đều đau nhức, người ta nói trong tháng ở cử không thể xuống giường, không thể ra gió, không thể bị lạnh, trong thời tiết như vậy, cô lại vô trách nhiệm với chính mình mà đi ra ngoài, tự hành hạ mình, kết hôn với người ta thì nhanh, hận người ta càng nhanh hơn, không đáng không đáng.

Người đàn ông này thực sự rất tốt bụng, anh ta làm việc thiện thì làm đến cùng, vừa nhắc tay lên đã ôm Đường Mạn đi ra. Tài xế cũng vội vàng bước xuống theo.

Anh ta hỏi Đường Mạn: “Cô ở phòng 901? Muốn tôi tìm bác sĩ hay không?”

Đường Mạn xua tay yếu ớt, còn muốn cố gắng tự mình đi, nhưng lực bất tòng tâm.

Anh ta thật mạnh mẽ, vừa nhắc cánh tay đã bế Đường Mạn lên như nâng một con mèo nhỏ. Tài xế ở phía trước ấn thang máy, họ đi vào thang máy, đến tầng 9, cửa thang máy vừa mở ra, y tá đứng đó thấy Đường Mạn, lập tức hướng về phòng bệnh bên kia gọi lớn: “Anh Trương.”

Gần như là đồng thời, Trương Khải Hiên mở cửa ra, bước từng bước dài lại đây, tiếp nhận lấy Đường Mạn từ trong tay của người đàn ông đó. Nhìn thấy sắc mặt Đường Mạn trắng bệch, anh cấp tốc vỗ vỗ khuôn mặt của cô, gọi cô: “Đường Mạn, Đường Mạn, em sao rồi?”

Người đàn ông đưa cô đến giải thích: “Cô ấy té xỉu ở trên đường, xem ra tình trạng không tốt lắm.”

Trương Khải Hiên lập tức ôm lấy Đường Mạn, chỉ nói một câu ngắn gọn, “Cám ơn.” Sau đó tức tốc bế Đường Mạn quay lại phòng bệnh.

Người đàn ông này nhìn Trương Khải Hiên mạnh mẽ ôm lấy Đường Mạn, lúc này mới cùng lái xe bước lại vào thang máy.

Ở trong thang máy, anh ta hỏi lái xe: “Vừa rồi anh nghe thấy tên của cô ấy là gì? Đường Mạn đúng không?”

Lái xe cười ha ha, gật gật đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Tôi không nghe thấy tên của cô ấy, tôi chỉ vô tình nhìn thấy hình như cô ấy hơi gầy, nhưng bộ ngực thì không nhỏ như vậy.”

Người đàn ông đành lắc đầu: “Sức tưởng tượng của anh thật là phong phú, rõ là nhìn thấy trứng gà cũng có thể nghĩ đến con gà đang lỏa lồ chạy nhảy, anh nha!”

Anh ta lắc đầu, thang máy đi xuống.

Cả người Đường Mạn rét run, tay chân tê dại, vú Trương luống cuống cởi áo khoát rồi đắp kín chắn lại cho cô, Đường Mạn vẫn không ngừng run rẩy. Trương Khải Hiên đặt tay cô trong lòng ngực của mình.

“Đường Mạn.” Anh gọi cô: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Đường Mạn chỉ khóc, nghiêng mặt qua nhìn cái gối.

Quả thật là Trương Khải Hiên không nhịn được nữa, anh cúi người xuống, vuốt mái tóc của cô, nói một cách khó khăn: “Xin lỗi.”

Đường Mạn vẫn chỉ lặng lẽ khóc, nước mắt theo khóe mắt chảy ra, hết như từng viên trân châu trong suốt lẫn ra ngoài, chỉ trong chớp lát đã thấm ướt áo gối.

Rất lâu sau, cô khẽ nói: “Tôi đã từng yêu anh, tình yêu, có lẽ vẫn chưa hoàn toàn biến mất ở trong lòng tôi; chỉ mong nó sẽ không quấy rầy anh nữa, tôi cũng không sẽ làm cho anh khổ sở buồn phiền nữa. Tôi đã từng im lặng không nói gì, cũng không chút nào mong đợi tình yêu của anh, tôi vừa chịu đựng sự rứt rứt, vừa chịu đựng sự tra tấn của đồ kị, tôi từng chân thành như vậy, dịu dàng như vậy mà yêu anh, chỉ mong thượng đế phù hộ anh, gặp được một người yêu anh như tôi đã từng yêu anh.”

Là thơ tình yêu của Phổ Hy Kim, Đường Mạn thật sự tan nát cõi lòng, mới có thể tại giờ phút thống khổ, đọc ra bài thơ này.

Trương Khải Hiên cẩn thận nằm trên cái gối của cô, nghe lời nói của cô, sau khi nghe rõ ràng, anh hiểu được, thần kinh của anh thoáng rung động, “Đường Mạn.”

Đường Mạn nhắm mắt lại, quay đầu liền mê man thiếp đi, vì quá mệt mỏi.

Đường Mạn!

Anh lo lắng nhìn cô, sự lên án của lương tâm, sự đánh đập của tình cảm, lúc này trong lòng anh cũng vô cùng chua xót, thời tiết lạnh như vậy, cô khóc lóc lặng lẽ bỏ đi, không ai lắng nghe oan ức, không ai xoa dịu đau đớn, anh thật sự không có đức không có lương tâm, lại có thể bức hại một cô gái lương thiện đến bước đường cùng thể này.

Cô là một cô gái thật kiên cường, nhưng hiện giờ, cô mong manh hết như một vỏ trứng không đủ chất dinh dưỡng, chỉ đâm nhẹ một cái đã vỡ nát.

Đường Mạn đang ngủ.

“Khải Hiên, lúc em 6 tuổi, có một ngày đi nói với em, Tiểu Mạn, hiện tại di có hai tin tức muốn nói với con, thứ nhất là tin tốt, con được làm chị, người mẹ mới của con sinh cho con một thằng em trai. Lúc ấy, em

nghe xong thì vô cùng vui mừng, hận không thể lập tức về nhà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của em trai, hôn nhẹ lên bàn tay nhỏ xíu của nó, nhưng đi lại nói với em, Tiểu Mạn, đi còn có một tin muốn nói với con, mẹ mới của con nói, em trai con còn quá nhỏ, không thích hợp gặp con, hy vọng con đừng trở về nhà làm ồn đến nó. Lúc ấy, em vô cùng không hiểu, tại sao lại không cho em về nhà, sau này em mới biết được, người lớn viện cớ đủ thứ chính là bởi vì họ không thích em, bọn họ sợ em làm ngã em trai, em không hiểu, tại sao em lại là một người dư thừa chứ? Ở sau lưng, em khóc, em vừa khóc vừa nói, em cũng muốn gặp em trai, em cũng muốn mẹ, nhưng mà, không ai chịu nghe em nói.”

Trương Khải Hiên làm ấm tay cô, nhẹ nhàng đặt vào trong chăn.

Nhìn cô rất kiên cường, nhưng từ nhỏ đến lớn, dưới lớp nguy trang đó là biết bao nhiêu chuyện xót xa và uất ức?

“Khải Hiên, lúc anh ngủ say giống hệt như một đứa trẻ vậy, em thì giống hệt như một người mẹ ở bên cạnh tham lam nhìn anh, có lẽ anh vĩnh viễn không nhìn thấy, em nhìn vào ánh mắt này của anh, em thật sự rất mong muốn có thể kéo dài khoảnh khắc ấy, nếu như sinh mạng thật sự ngăn ngủi đến thế, em chỉ mong muốn trong một đêm tóc mình đã bạc, thờ anh cho đến cuối đời.”

Anh quay đầu qua chỗ khác.

Khi Đường Mạn nói những lời này, lúc ấy anh không lưu tâm, hiện giờ mới hiểu được, tình cảm của cô đối với mình, hóa ra, cô yêu sâu đậm như vậy, đau khổ như vậy mà bản thân lại tổn thương cô nặng như vậy, tàn nhẫn như vậy.

Cúi đầu, anh chạm vào khuôn mặt của cô, xót xa nói: “Đường Mạn, em hỏi anh yêu hay không yêu em, anh nói với em, anh yêu em, em hệt như một cây leo bện rễ ở trong lòng anh, em phát triển ở trong đó, em khỏe mạnh can đảm, thông minh tự tin, anh không có cách nào không yêu em, xin lỗi, anh không nên làm tổn thương em như vậy, cho đến bây giờ anh mới biết được, hóa ra anh cũng em yêu rất sâu đậm.”

Đáng tiếc, cô không nghe được.

30. Q.1 - Chương 32: Tôi Không Phải Là Khán Giả Tốt Nhất Của Anh

4 ngày sau, Đường Mạn xuất viện, Trương Khải Hiên đón cô, tài xế thì lái xe, hai người thì ngồi ở ghế sau, không ai lên tiếng.

Trong mấy ngày này, Trương Khải Hiên vẫn trông chừng cô, cuối cùng bà Trương đành phải thỏa hiệp ở trước mặt con trai, để cho vú Trương và Tiểu Lệ thay phiên nhau đến chăm sóc Đường Mạn, Đường Mạn cười khổ, cảm ơn Trương Khải Hiên đã làm đủ mọi cách, để cho cô không bị chết đói trong túp lều vào mùa đông.

Đường Mạn rất ít nói chuyện, bình thường cô là một người nhanh mồm nhanh miệng, bỗng nhiên trầm lặng, tất cả mọi người đều không thích ứng kịp, cô lặng lẽ hệt như trong Đồi gió hú (1), mới vừa gả cho Edgar, còn chưa hưởng thụ được hôn nhân hạnh phúc đã phải trở thành góa phụ Catherine. Lặng lẽ ngồi bên cạnh cửa sổ, bóng dáng gầy yếu khoác một chiếc áo rộng thùng thình, sống vật vờ hệt như một cây ngô chưa hoàn toàn trưởng thành. Mất đi nụ cười ngày xưa, mất đi tình yêu, mất đi hy vọng, cô cũng mất đi sắc thái.

Trương Khải Hiên không dám hỏi cô vì sao thích ngồi bên cạnh bồn hoa ở bệnh viện, sợ khuấy động tâm sự của cô, cô cũng lười nói chuyện với anh, nếu là trước đây, cô thật muốn dùng roi da thấm nước quất người đàn ông này đến tét cả mông, nhưng mà, hiện giờ cô không còn tâm trạng để nổi giận nữa.

Về đến nhà, Trương Khải Hiên cùng cô bước vào, bà Trương và Trương Thụy Hằng đều ở nhà, Trương Thụy Hằng lại hòa nhã nói một câu, đã về rồi.

Chu Duyệt và Trương Vũ Đồng cũng dọn về nhà, thấy Đường Mạn trở về, Trương Vũ Đồng hệt như một chú chim én nhỏ bay lại bên cô, ôm chân của cô gọi cô thím út, nước mắt Đường Mạn tràn đầy mi.

Cô chào bà Trương: “Mẹ.”

Bà Trương không có biểu cảm gì, cứng nhắc trả lại một câu không tình nguyện lắm: “Đã về nhà rồi thì ăn cơm đi, cả nhà đều chờ cô đấy!”

Cô thật xúc động, trước kia là đái ngộ có thể so sánh với ngôi sao vây quanh mặt trăng, hiện giờ lại là cơm lạnh, mặt lạnh khó chịu, trong lòng cô chỉ biết cười khổ.

Rất may, tâm trạng và ăn uống có quan hệ trực tiếp với nhau, cô cũng không phải không có hứng thú ăn uống, không nói gì chỉ ăn một vài miếng rồi không còn tâm trạng để ăn hết.

Từ nay về sau phải sống như thế nào đây?

Trương Khải Hiền bước vào phòng, thấy Đường Mạn đang thu xếp đệm giường trải trên sàn, cả cái gối của mình cũng ném xuống sàn, sau đó chuẩn bị nằm xuống.

Anh hiểu, là Đường Mạn từ chối nằm cùng giường với anh, thà rằng ngủ trên sàn, cũng không muốn ngủ cùng anh trên một cái giường.

Anh hỏi: “Em muốn làm gì?”

Cô vẫn không hé răng, tự mình trùm kín chăn lại, cũng không nhìn anh.

Anh nghiêng rặng, ngang ngược bước tới ôm lấy cô ném lên trên giường, Đường Mạn vẫn không lên tiếng, trùm kín chăn lại, vứt cho anh một tấm lưng.

“Đường Mạn.” Anh suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định thỏa hiệp, “Xin lỗi, tha thứ cho anh, có thể không?”

Trương Khải Hiền kiêu ngạo thế kia mà lại hạ mình nói xin lỗi?

Cô còn nhớ rất rõ một tình huống mà Trương Khải Hiền quở trách cấp dưới ở trong văn phòng, “Một tuần làm việc 5 ngày, một ngày 8 tiếng, một tiếng 60 phút, tổng cộng là 2400 phút, cô nghĩ lại xem bản thân cô làm được cái gì, hầu như là cô ngáy ngủ hết 500 phút, ăn vặt tám điện thoại tốn hết 180 phút, vào WC mất 120 phút, thần thổ trước máy tính hết 300 phút, còn có cùng đồng nghiệp tranh luận mấy tin lá cải tốn 360 phút, bởi vì không làm tốt công việc của mình, cô đã lãng phí thời gian của cấp trên, không ngừng tìm ra chỗ sai để phê bình cô, làm chậm trễ hết 90 phút, trừ hết tất cả những thời gian đó, một tuần cô thật sự chỉ dùng thời gian có 850 phút để làm việc, xin hỏi cô dùng 850 phút này để cống hiến bao nhiêu cho công ty chứ?”

Nói liên tục một mạch, cấp dưới bị dạy bảo đến đỏ mặt tía tai. Hiện giờ, anh nói xin lỗi, thật sự là xưa nay khó gặp.

Sắc mặt Đường Mạn không chút thay đổi: “Anh không có sai, Khải Hiền, từ lúc bắt đầu yêu đương đến sau khi kết hôn, đều là tôi tình nguyện, anh không cần xin lỗi.”

“Đường Mạn.” Anh bỗng nhiên ngập ngừng một chút, “Hãy nghe anh nói, quả thật là anh sai rồi, anh không nên ích kỷ, không nghĩ đến cảm nhận của em, chỉ nghĩ rằng bản thân bị bệnh thì có thể làm càn một lần, thế cho nên cuối cùng làm tổn thương cả hai người.”

Đường Mạn cười khổ.

“Khải Hiền, đổi vị trí mà suy nghĩ, có lẽ tôi đứng ở lập trường của anh cũng sẽ làm như vậy, một bên là bạn gái đã yêu nhau suốt 4 năm, vì mình mà mang thai 3 lần, sảy thai 3 lần, chỉ còn có một lần cơ hội mang thai, biết rõ sự sống của bản thân không còn được bao nhiêu ngày, vì sao phải liên lụy đến người ta chứ? Yêu một người chân thành là nên buông tay để người đó đi, mà không phải trói buộc cô ấy ở bên cạnh, khiến cô ấy đau khổ theo mình. Hiện giờ tôi đã hiểu, tôi thật sự rất ganh tỵ, bởi vì cô ấy đã chiếm được tình yêu to lớn của anh dành cho cô ấy, cô ấy là một người phụ nữ hạnh phúc.”

Trương Khải Hiền nghe đến kinh ngạc, chuyện trước kia của anh và Nhân Tuệ, làm sao mà cô biết được? Anh nghi ngờ: “Làm sao em biết được những chuyện này?”

“Buổi tối hôm tôi sảy thai, cô ấy đến tìm tôi, nói với tôi những chuyện này.”

Trương Khải Hiên hiểu rồi, thì ra là Cao Nhân Tuệ đã từng đến tìm cô, như vậy lúc đó nhất định giữa hai người đã có một cuộc nói chuyện đối chọi gay gắt, với tính cách của Đường Mạn, cô tuyệt đối sẽ không yếu thế hơn Cao Nhân Tuệ, cho nên buổi tối đó, cuộc nói chuyện nhất định sẽ không thoải mái.

“Hai người đã nói chuyện gì?”

Đường Mạn hơi hốt đáp: “Chúng tôi chỉ là hàn huyên một chút cuộc nói chuyện của hai người vào lúc chiều mà thôi, sau đó đã xảy ra tranh chấp, do lỡ tay, cô ấy không cẩn thận nên đẩy tôi ngã.”

Trương Khải Hiên ngây người, do lỡ tay, không cẩn thận?

Anh hiểu, chân tướng sự thật không thể chỉ dùng một câu nói như vậy là xong hết cả.

“Nói cho anh biết tình hình thật sự đi.”

Đường Mạn gượng cười, “Chân tướng vĩnh viễn ở sau sự thật, cần gì sau khi sự việc xảy ra rồi mới đến truy hỏi? Chẳng lẽ anh muốn nói với tôi, anh sẽ lấy cái chết để tạ tội sao?”

Đường Mạn tiếp tục nói: “Không phải anh bày mưu tính kế thì cô ấy có làm như vậy hay không? Trương Khải Hiên, anh đang làm cái gì vậy? Một mình anh làm tổn thương tôi cũng đã đủ lắm rồi, cần gì phải bảo người phụ nữ của anh tới chà đạp lòng tự tôn của tôi chứ? Lúc bác sĩ nói với tôi, đứa bé có thể không khỏe mạnh, tôi khóc đến chết đi sống lại, lúc đó tôi hy vọng anh có thể để tôi dựa vào lòng, để tôi có thể yên tâm mà ôm anh khóc một trận, nhưng anh lại ở sau lưng tôi vô tư trình diễn Những câu cây ở quận Madison (2), anh thật sự khiến tôi quá thất vọng rồi.”

“Đường Mạn, em hãy nghe anh giải thích, ngày đó anh thật sự không làm gì cùng cô ấy cả, anh chỉ muốn nghiêm túc nói chuyện với cô ấy, anh muốn khuyên cô ấy hãy quên anh đi, hãy tìm một người thích hợp với cô ấy. Anh không ngờ là em sẽ đi theo đến đó, lúc ấy đầu óc anh cũng rối loạn, càng không ngờ cô ấy sẽ ăn mặc như vậy để xuất hiện trước mặt chúng ta.”

Đường Mạn nhắm mắt lại, đủ rồi, cô không muốn nghe.

“Đường Mạn, cái hôm mà bác sĩ nói với anh đứa bé không khỏe mạnh, lúc ấy anh cũng suy sụp, anh đang đau khổ không biết phải khuyên em như thế nào, Nhân Tuệ lại gọi điện thoại đến hẹn anh, cô ấy nói muốn nói chuyện với anh lần cuối, cho nên anh mới ra ngoài, bởi vì trong lòng anh rất mâu thuẫn, nên anh lỡ lời nói chuyện này với cô ấy, anh thật sự không nghĩ đến cô ấy sẽ đi tìm em, còn có thể nói nhiều chuyện như vậy với em, nếu anh sớm biết mọi chuyện sẽ thành ra như vậy, anh nhất định sẽ trông chừng em, một tác cũng không rời.”

Đường Mạn ngắt lời anh, “Đủ rồi, Khải Hiên, trình độ diễn xuất của anh vô cùng điêu luyện, đáng tiếc, tôi không phải là khán giả tốt nhất của anh.”

Diễn xuất, anh ngây người, cô lại có thể cho rằng anh đang diễn xuất sao?

31. Q.1 - Chương 33: Chia Phòng

Đường Mạn chỉ cảm thấy quá mệt mỏi, cô nói: “Khải Hiên, tôi đã từng nói, cho dù đứa bé khỏe mạnh hay là khiếm khuyết, cho dù là thông minh hay khờ khạo, là của anh tôi đều chấp nhận, tôi đều yêu, cho nên tôi đã quyết định rất ích kỷ, mới giấu giếm, anh có biết không? Tôi vừa mới có thể cảm nhận được nó cử động ở trong cơ thể mình, thật trọng xoay người, nhẹ nhàng gờ chân đá, loại cảm giác kỳ diệu này, hết như có một lòng nước ập ập nhẹ nhàng chảy qua bụng tôi, cho nên tôi không tin rằng nó không khỏe mạnh, tôi không tin lời nói của bác sĩ, tôi chỉ muốn nó thôi, giữ lại nó, yêu thương và bảo vệ nó. Bởi vì, nó chính là hồi ức của khoảng thời gian mà tôi ngu dại yêu anh.”

Đường Mạn thầm khóc, cô không có cách nào không rơi lệ: “Thế nhưng, máu của nó chảy ra đầm đìa và rời khỏi tôi rồi, nó không muốn đi đâu, anh lại chính tay ký tên giết chết nó, chính là anh, anh và người tình của anh cùng nhau mưu sát nó.”

Trương Khải Hiên đau thương: “Đường Mạn, van xin em, đừng nói nữa.”

Đường Mạn cũng không chịu buông tha cho anh, cô vẫn cứ tiếp tục nói, “Khải Hiên, anh nói câu đó với tôi, là muốn bảo tôi tha thứ cho anh sao? Xin lỗi, tôi không có cách nào để tha thứ cho anh. Anh phá hủy tôi, cũng phá hủy đi hy vọng của tôi, thế giới của tôi vốn dĩ tràn ngập vui vẻ nhưng hiện tại lại tràn đầy thống khổ, anh muốn tôi phải tha thứ cho anh như thế nào đây?”

Anh ngồi bên mép giường, giờ phút này, cô vẫn còn là vợ của anh, nhưng mà, cuối cùng vẫn không tìm về được cái cảm giác hai tim một nhịp, cùng ôm nhau mà ngủ.

“Khải Hiên, thật có lỗi, tôi không có cách nào để ngủ cùng anh trên một chiếc giường nữa, nghe anh hô hấp, nhìn bộ dạng lúc ngủ say, trước kia đó là một chuyện rất hạnh phúc, nhưng hiện giờ, đó lại là một chuyện rất đau đớn rất rối rắm. Chúng ta tách nhau ra một khoảng thời gian đi, nếu anh không muốn, tôi sẽ đi qua phòng khác ngủ.”

Cô đứng dậy, ôm lấy chăn gối của chính mình, Trương Khải Hiên hoàn hồn lại, anh ôm lấy cánh tay của cô, “Đường Mạn.” Anh cắn chặt môi, “Đừng như thế nữa, anh biết đều là lỗi của anh, tha thứ cho anh, đừng xa cách anh, có được không?”

Đường Mạn thở dài, “Khải Hiên, anh thật sự đang làm tôi sợ đó, anh biết không, ở trong lòng tôi, anh vẫn luôn hoàn hảo như vậy, cao ngạo như vậy, tại sao anh lại có thể ăn nói khép nép như bây giờ chứ?”

Đúng, lúc trước anh là một người kiêu ngạo biết bao, anh còn nhớ, lần đầu tiên anh cãi nhau với Đường Mạn, anh nhất thời nóng giận, ở sau lưng cô thốt ra một câu lạnh băng: “Đi rồi thì đừng quay lại.”

Mà cô, thật sự đã không quay đầu lại.

Thế nhưng, anh sợ hãi, nếu cô thật sự cứ tiếp tục khẳng khái làm theo ý mình thì phải làm sao đây?

Đường Mạn lắc đầu, “Khải Hiên, tôi đã nói rất rõ ràng, hai chúng ta thật sự cần có khoảng không gian để yên tĩnh một chút, cho nhau thời gian để suy xét tình cảm của mình dành cho đối phương, được chứ? Nếu anh cứ nhất định không chịu, ngày mai tôi sẽ dọn ra ngoài sống. Anh biết tính cách của tôi mà, anh muốn tôi làm như vậy sao?”

Anh lấy lại tinh thần, đứng rồi, cô rất quyết cường, quyết cường gấp mấy lần anh.

Cuối cùng, anh chỉ đành cười khổ, “Được, để anh dọn qua phòng kia.”

Cầm chăn gối, anh nặng nề rời khỏi phòng, cánh cửa đóng lại ở sau lưng anh, sự vui vẻ và niềm hy vọng của anh cũng bị giam lại ở trong đó. Mấy tháng kết hôn, ngoại trừ lúc đi công tác 3 ngày, những ngày còn lại chưa từng xa cô, tối tối nghe cô nói chuyện phiếm, nghe cô nói về những chuyện mình thấy được, thêm mắm dặm muối vào những tin lá cải, còn có thể nói rất sinh động và dí dỏm, điều đó đã trở thành một phần nhất định không thể thiếu trước khi đi ngủ, hiện giờ, cô nhẫn tâm, đuổi anh đi ra ngoài.

Trong lòng anh cảm thấy rất khổ sở, Đường Mạn, xin lỗi em, em thật sự không thể tha thứ cho anh được sao?

Đường Mạn bắt đầu chiến tranh lạnh với Trương Khải Hiên từ hôm nay, ban ngày, hai người vô cùng khách sáo, khiêm nhường với nhau, buổi tối, hai người đều ngủ ở phòng riêng của từng người, lúc sáng sớm, lại giả vờ như không có việc gì.

Không ai biết sự đau khổ trong lòng của cả hai.

Tối tối, Đường Mạn rúc vào trong chăn, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bản khoả suy nghĩ, lặng lẽ rơi nước mắt.

Khi Trương Khải Hiên đi ngang qua phòng ngủ, nhiều lần muốn gõ cửa, nhưng anh không có đủ can đảm để gõ cửa bước vào.

Nhưng, Đường Mạn thường xuyên dặn dò anh như trước: “Thuốc, đã chia cho anh xong rồi, sáng, trưa, chiều, toàn bộ đều để trong cái hộp nhỏ, nhớ kỹ phải uống đúng giờ.”

Cô vẫn đo huyết áp cho Trương Khải Hiên vào mỗi buổi sáng, ghi nhớ nhiệt độ cơ thể, kiểm tra lượng tóc rụng trên gối anh, thu dọn sạch sẽ giường ngủ của anh.

Tất cả mọi thứ đều như cũ, chỉ là hai người càng ngày càng ít nói chuyện với nhau hơn.

Đường Mạn đi trên phố, cũng hơn nửa tháng không ra khỏi cửa, mùa đông, hiếm có một ngày tuyết không rơi, thời tiết tốt như vậy.

Gọi điện thoại ấy người bạn, tất cả mọi người đều bận rộn với công việc, mỗi người đều có công việc của chính mình, không ai có thời gian đi cùng cô. Bỗng nhiên, cô cảm thấy hâm mộ những người bạn này.

Còn cô? Thất nghiệp, mất đi tình yêu, hôn nhân tràn ngập nguy cơ, thậm chí, sự sống của chồng cũng không biết còn được bao nhiêu ngày.

Cô cười khổ.

Ngoại trừ bà Trương, những người khác ở họ Trương đều đối xử với cô rất khách sáo, chỉ có những lúc Trương Khải Hiên không có ở nhà, thỉnh thoảng bà Trương hay nói móc cô, “Nuôi con gà lâu như vậy cũng đẻ được trứng, cô ăn nhiều đồ ngon như vậy, lại không mang được một quả trứng à.”

Cô quay chỗ khác rút nước mắt. Thật muốn rời khỏi nơi đó, nhưng nếu thực sự phải đi, cô lại không buông xuống được những vương bận.

Cô ngồi trong một nhà hàng Tây, mới uống xong một ly cà phê, dư vị nồng đậm của cà phê, khiến cô nhớ đến tiệm cà phê mà mình từng làm thuê lúc học đại học.

Trong lúc vô tình, cô nhìn thấy một thông báo trên giá bên cạnh quầy bar, là thông báo tuyển dụng. Nhìn qua loa, thông báo tuyển dụng nhân viên? Cô bỗng nhiên rất muốn thử.

Quản lý có hơi nghi ngờ nhìn cô, “Cô là sinh viên à?”

Đường Mạn gật đầu, “Đúng vậy.”

Quản lý nhìn chứng minh nhân dân của cô, “24 tuổi? Tuổi tác có hơi lớn.”

Quản lý tiếp tục xem qua sơ yếu lý lịch mà cô điền, “Trước kia cô đã từng làm công tại tiệm cà phê sao, tiếng Anh của cô thế nào?”

Không làm khó được cô.

“Còn có sở trường gì không?”

Đường Mạn suy nghĩ một chút, quả thật là không có, cô đành phải nói: “Tôi còn nói được một ít tiếng Nhật, tiếng Pháp cũng hơi biết một chút.”

Quản lý nhếch mày, xem ra có chút hài lòng với cô. Sau đó, quản lý lại hỏi: “Có hiểu biết gì đối với rượu Tây hay không? Văn hóa cơm Tây nữa?”

Đường Mạn nói ra hết toàn bộ những gì mình biết.

Quản lý mỉm cười, lại hỏi: “Vậy cô đã kết hôn chưa?”

Trong đầu cô thoáng đấu tranh, cô quyết định nói dối: “Vẫn chưa.”

Quản lý gật đầu, cuối cùng nói: “Được rồi, trước tiên hãy thử việc một tuần, nếu được thì sẽ giữ lại làm việc.”

Trong lòng Đường Mạn rất vui, cô hỏi: “Lúc nào thì tôi có thể đi làm?”

Quản lý nói, “8h sáng mai, đến đúng giờ, tôi họ Triệu.”

“Vâng, quản lý Triệu.”

Ra khỏi nhà hàng Tây, cô chỉ cảm thấy ánh nắng rất tốt, cho dù là công việc thế nào, ít nhất bây giờ có thể bỏ khuyết vào khoảng không trong lòng cô, cô vô cùng mong đợi công việc này, quả thực muốn thay đồng phục làm việc, và thật lòng hưởng thụ sự mệt mỏi, vui vẻ, thích thú mà công việc mang lại ình.

Nhưng, nhất định phải nói một tiếng với người nhà họ Trương. Bằng không, cô không thể ra ngoài được.

Buổi tối, chờ tất cả mọi người ăn cơm xong, lúc này cô mới lấy hết can đảm, trước tiên nói với Trương Thụy Hằng, “Ba ơi, con đã tìm được việc làm.”

Người đầu tiên bắt ngờ chính là Trương Khải Hiên, “Em nói cái gì?”

32. Q.1 - Chương 34: Không Cho Phép Đi Làm

Cô thẳng lưng, “Em đã tìm được việc làm, ngày mai là có thể đi làm rồi, em đã quyết định.” (Tại ở trước mặt người khác phải giả vờ không có việc gì nên xưng hô phải thay đổi.)

Chu Duyệt ngạc nhiên, “Đường Mạn, nếu em muốn đi làm thì cũng phải đợi một thời gian nữa, hiện tại em sẩy thai còn chưa đến 1 tháng, sức khỏe hoàn toàn chưa hồi phục lại.”

“Không sao đâu, sức khỏe của em rất tốt.”

Bà Trương ở một bên khiển trách cô: “Họ Trương không nuôi nổi cô sao? Hay là Khải Hiên chưa cho cô tiền tiêu vặt? Cô là vợ của Khải Hiên, không lo ở nhà chăm sóc nó, lại chạy ra bên ngoài hầu hạ kẻ khác?”

Nước mắt lại tràn đầy viền mắt của Đường Mạn, cô cố kiềm nén để không rơi xuống.

Trương Khải Hiên lấy tay vỗ trán, thật đau đầu. Anh vừa tức giận vừa buồn bực nói: “Không được đi, ngoan ngoãn ở nhà.”

Đường Mạn nghiêng răng, “Em nhất định phải đi.”

Trương Khải Hiên phát hỏa, “Anh bảo em ngoan ngoãn ở nhà, không phải là em nghe không hiểu chứ?”

Đường Mạn cũng không chút khách sáo, “Đúng, tôi nghe không hiểu lời nói của anh, tôi gả cho anh không phải là bán cho anh, hiện giờ tôi muốn ra ngoài làm việc, anh đừng hòng giam giữ tôi.”

Bà Trương ném đôi đũa xuống, “Đường Mạn, cô ăn nói kiểu gì vậy? Khải Hiên là chồng cô, cô dám nói chuyện như vậy với nó sao?”

Đường Mạn cắn răng một cái, không chút nhân nhượng, “Vợ chồng bình đẳng, anh ấy nói chuyện với con như thế nào chứ?”

Trương Khải Hiên buông đũa, anh nhìn ba mẹ, lại nhìn Chu Duyệt, đúng, không thể cãi nhau, làm trò cười trước mặt mọi người, còn ra thể thống gì nữa.

Trương Thụy Hằng nhíu mày, “Ăn cơm đi.”

Tất cả mọi người đều im lặng.

Ăn cơm xong, Trương Khải Hiên chụp cánh tay của Đường Mạn, kéo tay cô đi lên lầu, lôi vào phòng, đóng cửa lại.

Đường Mạn tức giận khoanh tay đứng trong phòng, anh cũng tức giận.

“Em nói đi, làm công việc gì?”

Đường Mạn nổi nóng, “Làm nhân viên phục vụ tại một tiệm cà phê.”

Anh ngăn người, “Em lại có thể chạy đến tiệm cà phê lau bàn, bưng cà phê cho kẻ khác? Được, em muốn đi làm cũng được thôi, quay về công ty làm việc, em muốn làm việc ở bộ phận nào thì nói với anh, làm sao lại muốn chạy đến cái nơi như thế chứ? Vừa cực nhọc, tiền lương cũng không cao, em thật sự có thể làm sao?”

Đường Mạn không nể nang gì mà nói với anh, “Công việc tốt đương nhiên là có rồi, giống như Cao Nhân Tuệ đó, ban ngày làm việc vì công ty, rồi vội vã tranh thủ thời gian để phục vụ cho anh nữa, ăn hai lương được hai đãi ngộ, lãnh đạo khen, tình nhân yêu mến, công việc tốt nhất chính là như vậy sao? Có đúng không?”

Anh nhất thời bị cô cay nghiệt đến cứng họng, người phụ nữ chua ngoa này, thật sự là ở xa tí tắp cũng có thể làm nổ tung anh!

Giọng nói của anh cứng rắn, “Không được đi! Tôi nói không được đi làm là không được đi!”

Đường Mạn cũng tức giận: “Trương Khải Hiên, anh đừng hòng thao túng cuộc sống của tôi, tôi nhất định phải đi!”

Hai người xảy ra tranh chấp ở trong phòng, một người nhất định phải đi làm, một người kiên quyết không cho, cuối cùng kết thúc cãi vã trong buồn bã, sau khi đuổi Trương Khải Hiên ra khỏi phòng, Đường Mạn cương quyết, “Ngày mai nhất định phải đi.”

Sáng sớm hôm sau, vì tránh chạm trán với người họ Trương làm phát sinh mâu thuẫn nữa, Đường Mạn thay đồ ở trong phòng từ rất sớm, nhân lúc mọi người còn chưa đi ra ăn cơm, cô ra ngoài trước, quyết định ngồi xe buýt đi làm.

Từ trên lầu hai, Trương Khải Hiên nhìn cô vội vã chạy ra cửa, anh nghiêng rằng tức giận, người phụ nữ cố chấp này, hết lần này đến lần khác khiêu chiến với giới hạn cuối cùng của anh. Người khác thì nhận thấy bước vào nhà giàu là một chuyện rất thoải mái, còn cô lại coi là rác rưởi, muốn đi làm ở một nơi có điều kiện hoàn toàn không thích hợp với mình.

Anh cũng không hiểu, có đôi lúc Đường Mạn tự chế giấu bản thân là một người yêu tiền như sinh mạng, tại sao lại buông xuống một cuộc sống dễ chịu để đi ra ngoài tìm một công việc nhàm chán và tội tệ thế kia?

Đợi sau khi Đường Mạn ra ngoài, rốt cuộc anh cũng kiềm chế không được, lặng lẽ lái xe đến bên ngoài nhà hàng Tây nơi Đường Mạn làm việc, ngồi ở trong xe, tìm thấy một cái ống nhòm.

Anh có hơi chột dạ, rõ ràng ở trong đó là người vợ mà anh cười hỏi đàng hoàng, nhưng hành động của anh lại giống như tên Tây Môn Khánh đang vụng trộm như thế.

Cầm chiếc ống nhòm, anh dễ dàng tìm thấy Đường Mạn, vừa nhìn thấy, anh lại tức giận, Đường Mạn búi tóc cao lên, trên người thay một bộ đồng phục của tiệm cà phê, áo sơ mi màu trắng, áo gi lê màu vàng, anh thấy cách ăn mặc đó thì không ngừng mắng, thật xấu thật quê mùa, sắc sỡ hết như một quả trứng thối bị ném bể.

Anh bắt đầu dĩ, nhưng nhìn một chút, bên môi anh lại tràn ra một nụ cười yếu ớt, trong một đám người, cho dù là nam hay nữ, bà xã đáng yêu của anh vẫn là xinh đẹp nhất.

Trong lòng anh lại có chút xót xa, không phải không muốn cô đi ra ngoài làm việc, nhưng đột nhiên lại có một chút cảm giác mất mát, cô đi ra ngoài, sẽ nhanh chóng vui vẻ lại, mà sự vui vẻ của cô lại hào phóng đưa cho kẻ khác, cũng không bằng lòng bố thí cho anh dù chỉ một chút, anh là chồng cô, rồi sẽ thành người xa lạ của cô mà thôi.

33. Q.1 - Chương 35: Chúng Ta Ly Hôn Đi (1)

Đường Mạn thích nghi rất nhanh, bởi vì công việc của cô cũng không dùng nhiều đến kỹ năng giao tiếp lắm, nếu là trước kia, cô có thể sẽ không muốn làm một công việc như vậy, nhưng hiện giờ đã khác rồi, cô rất cần một công việc, cần một công việc mang đến niềm cảm giác phong phú, vì căn nhà đó khiến cô rất áp lực.

Hai người khách đã đi rồi, cô dọn dẹp bàn xong, bưng cà phê và ly tách lui về phía sau chuẩn bị đi, không chú ý nên đâm sầm vào một phục vụ nam đang lao đến, toàn bộ cà phê còn thừa trong ly đổ hết lên người hắn.

Người phục vụ kia kêu “á” một tiếng, Đường Mạn biết mình lỡ tay, vội vàng đỡ lấy khay, ngẩng đầu lên liên tục nói xin lỗi, người phục vụ ngơ ngác nhìn cô, cho đến khi nhìn thấy cô cười ngượng ngùng, bưng ly tách vào trong, lúc này hồng vía của hân mới trở lại.

Trong lòng hân nghĩ, cô ấy thật xinh đẹp.

Ca của Đường Mạn là đến 4h chiều, khi tan ca, người phục vụ đó chủ động đến chào hỏi cô, “Cô tên là Đường Mạn à?”

Đường Mạn mỉm cười với hân, “Chào anh.”

“Tôi tên là Dịch Văn, tên tiếng Anh là David.”

“Chào, David.”

Hân mỉm cười như ánh nắng chói chang, như tiết trời tháng 5, vô cùng trong xanh, nhưng Đường Mạn chỉ khách sáo với hân cho có lệ, từ trong mắt hân, cô nhìn thấy sự nhiệt tình, đáng tiếc, cô không phải là người hân cần.

Hai ngày sau đó, tuy rằng công việc không có gì mới mẻ, nhưng mà rất vui. Chỉ khi trở về họ Trương, thời điểm không vui lại kéo đến.

Bà Trương liếc mắt lạnh lùng với cô: “Đường Mạn, không phải tôi cố ý đâm chọc cô, từ khi cô đến họ Trương, người nhà tôi cũng đâu có bạc đãi cô? Thậm chí còn đối xử với cô như cha mẹ, chúng tôi cũng rất chăm sóc cô, Khải Hiên cũng để tùy cô hết mọi chuyện, được đưa con trai xuất sắc của tôi cưới cô, quả thực là phúc của cô. Hiện giờ, sức khỏe của Khải Hiên không tốt, cô lại bỏ mặc nó để đi ra ngoài làm việc, cô có chút nào giống với người làm vợ chứ?”

Đường Mạn cúi đầu không lên tiếng, cảnh ngộ của bản thân thật sự khiến cho người khác vô cùng hâm mộ, mẹ chết, còn chưa tính là có thêm một bà mẹ kế lạnh lùng, lại có thể may mắn vớ được một bà mẹ chồng nghiêm khắc, một Từ Hi Thái Hậu điển hình, kiểm soát ham muốn vô cùng chặt chẽ, đâm chọc sắc bén, để ý điên cuồng, trên đời không có người thứ hai, thật tôn kính thật khâm phục.

Điều khó khăn nhất chính là hiện tại, suốt một ngày, cô và Trương Khải Hiên nói không được mấy câu, bởi vì ngủ khác phòng nhau, hai người chạm mặt đều rất xấu hổ, mỗi người một phòng, nếu có gặp, cũng khách sáo hết như người xa lạ quen thuộc.

Cô cảm thấy khó quá, không biết cuộc sống từ nay về sau sẽ như thế nào, nhưng cô biết, nếu cô cứ tiếp tục xem như không có gì ở lại nhà họ Trương, sẽ chỉ làm cuộc sống của cô ngày càng nhàm chán, cô tuyệt đối không muốn sống một cuộc sống như vậy.

Bà Trương hung dữ mắng con trai: “Đều tại con nuông chiều nó quá, lúc trước nó không muốn kết hôn với con, con cứ nhất định phải cưới, kết quả thế nào? Bác sĩ nói hemoglobin (1) của nó thấp, progesterone (2) cũng thấp, cho nên mới không giữ được đứa bé, bây giờ con còn che chở cho nó như vậy.”

Lần này, Trương Khải Hiên thật sự không thể nhịn được nữa, đứa bé, đứa bé, cứ nhắc đến đứa bé, nhắc đến đứa bé như đâm vào vết thương của anh, đây chính là nỗi đau của cả anh và Đường Mạn.

Anh thấp giọng nói với mẹ mình, “Mẹ, hay là mẹ cũng muốn con dọn ra ngoài sống ngay lập tức?”

Trương Thụy Hằng ở một bên lên tiếng, “Tôi còn chưa chết, trong cái nhà này tôi không có tiếng nói hay sao?”

Tất cả mọi người đều im lặng.

Trương Thụy Hằng bình tĩnh nói: “Có thể ngồi chung trên bàn ăn cơm cũng là một duyên phận, nếu đã là người nhà, tại sao không thể cùng nhau nhường một bước chứ?”

Đường Mạn cắn môi, cuối cùng, nước mắt cũng không chảy ra, nhưng lại cảm giác trong miệng có vị mặn mòi, thì ra môi đã bị cắn rách.

Bà Trương không lâu bầu nữa, nhưng vẫn hung hăng trừng mắt liếc Đường Mạn một cái, xem như một cuộc tranh chấp tạm thời đã lắng xuống.

Ăn cơm xong, Đường Mạn ngồi trong phòng ngủ, cô thở dài, quyết định phải nói chuyện một lần với Trương Khải Hiên.

Đi đến cạnh cửa, mở cửa ra mới thấy anh đang đứng trước cửa, dường như cũng muốn bước vào, kết quả cô lại mở cửa trước, ngược lại khiến anh vô cùng bất ngờ.

Cả hai đều mất tự nhiên, cuối cùng Đường Mạn lên tiếng trước, “Vào đi, tôi cũng đang có chuyện muốn nói với anh.”

Anh bước vào, ngồi xuống mặt đối mặt với cô, Đường Mạn với lấy một cái gối tựa lưng ôm vào trong lòng, sau khi hai người im lặng rất lâu, anh nói: “Anh cũng có chuyện muốn nói với em.”

Đường Mạn phân vân, cuối cùng nói: “Khải Hiên, chúng ta ly hôn đi.”

Ly hôn? Anh giật mình, ngẩng đầu lên.

Đường Mạn tránh tiếp xúc với ánh mắt của anh, trong lòng Trương Khải Hiên nhất thời căm giận, ly hôn? Cô tìm mình nói chuyện lại là muốn nói chuyện này? Không có cửa đâu. Anh tìm cô là muốn nói với cô, Đường Mạn, chúng ta dọn ra ngoài sống đi, đổi một hoàn cảnh mới bắt đầu lại lần nữa, anh còn muốn nói chuyện nghiêm túc với cô một lần, nói với cô, xin lỗi Đường Mạn, là lỗi của anh, tha thứ cho anh, anh còn muốn, cúi đầu nữa chứ, đàn ông cúi đầu trước mặt phụ nữ một lần, không đếm xỉa đến thể diện, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, cô lại nói ra một câu không đầu không đuôi thế này, ly hôn?

Đường Mạn ngẩng đầu, “Khải Hiên, tôi cảm thấy tính cách và tính tình của hai chúng ta không hợp nhau, cuộc hôn nhân này vốn dĩ đã thiếu cân nhắc, quá vội vàng mới tạo thành tổn thương của hiện tại, thay vì kéo dài đau khổ của cả ba người, chi bằng xa nhau đi, cũng để giải thoát cho chúng ta.”

Anh hừ một tiếng, “Bây giờ có phải em đã hối hận khi gả cho tôi hay không? Hay là em sợ tôi chết thì em sẽ không chiếm được tài sản, cho nên nhân lúc hiện tại còn có thể chia được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu?”

Đường Mạn nhất thời tức giận nắm chặt tay, anh còn có thể nói ra những lời thiếu đạo đức như vậy?

Lấy lại bình tĩnh, cô nói: “Tùy anh muốn nghĩ thế nào cũng được. Trương Khải Hiên, tôi thật sự cảm thấy rằng chúng ta không hợp nhau, hai người chúng ta cố gắng tìm kiếm một điểm để giao nhau, cuối cùng lại phát hiện cả hai đều giầy vò nhau, cả hai cùng thiệt hại. Xa nhau đi, Khải Hiên, tôi quá mệt mỏi rồi, tôi nghĩ anh cũng chẳng vui vẻ gì, phải không?”

“Cho nên, em muốn ly hôn phải không?”

Đường Mạn gật đầu, “Đúng vậy.”

Về mặt anh không chút thay đổi, “Được, vậy thì ly hôn đi!”

34. Q.1 - Chương 36: Chúng Ta Ly Hôn Đi (2)

Anh lại có thể dễ dàng đồng ý như vậy? Trái lại Đường Mạn có hơi bất ngờ.

Trương Khải Hiên đứng dậy đi ra khỏi cửa, cánh cửa đóng “rầm” lại, Đường Mạn lập tức giật mình.

Lúc trước, anh muốn kết hôn, cô không chịu, anh ngang ngược chinh phục cô ở trên giường, hiện giờ nói ly hôn, anh lại không dây dưa dù chỉ một câu, liền lập tức đồng ý?

Đường Mạn rơi nước mắt, thật là một tên đàn ông nhẫn tâm mà. Nếu lúc trước không phải mình mang thai, e rằng anh cũng sẽ tuyệt đối không kết hôn với mình?

Trương Khải Hiên trở về phòng, hung hăng đóng cửa lại.

Ly hôn? Người phụ nữ đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét.

Anh đang nóng nảy lượn quanh khắp phòng, nhớ tới lời nói của Đường Mạn liền tức giận, lại dám cả gan đề nghị ly hôn với tôi? Không, không, tôi tuyệt đối không đồng ý, hơn nữa, tôi còn muốn trói buộc em ở bên cạnh tôi suốt đời. Cho dù, ngày mai tôi có chết, tôi cũng muốn em phải lấy thân phận là vợ của Trương Khải Hiên xuất hiện trong lễ tang, tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận ly hôn với em.

Anh cực kỳ phẫn nộ, vừa căm hận vừa khổ sở, lại có thể đề nghị ly hôn với tôi, khi tôi thật sự yêu thương em, còn muốn bắt đầu lại lần nữa với em, em lại dùng một vẻ mặt lạnh như băng tuyết với tôi, được, em đã muốn ly hôn, chúng ta liền cùng nhau chơi đùa một chút cũng tốt.

Sáng sớm hôm sau, Đường Mạn vừa xuống lầu đã thấy sắc mặt vô cùng khó coi của bà Trương.

Đường Mạn có hơi lo lắng bất an, ở nhà họ Trương, nếu hiện tại bà Trương lộ vẻ mặt khó chịu, đa số nguyên nhân đều do cô mà ra, nhưng mà, cô cũng không biết bản thân lại chọc vào chỗ nào của vị Tây Thái Hậu (Từ Hy Thái Hậu) này.

Quả nhiên, sắc mặt bà Trương tức giận, bà gay gắt chất vấn Đường Mạn: “Tại sao lại chia phòng ngủ với Khải Hiên?”

Hóa ra là chuyện này.

Bà Trương càng thêm tức giận, “Đường Mạn, tôi đã liên tục nhẫn nại với cô, cô lại càng lúc càng quá lố tệ hại, cô là vợ của Khải Hiên phải không? Nghĩa vụ của người vợ là gì, là phải chăm sóc chồng, nên vì chồng mà sinh con đẻ cái, nhưng hiện giờ cô lại đuổi nó qua phòng khác, cuối cùng là cô muốn làm cái gì?”

Đường Mạn im lặng.

Bà Trương tức giận đến nỗi muốn bước tới tát cho Đường Mạn một bạt tai, nhìn thế nào cũng là một con què mùa, càng nhìn càng không vừa mắt.

Chu Duyệt từ trong phòng đi ra, cô đã nghe được đoạn đối thoại này, cô lập tức bước đến xoay chuyển chủ đề, “Mẹ, là tự Khải Hiên muốn dọn đến phòng khác, đừng trách Đường Mạn.”

Bà Trương xua tay, “Được rồi, đừng bao che giúp nó.”

Chu Duyệt kéo dài giọng nói, “Mẹ, mẹ cũng không phải không biết Khải Hiên, mỗi buổi tối tiếng của nó “làm” lớn như vậy, chúng ta ở dưới lầu còn nghe thấy, hiện giờ sức khỏe Đường Mạn vẫn chưa tốt, cũng chưa thích hợp mang thai, đợi đến khi cơ thể của Đường Mạn hồi phục được ít nhiều, mẹ còn phiền chuyện nó không thể mang thai sao?”

Đường Mạn hiểu được nỗi khổ tâm của Chu Duyệt, nhưng hiện giờ cô đã không cần nữa. Cô bình tĩnh nói với bà Trương, “Xin lỗi, mẹ, đích thực là con và Khải Hiên tách nhau ra ngủ, không phải tự anh ấy dọn ra, là chúng con đã thỏa thuận như vậy, hơn nữa, cũng đã nói chuyện rõ ràng, chúng con quyết định ly hôn.”

Lời này vừa thốt ra, hai người phụ nữ kia liền ngơ ngẩn.

Đúng lúc này, ở sau lưng truyền đến một giọng nói lạng lạng: “Ai đồng ý ly hôn?”

Đường Mạn quay đầu lại, Trương Khải Hiên khoanh tay, gương mặt tối sầm đứng ở sau lưng mọi người. Cô rất không hiểu, không đồng ý?

Cô không vui: “Tối qua không phải anh đã đồng ý rồi sao?”

Trương Khải Hiên làm ra vẻ không có gì, “Đúng, là tôi đồng ý, nhưng tôi chưa nói là khi nào, em muốn ly hôn phải không? Được thôi, 100 năm nữa đi!”

Đường Mạn liền tức giận suýt ngất đi, 100 năm nữa? Cái này gọi là câu trả lời gì chứ, Trương Khải Hiên, anh quả thật là một tên khốn. Cô tức giận muốn tranh luận với anh, nhưng anh trừng mắt liếc cô một cái, ngay cả để ý cũng không thèm để ý đến cô, mở cửa đi ra ngoài.

Bà Trương khóc lóc kể lể, trách móc cô: “Đều tại cô, nó đã bị bệnh rồi, cô còn muốn liên tiếp kích động nó, con trai tôi không vui, đều là tại cô, cô thật xấu xa!”

Đường Mạn cũng không còn lời nào để nói, bất cứ chuyện gì bà Trương cũng có thể bới móc tìm ra lý do để trách móc cô, cô thật là hết chỗ nói.

Cô đành bước ra cửa, hôm nay, cuối cùng tuyết cũng rơi, quả là hiểu người khác, thời tiết cũng xám xịt vừa vặn giống với tâm trạng của cô.

Tâm sự của cô chồng chất, mang theo một cặp mắt gấu trúc đi làm, có tâm sự, lại không có xe đưa, dáng đi loạng choạng bước xuống đường, chuyện xui xẻo liên tiếp, kết quả là bị trượt té, cú ngã làm toàn thân cô đau nhức, mà lúc bước vào nhà hàng Tây, lại bắt đầu hắt hơi không ngừng, nghẹt mũi, hóa ra là bị cảm.

Cô hơi sốt, cảm thấy cả người đều đau, chỉ mong giờ tan ca đến sớm một chút.

Địch Văn có ý muốn đến lấy lòng, hỏi thăm cô: “Đường Mạn, cô có tâm sự sao?”

Cô cười khổ, “Bởi vì không dự trữ đủ lương thực cho cả mùa đông, đang lo lắng không biết phải sống thế nào cho qua mùa đông này.”

Hắn cố ý nịnh nọt, “Đường Mạn, vậy thì sau khi tan ca chúng ta cùng nhau ra phía trước ăn một bữa no nê đi? Ăn xong bữa này, rồi nghĩ đến việc làm thế nào để tích trữ?”

Đường Mạn lễ phép từ chối, “David, hôm nay tôi bị cảm, thật ngại quá.”

Hắn cũng không muốn buông tay, cô gái này rất bí ẩn, cả nhà hàng cơm Tây, cô là người xinh đẹp nhất trong tất cả phục vụ nữ, con người cũng có khí chất, nhưng cô lại cứ như một khối băng ngàn năm không tan chảy, xinh đẹp lạnh lùng từ chối nhiệt tình của bất kỳ ai. Nhưng cô càng như vậy, càng khiến người ta thích thú.

Đường Mạn nhìn thấy có một vị khách đang gọi món, sau khi gọi món xong thì cô bưng lên, vị khách kia ngồi trong một góc nhỏ tựa vào bên cửa sổ của nhà hàng, quyển tạp chí trong tay che khuất khuôn mặt của người đó, sau khi Đường Mạn bưng đến, bày ra xong xuôi, mới nhỏ giọng lễ phép nói: “Thưa ông, đây là món mà ông đã gọi, mời ông từ từ thưởng thức.”

Người đó bỏ quyển tạp chí xuống, Đường Mạn vô tình liếc nhìn một cái, nhất thời hết hồn.

Trương Khải Hiên.

35. Q.1 - Chương 37: Nhận Lỗi Với Tôi

Trên khuôn mặt điển trai của Trương Khải Hiên lộ vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, “Làm sao vậy, lúc này vẻ mặt vẫn còn tươi cười với những người khách khác, vừa đến chỗ tôi, liền thay đổi thành lạnh lùng ngay, các người phục vụ khách như vậy sao?”

Cô tức giận nói: “Anh đến đây làm gì?”

“Tức cười thật, đây là nơi công cộng, chẳng lẽ tôi không thể đến sao?”

Đường Mạn khẽ cắn môi, không để ý tới anh nữa. Nhưng suy nghĩ một lát, cô lấy lại tách cà phê ở trước mặt anh.

Trương Khải Hiên ngăn cô lại: “Em có ý gì, thứ này không phải là tôi đã gọi rồi sao?”

“Bác sĩ nói anh không thích hợp uống cà phê, đổi thứ khác đi.”

“Đứng lại, tôi là khách, tôi muốn uống cái gì là chuyện của tôi, phải cần em tính toán đến đâu?”

Đường Mạn quay đầu lại, hai người đối mắt với nhau, không ai nhường ai, trừng mắt về phía đối phương.

Cô tức giận, đặt khay cà phê xuống trước mặt anh thật mạnh, nhất thời khiến nước bắn tung tóe, cô cũng không quan tâm, vứt xuống rồi bước đi.

“Cô đứng lại.” Trương Khải Hiên gọi cô ở phía sau: “Cô có thái độ như vậy hay sao?” Anh lớn tiếng quát cô, khiến những người khách xung quanh quay đầu lại nhìn.

Đường Mạn đứng lại, cô quay đầu, đi đến gần anh, đứng ở trước mặt anh, dùng một đôi mắt quật cường để nhìn anh, đúng, hiện tại vẫn là thời gian làm việc của cô, anh là khách.

Trương Khải Hiên nói, “Xin lỗi mau!”

Cô dường như không tin vào tai mình.

Anh còn nói thêm lần nữa, “Cô không nghe sao? Nhận lỗi với tôi, bằng không tôi sẽ khiếu nại cô.”

Đường Mạn hiểu ra, hóa ra đây là cách thức trả thù của anh, bắt lỗi, khiếu nại, quấy nhiễu đến khi cô không còn công việc mới thôi.

Trương Khải hiên xoay chỗ khác không thêm nhìn cô, còn nói thêm nữa: “Xin lỗi đi!”

Trưởng ca đã nghe được động tĩnh bên này, vội vã chạy đến, hoảng hốt luôn miệng hỏi tình hình thế nào.

Trương Khải Hiên lạnh lùng nói, “Hỏi cô ta đi, nhà hàng của các người lại tuyển một nhân viên phục vụ có tố chất như vậy sao? Thái độ tồi tệ, giọng điệu lãnh đạm, thái độ đối xử với khách như vậy hay sao? Tự chị nhìn xem, cà phê đổ đầy bàn như vậy, đây là cách phục vụ của các người à?”

Trưởng ca đẩy đẩy Đường Mạn, “Mau nói xin lỗi với khách đi.”

Đường Mạn đành nói: “Xin lỗi anh, tôi sẽ đổi cho anh một ly cà phê nóng ngay.”

Trương Khải Hiên cười khẩy, “Đây cũng được gọi là xin lỗi sao? Giọng điệu lạnh nhạt hết như tiếng quạ đen kêu trong mùa đông, cô chỉ phục vụ khách được như vậy thôi sao?”

Đường Mạn lập tức nổi giận, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Trưởng ca kinh ngạc nhìn hai người, chị thông minh lập tức nhìn ra mối quan hệ không bình thường của cả hai, Dịch Văn ở bên kia cũng bị tiếng động bên này thu hút.

Trương Khải Hiên cười lạnh, “Tôi muốn thế nào sao? Tôi chỉ là khách thôi, tôi đến chỗ này là để tiêu tiền, kết quả không hiểu tại sao tâm trạng tốt của tôi lại bị quấy nhiễu, còn bắn hết quần áo, cô nói xem tôi nên làm sao bây giờ?”

Trưởng ca hòa giải: “Đường Mạn, mau mau nói xin lỗi khách đi.”

Đường Mạn nhìn anh, rốt cuộc Trương Khải Hiên anh muốn làm cái gì? Suy nghĩ một lát, cô nói với trưởng ca, “Xin chị đi làm chuyện bận rộn của chị trước đi, bên này em có thể xử lý tốt.”

Trưởng ca hiểu, nếu quan hệ giữa anh ta và Đường Mạn không đơn giản, chỉ bằng để tự cô ấy giải quyết, chị biết điều lui đi.

Đường Mạn hỏi anh: “Nhất định phải đến làm khó dễ cho tôi sao?”

“Em công bằng một chút đi, nhà hàng mở cửa kinh doanh, tôi là khách đến tiêu tiền, là em trêu chọc tôi trước, một, tôi không hề bất lịch sự với em, hai, tôi không làm khó dễ em, tôi có lỗi gì chứ?”

“Khải Hiên, tôi chỉ là muốn yên ổn làm việc, dựa vào đôi bàn tay của mình nuôi sống chính mình, điều này chẳng lẽ không thể sao?”

Trương Khải Hiên nhủ thầm, đúng, không thể, em là một phụ nữ ngu ngốc, bác sĩ nói em thiếu máu, hơn nữa, sức khỏe của em còn chưa hồi phục như trước, nhất định phải chú ý đến sức khỏe mới được, nhưng người phụ nữ cố chấp và ngu ngốc này lại tự mình là đúng mà chạy ra ngoài làm việc? Kiếm tiền? Chết tiệt, em định không lo cho bản thân à.

Nhưng ngoài miệng, anh lại ngoan cố nói: “Đúng, không thể, để cho người ta biết vợ của Trương Khải Hiên tôi lại có thể ở nhà hàng bưng chén bưng đĩa, mặt mũi tôi phải để ở đâu.”

“Thì ra là anh lo lắng bị người khác nói này nói nọ, không sao đâu ông chủ Trương, tối qua chúng ta đã nói xong rồi mà, không phải chính anh cũng đồng ý lý hôn sao?”

“Hả, từ trước đến giờ, đều là Trương Khải Hiên tôi bỏ rơi phụ nữ, không có chuyện phụ nữ dám bỏ rơi tôi, em lại công khai thách thức tôi? Xin hỏi tôi có điểm nào khiến em không hài lòng? Tôi không cho em tiền tiêu xài hay là chưa cho em thỏa mãn ở trên giường? Em nói tôi nghe thử xem.”

Đường Mạn nhất thời tức giận, mặt tái nhợt đi, anh lại có thể trực tiếp nói ra những lời dung tục như vậy.

Cô thầm mắng: “Trương Khải Hiên, anh thật sự là một tên khốn nạn \$&#*#^\$.”

Anh vô vị nói, “Cám ơn em đã đánh giá công bằng, cho tới bây giờ, người khác đều chỉ khen tôi là có phong độ, đẹp trai phóng khoáng, hôm nay nhận được một danh hiệu mới mẻ thoát tục từ em, thật sự là cảm thấy không xứng.”

Đường Mạn chán nản, “Đúng, đúng, vậy thì anh cứ tiếp tục ở đây tiêu tiền đi, tôi phải đi làm việc.”

Anh kéo cánh tay cô lại, “Chờ đã, em còn chưa nói chuyện xong với tôi! Em làm bẩn quần áo của tôi, còn quấy nhiễu tâm trạng của tôi, hiện giờ tôi là khách, em là phục vụ, em nói xem chuyện này phải làm sao đây?”

“Anh muốn thế nào?”

“Lập tức thay quần áo về nhà với tôi.”

Đường Mạn mở to mắt, “Tôi vẫn còn trong ca đó!”

“Được thôi, đem quần áo của tôi đi giặt, lập tức, ngay bây giờ, liền tức khắc.”

Cô cắn răng, “Nếu không thì sao?”

“Em tin hay không tin, hiện tại tôi liền lột sạch quần áo của em, kéo em về nhà.”

“ANH DÁM!”

Trương Khải Hiên cầm cái khăn ăn trong tay ném lên bàn, đứng phắt dậy, một mực lôi cánh tay của cô đi, không thèm phân bua gì cả, kéo cô ra bên ngoài, như một con sư tử đang ngậm đầu một con linh dương nhỏ trong miệng, Đường Mạn thì không ngừng phản kháng.

Hai người lôi lôi kéo kéo thu hút sự chú ý của Dịch Văn, hần bước lại đó, chắn ở trước mặt của Trương Khải Hiên và Đường Mạn, “Vị khách này.” Hần nói, “Xin hỏi đồng nghiệp của tôi có chỗ nào làm chưa tốt?”

Trương Khải Hiên biết anh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, đáng tiếc anh không thèm cho hần cơ hội: “Cô ấy không làm mất lòng gì tôi cả, nhưng hiện giờ tôi có chút việc gấp, phải dẫn bà xã của tôi về nhà.”

Dịch Văn ngây người, bà xã, vợ sao? Đường Mạn đã kết hôn?

Trương Khải Hiên đẩy hần ra, tiếp tục kéo Đường Mạn đi, Dịch Văn hoàn hồn lại, hần xông đến, không biết sợ là gì mà đứng chắn trước mặt họ.

Hần nói: “Bất kể Đường Mạn là gì của anh, hiện giờ cô ấy là nhân viên của nhà hàng chúng tôi, hiện giờ cũng là thời gian làm việc, cho dù anh là chồng của cô ấy, cũng không thể tùy tiện ép buộc cô ấy rời đi, trừ phi chính cô ấy tự nguyện.”

36. Q.1 - Chương 38: Tình Dục Không Tình Yêu

Đúng lúc này, quản lý Triệu nhận được tin vội vàng chạy đến, vừa nhìn thấy Trương Khải Hiên lập tức nghênh đón, “Khải Hiên? Tại sao không nói sớm anh biết Đường Mạn là vợ của cậu chứ, nếu sớm biết tình hình này, mình nào dám giữ lại làm việc.”

Trương Khải Hiên nói với quản lý Triệu: “Không sao, cô ấy cũng từng nói có ý định mở một nhà hàng Tây, song cô ấy có chút hấp tấp, có lẽ là muốn thử nghiệm cuộc sống một chút.” Anh nhìn Đường Mạn: “Có phải thế không, em yêu?”

Quản lý Triệu cười ha ha, “Đường Mạn, cô cũng thật là, nếu cô muốn tự mình làm chủ thì trực tiếp nói một tiếng với Khải Hiên là được rồi, cần gì phải đến chỗ của tôi trộm nghề chứ? Chỗ tôi chỉ là miếu nhỏ ao cạn thôi.”

Đường Mạn bị hai người này đá qua đá lại, không nói gì cả.

Không thêm phân bua, anh vừa đấm vừa xoa kéo cô về nhà, Đường Mạn bốc hỏa, cực kỳ phẫn nộ, hai người vừa vào phòng liền cãi nhau.

“Bất lỗi tôi, xem tôi như con ngốc, anh rất vui có phải không?”

Anh hừ một tiếng: “Đúng, em nói đúng đó, bây giờ tôi đang rất vui, quả thật là vui vẻ tốt cùng, chẳng phục vụ hôm nay là người thăm mến em phải không, em xem thái độ của em đối với hân đi, ngọt ngào đến phát ngáy, còn đối với tôi? Lập tức thay đổi sắc mặt, lạnh lùng hết như một que kem trong mùa hè, nếu hôm nay tôi không đến đó, không phải em định sau khi tan ca liền hẹn hò với hân sao, hơn nữa, các người càng có thể trực tiếp đi thuê phòng và vân vân... ..”

Đường Mạn tức đến nổi xanh mặt, “Trương Khải Hiên, anh thật không biết xấu hổ! Tôi mới đi làm 3 ngày, anh lại có thể đổ tiếng xấu lên người tôi.”

Anh cũng mắng, “3 ngày thì sao, em cũng hẹn hò với tôi ba lần... ..”

Đường Mạn chết sững, anh lại có thể nói cô như vậy? Trương Khải Hiên cũng phát hiện bản thân nói hơi quá đáng, anh cũng im bặt.

Khóe mắt Đường Mạn đã đọng đầy nước mắt, cô gần từng tiếng mà nói, “Trương Khải Hiên, nếu có thể lựa chọn lại lần nữa, tôi thà rằng không quen anh, không tùy tiện trao thân cho anh, không kết hôn với anh, tôi vẫn là một người ngu ngốc dần dần, một Đường Mạn đơn thuần vô tội như trước kia, mà như không như hiện tại, một Đường Mạn bị anh chà đạp đến không còn lòng tự trọng, không có địa vị gì trong căn nhà này, không có sự quan tâm, không có tình yêu, vừa muốn ly hôn thì phải đeo mang sự chỉ trích của đạo đức, đầy mâu thuẫn. Tôi chỉ muốn một công việc, tôi không cần anh cho tôi tiền, tôi có thể tự nuôi mình được, thậm chí anh chán ghét tôi, không thích tôi, tôi đều biết hết, tại sao anh không rộng rãi một chút, buông tha cho tôi, rồi bắt đầu lại với cô ta, đừng hành hạ tôi nữa.”

Anh nghe xong lời nói của cô, tưởng chừng như bị đâm đến nhảy dựng lên, “Câm miệng, em lập tức câm miệng cho tôi.”

Đường Mạn cũng hét lên, “Tôi đâm vào chỗ đau của anh sao? Trương Khải Hiên, tên khốn nạn này, anh không ngừng tổn thương tôi, anh còn chính tay giết chết con mình.”

Không nhắc đến con anh còn im lặng, nhắc đến nó anh nhất thời bị đâm vào vết thương, anh cũng đau lòng vì con mà, đây là lần đầu tiên anh vô cùng mong đợi, vô cùng quý trọng chờ đợi đứa con của chính mình, đáng tiếc, chỉ một sai lầm của y học, còn có sự trợ giúp của tình nhân của anh, giữa lúc hấp tấp, anh đã gián tiếp cướp đi sinh mạng của đứa con mình.

Trái tim Đường Mạn đau như dao cắt: “Trương Khải Hiên, anh chưa bao giờ lo lắng đến cảm nhận của tôi, anh kiêu căng tự phụ vì lợi ích cá nhân, anh chưa bao giờ yêu tôi!!!”

Anh cũng nổi nóng, rống lên, “Đúng, cô nói rất đúng, là cô ngu xuẩn, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ yêu cô, dù chỉ 1 ngày cũng không!”

Đường Mạn lập tức chấn động, lời vừa nói ra, anh cũng hoảng sợ.

Sao lại nói những lời như vậy, trời ơi, đây căn bản không phải là lời anh muốn nói, hoàn toàn không phải, là anh nói một đằng nghĩ một nẻo, anh nhìn Đường Mạn, chỉ thấy trên mặt cô thoáng hiện ra vẻ kinh ngạc, tuyệt vọng, thống khổ, bất lực.

Anh liền hối hận, liền buồn bước lên để giải thích, “Đường Mạn, em... .., em, em hãy nghe anh nói.”

Đường Mạn rớt nước mắt, những gì cô đè nén bên trong liền bộc phát: “Trương Khải Hiên, anh là tên vô sỉ, tôi hận anh! Anh đã hủy đi tất cả những hy vọng mà tôi dành cho anh, còn có tình yêu của tôi đối với anh, tôi tuyệt đối không tha thứ cho anh, anh là tên dê tiện, tôi hận anh, hận anh, hận anh!”

Cô dùng hết toàn bộ sức lực đẩy anh ra khỏi phòng, anh hoàn hồn lại liền phản kháng, anh gọi: “Đường Mạn, em nghe anh giải thích đi.” Nhưng Đường Mạn dứt khoát không nghe, sức lực của cô vô cùng lớn, liều mạng đẩy anh ra bên ngoài, hai người cứ giằng co lôi kéo, đột nhiên Đường Mạn bộc phát hung hăng, cô tàn nhẫn nắm lấy cánh tay của Trương Khải Hiên, dùng sức cắn mạnh.

Trương Khải Hiên “Á” lên một tiếng, theo bản năng anh hất Đường Mạn ra, thật vả vả mới đẩy cô ra được, Đường Mạn vẫn còn liều mạng vùng tay đánh anh, cô vừa khóc vừa đánh, anh chỉ đành ôm chặt cánh tay cô lại, giữa lúc giằng co, hai người đều đứng không vững, cùng nhau ngã lên giường.

Đường Mạn vẫn ra sức đánh anh, anh thật sự là nhịn không nổi, xoay người liền nhảy lên người cô, hai tay đè chặt cánh tay cô. Đường Mạn không có cách nào động đậy, cô thét lên, vừa khóc vừa mắng: “Trương Khải Hiên, anh không phải là đàn ông.”

“Em dám mắng tôi không phải là đàn ông?”

“Tên khốn!”

Anh nhất thời phát hỏa, hay tay kéo cánh tay cô qua khỏi đỉnh đầu, với lấy máy sấy ở bàn bên cạnh, dùng dây điện của máy sấy trói tay cô lại, người phụ nữ chết tiệt này, dám mắng anh không phải là đàn ông, được, được, được lắm. Anh đè cô xuống giường, vốn định chế ngự cô lại rồi sẽ nói vài câu với cô, nhưng Đường Mạn cứ hệt như một con rái cá trơn tuột thoát khỏi sự khống chế của anh, đầu tới đâu lui hai người cứ dây dưa mãi, nhìn thấy cơ thể của cô, bỗng nhiên anh có một dự vọng mãnh liệt khác thường, vô cùng vô cùng muốn cô, cắn răng, không kịp đợi đến khi mở nút áo cô ra, anh kéo lấy áo của cô hung hăng xé một cái, nút trên áo rơi lả chả, văng đầy trên giường và dưới sàn.

Đường Mạn lập tức hiểu được ý định của anh, tình cách của cô vô cùng bướng bỉnh, cái miệng cũng không chịu thua, giờ phút này lại tức giận liên tục đập đá túi bụi, liên tục mắng tên khốn, anh càng tức, phụ nữ chết tiệt, ít mắng mấy câu thì em sẽ mất đi mấy cân thịt hay sao? Người phụ nữ ngu xuẩn này, phải làm sao mới không đối đầu với anh nữa chứ?

Một tay anh gắt gao bịt chặt miệng cô lại, tay kia thì nhanh chóng cởi quần áo cô ra. Đường Mạn càng giãy dụa, anh lại càng nổi nóng, rất nhanh chóng, anh đã cởi hết quần áo của cô.

Đường Mạn vẫn ngang bướng phản kháng, nhưng bị anh cứng rắn đè dưới thân, cô không thể nhúc nhích. Anh nặng nề đè chặt cơ thể cô, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, giờ phút này anh như mũi tên đã lên dây, thậm chí muốn cô, không cần màn dạo đầu, không cần nhẹ nhàng, anh chỉ cần khoảnh khắc kích thích tình dục, Đường Mạn vẫn còn muốn giãy dụa, dựa vọng đã cắm sâu vào thân thể cô. Sự tấn công này không hề dự báo trước khiến phần thân dưới của cô đau rát, cô hét lên theo bản năng, nhưng cái nằm trong cơ thể cô vẫn đang chuyển động, xông đến khiến cả người cô lắc lư, gần như bị xé rách thành từng mảnh nhỏ. Anh lại có thể dùng phương thức này để tra tấn cô, cô sắp thai còn chưa đến một tháng, hiện giờ còn đang bị cấm, nhưng anh dứt khoát mặc kệ, hệt như một động cơ được nạp đầy dầu, xông thẳng vào thân thể cô hết lần này đến lần khác, càng lúc càng sâu, cô không cách nào né tránh chỉ có thể bị động tiếp nhận, toàn thân mềm nhũn không còn sức để chống cự, toàn bộ không hề có cảm giác thoải mái, chỉ có đau, đau, thể xác đau đớn, trái tim đau đớn, tất cả đều là đau, mà anh, thì không chút nào thương tiếc cô, bản thân chỉ lo kịch liệt chiếm đoạt.

Trương Khải Hiên cũng lún sâu vào sự ngạc nhiên, vốn dĩ anh cho rằng mình là một người bệnh, sức khỏe không tốt, chắc chắn cũng sẽ bị ảnh hưởng đến phương diện này, nhưng không ngờ hiện tại trạng thái hưng phấn của anh rất tốt, giờ phút này trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ, muốn cô, anh muốn cô, chỉ muốn cô thôi. Đường Mạn ở dưới thân anh hệt như một cái bánh quai chèo bị anh biến hóa đủ mọi tư thế chiếm đoạt, cô quật cường cắn răng không nói lời nào, đau khổ mà chống cự, cuối cùng chống cự không được nữa, ngất đi, đợi đến khi cô lơ mơ tỉnh lại, anh liền tiếp tục muốn cô, cho đến khi cô không còn cách nào để chống đỡ nữa, hệt như một khối bột nhào, đã không còn nước mắt, đã không còn ngang ngạnh, bị anh hết xoa lại nắn, tùy ý chi phối.

Đây không phải là tình yêu, cô rút nước mắt đau đớn khi nghĩ đến, đây không phải là yêu, căn bản là anh không yêu cô, đây hoàn toàn là anh tra tấn cô.

37. Q.1 - Chương 39: Xem Ai Có Thể Cứng Rắn Đến Cùng

Đường Mạn dần dần tỉnh lại, vừa nhích thân thể, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn hết như sắp tan ra.

Cô bật đèn xem giờ, là 2h khuya. Thời gian trôi qua lâu như vậy, hôm qua bị anh mạnh bạo kéo về nhà, hai người ở trong phòng cãi vã một trận kịch liệt, rồi sau đó anh thô bạo chiếm đoạt cô, tra tấn cô, cô không thể tin được là anh lại có dục vọng và kích tình mãnh liệt như vậy, hết lần này đến lần tiếp sâu vào khác khiến cô hoàn toàn không có cách nào chịu đựng nổi, cả người đau rát hết như muốn tan ra, mà anh lại không chút nào thương tiếc cô, một lần rồi một lần, không biết mệt mỏi, không biết anh hành hạ cô bao lâu, cuối cùng cô ngất đi. Đến khi tỉnh lại, chỉ thấy bản thân hết như một con điem bị bỏ lại trên giường, trên người chỉ đắp cái chăn, anh thì đã sớm biến mất dạng.

Cô cảm thấy khó quá, một chút sung sướng khi được phục vụ cũng không có, chỉ có đau đớn bị động, anh làm xong thì bỏ chạy, cái này được gọi là gì nhỉ, quả thực giống như là cưỡng hiếp.

Chống đỡ ngồi dậy, mặc quần áo vào, vừa mệt mỏi, lại vừa đói vừa khát, cả người không còn sức, mệt lả, lúc này mới nhớ đến lúc trưa không ăn gì, lúc tối cũng chưa ăn cơm.

Cô không dám bật đèn, lần mò xuống lầu, trong phòng tối đen, chân cô lại mềm nhũn, sau khi bước còn hai bậc cầu thang, cô không đứng vững nữa, một chân giẫm lên khoảng không mất thăng bằng, cơ thể té nhào thật mạnh ở trên sàn nhà, cũng may là không cao, chỉ có hai bậc thang. Mặc dù như vậy, cú ngã này vẫn khiến cô đau nhức.

Cô cảm thấy quá tủi nhục và chán nản, đâu có ai ép cô phải gả, con đường chính là do cô chọn, hiện giờ đau khổ như vậy, thật đáng đời, tự làm tự chịu.

Trương Khải Hiền nằm trong phòng cũng ngủ không yên giấc, lần tra tấn của đêm nay, anh nhìn cô không chịu đựng nổi đau đớn, không phải là anh không thương cô, nhưng anh cũng tức giận, rõ ràng là không chịu nổi, sao lại nhất định phải ngang ngạnh như vậy? Người phụ nữ này thật là!

Lỡ tai anh nghe rõ, tiếng Đường Mạn mở cửa, anh lập tức bật xuống giường như một phản xạ có điều kiện, bước chân rón rén đến cạnh cửa, ghé tai lắng nghe tiếng động ở bên ngoài, kết quả lại đúng lúc nghe được tiếng té ngã của Đường Mạn.

Trong lòng anh gấp gáp, vừa xót xa vừa đau đớn, cô bị té sao, té có bị thương không? Té nghiêm trọng lắm không? Thật muốn lập tức mở ra xem, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà anh không mở cửa, cho đến khi không nghe thấy tiếng động gì nữa, anh mới không kiềm chế được mà mở cửa ra, rón ra rón rén bước đến đầu cầu thang nhìn xuống.

Đường Mạn đang nhón chân đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra tìm thức ăn, tìm một hồi, cô hơi thất vọng, nhà họ Trương nấu ăn tuy rất nhiều món, nhưng lượng lại ít, hơn nữa ăn xong một bữa thì quăng đi hết, không giữ lại, hiện giờ cô không có địa vị, không có chỗ đứng ở nhà họ Trương, ai lại thừa cơm cho cô chứ? Tìm tới tìm lui, chỉ tìm được một chén cơm, còn có một ít dưa chua lạnh mua ở siêu thị về.

Cô cười khổ, có ăn là được rồi, bây giờ còn kén chọn cái gì, cô lấy cơm ra, bỏ một ít dưa chua lên mặt, sau đó đóng cửa tủ lạnh lại, cẩn thận nhón chân đi lên lầu.

Trương Khải Hiền nhanh chóng quay về phòng, anh siết chặt nắm tay cắn ở khóe miệng, anh muốn mắng cô, người phụ nữ cố chấp này, cúi đầu một chút, mềm mỏng một chút chẳng lẽ sẽ khiến cô không còn mặt mũi để gặp người khác sao? Đêm nay, nếu không phải cô làm ra bộ dạng kiêu ngạo, quật cường, lạnh lùng với anh, anh cũng không đối xử thô bạo với cô như vậy, nhưng mà cô cứ khẳng khái không chịu, cắn răng, ngậm miệng, khư khư dùng một ánh mắt oán hận để nhìn anh, anh lập tức nổi giận, rõ ràng là một chuyện rất thân mật, hai người giận dỗi nên thành ra giống như hai quân giao thành vậy. Làm tổn thương cô anh lại đau lòng, thực sự đau lòng vì cô, đau lòng muốn chảy nước mắt, đau lòng đến nỗi rất muốn lập tức chạy xuống lầu, ôm cô vào lòng, ôm cô thật chặt, khề hôn cô, nhưng anh không muốn làm như vậy, cho tới bây giờ anh chưa từng nhượng bộ với phụ nữ, trước kia không có, sau này cũng không.

Anh cố chấp tự nói với mình, tàn nhẫn lên, cô tàn nhẫn với tôi, vậy thì xem ai có thể cứng rắn đến cùng, đồ đáng ghét.

Sáng sớm hôm sau, anh rời giường, đi ngang qua phòng của Đường Mạn, anh phân vân một lát, hình như hôm qua cô bị cảm, không biết sáng nay đã đỡ hơn chút nào chưa, suy nghĩ xong, anh xuống lầu nói với Tiểu Lệ, “Em xem chừng chị Tiểu Mạn một lát, nếu cô ấy vẫn sốt, nhớ bảo tài xế đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Tiểu Lệ dạ một tiếng, anh cũng đến bệnh viện để tái khám.

Bác sĩ nhìn kết quả xét nghiệm của anh, vẫn vô cùng hài lòng, “Khải Hiên, tình trạng sức khỏe của anh cũng không tệ lắm, trước mắt vẫn chưa cần làm hóa trị, bởi vì hiện tại anh dùng thuốc là tốt nhất, tạm thời xem ra tác dụng phụ của nó đối với cơ thể cũng khá ít, cho nên anh phải có lòng tin với chính mình, hơn nữa, chúng tôi cũng đang tìm người hiến tạng thích hợp, nếu như ở Đại Lục không có, chúng tôi sẽ nghĩ cách tìm ở khu Hương Cảng, tôi tin tưởng có thể có người thích hợp.”

Anh bỗng nhớ đến chuyện gì đó, “Bác sĩ Lâm, nếu tôi muốn có con lần nữa thì được không?”

Bác sĩ Lâm có hơi do dự, nhưng suy nghĩ rất lâu, ông ta mới nói: “Khải Hiên, trên nguyên tắc thì tôi không đề xuất anh làm như vậy, dù sao anh cũng đang uống thuốc, ít nhiều gì cũng có ảnh hưởng đến cơ thể, loại thuốc này làm tổn thương tinh trùng, tuy rằng không bị ảnh hưởng đến tính chất cuộc sống, nhưng tôi lo lắng nó sẽ có ảnh hưởng đến đứa bé, anh hãy chờ tôi nghiên cứu một chút với các bác sĩ khác rồi sẽ trả lời sau. Tạm thời trước mắt anh không nên có con quá gấp gáp.”

Khi về đến nhà anh lập tức đi lên lầu, Đường Mạn đã thay đồ xong, đang đọc sách ở trong phòng ngủ, ca làm việc của cô là 4h chiều nay, cho nên không vội đến nhà hàng Tây.

Thấy anh bước vào phòng, cô rất không vui, “Vào phòng không biết gõ cửa trước sao?”

Anh hừ một tiếng, “Tướng quân đi thị sát trận địa chẳng lẽ phải cần chào hỏi với binh lính trước hay sao?”

Đường Mạn cũng hừ một tiếng, “Nếu như con chuột muốn đi ăn vụng thì trước tiên hãy bước thận trọng một chút, nếu không có khi đó không phải là thức ăn ngon mà là cái bẫy chuột.”

Anh nổi giận, người phụ nữ này, thật sự là bất cứ lúc nào cũng đều có thể làm tổn hại đến 800 người mà.

Đường Mạn phớt lờ anh, anh không vui, suy nghĩ một lát, anh đi qua, lấy một hộp thuốc từ trong túi quần ra, “Đường Mạn, uống thuốc này đi.”

Dục Đình? Thuốc ngừa thai cấp, anh bắt cô uống thứ này?

38. Q.1 - Chương 40: Có Duyên Gặp Lại (1)

Đường Mạn tức giận: “Trương Khải Hiên, đây là ý gì?”

Anh cắn môi, hệt như một con sư tử đói bị nhốt trong chuồng, lưỡng lự một lúc, rốt cục thấp giọng nói, “Em uống thuốc đi!”

Đường Mạn giật lấy hộp thuốc, một phen ném vào mặt anh, “Cút ra ngoài! Nếu không muốn sinh con, từ nay về sau làm ơn tránh xa tôi ra một chút, anh nghĩ rằng tôi tình nguyện sinh con cho anh sao? Lúc trước tôi đã nói là không cần đứa bé, là anh sống chết quẩn lấy tôi, bảo tôi không được bỏ đứa bé, bây giờ anh đi ra ngoài cho tôi, lập tức ra ngoài!”

Anh cũng nổi nóng, “Được, em uống thuốc xong thì tôi lập tức ra ngoài.”

Đường Mạn đứng dậy đẩy anh ra khỏi cửa, anh quay đầu lại giữ chặt cánh tay cô, khiến cô bị dè trở lại trên ghế, “Nghe đây.” Anh rống lên: “Đường Mạn, tôi không phải không muốn sinh con, em hãy nghe tôi nói.” Thái độ của anh hơi dịu xuống, “Bác sĩ nói với tôi, hiện giờ tôi đang uống thuốc, bác sĩ chưa chắc chắn rằng đứa bé có khỏe mạnh hay không, còn có, em vừa mới sẩy thai chưa đầy một tháng, thời gian ngắn như vậy nên tôi không muốn em có thai mà bị yếu đi.”

Trong lòng Đường Mạn xẹt qua một chút an ủi, anh nói cô vừa mới sẩy thai, sợ sức khỏe cô có thể bị suy yếu nữa? Cô còn có một chút vị trí ở trong lòng anh sao? Đã có vị trí, tại sao lại đối xử lạnh lùng với cô, tại sao lại tổn thương cô thô bạo như vậy?

Cô nhắm mắt lại, “Ra ngoài, anh ra ngoài, tôi không muốn thấy anh.”

Trương Khải Hiên nghiêng rằng, anh nhặt hộp thuốc lên, cạy ra một viên, nhét vào tay cô, “Uống đi, uống nó đi.”

Đường Mạn không muốn uống, xưa nay cô đều thích mềm không thích cứng, anh mạnh bạo với cô, cô ương ngạnh đến cùng, đối chọi đến cùng.

Cô nhận lấy liền ném đi, Trương Khải Hiên tức giận, anh lại cạy ra một viên nữa, đẩy cô xuống ghế, anh cũng là người thích mềm không thích cứng, cô mạnh bạo với anh, dứt khoát anh càng nóng nảy càng cố chấp, xem ai sợ ai.

“Em uống hay không uống?”

Đường Mạn hung dữ nhìn anh, anh cũng tàn nhẫn, đưa tay kéo mặt cô qua, ngón cái và ngón trỏ hợp lực, cạy mở miệng cô, Đường Mạn hét thét rồi đá, chân anh đi đến trước đỉnh đầu cô, giữ chặt cô ở trên ghế, sau đó dùng lực ở tay một chút, chờ đến khi miệng cô bị bóp mạnh hiện ra một khe hở, anh nhét thuốc vào, lại cầm lấy ly nước ở bên cạnh, đổ hết vào trong miệng cô, Đường Mạn bị sặc đến ho khan.

Đến khi xác định cô đã uống thuốc xong, anh cũng xụi lơ, Đường Mạn nghiêng người tựa vào ghế, vẻ mặt không có biểu cảm gì, thật lâu sau, cô rút nước mắt.

Xin lỗi, anh rất muốn nói lời xin lỗi, anh rất muốn rơi nước mắt, nhưng mà, anh cũng không nói gì, thấy Đường Mạn khóc, đột nhiên trong lòng anh sợ hãi, nói không nên lời, anh hốt hoảng trốn về phòng mình.

Trong phòng, anh vô đầu nói không ngừng, Đường Mạn, chúng ta đừng cãi nhau nữa, đừng chiến tranh lạnh nữa, là lỗi của anh, anh sai rồi, em tha thứ cho anh đi, chúng ta bắt đầu lại lần nữa, chúng ta trở lại thời gian yêu đương đi, để anh theo đuổi em lần nữa, yêu em cho tốt.

Làm sao đây, nói làm sao đây, đầu anh đau như búa bổ, cuối cùng, anh cũng lấy đủ can đảm kéo cửa ra bước đến bên ngoài phòng cô, thấy căn phòng trống trơn, anh mới nghĩ đến, người phụ nữ này lại chạy đi làm rồi. Anh nhất thời giận dữ.

Đường Mạn đến nhà hàng Tây, cô vẫn hy vọng có thể tiếp tục làm việc, nhưng bất luận cô giải thích thế nào với quản lý Triệu, quản lý Triệu chỉ mỉm cười khuyên cô, “Đường Mạn, cô cũng biết tính tình của Khải Hiên mà, anh ta vô cùng cố chấp, nếu anh ta đã không thích cô đến đây làm việc, mà cô lại nhất định muốn tiếp tục làm, như vậy thì anh ta sẽ càng lúc càng cực đoan đến ngăn cản cô, chẳng phải tôi đứng ở giữa sẽ rất khó xử sao?”

Đường Mạn bất đắc dĩ vứt bỏ, làm công 3 ngày, kết thúc bị thảm.

Cô thu dọn quần áo trong ngăn tủ ở phòng thay đồ, nắn lòng phải rời đi, Dịch Văn đứng trước cửa, hần hỏi dò: “Đường Mạn, cô khỏe không?”

Trong lúc nhất thời, Đường Mạn cảm thấy chàng trai trẻ này vô cùng đáng yêu, cô ngổn ngang cảm xúc, nếu cô chưa gả cho Trương Khải Hiên, cô vẫn còn là một Đường Mạn đơn thuần, như một chai nước tinh khiết vậy, sẽ có thể bắt đầu lại một đoạn tình yêu, quen biết một chàng trai như đơn thuần vậy, sau đó hai chai nước sẽ dung hợp cùng một chỗ.

Đáng tiếc, đã đổi khác rồi.

Cô nói với Dịch Văn: “David, tuy rằng làm chung với anh không lâu, nhưng thật sự rất vui khi được quen biết anh.”

Dịch Văn hỏi: “Cái người hôm qua thật sự là chồng của cô?”

Đường Mạn gật đầu.

Dịch Văn cảm thấy hơi mất mát, nhưng hắn vẫn phóng khoáng nói, “Đường Mạn, xem ra cô cũng không vui, nếu anh ta dám có hành vi bạo lực với cô nữa, cô có thể gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào.”

Đường Mạn liền cười gượng, quá khứ và hiện tại, không biết còn có bao nhiêu cơ hội để gặp lại.

Ra khỏi nhà hàng Tây, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trời nhiều mây suốt một tuần, cuối cùng hôm nay cũng có tuyết rơi, tuy rằng không quá nhiều, nhưng bông tuyết cũng bay phất phới đầy trời.

Cô buồn khổ nói: “Bông tuyết nhỏ, bông tuyết trắng tinh, bông tuyết óng ánh bay khắp bầu trời.”

Xã hội thực sự quá phức tạp, hôn nhân thực sự quá rối rắm, nghĩ tới nghĩ lui, lúc còn nhỏ là tốt nhất. Đáng tiếc, con người phải thụ động tiếp nhận sự trưởng thành, không thể chủ động thay đổi lịch sử.

Một mình cô đi lại trên phố, không biết đã đi bao lâu, sờ bụng phát hiện ra dạ dày trống rỗng đang sôi sục.

Ngồi trong một tiệm thức ăn cay Tứ Xuyên, cô không chút khách sáo gọi ba món ăn, ăn một mạch hết sạch, no rồi, cuối cùng cũng có cảm giác an toàn.

Khi lục lọi túi xách, thăm rồi, trong ví chỉ có mấy đồng tiền lẻ. Cô nhất thời nản chí, ngồi tại chỗ sững sờ hồi lâu, đến khi lấy lại tinh thần thì nhìn thấy, cũng hơi may mắn, có mang theo thẻ ngân hàng, cô đành thu hết can đảm đi tìm phục vụ, “Chào cô, tôi là người khách ở bàn số 21, hôm nay tôi quên mang theo tiền mặt, ở chỗ này có thể cà thẻ hay không?”

Phục vụ lắc đầu.

Cô không biết làm sao: “VẬY, các người có thể đi theo tôi đến ngân hàng lấy tiền không? Tôi quên mang tiền rồi, hay là tôi viết mật mã cho cô, tự cô đi rút cũng được.”

Một chàng trai trông có vẻ là trưởng ca đi đến bên cạnh: “Vị khách nữ này, đã có người thanh toán giúp cô rồi.”

Thanh toán rồi? Đường Mạn bất ngờ, là ai vậy? Cô nhìn khắp nơi, không phải là Trương Khải Hiên cũng ở đây chứ?

Trưởng ca liền chỉ về hướng bên kia, “Là vị khách ngồi ở bàn số 26.”

Đường Mạn nhìn theo hướng hắn chỉ, bên kia có một người đàn ông ngoài 30 tuổi đang ngồi, cô nhìn anh, tâm mất tiếp xúc với anh, cô nhìn thấy một đôi mắt rất ấm áp và thân thiết.

39. Q.1 - Chương 41: Có Duyên Gặp Lại (2)

Cô cảm thấy rất lạ, anh ta là ai vậy? Trực giác tìm không ra ký ức có quen biết với anh, nhưng lại cảm thấy hình như có quen anh, điều này khiến cô vô cùng nghi hoặc.

Nhưng anh đã giải vây giúp cô, cho nên đi qua chỗ anh, “Anh ơ? Chúng ta quen biết nhau sao?”

Anh nhếch môi, vẽ ra một đường cong vô cùng nhã nhặn: “Cô tên là Đường Mạn đúng không?”

Cô gật đầu.

Anh nói: “Nhìn thấy cô, so với cái ngày gặp được cô ở gần bệnh viện XX, thần sắc đã tốt hơn một chút.”

Cô thận trọng nhớ lại, lại nhìn ánh mắt ấm áp của anh, anh mỉm cười nhìn cô. Đường Mạn nghĩ đến, khoe miệng ôn hòa, kiên nhẫn dò hỏi, à, là anh ấy?

Cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Là anh, là người mà hôm đó tôi gặp được ở gần bệnh viện.”

Hóa ra là anh, thật không ngờ trong biển người mênh mông lại có thể gặp lại người này, ngày đó khi cô té xỉu ở gần bệnh viện, người này đúng lúc ra tay giúp đỡ đưa cô trở về bệnh viện, bèo nước gặp nhau, cô không biết tên anh, chỉ nhớ rõ nụ cười ấm áp của anh, mà thật không ngờ cô gặp lại anh ở chỗ này.

Cô liền cảm thấy rất vui vẻ, anh ra hiệu bảo cô ngồi xuống chiếc ghế trước mặt mình, “Có thể ngồi xuống nói chuyện không?”

Đường Mạn gật đầu, “Thật trùng hợp, lần trước anh đã cứu tôi một mạng, lần này lại giải vây cho tôi. Thế nhưng, làm sao anh biết được tên tôi vậy?”

“Ngày đó tôi đưa cô quay lại bệnh viện, có một người đàn ông đón lấy cô, anh ta gọi cô là Đường Mạn.”

“Trí nhớ của anh thật tốt.”

Anh lập tức nói tiếp: “Không phải, là cô quá đẹp, khiến cho người khác gặp qua là không quên được.”

Đường Mạn nhất thời đỏ mặt, người đàn ông này thật biết nịnh hót.

Cô hỏi: “Không biết phải xưng hô với anh thế nào?”

“Tôi tên là Lý Văn Khải, Lý trong Mộc Tử Thành, Văn trong học rộng nho nhã, Khải trong chiến thắng trở về.”

Cô lập tức nhớ kỹ cái tên này.

Lý Văn Khải nói: “Cô Đường.”

Cô mỉm cười đáp: “Gọi tôi là Đường Mạn được rồi. Đúng rồi, tiền cơm lúc này là bao nhiêu? Tôi phải trả lại cho anh.”

Anh lắc đầu tỏ ý cô không cần khách sáo như vậy, “Chuyện nhỏ thôi mà, lúc ăn cơm tôi nhìn thấy cô hơi quen quen, sau khi nhận ra cô thì ngượng ngùng không dám chào hỏi, cho đến khi nhìn thấy cô lúng túng cầm ví tiền, nhớ đến có thể có thể cố đang lo lắng vấn đề tiền cơm, nên thuận tiện thanh toán giúp cô.”

Lời nói thoái mái tự nhiên, hết như một người bạn cũ quen biết Đường Mạn đã lâu.

Người phục vụ bưng hai ly nước và một đĩa trái cây đến, nhiệt tình chào hỏi anh: “Giám đốc Lý, mời anh dùng thoải mái.”

Đường Mạn hiếu kỳ, “Hình như rất quen với anh, giám đốc Lý, anh thường xuyên đến đây à?”

“Vâng, có thể là do thường xuyên uống rượu nên thần kinh có hơi tê liệt, ăn thức ăn khác thì không có khẩu vị, món cay Tứ Xuyên cay một chút có thể kích thích dây thần kinh cảm giác.”

“Giám đốc Lý, anh làm công việc gì vậy?”

“Tôi là giám đốc tiếp thị CVS (Concurrent Versions System) ở Trung Quốc.”

Đường Mạn cảm thấy kính nể, “Xã hội càng lúc càng phát triển, anh lại làm việc tại một công ty có sức ảnh hưởng như vậy, thật sự... ..” Trong đầu cô cân nhắc từ: “Rất không dễ dàng.”

“Thật ra tôi cũng chỉ là một người làm công thôi.”

Cô nói tự đáy lòng: “Thật sự rất hâm mộ công việc mưu sinh thế này, lãnh đạo truyền đạt chỉ thị xuống dưới, làm lính thì chỉ cần cố gắng thật tốt rồi đến cuối tháng còn có tiền để lấy, nghĩ đến thật sự là một chuyện rất thoải mái.”

Anh tò mò, “Cô không đi làm sao?”

Cô lắc đầu, “Chồng tôi không thích tôi ra ngoài làm việc.”

“Người nhìn thấy ở bệnh viện ngày đó, là chồng cô à?”

“Ừ.”

Lý Văn Khải cảm thấy khó hiểu, “Cô đã muốn đi làm, vì sao chồng cô lại không đồng ý?”

Đường Mạn cười gượng, bản thân tím lợc qua loa: “Tính cách của hai chúng tôi không hợp nhau, anh ấy thích nuôi chim, tôi lại thích nuôi chó.”

Anh gục gặt mỉm cười. Chỉ cảm thấy trong lòng cô gái trẻ này chứa đầy tâm sự, tuy rằng lạnh lùng, nhưng xinh đẹp như một quả đào, nhìn thấy cô rất có cá tính.

Đề tài mở ra, hau người bắt giác trò chuyện rất nhiều, Tuy rằng đều là những việc vặt vãnh, có điều trong mùa đông vắng lặng thế này, bên trong áo ấm, gặp được một người có duyên, cũng có thể nói là một chuyện vô cùng thoải mái.

“Vậy còn anh?” Đường Mạn hỏi: “Giám đốc Lý đến Sơn Đông để công tác sao?”

“Đúng vậy, tháng này tôi đi khảo sát thị trường Sơn Đông, thành lập văn phòng ở Thanh Đảo.”

Đường Mạn à một tiếng.

“Thật ra thì quê của tôi cũng ở Sơn Đông, chẳng qua là đến đời ba tôi thì dời đến Thượng Hải, lần này trở về quê, do ở phía nam thời gian dài như vậy, lần về quê này nhìn thấy tuyết rơi, thật đúng là rất phấn chấn.”

Đường Mạn cũng mỉm cười, “Ha ha, vừa nói đến chuyện tuyết rơi, tôi liền nhớ đến bài văn viết lúc tiểu học, hàng năm vào mùa đông có tuyết, lập tức sẽ viết một bài văn về “Trận tuyết đầu tiên” Thật sự là năm nào cũng có trận tuyết tương tự, năm nào cũng có bài văn giống nhau.”

Anh cũng cười, “Còn có Ngày nhà giáo, đến Ngày nhà giáo mỗi năm, lập tức sẽ có một bài văn viết về thầy cô giáo, bởi vì ở trường thật sự tôi học là có 4 phần, cho nên viết văn như vậy đúng là một sự tra tấn rất khổ sở, cuối cùng tôi thật sự nhịn không nổi nữa, viết lên vài chữ “Em ghét tập làm văn” nộp lên, cuối cùng thầy giáo phạt tôi viết câu này 1000 lần, viết một mạch đến tối khi trăng lên, tôi vẫn còn chưa viết xong.”

Hai người nhìn nhau cười.

Không biết do thời gian ở nhà quá lâu, tiếp xúc ít người quá hay là do nguyên nhân nào khác, Đường Mạn có một cảm giác mới quen đã thân với Lý Văn Khải, có cảm giác mới gặp đã hợp nhau.

Nhắm tính thì mới gặp mặt được hai lần, lần đầu tiên chỉ có nói vài câu, hôm nay xem như mới chính thức ngồi xuống trò chuyện, bất quá, cô thích tán gẫu với anh.

1: Anh ngoài 30 tuổi, nhưng ngồi trước mặt một cô gái hơn 20 tuổi, không khoe khoang khoác lác, không nịnh nọt xã giao, anh có chừng mực.

2: Cách nói chuyện của anh khá dí dỏm, cử chỉ phóng khoáng, khiến người khác có cảm giác đúng mực, rất có tác phong lãnh đạo, cũng có phong thái trưởng giả. Anh có khí chất.

3: Diện mạo của anh tuy rằng không đẹp trai bằng Trương Khải Hiên, nhưng khuôn mặt anh tuấn lãng, ánh mắt sáng ngời, trên khóe môi luôn mang theo một nụ cười khiêm tốn. Anh có phong độ.

4: Anh học rộng hiểu nhiều, kiến thức rộng rãi, trò chuyện với anh, cho dù có mắc kẹt, nhưng anh có thể tìm được đề tài để ráp vào một cách nhanh chóng. Anh có học vấn.

Cho nên, cô thích người bạn như vậy, cũng thích nói chuyện phiếm với người như vậy.

Bất giác, vậy mà cũng nói chuyện không ít, cho đến khi những người khách khác đều đã đi hết rồi, lúc này Đường Mạn mới giật mình, “Chúng ta như vậy, đã chiếm dụng thời gian của người ta, có phải không tốt lắm hay không?”

Anh nhìn về bên kia, “Không sao, tôi quen với ông chủ mà.”

Nhưng Đường Mạn vẫn cứ xấu hổ, “Hôm nào có thời gian, tôi sẽ mời anh ăn cơm.”

Đúng lúc này, điện thoại của Đường Mạn reo vang, cô lấy ra, nghĩ cũng không cần nghĩ, nhất định là Trương Khải Hiên.

Quả nhiên, ở đầu dây bên kia, Trương Khải Hiên sốt ruột hỏi cô: “Em đang ở đâu?”

“Tôi ăn cơm ở bên ngoài.”

“Em ăn cơm một mình à?” Anh nghe thấy giọng nói có chút nghi ngờ.

Đường Mạn đáp, “Không phải một mình, tôi cùng một người bạn khác phải ngồi xuống nói chuyện, thế nào, anh muốn đến xem à?”

“Lập tức về nhà, có hai người bạn ở nơi khác đến gặp tôi, buổi tối ăn cơm cùng bọn họ.”

Đường Mạn nổi giận, giọng điệu độc tài như vậy, anh nói tôi về thì tôi phải về sao, cô dứt khoát ngang bướng một lần với anh, “Thật xin lỗi, cuộc hẹn bên này của tôi vẫn chưa chấm dứt, nếu anh có việc, tự anh đi một mình là được rồi.”

40. Q.1 - Chương 42: Đò Đàn Ông Đối Trá Thối Tha

Cô không thèm thanh minh gì cả rồi cúp máy, Lý Văn Khải đang nhìn cô, thấy vẻ mặt cô hơi giận, anh chỉ thần nhiên giúp cô giảng hòa: “Xem ra cô và người đại diện của cô xảy ra một chút hiểu lầm nhỏ nhỏ rồi.”

Đường Mạn đành cười, “Anh nói rất đúng, anh ấy không chỉ là người đại diện của tôi, còn là một con tàu khu trục (1) vô cùng tận tụy với công việc.”

(1) Tàu khu trục: tàu chiến loại lớn có trang bị ngư lôi, pháo cỡ lớn hoặc tên lửa, chuyên làm nhiệm vụ trinh sát, tuần tiễu, hộ tống, tập kích, phong tỏa đường biển.

Cũng không đúng lắm, công việc của Đường Mạn, bị tàu chiến Trương Khải Hiên này xua đuổi ra gần biển, sẽ không thể quay trở lại.

Cô nói với Lý Văn Khải: “Giám đốc Lý, thời gian cũng không còn sớm nữa, hôm nào lại hẹn gặp anh.”

Anh gật đầu, gọi điện thoại cho lái xe, hai người bước ra bên ngoài, vừa ra khỏi cửa thì phát hiện thấy lúc đến, tuyết vẫn chỉ là những bông hoa tuyết bay nhẹ nhàng, hiện giờ lại gió tuyết mịt mù.

Chiếc xe màu đen của Lý Văn Khải mang biển số Thượng Hải từ chỗ khác chạy đến, vũng vàng dừng trước cửa tiệm.

Anh nói: “Để tôi đưa cô về.”

Thời tiết như vậy, một mình tự đón taxi ở bên đường, quả thật có hơi lẻ loi, đương nhiên cô sẽ không từ chối.

Ngồi trong xe, hệ thống sưởi mở vừa vặn thích hợp, hết như mùa xuân ấm áp. Cô nhin không được nói: “Giám đốc Lý, rất hân hạnh được biết anh.”

Khóe môi anh cong lên, dường như luôn mang theo một vẻ tươi cười ấm áp của một người lãnh đạo quốc gia, “Đường Mạn, tôi cũng rất vui khi được quen biết cô.”

Đây là lời thật lòng của Đường Mạn, cùng trò chuyện với anh, cô thật sự cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng cô cũng không để cho anh đưa mình về trước cổng nhà họ Trương, khi xuống con đường nhựa dẫn vào khu biệt thự, cô bảo người lái xe dừng lại, hơn nữa, dường như bên ngoài tuyết đã rơi nhỏ hơn chút ít.

Cô nói: “Giám đốc Lý, đưa đến đây thôi, hôm nào có thời gian, tôi gọi điện thoại cho anh.”

Anh không truy hỏi cô chút nào, cũng không thăm dò cặn kẽ, cô nói chỉ đưa đến đây thì chính là đưa đến đây thôi.

“Vâng, tạm biệt Đường Mạn.”

Đường Mạn bước xuống xe, bước nhanh về hướng biệt thự nhà họ Trương.

Anh ngồi lại trong xe có chút thất thần, tài xế quay đầu xe chạy đi rồi, anh còn không nhìn được nhìn về phía sau, cho đến khi không còn thấy bóng dáng của Đường Mạn nữa.

Kỳ thực cô rất đẹp, nhưng giữa chân mày lơ mờ chứa một cổ ưu sầu, giống như một đóa hoa anh túc màu xanh bị mây mù che phủ, lại càng làm cho người khác muốn đưa ta ra trời đưa một chút.

Giống như một cô gái bí ẩn, anh nhớ lại, ngày đó ở gần bệnh viện, cô đứng ở ven đường, anh làm xong việc thì đi ngang qua, trong lúc vô tình đã nhìn cô một cái, đúng lúc nhìn thấy hai mắt cô đắm lệ, đáng vẻ cô độc, yếu ớt như một gốc dây dưa leo nhỏ bé lung lay sắp đổ dưới cơn bão cấp 8, lúc ấy anh đã bị cô làm cho rung động, nhìn không được tiến lên đỡ lấy cô.

Đưa cô trở về, cô không có sức để bước đi, anh đành phải bế cô, đây là lần đầu tiên trong 35 năm qua anh ôm một cô gái xinh đẹp xa lạ, khoảng cách gần như vậy, thật sự là muốn nhìn ít một chút cũng không thể. Mà gặp lại lần nữa, anh lại càng cảm giác được, tuy rằng vẻ mặt cô thoát nhìn khá nhợt nhạt và tiêu tụy, nhưng lại che giấu một vẻ ngoài thanh tú xinh đẹp.

Thật sự có duyên phận, không ngờ còn có thể vô tình gặp lại cô.

Thế nhưng, anh cũng cảm thấy lạ, cô có nhiều tâm sự lắm sao?

Đường Mạn về nhà, vú Trương đã dọn cơm xong, Trương Thụy Hằng đang đọc báo, bà Trương thì đang xem kinh kịch.

Cô thấp giọng, “Mẹ, con đã về.”

Lỗ mũi bà Trương khịt ra một tiếng buồn bực, lãnh đạm buông ra một câu. “Thật là sung sướng, yên ổn làm mợ út còn bắt người khác phải chờ.”

Đường Mạn đành phải thấp giọng hơn một chút, “Thật ngại quá, để mọi người phải chờ con, con đã ăn cơm rồi.”

Cô lên lầu, đi đến một nửa thang lầu thì thấy Trương Khải Hiên đang đi đến. Lại là bộ mặt lạnh lẽo như băng tuyết, Đường Mạn không để ý đến anh, lướt qua anh đi về phòng, anh lại đuổi tới phòng hệt như một con mèo đang vờn bắt chuột.

“Ra ngoài.” Sắc mặt cô không thay đổi, “Tôi phải thay đồ.”

“Ai đưa cô về nhà?”

Đường Mạn cảm thấy gần đây anh rất hay cố tình gây sự, không thể tưởng tượng nổi, cô ngồi xuống ghế, trả lời không chút khách sáo, “Một người bạn khác phái, cũng có thể nói là bạn trai.”

Anh bước đến, đứng ngay trước mặt cô, “Thay quần áo, đi ra ngoài cùng tôi.”

Cô nhướn chân mày, hiện giờ, cục diện của hai người đứng chất là mèo vờn chuột.

“Nếu tôi không đi?”

“Em có tin là tôi sẽ khiêng em đi ra ngoài không?”

“Vậy anh có tin là tôi sẽ biến một cuộc hẹn tốt đẹp thành một đêm tiệc đấu đá cung đình không!”

Anh giật mình, người phụ nữ chết tiệt này, anh tin.

Không biết làm sao, anh đành phải oán giận nói: “Được thôi, em không đi, tôi tìm người phụ nữ khác đi cùng tôi.”

Đường Mạn cũng cười lạnh, “Tùy anh sao cũng được.”

Trương Khải Hiên đập cửa đi ra ngoài, cô lại bắt đầu tức giận, tìm phụ nữ khác đi cùng sao, anh đi tìm Cao Nhân Tuệ à? Được thôi, người vợ này không thuận theo ý anh, còn có chiếc giường ấm áp của người tình cũ chờ anh mà, đi đi, đi đi, nhân lúc còn vận động được, vụng trộm được bao nhiêu lần thì hay bấy nhiêu.

Trong lòng Đường Mạn thầm mắng hết lần này đến lần khác, oán hận quá, cô đứng lên bật máy tính, quyết định viết lại nhật ký của hôm nay, đã lâu không viết rồi.

Chủ đề: Đồ đàn ông dối trá thói tha.

41. Q.1 - Chương 43: Nói Em Yêu Tôi

Nhớ đến đêm nay chắc Trương Khải Hiên sẽ về nhà rất muộn, biết anh về nhà cũng sẽ không đến quấy rầy cô, cho nên cô yên tâm mở nước và bồn tắm lớn, sau đó ngâm mình vào bên trong, tắm nước ấm thật sảng khoái, sau khi lau khô tóc, cô nằm lên giường.

Đêm đã rất tối, hơn nữa tuyết cũng không còn rơi, ánh trăng khuyết bị mây che khuất, mọi thứ ngoài cửa sổ đều mờ ảo. Không biết hiện giờ tên đàn ông thói tha đó đang làm gì, Đường Mạn thở dài, giết người cướp tiền phóng hỏa, Trương Khải Hiên.

Đau đầu, cô chỉ cảm thấy đau đầu, nhưng bất luận thế nào cũng không ngủ được, cuối cùng, đành phải uống hai viên thuốc an thần thì mới lơ mơ ngủ thiếp đi. Trước khi ngủ, nghĩ rằng Trương Khải Hiên sẽ không đến quấy rầy mình, cô yên tâm cởi bỏ áo ngủ, dứt khoát ngủ không mặc gì cả, như vậy có thể đi vào giấc ngủ sâu hơn.

11h khuya, Trương Khải Hiên mới trở về, đêm nay có hai người bạn của anh đến thăm, từ trước đến nay họ đều ăn cơm nói chuyện đến khuya, khi về thì phòng Đường Mạn đã tắt đèn, đóng cửa, anh thở dài.

Trở về phòng, anh vừa ngái ngủ vừa thay quần áo, phát hiện không có quần lót để thay, cau mày suy nghĩ nhiều lần, rốt cuộc lấy hết can đảm đến phòng ngủ của Đường Mạn để tìm, anh biết đồ để ở đâu, bước chân rón rén, hẳn là sẽ không đánh thức cô.

Trong phòng ngủ đã tắt đèn, nhưng phía dưới đầu giường, Đường Mạn thường hay cất một bóng đèn ngủ nhỏ, tỏa ra thứ ánh sáng thật ấm áp, đúng lúc có thể giúp anh nương theo ánh sáng mà kéo ngăn tủ ra, từ ngăn kéo đồ lót phía bên trái tìm thấy quần lót của chính mình, tìm xong cái này, anh vô tình liếc nhìn Đường Mạn một cái.

Nhìn thoáng qua, anh liền muốn mắng.

Phụ nữ chết tiệt, có lẽ hệ thống sửa quá ấm áp, cô nghiêng người ôm chăn ngủ say sưa, bên ngoài cái chăn lộ ra một cánh tay và nửa phần chân, rất rõ ràng, cô chẳng mặc gì.

Đáng ghét, anh nghiêng rằng, cô có ý gì vậy, không khóa cửa phòng mà còn ngủ không mặc đồ, lại mở ngọn đèn nhỏ xíu như vậy nữa.

Đường Mạn ngủ mơ màng, dường như trong mơ, cô giống như một con rùa nhỏ bị người ta lật ngửa người lên, chống vó, còn chưa kịp phản ứng gì, thì một thân hình nóng rực như ngọn núi đã đè lên cô, cô hoang mang mở mắt ra, nhất thời hoảng sợ, chồng của cô? Trương Khải Hiên hết như một con cá chạch âm thầm bò vào đây từ khi nào? Chết tiệt, anh cũng cởi trần như nhộng từ khi nào vậy, giờ phút này anh đang nằm trên ngực cô, tham lam cắn mút nơi mềm ngọt của cô, tay kia còn hướng xuống dưới bụng cô.

Đường Mạn lập tức phát hỏa, cô ra sức đẩy đầu anh ra khỏi ngực mình, “Trương Khải Hiên, anh muốn làm gì?”

“Nhà của tôi, giường của tôi, phụ nữ của tôi, em nói xem tôi muốn làm gì?”

Đường Mạn gắng sức muốn giơ tay đánh anh, nhưng cả người không có sức, giờ phút này, cô thật sự rất muốn giết người, nhưng lại không có sức lực để phát huy.

Làm lợi cho anh quá.

Tác dụng của thuốc an thần và thuốc cảm gộp lại, biến cơ thể cô mềm nhũn như cộng mỳ.

Anh thuận lợi suông sẻ biến cơ thể của mình thành đường cao tốc, mặc sức tự do tự tại chạy như bay.

Không còn sức, cô chỉ có thể dùng miệng khê mắng anh, vậy mà anh đột nhiên xoay mặt của cô lại, nhắm thẳng miệng cô mà hung hăng hôn xuống, chiếc môi trực tiếp quần quít lấy cô, suýt chút nữa đã cắn rách môi cô, Đường Mạn tức giận, cô dùng sức cắn một cái, phút chốc cắn rách môi anh, vị mằn mặn lập tức tràn đầy khoang miệng của hai người.

Trương Khải Hiên ngẩng đầu, Đường Mạn cũng trừng mắt nhìn anh, anh đột nhiên xoay mặt cô qua, thấp giọng nói với cô: “Nói, nói em yêu tôi.”

Đường Mạn trợn to mắt, cái này cũng giống như một phút trước thì đánh mày một gậy, một phút sau lại ày một quả táo ngọt.

Cô tức giận mắng một câu, “Đồ đàn ông dối trá thối tha.”

Anh tàn nhẫn siết cổ tay cô, bóp đến đau đớn, “Nói, nói em yêu tôi.”

Cô càng tức giận, “Đồ đàn ông dối trá thối tha.”

Anh bốc lửa, lật người cô lại, hung hăng tát thẳng xuống mông cô một phát, tiếng tát vừa vang vừa giòn, lại nói: “Nói, nói em yêu tôi.”

Trên mông của Đường Mạn nhất thời nổi rõ năm dấu tay, cô đau đớn muốn khóc, nhưng vẫn mạnh miệng không khuất phục, “ĐỒ ĐÀN ÔNG DỐI TRÁ THỐI THA!”

Anh tức giận, đành rống lên: “Cô mềm mỏng một chút thì cô sẽ chết hay sao?”

Đường Mạn cũng tức giận, mềm mỏng sao, không, mềm mỏng thì sao chứ, Trương Khải Hiên anh lên lút vụng trộm với tình nhân ở sau lưng tôi, bên này còn hy vọng tôi có thể mềm mỏng với anh sao?

Cô dứt khoát không hé răng, ngậm chặt miệng, cắn răng ngang bướng.

Trương Khải Hiên nằm xuống, cắn một cái thật mạnh vào vai cô, cô đau đến khóc lên, “Đau quá đau quá, Trương Khải Hiên, tên khốn này.”

Có lẽ là cô khóc khiến anh sinh lòng trắc ẩn, anh không cứng rắn như vậy nữa, nằm ở trên người cô, động tác cũng nhẹ đi rất nhiều, Đường Mạn cũng không bướng bỉnh nữa, lúc đầu thì khóc lớn sau đó thì khóc thút thít, mà tiếng khóc uyển chuyển lại giống như một khúc hòa giải êm ái, làm anh mở cờ trong bụng, một lần rồi một lần, anh phát động tấn công, cuối cùng, Đường Mạn cũng không thể chịu đựng nổi, tay cô nắm chặt lấy đầu giường, cùng chuyển động nhịp nhàng theo cơ thể của anh, cô ngâm khê.

Cuối cùng, anh cũng giải phóng bản thân, ôm cô từ phía sau, quần quít chặt chẽ lấy cô, hệt như hai dây leo ở chung một chỗ.

Anh mắng: “Đường Mạn, em là củ cải trắng nấu không nhừ mà.”

Cô cũng hừ một tiếng, “Trương Khải Hiên, anh là đồ đàn ông dối trá thối tha.”

42. Q.1 - Chương 44: Anh Làm Cho Người Khác Bẩn Loạn (1)

Đường Mạn bước vào tiệm cà phê, rất dễ dàng nhìn thấy Lý Văn Khải.

Lý Văn Khải mỉm cười với cô, cô cảm thán, giống như trời thu mát mẻ.

Đường Mạn cũng cười nhàn nhạt với anh, anh cảm thấy, thật giống như mùa xuân ấm áp.

Đường Mạn áy náy nói: “Tôi hẹn anh ra ngoài, lại còn bắt anh phải đợi, thật ngại quá!”

“Không đâu, cô đâu có đến muộn, chỉ là mỗi lần hẹn, tôi có thói quen đến sớm.”

Chắc là vậy, Đường Mạn nhủ thầm, nếu anh ấy không phải là một người làm việc cố gắng và nghiêm túc, làm sao có thể ngồi vững ở vị trí tổng giám đốc tiếp thị khu vực Trung Quốc ở một công ty đa quốc gia chứ.

Cô rất thích ngồi xuống trò chuyện với anh, dù sao anh đã từng giúp đỡ mình, Đường Mạn rất áy náy, có qua có lại, nên muốn mời người ta lại một lần.

Hai người ngồi nhăm nháp cà phê tại Starbucks, nói chuyện trên trời dưới đất, thoải mái tự tại.

Giọng nói của Lý Văn Khải rất ôn hòa, mặc dù là ở miền Nam khá lâu, nhưng giọng nói cũng không đậm khẩu âm miền Nam, nói tiếng phổ thông rất chuẩn, hơn nữa, giọng nói hùng hồn, khi cất tiếng nói là hết như chìm vào trong đó, thật giống với giọng nói của tổng giám đốc trong bộ phim Hàn Người quản lý khách sạn (1), rất có sức hút, khiến người khác không kiềm chế được, vừa nhìn một lần đã yêu.

(1) Bộ phim của MBC năm 2001: Diễn viên Kim Seung Woo, Bae Yong Joon, Song Yun Ah, Song Hye Kyo...

Đường Mạn cảm thấy mình thật buồn cười, đối với một người còn chưa quen thân lắm, lại có thể đánh giá nhiều như vậy.

Nhưng mà, cô không thể không thừa nhận, anh rất có sức hấp dẫn, tuy rằng anh không trẻ tuổi anh tuấn bằng Trương Khải hiền, nhưng trên người anh có mùi vị của đàn ông chín chắn, không thể cưỡng lại được. Anh gần 35 tuổi, nhưng mà, không giống với những người đàn ông trung niên bụng phệ, trên trán bóng loáng chất nhờn, hoặc là giọng điệu bốc phét của mấy người làm kinh doanh, còn có dạng đàn ông khi thấy mấy cô gái trẻ, ánh mắt liền thêm thuồng, chỉ hận không thể dùng mắt để lột sạch người ta ra, hay loại ánh mắt mê đắm muốn đè lên giường, quả thật, nếu không phải Đường Mạn đã kết hôn, anh là một người đàn ông khiến người khác phải bấn loạn.

Hiện tại, anh ngồi trước mặt cô, đơn giản chỉ ba miếng sandwich, bánh ngọt, hai ly cà phê, vô cùng bình dị, buổi trò chuyện của hai người cũng vậy, vô cùng đơn giản.

Đường Mạn hỏi anh: “Anh làm tiếp thị, như vậy thì tổng giám đốc tiếp thị chủ yếu phụ trách công việc gì?”
Hỏi xong cô mới phát hiện, đây là câu hỏi gì vậy, không có chiều sâu, ngu ngốc không chịu được.

Lý Văn Khải mỉm cười trả lời: “Thực ra công việc của tôi vô cùng đơn giản, phần lớn nghiệp vụ đều do đồng nghiệp của tôi làm, tôi chỉ là đến khảo sát xung quanh, hoặc là nghiên cứu một chút với mọi người làm thế nào để thổi phồng trái cà chua có thể lớn như trái dưa hấu, hoặc là đến huấn luyện đồng nghiệp cùng nhóm một chút, để cho bọn họ học được cách làm thế nào để cố gắng hết sức thuyết phục khách hàng, để cho khách hàng lấy tiền trong túi họ ra đưa cho chúng tôi mà không chút do dự.”

Anh lại giải thích: “Đương nhiên, chỉ là nói đùa thôi.”

Đường Mạn cười, đương nhiên chỉ là nói đùa, anh là một tổng giám đốc tiếp thị của một công ty đa quốc gia, cho nên nghiệp vụ tuyệt đối không chỉ là ký tên trên văn kiện mà thôi, tổng thể trong giới này, ngồi ở bên cạnh bàn ăn giống y như cái thùng cơm, vui chơi giải trí cùng một đồng kẻ bất tài, phải triệt để biến mình thành một thùng cơm.

Đường Mạn chú ý nụ cười của anh, rất nhạt, nhưng cũng rất ấm áp, rất tao nhã, anh có khí chất vô cùng, loại cảm giác này giống cái gì nhỉ? Giống như, à giống như bạn đang ở mùa đông, đi đến KFC mua một ly nước Pepsi có đá, bên ngoài tiết trời lạnh giá như vậy, hệ thống sưởi bên trong lại ấm áp, dưới sự chênh lệch nhiệt độ đó, độ lạnh của Pepsi từ từ giảm xuống ở trong miệng của bạn, đầu tiên là lạnh lạnh, sau đó, theo khoang miệng chảy xuống cổ họng, chảy vào dạ dày, dần dần, ấm lên, cảm giác rất thích thú.

Ở trước mặt anh, Đường Mạn hết như một con cừu non không biết chuyện đời, chỉ biết hỏi một số vấn đề ngu ngốc.

Vì thế, cô liền bắt đầu một số vấn đề nhằm chán khiến người khác vô cùng kinh ngạc.

“Tổng giám đốc Lý, bình thường anh thích môn thể thao nào?”

“Tôi thích chơi bowling.”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì chơi bowling có thể duy trì vóc dáng, phụ nữ đều ghét đàn ông bụng phệ mà.”

“Vậy hàng năm lãnh đạo cao cấp có được dùng ngày nghỉ phép không, hoặc là du lịch nước ngoài và ...v.v...?”

“Mang tiếng là nghỉ phép nhưng thật ra chỉ có vài ngày, hơn nữa dường như chưa bao giờ được du lịch nước ngoài. Bây giờ nền kinh tế còn đang khủng hoảng, hơn nữa mấy gia đình bản địa giàu có cũng không thấy có dư lương thực nữa là.”

“Tôi nghe nói công ty lớn như của các anh, một năm đều có tiền lương tháng 14.”

Anh cười ha ha, “Đường Mạn, cô đáng yêu thật đó, tuy rằng công ty chúng tôi có chi nhánh ở Trung Quốc, nhưng đừng quên, tuy rằng hiện tại nó đóng trụ sở ở nước xã hội chủ nghĩa, nhưng bản chất vẫn là nước tư bản chủ nghĩa.”

Đường Mạn cũng cười, cô cảm thấy vấn đề của mình hơi tẻ nhạt, điều làm người khác cảm kích là anh không thấy phiền, ngược lại còn kiên nhẫn, tốt bụng giải thích, cũng giống như một giáo sư nghiêm túc, viết đề bài trên bảng, nhưng bên dưới chỉ có một sinh viên, anh vẫn giảng giải nghiêm túc và tận tình như trước.

Có qua có lại, anh cũng hỏi Đường Mạn một số câu, thế nhưng cũng là mấy câu hỏi ngớ ngẩn.

“Đường Mạn, trước đây cô có đưa mảnh giấy nhỏ cho bạn nam học chung không?”

Đường Mạn mạnh dạn trả lời, “Có, lần đầu tiên tôi thích một bạn nam ngồi bên cạnh, cố lấy hết can đảm gửi giấy cho cậu ta, kết quả bị cô giáo bắt được.”

Anh mỉm cười, “Cô giáo có khẻ tay cô không?”

“Không có, cô giáo là một phụ nữ 40 tuổi, cô nhặt tờ giấy lên xem, lớn tiếng nói, Đường Mạn, em vào lớp thì lơ đãng, vì để trừng phạt em, cô sẽ đọc lớn nội dung trong tờ giấy này, để xem em còn dám lơ đãng trong giờ học nữa hay không.”

“Cô giáo tàn nhẫn như vậy à?”

“Lúc ấy tôi sợ đến nổi mặt trắng bệch, kết quả cô giáo đọc lớn lên, Mạc Kính Văn, bạn cầm bài tập toán của tôi mà chép nè.”

Lý Khải Văn thật tò mò: “Cô thực sự viết như vậy sao?”

Đường Mạn cười, “Thật ra tôi viết là, Mạc Kính Văn, mình thích cậu.”

Hai người đều cười rộ lên.

Đều là những vấn đề nhỏ chẳng đi đến đâu, nhưng anh một câu tôi một câu, những chuyện vụn vặt này, hai người lại có thể tán gẫu liên miên suốt 2 tiếng đồng hồ.

Anh bỗng nhớ ra gì đó, thử hỏi dò: “Ngày đó về nhà, chồng cô không hỏi cô cái gì sao?”

43. Q.1 - Chương 45: Anh Làm Cho Người Khác Bẩn Loạn (2)

Đường Mạn điềm nhiên như không đáp, “Có hỏi, anh ấy hỏi tôi ăn cơm với ai, tôi nói với anh ấy, tôi cùng ăn cơm với một người đàn ông.”

“Vậy anh ấy nói gì?”

“Anh ấy nói, vậy em không cần làm lợi cho tên đó, hiện tại thịt heo đang lên giá, nhớ kỹ lúc gọi món phải gọi thịt để ăn, tránh bị thua thiệt.”

Lý Văn Khải mỉm cười không nói gì, trong lòng anh sớm hiểu được cô gái này đang nghĩ một đằng nói một nẻo.

Anh cười, tiếp tục tán gẫu, lại có thể từ kinh tế tài chính đến chính trị, không cái nào là không nói được, không cảm thấy được thời gian đang trôi qua.

Rất nhanh, cô nhìn thấy bên ngoài trời đã dần tối, lúc này mới kinh ngạc, một buổi chiều lại trôi qua lặng lẽ thế này, cô phải về nhà.

Cô ngạc nhiên lắm, bản thân lại có thể ngồi trong tiệm cà phê cùng với một người đàn ông quen biết chưa lâu, hệt như hai người bạn thân thiết, nói chuyện trên trời dưới đất lâu như vậy.

Lý Văn Khải thấy cô đang nhìn bên ngoài, anh lập tức nói: “Trời tối rồi, Đường Mạn, cô phải về nhà sao?”

Đường Mạn gật đầu: “Đúng vậy, hôm nay anh không cần đưa tôi về, tôi tự ngồi taxi được rồi.”

Lý Văn Khải cũng không miễn cưỡng cô: “Vâng.”

Hai người đi ra cửa, lúc bước ra, gió lạnh phả vào mặt, Đường Mạn nhin không được kéo kín áo khoác, anh lập tức quần khăn choàng cổ lên cho cô một cách tự nhiên.

Lúc anh cúi đầu quần khăn cho cô, Đường Mạn vô tình tiếp xúc với ánh mắt của anh, chỉ nhìn qua một cái, cô bỗng nhiên có chút chột dạ như đang vụng trộm, cô không dám nhìn anh nữa, cho nên hoang mang di chuyển tầm mắt sang chỗ khác, ví dụ như nhìn đám người đi ngang qua ở bên ngoài, nhìn mấy tờ quảng cáo bị gió thổi bay đi, chỉ cần có thứ gì đó để chuyển tầm mắt là được.

Hai người đi ra.

Trời tối sầm, đèn đường dần sáng lên, đám người tan ca ở xung quanh như nước thủy triều vọt tới, trên đường về nhà, mỗi người đều có tâm sự của riêng mình, không ai chú ý đến hai người đang đứng lặng lẽ ở ven đường.

Mà tiếng nhạc ở trong tiệm xung quanh vẫn còn đang loáng thoáng vọng ra, bước trên đường, lắng nghe nhịp trống của tiếng nhạc, cô vô tình nhìn lên không trung, bầu trời cao vút, ánh sao lấp lờ.

Xe taxi dừng lại, người tài xế mang theo ánh mắt dò xét, hỏi cô có lên xe hay không.

Thoáng cái, trong lòng Đường Mạn có một cảm giác sai trái, cô có hơi lưu luyến, lưu luyến không rời.

Anh đứng trước mặt cô, hai người như hai pho tượng trong tiệm mỹ thuật, nhìn chằm chằm đối phương, ánh mắt giao nhau, cũng không có lời nào để nói.

Đường Mạn nói với anh: “Tôi phải về nhà.”

Anh gật đầu.

Đường Mạn bước xuống đường, đi về phía chiếc taxi, rõ ràng chỉ có vài bước, nhưng đột nhiên, cô giật mình, bởi vì cô đang giẫm lên bóng anh, mà bóng của anh, bao trọn lấy bóng cô, bóng của cô nhỏ nhắn hoàn toàn dung hợp trong bóng của anh.

Cô rung động, bóng dáng này quá ấm áp, trong phút chốc giống như ba mẹ ngẫu nhiên nhìn đến cô một lần, ở bên cạnh cô liền có thể giúp cô ngăn gió lạnh mùa thu, giống như sự an toàn của một ngọn núi.

Mà ngay lúc này, cô liền muốn vùi đầu vào sự ấm áp đó.

Cô quay lại, mỉm cười với anh, “Tạm biệt.”

Ngay lúc Đường Mạn quay đầu lại, cô nhìn thấy nụ cười trong mắt anh, thật sự, vừa nhìn thấy nụ cười này, cô lập tức trút được hết nỗi xót xa trong lòng.

Nụ cười như thế, Đường Mạn trông chờ biết bao, người mà cô yêu nhất, Trương Khải Hiền có thể ôn hòa cho cô một lần thôi, nhưng mà, anh không có.

Ngồi trên taxi về nhà, cô rút nước mắt. Cô hiểu ra, vì sao con người rất dễ lạc lối, nhiều lúc, họ rung động, thực sự không phải đối tượng lạc lối này có bao nhiêu tiền, có bao nhiêu đẹp trai, thường chỉ là một ánh mắt, chỉ một ánh mắt ấm áp, xuyên thẳng vào trái tim con người, trong nháy mắt, đã làm rung động được người đó.

Cô khóc.

Về đến nhà, Trương Khải Hiên không ở dưới lầu, bà Trương vừa nhìn thấy cô liền bày ra vẻ mặt dưng muối, nói năng kỳ lạ, “Thật sự là một mợ út thoải mái mà, không lo cơm áo, có người nuôi, rảnh rỗi không có việc gì làm thì đi ra ngoài nói chuyện phiếm uống trà với bạn bè, Đường Mạn, cô tu luyện mấy đời mới được cái phúc ấy đó.”

Cô không nhiều lời với bà Trương, cuộc sống của bà Trương nhàm chán lâu năm, cả sân khấu nhà họ Trương chỉ có một mình bà biểu diễn, nếu ngày nào mà bà không diễn được mấy màn, bà sẽ hết như một con chó không tìm thấy góc tường để đi tiểu, giống y như bị nhện chết, cho nên cứ xem bà biểu diễn là được rồi.

Bà Trương lạnh lùng nói: “Hôm nay ba cô gọi điện thoại cho Khải Hiên, nói ở dưới quê tuyết rơi nhiều, chuồng chồn nuôi bị tuyết đè sập, toàn bộ chồn chết vì rét, tổn thất hơn 4 vạn đồng, Khải Hiên không nói nhiều lời liền gửi tiền qua cho ba cô, lựa lời an ủi ba cô, để cho ba cô mua về lại một ít, Đường Mạn, cô suy nghĩ một chút đi, Khải Hiên đối xử với cô tốt bao nhiêu chứ. Còn cô, ngày nào cũng bày ra cái bản mặt giống như bị đưa vào lãnh cung với nó, cô bày ra cho ai xem?”

Đường Mạn liền giật mình, ba lại có thể gọi điện cho Trương Khải Hiên? Quả thực, ba có gọi điện thoại nói với cô, nhưng trong tay cô làm gì có tiền? Bởi vì đang cãi nhau với Trương Khải Hiên, nên cô cũng không thể nói với anh, không ngờ ba cô lại trực tiếp gọi điện thoại cho anh.

Trở về phòng, cô rất giận, giận bản thân không có năng lực giúp ba chia sẻ buồn phiền và giải quyết khó khăn, nên giận trong lòng, bất giác rút nước mắt.

Cửa mở, cô quay đầu lại, dĩ nhiên là Trương Khải Hiên, cô nhanh chóng lau đi nước mắt.

Trương Khải Hiên đã nhìn ra, “Em sao vậy?”

Cô không nhìn anh, “Không sao, cảm ơn anh đã giúp đỡ ba tôi.”

Trương Khải Hiên có chút không vui, đi lại bên cạnh tủ, kéo ngăn tủ ra tìm quần áo của mình, ném quần áo lên giường thật mạnh, sau đó lạnh lùng nói, “Tôi muốn đi tắm.”

Cũng đúng, ở lầu hai, chỉ có phòng ngủ của cô và Khải Hiên mới có phòng tắm.

Cô đứng lên, có ý gì đâu, tắm thì tắm đi, chẳng lẽ bảo tôi nhường cho chỗ đó.

Cô xoay người bước đi, Trương Khải Hiên túm tay cô lại, anh hừ một tiếng, gần từng chữ nói: “Tôi chỉ là muốn đi tắm, em không thể chà lưng cho tôi sao?”

Đường Mạn tức giận, “Phòng tắm ở bên ngoài nhiều như vậy, mấy cô phục vụ lại có thừa, sao phải tìm bà cô già ở nhà chứ?”

Anh một mạch kéo cô vào phòng tắm, đập cửa, sau đó tựa vào cửa, giơ hai tay ra, nhếch chân mày nói: “Em là vợ của tôi, không gọi em thì lợi cho em quá rồi?”

44. Q.1 - Chương 46: Cuộc Chiến Trong Phòng Tắm

Đường Mạn lập tức muốn mắng anh, lời vừa định nói lại nuốt vào trong miệng, dù sao anh cũng trả hộ những tổn thất cho ba cô mà không chút do dự, đúng là hiện tại cô đang có cảm giác “nã nhân thủ đoạn” (1).

(1) Nã nhân thủ đoạn: Hưởng lợi từ người khác đến lúc cần thì phải giúp đỡ người ta.

Xoay người, cô không lên tiếng, cúi đầu mở nước cho anh.

Thấy cô không cãi nhau với mình, trái lại Trương Khải có chút bất ngờ, bà xã miệng mềm lạnh lợi của anh lại kinh địch buông tha mình hay sao?

Rửa sạch bồn tắm lớn, Đường Mạn bắt đầu mở nước, nước chảy ra ào ào, cô thử độ ấm của nước, cảm thấy thích hợp, lúc này mới bỏ vào bên trong chậu rửa, nhìn lại, Trương Khải Hiên đang cởi quần áo, Đường Mạn nhất thời đỏ mặt, xoay lại không nhìn anh nữa.

Trương Khải Hiên lại nhìn cô từ phía sau, Đường Mạn gầy đi nhiều, bờ vai rất yếu ớt, nắm vào thậm chí như nắm lấy xương, trong lòng anh đau đớn từng cơn, nhớ đến vừa rồi cô tình nguyện đáp ứng anh, hiểu được là do mình đã giúp đỡ ba cô, điều này khiến trong lòng anh khó chịu ít nhiều, chẳng lẽ, cô vẫn không thể đối xử dịu dàng với anh một lần, cười ngọt ngào với anh một lần như trước kia sao? Anh khổ sở, chỉ cần em cúi đầu với anh một chút, anh thật sự tình nguyện gục trước mặt em, ôm em như đứa trẻ nhìn thấy mẹ, chui vào lòng em, dựa dẫm vào em.

Đường Mạn cũng bỏ chậu rửa vào xong, vừa định nói xong rồi, lại nhìn thấy anh, nhất thời xấu hổ xoay mặt đi chỗ khác. Trương Khải Hiên đã cởi hết quần áo, trần như nhộng ở trước mặt cô, cô nhìn thấy dự vọng của anh, điều này khiến trái tim cô đập loạn xạ, tuy rằng hay người đã là vợ chồng, cũng đã từng không mặc gì đóng cửa phòng hôn nhau, nhưng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đột ngột lại nhìn thấy trần trụi như vậy, cô bối rối ngượng ngùng.

Cô khẽ nói, “Anh ngâm nước trước đi, lát nữa tôi sẽ lại vào.”

Trương Khải Hiên kéo cô lại: “Em cũng không phải là phụ nữ xa lạ, sao phải sợ nhìn tôi như vậy?”

Đường Mạn bị khơi dậy tính xấu, cô hơi bực bội: “Anh nói cũng đúng, tôi cũng cảm thấy lạ, ở bên ngoài có biết bao nhiêu phụ nữ xếp hàng tình nguyện cởi đồ lên giường lăn lộn với anh, tại sao anh lại muốn đến trên giường tôi chứ?”

Ánh mắt khó coi của Trương Khải Hiên giờ phút này hiện lên vẻ trêu chọc, để trả thù, dùng một ánh mắt vô lại nhìn chằm chằm cô: “Tôi chỉ thích hạnh hạ em!”

Đường Mạn trừng to hai mắt, càng lúc càng tức giận.

Trương Khải Hiên vui vẻ, “Nhìn cặp mắt ngang bướng của em kìa, em mắt húng thật khiến tôi thoải mái.”

Anh hừ một tiếng, ngồi vào trong bồn tắm, thốt ra một câu: “Thật sự là đã lâu không hưởng thụ sự chăm sóc như ở spa của bà xã đại nhân.” Rồi anh mắng: “Đường Mạn, em là một củ cải trắng nấu không nhừ, đám củ cải vừa nồng vừa cứng, ăn vào vừa không có nước vừa không mềm, khi cuộn với thịt nướng thì cũng ngại vì không hợp vị.”

Đường Mạn tức giận hậm hực nói: “Xem ra anh đúng là cho thì không ngọt, cướp đoạt mới thơm.” Cô lấy khăn mặt, nhúng vào trong nước cho ướt, sau đó hung hăng quăng xuống thật mạnh, đúng lúc đánh lên lưng của Trương Khải Hiên, Trương Khải Hiên trúng đòn la đau một tiếng, anh vừa định mắng, Đường Mạn ấn vai anh xuống, với lấy cái bàn chải hung hăng chà xát, “Trương Khải Hiên, tên đàn ông thối tha, có phải hầu hạ như vậy thì anh thấy thoải mái hay không?”

Trương Khải Hiên xoay lại nắm lấy cánh tay của Đường Mạn, miệng thì mắng: “Đường Mạn, chết tiệt, em thật sự quá khi dễ người khác mà.”

Có trời mới biết tại sao anh lại nói ra những lời này, quả thực giống đứa trẻ khi bị chọc giận thì mắt đỏ lên, nói giận dỗi.

Đường Mạn hừ một tiếng, “Trương Khải Hiên, anh cảm thấy đau sao? Không phải anh muốn tôi hầu hạ anh sao?” Cô đè Trương Khải Hiên lại trong nước, dùng chân giữ lấy anh, tay phải lại lấy một cục xà bông ở trên mặt bồn tắm, không nặng không nhẹ chà lên lưng của Trương Khải Hiên, “Đàn ông thú vị, anh cho rằng Trương Bá Chi đối xử như vậy với Cổ Thiên Lạc trong “Sư tử Hà Đông” đều là diễn trò thôi đúng không? Hôm nay, tôi sẽ chăm sóc thật tốt cho anh xem.”

Trương Khải Hiên bực bội, cô lại đối xử với anh như vậy sao? Tay Đường Mạn cầm cái ca, cũng không thêm để ý nhiệt độ của nước, xối thẳng vào người anh, xối đến anh không kịp chống đỡ, cuối cùng anh bốc hỏa, “Có người vợ nào như em không?”

Đường Mạn cũng tức giận, “Tôi đây bắt mãi, anh thì muốn làm loạn sao?”

Hai người đều cương, Trương Khải Hiên trừng mắt còn cô thì nổi giận, bỗng nhiên anh giật mình, hai người, mặc dù là đang cãi nhau, lại giống với lúc mới kết hôn, khi ở trong phòng tắm tắm với nhau, khi lãng mạn mức nước xối lên người đối phương, chẳng qua hiện giờ có chút dở dở ương ương, giờ phút này, cả người anh đầy nước, Đường Mạn cũng ướt không ít, áo cũng ướt sũng, dính sát vào người.

Tầm mắt anh không thể không nhìn xuống, dừng lại trên bộ ngực đang phập phồng của Đường Mạn, Đường Mạn cũng chú ý đến ánh mắt anh, mặt cô đỏ lên, ném khăn mặt xoay người bước đi.

Không đợi cô kịp phản ứng lại, đôi bàn tay to lớn của Trương Khải Hiên đã dùng sức ôm cô vào lòng, cô kinh ngạc mơ hồ, cơ thể không đứng vững, hai người cùng té vào trong bồn tắm lớn.

Cổ tay Đường Mạn đập thật mạnh xuống thành bồn tắm, cô nhịn không được khóc lên: “Đay tay quá, Trương Khải Hiên, anh làm tôi đau.”

Anh đặt cô trong nước, thấp giọng nói: “Đau, đau, thì nói là em đau, sao em lại không nói, em gọi anh lại một tiếng đi, gọi đi.”

Đôi mắt ngạc nhiên của Đường Mạn mở rất to, bị anh đặt trong nước, cô cảm giác được dục vọng của anh đang để giữ hai chân cô, đang chuẩn bị phá cửa mà vào, cô ngậy người, nước ấm và hơi nước bốc lên, trên mặt cô phỉếm hồng, tràn ngập sự khó hiểu cùng uất ức, anh nhìn thấy lại không kiềm lòng nổi, “Đường Mạn.” Anh thấp giọng nghiêng rằng nói, “Em thật đáng ghét.” Cúi đầu, anh mút lấy môi cô, quấy rầy chiếc lưỡi của cô mà không nói thêm gì nữa, thứ tình cảm nồng nhiệt và lạ thường này nhất thời đánh Đường Mạn đến nổ đom đóm.

Không biết ai đã giẫm vào nút thoát nước, nước xoay tròn ào ào tựa như một cơn gió xoáy nhỏ, chỉ một lúc đã chảy hết ra ngoài.

Rất nhanh, vài ba động tác anh liền cởi hết đồ của Đường Mạn, lật người Đường Mạn lại như lật thịt nướng, dùng cách thức đi vào từ phía sau, đè chặt Đường Mạn ở trong bồn tắm, nâng mông cô lên, đưa ham muốn của mình vào.

Lần này, Đường Mạn không phản kháng, cô nhớ đến ba, tuy rằng nhiều năm qua ba rất ít gặp mặt cô, nhưng mà, cô vẫn là con gái của ông, khi cô không có khả năng giúp ông, chồng cô đã hoàn thành giúp cô, hiện tại, cô phải làm nghĩa vụ của một người vợ mà thôi.

Tay cô nắm chặt thành bồn tắm, Trương Khải Hiên lần lượt tiến sâu vào, mỗi lần xông vào là chân cô đụng vào thành bồn tắm, đụng đến đau đớn, anh hì hục, ngang nhiên thích thú, kích tình như ngọn lửa khiến anh điên cuồng “yêu” cô, anh cúi đầu cắn chặt đầu vai cô, gần như muốn cắn nát cô, xương cốt bị nhào nặn như tan ra thành nước, hóa thành một thể với mình, hòa cùng một chỗ.

Đường Mạn không hiểu, đây là tình yêu sao? Lúc làm tình thì anh chuyên chú như thế, nhưng làm xong lại thay đổi sắc mặt, đàn ông đều là như vậy sao, cái gọi là làm tình chính là yêu sao? Làm tình chính là yêu? Một bên nói yêu vợ, bên kia lại vô tư dành cho người phụ nữ khác y chang như vậy, vẫn là câu nói đó, nghĩ đến đây, cô rùng mình.

Trương Khải Hiên lại không phát hiện ra vẻ mặt bất thường của cô, anh chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn, thỏa mãn chưa từng có, mong muốn khoảnh khắc này là vĩnh viễn, vĩnh viễn ôm cô vào lòng, vĩnh viễn ở lại trong cơ thể cô.

Hiện giờ, anh hiểu được một chuyện, vợ chồng cãi nhau, đầu giường đánh nhau, cuối giường hợp lại, thì ra chính là như vậy.

Bức tranh đấu nhau trong không gian nhỏ hẹp rốt cuộc cũng đặt dấu chấm hết, hai người mệt mỏi rã rời, ngã vào trong bồn tắm lớn, nước vẫn chảy ào ào, Trương Khải Hiên cúi đầu cắn vành tai cô, bàn tay vẫn chu du trên cơ thể cô như trước.

Đột nhiên anh cảm thấy trong lòng khó quá: “Thật sự có một ngày, anh mất đi, anh làm sao bỏ được em đây?”

45. Q.1 - Chương 47: Nhường Chồng Cô Ra Đây

Đường Mạn kéo ngăn tủ ra, tìm hai cái áo len muốn đem qua phòng của Trương Khải Hiên. Vuốt ve áo len của anh, chạm vào sợi len trên đó, nhớ đến hơi thở của anh dính lên đó khi anh mặc lên người, tâm trạng phức tạp với anh lại dâng lên. Cô khẽ thở dài.

Bà Trương hùng hổ vọt vào trong phòng, vừa nhìn thấy Đường Mạn liền nổi giận dưng dưng, bà hung hăng ném hộp thuốc vào người của Đường Mạn: “Đây là cái gì?”

Đường Mạn cúi đầu nhìn xuống, là thuốc ngừa thai, ngày đó Trương Khải Hiên đã đưa cho cô, lúc ấy, anh ép cô uống một viên, buổi tối mấy hôm trước anh chui vào, không phân trần gì cả lại chiếm đoạt cô, sau đó anh hỏi cô đã uống thuốc chưa, cô tức giận trả lời là uống rồi. Thực ra cô hoàn toàn chưa uống, ngay cả thuốc để ở đâu cô cũng không biết, không biết là vú Trương Hay Tiểu Lệ thu dọn phòng tìm ra được, hai người đó đều là tai mắt của bà Trương, bà Trương có thể lấy được thuốc này cũng không phải là chuyện lạ.

Bà Trương vẫn thịnh nộ như trước: “Đường Mạn, rốt cuộc cô muốn làm gì? Cô biết rõ chúng tôi đều đang tìm hy vọng, mà cô, nếu có thể sinh con cho Khải Hiên, không chỉ là hy vọng, còn là con cháu của họ Trương, tại sao cô lại làm như vậy?”

Cô không nói gì, chẳng lẽ đi nói với bà Trương, thuốc này không phải do cô mua, là Trương Khải Hiên đưa cho cô?

Cô cũng lười giải thích, càng giải thích càng rối, dứt khoát không nói cho rồi.

Bà Trương tức giận đến xanh mặt, Đường Mạn im lặng càng khơi dậy lửa giận của bà, bà ở trong phòng, nổi trận lôi đình, chỉ trời chỉ đất, phê bình Đường Mạn từ trên xuống dưới, gần như không chừa một chỗ nào.

Chẳng qua là Đường Mạn có cảm giác toàn bộ lời nói của bà Trương đều là tạp âm, khiến màng tai cô rung lên quá mức, không phải là cô không muốn giải thích, nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, đối với một người ghét mình, bạn dốc hết tâm sức đi lấy lòng nịnh nọt, cũng không cách nào đổi lại được nụ cười ấm áp của bà, dứt khoát thuận theo tự nhiên đi.

Đợi khi bà phát tiết đủ rồi, Đường Mạn cũng mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế.

Trương Khải Hiên gọi điện thoại nói với nhà là tối không về ăn cơm, vú Trương bắt điện thoại, cô ở bên cạnh nghe thấy, rất muốn rất muốn gọi điện thoại cho anh, nói anh đừng ăn cơm ở ngoài, anh về nhà đi, về nhà ăn cơm với em, cho dù anh không nói lời nào, anh ngồi một chỗ khác trên bàn ăn, có anh ở đó em cũng yên tâm, còn có, anh đừng ăn cơm bên ngoài, về nhà đi, em làm món mà anh thích ăn, nấu canh anh thích uống. Cho dù, anh không yêu em, em cũng muốn nhìn thấy anh, nhìn anh ăn cơm, dù là không nói câu nào.

Mới vừa lên lầu, bà Trương lại vào phòng, Đường Mạn vội vàng đứng lên chuẩn bị lắng nghe bài diễn thuyết mới của bà.

Không ngờ lời nói tiếp theo đó của bà tuy rằng nhẹ nhàng băng qua, nhưng không khác gì đang ném bom nguyên tử, Đường Mạn chấn động, sụp đổ rầm rầm.

“Đường Mạn, nếu cô không muốn sinh con cho Khải Hiên, tôi cũng không ép cô, nhưng sức khỏe của Khải Hiên không đợi được nữa, nhà họ Trương cũng không đợi được nữa, chỗ cô đã không có khả năng hoàn thành chuyện này, để cho người khác giúp cô làm đi?”

Đường Mạn trừng lớn hai mắt, những lời này của bà Trương là có ý gì?

Bà Trương nói rất bình tĩnh, “Đêm nay cô cũng đừng ngủ ở nhà, qua bên Lệ Cảnh ở vài ngày đi.”

Cô cười nhạt, “Mẹ tìm người mới cho Khải Hiên sao?”

Bà Trương hoàn toàn không quan tâm đến cảm giác của cô, bà trả lời thẳng thừng: “Đúng vậy, Tiểu Lệ tuổi trẻ tài giỏi, cơ thể khỏe mạnh, lại không màng danh phận, cô gái này thật sự hiếm có.”

Tiểu Lệ? Là người làm của họ Trương? Bà Trương lại có thể muốn Tiểu Lệ ngủ chung với Khải Hiên?

Bà mẹ chồng này thật sự là quản trời quản đất quản luôn cả chuyện chăn gối của con trai, sợ con dâu không sinh được con cho con trai, cho nên không ngừng lựa chọn người mới để thay thế, vội vàng đến nỗi sợ không kịp nhét vào giường con trai?

Đường Mạn nhớ đến lời nói của Chu Duyệt, “Cái con bé đó vẫn âm thầm thích Trương Khải Hiền... ..”

Cô bỗng nhiên cảm thấy rất mỉa mai, lúc này cô không còn dùng được nữa, người làm có thể được như ý nguyện.

Trong nháy mắt, trái tim Đường Mạn như một tấm gương bị mũi khoan dùi thẳng xuống, vết nứt từ chính giữa lan ra bốn phía, nhưng trên mỗi mặt gương vỡ ra đều nhìn thấy chính mình rất rõ ràng, cô đã bị nát thành vô số mảnh vụn.

Ha ha, đứa bé này thật sự là hiếm có, vậy thì có phải cô cũng nên độ lượng một lần, cung kính cúi đầu đưa vợ bé vào phòng của chồng, sau đó còn kéo cửa cho anh, quan tâm nói: “Ông xã, anh nhất định phải thành công nha, em chúc mừng anh?”

Cô cười lạnh, khiến người ta muốn ói, cô biến thành con gà không biết đẻ trứng, chiếm dụng cái ổ cũng không được, lập tức phải ra ngoài, cho con gà khác đến đẻ trứng, nếu không, nếu cô không phối hợp, cô có thể bỗng nhiên trở thành món ngon kế tiếp hay không cũng khó nói lắm.

“Được, con đi.” Không nói thêm gì nữa, cô lập tức mặc quần áo xong, nhường chỗ.

Áp bức và sỉ nhục, vô cùng áp bức và sỉ nhục mà.

Đón gió, cô bước nhanh khỏi biệt thự nhà họ Trương, dọc trên đường đi, cô rơi nước mắt, mũi vừa chát vừa khô lại nghẹt, không có cách nào hít thở, chỉ có thể dùng miệng, gió lại lạnh như vậy, khô như vậy, sộc vào miệng, quả thực muốn sặc chết cô mà.

Đêm nay, cô nhường phòng ngủ, nhường luôn cả chồng, không phải bà Trương đã nói trước với anh rồi chứ? Anh đã ngầm đồng ý? Trước tiên, nói bản thân không về ăn cơm, chờ cô đi rồi, anh mới về nhà? Tiểu Lệ sẽ xuất hiện trên giường anh như thế nào? Tắm sạch sẽ, trần truồng bọc chăn nằm bên cạnh anh, để cho anh kiểm duyệt y như vua tuyển hậu phi, xốc chăn lên, sau đó tắt đèn, nằm sắp xuống? Cô ta phối hợp với anh, cực lực khiêu khích, anh thỏa mãn rên khẽ, cái thứ ở trên người anh cũng không ngừng thúc ngựa băng băng?

Cô tức khắc đau xót, khí lạnh tỏa ra từ lòng bàn chân, đứng ở bên đường, thầm muốn cao giọng khóc lớn, cảm ơn trời đất, người qua đường rất thừa thớt, không ai quan tâm đến nỗi khổ của cô.

Một đêm gió to trăng mờ, đêm giết người phóng hỏa, thời tiết đêm nay thật sự là bắn chết mình rồi hủy thi diệt tích cũng sẽ không tìm ra dấu vết.

Cô nhìn bầu trời, nước mắt kết thành băng, sống động hết như một dòng sông băng uốn lượn.

Trương Khải Hiền từ công ty về nhà rất muộn, Trương Thụy Hằng vẫn khuyên anh đừng làm việc nữa, nhưng trước sau anh vẫn không buông xuống được, bởi vì sức khỏe không tốt, anh không làm giám đốc thương mại nữa, nhưng vẫn ở công ty làm một số kế hoạch đơn giản, kế hoạch doanh thu tiêu thụ. Hôm nay có việc, cho nên không về nhà ăn cơm.

Lúc đi ngang qua phòng của Đường Mạn, anh do dự một lát. Bước chân chậm lại, hiện giờ anh thực sự khao khát hơi ấm của cô, muốn ôm cô một cái, muốn kiểm tra tóc cô, hôn lên cánh môi cô, thậm chí, anh vô cùng mong đợi có thể “làm yêu” với cô, muốn cái loại vui sướng đến run rẩy đó, nhưng nhớ lại ánh mắt ngạo lạnh của cô, anh lại ủ rù vô cùng, ngắc đầu thở dài, anh trở về phòng mình.

Trở về phòng anh lại càng bất ngờ hơn, trên giường không có chăn đệm, suy nghĩ một hồi, anh bỗng nhiên mừng rỡ như điên, chăn đệm đâu mất rồi? Đây là ám chỉ gì? Ám chỉ rằng anh có thể trở lại phòng cô ngủ sao?

Anh lập tức mừng rỡ, nhanh chóng rửa mặt, thay đồ ngủ, như một học sinh tiểu học được nhận bằng khen, rón ra rón rén đi đến cửa phòng của Đường Mạn, nhớ đến nụ hôn ngọt ngào, thân hình mềm mại của cô, anh không thể kiềm chế được nữa, vội nắm cửa, khẩn cấp vọt vào trong.

46. Q.1 - Chương 48

Trương Khải Hiên rón rén bước đến bên cạnh giường, anh nhìn thấy cơ thể của Đường Mạn, bọc chăn, nghiêng người, đưa lưng về phía anh, đường cong cơ thể lả lướt đến tận cùng, trái tim anh cũng đập loạn, dục vọng căng trướng, anh chịu không nổi.

Ở mép giường, anh lại có thể giống như một thí sinh gian lận, tay chân bối rối run rẩy mà cởi quần áo của mình, thật vất vả mới cởi mình trần như nhộng, lúc này anh mới cẩn thận xúc chăn lên, từ từ áp sát.

Quả nhiên, cô không mặc quần áo, cơ thể mềm mại như thanh sô cô la vừa mới xuất xưởng, anh lập tức mở cở trong bụng, hạnh phúc hết như một con chuột chui vào được nhà xưởng sô cô la, hận không thể đâm đầu vào, ngủ đến chết trên khối bơ sô cô la đó.

Anh nằm sấp xuống, bàn tay từ sau lưng cô sờ lên phía trước, thật tốt, chạm vào trước ngực cô, nắm lấy nơi mượt mà của cô, sự mềm mại khiêu khích, hai điểm mượt mà đó dường như thoáng lạnh lợi phản ứng lại, lập tức dựng đứng lên.

Trong lòng anh mừng thầm, phụ nữ, thì ra đều là tiểu yêu tinh đạo đức giả.

Trong lòng nóng lên, anh khẽ xoay cô lại, tìm kiếm cánh môi cô, anh cúi đầu, khẽ hôn từ trán cô, hôn đi xuống.

Hôn đến cánh môi cô, hô hấp của anh càng lúc càng dồn dập, dứt khoát nằm sấp xuống, đặt ở trên đùi cô, muốn đưa dục vọng đi vào.

Vừa mới tiếp xúc với môi cô, quần quít một chút, sau khi chiếc lưỡi cạy mở môi cô, anh cảm giác có chút không đúng lắm.

Nụ hôn hôn nay không đúng lắm? Đường Mạn sẽ không để mặc anh sắp đặt như vậy, chẳng lẽ cô thay đổi, Đường Mạn sẽ quấn lấy anh trước, sau đó cánh tay sẽ duỗi qua đây, quấn chặt lấy cổ anh, hết như con chim gõ kiến, trước tiên sẽ mổ lóc cóc trên môi anh vài cái, rồi cho anh chiếc lưỡi của cô, anh thích chiếc lưỡi nhỏ nhắn của cô, thật khéo đưa đẩy, cười khê, luồn vào trong miệng anh, dây dưa, va chạm với lưỡi anh, đôi khi còn có ý trêu đùa anh, cố tình không cho anh, trêu chọc đến nỗi trong lòng anh ngứa ngáy khó chịu.

Hơn nữa, hơi thở của cô cũng không giống với trước kia, khiến anh có một cảm giác xa lạ, anh có hơi khó hiểu, bàn tay đang cầm mặt của cô, nghe hơi thở của cô, trong lòng anh bỗng có một loại xa lạ đến sợ hãi, cô là ai?

Không ngừng ngẫm nghĩ, anh bật đèn lên, ánh sáng mạnh lập tức châm vào mắt anh, bóng đèn sáng choang, cô gái kia cũng bất ngờ bị ánh sáng châm một chút không kịp đề phòng, vội vàng lấy tay che hai mắt của mình lại.

Anh nắm cánh tay cô mở ra, kinh ngạc: “Tiểu Lệ?”

Ở trong phòng, bà Trương lo lắng bất an, Trương Thụy Hằng cảm thấy lạ, tại sao hôm nay vợ ông lại cứ lẩn qua lẩn lại, đúng lúc này, nghe thấy tiếng đồ vật bị đập vỡ truyền xuống, sau đó là tiếng mở cửa, bước chân hỗn hển từ cầu thang vọng đến thật mạnh. Bà Trương có cảm giác xấu, lập tức nhảy dựng lên, xoay người bước xuống giường.

Trương Khải Hiên đã thay quần áo, đang vừa mặc áo khoác vừa quờ quạng tìm giày mang.

Bà Trương cất lực lấp bắp: “Khải Hiên, khuya rồi con đi đâu vậy?”

Trương Hiên cực kỳ phẫn nộ, “Mẹ, Đường Mạn đâu? Mẹ đuổi vợ con đi đâu mất rồi?”

Giọng nói của anh rất cấp thiết, ánh mắt lo âu, cho tới bây giờ bà Trương chưa từng thấy ánh mắt nóng như lửa đốt của con trai, bà liền chột dạ, “Nó, nó đi qua Lệ Cảnh ở mấy ngày.”

Trương Thụy Hằng theo đi ra, “Xảy ra chuyện gì?”

Trương Khải Hiên tức giận đến nói không nói thành câu, “Mẹ, mẹ thật sự yêu thương con quá!” Anh chống nạnh, đau đớn không ngừng đánh vào đầu mình, “Có phải là mẹ chê con tai vạ chưa đủ lớn? Con và Đường Mạn đã như nước với lửa, mẹ còn sợ chưa đủ, phải ở một bên chọc khuấy thêm một chút.”

Anh cấp bách quanh quẩn ở mép cửa như con thú bị vây khốn, may mắn may mắn, chưa làm ra chuyện đồn mạt gì, nhưng làm sao giải thích với cô đây? Làm sao khuyên cô về nhà đây? Hiện giờ đã 11h khuya rồi, lúc này qua Lệ Cảnh đón cô, thậm chí anh có thể tưởng tượng ra Đường Mạn sẽ nói gì.

Vừa mở cửa ra, Đường Mạn sẽ dùng một giọng điệu rét lạnh như một khối tuyết rơi để cạnh khóe anh: “Đã xong rồi sao? Cậu chủ Trương, hôm nay cũng chính là đêm tân hôn của anh nha, sao anh có thể bỏ lại người vợ bé nhỏ ở trên giường mà ngược gió tuyết chạy đến đây nghe giọng nói nhảm chán như gà mổ thóc của người vợ lớn này chứ?”

Trương Khải Hiên ôm đầu, co rúc ngồi trên sô pha, nhớ đến vẻ mặt giận dữ của Đường Mạn, lửa giận bùng lên của cô, đủ để giết chết 800 con bò điên Tây Ban Nha, anh liền nhụt chí mất 2/3.

Bà Trương mặt dày an ủi con trai: “Khải Hiên, ngày nào nó cũng bày ra biểu cảm như trái mướp, lạnh nhạt với con, phần nộ với mẹ, người vợ như vậy không cần cũng được, nó muốn đi đâu thì đi.”

Chu Duyệt cũng nghe tiếng ồn mà bước ra ngoài, sau khi hiểu rõ tình hình, cô không thể không ở một bên nói móc và chế giễu bà Trương: “Mẹ, mẹ thật sự là tân tiến mà.”

Trương Thụy Hằng cũng nổi giận bổ sung thêm: “Thành sự thì ít, bại sự có thừa.”

Trương Khải Hiên rầu rĩ đi qua đi lại ở trong phòng.

Chu Duyệt suy nghĩ một chút, cô ngồi xuống, gọi điện thoại cho Đường Mạn.

Điện thoại vẫn không thông, cô tiếp tục quay số, vẫn chỉ có tiếng tút tút như cũ, đến khi gọi lại mấy lần, rốt cuộc điện thoại cũng thông. Trương Khải Hiên lập tức đi qua nghe.

Chu Duyệt vừa định nói: “Đường Mạn, em ở đâu?”

Bên trong truyền đến một giọng nam: “Xin chào.”

47. Q.1 - Chương 49: Anh Là Thằng Khốn Nạn

Chu Duyệt rất ngạc nhiên: “Anh là?”

Người đàn ông trong điện thoại lễ phép nói: “Xin chào, tôi là tuần cảnh, chị là người nhà của chủ chiếc điện thoại này sao?”

Chu Duyệt sợ hãi, Trương Khải Hiên liền giật lấy điện thoại: “Anh là tuần cảnh? Vợ tôi đâu?”

15 phút sau, một chiếc xe cảnh sát dừng ở bên ngoài, Trương Khải Hiên vội vã bước ra, nhìn vào trong xe, ở ghế sau, trên người Đường Mạn là một chiếc áo khoác của cảnh sát, đầu tựa vào kính xe, hình như cô đang mê man.

Tất cả mọi người đều đi ra ngoài.

Cảnh sát trách anh: “Khi chúng tôi tuần tra phát hiện thấy cô ấy bất tỉnh ở công viên, anh là người nhà của cô ấy sao? Tại sao lại để cô ấy ra ngoài một mình? Trời lạnh như thế, một mình cô ấy ở bên ngoài rất nguy hiểm.”

Trương Khải Hiên đành phải thấp giọng xin lỗi: “Xin lỗi, cảm ơn các anh.”

Cảnh sát nói: “Cô ấy đã té còng đến nói không ra tiếng, chúng tôi hỏi cô ấy rất nhiều lần, hỏi nhà cô ấy ở đâu, cô ấy chỉ khóc không nói gì, may là các người gọi điện thoại đúng lúc, bằng không chúng tôi chỉ có thể đưa cô ấy đến trại tị nạn.”

Cảnh sát còn tốt bụng thông báo không ngừng, Trương Thụy Hằng nhanh chóng chạy ra nói xin lỗi và cảm ơn với cảnh sát.

Trương Khải Hiên mở cửa xe chỗ Đường Mạn ra, Đường Mạn yếu ớt ngã xuống, đúng lúc ngã vào ngực anh.

Anh đau đớn, trái tim gần như bị xé thành từng mảnh vụn, Đường Mạn, tại sao em lại chạy đến công viên Tử Kinh, anh hiểu, đó là nơi anh và cô hẹn hò lần đầu tiên.

Trương Khải Hiên ôm Đường Mạn xuống xe, Đường Mạn bất tỉnh hết như một con dê nường, toàn thân mềm nhũn mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, môi miệng khô nứt hết như cánh hoa hồng héo rũ, hoàn toàn không có chút sức sống nào, anh nóng ruột đau lòng, sờ trán cô, nóng muốn chết, ước chừng cũng khoảng 40 độ, rốt cuộc là cô đã ở trong trời đông giá rét, chịu lạnh bao lâu?

Anh hồi hận muốn chết, nếu như anh về nhà sớm một chút, nếu như hôm nay anh không viết cho xong bản kế hoạch, nếu như, nếu như.

Anh khẩn trương ôm Đường Mạn trở vào nhà, ngay lúc sắp bước vào nhà, nhìn thấy ngọn đèn ở phòng khách, cô đột nhiên tỉnh lại, trước mặt cô khắc khi bước vào, tay cô bỗng vươn ra, nắm thật chặt cánh cửa.

Trương Khải Hiên bị níu dừng lại, anh không hiểu hành động của cô, “Đường Mạn?” Anh khẽ gọi cô.

Giờ phút này, Đường Mạn đã tỉnh, tuy rằng đau đầu như muốn nứt ra, cả người bị đốt cháy, như bị băng và lửa dày vò, nhưng đầu óc của cô lại vô cùng sáng suốt, đây là nhà họ Trương, rốt cuộc cô ở bên ngoài cũng không chịu đựng nổi, cảnh sát tốt bụng đưa cô về, đưa cô trở về khu biệt thự giàu sang này cũng là cho cô thêm sự nhọc nhằn và hờ hững.

Cô níu cánh cửa, tuy rằng yếu ớt, nhưng từng câu từng chữ, cô nói rất rõ ràng, “Tôi không muốn vào.”

Anh nghe rất rõ, trái tim liền như bị dao cắt, “Đường Mạn, em đừng như vậy, anh ở đây! Em đã nói, anh ở đâu, thì đó chính là nhà của em, em không cần anh nữa sao?”

Chu Duyệt nghe tiếng động cũng chạy ra, còn có vú Trương, ngay cả Tiểu Lệ cũng khúm núm sợ hãi núp ở một góc của cầu thang mà nhìn qua bên này.

Đường Mạn vẫn sống chết nắm lấy cửa, cô cắn môi, cố chấp, ngang bướng, không nói lời nào, cũng không muốn vào nhà.

Trương Khải Hiên ôm cô, hai người bế tắc ở ngay cửa.

Trương Thụy Hằng thở dài, ông đến bên cạnh hai người, khuyên Đường Mạn: “Vào nhà đi, Tiểu Mạn!”

Chu Duyệt cũng đi tới, cô khuyên: “Vào nhà rồi nói sau, Tiểu Mạn.”

Đường Mạn vẫn níu lấy cửa, cô gần như muốn cắn nát môi mình, nhưng vẫn không chịu buông tay.

Vú Trương muốn thử bước qua giật tay cô ra, Đường Mạn đột nhiên phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

Âm thanh này hoàn toàn là đang bị tổn thương, tiếng nức nở tan ra.

Trương Khải Hiên nghe đến nỗi toàn thân run rẩy.

Khoảnh khắc này, dây thần kinh của anh cũng bị cắt đứt, anh biết vì sao cô không muốn vào nhà, cô yêu anh, mà mở gả vào cái nhà này, hy vọng có thể bảo vệ được tình yêu, nhưng cuối cùng lại thương tích đầy người.

Thực ra cô có lỗi gì chứ?

Anh khổ sở cúi người xuống, ôm chặt lấy cô, “Đường Mạn.” Anh ôm cô thật chặt, dùng nhiệt độ cơ thể của mình để truyền hơi ấm cho cô, “Anh là thằng chồng khốn nạn, em đừng so đo với anh nữa, cầu xin em đừng hủy hoại bản thân như vậy, anh sai rồi, được không em?”

Anh rút nước mắt.

Đường Mạn vẫn không chịu buông tay.

Cảm nhận trong lòng anh giống như uống thứ thuốc đông ý đắng nhất trên đời, không còn biện pháp nào với cô, rồi lại không thể bỏ xuống được, trái tim anh như bị dao cắt chỉ có thể đau khổ khuyen cô: “Được rồi, Đường Mạn, nếu như em nhất định muốn khẳng khẳng làm theo ý mình, để cho chuyện này làm mình chết đi, anh nhất định sẽ cử hành một lễ tang long trọng nhất cho em, chúc mừng em cuối cùng cũng đã xong mọi chuyện, chết có ý nghĩa.”

Đường Mạn khóc lớn, tay dần dần mất đi sức lực, cô ngoan cố chống đỡ một chút nữa, không muốn tiến vào cửa nhà này, nếu có thể lựa chọn lại lần nữa, cô tình nguyện vĩnh viễn cách xa người đàn ông này, cách căn biệt thự này càng xa càng tốt, sự xót xa nơi đáy lòng bắt đầu dâng lên không ngăn lại được, cô khổ sở vô cùng, nhưng hiện giờ cô không còn sức, bị nhà họ Trương đuổi ra ngoài như vậy, cô chỉ cảm thấy một chút danh dự cuối cùng của mình cũng bị rẻ rúng, bản thân hết như đang diễn khổ nhục kế, cho nên anh đau khổ, mặc dù không phải ý định ban đầu của cô, cô chỉ tuyệt vọng, chỉ muốn trận tuyết trong công viên chôn vùi chính mình đến không còn dấu vết, muốn hoàn toàn chết đi, nở mày nở mặt gả ột người chồng vẻ vang, ai cũng nghĩ cô sung sướng và được cưng chiều, ai ngờ dưới lớp áo hoa lệ đó, trái tim cô hết như những chiếc lá khô bị sâu mọt đục khoét đến thương tích đầy mình.

Chu Duyệt bước đến, cũng khổ sở chảy nước mắt theo. Cô khuyen Đường Mạn: “Tiểu Mạn, đừng giận nữa.”

Đường Mạn không còn sức để nắm cửa nữa, tay cô buông thông xuống, Trương Khải Hiên lập tức ôm chặt lấy cô, vội vàng chạy lên trên lầu.

48. Q.1 - Chương 50: Sự Ân Cần Của Anh

Đường Mạn nằm ở trên giường 3 ngày mới khỏe hơn một chút.

Buổi tối hôm được cảnh sát đưa về, cô đã lạnh đến nổi tóc gáy toàn thân đều dựng đứng, may mắn là cảnh sát kịp thời phát hiện, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Cô lên cơn sốt, bác sĩ vội vàng truyền ngay 3 chai thuốc, cô cũng không ra mồ hôi, không ra mồ hôi thì sẽ không hạ sốt, sức khỏe cũng trầm trọng hơn. Mà chu kỳ kinh nguyệt của cô cũng đúng lúc đến thăm, bởi vì bị lạnh ở bên ngoài khá lâu, lần này lượng máu đặc biệt nhiều, cô đau đến nổi ruột gan quặn thắt, máu cục không ngừng chảy xuống, chảy đến nỗi cơ thể cô gần như bị hút hết. Cảm cúm, phát sốt, nhứt đầu, tan nát cõi lòng, liên tục trong 3 ngày, cô vẫn rơi vào tình trạng nước sôi lửa bỏng, giãy giụa trong ngày đại, rèm cửa trong phòng được thả xuống, che khuất đi ánh sáng, bởi vì cô không dám tiếp xúc với ánh sáng, cho nên cả căn phòng cũng nhuộm một tầng sầu muộn âm u. Cô chỉ nằm như vậy, không hề có sức sống, không còn cảm giác.

Nhưng trong 3 ngày đó, cô có cảm giác mơ hồ rằng dường như Trương Khải Hiên luôn ở bên cạnh cô, bởi vì có 1 lần, cô khát nước, gọi thều thào, khát, khát quá.

Lúc này, lập tức có một đôi tay nâng cô dậy, cho cô uống nước, là tiếng của anh, anh khẽ thì thầm bên tai cô: “Không cần sợ.”

Cô không biết đó có phải là sự thật không, hay chỉ là, một giấc mơ.

3 ngày sau, cô có chút hơi sức, mở mắt nhìn xung quanh, phát hiện ra bản thân đang nằm ở trên giường của nhà họ Trương.

Vú Trương vội đến tắm rửa thay quần áo sạch cho cô, cô bảo vú Trương kéo rèm cửa ra.

Bên ngoài là một thế giới trắng xóa, tuyết rơi nhiều như vậy, che giấu hết tất cả những xấu xí vô cùng hoàn hảo, hết như mọi thứ đều chưa từng tồn tại.

Vú Trương đỡ cô dậy, kê cái gối sau lưng cho cô, để cô dựa vào.

Cô hỏi vú Trương: “Tôi nằm mấy ngày rồi?”

“3 ngày.”

Cô à một tiếng.

Vú Trương nhìn thấy cửa phòng đóng kín, lúc này mới nhỏ giọng nói với cô: “Tôi hôm cảnh sát đưa cô về nhà, trong nhà gần như náo loạn cả lên, cho đến bây giờ chưa từng thấy cậu Khải Hiên nổi giận ghê gớm như vậy, cậu ấy gây gổ với bà Trương ở phòng khách, chủ tịch cũng cho rằng bà ấy tự cho là mình thông minh, sau đó cậu Khải Hiên hung dữ nói, muốn ngay ngày hôm sau dọn ra ngoài sống với cô, lúc này bà Trương mới hoảng sợ, không ngừng giải thích với cậu ấy, hơn nữa, còn cam đoan tuyệt đối sẽ không làm khó dễ cô nữa, chuyện này mới lắng xuống.”

Cô không lên tiếng, Trương Khải Hiên lại có thể vì cô mà trở mặt với mẹ mình, cô thật sự không ngờ tới.

Hóa ra ở trong lòng anh, cô vẫn còn có một chút địa vị.

“Tiểu Lệ cũng đi rồi, bà Trương tìm chủ khác cho nó, không cần nó nữa.”

Cô không có biểu cảm gì, vợ bé đáng thương, rất muốn đẻ trứng đáng tiếc lại không có ổ để nằm.

Vú Trương bước đến, hình như ngửi thấy mùi mồ hôi trên người cô, bà nói: “Cô cởi quần áo trên người ra đi, để tôi lau người cho cô.” Lúc này Đường Mạn mới phát hiện ra, mình vẫn mặc nguyên bộ đồ của 3 ngày trước, bởi vì lên cơn sốt, sau đó còn đổ mồ hôi, cả người đều là mùi hôi.

Cô đứng lên phối hợp cởi quần áo, ngay cả áo ngực cũng tháo ra luôn, vú Trương đang tìm quần áo ở trong tủ cho cô.

Đúng lúc này, cửa bỗng mở ra, Trương Khải Hiên đi vào. Anh vừa vào đến, đúng lúc nhìn thấy Đường Mạn đang trần trụi, phản xạ tự nhiên, ánh mắt của anh rơi vào trước ngực của Đường Mạn.

Đường Mạn vội vàng kéo chăn qua, quấn chặt lên người mình.

Anh cũng hơi mất tự nhiên, ừ hử vài tiếng.

Sau khi vú Trương tìm quần áo cho cô xong thì lập tức biết điều lui ra.

Đường Mạn nói: “Tôi phải thay đồ.”

Anh đứng bên cạnh cửa sổ, “Em thay đi.”

Đường Mạn cảm thấy đau đầu thật, hai vợ chồng lại rơi vào tình trạng không dám nhìn thẳng vào đối phương.

Nhân lúc anh đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Đường Mạn nhanh chóng thay quần áo.

3 ngày không ăn gì, cô chỉ nhớ trong 3 ngày đó, ngày đầu tiên và ngày thứ hai, cô chỉ tỉnh táo lại một chút, rồi vú Trương giúp cô ăn cháo gà, sau đó chỉ ngủ, bất tỉnh, ngủ, bất tỉnh, cái hoạt động luống cuống này, đột nhiên toàn thân ướt đẫm mồ hôi, sức khỏe bị suy nhược vì không theo kịp, thay quần áo xong, cô về giường nằm xuống gối, nhắm mắt lại, trước mắt toàn là sao.

Anh hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Lúc này, Đường Mạn mới có cảm giác bụng mình đang kêu ọc ọc, nhưng ăn gì đây, trong miệng cô vừa đắng vừa khô, bữa lưỡi vừa dày vừa nặng, vừa không muốn ăn cũng không có hứng để ăn.

Anh ôn hòa lại gần khuyên bảo cô, “Ngồi dậy ăn chút gì đi, nếu không, anh bảo vú Trương mang vào nhé.”

Đường Mạn chỉ cảm thấy thái độ của anh đã chuyển biến tốt hơn, nịnh nọt ân cần. Cho đến bây giờ, chưa từng được hưởng thụ sự yêu thương của anh, khiến toàn thân cô nổi đầy gai ốc.

Cô thở dài, gắng gượng chống đỡ đứng lên, đi đến phòng tắm để rửa mặt. Anh chờ cô ở bên ngoài, đợi cô đi ra, sẽ đỡ cô cùng đi xuống lầu.

Vừa xuống lầu, Trương Vũ Đồng nhìn thấy cô, lập tức bổ nhào lại đây, thở thê nói: “Thím út, sắc mặt của thím tệ quá.”

Cô đành cười khổ, bẹo một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Bây giờ thím là một con chó sói đói bụng suốt 3 ngày.”

Ngồi vào bàn ăn, cô mới phát hiện không phải là giờ ăn cơm, những người khác của họ Trương đều không ở đây, nhưng vú Trương đã cẩn thận chuẩn bị xong cho cô canh gà ác nấu củ từ, còn có mấy món điểm tâm thanh ngọt vừa miệng.

Vú Trương bưng thức ăn và canh đến, không biết cố tình hay vô ý mà nói: “Uống chút canh trước đi, cô không ăn, cậu Khải Hiên cũng không ăn, hai cô cậu thật là! Haiz!”

Cô ngẩng đầu lên nhìn Trương Khải Hiên một cái, anh cũng nhìn cô, thấy cô đang nhìn mình, nhanh chóng cúi đầu nhìn chỗ khác.

Cô cúi đầu ăn canh, mới ăn một hớp lập tức nhú mày, có phải là không có khẩu vị hay không, tại sao ăn cái gì cũng thấy đắng hết.

Trương Khải Hiên lập tức phát hiện ra, anh hỏi cô: “Sao vậy? Có phải không hợp khẩu vị hay không? Nhiệt độ cơ thể em đã không còn nóng nữa, hiện giờ đã khá hơn chút nào chưa?”

Cô giận dỗi trả lời, “Còn khỏe lắm, chưa chết được.”

Trương Khải Hiên tức sôi máu, người phụ nữ chết tiệt này, đến tình trạng này rồi mà còn mạnh miệng cứng đầu, thật sự là củ cải trắng nấu không nhừ mà.

Mới ăn được mấy miếng thì Đường Mạn ăn không vô nữa, không có khẩu vị thì ăn cái gì cũng giống như nhai sáp mà thôi. Cô thở dài đẩy chén ra, quyết định quay về phòng chui rúc trong ổ chăn. Đi đến cầu thang, ngẩng đầu nhìn bậc thang, cô gần như muốn té xỉu, tại sao bậc thang vừa dài vừa nhiều thế kia, chân cô mềm nhũn không đi thêm được nữa.

Lúc này, Trương Khải Hiên chạy đến, anh ôm lấy cô, sau đó bế cô về phòng, Đường Mạn vẫn suy nhược nhưng tỏ vẻ rằng mình có thể đi được, nhưng thật sự hết như một cục gỗ không có xương, chỉ có thể để mặc anh bế mình về phòng.

Nằm trên giường, cô quấn chặt chăn lại, nghiêng người, không muốn nói chuyện với anh. Hai người im lặng dường như nấu như thời gian thành nước.

Thật lâu sau, anh mới bước đến, ngồi ở mép giường, tỉ mỉ nhìn cô, anh ngơ ngác, muốn nói lại thôi, biểu cảm trên mặt vô cùng phức tạp.

Đường Mạn biết anh có lời muốn nói.

49. Q.1 - Chương 51: Sát Thủ Xinh Đẹp

Đợi anh thật lâu, nhưng anh lại không nói gì, sau một lúc, rốt cuộc anh nói: “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Sau đó, anh mở cửa đi ra ngoài.

Trương Khải Hiên đi rồi, Đường Mạn vùi đầu trên gối nằm, lòng đau như cắt.

Rốt cuộc là ai đã viết trước câu chuyện cuộc đời? Nếu thật sự có nhà biên kịch ở phía sau, có phải bất luận là cô làm hoặc không làm gì cả, cũng đều là vô ích hay không?

Cô hy vọng, anh có thể cúi đầu xuống, hôn nhẹ cô một cái, chỉ cần anh có thể bày tỏ sơ qua một chút, cô tình nguyện lập tức nhảy cẫng lên, ôm chặt lấy cổ anh, vừa ôm anh vừa khóc và nói, Khải Hiên, chúng ta đừng cãi nhau nữa nhé, chúng ta bắt đầu lại lần nữa, em sinh cho anh 18 đứa con, cho dù chúng nó không xinh xắn, là mấy chú hề chứ không phải là thiên sứ, em cũng sẽ hôn lên những giọt nước mắt của chúng và yêu thương chúng. Nhưng từ đầu đến cuối anh không nói gì cả.

Hai người, vẫn chưa làm hòa, vẫn khách sáo như cũ, lúc ăn cơm tối, Đường Mạn đã có chút sức để tự xuống giường, cô đã quyết định, cho dù không vì người khác, cũng phải vì chính mình, phải sống thật tốt.

Trương Khải Hiên đến gọi cô, cô và anh cùng nhau xuống lầu, bà Trương hơi xấu hổ nhìn cô, ngược lại, cô làm ra vẻ như không có chuyện gì, nhoẻn miệng cười với bà.

Đường Mạn nhủ thầm, trong lòng của bà Trương nhất định vô cùng mất thăng bằng, bản thân tính toán theo ý mình muốn thì con trai lại không cảm kích, con dâu dùng khổ nhục kế một phen, kết quả chung cuộc lại biến mình thành nơi trút giận của cả nhà, hơn nữa, con dâu trở mình thành công, cổ phiếu của bà đang lên thì đột ngột rớt giá.

Quả thực, Đường Mạn có chút hả hê, giống như hoàn toàn quên đi sự đau đớn, bởi vì cô phát hiện thức ăn trên bàn đều là những món cô thích.

Đường Mạn im lặng ăn cơm, tuy rằng tâm trạng khó chịu, nhưng vẫn ăn hết cơm trong chén không thừa hạt nào.

Nhìn thấy cuối cùng cô cũng chịu ăn cơm, Trương Khải Hiên thoáng đặt điểm tâm xuống.

Ăn cơm xong, cô về phòng trước, suy nghĩ một chút, cô đi vào phòng tắm rửa mặt sạch sẽ, sau đó chải tóc thật suôn, tìm một chiếc kẹp tóc cao lên, lại đánh một lớp phấn mỏng, đánh phấn má hồng nhàn nhạt, vẽ chân mày, tô một ít son môi.

Không, cô nhìn chính mình trong gương và nói, tôi không có ý định trang điểm diêm dúa như mấy con ông a ông ọ để dụ dỗ chồng tôi lên giường, huống chi bây giờ sức khỏe vẫn chưa tốt lắm, thực ra tôi chỉ muốn để bản thân không có khuôn mặt quá nhợt nhạt, nhưng tại sao tôi lại có cảm giác, tôi hết như một kỹ nữ muốn đi tìm khách làng chơi thế này?

Nghe thấy Trương Khải Hiên cũng đã lên lầu, cô quyết định chủ động đến tìm anh.

Trương Khải Hiên vừa mới bước vào phòng của mình, nghe thấy Đường Mạn cũng bước vào theo, anh quay người lại, nhất thời ôm ngực hết hồn như nhìn thấy một con cá sấu.

Anh kinh hãi vô cùng, lắp bắp nói: “Đường Mạn, em... .., em muốn làm gì?”

Đường Mạn ngẩng đầu lên, chớp mắt mấy cái, cô thản nhiên cười, “Sao nhìn thấy em lại sợ hãi như vậy? Em chỉ muốn nói chuyện với anh một chút thôi mà.”

Quả thực là Trương Khải Hiên sợ hãi vô cùng, 3 ngày qua, cô nằm trên giường bệnh hết như một cành cây, mềm mại khiến người khác muốn đến yêu thương cô, đột nhiên cô khỏe lại, kết quả lại làm ra một bộ mặt trắng xanh như vậy, trời đất, cái này rất không bình thường, anh không khỏi sợ hãi muôn phần, đối với người vợ này, anh càng lúc càng hồ đồ, dường như không biết rõ rốt cuộc là cô đang suy nghĩ cái gì, cô lúc nóng lúc lạnh, ở trên giường thì cắn anh, ở phòng tắm thì đánh anh, còn dùng lời lẽ cay nghiệt để công kích anh, chẳng qua khi tính tình tốt một chút, lại dùng lời đường mật dỗ dành anh, rốt cuộc người phụ nữ này là quái thai ở thời đại nào vượt thời gian đến đây vậy?

Anh nghĩ một lát, nói: “Được rồi, em muốn nói chuyện gì?”

Trong phòng ngủ im lặng không có tiếng động, một mảnh vắng lặng.

Đợi một hồi, Trương Khải Hiên phá vỡ cục diện bế tắc trước, nhưng giọng điệu có hơi mập mờ: “Đường Mạn, không phải em muốn hỏi anh, tối hôm đó, có cùng Tiểu Lệ... ..”

Đường Mạn cắt ngang lời anh, cô khôi phục lại như thường, cô nói: “Không, tôi không muốn hỏi chuyện đó, tôi muốn hỏi chuyện khác, tôi muốn nói chuyện với anh.”

Anh rất thận trọng: “Chuyện gì vậy?”

Đường Mạn đón nhận ánh mắt của anh, giọng nói của cô rất ôn hòa, cố gắng làm cho bản thân thoát nhìn không giống với các chiến binh đang xông lên chiến trường, mà chỉ là một người phụ nữ nội trợ, cô nói: “Khải Hiên, tôi và anh, là vợ chồng đúng không? Nhưng mà, vợ chồng chúng ta lại không hợp nhau đúng không?”

Mười ngón tay anh đan vào nhau, ngồi ở trước mặt cô hết như một pho tượng, khuôn mặt điển trai dưới ngọn đèn nhu hòa chiếu xuống như một nghệ thuật. Thế nhưng biểu cảm trên mặt anh lại khiến Đường Mạn không nắm bắt được, đợi vài giây, anh hỏi: “Em muốn nói cái gì?”

Tiếng của Đường Mạn chậm lại, “Khải hiên, tôi chỉ muốn biết vài chuyện, thứ nhất, có phải anh vẫn còn yêu tôi hay không?”

Trương Khải Hiên ngẩng đầu, anh suy nghĩ, người phụ nữ này muốn làm gì? Nếu em muốn thổ lộ tình cảm với tôi, làm ơn, xin em đừng trang điểm diêm dúa như thế, khiến tôi không cảm thấy ấm áp mà chỉ thấy phát hoảng, khiến tôi cảm thấy không giống như đang nói chuyện với vợ mà là nói chuyện với đối thủ cạnh tranh, còn nữa, nếu em muốn hỏi tôi, anh có còn yêu em không, làm ơn, xin em đừng lời nói dịu dàng, ôn hòa để hỏi tôi, tôi nhất định sẽ chết chìm trong ánh mắt em, mà không phải giống như bây giờ, không được tự nhiên lắm, giống như bị một cô gái cầm súng máy chĩa vào mông tôi muốn tôi làm tình với cô ấy.

Trong lòng anh rối loạn, cuối cùng, thở dài một cái, kéo dài giọng nói, “Yêu, anh yêu em. Như vậy được chưa?”

Đường Mạn nghe xong thì nhú mày, cô vừa không hài lòng vừa rất không vui: “Khải Hiên, không phải tôi muốn gặng hỏi anh, chỉ là tôi muốn lấy được cảm nghĩ chân thật của anh, hiện tại anh đang làm cái gì vậy, trả lời tôi qua loa cho xong, giống như đang ăn một triệu con ruồi khiến anh ghê tởm, vì sao anh không thể cho tôi cảm nghĩ chân thật chứ?”

Trương Khải Hiên thật sự bị tra tấn đến hao tâm tổn trí quá độ, “Vâng, Đường Mạn, anh yêu em.” Anh đành phải lặp lại, giọng điệu lần này ôn hòa hơn lần trước một chút.

Đường Mạn trừng lớn hai mắt ngạc nhiên: “Anh nói như thế bị ép buộc vậy? Tôi chỉ muốn một câu trả lời, tại sao anh lại đau khổ như vậy chứ?”

Anh bắt đầu, “Đường Mạn, sức khỏe của em còn chưa tốt lắm, vậy đi, hôm nào chúng ta nói chuyện lại nhé.”

Đường Mạn cũng không cho anh cơ hội, “Được rồi, coi như anh đã trả lời tôi vấn đề đầu tiên, thế thì, tôi còn muốn hỏi anh một chuyện nữa. Cuối cùng anh định làm gì với cuộc hôn nhân của chúng ta?”

Trương Khải Hiên quay đầu, vài giây trôi qua, vẻ mặt anh không chút thay đổi: “Được rồi, hiện giờ sức khỏe vẫn chưa tốt, quay về nghỉ ngơi trước đi, hôm khác chúng ta bàn lại vấn đề này.”

“Không, bây giờ tôi muốn biết, bởi vì bây giờ tôi đã quá mệt mỏi, cuộc sống hôn nhân lý tưởng của tôi không phải là như thế, một trong hai vợ chồng, bất luận là ai bị bệnh, người kia sẽ luôn ở bên cạnh đối phương, quan tâm chăm sóc đối phương, nhưng hiện tại chúng ta, lại mất tự nhiên hết như hai người xa lạ gộp lại sống chung với nhau. Nếu chúng ta không thể giải quyết vấn đề này, dây dưa mãi sẽ chỉ khiến cả hai càng thêm đau khổ, tôi không cần một cuộc sống như thế.”

Trương Khải Hiên cau mày nhăn mặt, trong lòng anh cũng vô cùng căng thẳng, anh hiểu được ý của Đường Mạn, nhưng tâm trạng của anh rối bời, hết sức không yên, trả lời cô thế nào đây, tình trạng của anh có hơi hỗn loạn.

Đường Mạn điềm đạm khẽ nói: “Em chỉ muốn thảo luận nghiêm túc vấn đề mà chúng ta gặp phải, Khải Hiên.” Giọng cô chậm rãi mà dịu dàng: “Anh yêu em đúng không? Thật ra, nói yêu, không phải là chuyện mất mặt gì, cũng không phải là chuyện yếu đuối gì, anh hoàn toàn có thể nói cho em biết cảm nghĩ chân thật của anh, em sẽ không lấy tình yêu anh dành cho em để làm vũ khí đối phó anh, ngược lại, em sẽ càng thêm quý trọng cuộc tình này, bây giờ em hỏi anh, anh còn yêu em không?”

50. Q.1 - Chương 52: Trong Lòng Yêu Em

Anh nhìn chăm chăm sàn nhà ở trước mặt mình, trên sàn nhà hắt ra vàng sáng mờ nhạt của ánh đèn.

Trong lòng anh thật sự rất rối, dường như bầu không khí cũng nặng nề kết thành băng, một lát sau, cuối cùng anh mở miệng một cách khó khăn: “Đường Mạn, có lẽ cuộc hôn nhân của hai chúng ta thật sự là một sai lầm, cái em cần chính là một tình yêu thẳng thắn và nồng nhiệt, con người anh lại kín đáo đằm đằm, bởi vậy chúng ta mới không ngừng đối chọi nhau, em hỏi anh có yêu em hay không, hiện giờ anh mơ hồ lắm, có lẽ anh không yêu em, cũng không cách nào cho em tình yêu mà em muốn, xin lỗi.”

Đường Mạn bình tĩnh lại, đợi chốc lát, cô mới khẽ thấp giọng hỏi: “Nếu đã không yêu em, tại sao hết lần này đến lần khác xảy ra quan hệ với em chứ?”

Trương Khải Hiên liền xấu hổ, ánh mắt anh đảo quanh, lắp bắp trả lời: “Giữa vợ chồng với nhau, chuyện này, vốn chỉ là nhu cầu bản năng.”

Đường Mạn cười lạnh, “Nói như vậy, nếu khi đó trước mặt anh không phải em, là cô gái khác, anh cũng sẽ làm y như vậy?”

Anh không lên tiếng.

Đợi lát sau, cô đứng dậy, thoải mái nói: “Được rồi, cứ như vậy đi, em biết mình nên làm thế nào rồi.”

Anh hơi nghi ngờ, “Em muốn làm gì? Em muốn ly hôn với anh sao? Đường Mạn, anh nói cho em biết, anh sẽ không đồng ý ly hôn đâu, anh thừa nhận là anh có lỗi với em, nếu anh thật sự chết đi, anh sẽ để lại toàn bộ tài sản dưới danh nghĩa của anh cho em, cái này so với việc ly hôn, càng được lợi hơn nhiều.”

Đường Mạn lắc đầu, cô rất thất vọng: “Khải Hiên, xem ra anh vẫn chưa hiểu em, nếu em thật sự muốn đi, anh sẽ không cản được em, Đường Mạn này có cách nghĩ cố chấp, có tự tôn ngu xuẩn, nếu không có tình yêu, dù là cho em lắm tiền, mà lại mất đi người mình yêu thương, điều đó thì có ích lợi gì chứ?”

Cô đứng dậy, không nhìn anh, xoay người trở về phòng của mình.

Sau khi đóng cửa phòng, cô chảy nước mắt.

Thật ra, em chỉ muốn nghe chính miệng anh nói một câu, anh yêu em, muốn nghe anh thành khẩn nói một tiếng xin lỗi, chỉ cần anh biết mềm mỏng một tý, em cũng sẽ lập tức thừa nhận sai lầm của mình, cầu xin sự tha thứ của anh, tại sao, chúng ta lại không thể thông hiểu đối phương chứ?

Ở trong phòng, Trương Khải Hiên hoang mang, anh nghĩ đến lời nói của Đường Mạn hết lần này đến lần khác, cảm thấy lời của cô rất có đạo lý, thật sự anh cũng yêu cô, nhưng nói yêu, nói yêu với vợ mình, chẳng lẽ lại là một việc làm mất mặt hay sao? Tại sao anh không dám nói cho cô biết cảm nghĩ chân thật của mình? Anh hoang mang quá, thật ra mỗi ngày anh đều muốn ôm lấy cô, mỗi tối đi ngủ, anh hy vọng có thể ôm chặt thân hình mềm mại của cô để đi vào giấc ngủ, tại sao bản thân anh lại không dám thừa nhận chứ?

Anh cắn răng, quyết định đi tìm cô.

Mới vừa mở cửa phòng, đột nhiên anh cảm thấy chóng mặt, ánh sáng trước mắt mờ ảo, võ võ đầu, anh muốn bình tĩnh lại một chút, đứng rồi, gần đây anh bắt đầu cảm thấy sức khỏe của mình càng lúc càng kém, sợ lạnh, thường xuyên bị sốt nhẹ, vừa đứng nhẹ trên người thì sẽ xanh chỗ này, tím chỗ kia, nhưng anh đều che giấu tất cả những chuyện này, không muốn ai biết.

Anh võ đầu, cảm thấy trong mũi nóng lên, lấy tay sờ một cái, chỉ thấy một dòng máu đỏ sẫm chảy xuống.

Ở phòng bên kia, Đường Mạn đang ngơ ngẩn chờ người ra, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập của Trương Khải Hiên, sự tò mò mạnh mẽ thôi thúc cô mở cửa bước ra xem, chỉ thấy anh đang bịt mũi bước nhanh xuống lầu, anh đang chảy máu mũi.

Đường Mạn liền hoảng sợ, đứng rồi, cô quên mất, anh có bệnh.

Cô lập tức đau lòng, lập tức lấy khăn giấy chặn mũi cho anh, để anh nằm thẳng xuống, sau đó nhanh chóng đến tủ lạnh tìm nước đá.

Cô bỏ nước đá vào túi chườm, Trương Khải Hiên nhận lấy, anh lặng lẽ ra hiệu cho cô đừng để ba mẹ nghe được, Đường Mạn hiểu, tốc độ đi lại của cô nhanh gấp đôi mức bình thường, nhanh chóng cầm máu giúp Trương Khải Hiên.

Sau khi máu ngừng chảy, Trương Khải Hiên mới mệt nhọc mấp máy môi: “Cám ơn em.” Rồi lên lầu cấp tốc hết như thí sinh gian lận nhìn thấy giám thị.

Đường Mạn cảm thấy khó quá, thở dài, lúc này cô mới về phòng mình.

Đêm nay, cô trần trọc, không tài nào ngủ được, ánh mắt luôn luôn đảo khắp nơi, muốn tìm một thứ gì đó có thể dán mắt vào cho dù là hơn một phút cũng được, muốn mượn thứ gì đó để ổn định tâm trạng dao động của mình, nhưng vẫn không có, cái gì cũng tẻ nhạt vô vị, không thể là nơi để cô dừng lại.

Cuối cùng, cô quyết định đi xem Trương Khải Hiên, thật sự cô rất lo cho anh, quên đi, cúi đầu đi, sĩ diện kiêu ngạo của con người đáng giá bao nhiêu tiền chứ, còn anh, vẫn là chồng cô, nếu hai người không có tình yêu, vậy thì trước kia hoan ái nhiều lần như vậy chẳng lẽ cũng chỉ là nhu cầu nguyên thủy nhất hay sao?

Trong lòng Trương Khải Hiên cũng đau khổ không chịu nổi, thực sự là anh nhìn ra được tâm tư của Đường Mạn, tuy rằng cô đã lập gia đình, nhưng cô chỉ là một cô gái trẻ mới 24 tuổi thôi, anh không thể trông mong cô có suy nghĩ của một người 30 tuổi, tử tưởng của người 40 tuổi được, thật ra cô chỉ muốn anh nhận lỗi, thỏa mãn lòng hư vinh bé nhỏ của một cô gái, tại sao anh lại không thể hạ thấp đầu xuống một chút chứ? Chẳng lẽ thừa nhận yêu vợ mình lại là một chuyện mất mặt lắm hay sao? Anh thở dài.

Anh nằm trong phòng, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi từ lúc nào. Giữa mộng lung, anh nằm mơ, giấc mơ đó vô cùng lộn xộn, nhưng anh nhìn thấy rõ ràng, Cao Nhân Tuệ đến, cô đứng mặt đối mặt với Đường Mạn dưới ánh trăng, trong tay mỗi người cầm một thanh kiếm, cả hai đang chém vào đối phương, anh vô cùng sốt ruột, rất muốn tách hai người ra, thế nhưng lòng nóng như lửa đốt lại không bước được bước nào.

Anh gấp đến nổi trên đầu toàn là mồ hôi, thầm nghĩ phải dốc sức ngăn hai người lại, anh muốn xin Cao Nhân Tuệ, Nhân Tuệ, dừng, đừng tổn thương Đường Mạn, đừng tổn thương Đường Mạn nữa.

Toàn thân anh run rẩy hết như cái rây, nhưng mà chính anh cũng không biết, anh gấp gấp thốt ra, “Nhân Tuệ!”

Vừa gọi cái tên này, anh liền bừng tỉnh, từ trên giường ngồi bật dậy, nhìn xung quanh, hóa ra chỉ là giấc mơ.

Đúng lúc này, Đường Mạn đang khẽ bước đến bên ngoài phòng của Trương Khải Hiên, cô trầm ngâm đang tính gõ cửa, lại bị tiếng hét thình lình của anh làm cả người run bắn lên.

Nhân Tuệ sao?

Trong mơ anh vẫn gọi tên Nhân Tuệ?

Tim cô đập loạn nhịp rồi đau đớn, tuyệt vọng lặng lẽ quay về phòng, hoàn toàn mất đi suy nghĩ đi tìm anh.

Ngày hôm sau, Trương Thụy Hằng lập tức phát hiện vết máu khô đọng lại trên sàn, lòng ông nóng như lửa đốt, lúc này lập tức quyết định đưa Trương Khải Hiên đến Bắc Kinh tìm chuyên gia.

Trương Khải Hiên cũng bất ngờ, “Đi ngay hôm nay? Quá vội vàng rồi.”

Bà Trương cũng cuồn cuồn thu dọn quần áo ở trong phòng, “Khải Hiên, tại con không biết, gần được cái bác chuyên gia phải mất rất nhiều thời gian, nhà chúng ta có quan hệ nên người ta mới nể mặt, chứ không dễ gì mà có được đâu, nhân lúc hiện tại, tranh thủ đi ngay.”

Anh hơi bất đắc dĩ, lưỡng lự đi tìm Đường Mạn, Đường Mạn cũng rất bình tĩnh, “Em cũng biết rồi, em đã thu dọn xong quần áo của anh.”

Anh phân vân suốt, cuối cùng cố gắng lấy hết dũng khí hỏi cô: “Sức khỏe của em đã khá hơn chút nào chưa?”

“Khá hơn nhiều rồi.” Cô cố ý giữ bình tĩnh, điềm nhiên trả lời anh.

Anh muốn nói lại thôi, rốt cuộc khó khăn lên tiếng: “Sức khỏe của em còn chưa tốt lắm, lần này đừng theo anh đi Bắc Kinh, ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi, sau này, còn có cơ hội mà.”

Về mặt Đường Mạn không chút thay đổi, gật đầu.

Cứ như vậy, anh vội vã ra khỏi cửa cùng ba mẹ.

Đứng trước cửa sổ, Đường Mạn nhìn Trương Khải Hiên và ba mẹ bước lên xe để rời khỏi biệt thự, hết như bầu trời mất mát to lớn bao phủ xuống dưới.

Cô thở dài, từng giọt nước mắt lăn xuống từ khóe mắt.

Không ngờ, tình yêu mà cô mong đợi lại có một cục diện như vậy, ở trong vòng tuần hoàn đó, cô vẫn đứng y nguyên ở vạch xuất phát mà không cách nào kháng cự lại được, cô không biết, còn phải đợi bao lâu mới có thể thấy được đáp án, cũng không biết, còn có thể kiên trì được bao lâu để chờ kết quả.

Mãi cho đến khi, điện thoại ở bên cạnh reo lên vui vẻ, nhạc chuông “Bạn hạnh phúc không?” cô bình tĩnh.

Nhận cuộc gọi, người bên trong gọi cô: “Đường Mạn?”

51. Q.1 - Chương 53: Một Gia Đình Hòa Thuận

Bước vào tiệm cà phê, thấy Lý Văn Khải, cô mỉm cười dịu dàng, sự ngạc nhiên hiện ra trong mắt anh.

“Chỉ hơn một tuần không thấy cô, hình như cô gầy đi thì phải.”

Đường Mạn đánh trống lảng, “Không có gì, chẳng qua là tôi đang ăn kiêng.”

Biết anh phải về Thượng Hải, Đường Mạn lại cảm thấy có chút không bỏ được người bạn này, có thể coi như anh là một người bạn rất đặc biệt, hiện giờ, anh phải về Thượng Hải, Đường Mạn cảm thấy có hơi mất mát.

Cô đưa cho anh một hộp quà được gói vô cùng khéo léo, là bộ đồ sứ cô đặc biệt đi tìm hết mấy tiếng đồng hồ vào buổi chiều hôm qua mới chọn được.

“Mặc dù không phải là thứ gì quý giá, nhưng đó là một chút tâm ý của tôi, tổng giám đốc Lý, được quen biết anh thật là có duyên.” Cô nói rất chân thành.

Anh cười, “Đã như vậy, tôi cũng vui vẻ mà nhận lấy.” Sau khi nhận quà, anh nói: “Tối nay cùng ăn cơm nhé, nhân tiện giới thiệu người nhà của tôi cho cô biết.”

Dù sao cũng không có chuyện gì, suy nghĩ xong cô liền sẵn khoái đồng ý.

Đường Mạn trò chuyện với anh một lát trong tiệm cà phê, cuối cùng cũng đến giờ dùng cơm, Lý Văn Khải đã đặt chỗ trước ở nhà hàng, hai người cùng đi qua đó, vừa bước vào tiền sảnh, một giọng trẻ con trong trẻo truyền đến, “Ba ơi.”

Hai người nghe tiếng nhìn qua, nhìn thấy một bé gái khoảng 6-7 tuổi hết như thiên thần đang vội vàng chạy đến chỗ của Lý Văn Khải.

Cô bé thoáng nhào vào trong lòng của Lý Văn Khải, anh giang tay ra ôm chặt lấy nó, “Thạch Băng, mau chào đi đi.”

Đường Mạn nhìn thấy cô bé đáng yêu này thì hỏi anh: “Là con gái của anh à? Mặt mũi thật dễ thương.”

Anh thả cô bé xuống, nó lập tức chạy đến bên kia, Đường Mạn nhìn theo hướng nó đang chạy, cô bé lại chạy như bay đến đứng bên cạnh một người hơn 60 tuổi, ăn mặc rất hợp thời và trang nhã ở bên kia đại sảnh, một người phụ nữ có nét mặt phúc hậu.

Lý Văn Khải giải thích với cô: “Đó là mẹ tôi, dẫn theo con gái tôi đến Thanh Đảo thăm tôi. Cô nhìn con bé xem, nó tên là Thạch Băng, nhưng mà, nó không phải là con gái ruột của tôi, lần sau tôi sẽ nói với cô về thân thế của nó.”

Đường Mạn à một tiếng.

Lý Văn Khải dẫn Đường Mạn đến gặp mẹ mình, bà Lý vừa nhìn thấy Đường Mạn, lập tức mỉm cười hiền lành, “Dì có nghe Văn Khải nói về quá trình quen biết cháu, xem ra tất cả chúng ta thật là có duyên.”

Thái độ và giọng điệu của bà thật là không khác mấy với đứa con trai, đều ăm ắp hiền từ như vậy, khiến người khác nghe xong liền như gió mộc xuân (lưu: mình cũng không hiểu gió mộc xuân là gì =.=). Nhìn lại bà Lý này, từ trên xuống dưới, tuy rằng không phải phục trang xa xỉ, nhưng đích thực là rất quý phái, mặc dù bà đã hơn 60, nhưng giữa một đám người vẫn có phong thái và khí chất vượt trội, lúc còn trẻ nhất định là một tiểu thư danh giá, một người rất đẹp.

Trong lòng Đường Mạn âm thầm tán thưởng hai mẹ con này, chẳng qua là, cô chưa từng hỏi đến vợ của Lý Văn Khải, anh cũng có con gái rồi, vậy thì vợ ở đâu chứ?

Cô dè dặt nghi vấn trong lòng xuống, cũng không hỏi anh nhiều.

Đường Mạn vốn định mời Lý Văn Khải ăn cơm, nhưng mà, trước sau anh vẫn không cho cô cơ hội, mọi người ngồi xuống, bà Lý nói với Đường Mạn rất khách sáo, “Cháu đừng câu nệ như vậy, bác họ Thạch, cháu gọi bác là dì Thạch thì được rồi.” Bà lại kéo cô bé gọi Lý Văn Khải là ba nói, “Thạch Băng, mau chào dì đi con.”

Thạch Băng lập tức dùng một giọng trẻ con lạnh lạnh gọi: “Chào dì ạ.”

Đường Mạn vội đáp lại, cô nhủ thầm, Thạch Băng? Cùng họ với bà Lý, lại gọi Lý Văn Khải là ba, nhưng Lý Văn Khải lại nói đó không phải là con gái ruột của anh, bên trong chuyện này chắc chắn có khúc mắc, nhưng cô chỉ là người ngoài, đương nhiên ngại hỏi nhiều chuyện của người khác.

Bữa cơm này, mọi người ăn vô cùng vui vẻ, bà Lý cũng không quá tò mò chuyện nhà của Đường Mạn, chỉ cùng trò chuyện với Đường Mạn về sự thay đổi của thành phố, những thứ như phong thổ, còn về chuyện hôn nhân gia đình của Đường Mạn, bà không hề hỏi đến, không giống chút nào với những bà tám tọc mạch, điều này khiến Đường Mạn vô cùng yên ổn.

Đường Mạn nhìn ra, Lý Văn Khải vô cùng hiếu thảo và kính trọng mẹ mình, tuy rằng lương bổng 1 năm của anh gần trăm vạn, thu vào không thấp, nhưng không hề phách lối chút nào, đặc biệt ở trước mặt mẹ anh, lại hết sức cung kính.

Còn Thạch Băng lại là một cô bé ngây thơ khả ái, nhìn thấy Đường Mạn cũng vô cùng thích cô, Đường Mạn hoàn toàn có thể hiểu được, có người đức hạnh tốt như bà Lý dạy nó, Thạch Băng chắc chắn sẽ là một cô bé rất thông minh và hiểu chuyện.

Thế nhưng, Thạch Băng hơi kén ăn, đương nhiên, trẻ em ở tuổi này, rất ít đứa không kén ăn, cho nên đối với hải sản ngon lành ở trên bàn, Thạch Băng không hề có hứng thú, cũng không chịu ăn, Đường Mạn liền đùa với nó: “Thạch Băng, con thích bơi lội không?”

Thạch Băng gật đầu, “Con rất thích bơi, nhưng con lại không giỏi.”

Đường Mạn gấp một miếng cá bỏ vào đĩa của nó, “Con phải ăn nhiều cá một chút, ăn nhiều cá, con cũng sẽ bơi lội giỏi hơn.”

Thạch Băng nhìn miếng cá trong đĩa, suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định ăn nó, bà Lý liền vui vẻ ra mặt.

Nhưng Thạch Băng lập tức hỏi ngược lại một câu, “Ba ơi, ba rất thích ăn thịt gà, vậy tại sao ba lại không để trứng?”

Đúng lúc Lý Văn Khải đang gấp một miếng thịt gà, nghe giọng con nít của Thạch Băng hỏi ngược lại mình, anh nhất thời bị sặc, mọi người cùng cười.

Đường Mạn nhin không được nói: “Có đứa trẻ đáng yêu như vậy, thật là có 10 đứa cũng không ngại nhiều.”

Bà Lý rất cảm khái: “Đúng vậy, nhưng không hiểu sao, có một số phụ nữ không thích trẻ con. Phụ nữ không sinh con, vậy thì sao có thể gọi là phụ nữ chứ?”

Lý Văn Khải không lên tiếng.

Đường Mạn lập tức nhớ đến đứa con của mình, cô liền buồn bã quay mặt đi chỗ khác.

Thế nhưng, bà Lý chuyển đề tài khác rất nhanh, bữa cơm này xem như kết thúc trong thoải mái và vui vẻ, khi ăn cơm xong, bà Lý nói: “Đường Mạn, chiều mai chúng ta phải trở về Thượng Hải, thật là nói chuyện với cháu cũng chưa nói đủ, chừng nào cháu đến Thượng Hải, nhất định phải báo cho dì biết nhé.”

Đường Mạn lễ phép nói, “Cháu nhất định sẽ làm vậy, dì Thạch.” Đúng lúc này, điện thoại của Đường Mạn reo lên, là một dãy số lạ, cô nhận máy, bên trong là giọng nói của một cô gái trẻ, cô vừa khách sáo vừa lễ phép nói với Đường Mạn: “Xin hỏi chị có phải là Đường Mạn hay không?”

“Đúng vậy, là tôi đây.”

“Tôi ở trung tâm máu thành phố. Là như vậy, nửa tháng trước chị từng điền vào đơn xin tình nguyện hiến tế bào gốc tạo máu (hay còn được gọi ngắn gọn là hiến tủy), chị còn nhớ không?”

52. Q.1 - Chương 54: Anh Là Người Phong Lưu Trong Quân Tử

Đường Mạn nhớ lại, nửa tháng trước, cô không có gì làm, lang thang trên đường, đột nhiên nhớ đến tin tức trên mạng, hàng năm Trung Quốc có khoảng 9 triệu người chết vì bệnh máu trắng bởi vì không tìm được tủy thích hợp, mà người tình nguyện hiến tủy ở Trung Quốc lại vô cùng ít, nhớ đến bệnh tình của Trương Khải Hiền, trong lòng cô đau khổ, lập tức đến Trung tâm máu thành phố làm đơn xin tình nguyện hiến tế bào gốc tạo máu, còn nhanh chóng rút mẫu máu trong ngày luôn.

Tất cả chuyện này, cô không nói với ai cả, ở nhà họ Trương, không có người lắng nghe cô.

Trong điện thoại, người nhân viên này tiếp tục nói: “Chị Đường Mạn, chúng tôi đã đưa mẫu máu của chị đến Tế Nam, trải qua kiểm tra, mẫu máu của chị hoàn toàn thích hợp với mẫu máu của một người bệnh, nếu chị sẵn lòng thực hiện đơn xin tình nguyện của chị, chị sẽ cứu được bệnh nhân này, khiến người đó lại có thể có một cuộc sống mới.”

Đường Mạn lập tức phản chấn, “Vâng, không thành vấn đề.” Cô đáp ứng ngay, đối với cô mà nói, đây là chuyện vô cùng đơn giản, nhưng lại có thể cứu được sinh mạng của người khác, chuyện này thật sự là một chuyện khiến cô vô cùng hạnh phúc.

Cúp máy, đối diện với ánh mắt tò mò của hai mẹ con nhà họ Lý, cô nhin không được nên đã nói chuyện này với họ.

Bà Lý cũng lập tức vui vẻ theo cô, “Có thể cứu một mạng người, chuyện này thật sự là công đức vô lượng.”

Lý Văn Khải cũng nói, “Quả thật là một chuyện tốt, chỉ là, Đường Mạn, cô khẳng định đó chính là nhân viên Trung tâm máu chứ?”

Đường Mạn mỉm cười, “Tổng giám đốc Lý, có phải anh lo lắng sợ tôi rơi vào bẫy, bị người ở chợ đen trói lại, cướp mất một quả thận hoặc là bộ phận khác...v.v... hay không? Anh yên tâm đi, tôi không sao đâu.”

Anh suy nghĩ một lát, “Dù sao chiều mai tôi mới bay, nếu cô tiện, sáng mai tôi có thể cùng đi với cô một chuyến, đúng rồi, từ nay về sau cô đừng gọi tôi là tổng giám đốc Lý nữa, nghe không quen tai, tôi lớn tuổi hơn cô nhiều như vậy, cô gọi tôi một tiếng Văn ca cũng được mà.”

Đường Mạn liền vui vẻ, “Văn ca, cách xưng hô này rất hay.”

Bà Lý cũng khẳng khái bắt ngày mai Lý Văn Khải phải đích thân đi cùng Đường Mạn xem sao, không thể từ chối tấm thịnh tình, cuối cùng Đường Mạn đành phải chấp nhận.

Sáng sớm hôm sau, Đường Mạn xuất phát đúng giờ. Dọc theo con đường bên dưới biệt thự nhà họ Trương, cô thấy Lý Văn Khải đã đến rồi, đang đứng chờ bên cạnh xe, thấy anh, trong lòng Đường Mạn nóng lên, hệt như có một dòng điện ấm áp chạy dọc toàn thân.

Cô có một cảm giác rất kỳ diệu.

Không, không, anh đâu phải là một người đàn ông cực kỳ khôi ngô, những từ như điển trai, phóng khoáng hoàn toàn không thích hợp dùng trên người anh, với Đường Mạn- một cô gái hơn 20 tuổi xem ra, lúc đầu, người đàn ông như Trương Khải Hiên sẽ thu hút ánh nhìn của cô hơn, có đường nét khuôn mặt đẹp, có nụ cười tuấn lãng, mà Trương Khải Hiên chiếm hết ưu thế thiên thời địa lợi tài hoa và diện mạo là điều không thể nghi ngờ, khiến tất cả cô gái có thể dễ dàng vừa thấy đã yêu anh, cho nên Đường Mạn mới không thể kiềm nén được tình cảm đối với anh, cất kỹ anh trong lòng như ngọc thạch, mặc dù khối ngọc thạch này xinh đẹp trong suốt, nhưng chưa được điêu khắc hoàn mỹ thành hình, anh làm tổn thương đến người khác, nhanh không thể đỡ.

Nhưng mà, Lý Văn Khải, sự ám áp của anh thậm chí làm cho Đường Mạn muốn rút nước mắt, ở trong lòng cô, cô khát khao sự lãng mạn, khát vọng tốt đẹp, tình yêu của cô đến ồ ạt, kết thúc cũng dứt khoát triệt để, hiện giờ, cô đã là vợ của người khác, nhưng mà, cô lại có được một người bạn chân thành tốt bụng như vậy, điều này làm cho trong lòng cô dâng lên vô vàn xúc động. Lý Văn Khải, anh đã 35 tuổi, anh chín chắn chững chạc, cũng không có mẽ ngoài cao lớn đẹp trai, thờ ơ với ánh mắt căm tức của người khác, nhưng anh đứng ở đó, hoặc là ngồi ở kia, trên người anh toát ra sự từng trải, tài hoa hơn người, khiến cô không thể chống đỡ nổi, cô thật sự thích anh, nếu không phải gặp Trương Khải Hiên trước, người đầu tiên nhìn thấy chính là anh, cô cũng sẽ say chết trong dáng vẻ tươi cười ôn hòa của anh.

Cô thở dài, anh thật tốt, không phải cô chưa từng gặp qua đàn ông, nhưng anh là một người lý tưởng khiến tư tưởng người ta hỗn loạn và ngưỡng mộ trong lòng. Anh không phải là đại gia, không phải là tổng tài, nhưng mà, anh là mẫu người đàn ông như Hoàng Dục Sư (1), phong lưu trong quân tử.

(1) Nhân vật trong Anh hùng xạ điêu của Kim Dung.

Đường Mạn đi đến bên cạnh xe của Lý Văn Khải, cô ngượng ngùng: “Thật ra thì một mình tôi đi là được rồi.”

“Tôi cũng hơi hiếu kỳ, chỉ bằng cô cho tôi cơ hội đi, để tôi cũng đi nghe ngóng một chút cũng được mà.”

Đường Mạn đành yên tâm chấp nhận sự chiếu cố của anh.

Hai người cùng nhau đến Hội chữ thập đỏ, quả nhiên, nhân viên đã đợi họ sẵn rồi.

Thấy Đường Mạn đến, xác minh thân phận xong, đối phương hết sức niềm nở, “Cơ hội thành công thích hợp giữa những người xa lạ là 1/100.000, nói cách khác, chị và người tiếp nhận này, hai người vừa khớp có 1/100.000 duyên phận.”

Đường Mạn thật sự hài lòng, “Đây là một chuyện có ý nghĩa nhất mà tôi làm trong 24 năm qua.” Cô cũng hơi tò mò, “Bên tiếp nhận là một người như thế nào?”

Nhân viên công tác suy nghĩ, “Tôi không rõ tình hình cụ thể lắm, hình như là một giáo viên.”

Đường Mạn liền nở nụ cười, “Thật tốt quá, sẽ có rất nhiều học sinh còn có thể nhìn thấy giáo viên của chúng. Vậy thì, tôi cần phải làm gì?”

Đối phương đáp, “Chị cần phải làm hai lần rút máu, sau đó chúng tôi phải tách tế bào gốc tạo máu ra đưa đến Tế Nam, cuộc phẫu thuật sẽ tiến hành ở Tế Nam, nếu chị không phản đối, ngày mai là có thể rút máu cho chị.”

Đường Mạn mỉm cười thư thái, “Tôi hoàn toàn không có vấn đề gì cả.”

53. Q.2 - Chương 1: Tôi Làm Người Thân Của Em

“Đường Mạn.” Trên đường trở về, Đường Mạn muốn đi bộ, Lý Văn Khải đi cùng cô, “Vì sao cô lại muốn hiến tủy cho người khác vậy?”

“Bởi vì chồng tôi, hiện tại anh ấy đang bị bệnh ung thư máu. Nếu có người có tủy thích hợp với anh ấy, anh ấy có thể sẽ được sống.”

Nhưng nghĩ đến Trương Khải Hiên, cô lại cười gượng gạo, “Tuy rằng anh ấy không yêu tôi, nhưng tôi vẫn luôn hy vọng anh ấy có thể bình phục khỏe mạnh.”

Lý Văn Khải hiểu được, lời của cô nghe ra đau buồn thế này, rầu rĩ vô cùng, cô có bao nhiêu tâm sự, điều này càng khiến cô giống như một điều bí ẩn, còn có, vì sao cô lại lẻ loi té xỉu ở ven đường, không ai quan tâm, không ai đỡ, tất cả những chuyện này, anh đều muốn biết, nhưng mà, anh giống như một đứa trẻ hiếu học đang canh chừng một cây đàn vi-ô-lông quý giá tinh xảo, rất hiếu kỳ nhưng không dám hỏi cô cho thấu đáo.

“Vậy lần này cô rút máu, có người trong nhà đi cùng cô không?”

Đường Mạn lắc đầu, “Ba mẹ chồng và chồng tôi đều đi Bắc Kinh cả rồi, chị dâu cũng dẫn con gái về nhà mẹ đẻ, hiện giờ trong nhà, chỉ còn có một mình tôi và một dì giúp việc thôi.”

Nhớ tới chuyện này, Đường Mạn thở dài, buồn rầu hết như một lý cà phê, cho dù vui vẻ bỏ vào đó vài muỗng sữa, khuấy rồi lại khuấy, nhưng chỉ thấy cà phê, vẫn không thấy sữa.

Dùng bất cứ ngôn từ nào cũng không thể hình dung được sự hiu quạnh trong lòng cô, nếu Lý Văn Khải bằng lòng, hiện giờ không ai thấy, cô tình nguyện dựa đầu vào ngực anh, khóc một trận cho thật đã.

Không ngờ, Lý Văn Khải do dự một lúc, bỗng nhiên hỏi cô: “Đường Mạn, cô có hy vọng tôi cùng đi hoàn thành quá trình này với cô không?”

Cô ngơ ngẩn, bước chân khựng lại, vẻ mặt không tin mà nhìn anh, nhưng ánh mắt anh thật chân thành tha thiết, thẳng thắn thành khẩn, trong sáng ngời ngời.

Anh giải thích: “Cô không có người thân bên cạnh, người thân thiết nhất lại có chuyện nên không ở đây, một mình cô đi làm chuyện này, thật sự sẽ rất cô đơn.”

Đường Mạn hết sức ngạc nhiên, hai người quen biết chưa lâu, mới quen và vô tình gặp gỡ hết như cảnh trong mơ lúc ẩn lúc hiện, nhưng rõ ràng đã xảy ra, chân thật mà xúc động, mới quen đã thân. Anh ung dung nói ra những lời đó, cô có chút hoang mang rối loạn bị anh làm cho cảm động.

Ngay sau đó, cô tỉnh táo lại.

Cô khẽ nói: “Văn ca, cảm ơn anh, tôi biết là anh lo lắng cho tôi, nhưng tôi tin rằng chẳng có gì nguy hiểm cả, hơn nữa, tôi sẽ được hưởng sự chăm sóc tốt nhất, bởi vì tôi là một người tình nguyện mà.”

“Tôi cũng tin như thế, nhưng tôi nghĩ, hẳn là em vẫn khát khao có người thân ở bên cạnh cô, nếu cô không ngại, tôi đến làm người thân của cô được không? Có phải là tôi quá đường đột hay không, thậm chí lòng tốt có hơi giả tạo?”

Đường Mạn lập tức xua tay lia lịa, “Không đâu, anh hiểu sai ý của tôi rồi, Văn ca, tôi vô cùng cảm kích ý tốt của anh, nhưng mà, chiều này anh sẽ về Thượng Hải, tuổi tác của dì Thạch đã cao, Thạch Băng lại còn nhỏ, anh cần phải về cùng với họ, tôi là người lớn rồi, tôi hoàn toàn có thể tự chăm sóc mình.”

“Mẹ anh là người tin Phật, mẹ nhất định sẽ đồng ý với cách làm của anh, anh sẽ đưa hai người họ lên máy bay, sau đó dặn dò tài xế đến sân bay Hồng Kiều đón họ, họ sẽ không sao đâu. Hiện tại là cô, có bằng lòng để tôi đi cùng cô làm chuyện này hay không?”

Đường Mạn nhìn anh, khoảnh khắc này, hai người đứng ở bên đường, ánh nắng ấm áp trong trời đông ùn ùn kéo đến, chiếu rọi khắp nơi, cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô, ánh mắt của hai người giao nhau, Đường Mạn bỗng nhiên nghĩ ngờ, sự quan tâm không sao giải thích được của anh đối với cô đã vượt qua khỏi tình bạn bình thường, chẳng lẽ anh đối với mình?

Nhưng mà thái độ của anh đối với mình rất đúng mực, không đúng, anh là quân tử, sao mình có thể lấy dạ tiểu nhân để đo chứ.

Anh hoàn toàn thật lòng, bỗng nhiên Đường Mạn cảm thấy tủi thân và xót xa, hoang mang, không kiềm nén được.

Cẩn mõi, cô cúi đầu, thiện ý tha thiết của anh khiến cô không thể chối từ, không biết trả lời thế nào.

Lý Văn Khải thoải mái, “Sáng sớm mai anh đến đón em nhé. Em gái.”

Cô gật đầu, vô cùng xúc động, “Vâng, anh trai.”

Quả nhiên, qua hôm sau, anh vẫn đến đón Đường Mạn như cũ, hơn nữa khi anh đến, còn đưa cho cô một món quà, một miếng ngọc Quan Âm, “Là mẹ anh đưa cho em, mẹ đặc biệt yêu thích em.”

Đường Mạn cầm sợi dây chuyền âm áp này, nhớ đến mình và bà Lý chẳng qua cũng chỉ là tình cờ gặp gỡ, nhưng bà lại vừa rộng rãi vừa tốt bụng như thế, điều này thật khiến cô bất ngờ, “Xin anh cảm ơn dì Thạch giúp em.”

Người ở Hội chữ thập đỏ đợi đã lâu, vài nhân viên nhiệt tình chào đón cô, một người phụ trách nói với cô: “Biết chị là người rất kín đáo, vừa không muốn biết tin tức của đối phương, cũng không muốn tiết lộ thông tin của mình, cao thượng như thế, thật sự rất đáng khâm phục.”

Đây đều là những lời khách sáo, Đường Mạn gật đầu mỉm cười, trả lời lễ phép, nghĩ đến chuyện máu của mình có thể cứu sống một con người, trong lòng cô dâng lên niềm tự hào.

Thời gian rút máu cũng đã được sắp xếp xong từ hôm qua, quả nhiên Đường Mạn nhận được sự chăm sóc tốt nhất, bác sĩ nói với cô: “Thời gian lấy máu hơi lâu một chút, trước sau phải kéo dài suốt 7 tiếng đồng hồ.” Sau đó, cô nói với Đường Mạn một số việc cần chú ý. Đường Mạn cười nói: “Phải nằm trên giường lâu như vậy à, thật là, có thể tiếp tục kiên trì hay không đây?”

Tất cả mọi người đều cười, sau khi y tá thu xếp ổn thỏa cho Đường Mạn, Đường Mạn cũng có hơi hồi hộp một chút, nhưng Lý Văn Khải vẫn ở cùng với cô, hơn nữa còn mua cho cô rất nhiều trái cây tươi.

Ngồi trước mặt Đường Mạn, anh suy nghĩ rồi nói, “Đường Mạn, em làm cho anh có cảm giác, không nói nên lời, vừa lạnh lùng kiêu ngạo, cũng hơi kỳ lạ, vừa vô tư trong sáng, lại có chút ngổ ngáo.” Anh cười: “Đánh giá em hơi tệ nhĩ.”

Đường Mạn cười ha ha nói, “Những đánh giá này đều sai hết, nếu anh thật sự muốn khen em, anh hãy trực tiếp đứng trước mặt em mà chân thành nói, Đường Mạn, anh cảm thấy em rất xinh đẹp, hạng phần son tầm thường đều là giả, chỉ có sự xinh đẹp này của em mới là thật, nghe anh nói như vậy, em nhất định sẽ vui vẻ đến mở cờ trong bụng.”

Anh lập tức nói: “Đường Mạn, anh cảm thấy em rất xinh đẹp, tất cả hạng phần son tầm thường đều là giả, chỉ có vẻ đẹp của em mới là thật.”

Đường Mạn thất vọng: “Thật là, máy móc quá, anh hết thuốc chữa rồi.”

10h sáng, bác sĩ y tá nối đuôi nhau bước vào phòng, chuẩn bị hết tất cả cho Đường Mạn xong, công tác rút máu chính thức bắt đầu, máu rút ra từ cánh tay của Đường Mạn, chậm rãi chảy xuôi vào túi vô khuẩn, máy móc ở bên cạnh lay động nhịp nhàng, để phòng máu đông lại, nhìn thấy huyết tương đỏ sẫm kia, Đường Mạn cũng không sợ hãi, cô chỉ cảm thấy, màu đỏ sẫm đó chính là màu sắc đẹp nhất trên đời.

Trong phòng bệnh tràn đầy ánh nắng ấm áp, tất cả mọi người đều ôn hòa với Đường Mạn, Đường Mạn cũng vô cùng thả lỏng, nhưng mà, cô có chút không quen.

“Y tá, tôi không thể tự ăn cơm sao? Nhất định cô phải đến đút tôi ăn sao?”

Y tá nhã nhặn đáp: “Chị không thể cử động tay, để tôi đút cho chị là được mà.”

Lý Văn Khải đứng bên ngoài phòng bệnh, anh luôn dùng tay ra hiệu với Đường Mạn qua lớp kính thủy tinh, khẩu hình là: “Em thật giỏi!”

Đường Mạn vui cười với anh, “Anh thật đẹp trai!”

Y tá tò mò hỏi Đường Mạn: “Người bên ngoài đi cùng chị là chồng của chị à?”

“Không, anh ấy là anh trai của tôi.”

Y tá kinh ngạc: “Thật hả, anh ấy thật sự là một người rất chu đáo, còn nữa.” Y tá cười chớp chớp mắt: “Anh ấy có phong độ rất tuyệt nha.”

Đường Mạn liền vui vẻ: “Người anh trai này của tôi vẫn còn độc thân, cô có cần tôi giúp cô se chỉ tơ hồng không?”

Y tá cười ha ha: “Con tôi vừa mới đi nhà trẻ đó.”

Đường Mạn cũng vui vẻ, thì ra không chỉ có cô gái trẻ bị hấp dẫn, còn có phụ nữ đã kết hôn nữa.

Trong lòng cô cảm khái, Lý Văn Khải, anh thật sự là một người anh trai mà ông trời đã ban cho em, một chỗ dựa an toàn.

Suốt 7 tiếng, việc rút mẫu máu cuối cùng cũng kết thúc, sau khi chấm dứt quá trình chờ đợi nhàm chán, Đường Mạn vung cánh tay, ý tá lập tức đến xoa bóp cánh tay cô, sau đó hỏi Đường Mạn: “Chị có cái gì muốn nhắn nhủ đến người tiếp nhận không? Chị cứu mạng của người đó, lúc này, lời nói của chị rất có giá trị đối với người đó, người đó nhất định sẽ ghi sâu trong lòng đến suốt cuộc đời.”

Sau đó, cô lấy ra một tấm thiệp đặt vào tay của Đường Mạn, “Viết xuống đây nhé.”

54. Q.2 - Chương 2: Có Thể Ôm Anh Hay Không?

Đường Mạn suy nghĩ, viết cái gì đây? Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tầm mắt dừng ở cây leo trên tường, tuy rằng vào mùa đông giá rét, chúng chỉ còn lại những nhánh màu nâu vụn vặt, nay mai khi mùa xuân đến, sẽ lại xanh biếc cả bức tường.

Vì thế, cô đặt bút viết lên tấm thiệp: “Hy vọng bạn có thể kiên cường và tự tin như cây leo xanh tốt trong vườn hoa, hy vọng bạn sớm ngày hồi phục khỏe mạnh. Ký tên: Dây leo.”

Cô giao lại tấm thiệp cho y tá, y tá chân thành nói, “Cảm ơn chị, tôi nhất định sẽ chuyển tấm thiệp này đến tận tay người nhận.”

Nhân viên của Hội chữ thập đỏ tiến vào, giao cho cô giấy chứng nhận người tình nguyện, người phụ trách thành khẩn nói: “Cô ơi, cô thật sự đã làm được một chuyện vô cùng có ý nghĩa và đáng được kính trọng.”

Trái lại, Đường Mạn cảm thấy ngượng ngùng, Lý Văn Khải cũng mỉm cười, “Đường Mạn, em thật sự rất giỏi.”

Khuôn mặt Đường Mạn đỏ bừng, “Anh này, thật là, xấu hổ chết em rồi.”

Nhân viên của Hội chữ thập đỏ nhiều lần giữ Đường Mạn ở lại, muốn cô nằm viện nghỉ ngơi thêm vài ngày, nhưng Đường Mạn không chịu, ở trong bệnh viện buồn chán để cho người ta chăm sóc, chỉ bằng về nhà họ Trương để tự do hơn. Huống hồ, cô cũng lo lắng cho Trương Khải Hiên, cô không muốn nằm ở trong bệnh viện chờ đợi điện thoại của anh.

Sau khi chia tay với người của Hội chữ thập đỏ, tâm trạng của cô sáng khoái, cùng Lý Văn Khải về nhà, thấy tâm trạng của cô tốt vô cùng, Lý Văn Khải cũng rất vui: “Sau khi về nhà phải nghỉ ngơi cho tốt nhé, Tiểu Mạn, em làm chuyện tốt, mà anh đi cùng em, dường như anh cũng giống như em vậy, bị lây luôn tâm trạng vui vẻ, hiện giờ tâm trạng của anh với em đều tốt như nhau.”

Đường Mạn nhướn chân mày, trên mặt tràn ngập hạnh phúc, “Chúng ta đi ăn một bữa no nê đi.”

“Hoàn toàn không thành vấn đề.”

Hai người đến một tiệm canh bồ ngồi xuống, trong lòng Đường Mạn thầm than thở, anh thật sự chu đáo quá, trước khi hai người đến anh đã đặt chỗ rồi, anh biết cô là một người khiêm tốn, sẽ không chịu ở bệnh viện quá lâu, cho nên vừa vào tiệm đã gọi canh trước, sự chu đáo này của anh quả thực khiến Đường Mạn không thể tưởng tượng nổi, 24 năm qua, không có người khác phải quan tâm cô như vậy, từ nhỏ đến lớn,

cô khao khát tình thương của ba, nhưng tình thương của ba lại dành rất nhiều cho em trai, chỉ hỏi thăm vài câu đơn giản với cô thôi, sau khi lên đại học, cô cũng kết giao với bạn trai, nhưng chỉ một thời gian ngắn ngủi thì kết thúc, không ai biết, cô luôn mong ước có được sự quan tâm yêu thương như người thân, lại vừa như bạn trai biết bao nhiêu, mà tình yêu Trương Khải Hiên dành cho cô, tuy rằng nồng nhiệt, nhưng lại chỉ rạch từng vết thương nông sâu trong lòng cô, hình như anh chưa từng dành nhiều sự quan tâm cho cô, nhưng Lý Văn Khải thì khác, anh quan tâm cô chân thành, trực tiếp bù lại những ước vọng trong lòng cô.

Đường Mạn bỗng nhớ đến chuyện gì đó, “Văn ca, chưa từng nghe anh nói về bà xã của mình, anh kết hôn chưa vậy?”

Anh trả lời, “Anh đã ly hôn hơn 1 năm rồi.”

Hóa ra là vậy, vậy còn Thạch Băng? Trong lòng cô càng thêm ngỡ ngàng.

Đường như biết nghi vấn trong lòng cô, không đợi cô hỏi liền giải thích, “Thạch Băng có chút quan hệ huyết thống với anh, nó cũng giống như mối quan hệ giữa Sử Tương Vân và Sử thái quân trong Hồng Lâu Mộng vậy, con bé là cháu gái của cậu anh, bởi vì ba mẹ Thạch Băng bị tai nạn xe bất ngờ gặp nạn, Thạch Băng không còn người thân nào cả, cho nên mẹ anh đã thu nhận và nuôi dưỡng nó.”

Đường Mạn à một tiếng.

“Về chuyện hôn nhân của anh.” Anh tự giễu, “Không nhắc đến cũng được.”

“Xin lỗi, em không cố ý dẫm vào vết thương của anh.”

“Không sao, hiện tại cũng có luật sư chuyên về mấy vụ kiện ly hôn, có rất nhiều người không muốn rời bỏ thế lực.”

Anh không đề cập đến, Đường Mạn cũng sẽ không hỏi cặn kẽ ngọn ngành, mỗi người đều có lòng hiếu kỳ, nhưng nếu sự tò mò của bạn lại được xây dựng trên nền móng đau thương của người khác, vậy sự tò mò của bạn không còn là tò mò nữa, mà là đáng ghét.

Khi cùng Đường Mạn đi ra ngoài, anh thản nhiên nói với cô, “Có câu tiền quân ngàn dặm, cuối cùng cũng cần từ biệt, bây giờ anh cũng nên trở về rồi!”

Đường Mạn kinh ngạc, “Anh muốn đi ngay bây giờ sao?”

“Đúng vậy, đêm nay anh và tài xế sẽ trở về Thượng Hải. Tiểu Mạn, được quen biết em thật sự rất vui vẻ, nhưng có thể sang năm anh không có cơ hội quay lại Thanh Đảo nữa, nếu em có cơ hội đến Thượng Hải, hy vọng có thể gặp lại.”

Trong lòng Đường Mạn nhất thời quặn thắt, anh phải đi? Cô ra đời không lâu, cũng không có bao nhiêu bạn bè thân thiết, mà nay, người bạn này cũng phải đi rồi.

Về mặt của cô ngỡ ngàng, không buông bỏ được, “Văn ca, em thật sự rất quyến luyến anh, anh là một người tốt, người tốt thì nhất định sẽ được đền đáp.”

Anh khẽ thở dài, làm sao trong lòng không cảm thụ được hết chứ, cực kỳ không muốn, nhưng mà, anh không thể nói.

Đường Mạn cúi đầu, “Cảm ơn anh, cảm ơn sự quan tâm của anh dành cho em.”

Lúc này khoảng chừng 7h tối, thành phố lên đèn, hai người đứng trước cửa tiệm ăn, ánh đèn nê-ông sáng rực rỡ, từng lớp từng lớp chồng chất từ dưới lên trên, lại từ từ mất dần từ trên xuống dưới. Giống như tâm trạng của cô. Bóng dáng của hai người đối diện nhau không nói gì dưới ánh đèn vàng cam.

Đường Mạn nhìn bóng của cả hai, kì diệu biết bao, bóng dáng của hai người dưới ánh đèn đường, bị đèn đường chiếu lên thành một vòng tròn, lại từ tay anh kéo ra thành một cái vòng, vẽ thành một đường vòng cung, điểm cuối cùng lại dừng ở tay cô.

Nước mắt Đường Mạn lưng tròng, cô nhìn Lý Văn Khải, tâm tình rất phức tạp.

Anh cũng cười nhẹ, dời tầm mắt qua bên cạnh.

Nước mắt Đường Mạn chảy xuống, “Văn ca.”

Anh ngẩng đầu.

Cô xót xa vô cùng, có hơi do dự, “Em có thể ôm anh một lát hay không?”

Anh nhìn cô, trong mắt vẫn là tình cảm ấm áp đầm đìa, cuối cùng anh đưa tay ra, để cho Đường Mạn nhẹ nhàng tựa đầu vào vai anh.

Đường Mạn liền khóc ngất, vùi đầu trong ngực anh, nước mắt tuôn khắp nơi.

Dường như chỉ khoảng 10 giây, loại cảm giác ấm áp này, cũng không quá lâu, chỉ có 10 giây thôi, nhưng như vậy đã đủ rồi.

Khi buông anh ra, cô vẫy tay, “Tạm biệt, Văn ca.”

“Tạm biệt, Tiểu Mạn.”

Anh đi bên trái, cô đi về bên phải, hai người đi hai hướng khác nhau.

Cô đi rồi, Lý Văn Khải rất cảm khái, cuối cùng tôi cũng để em đi rồi, không biết khi nào mới có thể gặp lại, tôi cũng rất quyến luyến, nhưng mà, nhưng mà dù sao em cũng đã là vợ của người khác.

Anh vừa xúc động, vừa tiếc nuối, cũng buồn cười, không phải chưa từng thấy qua phụ nữ, xinh đẹp, cao quý, có khí chất, thông minh, có dạng phụ nữ nào là chưa từng thấy chứ? Trước khi kết hôn đã từng yêu mấy lần, thậm chí còn trải qua cuộc sống hôn nhân, làm sao chỉ có một mình cô, dường như cô cũng có tâm sự giống anh, nói xinh đẹp, cô không phải quá xinh đẹp, còn nói về đặc điểm, cô cũng không có đặc điểm gì nổi bật, nhưng anh nghi hoặc, tại sao người phụ nữ như vậy lại khiến ruột gan anh rối bời chứ?

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên lòng bàn tay anh đổ mồ hôi, tình yêu ở lứa tuổi của anh có hơi chậm, anh chỉ mong chính mình, chẳng qua chỉ là một chút rung động.

Trong lòng Đường Mạn vô cùng xúc động, cô ngâm mình trong bồn tắm lớn, rất muốn gọi điện thoại cho Trương Khải Hiên, nhưng khi cầm điện thoại lên, cô lại sợ.

Thở dài một tiếng.

Sáng sớm, Đường Mạn vẫn chưa tỉnh táo lắm, hôm qua rút nhiều máu như vậy, cô có cảm giác mất trọng lượng, nằm lại trên giường muốn ngủ thêm một lát, nhưng vù Trương lại vội vàng bước vào, “Điện thoại của chủ tịch.”

Cô nhanh chóng trở mình đứng bật dậy, nhận máy, “Ba?”

Trong lòng cô sợ hãi, Trương Thụy Hằng gọi điện thoại về, chẳng lẽ là Khải Hiên xảy ra chuyện

55. Q.2 - Chương 3: Bước Ngoặt

“Đường Mạn, có tin tốt, khi chúng ta ở Bắc Kinh thì nhận được điện thoại ở tỉnh, cuối cùng cũng có người tình nguyện hiến tạng có tỷ hoàn toàn thích hợp với Khải Hiên, hơn nữa đối phương đã bằng lòng tặng rồi, cho nên hôm qua chúng ta đã đến Tế Nam.”

Cô không dám tin, cuối cùng cũng có người có tỷ thích hợp với Khải Hiên? Chuyện này thật sự là vui mừng to lớn, bất ngờ to lớn, hôm trước có người nói với cô, máu của cô thích hợp với một người bệnh, không ngờ ông trời cũng thương cô, sau khi cô làm một chuyện tốt, ông trời lập tức ban một đặc ân to lớn cho Trương Khải Hiên.

Cô vui mừng đến ướt nước mắt, “Con phải đến Tế Nam ngay, Khải hiên sao rồi?”

“Nó khá tốt, hiện giờ đã vào phòng vô trùng để chuẩn bị làm phẫu thuật trước, về phía bệnh viện chúng ta cũng chuẩn bị xong xuôi trước rồi, cho nên bây giờ chỉ chờ phẫu thuật thôi.”

Cô khóc, “Thật tốt quá rồi, con đến đó ngay.” Trước khi gác máy, bỗng nhiên cô hơi nghi ngờ: “Ba ơi, người hiến tạng là người như thế nào vậy?”

“Là một công chức, chúng ta cũng không rõ công việc cụ thể là gì nữa, chỉ có thể nói, cảm ơn trời đất. Cuối cùng cũng có hy vọng.”

Đúng, cảm ơn trời đất, cúp máy, cô tựa đầu vào giường, khóc thật to.

Không chút do dự, dường như không mất đến 2 phút, cô liền thu dọn xong đồ đạc của mình, chỉ cầm vài bộ quần áo đơn giản, khi tài xế đến đón cô, cô nhanh chóng lên xe.

Nghĩ đến Khải Hiên, trong lòng cô vừa khổ vừa đắng, dù sao anh cũng là người chồng mà cô yêu, khi trái tim bị anh xé thành hai nửa, vẫn còn cần anh đến khâu lại, không có nguyên nhân, bởi vì cô yêu anh, anh là của cô, là thế giới của cô, là tất cả của cô.

Đường Mạn vười cười vừa khóc.

Đến Tế Nam, đã là buổi chiều, đôi mắt trông mong của cô đã thất thần, vừa đến bệnh viện, không quan tâm đến chuyện gặp mặt vợ chồng Trương Thụy Hằng, cô lập tức bay đến bên ngoài phòng vô trùng.

Căn phòng đóng chặt, phòng vô trùng vắng vẻ, nằm bên trong chính là người mà cô ngày đêm mong nhớ, bên trong phòng bệnh từ từ thả rèm xuống, y tá nói với cô, người bệnh đang nghỉ ngơi, nhưng cô không chờ kịp, muốn nhìn thấy anh, cho dù không chạm đến anh được, cô cũng rất rất rất muốn thấy anh, dưới sự đau khổ cầu xin, rốt cục y tá cũng mở rèm ra, vừa nhìn thấy Trương Khải Hiên, tư tưởng của cô liền trút ra như thác lũ, ngay tại giây phút này, cô tha thứ cho anh.

Trương Khải Hiên vẫn đang ngủ say, xem ra anh rất gầy, Đường Mạn còn nhớ rất rõ lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh mặc một bộ veston màu vàng đất, khí chất hiên ngang, vô tình ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của cô, cô như tên bắn bị đánh ngã, hầu như chỉ mất 5 giây, cô liền yêu anh. Cho đến bây giờ, cô vẫn chưa bao giờ hối hận về sự rung động trong 5 giây đó, cho dù anh chưa từng có 5 giây rung động với cô, cô cũng tình nguyện vì 5 giây trước kia của mình mà hy sinh tính mạng.

Đường Mạn nhìn chằm chằm Trương Khải Hiên, không biết mất bao lâu, cuối cùng anh cũng thức dậy, dường như không tin vào mắt mình, anh chớp mắt mấy cái, nhìn thấy Đường Mạn, Đường Mạn đang hướng về anh mà cười thật tươi.

Trong lòng Trương Khải Hiên cũng buồn vui lẫn lộn, anh vươn tay từ trong chăn ra, tuy rằng đang yếu nhưng vẫn rất vui vẻ, anh nhấp máp môi với cô: “Em đã đến rồi à.”

Đường Mạn lập tức rót nước mắt.

Y tá nói với họ, có điện thoại riêng, có thể nói chuyện.

Đường Mạn nói với anh: “Khải Hiên, anh nhất định phải khỏe mạnh nhé.” Tay cô đặt lên ngực, vỗ lên ngực mình: “Em đang ở đây, em đợi anh.”

Trương Khải Hiên để tóc húi cua, thoát nhìn hết như lính mới đi nghĩa vụ quân sự, có chút đáng yêu buồn cười, nhưng trong mắt Đường Mạn, anh vẫn điển trai như trước, cho dù là khéo mạnh hay là đang nằm trên giường bệnh, trong lòng cô, vẫn luôn yêu anh.

Trương Khải Hiên cầm lấy điện thoại, tình cảm như thủy triều dâng cao, anh nói với cô: “Xin lỗi Đường Mạn.”

Ánh mắt Đường Mạn không hề rời khỏi anh dù chỉ một phút.

Anh nói: “Anh yêu em, tha thứ hết cho anh nhé, hãy nghe anh nói, anh yêu em.”

Đường Mạn liền khóc, khóe môi lại hiện ra một nụ cười, giống hệt như nàng Mona Lisa.

Trương Khải Hiền cũng ngổn ngang cảm xúc, chuyện đơn giản như vậy, nói một câu anh yêu em, nói thật chân thành, dễ dàng như vậy, anh lại ngửa cổ ra như một tráng sĩ, không chịu nói thật lòng với cô. Thật hèn hạ vô liêm sỉ.

Anh bùi ngùi: “Anh thật sự quá may mắn.”

Cô cũng cảm thấy hài lòng, “Em thật sự rất hạnh phúc.”

Bác sĩ chủ trị nói với họ: “Tình trạng của cậu ta vẫn rất ổn định, tìm được người hiến tủy thích hợp nhanh như vậy là một chuyện rất may mắn, ít nhất hiện giờ, chúng ta đã có một nửa hy vọng, sau khi phẫu thuật, cậu ta cần ở trong phòng vô trùng 4 tuần, sau đó chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt, nếu không có phản ứng bài xích và khác thường, sau 3 tháng, cậu ta căn bản có thể xuất viện, sau nửa năm, cậu ta có thể hồi phục.”

Trương Thụy Hằng xúc động nhẹ nhõm, bà Trương và Đường Mạn thì rơi nước mắt.

Sau khi cô khóc xong, gọi điện thoại cho Lý Văn Khải: “Đúng là, rất bất ngờ, cuối cùng cũng có người hiến tủy cho anh ấy. Em thật sự rất hạnh phúc.”

Anh cũng vui vẻ vì cô, “Hy vọng em có thể hạnh phúc mãi mãi. Anh tin rằng Khải Hiền nhất định có thể vượt qua ải này.”

Buông điện thoại, Lý Văn Khải cũng rất tiếc nuối, không hiểu tại sao, anh có một chút đổ kỵ, thậm chí có một ý niệm đê tiện, lúc này anh hy vọng Trương Khải Hiền bị bệnh liệt giường, không có thuốc nào cứu chữa được, Đường Mạn khóc thê lương, để anh kịp thời xuất hiện, ôm cô vào lòng, nhỏ nhẹ an ủi cô.

Ngay lập tức, anh liền ghê tởm chính mình, Lý Văn Khải, mày thật sự không phải là đàn ông, sao lại có nghĩ suy nghĩ xấu xa như thế này.

Ngược lại, anh đang nghi ngờ bồng thông suốt một chuyện, anh vô cùng nhớ cô gái tên Đường Mạn này, nhớ giọng nói và nụ cười của cô, cái mũi xinh xắn, cái trán tinh tế, sóng mắt lưu chuyển, đôi mắt đen láy. Còn có khi cô khóc, khi trong mắt ngập nước, ánh mắt thật mê ly.

Anh cũng cảm thấy khó quá, hiện thực thật là tàn nhẫn.

Buổi tối hôm rời khỏi Thanh Đảo, cô đứng trước mặt anh, trong mắt cũng có quyến luyến, cơn gió thổi qua, thổi tóc ở hai bên thái dương chắn ngang ánh mắt, anh thật muốn đưa tay ra, vén đến bên tai cho cô, thuận tiện sờ vành tai của cô, cảm giác nhớ nhung thật sự giống cảm giác của mối tình đầu, nhưng trong lòng bàn tay anh toàn là mồ hôi, không dám thô lỗ.

Cho nên khi cô nói có thể ôm anh một chút hay không, anh chỉ có thể dằn nén bản thân, nhẹ nhàng ôm lấy cô, sau đó hốt hoảng rời đi.

Đường Mạn, anh chỉ than vãn, không biết sau này còn có cơ hội gặp mặt hay không.

Mọi thứ của ca phẫu thuật đã chuẩn bị ổn thỏa, 10h sáng hôm sau sẽ bắt đầu tiến hành.

Đường Mạn vẫn nói chuyện liên tục với Trương Khải Hiền, chuyện nhỏ nhặt thời thơ ấu, hành vi gây sự khi đến trường, còn có chuyện trải qua khi học đại học, cô kể cho anh nghe, mong muốn khoảnh khắc này, sẽ kéo dài vô tận.

Trương Khải Hiền cười, anh thật sự nhịn không được nữa, “Em đó, xem em hiện giờ kìa, hệt như đến thời kỳ mãn kinh.”

Cô cố tình kéo dài giọng, “Ai da, em còn tưởng anh sẽ nói em giống con gà sao chứ.”

Cho đến khi Trương Thụy Hằng và bà Trương đến, cô mới lưu luyến cúp điện thoại.

“Khải Hiền.” Cô tự nói với mình, “Nếu anh có thể qua khỏi cửa ải này, em bằng lòng làm lại từ đầu với anh, em bằng lòng thay đổi tính cách của mình, để chúng ta bắt đầu lại lần nữa, để em sinh cho anh một đứa con đáng yêu nữa nhé.”

Cô rưng rưng nước mắt, đúng vậy, cuộc sống thật tươi đẹp, hy vọng ngay trước mắt, rất nhanh thôi, họ sẽ bắt đầu cuộc sống mới.

Cô bước đi, bước nhanh đến bên ngoài phòng nghỉ của nhà họ Trương, ở bên ngoài phòng bệnh, cô kinh hãi.

56. Q.2 - Chương 4: Đổi Trắng Thay Đen

Là cô ta, trái tim Đường Mạn như bị bóp nghẹt, cô ta đến đây làm gì?

Cao Nhân Tuệ thấy cô, rất hiển nhiên, vẻ mặt của cô ta cũng không thoải mái.

Đường Mạn giận đến nghiến răng, vừa nhìn thấy Cao Nhân Tuệ, lại không thể đè nén nỗi mong nhớ đứa con chưa được sinh ra của mình, cô thấp giọng hỏi: “Cô đến đây làm gì?”

Cao Nhân Tuệ trả lời: “Tôi chỉ đến thăm Khải Hiên.”

Đường Mạn ngờ vực, tin tức của cô ta sao lại có thể nhanh bằng mình như vậy, cô không khỏi nghi ngờ: “Tại sao cô lại biết Khải Hiên sẽ làm phẫu thuật?”

Cao Nhân Tuệ không trả lời.

Lúc này, bà Trương bước đến, kỳ lạ là bà vừa nhìn thấy Cao Nhân Tuệ thì vẻ mặt vui tươi ngay, tiến lên mỉm cười kéo tay Cao Nhân Tuệ, liên tục hỏi cô đến khi nào vậy, sau đó kéo cô cùng quay về phòng nghỉ.

Đường Mạn hết sức sửng sốt, đây là trò gì vậy?

Cô không thể tin, chạy vào phòng nghỉ, quay đầu liền hỏi: “Mẹ, tại sao cô ta lại ở đây?”

Bà Trương uể oải trả lời cô: “Nhân Tuệ và Khải Hiên quen nhau lâu như vậy, hai nhà chúng tôi lại thân thiết, con bé đến thăm Khải Hiên thì có gì lạ chứ.”

Đường Mạn giận dữ: “Mẹ, bất cứ ai cũng có thể đến thăm Khải Hiên, nhưng chỉ có cô ta là không có tư cách, mẹ có biết con của con tại sao lại mất hay không? Là cô ta đẩy con, con té ngã nên đứa bé mới bị sảy, cô ta là thủ phạm hại chết con của con, hiện giờ hung thủ lại ung dung tự tại đứng ở chỗ này, mẹ lại có thể tiếp đãi cô ta như khách quý?”

Bà Trương tức giận, “Đường Mạn, đừng đẩy hết trách nhiệm lên người khác, đứa bé đã 4 tháng rồi, đã là thời kỳ ổn định, nếu cô an phận thủ thường đợi ở nhà, yêu quý đứa bé này, thì tại sao nó lại mất chứ? Cô đẩy trách nhiệm cho người khác, đây là cô đang diễn kịch buồn ọi người xem hay sao?”

Đường Mạn tuyệt đối không ngờ bà Trương lại có thể nói ra những lời không có đạo lý như vậy, nói bậy nói bạ, nhất thời cô như bị sét đánh, không có lời gì chống đỡ nổi.

Cô rớt nước mắt, “Mẹ, sao mẹ có thể nói vậy chứ? Chẳng lẽ con không phải là mẹ nó hay sao? Chẳng lẽ Khải Hiên không phải là chồng con? Chẳng lẽ đứa bé đó không phải là cháu nội của mẹ sao? Hiện giờ mẹ lại tay bắt mặt mừng, trò chuyện thân thiết với hung thủ hại chết cháu nội của mẹ, mẹ à, sao mẹ lại có thể tàn nhẫn như thế chứ?”

Bà Trương cười lạnh, ban cho cô một ánh mắt hờ hững, “Đường Mạn, cô đừng có dùng giọng điệu chất vấn một hơi như vậy, tôi nói cho cô biết, Nhân Tuệ vốn dĩ đã là một nửa người nhà của họ Trương rồi, nếu không phải cô dùng cách thức mang thai đẻ tiện như vậy để ép Khải Hiên lấy cô, chúng nó đã kết hôn từ lâu, nguyên nhân tạo nên sự khó chịu ở nhà họ Trương, tất cả đều là cô.”

Đường Mạn bị đâm đến nỗi không đứng vững, bà Trương tàn nhẫn, thật sự không phải là con người mà, bà ấy lại có thể đổi trắng thay đen, không phân thị phi mà nói ra những lời không có đạo đức như vậy.

Trước mắt cô biến thành màu đen.

Sau một lúc lâu, cô mới lấy lại tinh thần: “Được, mẹ, mẹ nói con thế nào cũng được, ngày mai Khải Hiên phải phẫu thuật, con cũng không muốn gây gổ với mẹ những chuyện này, về phần cô, Cao Nhân Tuệ.” Trong mắt Đường Mạn bùng lên lửa giận, “Cao Nhân Tuệ, cô không có tư cách đến thăm Khải Hiên, nếu cô còn có một chút lương tâm, cô nên lập tức rời khỏi đây, nhân lúc tôi còn chưa nổi giận, còn có thể để cô bình an rời khỏi, tự cô đi đi.”

Bà Trương cười lạnh nói chen vào, “Đường Mạn, là tôi gọi Nhân Tuệ đến, cô bắt con bé đi thì con bé phải đi sao? Cô cũng quá kiêu căng rồi đó? Tôi còn ở đây, cô lại nhảy ra chỉ tay năm ngón à?”

Đường Mạn trợn mắt, “Mẹ, từ trước đến nay con không nghĩ đến phải làm chủ cái gì hết, chỉ muốn làm vợ của Trương Khải Hiên, sao mẹ lại dồn ép con như vậy? Thời gian con sắp thai còn quá ngắn không thích hợp mang thai, mẹ liền nhét Tiểu Lệ vào phòng của Khải Hiên, thật sự con không hiểu nổi, con làm chuyện gì thất đức chứ, sao mẹ lại hận con như vậy?”

“Đường Mạn, không có nguyên nhân sao, cô hỏi tôi nguyên nhân à, để tôi nói với cô vậy, tôi không thích cô, lúc trước nếu không phải cô mang thai, tôi vĩnh viễn sẽ không đồng ý để Khải Hiên lấy cô, cô gả cho Khải Hiên, không khiến nó vui vẻ, không khiến nó hạnh phúc, người phụ nữ giống như cô, thật sự không có tư cách làm vợ của Khải Hiên.”

Đường Mạn bị lời nói ngang ngược của bà Trương đâm đến toàn thân lạnh ngắt, cô không ngờ mình lại bị bà Trương đối đãi như vậy, bà thật sự rất quá đáng, bà nhục mạ cô hết lần này đến lần khác, quả thực vô cùng nhục nhã, nhưng cô lại không thể chống đối lại bà ấy, bởi vì bà là mẹ chồng của cô, là mẹ ruột của Khải Hiên.

Nhưng nhẫn cũng không thể nhẫn nhịn, cuối cùng cô cũng không thể nhẫn thêm nữa.

Vứt bà Trương sang một bên, Đường Mạn lạnh nhạt nhìn Cao Nhân Tuệ, dù sao Nhân Tuệ cũng chột dạ, cô không dám trực tiếp đối diện với ánh mắt của Đường Mạn.

“Ra ngoài,” Đường Mạn tập trung nhìn cô, tay nắm chắc thành quyền, hôm nay không phải cô chết, thì tôi mất mạng.

Cao Nhân Tuệ đứng lên, xấu hổ nói với bà Trương: “Bác à, con về trước, chừng nào rảnh rồi con lại cùng tán gẫu với bác.”

Bà Trương bất chấp đạo lý ngăn cản lại, “Nhân Tuệ, bác mời con đến, sao con lại nghe nó ra lệnh chứ.”

Đường Mạn không tỏ ra yếu kém chút nào, “Cao Nhân Tuệ, nếu cô còn ở đây thêm 3 giây nữa, cô tin tôi sẽ đâm một dao vào giữa ngực cô, hoặc là trực tiếp rạch vài đường lên mặt cô hay không? Cô muốn thử nghiệm tính kiên nhẫn của tôi hay sao?”

Cao Nhân Tuệ thật sự sợ hãi, hơn nữa cô cũng đuối lý, vốn dĩ cô không có thân phận về vang gì mà đến cả, nếu không phải rất nhớ Trương Khải Hiên, cô sẽ không để ý đến thể diện mà gọi điện thoại cho anh, nhưng lần nào cô gọi điện cho Khải Hiên, ngoại trừ giọng nói lạnh lùng khách sáo của anh, cô không nhận được một chút ấm áp nào cả.

Cô đành bối rối rời đi.

Bà Trương tức giận đến nghiến răng, “Đường Mạn, cô là một người phụ nữ độc ác rất thích làm trò.”

Đường Mạn cũng cười khẩy, “Cám ơn mẹ, cám ơn mẹ đã cho con cơ hội để biểu diễn.”

Khi bà Trương ra cửa còn độc mồm mắng Đường Mạn, “Đường Mạn, cô phải tự trọng, đừng quên tôi vẫn là mẹ của Khải Hiên.”

Đường Mạn vô cùng lễ phép, “Mẹ, con vô cùng tôn trọng mẹ, hy vọng mẹ cho con cơ hội để tôn trọng mẹ.”

Đợi bà Trương đi khỏi, Đường Mạn ôm ngực tự trấn an mình, “Tôi sẽ không cho bà có cơ hội chà đạp tôi nữa.”

Đêm nay nhất định là một đêm không thể nào bình yên, ai cũng mang tâm sự riêng, người quay xung quanh và người ở trung tâm chuyện này không một ai có thể ngủ yên.

Đường Mạn ngồi bên ngoài phòng vô trùng, một đêm không ngủ, Cao Nhân Tuệ vô cùng muốn gặp mặt Trương Khải Hiên, muốn nói rất nhiều, đáng tiếc, Đường Mạn không cho cô cơ hội.

Cuối cùng đợi đến khi Trương Khải Hiên ngủ thiếp đi, lúc này cô mới đi tìm Cao Nhân Tuệ.

Cao Nhân Tuệ cũng ở đây đợi cô, thấy Đường Mạn, cô cười khổ, “Đường Mạn, có phải cô rất hận tôi không?”

Đường Mạn không che giấu tâm sự của mình chút nào, “Đúng vậy, tôi đến chính là nhắc nhở cô, tránh xa tôi ra một chút. Nếu cô dám làm trò ở trước mặt tôi, nói thêm bất cứ câu nào với anh ấy nữa, tôi sẽ giết chết cô.”

57. Q.2 - Chương 5: Đường Mạn Xảy Ra Chuyện

Cuối cùng trời cũng đã sáng, họ hàng người thân có thể đến đều đã đến, tất cả mọi người an ủi Trương Khải Hiên thật cẩn thận, tiễn anh vào phòng phẫu thuật, Đường Mạn buồn bã rơi nước mắt, cô nói với anh: “Anh phải khỏe nhé, em đợi anh.”

Trương Khải Hiên gật đầu với cô, “Ừ.”

Cao Nhân Tuệ đứng ở giữa, nhưng mà, Trương Khải Hiên không thềm nói câu nào với cô.

Cuối cùng, anh đi vào phòng mổ. Đèn phòng phẫu thuật sáng lên, hy vọng và lo lắng trong lòng cô cũng đồng thời dâng lên.

Cô không có cách nào tính được thời gian chờ đợi có bao nhiêu lâu và có bao nhiêu sợ hãi, sự đau khổ sót ruột này làm sao tính toán đây? Rất đơn giản, một ly nước sôi nóng hổi đổ vào cánh tay của bạn, có thể làm toàn thân bạn run lên, thời điểm như thiêu như đốt, lại đổ thêm một ly nước đá vào, sau đó, bạn nhăn lên gấp một vạn lần sự giày vò đó, tiếp theo lại nhân với thời gian tính bằng giây, đây chính là sự đau khổ của chờ đợi.

Cô đã quên mất phải khóc thế nào, tầm mắt ngưng tụ trước cửa phòng phẫu thuật, cuối cùng đợi đến khi đèn tắt.

Bác sĩ ra ngoài, trên mặt là sự vui mừng hơn hớn: “Cuộc phẫu thuật đã kết thúc, xem ra trước mắt, tất cả đều rất tốt.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Trương Khải Hiên lại bị đưa trở vào phòng vô trùng, giờ phút này anh không chịu nổi một cú đâm, Đường Mạn không thể tưởng tượng, một giám đốc Trương hăng hái lúc trước giờ đây lại nằm trên giường bệnh, làm bạn cùng với một đồng máy móc lạnh tanh, trước kia Đường Mạn vô cùng sợ những chiếc máy này, bởi vì chúng không có sinh mệnh, chỉ có chức trách, nhưng hiện tại bỗng nhiên cô lại cảm kích chúng, bởi vì nhờ có biểu hiện của chúng, cô mới biết, chồng của cô còn sống.

Y tá bước đến an ủi cô: “Chị trở về nghỉ ngơi một chút đi, chị đã túc trực suốt một ngày rồi, từ sáng đến tối cũng không chịu rời tầm mắt.”

Cô như đang nói mơ: “Đừng cản tôi, tôi chỉ muốn nhìn anh ấy.” Nói xong, cô rút nước mắt.

Y tá rất thông cảm với cô, “Hiện giờ, anh Trương không có chuyện gì đâu, đợi đến mấy ngày nữa anh ấy mới tỉnh lại, chị phải giữ sức khỏe, đừng để bản thân suy sụp.”

Cô đành phải rời khỏi đó quay về phòng nghỉ, tựa vào giường, toàn thân đau nhứt như muốn tan ra. Mất sức, rốt cuộc cô cũng không chịu nổi mà ngủ thiếp đi, ngủ đến giữa chừng đột nhiên cô bừng tỉnh, Trương Khải Hiên, cô bật dậy bước xuống giường, cô muốn đi xem anh.

Mới vừa đi hai bước thì phát giác ra bàn chân đã sưng tấy lên, ngón chân cũng tê cứng không nhúc nhích được. Phải đứng cho quen một lát, cô mới có thể chậm rãi bước đi, vừa đến bên ngoài phòng vô trùng, cô lại thấy Cao Nhân Tuệ.

Cao Nhân Tuệ đứng bên ngoài cửa kính thủy tinh, trong mắt ngập nước, cô nhìn Trương Khải Hiên còn mê man ở bên trong, nhìn ra được sự lo lắng của cô không ít hơn Đường Mạn chút nào.

Đường Mạn bốc hỏa, cô quát: “Tránh xa anh ấy ra một chút.”

Cao Nhân Tuệ quay đầu lại, trong đôi mắt toàn là nước mắt, cô biết Đường Mạn không muốn thấy cô, nhưng cô vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, cô rất muốn nhìn thấy Trương Khải Hiên, đến đường cùng cô buộc phải cầu xin Đường Mạn: “Đường Mạn, cô yêu anh ấy, tôi cũng yêu anh ấy mà, làm tổn thương cô là tôi sai, nhưng tình cảm 4 năm của chúng tôi không thể nói quên là quên được, xem như cô làm một chuyện tốt đi, tha thứ cho tôi một lần, đợi đến khi anh ấy phục hồi lại ý thức, tôi tự nhiên sẽ đi thôi.”

Đường Mạn cười nhạt, “Tôi có thể không trối không buộc mà yêu anh ấy, cô yêu anh ấy thì cũng có chừng có mực thôi, quan trọng nhất là, cô không xứng đáng có được tình yêu của anh ấy, hiện giờ đi ngay lập tức, đừng ép tôi phải kéo tóc cô đi.”

Cao Nhân Tuệ cũng không kiềm chế được lửa giận bốc lên, “Cô là người phụ nữ độc ác, cô không có tư cách đuổi tôi đi, cô phá hoại tình cảm của chúng tôi, là cô cảm dỗ anh ấy, cô mới là kẻ thứ ba xen vào giữa chúng tôi.”

Đường Mạn sải bước đến, không để Cao Nhân Tuệ có thời gian kịp phản ứng lại, cô nắm tóc của Nhân Tuệ, lôi kéo cô ta về phía cầu thang. Ai không có tư cách hả, tôi chứng minh cho cô xem.

Hai người giằng co, không biết Đường Mạn lấy sức lực ở đâu ra, lại có thể kéo Cao Nhân Tuệ cao hơn cô một cái đầu đến thất tha thất thểu, Cao Nhân Tuệ liều mạng giãy dụa, Đường Mạn không chút khách sáo, tát một cái lên mặt cô ta, cô lớn tiếng quát mắng Cao Nhân Tuệ, “Tôi đã nói trước là đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, cô không nên thách thức tôi, tôi nói rồi tôi sẽ giết cô, giết chết tên hung thủ là cô, cô hại chết con tôi, cho dù cả đời cô không sinh con được nữa cũng đừng nghĩ sẽ triệt tiêu được tội lỗi của cô.”

Cao Nhân Tuệ vùng vẫy thét lớn, Đường Mạn túm tóc của Cao Nhân Tuệ, đập đầu cô ta vào vách tường cầu thang. Tủi nhục, lửa giận, đau đớn đè nén toàn bộ phun trào ra, Đường Mạn tức giận mắng cô ta. “Hại chết con tôi để thỏa mãn sự ích kỷ độc ác của cô, cô là con đàn bà xấu xa.”

Máu tuôn ra từ đỉnh đầu của Cao Nhân Tuệ, hai người phụ nữ đánh nhau, đúng lúc bên cạnh là cầu thang, giữa lúc tranh chấp, Cao Nhân Tuệ loạng choạng ở cửa cầu thang, Đường Mạn lỡ tay đẩy cô một cái, hệt như cái lúc Đường Mạn ngã từ cầu thang xuống ở Vận Cảnh, Nhân Tuệ như con diều đứt dây, bị té ngã xuống dưới.

Rất nhanh, Đường Mạn bị đưa đến đồn cảnh sát.

Cao Nhân Tuệ bị bắt tỉnh, không biết cô ta có bị tổn thương đến cổ hay không, bác sĩ đến cấp cứu cho cô ta, Đường Mạn thật sự hy vọng cô ta có thể bị trật cổ, nặng hơn thì liệt nửa người, trong lúc hỗn loạn, cô không ngờ mẹ của Cao Nhân Tuệ lại có thể đi cùng với con gái đến Tế Nam, biết được con gái bị đánh, bà đương nhiên tức giận lên tiếng mắng chửi Đường Mạn, không thể nén giận nên báo cảnh sát, sau khi Trương Thụy Hằng biết được nhanh chóng giải thích không ngừng, vô ích, Đường Mạn đã bị cảnh sát dẫn đi.

Sắc mặt Đường Mạn đờ đẫn ngồi yên trong đồn cảnh sát, cái gì cũng không muốn làm, chỉ biết là, hỗn loạn, lộn xộn, giống như tình tiết của bộ phim Sinh tử cấp tốc (1) khiến tư tưởng của cô hỗn loạn.

Giữa lúc hỗn loạn, nhà họ Trương chỉ để ý thu dọn tàn cuộc ở bệnh viện, không ai quan tâm đến Đường Mạn bị kẹt trong đồn cảnh sát.

Đường Mạn cũng không biết tại sao bỗng nhiên mình lại bộc phát ra hành động điên cuồng như vậy, bây giờ cô đã hiểu cái câu “ác hướng đâm biên sinh” (2), hóa ra là ý này.

Không ai đến hỏi han cô, cô nghĩ mà xót xa, bà Trương nhất định không nén được cơn giận, lúc đầu cô cứ không chịu nghe lời, hiện giờ còn bị tội danh cố ý gây thương tích cho người khác.

Mà cả nhà Cao Nhân Tuệ, ba mẹ đều trong giới chính trị, chức vụ của ba cô ta có thể chi phối công ty họ Trương, quan hệ ghê gớm như vậy, Đường Mạn hết đường chối cãi, tất cả đều là lỗi của cô.

Giữa lúc hỗn loạn, còn ai có thể quan tâm đến Đường Mạn chứ?

Bởi vì mẹ của Cao Nhân Tuệ báo cảnh sát, cảnh sát thẩm vấn cô theo thông lệ, cô ngồi trong đồn cảnh sát, toàn thân run rẩy, có lẽ là nhìn cách cư xử hiền lành của cô, hơn nữa còn là một cô gái trẻ yếu đuối, cho nên thái độ của cảnh sát đối với cô cũng khá hòa nhã, không có huy động nhân lực áp giải cô đi, nhốt cô vào lồng sắt như trong tivi, cô ngồi trong văn phòng đồn cảnh sát, cảm ơn trời đất, trong máy nước nóng có nước, có thể cho cô uống.

Đợi một lát, không ai hỏi han gì đến cô, cô ngây ngô hỏi cảnh sát: “Xin hỏi, tôi có thể đi được chưa?”

Cảnh sát lắc đầu, cũng cảm thấy tội nghiệp cho cô, hẳn là một cô con dâu nhà giàu có, tại sao lại lưu lạc đến mức bị đá ra khỏi nhà thế này?

Cô run run hỏi lại: “Vậy thì, tôi có thể gọi một cuộc điện thoại không?”

Cảnh sát suy nghĩ, sau khi ra ngoài xin chỉ thị của cấp trên, cuối cùng cũng cho phép cô gọi điện thoại, cô không có người thân lại không có bạn bè để xin giúp đỡ, người đầu tiên nghĩ đến chỉ có Lý Văn Khải.

Anh ở xa ngàn dặm, nhưng không biết vì sao, người đầu tiên xuất hiện trong đầu cô, lại là anh.

Điện thoại vừa được kết nối, nước mắt Đường Mạn rơi như mưa.

Hình như Lý Văn Khải đang ăn cơm ở bên ngoài, vừa nghe Đường Mạn khóc, nghe cô cố hết sức kể lại nguyên nhân, anh lập tức sợ hãi.

Nhưng chỉ mất 1 giây, anh bình tĩnh lại, an ủi Đường Mạn: “Tiểu Mạn, em đừng sợ, em nhớ kỹ một chuyện cho anh, không được nói gì cả, cũng không phải sợ, anh có người bạn ở Tế Nam, trước tiên anh sẽ liên hệ với bạn anh, liên hệ với luật sư, còn nữa, anh sẽ ngồi máy bay ngay chiều nay để đến thẳng Tế Nam.”

58. Q.2 - Chương 6

6 tiếng sau, Lý Văn Khải xuất hiện trong tầm mắt của cô, khi cửa phòng thẩm vấn lạnh băng mở ra, thân hình cao lớn của anh xuất hiện ngay cửa, Đường Mạn bỗng chốc thất thần, cô không thể tin, chỉ khẽ nói một câu: “Là thiên sứ đến đây phải không?”

Nước mắt lưng tròng, cô nhìn anh, không đứng dậy nổi, chỉ có thể đưa tay về phía anh.

Lý Văn Khải sải bước tiến vào, nhìn thấy sắc mặt tiều tụy của cô, anh đau lòng cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, chỉ có thể than nhẹ: “Đường Mạn đáng thương.”

Đường Mạn ngơ ngác nói, “Đường Mạn đáng thương.”

Cô khóc: “Em khát nước.”

“Chẳng lẽ bọn họ không cho em uống nước sao?”

“Không biết nữa, tại em không muốn.”

Anh ngồi xuống, đỡ lấy vai cô, “Nói cho anh biết, em đã nói gì với cảnh sát rồi?”

Nhận được điện thoại của Đường Mạn, anh rơi vào hoang mang, không suy nghĩ nhiều, anh lập tức liên lạc với người bạn ở Tế Nam, gần như cùng lúc, bạn anh liền hỏi luật sư, sau đó cùng với luật sư đợi anh, anh đặt xong vé máy bay liền bay đến đây.

Ánh mắt của Đường Mạn trống rỗng, giọng nói nghẹn ngào, “Em cũng không biết phải nói gì.”

“Tiểu Mạn, nếu em tin anh, em nói với anh nguyên nhân và quá trình xảy ra chuyện này, anh sẽ nghĩ cách giúp em.”

Nguyên nhân sao, nói từ đâu đây? Cô chỉ rót nước mắt, sau khi bình tĩnh lại, cô cười khổ, kể ngắn gọn với anh về ân oán với họ nhà Trương và tình cảm của Trương Khải Hiền.

Anh nghe đến nhúu mày.

Có người gõ cửa, là cảnh sát và bạn của Lý Văn Khải, bạn anh nói: “Mình vừa mới hỏi rồi, thật ra vụ án của cô ấy không nghiêm trọng lắm, người bị thương ở bệnh viện cũng đã tỉnh lại, người đó chỉ bị đánh bể đầu, trật mắt cá chân, nhưng người nhà lại quá kích động, nhất định muốn kiện cô ấy.”

Đường Mạn cười khổ, “Thật ra không phải tôi cố tình muốn giết cô ta, nhưng tôi hận cô ta.”

Bạn của Lý Văn Khải nhún vai không hề gì, “Cô phải đánh trúng mặt cô ta, dù sao cũng bị kiện rồi, đánh trúng mặt, ha ha chỉ một dao biến bắp cải thành phù dung máu, sáng khoái biết bao.”

Đường Mạn lẩm bẩm: “Nói cũng đúng, tôi nên chuẩn bị dao sẵn.”

Bạn của Lý Văn Khải nói đùa cùng anh: “Cậu không muốn để cô ấy qua đêm ở đồn cảnh sát chứ? Để mình đi nộp tiền bảo lãnh cô ấy ra ngoài nhé?”

Đường Mạn giờ cặp mắt vô tội lên, ngơ ngẩn nhìn tất cả, đúng rồi, chẳng lẽ cô phải qua đêm ở đồn cảnh sát?

Lý Văn Khải suy nghĩ một chút, anh ngăn bạn lại, “Không cần làm vậy.”

Anh quay đầu lại nói với Đường Mạn: “Em gái, không phải anh không muốn bảo lãnh em, anh phải phân tích chuyện này rõ ràng với em, bây giờ em vẫn còn là con dâu của họ Trương, lẽ ra phải do người họ Trương ra mặt bảo lãnh em, nếu anh tùy tiện ra tay, tiền chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà quan hệ giữa anh và em, có lẽ sẽ biến thành không trong sáng, anh là đàn ông thì không sao, nhưng anh không muốn tự nhiên em lại bị gán cho tiếng xấu.”

Anh nói với bạn, “Cậu gọi luật sư vào đi, chuyện này, tháo chuông phải cần người buộc chuông, hiện giờ chúng ta phải làm hai việc.” Anh bình tĩnh nói với bạn, “Cậu giúp mình mua một chút thức ăn, cả ngày nay cô ấy chưa ăn gì cả, cậu thấy cô ấy còn chút sức lực nào đâu, còn nữa, mình sẽ bảo luật sư đến tìm người nhà của Cao Nhân Tuệ. Em gái, em cứ yên tâm, anh sẽ dốc hết sức mình, sẽ không để em qua đêm ở trong này.”

Bạn của anh cười ha ha, lập tức gọi luật sư vào.

Đường Mạn chỉ cảm thấy anh ở đây có vài phút đồng hồ lại truyền ình rất nhiều sức mạnh.

Cô ấp úng nói một câu: “Cám ơn anh, Văn ca.”

Năng lực làm việc của Lý Văn Khải và bạn thân của anh phối hợp chặt chẽ, xử lý chuyện này vô cùng nhanh chóng, một tiếng sau, cuối cùng Đường Mạn cũng được phép rời khỏi đồn cảnh sát.

Cô vô cùng ngạc nhiên: “Cảnh sát sẽ không truy cứu trách nhiệm của em nữa sao?”

“Cô ngốc ạ, em đã không sao rồi, Cao Nhân Tuệ cũng sẽ không kiện em, yên tâm đi.”

Cô nghi ngờ: “Thật sự là dễ dàng như vậy sao. Anh dùng cách gì vậy?”

“Cách gì cũng không dùng, chẳng qua chỉ phân nặng nhẹ nói rõ với cô ta, anh chỉ để luật sư nói một câu với cô ta thôi, nếu cô muốn kiện tụng, chúng tôi đành phải đi hầu, nhưng mà, luật sư của tôi nhất định phải giải thích rõ nguyên nhân hậu quả của chuyện này, hơn nữa, luật sư sẽ bắt đầu hỏi từ nguyên nhân cô và Trương Khải Hiền chia tay.”

Đường Mạn khó hiểu: “Chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện Trương Khải Hiền và cô ta chia tay chứ?”

“Cô ngốc ạ, em và Khải Hiền đã kết hôn rồi, đột nhiên chia tay, Trương Khải Hiền lại lấy em chớp nhoáng như vậy, bên trong lại xảy ra nhiều chuyện rắc rối phức tạp, em cảm thấy với thân phận và địa vị của người nhà họ Cao, bọn họ dễ dàng nói rõ sự thật chuyện này trước mặt người khác hay sao?”

“Cô ta hoàn toàn có thể nói do tình cảm không hợp nên chia tay, dường như chuyện này và chuyện em đánh cô ta không ăn nhập gì với nhau, cứ hỏi như vậy chẳng phải cũng giống như vạch lá tìm sâu hay sao?”

Anh thần nhiên nói: “Nếu thật sự phải lên tòa, luật sư nhất định phải chuẩn bị đầy đủ năng lực để tìm sâu, chuyện càng dơ bẩn thì càng có giá trị.”

Hai người đi ra khỏi đồn cảnh sát, chiếc Porsche của bạn Lý Văn Khải đã sớm đỗ ở cửa.

Đường Mạn bỗng nhớ tới chuyện gì đó, cô cười khổ, “Từ đầu đến cuối, cả ba mẹ chồng em cũng không có ai đến hỏi han em.”

Anh quay sang, nói rất nhẹ: “Bởi vì đối với họ, em đã không còn giá trị.”

Bên ngoài cửa kính, cảnh đêm quỳnh di lui dần về sau, Đường Mạn chua xót, “Văn ca, em và anh như bèo nước gặp nhau, sao anh lại đối xử tốt với em như vậy.”

Anh cũng đã từng rơi vào nghi hoặc, “Anh cũng luôn luôn tự hỏi vấn đề này.”

Mới chỉ hơn 10 phút, xe dừng lại trước cổng bệnh viện, nhìn cổng lớn bệnh viện, trong lòng Đường Mạn dâng lên sợ hãi, cảm xúc lẫn lộn.

Lý Văn Khải khuyên cô: “Đường Mạn, em vẫn là vợ của Trương Khải Hiên, không ai có thể ép buộc em rời xa anh ấy, em phải dũng cảm hơn, mặc kệ nhà họ Trương đối xử với em ra sao, bây giờ em phải về, cho dù Trương Khải Hiên có ly hôn với em, em cũng phải mỉm cười mà đối mặt, chuyện đó cũng không phải là tận thế.”

Đường Mạn buồn bã khóc. Không nói được câu nào.

Lý Văn Khải nói: “Anh, sẽ ở lại Tế Nam 2 ngày, nếu em có chuyện gì, nhớ phải gọi điện thoại cho anh.”

Anh không bước xuống xe, Đường Mạn cũng không cần anh khách sáo xuống xe để đến an ủi mình, chuyện anh làm đã khiến cô cảm động đến rớt nước mắt, cái gọi là mang ơn người khác phải trả lại gấp đôi, nếu ở thời xưa, cô sẽ bán mình làm nô, làm trâu làm ngựa cho anh.

Nhưng ở thời này, cô xót xa suy nghĩ, nếu có một ngày anh cần cô, cô lấy cái gì để báo đáp cho anh đây?

Trở lại bệnh viện thì đã khuya, mọi người họ Trương đều ngủ hết, lúc này cô mới nghĩ đến, hóa ra bản thân không có chỗ để nghỉ ngơi.

Cô tập tễnh đi đến trước phòng bệnh của Trương Khải Hiên, cảm ơn sự nhân từ của họ Trương, họ cũng không có bố trí người đến ngăn cản cô.

Y tá nói với cô: “Bệnh nhân vừa mới ngủ, chị là vợ của anh ấy đúng không? Anh ấy có hỏi chị.”

Cô nhìn vào phòng bệnh, Trương Khải Hiên thật sự đang ngủ trong sự bao vây của một đồng máy móc, gương mặt tái nhợt không có chút máu, hết như bị đạn bắn, trên mặt anh còn có vết diêm tĩnh của trẻ con, hoàn toàn không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Cô nằm bên ngoài phòng vô trùng, nhìn Trương Khải Hiên không chớp mắt, nhìn cho đến khi cảm thấy nhứt mắt, mê man trên băng ghế dài, y tá đến đánh thức cô, vô cùng thông cảm với cô: “Chị quay về phòng nghỉ ngơi một lát đi.”

“Chỗ chị còn trống phòng nào không?”

Y tá lắc đầu.

Đường Mạn không biết làm sao, trước mắt chỉ có thể chịu đựng một đêm, đến băng ghế dài ở đại sảnh ngủ một lúc, không sao, người rơi vào hoàn cảnh thế lương như vậy chỗ nào cũng có, cô chưa phải là khổ nhất, Lý Văn Khải nói rất đúng, đây không phải là ngày tận thế.

Cô cởi áo khoác ngoài ra, cuộn mình trên ghế, vô cùng may mắn, bên cạnh ghế dài có hệ thống sưởi, cũng không đến mức để cô chết cứng trong đêm dài đặng đặng mà không ai biết, nhưng mà, sự khổ sở trong lòng lại khuấy động cô, khiến cô ngủ không ngon giấc, đêm nay, người có thể ngủ say thì đã ngủ hết rồi, còn cô, người vợ hợp pháp của Trương Khải Hiên, lại cô độc thành cái dạng này, thật sự không thể không làm cô rơi lệ.

Cuối cùng cũng đến tờ mờ sáng, Trương Thụy Hằng phát hiện ra cô, lúc này ông mới nhớ đến đứa con dâu bị mọi người sơ suất, có hơi áy náy.

Ông giải thích với Đường Mạn, “Giữa lúc đó Khải Hiên tỉnh lại, tất cả mọi người đều vội vàng đến xem Khải Hiên, kết quả đã quên con.”

Đường Mạn rất mệt, cô khẽ nói: “Xin lỗi, ba, con quá nóng nảy, mang đến rắc rối cho ba rồi.”

Trương Thụy Hằng thở dài, bởi vì hôm nay có đoàn thanh tra chính phủ đến nhà máy, ông không thể không nhanh chóng quay về.

Ông nhớ đến một chuyện, “Đường Mạn, nếu con ở trong bệnh viện không tiện lắm, ra ngoài khách sạn ở đi con.”

Đường Mạn hiểu.

Lê đôi chân sưng vù quay lại bên ngoài phòng vô trùng để xem Khải Hiên, cuối cùng thấy Trương Khải Hiên đã tỉnh lại. Thấy Đường Mạn, anh mỉm cười yếu ớt.

Đường Mạn chảy nước mắt.

Từ trong chăn, Trương Khải Hiên chặt vật گیر một tay lên, hướng về phía cô, ra hiệu một ngón, hai ngón, dựng thẳng hai ngón tay lên.

Đường Mạn chỉ khóc, một, hai, hai ngón tay, em và anh, hai người, trước kia, cô và anh, buổi tối nằm cùng nhau, từng chơi một trò chơi nhỏ, ngón đầu ngón tay, hết như hai đứa trẻ hồn nhiên, hai người.

Cách lớp cửa kính, cô گیر ngón tay dán lên kính, một, hai, cô گیر hai ngón tay ra.

Khóe môi anh nhếch lên, hiện ra một nụ cười.

Đường Mạn tin, anh yêu cô, cho dù chỉ là một chút xúc động như thế, cô cũng tin rằng, anh có yêu cô.

Cô nói với anh: “Khải Hiên, còn nhớ không? Em đã nói, khi mùa xuân đến, anh và em sẽ cùng đi ngắm hoa đào, hái hoa hòe, em dẫn anh về quê, thổ những nơi đó ẩm áp, bùn đất ẩm ướt, trong không khí ngập tràn mùi hoa tươi, chúng ta cùng đi tản bộ, sau khi rửa chân ở khe suối, chúng ta sẽ nằm dài trên tảng đá lớn để phơi nắng ấm.” Mặt cô hơi đỏ, khẽ nói, “Lúc không ai chú ý đến chúng ta, chúng ta nằm dưới ánh mắt trời, ngoại trừ hôn nhau vẫn là hôn.”

Trên mặt của Khải Hiên cũng ửng hồng một mảnh.

Đường Mạn thoáng đùa anh: “Ông xã, em đang nhớ đèn cảm giác *ba chấm* cùng anh. Anh đúng là một tên khốn đáng ghét.”

Ánh mắt hai người giao nhau, cuối cùng Đường Mạn cũng không nhìn được nữa, quay mặt qua chỗ khác, cô lặng lẽ lau đi nước mắt.

Y tá đến khuyên cô: “Để bệnh nhân nghỉ ngơi một lát đi.”

Đường Mạn biết bà Trương không thích mình, những người khác ở họ Trương cũng như vậy, vì để cố gắng giảm thiểu hết mức mâu thuẫn xảy ra khi chạm mặt nhau với người nhà họ Trương, Đường Mạn đặt phòng khách sạn gần bệnh viện nhất, hơn nữa để cố gắng không gặp họ, đợi đến khi họ đi rồi cô mới đến gặp Trương Khải Hiên.

Bác sĩ nói với cô: “Khi kiểm tra triệu chứng bệnh thì mạng sống của cậu ấy đã ổn định, trước mắt không có phản ứng bài xích gì, đang càng ngày càng hồi phục. Tin tức này thật sự khiến cho người khác phấn chấn.”

Đường Mạn cũng vui đến nỗi bật khóc, bác sĩ còn nói thêm: “Nếu không có gì bất thường, không cần đến 1 tháng, cậu ta có thể ra khỏi phòng vô trùng.”

Thật vậy sao, nếu sự thật là vậy, chưa đến một tháng, là cô có thể chạm vào anh, có thể ôm lấy anh, nghĩ đến chuyện này, cô hưng phấn đến nỗi dây thần kinh toàn thân đều nhạy cảm hơn.

Cho đến khi nhận được điện thoại của Lý Văn Khải, cô mới cảm thấy ray rứt, hai ngày qua, cô lại quên gọi điện thoại cho anh.

Anh nói: “Tiểu Mạn, anh phải về Thượng Hải, có vài người bạn từ Mỹ đến, anh phải quay về.”

Tim Đường Mạn nhói lên, anh phải đi? Anh thật sự phải đi rồi. Lòng cô như nước triều dâng lên, anh hết như một vị thần cứu nguy cho cô, không cần báo đáp gì cả, phóng khoáng muốn rời đi.

“Anh đang đứng trước cửa khách sạn em đang ở, em có thể xuống đây một lát không?”

Đường Mạn lập tức hơi căng thẳng, cúp máy, cô hết như một cô gái lần đầu tiên hẹn hò, vội vàng rửa mặt, đánh phấn, cảm thấy không thể trang điểm đậm được nên xóa hết, cho nên chỉ chải tóc, cột lại, sau đó bôi một ít son môi in, sau khi nhìn thấy mình không còn thiếu sức sống và mỗi một nửa, cô mới đi xuống lầu.

Lý Văn Khải ngồi trong chiếc xe Porsche của bạn, nhìn thấy Đường Mạn từ trong khách sạn chạy ra, tim anh đột nhiên đập chậm mất ba nhịp.

Vội vàng cúi đầu, trong hỗn loạn tê dại mơ hồ, chỉ có đứt đoạn.

Đường Mạn đi tới, thấy anh, có chút mất hồn.

Cuối cùng Lý Văn Khải cũng bước xuống xe, đứng ở trước mặt cô.

Anh vẫn không nhúc nhích, cô không nói lời nào.

Anh nói: “Anh phải về đây, em hãy bảo trọng, có việc gì thì gọi điện cho anh.”

Cô kiềm nước mắt, lại không nhận được trào ra một tầng hơi nước, chỉ gật đầu.

Lý Văn Khải khẽ thở dài, vịn vai cô, “Tiểu Mạn.”

Rốt cuộc Đường Mạn cũng không kiềm được nước mắt, cô nhào vào trong lòng anh, “Anh trai.”

Có một người anh trai như vậy, cuộc đời này của cô đủ hạnh phúc rồi.

Hai người ôm chặt lấy nhau. Trong lòng Đường Mạn tràn đầy ấm áp, Lý Văn Khải thì buồn bã vô cùng.

Ở trong xe, người bạn của Lý Văn Khải bĩu môi hết cách, “Lý Tam Phong đáng thương.”

Cho dù là ấm áp cũng chỉ ngừng lại trong khoảnh khắc ngắn ngủi, anh buông Đường Mạn ra.

Lau nước mắt cho cô, anh nói: “Nhớ kỹ lời của anh, có chuyện, nhất định phải gọi điện thoại cho anh.”

Đường Mạn cầm tay anh, buồn bã nói không nên lời.

Anh thở dài, cuối cùng không đè nén được nữa, cúi đầu xuống, đan tay cô vào tay anh, khẽ hôn lên ngón tay của cô. Sau đó đột ngột xoay người mở cửa bước lên xe.

Mãi đến khi lên xe, anh không hề quay đầu lại lần nào nữa.

Nhìn anh đi khỏi, trong lòng Đường Mạn đột ngột như mất đi điểm tựa, anh hết như một hiệp sĩ trong tiểu thuyết võ hiệp, múa kiếm hồi tình, khi kiểm tra vào vỏ, bóng dáng thoáng chốc biến mất, chỉ để lại không gian hoang vu và tĩnh mịch.

Ngồi trong xe, bạn của Lý Văn Khải thông cảm nói với anh: “Văn Khải, cậu thật đáng thương, thật ra, nếu cậu chủ động chút nữa, cũng không phải là không có hy vọng.”

Anh chỉ thở dài. Chính xác, mặc dù đóa hoa hồng này có gai, nhưng mà thơm ngát, dịu dàng đáng yêu, anh không thể không bước đến, rồi ôm cô vào lòng, lúc này ôm cô, suýt chút nữa đã mất tự chủ, muốn nghiêng đầu qua, hôn lên môi cô, nếm một chút cảm giác của cô. Nhưng nếu thật sự làm như vậy, anh có khác gì với kẻ dâm tà chứ, hoàn toàn mất đi cô.

Anh không có cách nào, chỉ có phiên muộn.

Trở về phòng, Đường Mạn khóc suốt cả buổi sáng. Đến trưa, cô mới đến bệnh viện.

Trạng thái của Trương Khải Hiền đã ổn định, thậm chí anh còn có thể ngồi dậy, chờ Đường Mạn đến, anh cầm điện thoại, “Anh chờ em suốt, sao sáng nay em không đến?”

Đường Mạn nói: “Mấy hôm nay hơi mệt, nên sáng ngủ nhiều một chút.”

Anh lưu luyến nói: “Anh thật muốn ôm em một cái.”

Đây là lời thật lòng của anh, anh thấy Đường Mạn hốc hác, gầy gò, chưa từng nhận ra, cô xinh đẹp như vậy.

Mà cô gầy đi, vẻ đẹp yếu ớt này khiến anh đau lòng theo.

Anh tự nói với mình: “Anh sẽ yêu em thật tốt, chỉ cần anh có thể bình an vượt qua giai đoạn nguy hiểm.”

Đường Mạn cảm thấy hài lòng, nói đùa với anh, “Khải Hiên, anh nhất định phải mau khỏe lại, đợi anh khỏe rồi, chúng ta dọn ra ngoài sống nhé, mỗi buổi sáng em sẽ làm món ăn anh thích, buổi tối sẽ làm ấm chăn cho anh, hoàn toàn khiến anh sa đọa luôn.”

Cách lớp kính thủy tinh, hai người mỉm cười, kéo dài cuộc nói chuyện đến bất tận.

Kéo dài hồi lâu, y tá đến báo Trương Khải Hiên nghỉ ngơi đi. Đường Mạn đành gác điện thoại.

Điều làm cô bất ngờ chính là, bà Trương gọi cô vào trong phòng nghỉ.

Cô vô cùng nghi ngờ, mấy ngày nay cô luôn tránh gặp bà Trương, cố gắng ngăn chặn hết mức giao chiến trực diện với bà, nhưng dù sao bà cũng là mẹ chồng của cô, không thể không đến. Sau khi vào phòng nghỉ, phát hiện thấy cô của Trương Khải Hiên cũng ở đây, thấy cô đến, bà Trương nói thẳng: “Đường Mạn, tôi có chuyện hỏi cô, người đàn ông cô ôm trước khách sạn lúc sáng sớm hôm nay là ai?”

“Là bạn của con.”

Bà Trương chưa ngoa nói: “Bạn bè thế nào, mà cô lại ôm chặt lấy hắn như vậy?”

Đường Mạn biết giải thích cũng không có kết quả gì, bởi vậy chỉ có thể bình tĩnh nói: “Thật sự là bạn của con.”

Bà Trương lớn tiếng mắng: “Người đưa cô ra khỏi đồn cảnh sát với hắn ta là cùng một người à? Thật sự là nhìn không ra nha, cô mới gả cho Khải Hiên có 8 tháng, đã không chịu nổi cô đơn, có người khác ở bên ngoài.”

Đường Mạn bị bà công kích gần như không kiềm chế được, “Mẹ, mẹ nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ con không thể có bạn bè của mình hay sao? Đúng là chúng con có ôm nhau, bởi vì anh ấy phải đi, chẳng lẽ con không được làm lễ tiết cáo biệt của bạn với anh ấy hay sao? Đúng, anh ấy là người cứu con ra khỏi đồn cảnh sát, chẳng qua anh ấy là bạn của con nên mới làm đến mức này, còn người nhà họ Trương thì sao? Khi con bị bắt đến đồn cảnh sát, có người nào của họ Trương hỏi thăm con câu nào hay không?”

Cô của Trương Khải Hiên cười lạnh nói: “Cô phá hoại thể diện nhà họ Trương còn ít sao? Đúng là thành công thì ít mà thất bại thì nhiều, hiện giờ lại còn muốn họ Trương cứu cô sao, tôi thấy cô nên ở trong đồn cảnh sát để cảnh tỉnh mấy ngày.”

Đúng là một đôi diên phụ điển hình mà.

Bà Trương mắng: “Cái loại bạn bè gì mà phải đến ôm cô, còn hôn tay cô? Ở nơi công cộng mà các người còn ôm ấp thể kia, vậy thì ở sau lưng, ở trong phòng, các người còn làm cái gì nữa?”

Đường Mạn giận đến nổi toàn thân run rẩy, “Mẹ, mẹ có thể không tin con, nhưng mẹ không thể sỉ nhục sự trong sạch của con.”

Bà Trương xĩa vào cô mà mắng, “Cô chính là diêm xấu, 3 tuổi đã khắc chết mẹ cô, lúc 7 tuổi, lại sém làm em trai té chết, bây giờ cô còn đánh Nhân Tuệ bị thương, phụ nữ như cô chính là sao chổi.”

Đường Mạn nghe xong đỡ người, đây là đang nói cái gì vậy? Bà Trương cũng được xem là một quý bà, nhưng lại có thể nói ra những lời như những bà đánh đá thế kia? 3 tuổi khắc mẹ? Nước mắt Đường Mạn trào ra, đúng, đúng là lúc cô 3 tuổi thì mẹ cô mất, nhưng đây là lỗi của cô sao? Lúc 7 tuổi, cô vô cùng thích thú chạy về nhà thăm em trai, kết quả lại không cẩn thận để em bị ngã xuống đất, suýt chút nữa đã bị thương, đây là cô cố ý sao?”

Cô nghe đến ngây người, trước mắt đều là màu đen, không thể tưởng tượng nổi.

Bà Trương còn nói: “Đường Mạn, cô chia tay với Khải Hiên đi! Cô và nó vốn không hợp nhau, cho dù Khải Hiên hết bệnh, cô cũng không thể sống chung với nó nữa, vẫn nên tách ra đi!”

Đường Mạn ngơ vực khó hiểu: “Mẹ, mẹ có ý gì? Còn và Khải Hiên mới vừa hòa hợp lại, bây giờ anh ấy đang ở giữa ranh giới sống và chết, vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, mẹ lại muốn tách chúng con ra?”

Bà Trương mắng cô: “Cô không giữ phụ đạo, khi ở Thanh Đảo thì cô đã căm dỗ người đàn ông đó rồi, hiện tại đến Tế Nam, chồng cô còn đang trong giai đoạn nguy hiểm, cô lại lén lút vụng trộm sau lưng nó, cô không xứng ở chung với Khải Hiên.”

Đường Mạn cố gắng giữ bình tĩnh, “Con là vợ hợp pháp của Khải Hiên, mẹ không có quyền gì tách con ra khỏi anh ấy.” Cô vô cùng hoài nghi, “Mẹ, có một chuyện con vô cùng không hiểu, tại sao mẹ nhất định phải khẩn cấp tách con khỏi Khải Hiên chứ? Cuối cùng con đã làm chuyện xấu xa độc ác tày trời gì khiến mẹ đau lòng, mẹ nhất định ép buộc con phải bỏ đi mới được chứ?”

“Không có bất cứ nguyên nhân nào cả, tóm lại là tôi không thể để cô sống chung với Khải Hiên nữa, cô và nó vốn không cùng đường, cô phải rời khỏi nó.”

“Được, cho dù con và Khải Hiên không còn duyên phận làm vợ chồng với nhau nữa, cho dù ly hôn cũng được, con chờ anh ấy xuất viện sẽ bàn bạc chuyện này, gần đây con và Khải Hiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, chúng con cũng cần làm sáng tỏ, con sẽ không bao giờ để mập mờ như vậy mà rời khỏi anh ấy.”

“Không được, cô đi ngay bây giờ đi.” Bà Trương lấy một tấm chỉ phiếu từ trong túi ra, “Chỗ này có 10 vạn tệ, cô lấy và rút đi đi, sau này đợi Khải Hiên khỏe lại tôi sẽ thông báo cho cô trở về để ly hôn với nó!”

Đường Mạn buồn cười, “Mẹ lại có thể chịu chi ra cho con vậy sao? Bây giờ Khải Hiên còn nằm trong phòng bệnh, bác sĩ nói ít nhất phải 15 ngày nữa mới có thể vượt qua giai đoạn nguy hiểm, con thật sự không hiểu, cuối cùng là vì nguyên nhân gì mà mẹ phải làm như vậy? Nếu mẹ không nói rõ với con, con sẽ không đi đâu cả.”

“Đường Mạn, nếu cô không chịu đi, tôi sẽ dùng biện pháp mạnh, không cho cô đến gần Khải Hiên, hành vi của cô bất thường, căn bản là tâm lý của cô có vấn đề, cô cố ý đánh người khác bị thương, căn cứ vào hành vi của cô, người bình thường hẳn là không thể làm như vậy, vì con trai tôi, tôi tuyệt đối sẽ không giữ cô ở lại bên cạnh nó.”

Đường Mạn cười lạnh: “Tôi là vợ của Trương Khải Hiên, bất cứ ai cũng không có quyền ngăn cản tôi gặp chồng mình.” Cô đứng dậy, không muốn quan tâm đến hai mẹ con này nữa, đúng lúc này, cửa mở ra, dưỡng của Khải Hiên bước vào, ông ta còn dẫn theo một bác sĩ, chỉ nghe ông ta nói: “Chính là nó, tâm lý của nó có vấn đề, cho nên nhờ bác sĩ đến khám bệnh và cố vấn tâm lý cho nó.”

Bọn họ lại có thể đối xử với cô như vậy? Bác sĩ nhìn cô, có thể cũng cảm thấy được cô không phải là người có bệnh tâm thần nặng, vì thế bác sĩ ôn hòa nói: “Cô Đường, trước tiên cô đừng nên kích động, chúng ta ngồi xuống nói chuyện một lát được không?”

Đường Mạn hét lên: “Ông ra ngoài cho tôi! Ông mới có bệnh tâm thần đó, tôi không cần đến ông đâu.”

Bác sĩ hoảng hốt, suy nghĩ một lát, “Cô Đường, xem ra tinh thần của cô thật sự phải điều trị một chút, không có vấn đề gì đâu, chúng ta có thể làm theo trình tự mà.”

Đường Mạn quay đầu nhìn bà Trương, “Được lắm, bà Trương, bà ráp tâm muốn tôi suy sụp, muốn hành hạ tôi, tốt cùng là nguyên nhân gì khiến bà phải đối xử với tôi như vậy? Tại sao bà lại hận tôi như vậy?”

Bà Trương chỉ lạnh lùng nhìn cô, không nói gì cả.

Dưỡng của Khải Hiên nói vào tai của bác sĩ: “Nó còn liên quan đến một vụ cố ý gây thương tích nữa, không nên nhìn bề ngoài bình thường của nó.”

Đường Mạn tức giận không nói nên lời: “Một đám điên khùng.” Từ giữa mấy người đó, cô muốn tìm đường ra ngoài. Lúc này lại có hai người từ bên ngoài đi vào, là vệ sĩ của họ Trương?

Đường Mạn kinh sợ, “Rốt cuộc các người muốn làm gì?”

Bà Trương nói: “Đường Mạn, căn cứ vào tình trạng tinh thần của cô, tôi đã yêu cầu phía bệnh viện, tạm thời không cho cô nói chuyện với Khải Hiên, để tránh cô quấy rầy đến nó, mặt khác, vì sức khỏe của cô, tôi đã liên hệ xong với bác sĩ, cô cần phải tiếp nhận trị liệu và cố vấn tâm lý từ bác sĩ, yên tâm đi, đương nhiên chúng tôi sẽ không xem cô là bệnh nhân tâm thần, nhưng mà, cô không thể muốn làm gì thì làm, tiếp cận người nhà họ Trương nữa.” Bà ấy ra hiệu cho hai người kia, “Mang cô ta ra ngoài.”

Đường Mạn sững sốt, cô hét lên, “Các người muốn làm gì? Các người thật sự là một đám điên khùng biến thái, tôi là người bình thường, các người không thể tách tôi khỏi Khải Hiên.” Cô khóc, “Mẹ ơi, con van mẹ.” Cô liều mạng tránh khỏi sự lôi kéo của hai người kia, cô nhào vào bên cạnh bà Trương: “Mẹ hận con phải không? Mẹ hận con, mẹ xem con không vừa mắt, con không sao hết, mẹ đừng tách con khỏi Khải Hiên mà, hiện giờ anh ấy đã thành ra thế này, anh ấy... .. anh ấy... ..” Đường Mạn chỉ biết khóc, “Anh ấy cần có con, con cũng không muốn rời xa anh ấy. Mẹ hận con không sinh cháu nội ẹ phải không? Vâng, cho dù là lỗi của con, nhưng hiện tại Khải Hiên đã thành ra như thế rồi, con thật sự không thể đi như vậy được, cho dù chúng con phải chia tay nhau, cũng xin mẹ để cho con được thăm anh ấy, nhìn anh ấy bình an vượt qua 1 tháng này thôi rồi đuổi con đi, cũng không được sao mẹ?”

Bà Trương tàn nhẫn không thể nào tả nổi, bà lắc đầu dứt khoát: “Không được.”

Đường Mạn không hiểu, bởi vì Trương Thụy Hằng có chuyện gấp phải về Thanh Đảo, vì sao bà Trương lại ở sau lưng dứt khoát ép cô không được gặp Khải Hiên? Cô không hiểu, dứt khoát bằng bất cứ giá nào, cô trả lời như đinh đóng cột, “Con sẽ không rời khỏi Khải Hiên, con muốn nhìn anh ấy khỏe mạnh vượt qua khỏi giai đoạn này, bất cứ ai cũng đừng nghĩ tách con ra khỏi anh ấy.”

Bà Trương ra hiệu cho người bên ngoài: “Mang nó ra ngoài.”

Đường Mạn bất ngờ, bọn họ lại có thể ép buộc cô đi giữa ban ngày ban mặt thế này sao? Đây quả thật là chuyện bất chấp đạo lý, không thể nào, cô không để tùy họ được.

Cô lui về phía sau, lui đến cạnh bàn, trên bàn có đặt một bình hoa thủy tinh lớn, tay Đường Mạn vừa sờ đến thì cầm nó trong tay, cô nhanh chóng ôm lấy, đập chiếc bình lên tường một cái, chiếc bình vỡ tan tành, cô siết chặt phần bình còn lại trong tay, cắn răng nói: “Các người đừng đến gần tôi!” Cô cầm mảnh vỡ đặt lên cổ của mình, nước mắt rơi xuống: “Nếu ai dám bước lên trước một bước nữa, tôi lập tức chết ở chỗ này, để tôi xem các người, ai dám bức chết tôi?”

59. Q.2 - Chương 7

Đúng lúc này, cửa lại mở, người bước vào là Chu Duyệt, chị đang bế Vũ Đồng, vừa thấy tình hình này, nhất thời cũng bị làm cho sợ hãi.

Trong lúc lộn xộn, Đường Mạn thoáng bị phân tâm, một tên thuộc hạ của bà Trương lập tức nhân lúc cô chưa chuẩn bị kịp, xông lên ôm lấy cánh tay đang cầm mảnh thủy tinh của cô, kiềm chặt lại, một thuộc hạ khác cũng vội đến, hai người đàn ông hệt như gọng kiềm giữ chặt cánh tay cô, Đường Mạn bị đau, cô không ngừng giãy giụa, nhưng căn bản là không có sức lực để đấu với đàn ông, huống chi là hai người cùng nhau giữ chặt Đường Mạn, tay cô run lên, mảnh thủy tinh cũng bị rơi xuống đất.

Trương Vũ Đồng lập tức bị hoảng sợ, khóc rống lên. Chu Duyệt mau chóng đỡ dành con gái, chị hoảng hốt hỏi bà Trương, “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

Bà Trương bực dọc quát lên: “Mau, kéo Đường Mạn ra ngoài. Đừng để nó đến gần Vũ Đồng, cũng đừng để nó tiếp cận Khải Hiên!”

Đường Mạn khóc lóc thảm thiết: “Mẹ ơi, chị ơi!” Khi bị hai người kéo ra ngoài, tay cô tiếp tục níu chặt lấy cửa, không ngừng khóc lóc, cố gắng chống cự: “Chị ơi, chị ơi, em không muốn rời khỏi Khải Hiên đâu!” Cô khóc thê thảm, nhìn Chu Duyệt, muốn cầu xin sự thương hại của chị.

Chu Duyệt rất không hiểu, “Mẹ, mẹ đang làm cái gì vậy?” Chị ra hiệu, “Chờ một chút.”

Bà Trương cắt hứng, “Không có chuyện của con, mang nó ra ngoài ngay.”

Tay Đường Mạn siết chặt cánh cửa, người dương tàn nhẫn của Khải Hiên đi theo, cạy từng ngón tay của cô ra, sau đó hất tay cô ra hết như ném một miếng giẻ rách, cuối cùng cô cũng bị kéo ra ngoài.

Trong đầu Đường Mạn hoài nghi, suy nghĩ liều lĩnh cứ lớn vồn, nhưng cô thật sự nghĩ không ra, không hiểu vì nguyên nhân gì, vì cái gì mà mẹ của Khải Hiên lại hận mình như vậy, ở sau lưng nhất định phải ép cô rời khỏi.

Cô bị cưỡng ép lên xe, nhét vào chỗ ngồi phía sau ghế lái, hai vệ sĩ lần lượt ngồi lên xe. Cô vừa lên xe, cửa xe lập tức bị khóa lại. Tài xế khởi động xe.

Trong lòng Đường Mạn có một linh cảm, cô truy hỏi: “Các người muốn mang tôi đi đâu?”

Một vệ sĩ biết cô, có thể là hiểu được sự đáng thương của cô, nên nói: “Bà Trương nói tinh thần của cô không ổn định, muốn đưa cô đến một nơi yên tĩnh để điều dưỡng.”

Điều dưỡng? Cô thầm nghĩ, điều dưỡng gì chứ, không phải sẽ đưa cô đến bệnh viện tâm thần chứ? Bà ta có quyền gì làm như vậy? Cô nhất thời nóng giận, liều mạng đẩy cửa xe, nhưng cửa xe đã bị khóa, cô bất lực nhìn ra bên ngoài, xe đang chạy ra hướng ngoại thành, có vẻ như, là muốn đi Thanh Đảo. Bọn họ muốn đưa cô về Thanh Đảo, không, cô không muốn đi, bà Trương không có quyền làm như vậy, trong đầu cô không ngừng nghĩ cách, nghĩ đối sách, bàn tay sờ soạng ở chỗ ngồi bên cạnh một cách không tự chủ. Đột nhiên, tay cô đụng vào chỗ hõm ở bên trái tay vịn cửa xe, bên trong có vật gì đó hơi mỏng, là dao lam.

Trong đầu cô lóe lên tia sáng, liếc mắt nhìn xuống, đúng là dao lam rồi, cô liền lặng lẽ cầm lên, nhân lúc hai người đó không chú ý, cô nắm chặt ở trong tay.

Hai vệ sĩ đó thấy cô im lặng, có thể đã nghĩ, một cô gái nhỏ bé thì có thể làm được chuyện gì chứ, bọn họ cũng không ngờ rằng Đường Mạn đã âm thầm cầm dao lam trong tay, chiếc xe lao nhanh về phía trước, nhân lúc hai tên đó lơ đãng cảnh giác, tay trái của cô đột nhiên duỗi ra phía trước, kê dao lam vào cổ của tài xế, động tác bất ngờ không kịp đề phòng này của cô khiến tài xế sợ hãi đến nỗi tay chân run rẩy.

Đường Mạn lên tiếng: “Lập tức dừng xe cho tôi, nếu không dừng, tôi sẽ rạch xuống một đường, dưới tay tôi chính là động mạch cổ của anh, chưa tới 3 li, tôi chỉ cần dùng một chút lực thôi, trong vòng 5 phút máu của anh sẽ chảy thành sông, không có thần tiên nào cứu chữa nổi cho anh đâu.”

Ba người đàn ông sợ hãi choáng váng. Ánh mắt Đường Mạn khiến người khác hoảng sợ không dám ra tay.

Mặt tài xế sợ hãi cắt không còn hột máu, điều thuốc ngậm trong miệng liền rơi xuống sàn xe.

Đường Mạn quát: “Dừng xe, lập tức dừng xe cho tôi!”

Tài xế lập tức dừng xe, Đường Mạn nói: “Mở cửa xe, hai tên khốn các người mau cút xuống dưới cho tôi.”

Hai tên vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, còn hơi chần chừ, Đường Mạn mắng: “Bán mạng giúp người ta cũng không cần bức chết người! Nếu thật sự ép tôi làm ra chuyện gì quá khích, ai cũng đừng nghĩ sẽ thoát khỏi dính líu!”

Hai tên vệ sĩ nhanh chóng nhảy xuống xe, Đường Mạn ra hiệu cho tài xế, “Anh lái xe đi.”

Tài xế run rẩy khởi động xe, hẳn cũng bị dọa sợ, “Bà Trương nhỏ à, trong nhà tôi còn có con trai mới hai tuổi rưỡi.”

Xe chạy được nửa dặm, Đường Mạn quát hẳn: “Dừng xe. Anh nghe kỹ cho tôi, chuyện hôm nay không có liên quan gì đến anh, tôi cũng không muốn làm hại anh, anh chỉ là người làm công ăn lương, tội gì phải gây khó dễ cho tôi, anh lập tức xuống xe, đừng ép tôi.”

Tài xế ngẫm lại thấy cũng đúng, chẳng qua mình chỉ là một tài xế, cần gì phải trung thành tận tâm chứ, đâu phải là giới xã hội đen đâu.

Hắn nhanh tay lẹ chân xuống xe, chạy trốn về hướng ngược lại, một chút cũng không muốn quay đầu lại.

Từ phía sau, Đường Mạn nhảy lên ngồi vào vị trí ghế lái, cảm ơn trời đất, khi tốt nghiệp đại học cô đã từng học lái xe, hiện tại đã có thể phát huy tác dụng.

Cô trấn định lại cảm xúc, vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Lý Văn Khải.

Hết sức trùng hợp, cô nghĩ rằng Lý Văn Khải đã quay về Thượng Hải, không ngờ rằng anh còn ở lại Tế Nam.

Lúc trưa Lý Văn Khải gặp hai người bạn, chuẩn bị đi chuyến bay trưa, kết quả máy bay đến trễ, anh đang ở sân bay trò chuyện với bạn, điện thoại reo vang.

Không chút do dự, anh nói với bạn, “Lập tức đưa mình quay lại.”

Đường Mạn nói với anh vị trí của mình, thấy Lý Văn Khải, cô nắm lấy quần áo anh, tìm được chỗ dựa, toàn thân run rẩy như cái sàng, “Em không dám lái xe, em rất sợ, cho nên vứt xe chạy đến đây, anh ơi.”

Cô rút nước mắt, buổi sáng chưa ăn gì cả, hiện giờ đã tiêu hao hết toàn bộ năng lượng dự trữ, chất dinh dưỡng không cung cấp đủ, cô bị tuột huyết áp, toàn thân phát run, mồ hôi túa ra.

Cô rối bời, “Bà ấy không cho phép em gặp Khải Hiên, tại sao lại đối xử với em như vậy? Lừa hôn, em đã không tính toán rồi, lấy em làm công cụ sinh con, em cũng nghĩ thông suốt, cũng đã tha thứ cho Khải Hiên, tại sao họ nhất định ép em đến đường cùng chứ, ép em rời đi chứ?”

Bạn của Lý Văn Khải đứng bên cạnh lớn tiếng nói chen vào, “Chuyện rất đơn giản mà.”

Cô ngẩng đầu.

Bạn anh tiếp tục nói: “Cha của Cao Nhân Tuệ là viên chức giới chính trị, hôn nhân chính trị-thương mại vốn dĩ là sự kết hợp hoàn hảo, như vậy có thể khiến lợi ích của họ phát huy đến cực hạn, nhưng Trương Khải Hiên lại mắc bệnh, họ Cao không muốn gả con gái qua đó, cô chính là vật thay thế, hiện giờ công ty của cha Khải Hiên đang đối mặt với khủng hoảng, và đúng lúc, cha của Cao Nhân Tuệ chính là người mà họ cần nhất, Cao Nhân Tuệ lại không chịu buông Trương Khải Hiên ra, cho nên cô phải nhường chỗ, hiện giờ Trương Khải Hiên lại được hồi sinh, thì cô còn giá trị gì đối với nhà họ Trương chứ?”

Đường Mạn nói lẩm bẩm: “Cho nên bọn họ gấp rút đuổi em đi?” Cô khóc, “Gấp rút? Một khắc cũng không chờ được?”

Lý Văn Khải suy nghĩ, nói: “Gia sản của Trương Thụy Hằng cũng mờ ám, ông ta cần quan viên chính phủ giúp đỡ, lúc trước cưới em, là tình thế bất đắc dĩ, hiện giờ liên quan đến lợi ích, Cao Nhân Tuệ lại không dứt tình cũ với Trương Khải Hiên, lại tuyệt đối không tha cho em, chỉ cần em rời khỏi, cha của cô ta sẽ sẵn lòng giúp đỡ Trương Thụy Hằng, họ Trương vì lợi ích của bản thân, không thể không đuổi em đi để lấy lòng họ Cao, đôi khi chúng ta cảm thấy chuyện rất phức tạp, thật sự nếu xem kỹ một chút, rất đơn giản mà. Ngọn lửa ghen tuông của phụ nữ có thể hủy diệt cả địa cầu.”

Đường Mạn không hiểu, “Là cô ta? Cô ta hận em? Cô ta phải giành lại Trương Khải Hiên? Chỉ là nguyên nhân này sao?”

Cô nghe đến mơ màng, lại bị một mối bận tâm, ngoảnh đầu sang một bên, ngất đi.

Khi tỉnh lại, cô thấy mình đang đắp chăn, hóa ra là nằm trong phòng khách sạn, nhưng không biết đã mê man bao lâu.

Vừa quay đầu qua thì nhìn thấy, Lý Văn Khải đang suy tư, chống cằm ngồi trên ghế cạnh cửa sổ.

Thấy cô tỉnh lại, Lý Văn Khải an ủi cô: “Đừng suy nghĩ lung tung nữa, hiện tại em cần phải nghỉ ngơi một lát, sau đó, em cần kể lại chuyện này với Khải Hiên, anh cảm thấy giữa em và anh ta có sự hiểu lầm, ở giữa hai người có kẻ phá hoại, rất nhiều chuyện, anh ta không biết.”

Đường Mạn cười khổ, không trả lời. Đợi một hồi lâu, cô hỏi: “Chờng nào anh lên máy bay vậy?”

“Quên đi, anh lùi lại vé rồi, sẽ ở đây thêm 2 ngày nữa với em.”

Đường Mạn lau nước mắt, “Không, ý em muốn hỏi anh, anh có bằng lòng dẫn em đi cùng không?”

Anh bất ngờ: “Em muốn cùng anh quay về Thượng Hải sao?”

Đường Mạn xót xa: “Em đã là một người cô độc, em đã từng yêu Trương Khải Hiên, anh ấy lại hết lần này đến lần khác làm tổn thương em, em không biết em còn yêu anh ấy hay không nữa, đối với anh ấy, em chỉ còn lại mâu thuẫn. Hiện giờ, em còn cần thiết ở lại đây làm gì? Cho dù anh ấy yêu em, loại tình yêu rồi rầm đau khổ này, chỉ khiến em không thể tiếp nhận, em không có cách nào để đối mặt với anh ấy nữa, xin anh dẫn em đi đi, còn ở lại, em sợ sẽ khiến em không chịu đựng nổi.”

Anh do dự: “Em không còn lo lắng cho Trương Khải Hiên?”

Đường Mạn thở dài nhắm mắt lại, “Em đã hỏi bác sĩ rồi, sức khỏe của anh ấy đang dần dần hồi phục lại, em tin rằng anh ấy có thể qua khỏi ả này, vốn dĩ em không nên trở thành vợ anh ấy, sự kết hợp sai lầm này mới mang đến nhiều nỗi đau như vậy, hiện giờ em đã nản lòng rồi, không bao giờ muốn gặp mặt anh ấy nữa.”

Anh lắc đầu: “Tiểu Mạn, đây chẳng qua là quyết định nông nổi của em thôi.”

“Cứ xem như là em nhất thời nông nổi đi, nhưng hiện tại anh nói xem em phải làm sao đây? Trở về đối diện với bà mẹ chồng độc ác kia sao? Hay là, em trốn đi, chờ Trương Khải Hiên phục hồi sức khỏe rồi, sau đó em và bà ấy có thể ngả bài, hoặc là? Em quỳ gối trước mặt bà Trương, tự tát vào mặt mình để cầu xin sự tha thứ của bà ấy? Anh nói đi em phải làm sao bây giờ?”

Anh không trả lời được.

Đường Mạn cũng cảm thấy bản thân hơi quá đáng, bản thân đã rất làm phiền Lý Văn Khải, vốn dĩ anh phải quay về Thượng Hải, lại nhận được điện thoại của mình, lập tức gấp gấp quay lại, hiện giờ cô muốn anh phải dẫn mình đi, có phải bản thân hơi quá đáng hay không?

Cô cười khổ: “Có lẽ, em đúng là một đứa sao chổi, 3 tuổi khắc chết mẹ, em... ..”

Anh nóng nảy ngăn cô lại: “Nói bậy nói bạ, không được nói vớ vẩn. Lập tức đi rửa mặt, 5 phút sau cùng anh đi ra ngoài. Trước tiên chúng ta đi tìm bạn anh để chào tạm biệt, sau đó cùng nhau quay về Thượng Hải.”

Mấy ngày nay hết như bão táp, vui dập tinh thần của Đường Mạn đến hoảng loạn, cô rửa sạch mặt, phát hiện ra gương mặt quá khô, không còn chút phấn trang điểm nào, cuối cùng chỉ phải dùng đại mỹ phẩm nam giới của Lý Văn Khải. Thậm chí, trên người cô cũng không có áo khoát ngoài, toàn thân run rẩy, đành phải mặc áo khoát của anh, mặc chiếc áo khoát này trên người, trông cô vừa gầy vừa nhỏ, tay áo cũng dài, hết như một hoa đán diễn hí khúc.

Lý Văn Khải nói: “Em suy nghĩ kỹ càng một chút, có cần gọi điện thoại nói rõ tung tích của em cho người thân biết hay không, em không thể đi như vậy được, cho dù muốn đi, em cũng có lý do để đi.”

Đường Mạn cười nhạt, “Không, cả nhà họ Trương đã tuyệt tình như vậy, em không cần thiết phải khách sáo với họ, em muốn đi, rời khỏi nơi này, sẽ có một ngày em trở lại, nhưng mà, tuyệt đối sẽ không thê thảm giống như hôm nay mà trở lại.”

Lý Văn Khải không nói gì.

Cô rất cương quyết, cô không còn gì cả, chỉ lẻ loi một mình, nhưng cô đã quyết định.

Cô khẽ hỏi Lý Văn Khải: “Trong lòng em rất loạn, đã đến đường cùng rồi, anh sẵn lòng giúp đỡ em chứ?”

Lý Văn Khải nhẹ giọng đáp lại, lời an ủi cô nhẹ nhàng hết như cơn gió thổi qua tơ liễu, “Anh sẵn lòng giúp em bất cứ lúc nào.”

Đường Mạn chỉ khóc, tuy rằng cô rất mệt, nhưng cô lại muốn nương tựa vào anh.

Bạn của Lý Văn Khải lái xe đến đón họ, chiếc xe chạy đến ngã tư đường vắng vẻ, bỗng nhiên tìm Đường Mạn đập liên hồi, nhìn thấy chiếc xe sắp chạy đến gần bệnh viện, đột nhiên cô hét lên: “Xin dừng lại một lát.”

Không để ý gì cả, cô đẩy cửa xe ra, nhanh chóng chạy về hướng bệnh viện.

Lý Văn Khải hiểu được tâm trạng của cô. Anh cũng không đuổi theo cô, chỉ nói với bạn, “Chúng ta đợi nửa tiếng, nếu cô ấy không quay lại, chúng ta sẽ đi.”

Anh rút một điều thuốc trong túi ra, sau đó châm lửa, vô cùng nhàn nhã.

Đường Mạn không thèm đi thang máy, trái tim cô đập như muốn nổ tung lồng ngực, chạy về hướng bên ngoài phòng vô trùng, cô không ngừng tự nói với mình, Khải Hiên, em không muốn rời xa anh, em phải ở lại bên cạnh anh. Nước mắt, như nước lũ tuôn chảy, kiềm chế không được.

Mưa vừa đến chỗ rẽ hàng lang nổi tới bên ngoài phòng vô trùng, cô giật mình.

Người đang ngồi bên ngoài phòng vô trùng là Cao Nhân Tuệ, trên đầu cô quấn băng trắng, là kiệt tác của Đường Mạn, mắt cá chân bên trái cũng quấn băng, nhưng cô ngồi ở bên ngoài phòng bệnh của Trương Khải Hiên, tay cầm điện thoại, đang nói chuyện với anh, trên mặt cô rạng rỡ như mùa xuân.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bà Trương đá cô đi, đổi lấy một quân cờ có lợi cho nhà họ Trương, vì để chia rẽ Đường Mạn và Trương Khải Hiên, bà đã dốc lòng dốc sức rồi.

Đường Mạn lập tức giận sôi máu, cô rất muốn bước đến, đẩy Cao Nhân Tuệ ra, cô muốn nói, tôi mới là vợ của anh ấy, cô cút đi cho tôi. Nhưng cả người cô không còn sức lực.

Trương Khải Hiên, cho dù anh yêu cô, nhưng mà, yêu sâu đậm đến đâu chứ? Hiên tại anh đang phục hồi lại sức khỏe, tình cảm với người yêu cũ suốt 4 năm, có thể nói quên thì quên hay sao?

Đường Mạn chỉ cảm thấy bản thân hết như một hòn đảo biệt lập bị nước bao bọc, nước đang dâng lên, khoảnh khắc này, cô không còn chỗ nương tựa, còn cái gì có thể dựa vào đây?

Buông xuống cũng tốt, liều lĩnh cũng tốt, hiện giờ cô chỉ muốn rời đi.

Lý Văn Khải nhìn đồng hồ, thời gian trôi qua từng giây từng phút, hy vọng trong lòng anh cũng dần dần vỡ tan, thật sự nếu cô không quay lại, anh cũng không trách cô. Cả đời bạn có thể phải chờ đợi rất nhiều lần, cho dù không có hy vọng, chỉ cần bạn chờ đợi, bạn sẽ không hối hận.

Cuối cùng Đường Mạn cũng đi xuống, ánh mắt Lý Văn Khải chợt sáng lên, lập tức bước xuống xe.

Trong mắt cô trống rỗng, “Dẫn em đi, có thể không?”

Lý Văn Khải chưa nói gì cả, sau khi dìu cô lên xe, anh mới nói: “Bên ngoài thật lạnh.”

Đường Mạn hỏi bạn của Lý Văn Khải có giấy ghi chú không, cô viết lên đó: “Khải Hiên, trong nhà xảy ra chuyện, em không thể không đi, em biết anh vẫn chưa hồi phục lại sức khỏe, nhưng em buộc lòng phải làm như vậy, nhớ lời em nói, phải giống như cây leo trong vườn hoa, kiên cường hướng về phía trước, không nên suy nghĩ lung tung, em sẽ mỉm cười đợi anh khỏe lại, Tiểu Mạn!”

Cô gấp tờ giấy lại, thở dài một hơi, nói với bạn của Lý Văn Khải, “Cảm phiền anh giao tờ giấy này cho y tá giúp.”

Lý Văn Khải cũng không lên tiếng, anh nhìn Đường Mạn một cái, sau đó dời tầm mắt ra bên ngoài cửa xe.

Đường Mạn tự nói với mình: “Tôi vĩnh viễn sẽ không quên ngày hôm nay, tôi bị nhà họ Trương đuổi đi, cho dù là nguyên nhân gì, tôi hận nhà họ Trương.”

60. Q.2 - Chương 8

20 ngày sau...

Trương Khải Hiên ngồi ở trên giường, bác sĩ bước vào, tươi cười rạng rỡ: “Khải Hiên, tình trạng của cậu tốt lắm, bắt đầu từ hôm nay cậu có thể rời khỏi phòng vô trùng, chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt.”

Anh cũng rất vui vẻ, “Cám ơn bác sĩ.”

Những thân nhân bên ngoài của anh cũng rất vui vẻ, mặt mày hớn hởi, ánh mắt anh đảo qua một lượt, bên trong nhiều người quá, chỉ thiếu duy nhất một mình Đường Mạn, trong lòng anh có cảm giác mơ hồ, Đường Mạn bỗng rời đi, chỉ đưa một tờ giấy cho y tá chuyển cho anh, nội dung trên tờ giấy anh đã đọc đến thuộc lòng, nhưng anh vẫn ngẩn ngơ nghĩ vẩn, vì sao cô lại phải đi chứ?

Với tính cách của Đường Mạn, cô tuyệt đối sẽ không âm thầm ra đi, mang theo nghi vấn này, anh cứ lặp đi lặp lại câu hỏi này trong điện thoại với mọi người, nhưng ai cũng ấp úng, chỉ nói nhà cô có chuyện, ra đi không từ biệt, mọi người càng giấu giếm anh, anh càng nghi ngờ.

Hôm nay, anh nhất định phải biết.

Đột nhiên, anh phát hiện ra bản thân rất nhớ cô, nằm trong phòng vô trùng, khiến anh buồn bực không yên như ngồi trong tù ngục, tuy rằng tất cả người thân đều thay đổi nhiều kiểu để chọc anh vui vẻ, nhưng không ai hơn được một câu thăm hỏi ân cần của vợ mình.

Nhân Tuệ đến thăm anh, thấy anh hồi phục, tự đáy lòng cô cũng vui vẻ, vì không muốn làm mất thể diện của cô, sau mấy câu xã giao khách sáo với cô, anh liền lễ phép bảo cô về đi. Chẳng qua khi nhìn thấy vết thương trên đầu của Nhân Tuệ, anh rất nghi ngờ, hỏi cô nguyên nhân, Nhân Tuệ cũng không nói rõ, chỉ nói là không cẩn thận té ngã, tất cả bản khoản hợp lại với nhau, nghi vấn trong lòng anh càng lúc càng nhiều.

Nhìn lại tờ giấy Đường Mạn gửi mình, "... ...Khải Hiên, trong nhà xảy ra chuyện, em không thể không đi, em biết anh vẫn chưa hồi phục lại sức khỏe, nhưng em buộc lòng phải làm như vậy, nhớ lời em nói, phải giống như cây leo trong vườn hoa, kiên cường hướng về phía trước, không nên suy nghĩ lung tung, em sẽ mỉm cười đợi anh khỏe lại, Tiểu Mạn." Anh xem rất tỉ mỉ, nét chữ cầu thả, xem ra hình như rất vội vàng, tại sao?

Một tháng nay, anh bình phục vô cùng tốt, tuy mới ngoan cường đưa vào trong cơ thể anh, nửa tháng sau anh cảm giác được cơ thể bắt đầu có phản ứng, có sức lực, trên mặt hồng hào hơn, dần dần cái cảm giác này càng ngày càng tốt.

Cuối cùng cũng có thể đi ra, mọi người rất vui vẻ, luống cuống vây quanh xe lăn của anh, đẩy anh trở về phòng chăm sóc đặc biệt.

Trương Vũ Đồng ngồi trên đùi chú út, vui vô cùng, "Chú út, chú vẫn đẹp trai như xưa, chờ đến khi Đồng Đồng lớn lên, sẽ tìm bạn trai giống như chú út vậy."

Anh vui vẻ nhéo chiếc mũi của cháu gái, "Được thôi, sau này chú út nhất định sẽ bảo vệ Đồng Đồng, không để thằng con trai hư hỏng nào bắt nạt con."

Tất cả mọi người cười rộ lên, anh nhìn quanh bốn phía, hỏi ba: "Ba ơi, rốt cuộc là Đường Mạn đã đi đâu vậy?"

Trương Thụy Hằng xanh mặt, một lúc sau mới ông mắng: "Mẹ của con đúng là Gia Cát Lượng tái thế, con để tự bà ấy trình bày một chút công lao vĩ đại của bà ấy đi."

Bà Trương khác hoàn toàn với người hung tàn của một tháng trước, bà khúm núm, "Nó và mẹ cãi nhau, mẹ mắng nó, cho nên nó bỏ đi."

Trương Khải Hiên biết sự việc không phải chỉ nói một hai câu đơn giản như vậy, "Không thể nào, Đường Mạn rất có chừng mực, cô ấy tuyệt đối sẽ không bỏ đi dễ dàng như vậy, rốt cuộc là ở bên trong có chuyện gì?"

Trương Vũ Đồng giơ tay ôm lấy chú út, Trương Khải Hiên ngồi trên sofa, ôm Đồng Đồng vào lòng.

Bà Trương ấp a ấp úng nhìn xung quanh: "Chúng ta cãi nhau một trận, sau đó mẹ quá tức giận, bảo nó về Thanh Đảo trước để bình tĩnh một thời gian, làm sao biết nó lại cực đoan như vậy, lại có thể bỏ đi không lời từ biệt chứ?"

Trương Khải Hiên hỏi mẹ: "Hai người cãi nhau? Tại sao?"

Bà Trương đành phải lấy hết can đảm nói: "Sau khi Đường Mạn sẩy thai, mẹ đi tìm người họ Từ thường xem bói ẹ, ông ta dự đoán vô cùng chính xác, mỗi một việc trên thương giới của ba con, mẹ đều đi tìm ông ấy để xem, nhiều lần đều rất đúng, cho nên mẹ rất tin tưởng ông ấy. Ông ấy nói với mẹ, Đường Mạn có

thai đứa bé này, vốn dĩ không nên có, bởi vì mạng của Đường Mạn quá lớn, lại tương khắc với bát tự của đứa bé này, nên không giữ được đứa bé, còn có, ông ta lại có thể nhầm tính ra, 3 tuổi Đường Mạn mất mẹ, ông ta còn nói với mẹ, mẹ của Đường Mạn không phải bị bệnh chết, mà là chết chìm trong nước, đầu óc mẹ Đường Mạn có vấn đề, cho nên vào mùa đông rơi xuống nước mà chết đuối, chủ yếu vẫn là mạng của Đường Mạn quá lớn, tương xung với mạng của mẹ nó.”

Bà Trương hơi lo sợ, thấp giọng, “Mẹ đi xem hai người, đều nói bát tự của Đường Mạn rất lớn, có số khắc chồng, mẹ nghe xong thì trong lòng rất sợ hãi, phải tìm người lên lút điều tra, kết quả nghe được, mẹ của Đường Mạn thật sự có bệnh tâm thần, và thật sự là vào mùa đông bị rơi xuống khe nứt, chết đuối.”

Trương Thụy Hằng mắng: “Mỗi ngày ở nhà không lo chuyện nghiêm chỉnh đi, chỉ toàn làm ba cái chuyện tà khí không lành mạnh.”

Bà Trương sợ hãi, không thể không tiếp tục nói, “Sau đó mẹ lại đi hỏi thăm ra được một chuyện nữa, nghe được lúc nó học tiểu học, làm bị thương bạn nam cùng lớp, khi lên trung học lại đánh bị thương bạn nam chung ban, khi lên đại học, có một sinh viên nam sau khi uống rượu muốn làm bậy, lại bị nó đá bị thương phần dưới... ..”

Trương Khải Hiên nghe đến loạn, “Chuyện đó thì có liên quan gì đến con? Cũng có liên quan gì đến mẹ chứ?”

Bà Trương sợ quá đành phải nói: “Mẹ liền ngẫm nghĩ lại một cách cẩn thận, cảm thấy quả thật đầu óc của Đường Mạn không được bình thường, mẹ rất sợ, người họ Từ kia nói với mẹ, bát tự của Đường Mạn không hợp với con, không có duyên làm vợ chồng với con, nếu như không có mạng làm vợ chồng, thì không thể chung sống cả đời, nếu nó và con ở chung với nhau, có thể... ..có thể... ..” Giọng bà nhỏ dần.

Trương Thụy Hằng đứng bên cạnh tức giận nói: “Có thể sẽ hại chết đứa con trai yêu quý của bà.”

Bà Trương không dám lên tiếng.

Trương Khải Hiên nghe đến nổi trong lòng lạnh lẽo.

Bà Trương luống cuống: “Nhân Tuệ đến thăm con, kết quả bị Đường Mạn xô xuống lầu, còn đánh bị thương đầu của con bé, lúc đó nhìn bộ dạng của nó hết như một kẻ điên, mẹ cũng bị sợ đến choáng váng!”

Trương Khải Hiên không tin nổi, “Nhân Tuệ hại cô ấy mất đi đứa con, cô ấy hận Nhân Tuệ là chuyện đương nhiên, mẹ không đi giúp đỡ con dâu của mình, lại có thể đuổi cô ấy đi?”

Bà Trương hoảng hốt giải thích: “Thật ra mẹ cũng không muốn đuổi nó đi đâu, ngày đó mẹ chỉ muốn bảo nó rời đi một chút thôi, để cho nó bình tĩnh lại.”

Trương Vũ Đồng khẽ nói với Trương Khải Hiên: “Thím út không muốn đi đâu, ngày đó thím khóc quá trời, thím ấy cầm miếng thủy tinh to như vậy nè rồi đặt lên cổ của thím, nhưng hai chú xấu xa lại dè thím xuống, lại bắt thím đi, thím út khóc rất là thảm thương!”

Trương Khải Hiên liền ngăn ngắt, mẹ của anh lại có thể dùng phương pháp này ép buộc người vợ bên cạnh anh đi khỏi? Anh nghe xong thì tay chân lạnh ngắt, với tính tình quật cường của Đường Mạn, sao cô có thể chịu được sự nhục nhã này?

Bà Trương nói năng lộn xộn: “Mẹ biết mẹ sai rồi, hôm sau mẹ liền hối hận, mẹ và ba con đều đang đi tìm nó.”

Chu Duyệt nói: “Chị có gọi điện thoại cho em ấy, nhưng vẫn không gọi được, sau đó chị đi báo cảnh sát, cảnh sát tìm ra chiếc xe của chúng ta, nhưng xe lại đỗ ở giữa đường, căn bản không điều tra được em ấy đã đi đâu!”

Trương Khải Hiên tức giận không thể diễn tả nổi, “Đây là tình yêu mẹ dành cho con sao, hay là mẹ đang hại con vậy? Tại sao mẹ lại hết lần này đến lần khác can thiệp vào chuyện của vợ chồng con chứ? Hiện giờ thì hay rồi, cô ấy bỏ đi, mẹ làm ơn nghĩ lại đi, với tính cách và sự cố chấp của cô ấy, chúng ta làm tổn thương cô ấy như vậy, cô ấy còn có thể tha thứ cho con sao? Mẹ, mẹ khiến con quá thất vọng rồi.”

Trương Thụy Hằng mắng vợ: “Bà đi về, dọn qua Lệ Cảnh sống đi, Đường Mạn không về nhà thì bà cũng đừng về nhà nữa, cứ nghĩ đến là tôi lại bất lực, lại có thể đi tin vào lời của người ngoài.”

Bà Trương khóc lớn, cả buổi sau bà mới nói, “Chính ông cũng từng nói mà, nếu Khải Hiên khỏe lại, vẫn không nên sống chung với Đường Mạn nữa, cái gì nó cũng không có, vẫn là ở chung với Nhân Tuệ thì mới có lợi cho nhà họ Trương mà.”

Trương Thụy Hằng mắng: “Mẹ kiếp, tôi nói lúc nào?”

Bà Trương gào khóc.

Chu Duyệt cũng đứng một bên nói móc bà: “Mẹ là người thông minh, làm sao thuyền lại lật trong rãnh nước thế kia (1).”

(1) phép ẩn dụ: nghĩa là mắc sai lầm không đáng.

Bà Trương khóc đến giậm chân đầm ngực.

Trương Khải Hiên bị ù tai trong tiếng ồn ào, anh nhúm mày nói: “Sau này, đừng bao giờ đề cập chuyện của Nhân Tuệ với con nữa, con và cô ấy tuyệt đối không thể ở cùng một chỗ. Cho dù họ Cao có quan hệ bao nhiêu với chúng ta, trước kia con đã không chọn cô ấy, sau này cũng sẽ không. Hiện giờ con mệt rồi, mọi người đi ra ngoài hết đi, con muốn yên tĩnh một lát.”

Mọi người đành phải lui ra ngoài.

Quả thật không thể tin nổi, sao lại có một lý do buồn cười đến thế? Bởi vì một lý do ngớ ngẩn gần như kém trí, người mẹ mà anh kính trọng nhất lại lấy sự dửng dưng căm giận cuồng của bản thân, đuổi đi người vợ mà anh yêu nhất.

Khủng khiếp, chuyện này thật sự khiến anh không biết nên khóc hay nên cười, nếu phải cười, cũng nhất định cười đến đầm đìa nước mắt.

Mà Đường Mạn, lại có thể vì chút giận dỗi này mà bỏ đi?

Anh cảm thấy vừa tức vừa khó hiểu, cô gái này tại sao lại ngu ngốc và cố chấp như thế, cô giấu hết tất cả những chuyện này ở trong lòng, buồn bã nhưng không thèm nói với anh, như vậy anh là cái gì đây? Chẳng lẽ anh không phải là chồng của cô ư, chẳng lẽ lúc gặp chuyện, cô không muốn nói rõ ràng với chồng mình sao?

Anh vỗ đầu, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trên bệ cửa sổ, có một gốc cây xương rồng, rễ cây xanh nhật đang mọc um tùm xanh tốt, trên đầu mọc ra một cái chồi nho nhỏ.

Anh chỉ cười khổ.

Người phụ nữ ngu ngốc này, quay người rời đi, sau khi đi mất cũng không thèm gọi một cú điện thoại, chẳng lẽ cô không yêu anh, thật sự không yêu anh sao? Trong lòng cô không có anh một chút nào sao?

Y tá mỉm cười bước vào, “Anh Trương, chúc mừng anh đã bình phục, anh có muốn biết người hiến tủy cho anh là người như thế nào hay không?”

Anh mỉm cười, “Tôi nghe nói, là một người rất bận rộn.”

Y tá lấy ra một tấm thiệp đưa cho anh, “Đây là của cô ấy để lại cho anh, là được chuyển đến từ Thanh Đảo.”

Trương Khải Hiên nhận lấy, anh mở tấm thiệp màu đỏ xem ra, thấy trên đó có hai hàng chữ nhỏ nhắn rất đẹp, “Hy vọng bạn có thể kiên cường và tự tin như cây leo xanh tốt trong vườn hoa, hy vọng bạn sớm ngày hồi phục khỏe mạnh. Ký tên: Dây leo.”

Nét chữ này thoát nhìn rất quen thuộc, anh nhìn đi nhìn lại mấy lần, càng nhìn càng nghi ngờ, nhìn đến khi con mắt khô đi, phải chớp chớp mắt mấy cái, nhìn cho đến khi mắt anh đau nhức.

Anh nắm chặt lấy tấm thiệp, “Y tá, đây thật sự là cô ấy để lại sao?”

Y tá gật đầu, “Đúng vậy.”

Hồ hấp của anh suýt ngưng trệ, “Tôi muốn liên lạc với người bên Hội chữ thập đỏ một chút, tôi muốn biết người hiến tủy cho tôi là người như thế nào!”

Rất nhanh, toàn bộ người nhà họ Trương chạy đến, mọi người xem tấm thiệp này, đều không tin nổi, Chu Duyệt không thể tin nổi: “Đây thật sự là không thể tin nổi, em xác định là em ấy sao?”

Trương Khải Hiền buồn bực đi tới đi lui trong phòng, “Sao lại chưa có tin tức chứ, không phải đã gửi hình đến đó rồi sao? Sao lại còn chưa có tin tức cho tôi chứ.”

Cùng lúc đó, tin tức từ Thanh Đảo truyền đến, người mà Trương Thụy Hằng phái đi, cầm theo hình của Đường Mạn đến Hội chữ thập đỏ, người y tá rút máu cho Đường Mạn vừa nhìn thấy tấm hình liền mỉm cười, “Đúng là cô ấy, cao khoảng 1m65, tóc dài, mắt to, rất đẹp, cũng rất hài hước.”

61. Q.2 - Chương 9

Thời gian cứ hết như một đĩa trẻ bốc đồng, sự buồn phiền và đau khổ trong Trương Khải Hiền cứ lặng lẽ lớn lên, bất giác, đã 3 tháng trôi qua.

Trương Khải Hiền đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, bình an chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt ra ngoài, gien mới cường ngạnh bén rễ trong cơ thể anh, kết hợp với gien của anh, để cho tình trạng sức khỏe của anh càng ngày càng tốt, đến 3 tháng sau, rốt cuộc anh có thể xuất viện. Nhưng bây giờ sức khỏe anh còn yếu, không thể tùy ý đi dạo phố, làm vận động mạnh như người bình thường được, thậm chí không thể tùy tiện ăn hoa quả và rau sống, nhưng vô cùng may mắn, anh bình yên vượt qua ranh giới giữa sống và chết, hơn nữa càng ngày càng hồi phục hơn rất nhiều.

3 tháng, nhà họ Trương dùng rất nhiều cách thức để tìm Đường Mạn, từ trong xe tìm được điện thoại của cô, tra nhật ký cuộc gọi, phát hiện ra cuộc gọi cuối cùng là gọi đến Thượng Hải, Chu Duyệt thử gọi qua đó, tiếp điện thoại là một người đàn ông, đối phương trả lời rất ôn hòa, “Tôi không có tin tức của cô ấy.”

Chu Duyệt nói: “Hiện giờ Đường Mạn mất tích, tất cả mọi người chúng tôi vô cùng mong nhớ, nếu anh có biết tin tức gì về cô ấy, phiền anh nhờ cô ấy gọi điện thoại lại cho tôi để nói chuyện có được không? Còn nữa, xin anh nói với cô ấy, hiện tại chồng cô ấy đã hồi phục lại sức khỏe, vô cùng mong nhớ cô ấy.”

Đối phương vẫn trả lời rất khách sáo: “Được, nếu tôi liên lạc được với cô ấy, tôi sẽ chuyển lời lại.”

Chu Duyệt còn muốn hỏi thăm một chút về tình trạng của đối phương, nhưng bên ấy đã cúp máy.

Trương Khải Hiền không tin, “Cô ấy còn có thể liên lạc với ai chứ? Đã hỏi hết tất cả bạn bè của cô ấy, chỉ còn lại số điện thoại ở Thượng Hải này là khả nghi nhất, người đàn ông này có quen biết với Đường Mạn khi ở Thanh Đảo, vì Đường Mạn, hẳn lại đích thân bay từ Thượng Hải đến Tế Nam, nhất định hẳn biết tung tích của Đường Mạn.”

Rất nhanh, tin tức bày ra trước mặt anh.

“Lý Văn Khải, năm nay 36 tuổi, tốt nghiệp Đại Học Yale ở Mỹ, luôn công tác tại Mỹ, 4 năm trước quay về Thượng Hải, hiện đang giữ chức vụ tổng giám đốc CVS thị trường Trung Quốc.”

Trương Khải Hiền nghi hoặc, con người này, lai lịch không nhỏ, sao Đường Mạn lại quen biết được một người như thế chứ? Anh càng lúc càng nghi ngờ, hẳn ở Thượng Hải, là quản lý cấp cao của một công ty đa quốc gia, tên Lý Văn Khải này biết tung tích của Đường Mạn.

Trương Khải Hiền nói với nhân viên điều tra, “Anh tiếp tục điều tra tên Lý Văn Khải này cho tôi. Nếu có tin tức của Đường Mạn, lập tức báo với tôi.”

Nhưng đã để cho anh thất vọng rồi, anh liên tục điều tra, nhưng nhân viên điều tra chỉ gửi về một tin tức, “Sin hoạt của Lý Văn Khải rất có quy luật, phụ nữ có quan hệ với anh ta không nhiều, vẫn không có tin tức của bà Trương nhỏ.”

Anh thở dài. Đường là đúng là cố ý, cô bỏ đi, thậm chí ngay cả người thân trong gia đình, người dì nuôi cô từ nhỏ đến lớn, cả ba cô, cô cũng không nói tin tức của mình cho họ biết.

Người phụ nữ này thật tàn nhẫn.

Anh lại vô cùng áy náy, tạo thành cục diện như ngày hôm nay, là lỗi của cô sao? Cô mang theo một ước vọng tốt đẹp gả ỉnh, nhưng không ngờ, cô cũng không có được hạnh phúc như ý, ngược lại chỉ thu hoạch được sự đả kích và tổn thương chồng chất, đổi lại là bất cứ ai, cũng không thể tha thứ được người trong cái nhà này.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, không nghĩ tới trong một phần mười vạn khả năng, người cuối cùng có tỷ thích hợp với anh lại có thể là vợ anh, duyên phận trùng hợp khiến toàn thân anh run rẩy, cứ run rẩy, quá đáng sợ, quá khó khăn, quá đau đớn!

Là anh hại cô, anh có một người vợ tốt như vậy, dịu dàng, lương thiện, hài hước, đáng yêu, nhưng anh lại chưa cho cô tình yêu trọng vẹn, cô đau lòng, cuối cùng chỉ có thể bỏ đi, hiện giờ anh hối hận, vừa định yêu thương cô cho thật tốt, cô lại nản lòng bỏ đi.

Anh khổ sở gần như nấu thời gian thành nước, đốt thương nhớ thành tro.

Mỗi ngày anh đều trông mong có thể có tin tức tốt ỉnh, nhưng mỗi một ngày qua đi, mặt trời lặn xuống, lại một hy vọng nữa cũng theo đó mà chìm xuống.

Ở trong bệnh viện, anh trải qua cái tết thứ 30. Anh thề, đây là một cái tết thống khổ nhất từ lúc anh chào đời cho đến nay. Bởi vì ngày ngày tết âm lịch, lần đầu tiên anh khóc, cho đến khi tất cả mọi người hoảng sợ muôn phần.

Từ lúc sinh ra cho đến giờ, lần đầu tiên anh hiểu được cái cảm giác đau tận tâm can là cái gì, lần đầu tiên anh cảm nhận được sự nhớ nhung một người, sự hối hận to lớn, vô cùng áy náy tự trách có mùi vị gì. Thử dùng con số để tính toán, đó chính là trên một bàn cờ, ô đầu tiên bạn đặt một viên sỏi, ô thứ hai đặt đặt 2 viên, ô thứ 3 đặt 4 viên, sau đó lần lượt nhân lên cho đến ô cuối cùng. Bạn tính thử xem tổng cộng bội số của nó sẽ là bao nhiêu. Nếu tính ra được, đó chính là chỉ số của nỗi đau.

Anh cười khổ.

Thì ra, anh càng yêu cô hơn so với trong tưởng tượng.

Thì ra, anh càng cần cô hơn so với trong tưởng tượng.

Thì ra, anh đáng thất vọng nhiều hơn so với trong tưởng tượng.

Thì ra, anh chỉ là một kẻ tầm thường xảo trá.

Rốt cuộc xuất viện, về lại Thanh Đảo, đến nhà, Trương Khải Hiên cũng lấy lại tinh thần từ trong những suy nghĩ rối rắm.

Chu Duyệt khuyên anh: “Khải Hiên, vào nhà đi, bên ngoài còn lạnh, cậu không thích hợp đứng lâu ở bên ngoài.”

Anh im lặng, cuối cùng cũng bước vào nhà.

Tiến vào, mọi người đồng loạt hoan hô, đồng nghiệp, bạn bè, tất cả mọi người lại có thể mở một buổi tiệc nhỏ cho Trương Khải Hiên, mọi người dùng một nghi thức sôi động để chào đón anh, hết như anh là một vị anh hùng thắng trận, nhìn thấy người thân bạn bè vui vẻ, anh cũng chỉ tháo bỏ khẩu trang, mỉm cười với mọi người.

Trương Vũ Đồng xinh xắn thân thiết hôn lên mặt của chú út, mọi người còn vì anh làm một cái bánh ngọt, vì anh sống lại mà chúc mừng.

Trương Vũ Đồng ngây ngô nói: “Chú út, trước khi cắt bánh ngọt có phải là nên cầu nguyện hay không?”

Mọi người cười ha ha, thúc giục anh mau chóng cầu nguyện.

Trương Khải Hiên quay về cái bánh, cầu nguyện cái gì chứ? Nụ cười của anh đông lại, Chu Duyệt nhìn ra tâm tư của anh, chỉ giảng hòa, “Đồng Đồng con đếm thử xem trên chiếc bánh có bao nhiêu cây nến?”

Trương Vũ Đồng lập tức đếm, đếm xong nó nói: “30 cây, năm nay chú út 30 tuổi à?”

Nó lại hỏi Trương Khải Hiên: “Chú út, chú có tâm nguyện gì?”

Anh hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nó, hỏi nó: “Đồng Đồng có nguyện vọng gì?”

Trương Vũ Đồng suy nghĩ xong, nói rất giòn giã: “Đồng Đồng rất nhớ thím út, lâu rồi không gặp thím, rất muốn nghe thím kể chuyện cổ tích.”

Tất cả mọi người không dám nói thêm gì nữa, đây là một trái bom hạng nặng, lập tức nổ tung trong lòng của Trương Khải Hiên.

Trương Khải Hiên bỗng rút nước mắt, anh ôm chặt Trương Vũ Đồng vào lòng, giọng nói buồn bã: “Đồng Đồng, chú út cũng rất nhớ thím của con.”

Tất cả mọi người đều thương cảm theo.

4 tháng, Đường Mạn đã đi 4 tháng rồi.

Người điều tra tin tức của Đường Mạn nói với người nhà họ Trương, “Chúng tôi đã tra xét ghi chép tiêu phí của thẻ tín dụng, phát hiện ra cô ấy từng chi trả ở một trung tâm thương mại tại Bắc Kinh, đây là danh sách mua hàng của cô ấy.”

Trương Khải Hiên vội vã nhận lấy, phát hiện thấy trên đó không có gì đặc biệt, thức ăn, đồ dùng các loại, đều rất bình thường, nhưng trong đó có một thứ thu hút ánh mắt của anh, cà vạt nam? Anh không tin lắm, cà vạt sao? Đây là chuyện gì vậy?

Người đưa tin nói với anh: “Hiện tại thẻ tín dụng đã tạm ngừng, bởi vì không chi trả khoản nợ.”

Anh lập tức nói với hân: “Mở lại, lập tức nộp tiền vào đó.”

Bắc Kinh? Anh nghi ngờ, Đường Mạn đang làm gì ở Bắc Kinh chứ?

Anh cứ quanh quẩn một chỗ ở trong phòng, căn phòng này chính là phòng ngủ của anh và Đường Mạn, nhưng vì sau đó hai người giận nhau, anh không về ngủ nữa, lại có thể để cô nằm khóc một mình trong căn phòng này, nhớ lại chuyện đó, anh oán trách mình, thật sự không phải là đàn ông.

Anh sờ vào ngăn tủ đựng quần áo của Đường Mạn, xem đồ đạc của Đường Mạn, vô tình anh mở máy tính ra, muốn nhìn xem tâm sự của cô.

Máy tính có mật mã, nhập sinh nhật của Đường Mạn, sinh nhật của mình đều không đúng, không còn cách nào, anh gọi điện thoại tìm một người bạn đến mở khóa.

Bạn của anh nhanh chóng đến, cũng dễ dàng giải mã, chính là một dãy số. Anh nhìn các con số đó, cũng không hiểu rõ lắm.

Sau đó, anh mở ra xem những thứ Đường Mạn lưu lại. Trong thư mục có không ít văn bản tài liệu, rất nhiều nhật ký của Đường Mạn, anh như lấy được của quý, mở từng cái để xem.

Nội dung:

Một đoạn ký ức, chủ đề: Lén lút.

“Khải Hiên, hôm nay em lại nhìn trộm anh, anh biết không? Em thích lén lút ghé vào bên cạnh nhìn bộ dạng ngủ say của anh, lúc anh ngủ rất giống một đứa trẻ, em hết như một bà mẹ tham lam đang nhìn đứa con xinh xắn của mình đến ngơ ngẩn, trông chừng anh, cảm giác ngu ngốc rằng trên đời này chỉ có anh mới là người đẹp trai nhất, có lẽ anh vĩnh viễn cũng không nhìn thấy ánh mắt ngu xuẩn này của em đâu, không lĩnh hội được ý tưởng ích kỷ này của em đâu, em hy vọng khoảnh khắc này có thể kéo dài vô tận, nếu đúng là sinh mạng ngắn ngủi, em chỉ khao khát một đêm tóc bạc trắng, cùng anh sống hết quãng đời còn lại.”

Trong lòng anh thật chua xót, tiếp tục xem xuống dưới.

Chủ đề: Thiên nga.

“Khải Hiên, nhất định anh chưa từng thấy qua cảnh tượng đẹp đẽ của một đàn thiên nga bay đến sà xuống mặt nước, ở quê em, có một cảng nhỏ, bởi vì nơi đó được phù sa bồi đắp thời gian dài, hình thành nên một hồ nước thiên nhiên bán khép kín, hàng năm sẽ có một bầy thiên nga lớn đến nơi này để trú đông, mà người dân nơi đây lại yêu thương che chở cho những con vật này, điều này khiến cho những con vật đáng yêu đó cảm nhận được sự yêu thương của loài người, liền yêu luôn bên cạnh xinh đẹp này, sau một thời gian dài, nơi này có thêm một cái tên rất hay, Hồ thiên nga.

Khải Hiên thương yêu, em thật sự cảm thấy yêu thương anh chưa đủ, những ngày yêu nhau lại ngắn ngủi như vậy, em liền vội vàng gả cho anh, thậm chí em còn không hưởng thụ được sự ngọt ngào của tình yêu, lúc hai đứa ở chung với nhau, hoặc cãi nhau, hoặc giận dỗi, hoặc trải qua những ngày yêu nhau say đắm, em chưa hưởng thụ đủ liền vội vàng gả cho anh, em cũng không biết mình làm như vậy là đúng hay sai, anh có yêu em không? Em cũng không biết, em chỉ biết em thích cảm giác ở chung với anh, chúng ta ở trong khách sạn, mỗi buổi tối đều đẹp như vậy, em lưu luyến cơ thể anh, yêu trái tim anh, tình yêu chính là ích kỷ như thế đó, cho dù anh yêu em không nhiều như em yêu anh, em cũng tình nguyện chìm đắm trong cảm giác này, không thể tự kiềm chế.

Biết sức khỏe anh không tốt, lừa dối kết hôn với em, em cũng không trách anh, nhưng chúng ta có được bao nhiêu ngày chứ? Em hy vọng vào mùa đông sang năm, em có thể cùng anh đi xem bầy thiên nga xinh đẹp đó, người em yêu, anh tin tưởng em không, em tin tưởng, tin rằng nhất định sẽ có ngày đó. Em lại hy vọng hai người chúng ta có thể giống như những con thiên nga này, chúng chỉ hưởng thụ thể giới hạnh phúc đơn thuần của riêng mình, không giống như con người, ở trước mặt có rất nhiều người ưu tú để chọn lựa, đứng đưa bất định, lại dành tình yêu ít ỏi nhằm đối tượng, còn thiên nga, một khi chúng đã xác định tình yêu, xác định muốn bắt đầu, sẽ mãi mãi không rời xa nhau, không phản bội nhau, cho đến cuối cùng. Khải Hiên thương yêu, anh thật sự yêu em chứ? Anh có sẵn lòng dành cho em một tình yêu như vậy không?”

Anh không xem nổi nữa, từng giọt từng giọt nước mắt rớt xuống mặt bàn, từng giọt vỡ tung ra.

“Khải Hiên, anh có biết hiện giờ em có bao nhiêu mâu thuẫn và thống khổ hay không? Biết anh và cô ấy vẫn còn dây dưa không dứt, em giống như một con quay bị sợi dây tàn nhẫn quất vào, đang không ngừng xoay tròn, xoay tròn đến nỗi đầu vầng mắt hoa, em từng yêu anh, yêu anh sâu đậm như vậy, nếu anh không đến hẹn em, em đã có thể giữ được phần tình yêu đơn phương này, làm mộng đẹp vô nghĩa, hòa tan anh vào giấc mộng của chính em, nhưng anh đã đến rồi, thật sự đến hẹn em, hôn em, ôm em, anh chiếm cứ trái tim em, lại không cho em trái tim anh, vì sao chứ? Vì sao anh phải tàn nhẫn như vậy? Em ôm chầm đứng trước cửa, em muốn đập chần cho anh, em muốn nói với anh, về đi, về phòng ngủ đi, chúng ta bắt đầu lại lần nữa nhé, nhưng ngay cả trong mơ anh cũng gọi tên người đó, anh có biết em giống cái gì không? Em giống như một thằng hề, tô phấn xong, đứng ở bên cạnh sân khấu, ra sức biểu diễn, lại không làm cảm động được trái tim nam chính, Trương Khải Hiên, vì sao anh phải đối với em như vậy chứ?”

Anh nghẹn ngào: “Đường Mạn, xin lỗi, thật sự xin lỗi!”

Chủ đề: Kỷ niệm.

“Khải Hiên thương yêu của em, hôm nay là ngày chúng ta quen nhau được nửa năm, khoảng cách từ lần đầu tiên em gặp anh đã là nửa năm, kỳ diệu biết bao, nửa năm trước, em đến công ty làm việc, em xuống cầu thang, anh lên cầu thang, trong lúc vô tình anh ngẩng đầu lên liếc nhìn em một cái, hơi mỉm cười với em một chút, dường như chỉ có 5 giây, 5 giây trước em vẫn còn là Đường Mạn, 5 giây sau em không thể ngăn lại tình yêu dành cho anh, em vẫn luôn cho rằng rất khó để có chuyện tiếng sét ái tình như thế, chuyện đó chắc chỉ xảy ra trong tiểu thuyết mà thôi, ở hiện thực sẽ không bao giờ tìm thấy cảm giác này, nhưng thật sự là có, chỉ có 5 giây em liền thích anh, thật ngu ngốc anh nhỉ, tất cả đều không giải thích được, em thích anh, thích tất cả của anh, thích mỗi buổi sáng đi làm thật sớm, chỉ để nhìn thấy anh.”

Em vẫn yêu anh, nếu hai chúng ta đều không cố chấp, không ngang bướng như vậy, chúng ta sẽ giống với rất nhiều đôi vợ chồng trẻ, từng vô cùng vô cùng hạnh phúc, chỉ cần anh cho em tình yêu, em sẽ như một người vợ hiền lành, yêu anh vô tư, yêu anh ngọt ngào. Thậm chí, chúng ta còn có một đứa con, đứa trẻ đó là hy vọng của chúng ta, nhưng Khải Hiên à, em đau khổ lắm, ai đó mang nó đi rồi, cũng mang đi hết toàn bộ hy vọng của em.”

Anh nhanh chóng cắn nắm tay trong miệng, nước mắt chảy vào miệng, cũng là vị đắng, Đường Mạn ơi, một người như em làm sao lại bị uất ức nhiều đến như vậy.

Anh bỗng nhớ lại mặt khẩu của máy tính, cuối cùng cũng hiểu ra, thì ra mặt khẩu của máy tính rất đơn giản, là cái ngày mà họ biết nhau, Đường Mạn dùng ngày kỷ niệm họ quen nhau để làm mặt khẩu.

Chủ đề: Đồ đàn ông dối trá thối tha.

“Trương Ái Linh nói, khuyết điểm lớn nhất của con người không phải là ích kỷ, dã man, buông thả, mà là cố chấp yêu một người không yêu mình. Trương Khải Hiên, anh có biết khuyết điểm lớn nhất của em là gì không? Đó chính là em chiếm hết toàn bộ những cái đã nói trên, mà anh, chính là nam chính trong đó, em cố chấp yêu anh, anh lại đối xử lạnh nhạt với em, em thật sự rất hận anh, anh biết không?”

Lúc trước em yêu anh bao nhiêu, hiện tại, em hận anh bấy nhiêu, anh yêu Cao Nhân Tuệ, lại làm tổn thương em sâu sắc đến vậy, nếu có thể, em hy vọng giường bị sập để hai người té chết, khung xe lỏng lẻo làm hai người ngã chết, chảo dầu nổ làm hai người tan xác, em hy vọng tất cả những chuyện không thể nào xảy ra này đổ ập xuống đầu hai người, nhưng mà, tại sao em phải độc ác như vậy? Tại sao em lại phải gửi hy vọng vào những chuyện không thể nào xảy ra chứ?

Nguyên nhân chỉ có một, bởi vì đó là những chuyện không bao giờ xảy ra, mà ước nguyện ban đầu của em chính là không để nó xảy ra, cho dù anh dối gạt em, không thương em, em cũng hy vọng anh có thể khỏe mạnh, bình an, vui vẻ, cho dù là sau khi anh hồi phục lại sức khỏe, anh sẽ rời khỏi em, em tình nguyện để chính mình làm một người bị chồng ruồng bỏ, một người vợ bị anh vứt bỏ cũng không muốn mang danh là góa phụ của Trương Khải Hiên, một góa phụ tội nghiệp chỉ biết khóc lóc trong ký ức mà anh đã cho em.”

Cuối cùng Trương Khải Hiên cũng không thể kiềm chế được nữa, anh khóc rống lên.

“Hôm nay em đã làm một chuyện ý nghĩa nhất trong cuộc đời mình, em điền vào một tờ đơn xin làm người tình nguyện hiến tạng, làm một người tình nguyện hiến tế bào gốc tạo máu, điền xong tất cả thông tin, cả người em cảm thấy thoải mái, bay bổng như đi trên mây, em hy vọng em có thể cứu được một người đang ở ranh giới sự sống, để người đó có thể có được cuộc sống mới, bởi vì chồng của em, anh cũng đang trong thời khắc sinh tử, mỗi khi nhìn thấy mặt trời của ngày mới mọc lên, trong lòng em lại hiện ra một tia hy vọng, đến khi hoàng hôn mặt trời lặn xuống, vẫn không có tin tức của người nhận tủy, em lại hy vọng nhiều hơn, em có thể cứu lại được mạng sống của người đó, cho dù rút hết máu của em, để ấu của em và người đó hòa vào nhau, chỉ cần người đó có thể kéo dài được sinh mạng, cho dù sau khi khỏe lại người đó sẽ rời đi, em cũng không để tâm.”

Chu Duyệt đang đùa giỡn với Trương Vũ Đồng ở dưới lầu, Trương Thụy Hằng đang xem báo, lúc này mọi người nghe thấy trên lầu có tiếng ghé ngã, bà Trương sợ hãi kêu lên: “Khải Hiên.”

Mọi người hoảng hốt chạy lên lầu, đẩy cửa phòng ra, thấy Trương Khải Hiên đang ngồi phịch dưới đất, ghé dựa bị ngã, anh té ở một bên.

Trương Thụy Hằng và Chu Duyệt lập tức đỡ anh dậy, bà Trương kích động chụp lấy khuôn mặt của con trai, “Khải Hiên, con làm sao vậy, con thấy khó chịu ở chỗ nào.”

Trương Khải Hiên cố ngồi dậy, anh chỉ cười khổ, “Trái tim con đau nhói, đau chết con rồi!”

Những người khác ở trong phòng ngơ ngác nhìn nhau, mọi người đều hiểu ra, cảm không được nước mắt.

Bà Trương trải qua một hồi khó khăn, bà ôm chặt lấy con trai, nghẹn ngào bật khóc: “Khải Hiên, xin lỗi, mẹ sai rồi, con tha thứ ẹ đi.”

Bác sĩ kiểm tra sức khỏe cho Trương Khải Hiên, vẻ mặt tươi cười: “Thật tốt quá, Khải Hiên hoàn toàn không có phản ứng bài xích gì, lượng bạch cầu của cậu ta đang tăng lên, hiện tại cuối cùng cậu ta cũng có thể tự do thoải mái ăn hoa quả và rau, hơn nữa, cậu ta có thể không cần mang khẩu trang ra ngoài, cậu ta có thể sinh hoạt dưới ánh mặt trời như những người bình thường rồi.”

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, tan thành mây khói.

Bà Trương dè ngực: “Cám ơn ông trời.”

Trương Thụy Hằng tức giận mắng: “Cám ơn bà đó!”

Đường như Trương Khải Hiên đã hồi phục sức khỏe, nhưng một căn bệnh quái ác nữa lại kéo đến đánh sập anh.

Căn bệnh này có cái tên rất đẹp, là tương tư.

Anh bắt đầu lặng lẽ ít nói, ngày nào cũng ở trong phòng, đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không ai khuyên được anh, lúc ăn cơm, anh buồn bã, chỉ ăn những thứ ở trước mặt, giống như mất đi vị giác, hơn nữa, khẩu vị của anh càng ngày càng kém, ăn càng lúc càng ít, bởi vì ăn ít, không có sức, cả người anh đều nhẹ bồng, cuối cùng, gần như ngay cả cái muốn cũng không cảm nổi, tất cả mọi người nhìn anh mà lo lắng, nhìn anh tạo ình một bộ xương khô vô cùng thuận lợi, gầy yếu không chịu nổi.

Bác sĩ phải vội vàng đến truyền chất dinh dưỡng cho anh, lúc sắp ra về, để lại thuốc và lời khuyên, “Sức khỏe của cậu ta đã hồi phục, nhưng trạng thái tinh thần của cậu ta thật sự rất kém. Tôi kiến nghị để cậu ta đến gặp bác sĩ tâm lý, cậu tự phong bế bản thân, đắm chìm trong thế giới của mình, như vậy rất không tốt, dễ dàng mắc bệnh tự kỷ.”

Bên chỗ ba và dì của Đường Mạn vẫn không có tin tức gì của cô, QQ, hộp thư, MSN của Đường Mạn đều ngừng sử dụng, hiện tại anh mới phát hiện ra, anh hoàn toàn không biết gì về Đường Mạn cả, trong nhật ký của Đường Mạn, cô thuộc nằm lòng cái anh thích, món ăn anh thích, thói quen của anh, mà anh, đối với Đường Mạn, hầu như chưa từng quan tâm hỏi han chút nào. Nếu không phải mở máy tính của cô lên, xem những ghi chép cô lưu lại, thậm chí anh cũng không biết Đường Mạn thích ăn cái gì.

“Tôi đúng là một thằng khốn nạn.” Anh khổ sở vô cùng, “Vợ của tôi, tôi lại có thể không hiểu biết chút gì về cô ấy, cô ấy như mặt trăng quay xung quanh trái đất, mọi chuyện đều lấy tôi làm trung tâm, so sánh với tình cảm của cô ấy, tôi đúng là một thằng khốn nạn.”

Thống khổ nhất chính là buổi tối, nửa đêm anh thức giấc, nỗi nhớ cô quay quắt không tài nào ngủ yên, trên chiếc giường đôi hai thước, anh nằm lẻ loi hệt như nằm trên một đại dương mênh mông rộng lớn, rồi bất chợt, giấc mộng ủa về lúc đêm khuya, gió thổi tung bức rèm, như có người đang núp sau bức rèm vậy, anh không kiềm chế được, khẽ hỏi: “Tiểu Mạn, em đã về rồi sao?”

Đương nhiên là không phải.

Cả đêm dài đằng đẳng, anh nhớ vợ, nhớ từng nơi trên cơ thể cô, nhớ nụ hôn ngọt ngào của cô, rất muốn hôn môi cô, rất muốn ôm lấy cô, rất muốn cái cảm giác “làm yêu” với cô, bởi vì quá nhớ, thế giới tinh thần của anh dần dần khô héo, không có mục tiêu, không có trọng tâm cuộc sống, khó khăn nhất là chịu đựng vào buổi tối, đêm sao dài như vậy, tương tự sao lại đau đến thế, anh ngồi trong phòng nhớ lại từng li từng tí lúc cô và anh ở cùng nhau, đến chỗ vui vẻ anh sẽ bật cười, tự hỏi mình, “Tiểu Mạn, em có khỏe không? Em đang ở đâu?”

Đến khi quần trí, anh chảy nước mắt thầm nghĩ, cô ở đâu vậy, cô sống có tốt hay không? Nếu cô ngã bệnh, phải làm sao đây? Có người chăm sóc cho cô hay không?

Hóa ra tình yêu có cái đau khổ như vậy, đếm qua một loạt bạn gái, cho đến bây giờ, anh mới chính thức biết được thế nào là đau thấu tâm can.

“Em không thể chấp nhận một tình yêu không sạch sẽ, đàn ông và phụ nữ, hệt như chìa khóa và ổ khóa, đàn ông thì muốn làm chìa, mở nhiều ổ khóa khác nhau, phụ nữ thì bị ép phải làm ổ khóa, chỉ chờ đợi một cái chìa khóa mà thôi, tại sao trên đời lại bất công đến thế, khi chìa khóa tự do mở ra rất nhiều ổ khóa, người khác chỉ biết nói cái chìa khóa này thật thần kỳ, mà khi ổ khóa bị rất nhiều chìa khóa mở ra, người khác sẽ nói, cái ổ khóa này thật rách nát, tình yêu phải nên công bằng, Khải Hiên, anh khiến em rất thất vọng, anh biết không? Khải Hiên, em đâu cần anh cho em nhiều tiền, thật sự em chỉ cần anh cho em một tình yêu giản dị, chân thành tha thiết, và sạch sẽ. Anh nghi ngờ em, anh nói em và anh chỉ hẹn hò 3 lần, đã đánh đổi bản thân, anh tùy tiện chà đạp lên tự tôn của em, sao anh lại không nói, trước đó, không biết em đã cầu nguyện bao nhiêu lần, để ông trời cho em và anh có cơ hội gặp nhau.”

Anh chỉ có khóc, Đường Mạn, anh sai rồi, anh thật sự quá sai rồi.

Anh nhớ lại lúc không cho cô đi làm, hai người về nhà lại cãi nhau, còn tranh chấp không ai chịu nhường ai trong phòng tắm, sau đó cô ấy còn hỏi mình, “Khải Hiên, vì sao anh không dám thừa nhận tình yêu của anh dành cho em chứ? Thật sự anh yêu em đúng không? Thật ra nói yêu không phải là chuyện gì quá khó khăn, em sẽ không xem thường anh, cũng sẽ không biến tình yêu của anh thành vũ khí để đối phó anh, vì sao anh lại không muốn nói cho em biết chứ?”

Anh kinh ngạc từ hỏi chính mình, đúng, anh yêu em, nhưng tại sao, tại sao anh lại dối trá không dám thừa nhận chứ? Cho đến khi em đi mất rồi, rồi xa anh, anh mới hối hận, mới tự trách, hóa ra anh dối trá như vậy, vô sỉ như vậy.

Hiên tại anh đã biết, thật ra chỉ có yêu một người, mới có thể có cảm giác làm yêu này với cô, chỉ có yêu một người, mới có thể cố ý cãi vã hoài với cô như vậy, thật ra, chỉ là để thu hút sự chú ý của cô.

Hóa ra, anh yêu cô, nhưng mà, anh quá ngu ngốc, lại có thể mơ màng lâu như vậy.

62. Q.2 - Chương 10

Lý Văn Khải bật máy tính, xem email.

Người gửi email: Đường Mạn.

Chủ đề: Buồn và phiền.

Nội dung rất ngắn gọn, chỉ là một dãy số.

3

13

1113

3113

Xin hỏi: Tiếp theo điền thế nào?

Anh nhìn những con số ngũ hành này, mỉm cười.

Lại ra đề tài cho anh giải đáp, Đường Mạn này. Lần nào cô cũng có những đề bài quái lạ, anh phải vắt óc để nghĩ ra đáp án đúng.

Bất giác, Đường Mạn đi Bắc Kinh đã 3 tháng, 3 tháng này, anh rất nhớ cô, không biết hiện giờ cô thế nào.

Mấy tháng trước, anh giới thiệu cô đến thử việc tại một nhà hàng Tây của người bạn, Đường Mạn làm việc rất chăm chỉ, sau đó lại có một cơ hội để học tập, Đường Mạn rất muốn đi, vì thế anh tiễn cô đi. Nghĩ đến một mình cô ở bên ngoài, anh vô cùng lo lắng, sợ cô không quen cũng sợ cô không chăm sóc tốt cho bản thân, bởi vậy chưa đầy 1 tháng anh đã không kiểm chế nổi, đến thăm cô.

Lúc đến, Đường Mạn vẫn chưa tan học, anh xin phép bảo vệ ở dưới lầu, sau khi được châm chước, anh mới có thể lên lầu đợi cô.

Nhẹ nhàng bước đến bên ngoài phòng học của Đường Mạn, nhìn thấy tình hình bên trong, anh mỉm cười.

Có thể buổi học hôm nay khá thoải mái, sắp hết tiết, thời gian còn dư lại để mọi người tương tác với nhau. Nội dung đại khái là như vậy, để các bạn cùng lớp thực hiện một tình huống đơn giản, mô phỏng theo cách thức ứng phó của quản lý trong nhà hàng khi gặp đủ loại tình huống, đối mặt với vấn đề và mấy câu hỏi gian xảo của các bạn học khác, để xem năng lực ứng đối của người bạn học ở trước mặt này, loại phương pháp tương tác này khá bình thường, vốn không có gì cả, nhưng khi anh vừa đến hành lang, đúng lúc thấy bạn học đang thực hiện tình huống là Đường Mạn.

Nhiệt độ trong phòng học thích hợp, tuy rằng thời tiết ở phương Bắc còn lạnh, nhưng bên trong vẫn là mùa xuân ấm áp. Đường Mạn mặc một chiếc áo len xanh, quần ôm màu đen, giày boots thấp cổ, một cách ăn mặc khá thông thường, vốn rất bình thường nhưng mà không hiểu tại sao, khi anh nhìn thấy cô, lại giống như lúc phải rời khỏi Tế Nam, nhìn thấy cô từ trong khách sạn đi ra, bóng dáng bỗng xuất hiện trong tầm mắt của anh, trái tim anh đập cũng đập y như vậy, đột nhiên chậm mất 3 nhịp.

Mỗi lần nhìn thấy cô, đều có cảm giác như vậy, anh vừa ngạc nhiên vừa chột dạ vô cùng.

Giờ đây, cô đang đứng trong lớp học, nói một chút về quan niệm và phương pháp của bản thân một cách lưu loát, các bạn học ở bên dưới thì rất nhàn hạ, ngồi trên ghế lắng nghe.

Đường Mạn nói: "... ... Khi gặp phải một vài tình huống đặc biệt, đương nhiên phải dùng đến biện pháp đặc biệt để xử lý... ..."

Lúc này, có một bạn học nam ngồi bên dưới cười ha ha, đặt câu hỏi: "Vậy thì, làm giống như quản lý nhà hàng đi, xin hỏi tình huống đặc biệt là thế nào vậy? Khủng bố tập kích hay là có người bày tỏ tình yêu ở trước mặt bạn?"

Mọi người cười vang, xem ra hôm nay bầu không khí khá tốt.

Người ở bên trong không chút nào chú ý đến anh đang đứng ở hành lang nhìn trộm, Đường Mạn cũng không biết, cho nên anh có thể thoải mái đứng ở một bên, lặng lẽ nhìn cô.

Anh thầm nghĩ, "Tên nhóc này, ra một vấn đề quái gở để hỏi cô ấy? Đây có thể là thử thách cho cô ấy."

Đường Mạn giải thích: "Có rất nhiều tình huống đặc biệt mà, mấy vấn đề vừa rồi chúng ta bàn vẫn chưa đủ đặc biệt sao?"

Bạn học nam kia chưa từ bỏ ý định, "Vẫn chưa đủ mà, bây giờ tôi hỏi bạn, nếu lại gặp phải tình huống đặc biệt thì sao?" Rõ ràng là hắn có ý trêu chọc mà.

Các bạn nam khác đang cười.

Đường Mạn cũng biết là hắn đang chọc mình, cô cũng cười, kéo dài giọng giải thích, "Đúng là tình huống đặc biệt sẽ xảy ra rất nhiều, ví dụ như nếu Obama và Bin Laden cùng đến nhà hàng của bạn, bạn sẽ lo lắng một chút, nên đưa trứng gà chiên cho Obama trước hay là dọn salad trái cây cho Bin Laden trước."

Bạn học nam kia nói, "Bây giờ tôi gặp phải một tình huống đặc biệt, tôi không muốn mất việc, mất đi sự nhiệt tình trong công việc, nhưng mà cái chính là tôi không thể bỏ công việc này vì tôi là trụ cột gia đình, vậy thì phải làm sao? Quản lý Đường, bạn có thể nói cho tôi biết, làm sao để bản thân có thể vừa thoải mái không phiền lụy, vừa có thể nhận được tiền lương kha khá không?"

Mọi người cười ha ha, đang chờ đợi biểu hiện của Đường Mạn.

Đường Mạn đành giơ tay lên, "Đây thật sự là một vấn đề đặc biệt nha, được lắm, bạn nghe khẩu lệnh của tôi nhé."

Tất cả mọi người đều hứng thú, lập tức ngồi ngay ngắn lại.

Đường Mạn điềm tĩnh nói với người bạn đó, "Bạn nghe lời tôi, bây giờ, đứng lên."

Hắn không hiểu lắm, suy nghĩ một lát rồi đứng dậy.

Đường Mạn nói tiếp: "Ngồi xuống."

Hắn cảm thấy lạ, lại ngồi xuống.

Đường Mạn tiếp tục nói, "Đứng lên, ngồi xuống, đứng lên, ngồi xuống, đứng lên, ngồi xuống... ..."

Tất cả mọi người bật cười, bạn học nam kia cũng bị làm cho đỏ mặt, lúc này Đường Mạn lại hỏi: "Còn ai trong các bạn có vấn đề đặc biệt muốn hỏi?"

Mọi người lắc đầu, đồng thanh nói: "Không có."

Ở bên ngoài, anh cũng cười.

Tan học.

Các bạn cùng học có cả nam lẫn nữ, độ tuổi khác nhau từ 20-40, lúc này tan học, mọi người ùa ra, anh nhanh chóng núp sang một bên.

Đợi một hồi không thấy Đường Mạn ra, anh nghi ngờ, đi lại nhìn vào bên trong, nhìn thấy người bạn học nam kia vẫn chưa từ bỏ ý định, quẩn lầy Đường Mạn.

“... ..., tôi hẹn bạn cũng trên dưới 4 lần rồi, sao một cơ hội bạn cũng không cho tôi? Chẳng lẽ bạn muốn tôi hẹn 9 lần mới được 2 lần sao?”

Đường Mạn chỉ mỉm cười, “Tôi bận.”

Bạn nam ấy vẫn chưa bỏ ý định, “Tôi có thời gian, cho tôi cơ hội đi. Nếu bạn không cho tôi một lời giải thích, ngày nào tôi cũng kiên trì theo đuổi không bỏ cuộc đâu.”

Đường Mạn đóng giáo trình lại, cô nói rất nghiêm túc: “Tôi đã kết hôn, đây là lời giải thích.”

Bạn học nam kia có hơi ngạc nhiên, Đường Mạn thu dọn xong đồ đạc, bước nhanh ra khỏi phòng học.

Anh đứng ở hành lang, khoanh tay, mỉm cười với cô: “Đường Mạn.”

Đầu tiên là Đường Mạn sửng sốt, sau phản ứng đầu tiên đó thì hét lên một tiếng, rồi nhảy cẫng lên, bay vào lòng anh hết như con chim én, ôm chặt lấy anh, nhưng chỉ vài giây sau, cô buông tay ra, hồi han hết như bạn bè cũ, “Tại sao không nói trước trong điện thoại?”

Anh cười, biểu hiện vừa rồi hoàn toàn không có sắc thái tình cảm, chỉ là bạn bè cũ quen thân gặp nhau, trong lòng anh hiểu rõ nên hơi buồn.

“Đúng lúc đến Bắc Kinh bàn chuyện, thuận tiện ghé thăm em.”

Đường Mạn vui vẻ, “Sáng nay, em bị một con chim khách ị vào bên cạnh, em còn nói, cái con chim này sao lại không chịu mặc quần lót chứ, chẳng lẽ mày muốn làm tao tỉnh ngủ? Hôm nay thật sự đã tỉnh ngủ.”

Anh nghe xong cảm thấy rất buồn cười, “Em là người gì thế này.”

Hai người cùng bật cười, cùng bước xuống lầu.

“Hôm nay lạnh thật.”

“Đúng vậy, lạnh chết người ta.”

Lý Văn Khải đẩy máy tính ra, không biết bây giờ cô thế nào, đã 3 tháng rồi, vài ngày nữa cô sẽ về, tưởng tượng đến sẽ rất nhanh nhìn thấy cô, trong lòng anh lập tức vui vẻ căng thẳng, hết như mối tình đầu tuổi trẻ.

Hai người thường xuyên gửi email, gửi tin nhắn, hầu như ngày nào Đường Mạn cũng gửi cho anh tin nhắn hoặc email, xem ra cô tốt hơn rồi, anh thả lỏng.

Hôm nay cô lại ra đề tài ình, nhìn đề tài quái lạ thế này, thật ra đều có hàm ý công thức, anh biết cô thích chơi trò nói chữ và số, cho nên anh không hề cảm thấy lạ việc hôm nay cô gửi đề tài đến.

Chẳng qua, với chỉ số IQ và khả năng của anh, dường như chưa bao giờ thua, nhưng mà, thỉnh thoảng cũng nên thua một lần, thỏa mãn cho cô gái nhỏ chứ.

Lý Văn Khải nở nụ cười.

Suy nghĩ một hồi, anh trả lời.

Chủ đề: Muốn đi Bắc Hải không?

Nội dung đơn giản hơn, chỉ có một dãy số.

Xin hỏi: Đáp án này em hài lòng không?

Suy nghĩ một lát, anh cũng ra một đề tài.

1,5,11, (), 29, 41.

Câu hỏi, con số thứ tư là gì?

Sau khi thua, anh nhấn gửi đi.

Sau khi gửi đi xong, anh khoát tay ra sau đầu, bên môi tràn ra một nụ cười.

Đề tài này, hẳn là sẽ không làm khó được cô nhỉ?

Anh biết, nhà họ Trương đang tìm kiếm Đường Mạn, khi có một ngày anh phát hiện bản thân bị theo dõi, lập tức biết ngay là người do họ Trương phái đến.

Anh tìm được thám tử tư đang điều tra mình, nói thẳng vào vấn đề với người đó: “Họ Trương trả thù lao cho anh bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi, với một điều kiện, đừng quấy rầy cuộc sống của tôi, nếu họ Trương có hỏi anh chuyện của tôi, anh chỉ cần nói không tra ra được gì cả, biết chưa?”

Thám tử tư kia vô cùng khôn khéo, sau khi suy nghĩ thì dứt khoát đồng ý.

Trên đời này có ai chê tiền chứ?

Làm chuyện này, anh cũng có hơi chột dạ, nếu Đường Mạn biết được, sẽ nhìn anh thế nào đây? Nhưng mặc kệ ra sao, anh cũng không hy vọng họ Trương tìm được cô.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì thích cô.

Có đôi lúc, anh cũng suy tư, thích cô cái gì chứ?

Thật ra cô cũng không phải là cô gái đặc biệt xinh đẹp, nhiều năm như vậy, anh đã từng gặp rất nhiều cô gái đẹp, tao nhã, nhưng mà, Đường Mạn mang lại cho anh cảm giác rất khác biệt, cũng giống như, bạn bị cảm, tốn rất nhiều tiền để mua thuốc cảm, nhưng phát hiện ra, thuốc mắc cũng không hợp khẩu vị, trái lại với vài loại thuốc rẻ hơn lại trị đúng bệnh của mình, uống vào thì bệnh của bạn liền nhanh chóng thuyên giảm. Đây là hợp nhau.

Cảm giác Đường Mạn cho anh chính là thích hợp.

Cô rất lương thiện, rất ngoan cố, cô có khuyết điểm mà phụ nữ nào cũng có, cũng có lòng ích kỷ và hư vinh một chút, nhưng mà, những khuyết điểm này không ảnh hưởng đến sự đáng yêu của cô, cô vẫn là một cô gái vô cùng đáng yêu, nhạy bén, thông minh.

Nhưng mà, anh biết, Đường Mạn không vui.

Nếu có thể, chỉ cần khiến cô vui vẻ lại, cho dù là bất bản thân phải hy sinh một chút, anh cũng sẵn lòng.

Thế nhưng, anh phải làm sao để em có thể vui vẻ lại đây?

Có email mới gửi đến, anh mở ra xem, là của Đường Mạn.

Chủ đề: Quá dễ.

Nội dung chỉ có một con số, 19.

Lý Văn Khải nở nụ cười, đúng là một cô gái thông minh.

Xem email xong, anh không nhịn được liền gọi điện thoại cho cô.

“Tại sao lại phiền lòng chứ?”

Ở bên kia, Đường Mạn than phiền, “Bởi vì khu chung cư này đang sửa chữa, ra ngoài phải qua ba cổng nước hôi, bẩn bẩn rác, còn có 5-6 cột đèn xanh đèn đỏ mới có thể đến trạm xe buýt khoảng ngàn mét ở ngoài.”

“Được rồi, đừng phiền nữa, em sẽ thoát khỏi bể khổ nhanh thôi.”

“Nói cũng đúng, à, dì Thạch và Thạch Băng khỏe không?”

“Khỏe, ai cũng khỏe hết. Tại sao em không hỏi anh khỏe không? Chẳng lẽ em không nghĩ đến anh chút nào sao?”

Trong điện thoại, Đường Mạn nói giọng khó nghe: “Nhớ chứ, nhớ anh bạn già Albert Einstein này biết bao, anh giống như luyện hóa cốt miên chương vậy đó, lần nào cũng dễ dàng phá giải hết chiêu thức của người ta.”

Anh cười, “Bây giờ còn đề tài nào mới không?”

Đường Mạn cũng cười: “Một nửa cặp gà mái trong ngày rười để nửa cặp trứng, vậy 6 con gà mái trong 6 ngày đẻ mấy quả trứng?”

Anh mỉm cười, đề tài này rất đơn giản mà, 24 quả, nhưng ngoài miệng anh lại nói, “Quá dễ, 6 quả trứng.”

Bên kia Đường Mạn cười ầm lên, “Cuối cùng anh cũng có lúc sai, nói với anh nè, đáp án là 24 quả trứng.”

“Thấy em thích thú nhỉ, cuối cùng cũng để em nắm được sơ hở của anh.”

Đường Mạn có hơi đắc ý: “Thật ra do anh rơi vào bẫy chơi chữ của em. Cũng giống như em hỏi anh một vấn đề, một con chim nhận từ phương Bắc bay về phương Nam mất 1 tiếng đồng hồ, nhưng mà, từ Bắc bay đến Nam, lại cần 2 lần nửa tiếng đồng hồ, vậy thì thế nào? Thật ra là anh đã rơi vào bẫy chơi chữ của em.”

Trong điện thoại, hai người tám một hồi mới cúp máy.

Nghe được tiếng cười sảng khoái của cô, lúc này anh mới yên tâm.

Đôi khi cảm thấy khoảng cách giữa anh và cô rất gần, nhưng đôi khi lại cảm thấy khá xa, khoảng cách gần và xa không đo được, có khi như 20 mét, có khi lại như một sân thể thao trống trải, hai người đang đứng ở hai đầu nam bắc, phải thế nào mới có thể tìm được khoảng cách thích hợp đây?

Anh rơi vào trầm tư, đúng lúc có người gõ cửa.

Là bác giúp việc, anh mở cửa ra, bác ấy bắt đầu nói với anh: “Thạch Băng không chịu thay đồ đi bệnh viện, bà chủ cũng không chịu ra ăn cơm, làm sao đây?”

Anh cũng đau đầu.

Anh nghe thấy tiếng Thạch Băng tức giận trong phòng, còn biết mẹ đang giận mình. Bởi vì Thạch Băng bị bệnh, phải đến bệnh viện truyền dịch, mà trời sinh mấy bé gái hầu như đều sợ bệnh viện, cho nên khóa cửa không chịu thay đồ ra ngoài, còn mẹ? Bởi vì, hôm cuối tuần anh đã đồng ý cùng chơi mạt chược và ăn cơm với bà, nhưng bản thân lại có tiệc xã giao nên đã quên sạch chuyện này, cho nên mẹ vô cùng tức giận, đôi khi người già cảm râm cũng không phải trách mình không thỏa mãn vật chất cho bà, chẳng qua cả mẹ và con gái chỉ giận đối thôi, nhưng cả hai bên anh đều không chu toàn.

Anh đành lăm bằm, “Mình đã từng giao tiếp với nhiều đối thủ khó nhai, không e ngại khách hàng gian trá nhất, nhưng hiện tại, đối với ba người phụ nữ quan trọng nhất trong đời mình, thật hết cách! Mình vừa không thể bảo con gái thay quần áo, ngoan ngoãn đi bệnh viện; lại không thể làm ẹ mình rời khỏi phòng, ngồi vào bàn ăn cơm; mình còn không thể khiến người phụ nữ mình thích thật sự tiếp nhận mình, haizzz, đây thật sự là một vấn đề đau đầu.”

Nếu Đường Mạn ở đây, có lẽ tất cả đều có thể giải quyết, cô có cách có thể dỗ dành Thạch băng vui vẻ thay quần áo, đến bệnh viện với cô; cô có cách khiến mẹ vui vẻ nghe cô kể chuyện cười, ngồi xuống ăn cơm.

Cô gái này, lúc người khác vui vẻ hết như một chiếc bánh sô cô la, người khác phiền lòng thì hết như một miếng cao dán giảm đau không thể thiếu, bất giác, cô đã xâm nhập vào cuộc sống của anh, khiến anh không có cách nào nghĩ cô không tồn tại.

Ôi, anh bắt đầu dĩ lạc đầu. Mau về nhà đi, Đường Mạn!

63. Q.2 - Chương 11

Trương Khải Hiên xuống lầu, bà Trương nói với anh: “Tối nay không ăn cơm ở nhà, một người bạn của ba con hẹn hai nhà chúng ta gặp mặt.”

Trương Khải Hiên thấy lạ hỏi ba, “Rốt cuộc là ai hẹn chúng ta, tại sao phải trịnh trọng như vậy?”

Bà Trương ở một bên giành trả lời trước, “Là bác Từ của con, ông ấy và ba con lâu rồi không gặp, muốn hai nhà chúng ta ngồi xuống ôn lại chuyện cũ, đúng rồi, con gái của ông ấy là Tiểu Mạn, cũng vừa mới từ Pháp trở về.”

“Tiểu Mạn?” Trương Khải Hiên cau mày, sao cũng là cái tên này.

Trương Thụy Hằng giải thích: “Là con gái của bác Từ, Từ Mạn, con vẫn còn nhớ chứ, lúc nó còn nhỏ, hai đứa thường xuyên chơi chung với nhau mà.”

Trong đầu Trương Khải Hiên không ngừng lục lọi, rốt cuộc cũng tìm ra được chút xú việc vặt có liên quan đến Từ Mạn.

Trên thực tế, ngoại trừ nhớ được cô ấy có đeo một cặp mắt kính ra thì đối với cô gái tên Từ Mạn này, đúng là anh không có chút ấn tượng gì.

Anh thật sự không muốn đi, muốn từ chối, nhưng Trương Thụy Hằng rất kiên trì, “Đừng có không chịu đi, con đã quên, trước khi bác Từ rất thích con hay sao?”

Trương Khải Hiên không biết làm sao, anh đành nói, “Con đi thay quần áo đây.”

Tuy rằng sức khỏe dần dần chuyển biến tốt, nhưng anh lại như ngăn cách, phong bế bản thân, không muốn gặp người khác, anh hiểu được nỗi bận tâm của ba mẹ, ba mẹ hy vọng anh ra ngoài tiếp xúc với bạn bè, nhưng anh vẫn chìm đắm trong thế giới kỷ ức, vui vẻ với chính mình, không muốn cũng không hy vọng bị người khác quấy rầy.

Tài xế lái xe, anh ngồi vị trí bên cạnh ghế lái, ba mẹ thì đang nói chuyện ở đằng sau.

Trương Thụy Hằng nhớ ra gì đó, ông hỏi con trai, “Khải Hiên, mấy hôm trước Nhân Tuệ đến tìm con có chuyện gì?”

Trương Khải Hiên thờ ơ đáp, “Con cho cô ấy căn hộ ở Vận Cảnh.”

Bà Trương kêu lên, “Căn hộ ở Vận Cảnh, căn hộ đó cũng 130 mét vuông, con chấp tay dâng cho nó?” Đầu tiên bà xốt của, sau đó nghi ngờ, “Không phải con và nó đã chia tay rồi sao? Đây là chuyện gì vậy?”

Anh im lặng, đúng vậy, tặng căn hộ đó cho cô.

Mấy hôm trước, anh cảm thấy tình trạng của mình tốt vô cùng, cho nên đến công ty dạo một vòng, thấy vẻ mặt anh hồng hào xuất hiện trước mặt mọi người, ai ai cũng bước đến chúc mừng, có đồng nghiệp vô ý nói, “Giám đốc Trương, nghe nói là vợ giám đốc hiền tùy cho giám đốc, thật là vô cùng hiếm thấy.”

Ai cũng khen ngợi, nghe xong cái này, anh không khỏi cảm thấy khổ sở, viền mắt đỏ lên, mọi người đã chạm đến tâm sự của anh, nên không dám ở lâu, sau khi nói thêm vài câu đều đi ra ngoài, chỉ còn lại một mình anh đứng ngây ngẩn giữa phòng.

Đường Mạn đã đi 7 tháng rồi.

Ông trời yêu thương mình biết bao, một năm trước, anh chỉ muốn làm càn, cuộc sống ngăn ngủi, chỉ bằng tận hưởng niềm vui trước mắt, phóng túng buông thả được ngày nào hay ngày đó. Một năm sau, anh có được cuộc sống mới, cái giá to lớn phải trả cho lần tái sinh này chính là mất đi người vợ.

Ông trời rất công bằng, ông cho anh một cánh cửa, đồng thời đóng lại một cánh cửa khác.

Khi Đường Mạn đến đưa văn kiện, anh hỏi cô, “Buổi tối có thời gian không, cùng đi ăn cơm nhé?”

Đường Mạn không vui, giận dỗi từ chối, “Ngại quá, tối nay tôi có hẹn với bạn.”

Anh lại không nói lý lẽ, lôi kéo tay cô, “Đừng trốn tránh anh, hết giờ làm đợi anh.”

Luôn luôn tự xưng bản thân là cao thủ tình trường, cho dù đã có bạn gái chính thức là Cao Nhân Tuệ, anh cũng cảm thấy các cô gái trên đời này đều không chống đỡ nổi sự ầm áp của anh, không ngờ, Đường Mạn lại dám thách thức anh, gây gổ với anh, anh tức giận đến xì khói, hiện tại mới cảm thấy, cho dù anh tổn thất 500 vạn tệ, cũng mong muốn cùng cô trải qua những ngày tranh cãi ầm ỹ đó một lần nữa, thậm chí anh như cảm nhận được, Đường Mạn cầm chiếc khăn nhúng nước đánh anh, “Trương Khải Hiên, anh là tên đàn ông dối trá thối tha.” Mặc dù nghe lời nói như thế nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Con người, chính là như vậy.

Đang miên man suy nghĩ, có người gõ cửa, ngẩng đầu lên nhìn người vừa bước vào, lập tức ngẩn ra, Nhân Tuệ?

Cao Nhân Tuệ cũng rất khách sáo, “Khải Hiên, biết anh đến công ty, vừa rồi nhiều người quá, không có cơ hội nhìn anh, anh có khỏe không?”

Anh cũng khách sáo đáp lại, “Khỏe, cảm ơn em.”

Cao Nhân Tuệ ngập ngừng, sau đó nói, “Em muốn nói với anh, em từ chức, chuẩn bị xuất ngoại.”

Anh gật đầu, “Vậy em phải tự chăm sóc bản thân, phải bảo trọng.”

Khách sáo hết như hai người hàng xóm, hoàn toàn quên sạch thời gian 4 năm yêu đương, thậm chí còn có nhiều lần cùng giường như vậy.

Cao Nhân Tuệ cắn môi, cuối cùng cũng lên tiếng, “Khải Hiên, chúng ta chia tay nhau thật sao?”

Ngược lại, anh thấy khó hiểu, “Nhân Tuệ, anh đã kết hôn.”

Cô hiểu rồi, trong lòng kiên định, dứt khoát nói thẳng, “Thời gian 4 năm của chúng ta, mấy ngày nay em vì anh mà chờ đợi, anh thì nói một câu chia tay, anh kết hôn, cứ như vậy kết thúc sao?”

Anh không hiểu lắm, cho nên chỉ im lặng, cô muốn cái gì nhỉ?

Cao Nhân Tuệ cười như mếu, “Chúng ta quen nhau lâu như vậy, sự quan tâm lo lắng của em dành cho anh tuyệt đối không ít hơn Đường Mạn, nước mắt chảy ra vì anh cũng không ít hơn Đường Mạn, thậm chí mang thai con anh 3 lần, anh nói xem, em không yêu anh sao?”

Cuối cùng anh cũng hiểu ra, chỉ cười ảm đạm, “Em yêu anh, anh tin em, cũng tin vào điều đó, và vô cùng cảm ơn em. Căn hộ ở Vạn Cảnh, sẽ sang tên cho em.”

Cô giật mình, bản thân cô muốn làm cái gì? Không cam tâm, muốn đạt được thứ gì chứ?

Ngược lại, cô cũng muốn nghĩ thoáng hơn, tình yêu đã đi rồi, nếu sự thật đã như vậy, có thể lấy lại được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu vậy, nghĩ đến đây ngược lại cô cảm thấy thoải mái.

Trong lòng như có thác gỡ được gánh nặng ngàn cân, cô mỉm cười nói, “Vâng, quyết định vậy đi.”

Trương Khải Hiên gật đầu.

Vì vậy, chỉ nói vài câu đơn giản, hai người khách sáo chia tay nhau, một căn hộ đã đặt dấu chấm hết cho tình cảm của hai người, không tranh cãi không ầm ỹ, không ném đồ đạc.

Sau khi đi ra, cô lại kiểm chế không được mà rơi nước mắt, tất cả tự tôn đều ném cho người đàn ông này, kết quả trả lại là một kết thúc thế này, bạn nói xem, là đáng hay không đáng?

Anh đang suy nghĩ miên man, căn bản không quan tâm ba mẹ đang nói gì, cho đến khi tới nhà hàng, anh mới nghe được mẹ đang nói huyền thoại, “Chỉ mới vài năm không gặp con gái anh Từ, mấy hôm trước mới gặp, thật sự là trở mã càng lúc càng đẹp, nếu hiện tại Khải Hiên còn chưa kết hôn, tôi thật muốn kết hợp chúng thành một đôi.”

Trương Khải Hiên nhú mày, thật không biết đầu óc mẹ thiếu dây thần kinh hay là tư tưởng mẹ bị mất gốc nữa.

Quả nhiên, Trương Thụy Hằng mắng bà: “Chi bằng tự bà sinh thêm đứa con gái để bù vào.”

Ngay cả tài xế cũng không nhin cười được.

Trương Khải Hiên lại cười không nổi, ngoại trừ anh ra, gần như người trong nhà đều đã quên Đường Mạn, anh hồi phục khỏe mạnh, mọi người lại quên người vợ xuất thân nghèo khổ của anh, con người thật ích kỷ biết bao, qua cầu rút ván, vớt sang một bên không nói, mọi người lại có thể quên rằng sức khỏe của anh, là nhờ Đường Mạn.

Một nhà ba người đến khách sạn, cả nhà tổng giám đốc Từ đã đợi sẵn, tuy rằng anh không có hứng thú, nhưng ngoài mặt vẫn phải đối phó, cho nên, sau khi vừa chào hỏi xã giao xong, anh nghe thấy ba mẹ khen ngợi Từ Mạn không dứt.

Từ Mạn, cùng một cái tên với Đường Mạn, có thể do tên giống nhau, bởi vì nguyên nhân đó mà anh cứ nhìn cô mấy lần.

Sự biến hóa của phụ nữ thật có thể dùng sự biến hóa của bướm để hình dung, cặp mắt kính to ở trong ấn tượng của anh, cô gái nhà bên ngó ngẩn hiện giờ đã lột bỏ vẻ ngây ngô, trở mã duyên dáng xinh đẹp. Anh nhủ thầm, quả nhiên là một cô gái rất đẹp, mi mảnh, mắt to, mũi cao, môi đỏ mọng, anh chưa kịp dùng nhiều ngôn ngữ để hình dung cô ở trong lòng, Từ Mạn đã vui vẻ chào hỏi anh, “Anh Khải Hiên.”

Anh cũng mỉm cười: “Tiểu Mạn, đã lâu không gặp. Anh không nhận ra em.”

“Anh Khải Hiên, em cũng vậy, mấy năm không gặp, anh càng có mùi vị đàn ông hơn.”

Trương Khải Hiên cười ha ha, lời nói này cũng xuôi tai, có ai ngờ được anh là một người bị thương nặng, vừa rút khỏi chiến tuyến chứ?

Người trẻ tuổi rất dễ dàng tìm được tiếng nói chung, tất cả mọi đề tài từ phong tục tập quán cho đến những tin tức quan trọng, vài câu đơn giản là có thể quen nhau.

Ở trong phòng, mọi người ngồi xuống.

Ba mẹ Từ Mạn trò chuyện với ba mẹ Khải Hiên rất vui vẻ, Trương Khải Hiên thì nói với Từ Mạn về đề tài của người trẻ tuổi.

“Anh nghe bác Từ nói, chuyên ngành em học là đàn dương cầm.”

Cô hơi rầu rĩ một chút: “Đúng vậy, có phải rất chán đúng không? Tuy là một loại nghệ thuật nhưng lại không đủ làm nhà âm nhạc, học đi học lại vẫn chỉ dở dở ương ương, trước kia thì nghĩ rất lãng mạn, thật ra bây giờ ngẫm lại đúng là hậu quả của sự nông nổi nhất thời.”

Chẳng qua anh chỉ tùy tiện tìm đại một đề tài: “Đúng rồi, em đang du học ở Pháp đúng không? Ở bên đó đã quen chưa?”

Cô mỉm cười: “Paris là một thành phố lãng mạn, nếu nơi đó không đắt đỏ như vậy thì thật sự là một thành phố không tồi để nán lại, phố xá xinh đẹp, món ngon cũng nhiều, đặc biệt nhất là, người Pháp vô cùng lãng mạn, đó thật sự là một thành phố không lúc nào mà không tồn tại sự lãng mạn.”

Anh mỉm cười, khách sáo nói chuyện với cô.

Một bữa cơm, ăn chưa đến một nửa thì anh đã cảm thấy nhạt nhẽo.

Chẳng qua, Từ Mạn này thật sự là cô gái không tồi, vóc dáng cao gầy, tư tưởng tân tiến, đôi mắt to tròn, lông mi dài mảnh, trang điểm đậm nhạt đúng mực, thật sự là một người xinh đẹp, rất thu hút ánh nhìn. Cô ấy và Đường Mạn có hai phong cách khác nhau, cô ấy đẹp hơn Đường Mạn, đã cọ xát với đời, đi nhiều nơi, sự từng trải cũng phong phú hơn Đường Mạn, nhưng Đường Mạn lại dịu dàng hiền lành, trong vẻ thông minh đáng yêu lại không đánh mất sự bình tĩnh vốn có, trong lòng anh, không ai sánh bằng.

Nhìn ra được Trương Khải Hiên có chút buồn bã, Từ Mạn đặc biệt cố gắng tìm đủ mọi đề tài để đổi lấy sự vui vẻ của anh, vì không muốn cô mất vui, anh luôn luôn mang theo nụ cười và vẻ mặt có hứng thú kiên nhẫn nghe cô kể chuyện, nhưng thật sự anh ngồi đó như một cây khô.

Bữa cơm này, từ đầu đến cuối anh luôn mang theo một nụ cười ôn hòa, khiến hai vợ chồng tổng giám đốc Từ không ngớt khen ngợi anh.

Dù sao người trẻ tuổi cũng quen nhanh, dùng cơm xong, mọi người cùng nhau xuống dưới, Từ Mạn khoát tay lên cánh tay anh rất tự nhiên, “Anh Khải Hiên, mấy năm rồi em không về nước, đối với nơi này thật có chút lạ lẫm, nếu lúc nào có cơ hội, anh dẫn em đi dạo xung quanh được không?”

“Được thôi, nhưng mà phạm vi cuộc sống hiện tại của anh có hơi chật hẹp, em đừng chê anh buồn chán mới đúng.”

“Sao lại thế chứ, tạm thời em đang giúp chú em dạy đàn dương cầm, qua một thời gian ngắn có thể sẽ mở lớp dạy học sinh, em còn đang công tác trong dàn nhạc, nếu có biểu diễn, anh nhớ đến ủng hộ nhé.”

Trương Khải Hiên nhủ thầm, không phải em định bảo tôi đi nghe hòa nhạc chứ, đó thật sự sẽ khiến cuộc sống của tôi sụp đổ mất. Nhưng ngoài miệng anh lại nói: “Vâng, không thành vấn đề, nếu có biểu diễn, nhớ phải tặng vé cho anh, anh nhất định sẽ không bỏ lỡ buổi biểu diễn của em.”

Cô liền vui vẻ.

Con người là động vật đối trá biết bao.

Tiến cả nhà tổng giám đốc Từ ra ngoài, Trương Thụy Hằng nhin không được khen: “Anh Từ, 2 năm nay càng làm càng phát đạt, hiện giờ tài lực của anh thật không thể xem thường.”

Bà Trương thì vênh vang khoe khoang đắc ý: “Tiếc là, không có con trai.” Đúng, bà sinh được hai đứa con trai, bất cứ lúc nào cũng muốn ra oai một chút, Trương Thụy Hằng ông dám ở bên ngoài bao vợ bé, tôi sẽ bảo con trai không được gọi ông bằng ba.

Trương Khải Hiên cảm thấy ngọt ngào, anh cắt ngang lời ba mẹ: “Ba mẹ ngồi taxi về nhà nhé, con muốn lái xe ra ngoài dạo một mình.”

Không đợi ba mẹ đồng ý, anh liền giật lấy chìa khóa xe trong tay của tài xế, sau đó bước lên xe, khởi động xe.

Lái xe đi dọc bờ biển, phong cảnh ở dọc đường biển ảo đập vào tầm mắt, dần dần lại lướt qua bên người anh, anh không có mục đích, chạy một hồi, dừng xe tại một nơi trống trải ở giữa sườn núi, từ chỗ này có thể nhìn thấy rất nhiều cảnh sắc của thành phố.

Dự báo thời tiết nói có mưa, cho nên mưa kéo đến rất nhanh, trước nhỏ sau lớn, từ từ tạo thành một màn nước trắng xóa đất trời, mưa như trút.

Anh nhớ một năm trước, anh và Đường Mạn vẫn chưa kết hôn, hai người vẫn còn đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, anh dẫn cô ra ngoài chơi, Đường Mạn muốn nhìn cảnh đêm, anh liền dẫn cô đến đây, hai người tìm một chỗ trống trải ngồi xuống chưa lâu, mưa to kéo đến, hai người bất ngờ chưa kịp phòng bị, vội vã chạy về, nhưng vẫn không tránh được quần áo bị ướt, lúng túng bước lên xe, Đường Mạn dùng khăn lau tóc của mình, lau xong thì chính lại quần áo bị mưa xối ướt dán chặt lên người, anh thấy ngực áo cô dính chặt vào áo lót, đường cong từ trên xuống dưới nhìn không sót chỗ nào, nhất thời anh liền hưng phấn.

Một giây trước anh còn nhìn cô, một giây sau anh đã không biết xấu hổ, giật lấy chiếc khăn rồi lau tóc cho cô, lau lau thì tay anh bắt đầu táy máy, môi cũng không chịu yên, vài ba động tác liền lột sạch quần áo của cô, rút áo ngực cô ra hung hăng ném xuống ghế sau, Đường Mạn xấu hổ muốn phản đối, anh lại không biết xấu hổ, uy hiếp cô, “Hiện giờ anh rất muốn, làm sao đây?” Mặt Đường Mạn đỏ như hoa đào, không chịu cũng phải để mặc anh. Tiếng mưa rơi bên ngoài đánh vào mui xe, anh thì hết lòng chìm đắm trong cảm giác vừa kỳ diệu vừa đặc biệt, nghiêng đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Mạn ửng đỏ như búp bê, cô nắm chặt lưng quần của mình, trên mặt là vẻ ngượng ngùng thỏa mãn.

Mỗi ngày đều đắm chìm trong những ký ức này, nhớ mong một người nhìn không thấy chạm không tới, ngày tháng như vậy làm sao sống tiếp đây?

Cô đi làm, anh không cho phép, thật ra anh bắt chấp đạo lý, ngang ngược, không muốn cho cô ra bên ngoài tiếp xúc với nhiều đàn ông, thấy thằng oắt con kia cứ săn đón vợ mình, anh liền như thiêu như đốt, sau lần cãi nhau đó, anh cưỡng ép cô làm yêu, tra tấn cô đến kiệt sức, đợi cô bất tỉnh, anh lại như một tên tội phạm, chột dạ chạy trốn về phòng mình.

Anh cười khỏ, rất muốn ôm cô, Đường Mạn, rốt cuộc em đang ở đâu?

Anh chờ không nổi nữa, cũng gần 1 tháng trôi qua nữa rồi, nhẩm tính lại, anh đã không nhìn thấy cô khoảng 7 tháng, khi bạn khao khát gặp lại một người đến cực hạn, nhưng lại không thấy được người đó, cuộc sống như vậy quả thật là một cuộc sống ngục tù không thuộc về mình.

Điện thoại reo vang, trên màn hình màu xanh hiển thị một dãy số, người bên trong nói với anh: “Anh Trương, chúng tôi đã điều tra ra tung tích của vợ anh.”

Trương Khải Hiền mừng rỡ khôn xiết, “Hiện giờ cô ấy đang ở đâu?”

Lời của tác giả: Các tình yêu, đây là một chương quá độ, có thể không đặc sắc lắm, nhưng mà tuyệt đối có ảnh hưởng then chốt đến nhân vật, ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì? Ngày mai, những chuyện Đường Mạn trải qua ở Thượng Hải sẽ được hé lộ, vô cùng xúc động, xin đừng bỏ đi, ngày mai chúng ta tiếp tục một ngày hè mát mẻ, càng lúc càng phấn khích, xin ngày mai tiếp tục xem: Hoạn nạn chân tình.

64. Q.2 - Chương 12

Thượng Hải.

Nhà hàng tây OMT.

OTM nghĩa là Romantic, nhà hàng này tọa lạc trên một con đường không sầm uất lắm của khu Mãn Hàng, lẫn khuất giữa những cao ốc dày đặc ở thành phố, nơi này có vẻ tĩnh mịch, cánh cửa tròn được sơn màu xanh lục đậm, hàng trăm phiến màu trắng hình bán nguyệt mang phong cách Châu Âu, xung quanh góc tường là bụi hoa nhỏ không biết tên, dưới mái hiên bên ngoài có trang trí đèn treo chạm trổ màu đen, nếu như không tính là Thượng Hải, chỉ nhìn cách trang trí bên ngoài, bạn sẽ nghĩ đây là một nhà hàng mang phong cách châu Âu ở một trấn nhỏ, bước vào bên trong, lớn như bức tranh, nhỏ như cách bài trí trên bàn ăn, mỗi thứ đều thấm đẫm chất lãng mạn và dịu dàng, đây thực sự là một nhà hàng rất đặc biệt.

Lý Văn Khải đang ngồi trong nhà hàng, đang nói chuyện với một khách hàng.

Một quản lý trông có vẻ còn trẻ tuổi bước đến đưa cho họ một chai rượu nho, cô cười nhẹ với Lý Văn Khải, sau đó giới thiệu rượu, “Martha’s Vineyard 1974, tổng giám đốc Lý đặc biệt căn dặn, sáng sớm hôm nay chúng tôi mới chuyển bằng máy bay từ Bordeaux đến. Hai vị từ từ thưởng thức.”

Mặt mày của cô thanh tú, tiếng nói trong vắt động lòng người, khiến Lý Văn Khải và người bạn họ Tần kia của anh nhìn không được nhìn cô mấy lần.

Sau đó cô rót rượu cho cả hai vô cùng thành thạo.

Người họ Tần bỗng nhiên hào hứng, hần hỏi cô: “Khi uống rượu nho vào mùi vị rất ngon, vậy cô có biết nguồn gốc của rượu nho không?”

Cô suy tư một lát, lập tức trả lời, “Thật ra thì nguồn gốc của rượu nho còn sớm hơn cả nền văn minh của loài người, phát minh ra rượu nho sớm nhất là loài khỉ, khỉ ăn nho, hái phần nho còn lại xuống, tìm một cái hang và giấu chúng đi, sau đó nho lên men tự nhiên biến thành rượu thiên nhiên, con khỉ nếm, thấy ngon, vì thế bắt đầu dự trữ nho một cách có mục đích, cứ như vậy, đã xuất hiện rượu nho trên thế giới.”

Cô giải thích vô cùng tự nhiên, Lý Văn Khải và người họ Tần kia đều gật gù mỉm cười lắng nghe.

Người họ Tần nói với Lý Văn Khải, “Anh xem, thật ra mọi sự bắt đầu đều đơn giản như vậy.”

Lý Văn Khải nâng chén, “Nào, cạn ly vì sự hợp tác của hai công ty chúng ta.”

Ánh mắt người họ Tần như kẹo cao su cứ dán chặt vào chiếc móng đang quay đi của người quản lý, hần khen: “Ngon thật.”

Lý Văn Khải nói, “Toàn bộ quá trình hái nho, làm rượu đều bằng thủ công, vô cùng tỉ mỉ, cho nên đã ủ được một mùi vị rượu thật sự rất ngon.”

“Cái tôi nói là cô gái vừa nãy.”

“À, cái tôi nói chính là rượu.”

Người họ Tần phản đối, “Tôi nghe nói trước giờ anh chưa từng chơi gái, thật sự anh trong sạch như vậy?”

Lý Văn Khải chỉ mỉm cười không nói.

Họ Tần còn đang nhìn người quản lý đã đi rồi, hần khen ngợi: “Có mùi vị, đáng tiếc làm quản lý ở đây, cô gái như vậy hẳn là nên mặc chiếc váy mỏng như có như không ngồi ở thành bể bơi cầm ly rượu, vén đùi lên chờ đàn ông đến sờ.”

Lý Văn Khải ngẩng đầu, anh cũng nhìn người quản lý vừa đi khỏi.

Cô đang cúi đầu xuống viết gì đó chỗ quầy rượu, lông mi buông xuống, khóe miệng nhếch lên, chỉ có thể nhìn một bên sườn mặt của cô, nhưng chỉ nhìn một bên mặt, cô đã là một cô gái xinh đẹp động lòng người, tóc ngắn hoạt bát, vẻ mặt xinh đẹp, trang điểm đơn giản, tầm mắt của anh hạ xuống một cách không tự chủ, nhìn xuống dưới, trên cổ cô đeo một sợi dây chuyền bạch kim tinh tế, trên đó có một viên ngọc trai đen nho nhỏ, ngẫu nhiên động đây, viên ngọc trai ở cổ cô cũng chớp động một cái, điều này không khỏi khiến người khác có chút suy nghĩ, có phải những bộ phận khác trên cơ thể cô cũng sáng mịn mượt mà như vậy hay không?

Họ Tần chế nhạo anh: “Nghe nói anh ly hôn cũng hơn 1 năm rồi, kỳ lạ là hơn 1 năm qua một chút tin đồn chẳng nhứt về anh cũng không có, thật sự là thanh cao như vậy sao?”

Lý Văn Khải đáp: “Bên ngoài đồn đại về tôi khó tránh khỏi có phần thất thiệt, thật ra bây giờ tôi cũng có rất nhiều bạn gái với công dụng khác nhau, chuyên môn làm ăn thì bàn về làm ăn, chuyên môn tâm sự thì tâm sự, về phần lên giường thì cũng không có rầy rà, trực tiếp phục vụ trên giường.”

Họ Tần bỗng nhiên có hứng thú, “Anh thích dùng cách thức gì để chiếm lấy phụ nữ vậy?”

Lý Văn Khải suy tư một hồi, “Thật ra phong cách chiếm đoạt phụ nữ và cách thức quản lý công ty của tôi đều giống nhau, mạnh mẽ quyết đoán, chú trọng phương pháp.”

Hai người cười ha ha.

Lý Văn Khải tiếp tục nói: “Đừng nói chuyện khác nữa, tiếp tục thương lượng hợp đồng đi.”

Họ Tần lại ngắt lời, “Cứ thương lượng chuyện làm ăn thì quá mệt mỏi, ngẫu nhiên thả lỏng bàn về phụ nữ đi, nhìn cô gái kia xem, ngực ông tròn eo thon, sờ vào nhất định vừa mềm mại vừa thoải mái, cô gái như vậy chính là bạn giường thích hợp nhất, ra vẻ truyền thống, một khi cởi hết quần áo liền lẳng lơ tận trong xương tủy, anh chỉ cần luồn tay vào giữa hai chân cô ta sờ một lát, cô ta có thể hóa thành một bãi nước để tùy anh.”

Lý Văn Khải chỉ cười qua loa với hắn.

Họ Tần tiếp tục cảm khái, “Phụ nữ, thật sự là tươi ngon như đào mận, tôi thích nhìn vẻ mặt thỏa mãn của phụ nữ sau khi làm xong, đôi mắt khép hờ, khuôn mặt phỉếm hồng, rên rỉ thỏa mãn, đỉnh ngực thẳng đứng, bên dưới vẫn còn nước, lấy tay sờ một phen, vài phút sau lại có cảm giác muốn tiếp tục đi vào, thật sướng.”

Thật ra Lý Văn Khải không thích người này lắm, chẳng qua tại vì là khách hàng của anh, cho nên anh nể mặt, biểu hiện hết sức thân thiện mà thôi.

Họ Tần lại hỏi anh, “Hôm nay chỉ nói đến đây thôi, chúng ta cũng thả lỏng một chút nhé? À, đúng rồi, tôi biết cái miệng này của anh không tốt, anh có tiếng là quân tử thanh cao, không muốn chơi gái, cũng không muốn ngoại tình.”

Lý Văn Khải thản nhiên nói, “Có lẽ là họ đánh giá tôi hơi thấp.”

“Chi bằng, hai chúng ta thử một chút, xem ai có thể hẹn cô quản lý kia trước? Nếu anh có thể hẹn được cô ta, ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục thương lượng hạng mục này.”

Lý Văn Khải nghịch chiếc điện thoại trên bàn, suy nghĩ một lát, anh nói: “Được thôi, không thành vấn đề.”

Họ Tần vui vẻ, “Tôi đi dò đường trước đây, nếu 5 phút tôi vẫn làm không xong, thì sẽ tạo cơ hội cho anh.”

Lý Văn Khải chỉ mỉm cười, họ Tần lập tức đứng lên rời khỏi bàn đi qua bên kia, lấy lòng người quản lý hết như một con sói xông vào trong thôn dê, ân cần với con dê kia. Lý Văn Khải chỉ nhếch mày, thật hứng thú ở một bên nhìn hẩn trở tài.

Thật đáng tiếc, khi trở lại biểu hiện trên mặt hẩn hết như con sói xám bị phun mực tàu lên mặt.

Sau khi vào chỗ của mình, hẩn giơ tay đầu hàng nói: “Dê con không nhúc nhích. Đổi người.”

Lý Văn Khải mỉm cười, “Được, nếu mặt mũi tôi có bị bầm dập gì, nhớ giúp tôi ứng tiền thuốc men.”

Họ Tần cười ha ha, có thể đang nhử thăm, để xem anh có bao nhiêu chiêu.

Lý Văn Khải đi, thân hình của anh chắn ngang người quản lý kia, nhưng hình như anh và cô ấy nói chuyện với nhau vô cùng vui vẻ, chưa đến 1 phút, anh trở lại, vẻ mặt rất thoải mái.

Họ Tần hơi ngạc nhiên, “Cô ấy đồng ý ra ngoài với anh sao?”

“Cô ấy nói tối nay tan ca bảo tôi đợi cô ấy, cô ấy bằng lòng theo tôi về nhà.”

Họ Tần thất kinh, “Anh lại có thể mang một cô gái về nhà? Thật là mới nghe lần đầu. Tôi nghĩ anh chỉ thích đến khách sạn thuê phòng thôi chứ.”

Lý Văn Khải trả lời, “Bởi vì cô gái anh tiếp cận vừa rồi, không phải ai khác, mà là bạn gái của tôi.”

Đường Mạn tan ca, thấy Lý Văn Khải đang ngồi trong xe đợi cô.

Cô đã thay đồng phục ra, đổi một chiếc áo rộng màu hoa lan tử la, váy chữ A màu đen, đợi cô lên xe, Lý Văn Khải khen cô: “Hôm nay em rất đẹp.”

Đường Mạn chu môi hậm hực: “Vị khách đó của anh thật đáng ghét.”

“Hắn có nói lời gì khó nghe với em không? Nếu có, ngày mai anh thay em trút giận.”

“Cũng không có, nhưng hẩn mở miệng nói chuyện, miệng há ra như con hà mã, phun ra lời nói như chó con, hơn nữa mùi hương trên người hẩn rất lạ, như là con khỉ cả trăm năm chưa tắm.”

Lý Văn Khải cười ha ha, “Anh làm việc chung với hẩn, vậy anh giống cái gì?”

Đường Mạn ngẫm lại, cô nháy mắt, “Anh là thiên nga, chỉ có điều anh là thiên nga nhóm bép.”

Lý Văn Khải cười ha ha, khởi động xe.

Đường Mạn xem thời gian, hơi áy náy: “Trễ như vậy rồi không nên về nhà anh, dì Thạch luận đợi em ăn cơm, em thật không biết xấu hổ.”

“Trái lại anh chỉ mong sao em có thể đi theo mẹ, có em mẹ có thể ăn hai ba chén cơm, đôi khi cảm thấy em thật sự là tiểu yêu trong ET, em có thể nói Tam Quốc với mẹ rất sinh động, thậm chí còn có thể như chính em đã xuyên không đến đó, cùng Thạch Băng đóng vai tướng quân, thật không biết ở đâu ra mà em có nhiều mưu mô như vậy.”

Đường Mạn cười: “Anh không biết người già cũng giống như trẻ nhỏ hay sao? Thật ra chung sống với dì Thạch và Thạch Băng rất dễ, dì Thạch khiêm tốn, không có chút kiêu căng, Thạch Băng thì đáng yêu như con gấu Koala vậy.”

Anh nhếch mày, “Vậy sao? Anh vẫn cảm thấy hai người họ như bột mì ướn dán chặt vào tay, cũng như đàn ông gặp phải một phụ nữ khó xử là một chuyện đau đầu, nếu may mắn gặp phải hai người, đúng là khó không ra nước mắt, còn nếu gặp phải cả ba, anh ta còn lại được mấy cọng xương chứ, anh ta thật sự là con hổ thoát khỏi tay của Võ Tông.”

“Chuyện thế này sẽ xảy ra ở trên người anh sao?” Cô dựa sát vào bên cạnh anh, trêu anh: “Chẳng lẽ anh đi chơi gái, không ngừng tiếp đón phụ nữ sao?”

Anh rất bất đắc dĩ, “Mẹ anh, Thạch Băng, còn có thêm em nữa, không phải là 3 người phụ nữ sao? Lúc ba người ở phòng khách diễn tuồng, người đàn ông như anh đây phải ở bên cạnh bưng trà gọt trái cây cho 3

người, hết như tiểu nhị trong quán trà, nhưng lại phải quần khăn trùm đầu, giả bộ như cầm địa lôi, khiêng cờ lớn, còn phải giả chết, em nói xem bên ngoài anh nở mày mở mặt biết bao, về nhà phải giả điên, đầu anh sao lại không đau cho được?”

Đường Mạn liền nở nụ cười. Từ trong túi cô lấy ra một hộp bánh táo, nhân lúc rảnh rỗi chờ đèn đỏ, cô trực tiếp đưa tới miệng anh. Anh chỉ hào phóng nhận lấy.

Đường Mạn biết dạ dày của Lý Văn Khải không tốt, thường xuyên phải xã giao uống rượu, khi làm việc lại hết sức chăm chú, thời gian dài như vậy, dạ dày cũng bị ảnh hưởng.

Cô có chút giận dỗi như trẻ con hỏi anh: “Chẳng lẽ em cũng khiến anh đau đầu sao?”

Anh quay đầu lại, trên mặt tràn đầy ý cười, “Đúng vậy, thật ra em khiến anh rất đau đầu.”

Đường Mạn hơi nhụt chí ngồi thẳng lại, giận dỗi không thêm để ý đến anh.

Trong lòng anh rất vui, cô gái này vừa duyên dáng vừa đáng yêu.

Anh đổi đề tài: “Sao rồi, làm việc ở chỗ này đã quen chưa?”

Đường Mạn gật đầu: “Vô cùng tốt, tổng giám đốc Phan rất chiều cố em.”

“Là do năng lực làm việc của em tốt, lão Phan không biết đã phần khởi biết bao khi anh tiến cử một nhân tài cho lão, quản lý Đường.” Anh nở nụ cười, “Hiện tại thì anh hối hận rồi, lúc trước không nên giới thiệu em đến chỗ lão ấy làm công, hẳn là anh nên trực tiếp giữ em lại, để em đến công ty của anh, sắp xếp cho em ở bộ phận thị trường, như vậy anh sẽ có thêm trợ lý đắc lực.”

Đường Mạn mỉm cười, “Anh không sợ em được cưng chiều sẽ làm nũng sao, con người của em chưa từng làm chuyện cứu hỏa, bản lĩnh phóng hỏa lại không ít!”

Anh cười ha ha, chuyển đề tài: “Tiểu Mạn, anh mới vừa biết một tin tức, thì ra tổng tài thị trường Trung Quốc năm nay sẽ hết nhiệm kỳ, lần này sẽ chọn người kế nhiệm trong ban lãnh đạo cấp cao của khu vực Trung Quốc, anh đến công ty cũng đã 6 năm rồi, anh đã đợi ngày này rất lâu, lần này anh nhất định phải thành công.”

“Thật sao? Vậy thì anh nhất định phải thành công nhé, nếu có thể lôi kéo phiếu bầu như tuyển cử tổng thống thì tốt rồi, em nhất định treo biển ngũ đầy đường phố để lôi kéo phiếu bầu cho anh.”

Anh chỉ cười, “Hong nhan như thế, cuộc đời đủ vui.”

Trong nháy mắt, cô rời khỏi nhà họ Trương đã gần 8 tháng.

Cô vĩnh viễn không cách nào quên được cuộc tranh chấp với bà Trương vào 8 tháng trước, bà Trương xem cô như một bệnh nhân tâm thần, như một con chó điên, dưới sự mệt mỏi và vết thương khá nặng, cô đành phải rời khỏi căn nhà đó, rời khỏi Trương Khải Hiền.

Còn Lý Văn Khải, anh thật sự là vị thần được ông trời phái xuống giúp đỡ cô, khi cô rơi vào sự sợ hãi gần như nghẹt thở, chính anh đã chuẩn bị hết tất cả cho cô, dẫn cô chạy, tuy rằng thời gian cấp bách, nhưng anh vẫn ghé vào trung tâm mua sắm mua áo khoác cho cô, Đường Mạn kinh ngạc với sự tỉ mỉ của anh, cảm động rất nhiều, cô lại nghi ngờ: “Tại sao anh ấy lại đối xử với mình tốt như vậy, mình là một cô gái đặc biệt sao? Không, một là mình không có gia thế, hai là không tài năng và học vấn, mất đi tất cả.”

Khi Lý Văn Khải đến quầy thanh toán, trong lòng cô bỗng nhiên dâng lên một ý niệm sợ hãi, lẽ nào anh lại làm việc trong một tập đoàn mại dâm lớn, anh là sói đội lột cừu sao? Anh sẽ bán mình vào một nhà chứa ngầm nào đó ở Thượng Hải? Hay là, anh sẽ nhốt mình vào trong một căn phòng tối đen đáng sợ, biến mình thành... .. nô lệ tình dục cho anh? Cô lập tức chấn động.

Lý Văn Khải quay lại, anh cảm thấy lạ: “Tiểu Mạn, em đang suy nghĩ gì vậy?”

Cô hoàn hồn, có chút lắp bắp: “Văn Ca, em chỉ là đang nghĩ một chuyện, tại sao anh lại đối xử tốt với một người tình cờ gặp gỡ như thế?”

“Hiện giờ em đang sợ hãi sao? Không phải là em đang nghĩ, anh có thể là một con sói xám, sẽ bán em đến quán bar nhảy thoát ý chứ?”

Đường Mạn bị anh nhìn thấu tâm sự nên nhất thời có chút lúng túng.

Anh nói thoải mái: “Nếu như muốn bỏ vốn đầu tư, thật đúng là phải đập chút tiền lên người em.”

Khuôn mặt cô liền đỏ bừng.

Lúc cô đang mặc áo khoác, sau khi người bán hàng tháo giá tiền ra, anh nói một câu: “Tiểu Mạn, sau này hãy cười nhiều nhé, lúc em cười lên rất đẹp.”

Đường Mạn ngẩng đầu, vô cùng bất ngờ, anh còn nói lúc cô cười rất đẹp?

Cô nhớ đến Trương Khải Hiên, anh cũng đã từng nói cô rất đẹp, nhưng mà, chỉ có một lần duy nhất, từ sau lần đó, anh không bao giờ khen cô xinh đẹp nữa, trên đời này có người vợ nào không muốn được chồng mình khen ngợi chứ, mà người chồng này của cô, ngoại trừ cho cô đau đớn và dối trá, cũng chỉ là mẫu thuẫn trầm trọng mà thôi.

Đi đến sân bay, cô rút nước mắt, Lý Văn Khải hỏi cô: “Có phải đột nhiên lại hối hận, lo lắng cho Trương Khải Hiên hay không? Nếu đúng như vậy, đợi mấy ngày nữa tâm trạng dịu đi một ít, anh sẽ đích thân đưa em quay về.”

Cô lắc đầu, lau nước mắt, “Không, em không lo lắng cho anh ấy, người thân bên cạnh anh ấy như núi cao ôm trọn lấy anh ấy, không thiếu người ân cần thăm hỏi như em, mà trong lòng anh ấy, vị trí của em cũng không phải là quan trọng nhất. Em tin rằng anh ấy có thể vượt qua ải này, từ giờ trở đi, em muốn sống một cuộc sống thật sự dành cho em, vốn dĩ cuộc sống mà em dự tính sau khi gả cho Trương Khải Hiên đã nghiêngng trời lệch đất rồi, hiện tại em muốn nhất lại từng cái dự tính đó, em nên sống vì cuộc sống của chính em.”

Cô cúi đầu khép tay khoát lên đầu gối của mình, Lý Văn Khải duỗi tay qua, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô.

Dòng nước ấm áp thoáng chảy dọc cơ thể cô, nếu là trước kia, Đường Mạn sẽ cảm thấy người đàn ông này có ý đồ quấy rối đối với mình, hiện tại, sự ấm áp của anh chỉ khiến cô không biết nói gì, cô đã đến đường cùng.

Cứ như vậy, cô đi theo Lý Văn Khải đến Thượng Hải.

Từ lúc chào đời cho đến nay, lần đầu tiên cô xa nhà nhất, lần đầu tiên ngồi máy bay, từ sân bay Phố Đông đi ra, lần đầu tiên ngồi tàu đệm từ, rồi ngồi tàu điện ngầm, đều là lần đầu tiên.

Cô nói với bản thân: “Hôm nay, mình gặp rất nhiều lần đầu tiên trong đời, mà từ hôm nay trở đi, mình cũng muốn bắt đầu cuộc sống của mình lần nữa.”

Cô vĩnh viễn không quên được, cái ngày mà đời cô rơi vào đáy vực, là Lý Văn Khải ở bên cạnh cô, khi anh dẫn cô về nhà, trong lòng cô lo lắng không biết làm thế nào để đối mặt với bà Lý, nhưng bà Lý vừa nhìn thấy cô, liền trực tiếp chào đón, ôm lấy cô.

Bà Lý khẽ thở dài: “Đứa con gái đáng thương.”

Nhớ đến người mẹ chồng đối xử tệ bạc lạnh nhạt với mình, lời lẽ thân thiết của bà Lý khiến Đường Mạn rơi nước mắt.

Bà Lý đối xử với cô như con gái ruột, họ chưa bao giờ hỏi cô, sau này cô tính toán thế nào, chùng nào cô trở về, đối với cô vậy là tốt rồi, như con gái sau khi lập gia đình rồi trở về nhà mẹ đẻ, điều này ngược lại khiến cô càng thêm ngượng ngùng.

Dưới sự giúp đỡ của Lý Văn Khải, cô tìm được nhà trọ, sống chung với một đôi vợ chồng làm bác sĩ, một vì tiết kiệm tiền thuê nhà, hai là vì an toàn, có người bầu bạn cũng là chuyện tốt.

Anh luôn luôn chăm sóc cô, mọi chuyện đều nghĩ cho cô trước.

Lúc bắt đầu, Đường Mạn qua loa tìm công việc, đến cửa hàng điện thoại bán điện thoại, tiền lương cũng không cao, chỉ có thể tự nuôi bản thân, cô trừ chối lời đề nghị của Lý Văn Khải muốn cô đến công ty của anh làm việc, không phải là không muốn, chẳng qua một là không quen, hai là sợ bản thân làm không tốt, sẽ ảnh hưởng đến anh.

Con người phải biết đủ, có một người bạn như vậy, cô đã cảm thấy đủ rồi.

Khi rảnh rỗi, cô sẽ đến nhà họ Lý với bà Lý. Bà Lý vô cùng khiêm tốn, bà tin Phật, có một nhóm bạn tín đồ, hàng ngày bà sẽ gọi điện thoại tán gẫu với vài người bạn, cũng có vài người đến tìm bà hát hí khúc, tập Thái Cực Quyền. Bà Lý tập bộ Thái Cực Quyền của Trần Thúc, kiếm Thái Cực, quạt Thái Cực đều giỏi vô cùng, không có việc gì thì cùng trao đổi với mọi người, trải qua một cuộc sống không chút nhàm chán. Khi Đường Mạn ở cùng với bà, bà còn kiên nhẫn dạy Đường Mạn đánh Thái Cực Quyền, một bộ Thái Cực Quyền chậm rãi của Trần Thúc có 24 chiêu thức, Đường Mạn cũng có thể đánh xuống một cách cứng nhắc. Bất quá cô tự giễu, “Cháu đánh chiêu thức, không sử dụng nội lực, không thể so sánh với dì.”

Cô bắt đầu công việc mới, lại kết giao với nhiều bạn bè mới, mỗi khi rảnh rỗi, cũng muốn gọi một cú điện thoại cho Trương Khải Hiên, bộ dáng hốc hác của anh như màn hình điện thoại mỗi ngày đều loáng thoáng ở trước mặt cô. Số điện thoại của anh, số điện thoại của Chu Duyệt xuất hiện vô số lần trên màn hình điện thoại của cô, nhưng mà, trước sau cô vẫn không có dũng khí gọi, mà thời gian, cứ trôi về phía trước không thể quay ngược lại, cuối cùng cô cũng buông bỏ.

Sắp đến tết, cô được nghỉ, cô cùng với bà Lý đi trung tâm mua sắm để mua đồ tết, cùng Thạch Băng đi công viên chơi, bởi vì cảm kích, cũng bởi vì rất hợp ý với bà Lý, cô sẵn lòng nói chuyện huyền thuyên với bà, kể cho bà nghe rất nhiều chuyện vui, bà Lý rất thích cô, ngày ngày đều mong muốn ở cùng một chỗ với cô. Đến ngày lễ tết, cô vào bếp cùng bác bảo mẫu làm nhân để gói sủi cảo, Lý Văn Khải thích ăn nhân cá thu, bà Lý thích nhân ăn dưa chua, Thạch băng thì thích ăn nhân cải trắng, cô nhanh chóng nắm bắt sở thích của 3 người, để tâm làm việc, sống chung với 3 người nhà họ Lý khiêm tốn, dần dần, Thạch Băng càng ngày càng thích dì Tiểu Mạn, bà Lý cũng rất vui vẻ giảng giải về Tứ Đại Danh Trứ mỗi ngày, thậm chí còn thêm mắm dặm muối, nghiên cứu chuyện Lưu Bị bán giày rơm có phải là bởi vì chân có mồ hôi, Gia Cát Lượng hay cầm quạt có phải là vì miệng bị hôi, vợ ông đã dạy ông như thế.

Bà Lý cũng vô tình hữu ý nói với cô, “Đứa con trai này của dì hiện giờ lại có thể ngoan ngoãn như vậy, trước kia cứ 2-3 ngày lại ở bên ngoài uống rượu xã giao, bây giờ nó giống như Tôn Ngộ Không chịu quản thúc, đến giờ sẽ về nhà ăn cơm.”

Đường Mạn chỉ cười.

Khi Lý Văn Khải bận xã giao không có ở nhà, bà Lý liền giữ Đường Mạn lại ngủ, Đường Mạn kiên quyết không chịu, thân thiết cách mấy cũng phải chú ý chừng mực, cô vẫn là vợ của người khác.

Bà Lý lại thản nhiên nói: “Trong lòng bác đã sớm xem cháu như con gái của bác rồi, con gái ngủ một đêm ở nhà mẹ đẻ, nào có chuyện đêm hôm khuya khoắt lại muốn ra ngoài chứ?”

Đường Mạn rất biết ơn lòng tốt của bà Lý, thế nhưng, cô vẫn không thể tiếp nhận thản nhiên được, bởi vì, bởi vì cô thua kém anh rất nhiều, phụ nữ thiếu nợ đàn ông, thiếu nợ đến nỗi ngay cả bản thân cũng cảm thấy mình không thể trả lại được, có lẽ chỉ còn một cách trả nợ, chính là, cô không muốn làm vấy bẩn sự ngưỡng mộ của mình đối với anh.

Mãi đến một ngày.

Lý Văn Khải ra ngoài tiếp bạn bè, Thạch Băng lười kéo tay của Đường Mạn, nói với cô: “Dì Tiểu Mạn, đêm nay dì có thể ôm con ngủ không? Con nhớ mẹ con lắm, nhưng mà, con cũng không nhớ rõ hình dáng của mẹ nữa.”

Đường Mạn vô cùng xúc động, 3 tuổi Thạch Băng đã mất mẹ, không khác cô là mấy, nhưng thời thơ ấu của cô không nhận được sự che chở như Thạch Băng.

Cô không kiềm được ôm lấy Thạch Băng mà nói, “Được rồi, đêm nay dì sẽ ngủ chung với con.”

“Con muốn nghe Hoa Viên Bảo Bảo.”

“Được, dì sẽ kể cho con nghe, trời tối, ngôi sao lấp lánh, biển cả tĩnh mịch... ..”

Thạch Băng bị câu chuyện đồng thoại của cô làm ê mẩn, bắt giắc buồn ngủ, cô đắp chăn lại cho Thạch Băng, nó đột nhiên mở mắt ra, “Dì Mạn, sau này dì sẽ kết hôn với ba sao?”

Đường Mạn nghe xong thì ngẩn ra, trong thế giới của trẻ con có suy nghĩ riêng của nó, đứa bé này sao lại có suy nghĩ như thế chứ? Cô nhất thời ghen lời.

Đợi một lát, cô bẹo chiếc mũi nhỏ nhắn của Thạch Băng, “Thạch Băng mong muốn sau này ba sẽ tìm một người mẹ thế nào cho con?”

Thạch Băng rất thành thật, “Phải giống như dì Mạn, diện mạo xinh đẹp, lại yêu thương Thạch Băng, biết ca hát kể chuyện cổ tích, còn có thể chăm sóc cho ba.”

Đường Mạn khẽ hôn lên bàn tay bé nhỏ của nó, “Thạch Băng nhất định sẽ có người mẹ như vậy.”

Cô dùng một giọng êm dịu để dỗ dành nó đi vào giấc ngủ, nó nhắm mắt lại, dần dần chìm vào mộng.

Đợi sau khi cô đắp chăn lại cho Thạch Băng, lại phát hiện ra bà Lý đang đứng ở trước cửa, đợi cô đi ra, bà Lý rất xúc động: “Cháu tốt hơn Tô Thuần Quyên rất nhiều.”

65. Q.2 - Chương 13: Hoạn Nạn Gặp Chân Tình (2)

Lúc này, lần đầu tiên Đường Mạn mới nghe bà Lý kể về cuộc hôn nhân của Lý Văn Khải.

Nghe ra bà Lý rất chán ghét cô con dâu này, bà oán giận chỉ trích cô ấy: “Tiền tiền như nước, con người ham hư vinh, tuy rằng diện mạo xinh đẹp, nhưng không có tấm lòng tốt, xinh đẹp thì có thể làm gì?”

Đường Mạn chỉ im lặng nghe bà cảm ràm, cũng không ngắt lời, thỉnh thoảng lúc bà giận dữ quá thì sẽ an ủi bà một chút.

Bà Lý vẫn rất tức giận bất bình như cũ: “Không hiểu tại sao Văn Khải lại yêu cô ta. Cho đến bây giờ, cô ta chưa từng vì Văn Khải mà giặt quần áo dù chỉ một lần, khi Văn Khải uống say, sợ làm ồn cô ta nên trốn đến phòng sách ngủ, cô ta lại có thể không bưng nước cho nó lần nào, trái lại, Văn Khải lại chăm sóc cô ta rất chu đáo, lúc cô ta đến tháng trong người khó chịu, Văn Khải còn pha nước đường đổ cho cô ta uống, dĩ cũng không hiểu được cô ta có điểm nào thu hút được Văn Khải.”

Bà Lý thở dài, Đường Mạn lại hâm mộ cực hạn, chỉ có một người yêu một người đến cực độ, mới có thể can tâm tình nguyện làm việc đó.

Nếu không phải vì yêu, sẽ không khiến người chồng làm như vậy.

Anh thật sự là một người đàn ông tốt, đáng để phụ nữ gửi gắm cả đời.

Bà Lý nhìn Đường Mạn, giọng điệu bình thản, cũng xem cô như con gái: “Đường Mạn, cháu cũng là phụ nữ, có ngốc cũng nhìn ra được, Văn Khải thích cháu.”

Đường Mạn biết chứ, cô hoàn toàn hiểu rõ, nếu Lý Văn Khải không thích cô, làm sao có thể đặc biệt từ Thượng Hải bay đến Tế Nam vì cô, nếu không yêu cô, làm sao lại có thể lo liệu tất cả mọi chuyện cho cô chứ.

Cô im lặng, chờ một lát cô mới khẽ nói: “Dì Thạch, cháu nợ Văn Ca và dì nhiều lắm, nhận được ơn nghĩa của người khác, phải trả lại gấp đôi, nhưng hiện tại thật sự cháu không có khả năng, với điều kiện của Văn Ca, anh ấy hoàn toàn có thể tìm được một cô gái tốt hơn cháu gấp bội.”

Bà Lý hỏi cô: “Vậy là cháu không thích Văn Khải sao?”

Đường Mạn do dự, cô không có cách nào để trả lời.

Bà Lý biết cô khó nói, bà mới nói: “Dì cũng biết hiện giờ cháu rất khó xử, Tiểu Mạn, nói một cách ích kỷ, dì rất hy vọng cháu ly hôn với chồng, đến với con trai của dì, nhưng dì không thể nói như vậy, tất cả để tùy duyên đi, kinh Phật có câu, duyên do trời định, dì và cháu cũng có duyên phận, nếu như vậy, cháu hãy làm con gái của dì đi.”

Viễn mắt Đường Mạn đỡ au, “Cám ơn dì.”

Bà Lý cũng rất rộng lượng, bà không bắt Đường Mạn phải đổi xưng hô gọi bà bằng mẹ nuôi, hai người vẫn cứ như trước kia, dì Thạch, gọi Tiểu Mạn, nhưng từ lúc bắt đầu, bà yêu thương Đường Mạn như tri kỷ của mình, trong lòng Đường Mạn vô vàn xúc động, ông trời thật yêu thương cô, cô cũng không cô đơn.

Cứ như vậy, cuối cùng cô cũng bằng lòng qua đêm ở nhà họ Lý.

Còn Lý Văn Khải đối với cô, cách 1-2 ngày, anh lại hẹn Đường Mạn ra ngoài ăn cơm, hoặc là đến quán bar, hai người uống vài ly, nghe tiếng hát uể oải của ca sĩ nhạc trữ tình.

Cô cũng rất nghi ngờ, hai người quen biết cũng vài tháng, anh chưa từng nhiệt tình bày tỏ tình cảm của bản thân, hoặc ám chỉ với cô gì đó, sự quan tâm yêu mến đặc biệt như vậy của đàn ông đối với phụ nữ, không phải đều hy vọng đạt được tình yêu hoặc tình dục sao? Anh không đòi hỏi gì, chẳng lẽ, tình hữu nghị của anh đối với cô thật sự chỉ như núi cao nước lớn sao?

Dần dần, cô cũng có thói quen ở cùng với anh.

Khi anh đi công tác, hay cô đi công tác, hai người thường xuyên gửi tin nhắn.

Cô: Hàng Châu là một thành phố thiên đường, đáng tiếc em không có cơ hội đến đó. (Lúc ấy, anh đang đi công tác ở Hàng Châu.)

Anh: Có dịp anh sẽ dẫn em đi, hiện giờ ở thiên đường đang mưa.

Cô: Anh nói xem, tại sao gà ác lại có da màu đen chứ?

Anh: Bởi vì tổ tiên của nó ở Châu Phi.

Cô: Vậy thì tại sao lông của nó lại màu trắng?

Anh: Bởi vì nó bôi kem chống nắng đó.

Cô: Tại sao điện thoại di động mắc nhất lúc nào cũng cung không đủ cầu?

Anh: Tại sao phụ nữ xinh đẹp bao giờ cũng hiếm như vậy?

Cô: Hôm nay em lại phát hiện thêm một ưu điểm của mình.

Anh: Hôm nay anh cũng phát hiện ra một điểm mạnh của anh.

Cô: Thật ra con người của em rất lỗi đời.

Anh: Thật ra anh cũng rất vô lại.

Đường Mạn cười, đối đáp như vậy không biết hai người đã nói chuyện bao nhiêu lần, cô chỉ biết là, dần dần, đã thành thói quen, mỗi ngày hoặc ngẫu nhiên sẽ chia sẻ một câu nói, một tâm trạng cho anh, mà anh, cho dù đang làm gì, hình như, anh vĩnh viễn cũng không cảm thấy cô phiền.

Thật lãng mạn, còn khi yêu đương, hình như cô không có được sự quan tâm yêu thương ngọt ngào và ấm áp như vậy.

Cái tết năm 25 tuổi, cô trải qua cuộc sống ở đất khách quê người, bên ngoài tiếng pháo nổ vang, pháo hoa nổ rộ, cô lại không ngủ được, bỗng nhiên nổi nhớ hóa thành dòng sông, cô nhớ Trương Khải Hiên, từ lúc rời khỏi Tế Nam, cô chưa từng gọi một cú điện thoại cho nhà họ Trương, nhưng Lý Văn Khải lại cẩn thận giao cho người bạn, định kỳ báo với cô tin tức của Trương Khải Hiên, cô biết tất cả anh đều tốt, đang hồi phục mỗi ngày.

Thật ra cũng rất muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng lại cảm thấy mất tự nhiên như Tư Gia và Thụy Đức cãi nhau trong Loạn Thế Gia Nhân, luôn có một vướng mắc ở bên trong, không giải quyết được sẽ không bằng lòng chủ động trước.

Bà Lý và Thạch Băng, còn có bác giúp việc đều đã ngủ, cô không ngủ được, ngồi ở một góc sofa lẳng lặng suy nghĩ bản khoản, Lý Văn Khải tắt đèn phòng khách, chỉ để lại một ngọn đèn tường, dưới ánh sáng ảm áp, bóng dáng của anh in trên sàn nhà, từ dài tới ngắn, anh đi đến ngồi ở bên cạnh cô.

“Có phải đang nhớ Trương Khải Hiên hay không?”

Đường Mạn hiểu, che giấu tâm sự trước mặt một người đàn ông từng trải chỉ có dư thừa, cho nên cô gật đầu.

“Tiểu Mạn, có người nhà họ Trương gọi điện thoại cho anh để tìm em, cô ấy nói cô ấy là chị dâu của em, cô ấy hỏi anh có quen biết em hay không, lo lắng không biết em có bằng lòng cho anh nói chuyện với họ hay không, cho nên anh tự quyết định che giấu chuyện của em, em có trách anh không?”

Đường Mạn nói: “Cám ơn anh đã giấu giếm giúp em, thật sự em cũng không muốn để họ biết tin tức của mình.”

Anh đúng là một người có chừng mực, cái nên hỏi thì hỏi, cái không nên hỏi thì một câu cũng không hỏi đến.

Đường Mạn bỗng có hứng: “Văn Ca, chúng ta uống chút rượu nhé?”

Anh cười ha ha, “Anh là một củ cải ngâm mình trong hầm rượu, đã có kinh nghiệm uống rượu, em không sợ anh làm em bất tỉnh nhân sự hay sao?”

“Thật ra đúng lúc em muốn thỉnh giáo anh, uống như thế nào có thể thoát nhìn giống như say, nhưng thật sự lại không say.” Cô cười.

“Thật ra anh cũng muốn thỉnh giáo em, đánh bài làm sao thoát nhìn tưởng như thua, nhưng thật sự là cố ý thua.” Anh cũng vui vẻ.

Kết quả đêm đó, Đường Mạn say thật, chuyện xảy ra kế tiếp cô chỉ có ấn tượng rất mơ hồ, hình như là cảm động vô cùng.

Khi bắt đầu có chút men say, cô tự nói với mình: “Em thích ăn bánh cà chua, màu em thích là màu xanh lam, người đàn ông em thích là Trịnh Anh Tuấn trong Hoàng Thủ Mạt ” nhưng khi cô đang lải nhải, anh ở bên cạnh chỉ lắng nghe không nói gì, sau đó, Đường Mạn gục trên sàn nhà.

Lý Văn Khải khẽ lay cô: “Đường Mạn.”

Xem ra cô thật sự đã say, anh ôm lấy cô, bế cô đến phòng dành cho khách, thật sự Đường Mạn vẫn còn một chút lý trí, nợ anh rất nhiều, nếu như anh muốn cô, cho dù hiện tại cái thân thể cô còn chỉ là một cái xác thối tha có linh hồn, anh cũng là người đàn ông bình thường, nếu giờ phút này anh cúi đầu hôn cô, cởi hết quần áo của cô, cho dù là nhẹ nhàng hay thô bạo chiếm lấy cô, cô cũng tình nguyện để tùy anh.

Lý Văn Khải đặt cô xuống giường, Đường Mạn trở mình nằm nghiêng, anh cởi vớ cho cô, đắp chăn cho cô.

Sau đó, anh nằm bên cạnh cô, duỗi tay ôm lấy chiếc eo cô, ngón tay đang xoa nhẹ nhàng trên rốn cô.

Đầu anh đặt ở sau gáy của Đường Mạn, Đường Mạn nghe anh khẽ nói: “Đường Mạn, chừng nào em mới tình nguyện giao trái tim cho anh đây?”

Đường Mạn cắn chặt môi, suy nghĩ trong lòng như sóng cuộn biển gầm, nhưng cơ thể vẫn không nhúc nhích.

Thậm chí, cô còn cảm nhận được dục vọng cứng rắn mạnh mẽ của anh, đang dán chặt dưới mông cô, khiến tim cô cũng đập tăng tốc, suy nghĩ nhiều thứ.

Đợi một hồi lâu, anh lại không hề tiếp tục thêm nữa, lật người lại nằm một lát sau đó anh đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Buổi tối hôm đó, Đường Mạn khóc hết như một chú chó nhỏ bị vứt bỏ, nước mắt ghen ngào trào khỏi khóe mắt, cho đến sáng, trong mắt đỏ ngầu đầy tơ máu. Tết âm lịch năm 25 tuổi, cô khóc.

Cô tự nói với mình: “Em nợ anh, không biết bao giờ mới trả được.”

Đúng vậy, cô vẫn nhớ Trương Khải Hiên, trong lòng không xóa được hình bóng của anh. Khi đêm tối kéo đến, dục vọng ulla về, cô vuốt ve làn da trơn bóng của mình, không thể ngăn chặn được nỗi nhớ anh, muốn cùng anh trải qua những ngày tháng ở nhà họ Trương. Những lúc không cãi vã, anh và cô, ngoài mặt vẫn là đôi vợ chồng ân ái. Nếu không phải sau khi biết anh vẫn còn vương vấn với Cao Nhân Tuệ, hoàn toàn làm tổn thương trái tim cô, cô không đến nỗi tim lạnh như băng. Nếu không phải bà Trương tuyệt tình đuổi cô ra khỏi nhà họ Trương, nếu không phải sau khi nhìn thấy Cao Nhân Tuệ vẫn canh chừng anh như trước, trò chuyện với anh không rời, cô không đến mức mất hết ý chí như vậy.

Cô khóc, tại sao hai người phải đi đến nông nổi như thế này?

Sáng sớm hôm sau, cô vội vàng xuống lầu, muốn dọn dẹp ly rượu tối qua đã uống, không ngờ Lý Văn Khải đã dọn dẹp xong hết, anh còn có thể dậy sớm hơn mọi người, xử lý hết tất cả mọi chuyện, lại còn nấu canh giải rượu cho cô, khiến cô đỏ mặt ngượng ngùng.

Lý Văn Khải còn thoải mái đùa cô: “Cô gái này, thật sự khi không uống rượu thì còn là người, vừa uống rượu vào thì không còn là người nữa.”

“Hừ, anh đừng để em thấy trạng thái cùng quẫn của anh khi say rượu nhé, em nhất định sẽ ghi hình lại, bất cứ lúc nào cũng có thể thừa cơ hãm hại anh.”

“Há há, hoan nghênh em tấn công.”

Kết quả đến tối, anh lại ra ngoài uống rượu với bạn, uống đến hết nhè, được tài xế đưa về nhà.

Bà Lý rất tức giận cảm râm, “Hiện giờ uống rượu, sau này sẽ liều mạng, còn tiếp tục như vậy, chưa đến 40 tuổi, vợ con nhìn về mặt của con, khi đó sẽ có người hối hận cho xem.”

Đường Mạn nghe đến buồn cười, chỉ hai câu thôi đã thấy mẩu tử tình thâm rồi.

Sáng hôm sau, mặt mũi Lý Văn Khải u ám, đến tìm cô, “Tiểu Mạn, quần áo anh ném ở trước giường, sau này em đừng động đến, bác giúp việc sẽ gom đi giặt.”

Cô phản đối: “Chỉ là hai bộ quần áo, vài đôi vớ thôi mà.”

Anh đỏ mặt hết như nam sinh tiểu học lớp năm, “Bên trong còn có quần lót của anh, cái này, ..., sau này không cần em giặt quần lót cho anh, tự anh sẽ giải quyết chúng.”

Đường Mạn cười, hóa ra anh bị chuyện này làm cho xấu hổ, lại không ngờ anh cũng có mặt đáng yêu như vậy.

3 tháng trước, Lý Văn Khải tiễn cô đi học ở Bắc Kinh, giữa lúc đó anh có đến thăm cô một lần, cùng cô đi dạo ở Cổ Cung, Vạn Lý Trường Thành, Thiên Đàn, tất cả những nơi Đường Mạn muốn đi, anh đều cùng cô đi.

Khi leo lên Vạn Lý Trường Thành, Đường Mạn đề nghị: “Chúng ta mua mấy chai nước ở dưới trước đi, bằng không sau khi lên đó nước sẽ rất đắt.”

Anh kiên trì không mua, hơn nữa cũng không cho Đường Mạn mua.

Quả nhiên, khi đi đến một nửa đường, Đường Mạn mệt bỏ hơi tai, có hơi khát nước, Lý Văn Khải mua hai chai nước của một người bán nước đeo một cái túi du lịch to ở trên lưng, một chai hết 15 tệ.

Đường Mạn tức giận liếc anh: “Đắt gấp 5 lần ở dưới chân thành, tổng giám đốc Lý, anh thật là dư tiền.”

Anh trả lời rất tự nhiên: “Họ kiếm tiền nhờ vào thể lực, quang minh chính đại hơn người kiếm tiền nhờ vào quyền thế, có thể giúp người thì cứ giúp.”

Đường Mạn uống nước, tuy rằng biết rõ anh có lòng muốn giúp người sinh viên chuyên cần này, nhưng ngoài miệng lại không thành thật quả trách anh: “Tổng giám đốc Lý, anh dám vỗ ngực nói, anh chưa từng làm chuyện xấu không?”

Anh cười ha ha: “Có chứ, năng lực làm chuyện xấu của anh luôn luôn mạnh hơn năng lực làm chuyện tốt.”

Đường Mạn cười ha ha, sau khi trở về, đến tối hai người lại đi Vương Phủ Tỉnh ăn đậu hủ đường, mỳ ống đến no ăn căng bụng.

Khi ăn mỳ ống, cà vạt Lý Văn Khải bị dơ, cô lặng lẽ vào trung tâm mua sắm mua lại một chiếc cho anh, tiền mặt không đủ, cô cà thẻ tín dụng mà Trương Khải Hiền cho cô.

Khi cà thẻ cô có chút mâu thuẫn, nếu nhà họ Trương thật sự muốn tìm cô, với tài lực của họ là một chuyện rất dễ dàng, nhưng cuộc sống của cô vẫn bình thường không có gì lạ, từ đầu đến cuối nhà họ Trương cũng không tìm cô.

Hai người đi trên đường quốc lộ ở Bắc Kinh, các bảng hiệu đèn nê ông đủ màu sắc, chiếu nhiều màu sắc sỡ lên người của cả hai, hai người bước đi chậm rãi, không có phương hướng và mục đích, hết như hai con cá bơi lội tung tăng ở trên biển, lần lượt kể chuyện cười cho nhau nghe, thời gian cứ thế trôi qua.

Tìm một hàng ghế ở bên đường ngồi xuống, Đường Mạn tùy ý hỏi anh: “Nếu công ty của anh cắt giảm nhân sự thì phải dựa theo chuẩn gì?”

Không ngờ Lý Văn Khải vui vẻ nói: “Chỗ của anh điều kiện rất đơn giản, cùng nhau điền vào chỗ trống, mọi người tùy ý phát huy.”

“Điền vào chỗ trống cái gì chứ.”

“Thành ngữ, nhất ti bất (...), từ còn lại mọi người thỏa thích điền vào.”

Đường Mạn không hiểu, “Đây là ý gì vậy?”

Lý Văn Khải mỉm cười, có chút gian xảo nói; “Điền “cẩu”, giữ lại nam, đuổi nữ. Điền “quả”, giữ nữ, đuổi nam.”

Đường Mạn liền cười ha ha, “Kể hèn này đập đầu bái phục diệu kế của tổng giám đốc Lý, nhất ti bất cẩu (1), nhất ti bất quả (2), ha ha ha.”

(1) Nhất ti bất cẩu: cẩn thận tỉ mỉ.

(2) Nhất ti bất quả: trần như nhộng.

Cô biết Lý Văn Khải đang nói đùa.

Vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy một quán bar ở phía đối diện, tên bảng hiệu khiến người khác khó nắm bắt, tên là “1000*1”

Đường Mạn cảm thấy lạ: “Văn Ca, tại sao quán bar này lại tên là 1000 nhân (x) 1 chứ, mà không phải là 1 x 1000?”

Lý Văn Khải không cần suy nghĩ mất 3 giây, lập tức dùng lời hay để đáp: “Em hẹn hò với một cô gái một ngàn lần, và cùng với một ngàn cô gái hẹn họ một lần, có thể giống nhau sao?”

Đường Mạn quay đầu nhìn anh, đáng ghét, đầu óc nhanh nhạy quả thực không phải người mà.

Cô vui vẻ, cười không ngừng.

Ngược lại cô cũng khen: “Tên quán bar cũng có thể nghĩ ra thành như vậy, thật sự là em quê mùa rồi.”

Nhưng cô cũng cảm động, thật ra, bao giờ anh cũng muốn làm cho cô vui vẻ.

Cuối cùng Đường Mạn cũng cười, cơn gió thổi qua, trong mắt Đường Mạn như có hạt cát bay vào, cô liền lấy tay dụi mắt, Lý Văn Khải phát giác, anh nói: “Đừng dụi lung tung.”

66. Q.2 - Chương 14

Quả thật là có một hạt cát bay vào trong mắt của Đường Mạn.

Anh trên trên ghế, đang nâng mặt cô, tay phải cẩn thận gỡ mí mắt của cô ra, tìm hạt cát đã làm cô đau. Đường Mạn không dám cử động, thoáng chốc tim đập nhanh mấy nhịp. Đợi đến khi anh thổi nhẹ vào, hạt cát trong mắt bị thổi bay đi, Đường Mạn chớp chớp mắt, lại tiếp xúc với ánh mắt của anh, ánh mắt nóng rực đang nhìn mình chằm chằm, cô bối rối, cúi đầu như con đà điểu, không dám nhìn anh nữa.

Cô hơi mơ màng, không biết đây là cảm giác gì, chỉ biết là, dường như vô hình trung, anh đã lấp đầy khoảng trống trải trong lòng cô, làm lòng cô không sợ lạnh lẽo nữa.

Điều khiến cô tuyệt đối không ngờ đến chính là, Lý Văn Khải lại có thể vì cô mà cai thuốc lá.

Nguyên nhân rất đơn giản, Đường Mạn bị viêm mũi.

Thật ra Lý Văn Khải không hút thuốc nhiều lắm, chỉ là những lúc có chuyện hoặc tâm trạng không tốt thì anh sẽ hút vài hơi, đó là thói quen của con người, Đường Mạn tuyệt đối không can thiệp, nhưng một người thân trọng như Lý Văn Khải đã phát hiện ra sự miễn cảm của cô, khi ở chung với anh, Đường Mạn rất hay hắt hơi, không ngờ đến chỉ một nguyên nhân đơn giản như vậy, lại khiến anh cai một tật xấu mà rất nhiều người đau đầu vì không cai được.

Đợi đến khi Đường Mạn phát hiện ra, hình như đã lâu rồi không thấy anh hút thuốc, cô trêu anh: “Có phải đã ảnh hưởng đến nguy cơ tài chính hay không, lâu rồi không thấy anh hút thuốc.”

Anh trả lời ngắn gọn, “Không phải em rất miễn cảm với mùi thuốc lá của anh sao?”

Đường Mạn bỗng nhiên hiểu ra, mặt đất nhất thời như một khối sắt nóng chảy, mềm nhũn, không thể sai bước về phía trước. Anh điềm nhiên như không đi ra cửa, cô vẫn đứng tại chỗ, sau mang tai như có cơn gió nhẹ thổi qua.

Bất luận có phải vì cô hay không, giờ phút này, cô thật sự bị anh làm cho cảm động.

(kết thúc đoạn hồi tưởng trong 8 tháng ở Thượng Hải, đoạn kể là tiếp theo của đoạn Đường Mạn ngồi xe xe theo Lý Văn Khải về nhà.)

Đến nhà họ Lý, Đường Mạn hoàn hồn lại từ trong mơ suy nghĩ hỗn độn.

Lý Văn Khải nói: “Về nhà rồi, em đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Đường Mạn vội vàng nói, “Em đang nghĩ đến Thạch Băng, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn của nó khi cài băng đô màu đỏ là muốn ôm hôn một cái.”

Quả nhiên vừa bước vào nhà, Thạch Băng chạy ào ra hết như con bướm, trực tiếp nhào vào lòng cô, Đường Mạn ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, hôn lên đó mấy cái.

Thạch Băng ôm lấy cổ cô, cười, “Dì Tiểu Mạn, lát nữa con sẽ hát một bài con vừa học được ở trường cho dì nghe.”

Đường Mạn cười, chỉ có những lúc nhìn thấy Thạch Băng đáng yêu, mới biết được cái gì là cuộc sống.

Bà Lý cũng mỉm cười: “Tiểu Mạn, đứa con này, thời gian dài như vậy không đến trò chuyện với dì, cháu không biết là dì nhớ cháu lắm sao?”

“Đâu có đâu, cháu chỉ không đến mới có một tuần thôi mà.”

Bà Lý giận dỗi, “Một tuần còn không dầu sao?” Sau đó bà Lý gọi bác giúp việc dọn cơm.

Ăn cơm xong, Đường Mạn sẽ trò chuyện với bà Lý theo thường lệ, cô kể Hồng Lâu Mộng cho bà nghe, kể về tình yêu của Tương Liên và Vưu Tam Tỷ, ba Lý lắng nghe cunngx liên tục thở dài, “Thật ra Hồng Lâu Mộng này, phim truyền hình phát đi phát lại bao nhiêu lần, cũng đã đọc sách, nhưng đến bây giờ, vẫn không nhận được, rất muốn nghe.”

Đường Mạn gấp sách lại, “Hôm nay chúng ta đọc đến đây thôi, được không?”

Bà Lý tươi cười: “Ừ, cũng muộn rồi, đi ngủ sớm một chút.”

Nhà họ Lý ở bên ngoài khu Mãn Hàng Thương Hải, là một căn nhà kiểu xưa, hiện tại giá trị của nó cũng rất xa xỉ. Vốn dĩ, Lý Văn Khải cũng có nhà trong nội thành, nhưng anh là một người con có hiếu, cho nên anh đã dọn về nhà sống.

Đêm nay, khí trời không tốt lắm, bên ngoài sương mù dày đặc, xuyên qua cửa kính, có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh ở bên ngoài đều bị sương mù làm ở ảo, giống như ác mộng.

Đường Mạn hỏi Lý Văn Khải: “Đêm nay có mưa không? Anh có xem dự báo thời tiết không?”

Anh trả lời: “Không, xem chừng sẽ mưa đó, anh đi kiểm tra các phòng trước.”

Lý Văn Khải kiểm tra tất cả các phòng ở tầng trên và dưới, xem thử có tình trạng đột nước hay không. Đường Mạn ôm Thạch Băng lên giường dỗ nó ngủ.

Thạch Băng lại quần lấy Đường Mạn kể chuyện cổ tích, “Dì Tiểu Mạn, dì kể chuyện cổ tích Tiểu hồ ly Hoa Bối cho con nghe được không? Con rất muốn nghe câu chuyện của Hoa Bối với Mắt Tròn Xoe.”

Đường Mạn và Thạch Băng cùng nằm trên giường, ôm Thạch băng vào lòng, bắt đầu kể chuyện Tiểu hồ ly Hoa Bối đáng yêu một cách sinh động như thật, kể nó đã đấu với chó săn, bắt chim chóc, thoát khỏi tên thợ săn có lòng dạ hiểm độc cơ trí dùng cảm như thế nào.

Lý Văn Khải bước vào nói: “Thạch Băng, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai phải dậy sớm đi nhà trẻ.”

Thạch Băng giận dỗi trả lời: “Ngày mai không cần dậy sớm, ngày mai là chủ nhật.” Nó bật dậy, vươn tay về phía anh, “Ba cũng đến đây đi, nghe dì Tiểu Mạn kể chuyện Tiểu hồ ly Hoa Bối ”

Đường Mạn dỗ dành Thạch Băng: “Thạch Băng ngoan, đi ngủ sớm một chút nhé? Ngày mai dì dẫn con đi vườn thiếu nhi chơi.”

Thạch Băng dứt khoát kéo Lý Văn Khải lên giường, nằm ở bên cạnh nó, nó nằm ở giữa, Đường Mạn một bên, Lý Văn Khải một bên, “Con không ngủ được, con muốn nghe dì Tiểu Mạn kể chuyện cổ tích, dì ơi, Hoa Bối quen biết với Mắt Tròn Xoe, Mắt Tròn Xoe cũng là cô nhi, rất đáng thương, Hoa Bối có đuổi Mắt Tròn Xoe đi không?”

Đường Mạn nói: “Không đâu, Hoa Bối rất tốt bụng, hơn nữa đang là mùa đông mà, trời rất lạnh, lúc đầu khi nó đuổi Mắt tròn Xoe đi, sau đó lại không đành lòng, lại đi ra ngoài tìm Mắt tròn Xoe, cuối cùng cũng tìm được.”

Hai mắt Thạch Băng sáng lên, “Vậy ban đêm tụi nó sẽ ngủ chung hay sao? Cũng giống như lúc con ở nhà trẻ, cũng có thể ngủ chung một chỗ với anh Tiểu Quang sao?”

Lý Văn Khải bật cười, Đường Mạn gật đầu, bẹo chiếc mũi của Thạch Băng, “Đúng vậy, chúng nó ngủ chung với nhau, mùa đông rất lạnh, có Mắt Tròn Xoe ở chung, Hoa Bối cảm thấy ấm áp hơn.”

Thạch Băng vô cùng hài lòng, nó vui vẻ nói: “Một bên là dì Tiểu Mạn, một bên là ba, con cũng cảm thấy rất ấm áp. Tối nay chúng ta cứ ngủ như vậy được không?”

Lý Văn Khải và Đường Mạn bắt giắc nhìn nhau, tầm mắt vừa tiếp xúc, bất quả chỉ mới một giây, hai người hồi hộp, nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Đường Mạn vỗ nhẹ Thạch Băng, cô nói sang chuyện khác, ừ à hai tiếng tiếp tục kể chuyện xưa: “Sau này, Hoa Bối liền sống chung với Mắt Tròn Xoe, chúng nó hợp tác với nhau để săn mồi, Mắt Tròn Xoe nằm trên đất giả chết, đợi khi chim từ trên trời sà xuống, một phát hạ gục con chim...”

Thạch Băng nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ với ý cười thỏa mãn.

Đứa bé đáng yêu, Đường Mạn nhủ thầm, bà Lý thật nhân từ, xem cháu gái của em mình như cháu ruột, Lý Văn Khải cũng vậy, yêu thương nó. Thạch Băng có một cuộc sống không lo không nghĩ ở nhà họ Lý, không hề giống con nuôi.

Cô lại nghĩ đến đứa con chưa được sinh ra của chính mình, là máu thịt của cô và Trương Khải Hiên, trong lòng lòng lại chua xót, nếu đứa bé kia được sinh ra bình an thuận lợi, hiện giờ nó cũng có thể ngồi vững rồi, có thể xé giấy, phá phách rồi, nó cũng biết giận dỗi giậm chân khóc lóc, bù lu bù loa thật đáng yêu.

Nghĩ đến, cô khẽ thở dài, tim như hạt bụi, bay lơ lửng vô chừng.

Lý Văn Khải rất tinh tế, anh lập tức nhìn ra thay đổi nhỏ trên mặt của Đường Mạn, nhưng anh không hỏi gì cả, chỉ cẩn thận đắp lại chăn mỏng cho Thạch Băng, sau đó cùng Đường Mạn đi ra ngoài.

Khi đóng cửa phòng của Thạch Băng, anh nói: “Tiểu Mạn, em vừa từ Bắc Kinh về, chúng ta vẫn chưa trò chuyện lần nào, nếu không bận, chúng ta nói chuyện một lát nhé.”

Dù sao ngày mai cũng là cuối tuần, đúng lúc Đường Mạn có một ngày nghỉ, cô gật đầu.

Lý Văn Khải lấy một chai rượu vang trắng từ trong hầm rượu ra, rót cho cô một ít, hai người ngồi trước quây rượu nhâm nhi.

Đường Mạn nói: “Đàn ông có thể chu đáo, yêu thương trẻ con không nhiều.”

“Đó là bởi vì Thạch Băng rất đáng yêu, đứa trẻ dễ thương như vậy làm sao không nhận được sự yêu thương của người khác chứ.”

Đường Mạn nói, “Người lớn thích trẻ con, là bởi vì chúng đơn thuần, dễ thỏa mãn, đáng yêu, bướng bỉnh, yếu ớt, cũng là tiếp diễn sinh mạng của mình, cho nên bây giờ em mới giải thích được, tại sao khi động đất, người lớn sẽ bỏ nhào về phía đứa trẻ trước, dùng chính cơ thể mình ngăn cản sự nguy hiểm, nhìn thấy Thạch Băng, em rất dễ tiếp nhận, bởi vì thiếu chút nữa em đã được làm mẹ.”

Lý Văn Khải uống một ngụm rượu vang, anh thản nhiên nói: “Anh cũng suýt được làm ba.”

Đường Mạn nghiêng đầu nhìn anh.

Anh nói: “Anh quen cô ấy ở Mỹ, cô ấy đã vì anh mà vứt bỏ công việc rất tốt ở Mỹ, khi bọn anh kết hôn, có thể do thời gian cô ấy sống ở nước ngoài khá lâu, nên có một số thói quen sống và sở thích cá nhân khác nhiều với người già, mẹ anh luôn không thích cô ấy.”

Đây là lần đầu tiên Đường Mạn nghe anh nói về hôn nhân của anh.

Lý Văn Khải kể lại chuyện cũ: “Tuy rằng biết rõ mẹ không thích cô ấy, nhưng anh vẫn cố chấp cưới cô ấy. Sau khi kết hôn, bọn anh cũng không sống cùng mẹ, anh dọn ra ngoài sống với cô ấy ở khu người Thượng Hải, cách mẹ rất xa. Từ trước đến nay, anh chưa từng sống xa mẹ, nên sau khi anh đi, mẹ đã cảm thấy rất mất mát, tính tình của mẹ cũng trở nên kỳ lạ, tính khí cũng bắt đầu nóng nảy, đôi ba người giúp việc cũng không có cách chung sống với mẹ, anh đành phải cách 3-5 ngày sẽ về nhà trò chuyện với mẹ.”

Anh cười khổ, “Phiền não lớn nhất của đàn ông chính là mâu thuẫn trong quan hệ vợ và mẹ. Anh đã trải qua khoảng thời gian đó vô cùng mệt mỏi, anh và cô ấy cũng không vui vẻ gì, cô ấy đề nghị đưa mẹ đến sống ở Viện dưỡng lão đi. Mẹ anh là một người kiêu ngạo, khi mẹ biết Tô Thuần Quyên, là vợ anh, muốn đưa mẹ đến Viện dưỡng lão, mẹ khổ sở trốn khỏi nhà. Từ lúc đó, quan hệ giữa hai người càng lúc càng kém. Đúng lúc này, Tô Thuần Quyên mang thai. Biết được tin này, mẹ vô cùng vui vẻ, bởi vì đứa cháu, mẹ quyết định giải hòa với Thuần Quyên, Hon nữa còn quyết định chăm sóc tốt cho cô ấy, đích thân đến chăm sóc ăn uống của Thuần Quyên. Nhưng Thuần Quyên lại nhận được nhiệm vụ, muốn đi nước ngoài tu nghiệp, vì sự nghiệp của bản thân, cô ấy âm thầm đi nạo thai, thậm chí khi làm chuyện đó, cô ấy cũng không thêm thương lượng với anh. Sau khi biết chuyện này, mẹ anh vô cùng thất vọng, hai người đã cãi nhau một trận, khi từ nhà anh đi ra, cô ấy gặp tai nạn xe, cấp cứu ở bệnh viện suốt 5 ngày mới cứu lại được, quan hệ của anh và Thuần Quyên cũng từ đó mà xuống dốc, lãnh đạm không ai nói đến ai, trước mấy ngày cô ấy xuất ngoại, bọn anh đã tiến hành thủ tục ly hôn.”

Hóa ra là vậy, đây là lần đầu tiên anh kể về hôn nhân của mình với Đường Mạn, hóa ra cũng là vì liên quan đến mẹ. Tại sao mẹ chồng luôn luôn là nhân tố trung tâm trong hôn nhân của con trai chứ, có tác dụng phá hoại, tính quyết định chứ? Đường Mạn nhớ đến bản thân và Trương Khải Hiên, nếu không phải bà Trương từng bước ép buộc cô, có lẽ cô và Trương Khải Hiên vẫn còn có thể có đường sống để quay lại.

Đường Mạn cũng không biết phải an ủi anh thế nào, cô chỉ nói: “Thật ra, Văn Ca à, điều kiện của anh rất xuất sắc, nhất định sẽ có cô gái tốt tình nguyện đến với anh.”

Anh bỗng hỏi: “Tiểu Mạn, vậy còn em? Hiện giờ em có cảm giác gì với Trương Khải Hiên vậy?”

Một câu đánh trúng điểm yếu ớt nhất sâu thẳm trong lòng cô.

Đường Mạn suy nghĩ, buồn phiền, rất buồn phiền: “Cũng không biết nữa, em cũng hay nhớ đến anh ấy, anh ấy giống như con dấu bưu kiện vậy đó, ở trong lòng em, bao nhiêu đêm, em bình tĩnh từ trong cơn mơ, nhớ anh ấy, nghĩ đã từng chịu đựng tổn thương, cũng từng trải qua ngọt ngào, gối ướm, em cứ nghĩ là nước miếng, kết quả sau đó mới hiểu ra, đó chính là nước mắt, em tưởng mình đã mạnh mẽ rồi, hóa ra em lại yếu đuối đến vậy.” Cô cười khổ.

Anh hỏi: “Nếu họ Trương đến tìm em, cầu xin em trở về, em sẵn lòng quay về không?”

Đường Mạn mù mờ, “Bây giờ em cũng hoang mang lắm, đôi lúc nhớ Khải Hiên thật đó, muốn gọi một cú điện thoại cho anh ấy, lắng nghe giọng nói của anh ấy, nhưng em lại sợ, sợ lắm, không dám bấm dây số kia, em cũng không biết trong lòng em đang sợ cái gì nữa, là em không vứt bỏ được tự tôn hay là căn bản em không muốn gọi chứ?”

Anh đáp, giải thích giúp cô, “Tiểu Mạn, em không gọi điện thoại, không có gì khác ngoài chuyện bởi vì em nhớ anh ấy, em sợ hãi, em sợ rằng đã lâu như vậy không liên lạc, anh ấy đã quên mất em, thậm chí oán giận em, hoặc là lạnh nhạt với em. Người nhà của anh ấy còn có thể tổn thương em như trước, em không thể chịu đựng nổi sự đau đớn này, phải không?”

Đường Mạn giật mình, Lý Văn Khải, anh là người hay yêu quái, sao anh lại có thể nhẫn tâm phân tích rõ ràng chuyện này ra như vậy chứ?

Tận sâu thẳm cô lại cảm động, Lý Văn Khải, anh thật sự là quả cầu pha lê, thông hiểu mọi chuyện.

Trong lòng Lý Văn Khải cũng vô cùng đau thương.

Cô xúc động: “Vậy còn anh, anh có muốn em quay về không?”

Lý Văn Khải nhìn cô, ánh mắt mờ màng, rồi trả lời một câu không liên quan gì cả: “Tiểu Mạn, em có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Đường Mạn nghiêng đầu đón lấy ánh mắt anh, ánh đèn màu vàng cam đang rơi xuống đỉnh đầu cả hai, từ trên rơi xuống, bóng của hai người chỉ là hai vòng tròn nhỏ, nhìn không ra hình dạng.

Cô suy nghĩ một lát, thật sự không nghĩ ra được gì, vì thế cô đành lắc đầu.

Lý Văn Khải dẫn dắt cô nhớ lại: “Hôm đó là sau đầu mùa đông không lâu, gió khô trời lạnh, anh làm việc xong đi ngang qua gần bệnh viện XX, không ngờ em đang dựa vào cột đèn sắp ngã, vốn dĩ anh chỉ xuất hiện đúng lúc trước mặt em thôi, nhưng ánh mắt của em đã thu hút anh. Mười mấy năm trước anh nhìn thấy một con báo biển ở Vườn thú hoang dã Los Angeles Mỹ, lúc ấy nó vừa mới mất con, nỗi bi thương cực độ khiến cho nó không còn cách nào tự kiềm chế được nữa, nó không ngừng gầm thét, nó khóc, sự ưu thương trong mắt làm cho tất cả du khách chúng tôi vây quanh xem đều xúc động theo, ánh mắt lúc ấy của em, trên lông mi vương đầy nước mắt khiến cho anh nghĩ đến con báo biển đó, lúc ấy anh cũng cảm thấy kỳ lạ, sao lại có thể có cảm giác kìm nén đó chứ, muốn làm chút gì đó vì em.”

“Cho nên, anh đã tốt bụng đưa em về bệnh viện.” Cô nhỏ giọng nói nốt giúp anh câu này.

“Đúng vậy.” Anh bỗng nhiên có chút ngại ngùng, “Sau đó bé em, đột nhiên lại có một cảm giác không biết xấu hổ, muốn ôm em lâu một chút, nhưng mới ra khỏi thang máy, chồng em đã lao đến cướp lấy em.”

Cô cũng cảm khái.

“Vốn dĩ, anh không nghĩ là có thể gặp lại em, nhưng không ngờ rằng lại bất chợt gặp được em ở nhà hàng. Lúc ấy, anh vô cùng hoảng hốt, bản thân anh suýt chút ngã ngửa, anh liền trốn một bên nhìn em như một đứa trẻ, nhìn em hào hứng lấp đầy dạ dày của mình.”

Đường Mạn nhất thời đỏ mặt, lúc mình ăn nhất định sẽ rất khó coi, anh lại có thể nhìn như vậy.

Trong lòng cô thầm hỏi, có phải là bởi vì đã uống chút rượu hay không, hôm nay anh đặc biệt nói nhiều, mà cô nghe cũng cảm thấy thoải mái, cô bằng lòng nghe anh nói tiếp.

Anh than nhẹ: “Thật ra lúc em gọi điện hẹn anh, lúc đó anh đang có một núi công việc phải xử lý, nhưng vừa nghe xong điện thoại của em, ma xui quỷ khiến thế nào mà anh có thể bỏ hết công việc, là ra về thoải mái ngồi trò chuyện với em trong tiệm cà phê, nói chuyện đến chiều, hỏi em một số vấn đề mà ngay cả anh cũng cảm thấy chẳng ra sao cả, cảm giác được bản thân dần dần quên đi một tên gốc.”

Đường Mạn cảm thấy có lỗi, rồi lại có một chút mừng thầm nho nhỏ, nhưng ngập lập tức lại thấy mâu thuẫn và cảm động hơn.

“Ồ Tề Nam, em bị giam ở đồn cảnh sát, lúc vừa mở cửa ra, em ngẩng đầu lên, nhìn anh mãi, trong ánh mắt đều là sự đau đớn bất lực, anh liền như bị một chiếc gậy thọc mạnh vào gáy, lúc ấy trong lòng anh rất đau,

đau đến nỗi suýt chảy nước mắt, giây phút đó anh đã biết.” Anh ngừng lại, tự giễu mình, “Có thể là anh đã thật sự yêu em.”

Đường Mạn tiếp tục nghe anh nói, trong lòng cô có một cảm giác ấm áp đang chảy xuôi.

“Em bằng lòng theo anh quay về Thượng Hải, anh và em như người chạy trốn cùng nhau, trong lòng anh mừng thầm, Tiểu Mạn, em nghe anh nói những lời này, em... .., có thể sẽ coi thường anh hay không?”

Đường Mạn ngẩng đầu không tin, “Coi thường anh ư, sao em sẽ có cảm giác như vậy được chứ.”

Anh thấp giọng nói: “Anh không hy vọng em đi, anh không muốn đâu.”

Có lẽ là do tác dụng của rượu, chính anh cũng không biết bản thân đã nói lảm bảm biết bao nhiêu, anh chỉ biết một chuyện, anh không thể chờ đợi thêm nữa, có một chuyện nhất định phải thổ lộ ra hết.

Đường Mạn cúi đầu.

Trong lòng cô có rất nhiều cảm xúc, quện vào nhau như đang rót tất cả các loại rượu vào trong một chiếc ly, màu sắc khác hẳn, hương vị quái lạ, lại giống như một chiếc thuyền cô độc bị đắm giữa xoáy nước, đấu tranh, muốn thoát khỏi mớ rắc rối này.

Trong phòng khác yên ắng không tiếng động, im lặng đến nỗi gần như nghe được nhịp tim của hai người.

Cô đặt ly rượu xuống, tim đập loạn xạ, một tiếng nói vang lên trong cô, trốn nhanh lên, đừng nói gì thêm nữa, có nói gì đi chăng nữa, cô cũng không được chấp nhận, không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Cho nên cô vội vàng khẽ nói: “Khuya rồi, đi ngủ sớm đi.” Chỉ cảm thấy bốn cánh cửa của trái tim đều đang rộng mở, sống động như thật, cô không dám nán lại thêm nữa.

Nhanh chóng muốn trốn sang phòng dành cho khách, kết quả vừa đi đến bậc tam cấp bên cạnh quầy rượu, cô nghệt thở, bước chân loạng choạng, suýt chút đập đầu vào trên ghế sofa. Đúng lúc anh đỡ lấy cô.

“Đường Mạn.” Anh khẽ gọi cô. Một tay nâng cánh tay cô, cơ thể anh ở ngay phía sau khoảng cánh gần đến vậy, anh sát lại gần cô, ôm cô vào lòng.

Đường Mạn bối rối, vừa khó xử vừa sợ hãi, khi cảm thấy tĩnh táo lại một chút, thậm chí cô còn chưa kịp nói một tiếng “chúc ngủ ngon” đã tránh khỏi anh, cúi đầu đi nhanh về phòng.

Không ngờ anh lại đi lên theo, lúc cô định đóng cửa, anh nắm lấy tay cô một phen.

Không biết trong lòng Đường Mạn là hoảng sợ hay hồi hộp, cô không dám thở mạnh, cũng không dám quay lại nhìn anh.

Bầu không khí đông lại giống như mất đi lực hấp dẫn trọng tâm.

67. Q.2 - Chương 15

Hai người đều đứng ở cạnh cửa, không nói lời nào, im lặng đối lặng im, tay anh nắm lấy cánh tay cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt xuống, trượt đến bàn tay cô, nắm lấy ngón tay nhỏ nhắn của cô. Đường Mạn cảm nhận được hơi ấm từ tay anh truyền đến đầu ngón tay mình như thủy triều dâng cao, loại cảm giác tê dại này làm cho da thịt toàn thân cô nhất thời nổi lên từng đợt mẩn cảm. Dần dần, anh bỗng nhiên buông tay ra, nhẹ nhàng kéo cô vào trong phòng, sau đó anh cũng tiến vào, đóng cửa lại. Cánh cửa vừa đóng lại, bóng tối tràn ngập căn phòng phút chốc cũng bao trùm cả hai người.

“Tiểu Mạn.” Trong bóng tối, cô nghe thấy anh nói, “Đêm nay anh muốn làm Mất Tròn Xoe, em thu nhận anh nhé.”

Cô giật mình.

Trong câu chuyện đồng thoại, Mất Tròn Xoe gặp Hoa Bối, Mất Tròn Xoe không có nhà để về, vì thế xin Hoa Bối thu nhận nó, giữa trời đông giá rét, nó ngủ chung với Hoa Bối, hoạn nạn có nhau, rồi trở thành vợ chồng.

Đây là nhà họ Lý, anh là chủ, cô thì tự nguyện ở lại nhà họ Lý, nếu anh muốn làm gì, căn bản là cô không thể từ chối, cũng không thể phản kháng.

Lý Văn Khải cúi đầu, nghiêng đầu tìm kiếm cánh môi cô rất dễ dàng, không để cho cô suy nghĩ, cũng không cho cô có thời gian để cân nhắc, tay phải của anh giữ lấy cô, tay trái nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, hôn xuống.

Đường Mạn nhất thời hoang mang, anh ôm chặt lấy cô, dán chặt lên môi cô, máu ở đại não nhất thời tăng cao, cô như không hít thở nổi.

Đã gần 8 tháng cô không có tiếp xúc thân mật với đàn ông, nụ hôn Trương Khải Hiên cho cô chỉ còn tồn tại trong trí nhớ, bỗng nhiên có một chiếc hôn nóng bỏng nhẹ nhàng đánh úp lại, ngoại trừ chấp nhận trong bị động, hay nói khác đi là nhắm mắt lại im lặng hưởng thụ, cô không còn cách nào khác.

Chỉ cảm thấy khi môi anh bảo phủ trên cánh môi cô, lúc thì mềm nhẹ, lúc thì tràn đầy dục vọng, lúc thì điên cuồng, ham muốn của anh xâm nhập vào giữa hàm răng cô, nụ hôn dài say đắm, cô chỉ cảm thấy từng đợt choáng váng, hít thở yếu ớt, ngoại trừ đáp trả lại anh, không còn cách khác, dần dần cô cũng đưa tay giữ lấy thắt lưng anh, liên tục hôn anh, nụ hôn của anh vừa ngang tàng vừa mãnh liệt, cướp đoạt thần kinh của cô, bất giác cô cũng chìm đắm vào nụ hôn của anh.

Khát vọng ở đáy lòng hết như dòng sông khô cạn đang chờ đợi cơn mưa tưới mát, không biết anh đã hôn bao lâu, chỉ biết cuối cùng anh cũng thả cô ra, toàn thân cô mềm nhũn, trọng lượng cơ thể đều dựa vào người anh, sau đó anh bế cô lên.

Biết rõ anh muốn làm gì, nhưng hình như trong lòng cô cũng có khát vọng như vậy.

Anh hôn nhẹ lên mắt cô, khẽ nói với cô: “Tiểu Mạn, chấp nhận anh nhé, hãy quên hết quá khứ đi.”

Nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cô mở mắt ra, trong bóng tối, cô nhìn lướt qua vai anh, nhìn chiếc đèn treo trên đỉnh đầu, giờ phút này, cô bỗng nhớ đến Trương Khải Hiên.

Nhớ đến nụ hôn của Khải Hiên, thậm chí là tiếng la hét của anh với cô. Trước khi kết hôn, họ làm yêu một cách quang minh chính đại, bởi vì họ là người yêu của nhau. Sau khi kết hôn, anh cưỡng đoạt một cách hợp tình hợp lý, bởi vì anh là chồng cô. Khi cãi nhau, anh thẹn quá hóa giận nên làm yêu với cô, bởi vì anh là chồng cô, nên tất cả đều là chuyện đương nhiên.

Nhưng hiện tại, cô lại ở trên giường cùng người đàn ông khác. Người đàn ông này không phải là chồng cô.

Cô lập tức bình tĩnh lại, máu toàn thân nóng lên.

Thế nhưng, cô lại nghĩ đến chuyện Lý Văn Khải đối xử với cô rất tốt, khi cô khóc, anh dùng tay lau đi nước mắt của cô, cô biết nỗi đau của anh. Khi ở Tế Nam, anh không dám làm gì, khi nắm lấy tay cô, anh chỉ khẽ hôn lên đầu ngón tay cô mà không dám hôn sâu hơn nữa, cô biết sự lưu luyến của anh. Lúc ở Bắc Kinh, anh mắng yêu cô, đừng lộn xộn, mở mí mắt cô ra để tìm hạt cát... ..., tất cả, cô biết, anh thích cô.

Trong lòng cô vô cùng chua xót, không khỏi thở dài.

Cứ xem như, xem như là đền ơn một lần đi!

Cô bất giác thở dài tuy rằng rất khẽ, nhưng anh lại cảm nhận được.

Lý Văn Khải dừng lại, một hồi say đắm vừa rồi, anh không thể tự kiềm chế, bế cô lên giường, hôn cô đến nỗi cả người nhũn ra, trong lòng anh vui mừng, nghĩ rằng cuối cùng cô cũng chịu tiếp nhận mình, nhưng ngay sau đó, anh lại nghe thấy tiếng thở dài của cô.

Cô đang thở dài.

Lúc này anh cũng bình tĩnh lại, máu toàn thân cũng nóng dần lên.

Đường Mạn vẫn chưa thích anh.

Nếu cô thật sự thích anh, thì không nên biểu hiện như vậy.

Anh cảm thấy bản thân thật sự là một tên khốn nạn, trong bóng tối nhìn không thấy vẻ mặt mình, nhưng chắc chắn vừa đen vừa đỏ, hết như một chai xì dầu bị đổ. Cho dù là trước hay sau khi kết hôn, anh chưa

từng ép buộc người phụ nữ nào, không có người phụ nữ nào dối lòng mà lên giường với anh, hiện tại người phụ nữ anh thích để mặc anh chi phối, nhưng lại không thể giao trái tim cho anh, đây thật sự là nỗi nhục lớn lao với anh, nếu anh cứ tiếp tục, đây không phải là yêu, mà chính là thương tổn.

Nghĩ đến đây, anh đứng thẳng dậy, nhanh chóng sửa sang lại quần áo của mình, không nói lời nào mà bước đến cạnh cửa, kéo cửa đi ra ngoài, lúc sắp đi còn không quên đóng cửa lại cẩn thận.

Đường Mạn lập tức kinh ngạc.

Anh đi sao?

Đường Mạn ngồi dậy, cô hiểu, vừa rồi anh đã nhận ra mâu thuẫn của cô, mà anh không muốn chiếm đoạt một phụ nữ không tình nguyện cho nên mới rời đi, anh thật sự là một quân tử, mà cô, lại phụ anh.

Toàn bộ chuyện lúc này vẫn rõ ràng trước mắt, mùi hương trên người anh, mùi nước hoa nam nhẹ nhàng dễ chịu, mùi hương như có như không dường như vẫn còn vấn vương ngay chóp mũi của cô, nhưng mà, anh đã đi rồi.

Cô cảm thấy khổ sở, trong bóng tối, để mặc cho nước mắt của mình tuôn ra như thác.

Trong lòng cô vô cùng mâu thuẫn, vừa tự trách vừa cảm thấy có lỗi, cô tràn ngập áy náy với hai người đàn ông này, một là tình cảm, một là đạo nghĩa.

Sáng hôm sau, khi thức dậy Đường Mạn phát hiện ra Lý Văn Khải dậy rất sớm, bác giúp việc đang ở trong bếp làm điểm tâm, bà Lý đã đi ra ngoài đánh Thái Cực Quyền, anh ngồi trên sofa xem tin tức tài chính-kinh tế buổi sáng, thấy Đường Mạn, anh chào hỏi: “Chào, sớm vậy.”

Cũng tự nhiên như ngày thường, nhưng Đường Mạn lại đỏ mặt, cô thấp giọng đáp lại, “Văn Ca, chào buổi sáng.”

Những chuyện gần như không xảy ra thì tối qua lại xảy ra, Đường Mạn chỉ hy vọng mọi người có thể bình thường như chưa từng xảy ra chuyện gì cả. Lúc ăn cơm, vốn định tốt bụng chén canh cho anh, lại phát hiện tay run rẩy đến nỗi không giữ nổi cái chén, chén rơi xuống bàn, xoảng một cái, hai người lại luống cuống dọn dẹp canh, dọn dẹp chén.

Thật ra không cách nào làm như chưa từng xảy ra, ngay cả ánh mắt cũng không cách gì tiếp xúc trực diện.

Hai người đều ngượng ngùng, đều muốn nói lại thôi, đều khó mở lời.

Cũng may là có Thạch Băng, bà Lý cũng đã về, nhiều người nên nói nhiều hơn, làm tan đi cảm giác xấu hổ của cả hai.

Cả ngày nay Lý Văn Khải không ra ngoài, anh kiên nhẫn ngồi nghe mẹ căn nhắc chuyện trong nhà, anh còn thay rèm cửa sổ, sửa lại vòi nước trong nhà tắm, thay bóng đèn bị hư ở trong phòng. Làm xong mấy việc này, anh ra về thoải mái nói với Đường Mạn: “Đàn ông ở nhà, có phải đều là như vậy hay không?”

Đường Mạn gật đầu, cũng giả vờ như không có gì trả lời: “Cũng không đúng lắm, phải rồi, giá treo khăn ở phòng tắm dưới lầu cũng lỏng rồi, tiện tay sửa luôn nhé!”

Anh giơ tay theo kiểu tuân lệnh, sau đó đi xuống lầu, lúc sửa thì bản thân cũng lấm bầm: “Việc nhà nhỏ nhỏ thoạt nhìn rất dễ, nhưng khi thật sự đi làm, mới phát hiện ra từng việc từng việc đúng là không đơn giản.”

Làm xong những việc lặt vặt này, anh lại kéo ống nước để tưới hoa trong vườn. Đường Mạn và Thạch Băng rón rén bước đến sau lưng anh, nhân lúc anh không chú ý, kéo ống nước phun vào người anh, Lý Văn Khải giả vờ như bị đánh lén, liên tục xin tha, giơ tay đầu hàng trước sự tấn công của cả hai, sau đó thừa dịp cả hai không cảnh giác, giật lấy ống nước phun lên người của Đường Mạn và Thạch Băng.

Đường Mạn cuống quýt lấy tay chặn nước, gọi Thạch Băng: “Thạch Băng, con mau đi lấy ống nước đi, đừng buông tha cho ba.”

Thạch Băng lập tức vỗ tay, vui vẻ đi lấy ống nước, cô cầm lấy ống nước, sau đó ra sức phun nước vào người của Lý Văn Khải.

Lý Văn Khải bị nước mạnh đẩy lùi về sau, nhân lúc Đường Mạn sơ hở, anh bỗng nhiên ôm lấy Đường Mạn, che trước ngực mình, Đường Mạn hét lên, toàn bộ nước mà Thạch Băng phun ra, bắn hết lên người cô.

Bà Lý ở trên ban công nhìn thấy ba người đang chơi đùa trong vườn hoa, bản thân cũng cười nghiêng cười ngả.

Ba người ở trong vườn, toàn thân ướt sũng, chơi thỏa thích mới quay về phòng.

Cảnh này khiến Đường Mạn có cảm giác như là tiết mục giải trí cuối tuần của một nhà 4 người, có ba, mẹ, con gái, bà nội, ai cũng không thiếu, thật ra cuộc sống lý tưởng, ao ước của cô không phải là như vậy sao?

Buổi chiều, cô và Lý Văn Khải dẫn Thạch Băng đi siêu thị, Lý Văn Khải giúp đẩy xe, Thạch Băng đứng trong xe thỉnh thoảng chỉ món đồ này nọ, “Ba, con muốn cái này, cái này, còn có cái này nữa.” Đường Mạn lại chần chú so sánh giá cả, chất lượng của hàng hóa, chọn những thứ tốt nhất, tất cả mọi người đều tưởng rằng bọn họ là một gia đình 3 người.

Sau khi mua xong mọi thứ, hai người lại nắm tay Thạch Băng, cùng nhau đi ăn cơm. Lúc ăn cơm, như thường lệ Lý Văn Khải chiếu cố cho hai cô gái một lớn một nhỏ, chú ý không để cho Thạch Băng uống thức uống quá chua, không để nó ăn thức ăn có quá nhiều chất béo. Chăm sóc Đường Mạn, biết cô thích ăn cơm cá chình, lúc Đường Mạn đang đùa với Thạch Băng, thậm chí anh còn kiên nhẫn lột da cá giúp cho Đường Mạn, lấy phần thịt bỏ vào trong chén cô.

Tuy rằng cả hai đều làm tất cả rất tự nhiên, nhưng Đường Mạn rõ ràng cảm giác được, Lý Văn Khải đang cố lảng tránh tiếp xúc ánh mắt với cô.

Cô hơi ngượng ngùng, cúi đầu ăn thức ăn trên bàn, vô tình liếc xuống cổ của mình, phát hiện ra dưới cổ có một dấu hôn rất đậm, cô lập tức nhớ lại chuyện tối qua, chột dạ, trái tim nhất thời đập loạn, nhanh chóng cúi đầu tiếp tục ăn.

Hai người đều giấu đi đau khổ, tiếp tục ăn cơm, ai cũng không biết trong lòng bàn tay của đối phương đều là mồ hôi.

Thỉnh thoảng Đường Mạn từng suy nghĩ, giữa hai người yêu nhau, giữa hai vợ chồng chẳng phải cũng như vậy sao, cho dù người yêu có tốt đến đâu cũng không thể gắn bó keo sơn cả đời, sau khi trở thành vợ chồng không phải cũng vướng víu trong cuộc sống tầm thường sao, cái gì là cuộc sống, chính là vùng vẫy trong mớ cơm áo gạo tiền, là cãi nhau, là làm tình.

Cô cũng cảm thấy mâu thuẫn. Thời gian càng lâu cô càng không dám gọi điện thoại cho Trương Khải Hiên, Lý Văn Khải nói rất đúng, đúng là cô sợ, sợ nghe thấy giọng nói của anh, sợ rằng ôm hy vọng tràn trề muốn nói với anh một câu lại nhận được một câu trả lời khiến cô đau đớn. Nếu sau đó, Trương Khải Hiên thật sự tìm ra cô, nói với cô, “Đường Mạn, chúng ta ly hôn đi!” cô phải đối mặt như thế nào đây? Là nên nói thật vui vẻ, “Được rồi, ly hôn đi” hay là khổ sở muốn làm một chút đấu tranh chứ?

Cô bị ý nghĩ mâu thuẫn và rối rắm của chính mình tra tấn đến nỗi đầu muốn nứt ra, dường như mỗi ngày đều bước đi nhẹ nhàng như đạp trên bông vải, cầm điện thoại, vô số lần cô nghĩ đến số điện thoại của Trương Khải Hiên, rất muốn gọi cho anh, muốn nghe giọng nói của anh, nhưng mỗi lần đều buông máy xuống.

Cô đặc biệt muốn gặp Lý Văn Khải, muốn nói vài câu với anh, nhưng anh lại cố gắng lảng tránh cô, điều này khiến cô vừa sốt ruột vừa khó chịu.

Rơi vào đường cùng, cô chỉ đành dồn hết tâm tư vào công việc, chăm chỉ làm việc, không nghĩ gì nữa, nhưng lạ thật, khi dồn hết tâm tư và thời gian vào công việc, đột nhiên phát hiện ra thời gian như nước lũ, thoáng cái trôi qua rất nhanh. Một nhân viên phục vụ mới đến làm vỡ chén, cô đi qua giúp nhân viên đó dọn dẹp, sắc mặt của cô ấy đỏ bừng, sợ quản lý sẽ trách mắng mình, nhưng cô lại khoan dung an ủi, đây chỉ là một sai lầm nhỏ nhặt trong công việc mà ai cũng sẽ phạm phải, không cần thiết giữ trong lòng, cô dùng thái độ ôn hòa và tươi cười làm cho nhân viên phục vụ đó cảm động đến nỗi trong mắt đều là sự biết ơn.

Đúng là, hóa ra giành được cảm tình tốt của người khác lại đơn giản như thế.

Suốt mấy ngày liên tiếp, trạng thái làm việc của cô vô cùng tốt, tất cả mọi chuyện đều suôn sẻ, ngoài trừ ăn ít cơm, ngủ ít ra, những cái khác đều bình thường.

Mãi cho đến một ngày, khi Đường Mạn tan tầm, phát hiện ra bản thân đang bị theo dõi.

Cô cảm thấy lạ, lập tức nhớ đến trên báo đài và TV đều đưa tin trong khoảng thời gian gần đây, ở một số tiểu khu liên tục xảy ra chuyện cầm dao cướp túi xách, nhắc nhở người dân phải cảnh giác đề phòng. Mà hiện giờ con đường cô đi có chút vắng vẻ, bởi vì khu cô sống đang sửa chữa đường ống, không thể không đi đường vòng, cho nên cô mới không thể không đi qua con hẻm nhỏ dài khoảng 150m này. Cô ôm chặt túi xách đi về phía trước, phát hiện có một bóng đen đang đi theo phía sau cô, lòng cô càng lúc càng sợ hãi, lập tức bước nhanh chân hơn, cảm thấy người ở phía sau kia cũng đang bước nhanh theo cô, cô không kịp nghĩ thêm, nhủ thầm phải nhanh chóng chạy qua khỏi con hẻm nhỏ này, nhưng lại nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau cũng càng lúc càng gấp gáp, cô sợ quá, sẽ đến cuối hẻm nhanh thôi, người ở phía sau kia cũng đuổi theo đến, Đường Mạn vừa quay đầu lại, thấy người đó chỉ cách mình khoảng 5m, cô liền hét lên, tay nắm chặt túi xách nện lên đầu bóng đen kia. Sau khi nện lên đầu bóng đen đó, cô xoay người chạy thực mạng về phía trước, đúng lúc này, một chiếc xe màu đen dừng sát lại bên cạnh cô, Đường Mạn bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, cả người bổ nhào vào xe, trán bị đập thật mạnh vào đó, cô còn chưa kịp định thần, người trên xe đã hốt hoảng nhảy xuống, kéo cô qua, Đường Mạn sợ hãi liều mạng phản kháng, người ấy lại gọi cô, “Đường Mạn, Đường Mạn, là anh.”

Đường Mạn ngẩng đầu, lúc này mới nhìn rõ là Lý Văn Khải, cô thả lỏng, hơi thở yếu ớt nói với anh: “Có người, có người theo dõi em.” Sau đó liền ngất đi.

Đến khi cô tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trong xe của Lý Văn Khải, trên người là áo vest của anh.

Toàn bộ uất ức, sợ hãi của Đường Mạn dâng lên, cô bật khóc.

Lý Văn Khải ngồi bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, Đường Mạn dựa sát vào lòng anh, đánh đá chùi nước mũi trước ngực anh, hưởng thụ sự che chở thân mật của anh một cách không kiêng dè.

Anh cũng dùng một giọng nói nhẹ như sợi tơ để dỗ dành cô: “Đừng sợ, cô ngốc, không sao cả.”

Đường Mạn bình tâm lại, ngọt ngào như một thỏi sô cô la nấu chín, anh xuất hiện trước mặt cô, cô liền có cảm giác an toàn, cô yên tâm.

Lý Văn Khải nâng trán cô lên, liền tức giận mắng cô: “Đầu em có bao nhiêu độ chứ? Thật giống như bóng đèn 80W vậy.”

Đường Mạn phát sốt.

Gắng gượng cũng không nổi, một tuần rồi không ăn cơm đảng hoàng, không nghỉ ngơi cho tốt, cuối cùng cô cũng thuận lợi đưa mình vào bệnh viện.

Anh luôn luôn trông chừng cô, ánh mắt lo âu tuyệt đối không rời khỏi cô, hết như con chim cánh cụt bố cứ nhìn chăm chăm con của mình không rời mắt.

Giữa mơ mơ màng màng, cô chỉ nhớ rõ mình mơ hồ hỏi anh: “Em sốt bao nhiêu độ vậy?”

Lý Văn Khải xem nhiệt kế, sau đó tức giận chế nhạo cô: “Cũng tạm tạm, không cao lắm đâu, có 40 độ thôi.”

Cô nhắm mắt, lại chìm vào mê man.

Đến khi tỉnh lại lần nữa, mặt trời đã lên cao, mở mắt ra giữa mông lung, nhìn thấy Lý Văn Khải đứng ở bên cửa sổ, đang nhìn cảnh vật ở bên ngoài.

Ánh nắng sáng hết như kim phản chiếu vào người anh, làm cho người anh như phát ra nhiều tia sáng, bóng dáng của anh cũng như vài tháng trước vậy, dưới ánh đèn đường, như kéo dài ra, rộng lớn, bước chân cô giẫm xuống mặt đường, đúng lúc bị bóng của anh vây quanh, hết như anh đang ôm cô từ phía sau, không thay đổi chút nào.

Đường Mạn xúc động sắp khóc, cô nhớ đến lúc ở Tế Nam, cửa phòng tắm vẫn lạnh băng vừa mở ra, thân hình cao lớn của anh đập vào mắt cô, cô không tin thì thào hỏi: “Là thiên sứ đến đây sao?”

Giờ phút này, cô lại khẽ hỏi: “Anh là thiên sứ phải không?”

Lý Văn Khải quay đầu lại, thấy cô đã tỉnh, cũng thấy trong mắt cô toàn là nước.

Anh ngồi xuống trước mặt cô, đổ dành cô: “Anh không phải thiên sứ, anh là thần hộ mệnh của hồ ly Hoa Bối.”

Đường Mạn khóc thỏa mãn, nước mắt hết như dây trên châu bị đứt.

Cô còn ngửi thấy mùi thơm của cháo, anh tốt thật, trông chừng cô suốt đêm, sáng sớm còn mua về cho cô cháo ngon nữa chứ.

Nếu gả cho người đàn ông như vậy, có thể làm cho các cô gái hạnh phúc đến nỗi trong mơ cũng mỉm cười không?

Lý Văn Khải đỡ cô ngồi dậy, rót cho cô ly nước trước, bảo cô uống nước.

Anh hơi khó chịu: “Em đâu có bán thân, bạn anh cũng đâu có ép em tăng ca làm thêm giờ, sao em phải giày vò mình như một con lừa kéo xe vậy chứ? Còn nữa, chẳng phải đã nói rồi sao, đừng đi ngõ tắt đó nữa mà, cho dù em đi vòng qua hai bãi đỗ xe nữa để về nhà, cũng an toàn hơn là đi ngõ tắt đó nhiều.”

Đường Mạn im lặng nghe anh giáo huấn, không định khóc, cũng không dám cãi lại, hết như đứa trẻ đang bị mắng trong vườn trẻ.

Cô cũng thấy lạ, “Sao anh lại xuất hiện ở chỗ đó?”

Anh tức giận, “Anh đến đón em, kết quả tổng giám đốc Phan nói lúc em làm việc đã bị ngắt một lần, sao em lại như vậy, em tưởng em là Tôn Nhị Nương (1) sao?”

(1): Nhân vật trong Thủy Hử.

Đường Mạn không cãi lại gì cả, trong lòng tràn đầy ảm áp.

Cô ăn hết món ngon anh mua đến, ăn xong cũng truyền dịch xong, sau đó để anh đưa cô về nơi cô sống, vừa vào đến nhà, cô nhất thời hết lên.

Đường Mạn không thấy con chó Kara lang thang mà mình nuôi nữa, trước đó vài ngày có một con chó bị lạc rất đáng thương, nó ngồi trước mái hiên lạnh run vì trời mưa, cô sinh lòng trắc ẩn, nhặt nó về nhà, sợ nó cắn người nên đã nhốt nó trong cái lồng sắt, đặt ở cửa. Mỗi ngày khi cô về nhà thì sẽ cùng Kara đi dạo, lúc bình thường thì nhốt nó trong lồng, nhưng bây giờ lại không thấy Kara đâu cả.

Đường Mạn lo lắng như đánh mất khoản tiền lớn 500 vạn tệ, cô sợ nhất là bị quản lý thành phố cưỡng chế bắt đi, bởi vì cô thấy, khóa lồng là bị đập vỡ thật mạnh, có nghĩa là Kara bị người khác ép mang đi.

Cô thất thần chạy xuống lầu, Lý Văn Khải còn chưa vào kịp, thấy cô vội vã lao xuống, anh ngạc nhiên.

Đường Mạn khóc lên, “Không thấy Kara nữa.”

Lý Văn Khải tức giận, “Anh cứ nghĩ nhà em bị trộm viếng thăm chứ, anh đã mang con chó đó đi rồi.”

Đường Mạn ngây người, “Anh dựa vào cái gì mà mang chó của em đi chứ? Nó rất ngoan, không đụng chạm bất cứ ai mà.”

“Đúng, nó ngoan, nhưng em không ngoan, em không biết mình bị dị ứng với lông động vật sao?” Anh nắm lấy cánh tay Đường Mạn một phen, “Em nhìn em xem, trên người nổi lên nhiều vết đỏ như vậy, không đến bệnh viện kiểm tra chỉ âm thầm bôi thuốc viêm da, em xem cánh tay mình là vỏ cây sao? Nói em ngốc, em đúng là ngốc đến nỗi bật, hôm qua khi kiểm tra huyết tương cho em, anh thuận tiện bảo bác sĩ làm kiểm tra máu cho em luôn, cuối cùng cũng tìm ra được nguyên nhân, em có chứng mẫn cảm với lông động vật, cô gái ngu ngốc này, có bệnh này lại dám nuôi chó sao? Nhân lúc em truyền dịch, anh về nhà bắt Kara đi rồi, em định làm gì vậy?”

Đường Mạn bị anh mắng đến chết lặng, một lúc lâu sau cô mới hét lên: “Lý Văn Khải, anh là kẻ điên, anh là kẻ giết người, anh mang tội giết người.” Cô khóc lớn, “Anh có biết Kara đang mang thai không, nó sắp sinh chó con rồi, nó cũng là mẹ mà, bây giờ ở thành phố hiện đại này, đâu đâu cũng có chó lang thang, anh bỏ Kara ở bên ngoài, nó... .., nó sống sao đây, Lý Văn Khải, anh là đồ khốn.” Cô vừa tức vừa giận, dùng hai tay liều mạng đánh anh, hét lên mắng anh: “Anh mang chó của em đi, anh có trách nhiệm tìm về cho em.”

Lý Văn Khải tức giận mà không có chỗ xả, “Đường Mạn, em đúng là kẻ điên mà!”

Đường Mạn vẫn không ngừng đấm anh, anh không tránh kịp, tức giận nắm chặt hai tay cô ra khiến cô không thể nhúc nhích. Đường Mạn chỉ khóc, anh vừa tức vừa đành chịu, đột nhiên, anh ôm cô vào lồng ngực, ôm thật chặt, sau đó anh cúi đầu xuống, in môi mình lên môi cô, nụ hôn mê đắm hết như buổi tối hôm đó, phút chốc đoạt lấy hơi thở của cô.

Đường Mạn liền ngậy người, vào lúc này, anh lại có thể vỗ về hôn mình.

Nhưng rất nhanh sau đó, lòng cô liền bình tĩnh lại, im lặng dựa vào trong lòng anh, dịu dàng hôn môi với anh, trong lòng chỉ có từng đợt ngọt ngào.

Anh dời môi đi, hôn lên nước mắt của cô, hết cách đành nhỏ giọng dỗ dành cô, “Cô ngốc không nghe lời, em ngoan ngoan ở nhà, anh đi tìm chó cho em.”

68. Q.2 - Chương 16

Đường Mạn ngồi trên sofa nhìn xung quanh, không biết đã đợi bao lâu, cô nghiêng tai nghe thấy có tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng chó sủa nghen ngào cùng tiếng chuông vang lên, cô nhảy dựng lên, liên tục gọi Kara, kéo mạnh cửa ra, quả nhiên nhìn thấy Lý Văn Khải với vẻ mặt đen xì đang cầm một cái túi nylon lớn, con Kara đang lộ đầu ra.

Đường Mạn mừng đến nỗi rót nước mắt, tiếp nhận Kara từ trong tay anh như lấy được của báu, Kara được nhìn thấy chủ, nhất thời vui mừng nhảy cẫng lên, không ngừng nức nở quẩn quanh chân Đường Mạn.

Lý Văn Khải thấy cô vui vẻ, bản thân đành thở dài, “Đường Mạn, đôi lúc anh thật sự rất ghen tị với Kara, tuy rằng nó chỉ là một con chó.”

Đường Mạn thoáng nhìn anh mỉm cười, trong mắt vừa có sự cảm kích lại có đắc ý.

Lý Văn Khải lắc đầu bất đắc dĩ.

Cuối cùng, dưới sự áp bức và vừa đấm vừa xoa của Lý Văn Khải, Đường Mạn nước mắt ngấn dài đưa Kara đến một nông trường thật xa. Kara được nuôi trong một chuồng heo, làm một con chó canh chừng heo.

Biết số phận của Kara sẽ tốt hơn, ít nhất nó sẽ không phải lang thang nữa, nó sẽ chết già trong trại heo này, Đường Mạn cũng yên tâm, nhưng vẫn vô cùng không muốn, bước một bước lại quay đầu nhìn.

Lý Văn Khải ngồi trong xe, khoanh tay cười khở, “Cô gái này thật sự khiến người khác đau đầu, con chó này không đáng 50 tệ nữa, nhưng mình phải ngồi xe mất một ngày, còn có tiền xăng, phí đường bộ, tiền công làm việc nữa, mình làm vậy, cuối cùng đổi lại được gì chứ?”

Đường Mạn bước lên xe, cô thật sự rất cảm ơn Lý Văn Khải, anh khởi động xe, cô nhìn không được đuổi tay qua, ôm lấy cánh tay anh.

Lý Văn Khải cũng đưa tay qua, nắm lấy tay cô. Nhưng chỉ vờn vờn nắm trong 2 giây, họ lại buông ra.

Đường Mạn cúi đầu, bên môi tràn ra một nụ cười nhẹ, sau đó hướng tầm mắt ra ngoài cửa xe, nhưng mà nụ cười này lại bị anh thu hết vào đáy mắt.

Lý Văn Khải cảm khái, biết trái tim này của mình không già cũng không còn trẻ, cũng hơn 30 tuổi rồi, vậy mà trái tim còn có thể đập thành thịch như vậy, rung động như vậy, đáng giá, ai nói không đáng giá chứ?

Đưa Đường Mạn trở về nơi cô sống, Đường Mạn hơi do dự, không bước ngay xuống xe, anh cũng ngập ngừng, không nói câu nào.

Đường Mạn bỗng nhiên cảm thấy mối quan hệ của hai người từ sau tối qua cô bị sốt, anh đưa cô đến bệnh viện đã thay đổi càng thêm âm áp, thậm chí còn nảy sinh một chút mờ ám. Đặc biệt, lúc sáng nay, anh còn nồng nhiệt hôn cô nữa, đến bây giờ, hương vị đôi môi đó vẫn còn vẫn vương không rõ. Trái tim cô lại bắt đầu đập loạn, với anh, đó được gọi là gì vậy?

Quả nhiên, anh chậm rãi nói: “Tiểu Mạn, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Dạ?” Cô chần chờ.

Anh nhích sát lại, không nhìn cô, anh nói: “Sau này chúng ta không cần làm bạn, cũng đừng làm anh em nữa.”

Không cần làm bạn? Cũng đừng làm anh em ư? Đường Mạn ngạc nhiên, anh có ý gì vậy? Nhưng ngay sau đó, cô hiểu được ý của anh.

Ý của anh rất rõ ràng, nói đúng hơn, quan hệ của anh và cô phải vượt qua hai loại quan hệ này.

Tâm trạng của cô liền phức tạp, không lời nào chống đỡ nổi.

Không đợi cô trả lời, anh nói tiếp: “Nếu em bằng lòng, anh và em sẽ cùng nhau trở về Thanh Đảo để giải quyết chuyện của em, nếu em không muốn, anh cũng tuyệt đối không miễn cưỡng em.”

Cô giật mình ngơ ngác, ngược lại, cô lại nghe thấy câu trả lời từ chối của chính mình, “Không muốn.”

“Vì sao?” Đường như anh cũng không tin vào tai mình.

“Có người ưu tú thích hợp với anh hơn em.”

Nói xong câu đó, bất chợt cô bắt gặp ánh mắt của anh ở trong gương trước mặt mình, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào gốc cây sồi trong bồn hoa của tiểu khu ở phía trước chiếc xe, vẻ mặt của anh vẫn trầm tĩnh như trước, nhưng trên đó lại có một ý cười thần nhiên, khoảnh khắc này cũng từ từ lắng đọng trong mắt cô, anh không nói gì cả, vẻ mặt bỗng biến thành nghiêm túc. Đột nhiên, trái tim Đường Mạn như một đĩa sắt bị ném tung lên rồi rơi xuống đất, cô cảm thấy bản thân ngạc nhiên và lúng túng, không, hóa ra cô đã sai rồi, câu nói lúc nãy của cô đã làm tổn thương đến anh.

Sau đó, cô nghe thấy anh nói, “Em lên nhà trước đi, hôm nay đã đi lại cả một ngày, em hãy nghỉ ngơi cho tốt nhé!”

Cô khẽ hỏi: “Anh có muốn lên cùng không? Người thuê nhà chung với em, hai vợ chồng họ không sống ở đây một tuần rồi.”

Cô bất chợt giật mình, cô nói vậy là có ý gì chứ? Người thuê nhà chung không ở đây, chỉ có một mình cô, buổi tối cô ở một mình lại hẹn một người đàn ông độc thân vào nhà mình, đây là ám chỉ gì thế?

Không ngờ anh lại lập tức trả lời, “Không.”

“Chỉ là, chỉ là lên đó uống trà thôi mà.” Giọng nói của cô nhỏ lại, nói xong thì mặt hơi đỏ.

Anh nói băng quơ, “Hay là bỏ đi, nếu anh lên đó, sợ rằng anh sẽ không kiềm chế được mình.”

Lần này Đường Mạn đỏ mặt thật, cô bối rối xuống xe, một giây anh cũng không nán lại, lập tức khởi động xe rời đi.

Đường Mạn cũng sợ đến nỗi phải dùng cả tay và chân mới bò lên được cầu thang, một bước cũng không ngay ngắn, lúc vào nhà suýt nữa đập đầu vào ngăn tủ đối diện cửa.

Cô ngồi ngẩn ngơ trên sofa, chỉ nhớ đến nét mặt của anh, thật ra, anh im lặng chăm chú nhìn bộ dạng của cô, có vẻ cô đơn bất đắc dĩ làm cho trái tim cô nháy mắt biến thành kẹo đường mềm ngọt, thật sự Lý Văn Khải là một người đàn ông rất có hương vị, nhất là khi anh lặng lẽ nhìn cô, đặc biệt hấp dẫn cô.

Cứ nghĩ rằng tối nay sẽ trôi qua dễ dàng, nhưng không ngờ cô lại mất ngủ, lúc này đây, cô nhớ đến Trương Khải Hiên. Không thể ngăn lại sự nhung nhớ, cô có một ý niệm điên cuồng trong đầu, bộ dạng của hai người đàn ông này thay nhau xuất hiện trước mặt cô, xa cách mấy tháng không gặp Khải Hiên, anh sao rồi? Cô ra đi không từ biệt anh, anh có thể hận cô không, sức khỏe của anh có tốt hay không? Anh và Cao Nhân Tuệ có gương vỡ lại lành không? Còn có, bà Trương sẽ làm trò trước mặt những người trong nhà như thế nào đây? Hồ ly tinh? Sao chổi? Không, không, không, lòng dạ của cô không cách nào bình ổn được. Sợ hãi, thật sự sợ hãi.

Nhưng mà cô bỗng nhiên rơi nước mắt, nhớ đến Trương Khải Hiên, tình yêu làm sao có thể nói quên liền quên được, dù sao cô cũng yêu anh, tuy rằng chia cắt, tuy rằng không còn liên lạc, nhưng con người này vẫn còn tồn tại, anh vẫn còn tồn tại trong lòng cô.

Đường như suy nghĩ này thôi thúc cô trong tích tắc, lập tức lấy điện thoại ra, không suy nghĩ thêm nữa, trực tiếp bấm số điện thoại của Khải Hiên, sau đó nhấn nút gọi.

Điện thoại được nối rất nhanh, từng tiếng từng tiếng chuyển máy, kéo dài sự tĩnh mịch của đêm, trong lòng cô bắt đầu căng thẳng, nếu bắt máy, nếu anh nhận điện thoại, anh sẽ nói gì? Cô hồi hộp, miệng khô khốc, tay rịn mồ hôi, ngay lúc cô chột dạ, khiếp sợ định gác máy, điện thoại được nối.

Đường Mạn do dự, miệng há thật to, chờ người bên kia lên tiếng trước.

Người bên kia nói một câu, “Xin chào.”

Đường Mạn ngây dại, là một cô gái nhận máy. Cô gái?

Cô không tin nhìn lại số điện thoại, không sai mà, ngàn sai vạn sai, nhưng số điện thoại này sẽ không sai, nhưng cô gái này là ai?

Dưới sự kinh ngạc và nghi ngờ, cô chần chờ không nói gì, người nhận máy bên kia cũng rất sáng khoái, “Xin chào, có phải tìm Trương Khải Hiên không?”

Suy nghĩ của Đường Mạn hỗn loạn, cô hỏi: “Đây là điện thoại của Trương Khải Hiên phải không?”

Người ở đầu dây bên kia nói, “Bây giờ anh ấy không có ở đây, anh ấy đi lấy xe rồi, đợi khi anh ấy quay lại, tôi sẽ nói với anh ấy có người đã gọi.”

Đường Mạn im lặng một giây, sau khi có phản ứng, cô trả lời một cách tự nhiên bình tĩnh, “Ngại quá, có thể là tôi gọi nhầm số rồi.”

Đối phương cũng hơi chần chờ, có thể là muộn như vậy, có người gọi nhầm số, thật sự là không thuyết phục lắm, nhưng cái gì cũng chưa hỏi, Đường Mạn gác máy.

Đường Mạn nhìn đồng hồ, 10h30 tối.

Cho rằng vẫn có thể sống chung với Lý Văn Khải như trước đây, nhưng sai rồi, hoàn toàn sai rồi, Đường Mạn không dám gọi điện thoại cho anh, mà anh và cô lại có thể giận dỗi nhau như hai đứa trẻ, lúc giận, hai người đều không điện thoại cho đối phương. Ước chừng cũng một tuần rồi, Đường Mạn rất muốn nghe anh trách mắng mình vài câu, nhưng không có, cô lại có chút không vui, tưởng tượng ra một đứa trẻ đang khóc nháo một chút, cho đến một tuần sau.

Ở lối đi nhỏ của nhà hàng, cô chạm mặt với Lý Văn Khải.

Trời đất ơi.

Vừa nhìn thấy cô, Lý Văn Khải đột nhiên bước chậm lại, xung quanh không có ai, anh chỉ lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt chuyên chú như vậy. Đường Mạn trợn mắt há hốc mồm không nói câu nào, chẳng qua, cô thấy rõ ràng trong đồng tử của anh, nội trong vài giây bỗng nhiên giãn rộng ra, trong mắt anh gần như không có thứ gì cả, chỉ có bóng dáng của cô. Cô tưởng bản thân cường điệu, nhưng không phải, tuyệt đối không phải, thật sự là nội trong một giây, anh đã xảy ra một chút biến hóa, viền ngoài của mắt là một màu rất nhạt, trong của trong suốt, viền trong mắt lại thâm sâu đen láy, khoảnh khắc đó, họ trao nhau cái nhìn chăm chú, không nói một câu.

Bỗng nhiên Đường Mạn rất muốn khóc, cô đã vô cùng giận dỗi, lại muốn mắng anh một trận tới bời, nhưng vừa mới hé răng, nỗi thống khổ liền tràn ra khiến miệng ngậm chặt lại.

Trời ơi, cần phải đầu gối, đây là chuyện gì thế này? Cô muốn mắng anh, kết quả lại bị sự xấu hổ tấn công, cô suýt cần gối tự vẫn.

Cô đau đến nỗi xém rơi nước mắt.

Lý Văn Khải lướt qua người cô, anh thở dài. Đường Mạn nghe thấy anh nói, “Cái đó, chữ trên bảng thông báo là em viết đúng không?”

“Đúng vậy.”

Anh nói với cô: “Nhiều lỗi chính tả lắm.”

Sau đó anh lướt qua cô, đi mất, đi thẳng đến văn phòng ông chủ. Anh đến tìm ông chủ sao.

Đường Mạn tức giận muốn khóc.

Bất thành linh, Đường Mạn gọi anh lại, “Chờ một lát.” Khi anh đứng lại, cô nói: “Em muốn mời anh dùng cơm, có thể không?”

Anh quay đầu lại, “Từ thứ hai đến thứ tư, anh đều có hẹn, chỉ có thứ năm là rảnh.”

Đường Mạn nhìn vào mắt anh, “Không được, em muốn thứ tư.”

Anh hơi lo lắng, cuối cùng trả lời, “Được, vậy thì thứ tư.”

Bởi vì thứ tư là sinh nhật của Đường Mạn.

Hai ngày sau là thứ tư, Đường Mạn thiếu chút nữa chết chìm trong những suy nghĩ lung tung của mình, sinh nhật năm ngoái, cô và Trương Khải Hiên đứng lúc nảy sinh mâu thuẫn, cô mất con, nằm trong bệnh viện, nỗi bi thương to lớn khiến cô không tài nào nhớ đến sinh nhật của mình, còn Trương Khải Hiên, anh cũng không nhớ.

Một năm trôi qua.

Điện thoại vang lên, Lý Văn Khải đến đón cô rất đúng giờ.

Khi cô xuất hiện trong tầm mắt của anh, rất đẹp.

Một cô gái có nhan sắc bình thường, khi trang điểm tinh tế lên, cũng xinh đẹp vạn phần. Hôm nay quả thật Đường Mạn rất đẹp, tóc xoăn nhẹ được nhuộm màu tím anh đào rất mốt, đánh phấn mắt màu tử đinh hương, son môi bóng màu hồng sẫm, anh mỉm cười.

Đường Mạn hỏi, “Em ngang ngược gán cho anh một cuộc hẹn, sẽ không làm anh thiệt hại gì chứ.”

Anh mỉm cười, nói: “Sinh nhật vui vẻ, Đường Mạn.”

Đường Mạn lập tức cảm động, hóa ra, anh biết hôm nay là sinh nhật của cô.

Cùng lúc đó, Trương Khải Hiên đang ngồi trên giường bệnh, y tá vội đến lấy nhiệt kế của anh, anh hỏi y tá: “Đêm nay tôi có thể về nhà được không? Tôi sẽ ký đơn xin phép.”

“Không được, trừ phi đích thân chủ nhiệm phê duyệt.”

Trương Khải Hiên không biết làm sao.

Y tá đi rồi, cửa phòng bệnh lại bị mở ra, Từ Mạn thon thả đi vào, Trương Khải Hiên lập tức nhướng mày ra vẻ tươi cười, mấy hôm nay, hai người từng tiếp xúc không ít, thậm chí khi Từ Mạn biểu diễn còn tặng vé cho anh, anh cũng đến xem hai lần.

Đợi y tá đi khỏi, Từ Mạn lập mưu: “Chi bằng, chúng ta lén trốn đi?”

“Thật sự anh chỉ bị cảm nhẹ thôi, bác sĩ không nên giữ anh lại theo dõi.”

“Bác sĩ lo lắng cho anh, dù sao anh cũng đã làm một cuộc phẫu thuật lớn như vậy, mới khỏe lại chưa đầy 9 tháng, thời kỳ dưỡng bệnh thông thường là một năm.”

Trương Khải Hiên không thể đợi được, anh chụp lấy áo khoác, “Đi, chúng ta trốn thôi.”

Hai người nhẹ nhàng chuẩn ra ngoài như đặc công, sau khi ra khỏi bệnh viện, Từ Mạn lái xe, chạy ngang qua một tiệm bánh ngọt, Trương Khải Hiên bảo dừng lại, chọn tới chọn lui, anh chọn được một chiếc bánh kem ở trong đó. Từ Mạn tò mò: “Hôm nay là sinh nhật ai vậy, sao phải mua bánh kem?”

Ánh mắt Trương Khải Hiên rơi vào bên cạnh, vẻ mặt như nước cam trộn lẫn nhiều màu sắc khác, có ngọt ngào có cay đắng, anh mới nói với cô: “Hôm nay là sinh nhật vợ anh.”

Đường Mạn, trong lòng anh lẩm bẩm, “Anh biết bây giờ em đang ở Thượng Hải, bây giờ em đang làm gì?”

Anh ngẫm hạ quyết tâm, sau khi xuất viện, sẽ đến Thượng Hải, anh không đợi nổi nữa rồi, anh muốn đích thân đến đón cô về nhà.

Anh vẫn không từ bỏ ý định phái người đến Thượng Hải tìm Đường Mạn, cuối cùng người của nhóm thứ 3 nói với anh, “Chúng tôi tra ta được tin tức của chị Trương, chị ấy đang ở Thượng Hải, làm việc trong một nhà hàng cơm Tây.”

Lý Văn Khải và Đường Mạn cùng ngồi trong một nhà hàng, phục vụ dọn thức ăn được trình bày tinh xảo lên cho họ.

Từ trong túi, anh lấy ra một hộp trang sức nho nhỏ, đặt ở trước mặt Đường Mạn: “Tặng em quà sinh nhật.”

Đường Mạn ngượng ngùng, “Đôi lúc em thật sự rất khâm phục anh, anh bận trăm công ngàn việc, thế mà vẫn nhớ sinh nhật của em.”

Tuy rằng lời nói này là lời xã giao của cô, nhưng thật ra trong lòng cũng rất đặc ý.

Quả nhiên, anh không khách sáo nói, “Vì để nhìn vẻ xinh đẹp của em.”

Đường Mạn nhất thời giận dỗi. “Anh muốn em nhận hay không nhận hả?”

Anh cười ha ha, “Anh đã hơn 30 tuổi rồi, ngày ngày phải nghiêm trang đối mặt với một đám đàn ông thối, ngay cả em cũng không cho phép anh ở trước mặt em cười hi hi ha ha một hồi hay sao?”

Đường Mạn cũng không giận nữa, biết anh chỉ nói bằng quơ thôi.

Tầm mắt cô chuyển đến hộp trang sức, vội mở ra, bên trong chiếc hộp nhung màu lam là một sợi dây chuyền bạch kim được chế tác rất tinh xảo, mặt dây chuyền là hai con cá heo đang nhảy lên, miệng của đôi cá heo vừa vạm hôn nhau, trên đó được đính một viên kim cương nhỏ.

Xem ra anh rất phí tâm.

Cô nói: “Em rất thích.” Rồi lại có hơi e thẹn, “Anh nhìn em giống trẻ con không, nhận được quà, ngay cả một chút dè dặt cũng không có, hư vinh đến nỗi tay chân luống cuống.”

Anh chỉ cười.

Đường Mạn hỏi anh: “Hiện giờ, tổng giám đốc hành chính khu vực Trung Quốc đã về hưu chưa?”

“Trước mặt vẫn chưa, nhưng ngày rời khỏi cương vị công tác đã xác định rồi, bây giờ chính là thời điểm sống mái giữa các lãnh đạo cấp cao kịch liệt nhất, tin tức của tổng bộ bên Mỹ lại phong tỏa rất nghiêm ngặt, điều kiện của những người cạnh tranh đều tương đương nhau, cho nên anh cũng rất khổ tâm liều mạng.”

Đường Mạn chỉ tức giận thay anh, “Em tin tưởng anh, anh nhất định sẽ thành công.”

“Đường Mạn, bây giờ cạnh tranh vị trí này cũng giống như cạnh tranh tổng thống vậy, ai ai cũng hóa trang lên sàn diễn, xuất hết các chiêu, cho nên không dễ dàng đâu.” Anh lại vô cùng bí ẩn trêu chọc cô: “Anh có một ưu thế lớn hơn ba người cạnh tranh khác, em đoán xem là gì?”

Cô không hiểu lắm, “Là gì vậy?”

Khóe môi của Lý Văn Khải tràn ra một nụ cười vừa ranh mãnh vừa đùa cợt: “Anh không có nhiều tai tiếng như họ.”

Đường Mạn lập tức cười ồ, cô không cố ý bới móc đời tư người khác. Chẳng qua cô chỉ nghĩ, lặng lẽ tự hỏi vô số lần, một người đàn ông bình thường, không lẽ có thể thật sự kiềm chế bản thân như vậy? Anh ly hôn cũng đã 2 năm rồi, vậy thì, lúc anh ham muốn chẳng lẽ lại dùng phương pháp nguyên thủy nhất để giải quyết?

Không không không, không thể có suy nghĩ vô sỉ như vậy được.

Bất chợt, Đường Mạn có cảm giác anh và cô rất giống nhau, đều mang tâm sự, cứ suy nghĩ lung tung, bữa cơm này tẻ nhạt vô vị, thật sự cả hai đều có chút thất thường, kết quả của vấn đề đặt ra cũng hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Đợi khi anh vào nhà vệ sinh quay lại, cô lại hỏi: “Ngài Lý Văn Khải, có phải vừa rồi ngài mượn có đi gọi điện thoại để lặt lẽ thanh toán tiền hay không?”

“Đúng vậy.”

“Em nói em mời anh ăn cơm mà, sao lại lại có thể tự làm chủ như vậy.”

“Không phải, đây chỉ là thói quen trả tiền khi hẹn hò với một cô gái mà không muốn cô ấy phải bỏ tiền ra thôi.”

Trên mặt Đường Mạn lộ vẻ không vui, người đàn ông này thật là.

Anh lập tức đến lấy lòng cô, “Nếu em muốn mời lại anh, chỉ bằng cuối tuần đến nhà anh đi, nhân tiện nấu mấy món cho anh ăn.”

Đường Mạn cũng hết cách, cô gơ quyển tạp chí trong tay lên, “Trong này có một bài khảo sát chơi rất vui, anh làm trước đi, đợi em quay lại.”

Lý Văn Khải chỉ nghĩ cô muốn đi vệ sinh, anh nhận lấy quyển tạp chí trong tay cô. Một trang ở trên đó là đáp án của Đường Mạn.

- Người tôn trọng nhất?

Chính là tôi.

- Người nhút nhát nhất?

Cũng chính là tôi.

- Câu thường nói nhất?

Mấy giờ rồi?

- Chuyện hy vọng nhất?

Khi đi dạo cửa hàng bách hóa, bộ quần áo nào cũng giảm giá.

- Chuyện khiến tâm trạng bạn không tốt?

Đi cửa hàng bách hóa thì phát hiện ra bộ nào cũng không giảm giá.

- Hành động thích nhất?

Lên giường, à, là lên giường đi ngủ.

- Hành động không thích nhất?

Khi từ trong WC đi ra, có người hỏi, ăn cơm không? Thật muốn đánh hấn.

- Chuyện hy vọng được nhìn thấy nhất?

Tiền lương tăng lên, giá phòng hạ xuống.

- Chuyện không mong muốn nhất?

Tiền lương giảm, giá phòng tăng cao.

- Điểm khác biệt giữa bạn và những người khác?

Khi người khác dám dùng tiếng Ấn Độ để mắng tôi, tôi sẽ dùng tiếng Ả Rập để đánh trả lại người đó đến không ngóc mặt lên nổi. Tôi còn biết sửa đèn chân không bị hư, má Tang ở dưới lầu nếu dám nói tôi ba xạo, tôi sẽ trả đũa bà ta đến không còn manh giáp.

- Bạn theo chủ nghĩa tình yêu trong Phi Thành Vật Liều à (1)?

(1) tên 1 bộ phim và cũng là 1 chương trình trên đài Hồ Nam, nghĩa của “Phi thành vật liễu” chính là nếu không có thành ý thì đừng đến quấy rầy, tức là trong ty, nếu không nghiêm túc thì đừng đến trêu chọc tôi.

Chương trình này tôi chưa xem.

- Người khác phải thích nhất?

Lý Văn Khải.

Lý Văn Khải đột ngột đóng quyển tạp chí lại, Đường Mạn điền tùy tiện câu hỏi khảo sát, trái tim anh lại đập loạn nhịp, câu cuối cùng, người khác phải thích nhất, Lý Văn Khải.

Anh cảm thấy trong lòng hốt hoảng, nhanh chóng chụp ly nước trên bàn, uống hết toàn bộ ly nước đá đó.

Lúc này mới phát hiện, hình như cô đi cũng lâu rồi, anh vô cùng nghi ngờ, không ngừng nhìn về hướng nhà vệ sinh, cảm thấy như vậy thì bất lịch sự quá, nhưng gọi điện lại cảm thấy không thích hợp, đang ở thế khó xử, có người phục vụ tiến lại.

“Chào anh.” Cô ấy lễ phép giao cho anh một mảnh giấy màu hồng được gấp làm bốn, “Cô gái vừa rồi để lại cho anh.”

Anh buồn bực, Đường Mạn để lại ư, cô ấy đi đâu rồi?

Mở mảnh giấy kia ra, một tấm thẻ rút xuống, anh nghi ngờ lật lên xem, là thẻ mở cửa phòng ư?

Thẻ mở cửa phòng trong một khách sạn cách đó không xa sao?

69. Q.2 - Chương 17

Trương Khải Hiên và Từ Mạn ngồi ở một chỗ yên lặng giữa sườn núi, Từ Mạn thấp nền trên bánh sinh nhật, uống một chút rượu với anh.

Cô khuyên anh: “Anh Khải Hiên, đừng uống nhiều rượu quá, em kéo anh ra đây là muốn nói chuyện phiếm với anh, thực sự là em không thể mang một con sâu rượu trở về đâu.”

Anh cười ha ha, “Cho nên anh đã chuẩn bị sẵn rồi, anh không lái xe ra, cũng không cho em uống rượu, em làm tài xế là được mà.”

Trương Khải Hiên nhìn ly rượu trống không của mình, anh đưa tay qua lấy chai rượu vang, Từ Mạn mất hứng giật chai rượu giấu ở sau lưng, “Đừng uống nữa, sức khỏe của anh vẫn chưa hồi phục hoàn toàn mà.”

Anh vẫn muốn uống, Từ Mạn vẫn kiên quyết ôm chặt chai rượu, mặc anh ba hoa lấy lòng cũng không cho, Trương Khải Hiên đành chịu, “Công chúa, cho anh đi.”

“Được thôi, anh khen em đi, khen đến khi nào em hết giận thì sẽ cho anh.”

Trương Khải Hiên nghiêng đầu, nhìn trái nhìn phải cô, nhìn ra vẻ rất hứng thú, sau đó anh cười, đưa tay ra vỗ vai cô, cười ha ha nói, “Ừ, khen em, Tiểu Mạn, em rất xinh đẹp, đáng yêu, miệng mồm lạnh lợi, thông minh dễ thương, như vậy được chưa?”

Từ Mạn bĩu môi bất mãn, “Trước kia khen vợ, anh cũng khen như vậy sao?”

Trương Khải Hiên run rẩy một chút, anh nhớ ra gì đó, cup mắt xuống, giọng nói cũng chua chát như vị của quả hồng khô, “Không, thực ra anh chưa từng khen cô ấy.”

Anh cảm thấy khó khăn, “Thật sự là, anh chưa từng khen cô ấy.”

Nói xong lời này, anh khổ sở đến nỗi không nói thêm gì nữa.

Từ Mạn sinh lòng trắc ẩn, cô nhìn chai rượu trước ngực, cuối cùng cũng mềm lòng, đưa rượu cho anh.

Trương Khải Hiên không nén được sự chua xót, “Tiểu Mạn.”

Từ Mạn “ạ” một tiếng, Trương Khải Hiên cười khổ, “Tiểu Mạn, em tốt bụng thật.”

Cô lắc đầu, “Anh Khải Hiên, chừng nào anh mới đi Thượng Hải?”

“Vài ngày nữa xuất viện thì đi.”

Từ Mạn nhú mày, trong giọng nói không hề tiết chế sự bất mãn, “Anh Khải Hiên, theo em thấy, vợ anh căn bản là không thương anh, bây giờ chị ấy đi cũng được hơn 8 tháng rồi, ngay cả một cuộc gọi cũng không có, nếu trong lòng chị ấy có anh, làm sao có thể nhẫn tâm như thế được chứ? Khi anh ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, vốn dĩ là chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, chị ấy bỏ lại người chồng bệnh tật để ra đi, đây gọi là vợ chồng sao? Dì trách mắng chị ấy, nhưng dì là bậc trưởng bối, phận dâu con sao dám cãi lại trưởng bối chứ? Chị ấy quá ích kỷ, rất không có trách nhiệm.”

Trương Khải Hiên tức giận, “Em hiểu cô ấy được bao nhiêu?” Anh vô cùng không vui, thậm chí sau đó còn hối hận tại sao lại nói chuyện của mình và Đường Mạn cho cô gái này biết chứ? Không tìm được tri âm thì bản thân lại gây ngố đến vậy sao, kết quả lại nói hồ đồ với một con gà không có đầu óc, con gà này còn hăng giọng ta đây, tự mình là một tri kỷ nữa chứ.

Anh không nói nữa, chỉ lo uống rượu một mình.

Từ Mạn phát hiện bản thân cũng quá nhiều, cô cũng cảm thấy xấu hổ, dứt khoát im lặng, để mặc anh uống hết ly này đến ly khác.

Nếu không phải đột nhiên bị cảm cúm dẫn đến viêm phổi, bị ép buộc nằm viện quan sát, hiện tại anh đã sớm bay đến Thượng Hải tìm Đường Mạn.

Người được phái đi tìm Đường Mạn báo với anh, bây giờ Đường Mạn đang làm việc trong một nhà hàng cơm Tây ở Thượng Hải, đã thăng đến chức quản lý. Lúc ấy anh mừng như điên, muốn lập tức gọi điện thoại cho cô, Chu Duyệt lại khuyên anh, “Khải Hiên, chú cũng biết tính tình của Đường Mạn mà, 8 tháng em ấy không điện thoại về nhà, có thể thấy được em ấy còn giận chú, vẫn còn căm hận nhà họ Trương. Nếu bây giờ chú gọi điện thoại cho em ấy, lỡ như không làm rõ tình hình, trong cơn tức giận em ấy cúp điện thoại của chú rồi lại mất tích, đó không phải là kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ sao, chú nhẫn nại một chút, dù sao chú cũng đã biết tin tức của em ấy rồi, đợi khi chú đích thân đến Thượng Hải tìm, nói không chừng em ấy có thể quay về với chú.”

Anh đành chờ đợi thôi.

Chu Duyệt cũng âm thầm lo lắng, cô nghĩ đến cái gì đó, “Khải Hiên, Đường Mạn không phải đi một mình đâu, là người họ Lý kia dẫn em ấy đi, thời gian dài như vậy người đó vẫn chăm sóc em ấy, lỡ như em ấy.”

Trương Khải Hiên quả quyết, “Không đâu, cô ấy vẫn còn yêu em, sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ đâu.”

Chu Duyệt phân vân, “Nếu em ấy thực sự không chịu quay về, muốn ly hôn với chú thì phải làm sao đây?”

Trương Khải Hiên cũng mâu thuẫn, đúng vậy, 8 tháng rồi không có tin tức của Đường Mạn, trước kia cô thương anh, nhưng anh lại không dành cho cô bao nhiêu yêu thương, bây giờ cô phiêu bạt tha hương, người đàn ông tên Lý Văn Khải đó lại kè kè bên cô như ruồi bọ, ân cần như con đũa hút máu, nếu Đường Mạn bị hấn làm cho rung động, ly hôn với mình, làm sao đây?

Chu Duyệt khuyên anh: “Khải Hiên, nếu chú gặp Đường Mạn, nhớ kỹ một chuyện, cái gì chú cũng phải nghe em ấy, cho dù em ấy muốn ly hôn với chú, chú cũng hãy tạm thời đồng ý. Dẫn được em ấy về, tất cả chúng ta cùng nhau khuyên, Đường Mạn hay mềm lòng lắm, chị không tin em ấy thật sự không còn một chút tình cảm nào đối với chú.”

Anh gật đầu, đúng, dẫn cô ấy về, hơn nữa, trong lòng anh cũng mừng thầm, bởi vì người phái đi tìm Đường Mạn nói với anh: “Tuy rằng chỗ ở của chị Trương và nhà họ Lý rất gần, nhưng chị ấy không ở chung với Lý Văn Khải.” Điều này khiến lòng anh vui sướng, Đường Mạn vẫn là bảo bối của anh, tưởng tượng đến đây,

trong lòng anh không nén được sự xúc động, dẫn cô về, cho dù khiến anh phải giẫm nát sĩ diện dưới chân, cho dù giam cầm cô mãi bên cạnh mình, anh cũng muốn mang cô về, một ngày, hay ngày, cô cũng sẽ tha thứ cho anh.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt anh lại lộ ra nụ cười tươi rói, một ngụm uống hết toàn bộ rượu trong ly.

Người thường xuyên uống rượu sẽ có một chút tửu lượng, một khi ngừng lại, gan không thích ứng, lúc này tửu lượng cũng sẽ giảm sút mấy phần, trong lòng anh có nỗi buồn, càng đau khổ càng nhanh say.

Từ Mạn hết cách với anh, trong lòng là từng tiếng tim đập thê lương. Một đêm lãng mạn như vậy, cô lại ngồi đây nghe chồng của người khác kể về tình yêu của anh ta, đây được gọi là gì vậy? Cô duyên dáng xinh đẹp, vô số người đeo đuổi, biết bao nhiêu người khác phải mong muốn được âu yếm, sao cô lại phải đi cùng với một người đàn ông không thuộc về mình chứ?

Trương Khải Hiên chợt ho khan dữ dội, Từ Mạn hoàn hồn, cuối cùng cũng không biết sợ là gì, giật lấy cái ly, hai người cù cưa giành giật, bất thành lĩnh, mưa lại rơi xuống đầu, hai người bị dính mưa đến ngạc nhiên, sao trời lại mưa vậy.

Từ Mạn nhanh chóng đứng lên, Trương Khải Hiên nặng đầu nên không đứng dậy nổi, Từ Mạn kéo anh lên, hai người nhanh chóng chui vào trong xe.

Men say bắt đầu ngấm, Trương Khải Hiên ngồi phịch xuống ghế phụ, chưa đến hai giây, anh gục đầu ngủ mất.

Từ Mạn vẫn còn tỉnh táo, bên ngoài trời mưa xối xả, ào ào, giữa trời đất hệt như một thế giới mất phương hướng, cô xoay đầu nhìn Trương Khải Hiên, cứ nhìn mãi, cô phát hiện ra trái tim mình như bị hút vào một vùng nước xoáy, đang liều mạng xoay quanh, nhưng bản thân lại không cách nào giãy giụa được.

Cô nghĩ thấy trên người anh có một mùi hương rất đặc biệt, cứ nghĩ là mùi cồn, nhưng không phải, còn có một mùi khác, cô rất thích, không phải mùi nước cạo râu, cũng không phải mùi nước hoa đàn ông hay dùng. Lại thật, trong lòng cô cứ nhộn nhạo khó tả, một loại khao khát từ lòng bàn chân cô bắt đầu lan ra, dần dần tản mát khắp cơ thể, nở đầy toàn thân cô. Cô không nhận được áp mặt vào trán anh, kéo đầu anh dựa vào ngực mình.

Đột nhiên cô có một cảm giác rất căm phẫn thậm chí là rất ghen ghét, Đường Mạn, cô gái này có gì tốt? Cô đã xem qua ảnh chụp của cô ta, cũng trẻ đẹp, nhưng tuyệt đối không phải đẹp lộng lẫy gì, cái buồn nôn nhất chính là cô ta có một đôi mắt ra vẻ vô tội, tràn đầy sức sống, nhìn chăm chăm vào người khác, như giả vờ thanh khiết, có thể chính là điểm này của cô ta đã làm rung động Trương Khải Hiên. Gia thế của cô ta cũng kém, chỉ là một sinh viên bình thường, muốn cái gì cũng không được, thì dựa vào cái gì để bước vào nhà giàu sang chứ, dựa vào cái gì có thể xứng với Khải Hiên chứ? Nghĩ đến đây, Từ Mạn cảm thấy rất oán giận, anh Khải Hiên xuất sắc của cô, hoàng tử ưu tú của cô làm sao lại bị một con hồ ly tinh cám dỗ mất rồi?

Trên mặt Từ Mạn lộ ra một nụ cười ngây ngốc, cô giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt mặt của Trương Khải Hiên, “Khải Hiên.” Cô cúi đầu, dùng lưỡi liếm chớp mũi của anh.

Trong hơi thở của anh toàn mùi rượu, nhưng mà cô hèn mọn thích ngửi.

“Tiểu Mạn.” Hơi thở ấm nóng của anh vương vấn bên tai cô.

Trong lòng Từ Mạn vui mừng, anh gọi mình sao, cô lên tiếng đáp, “Khải Hiên, em đây.”

Trương Khải Hiên lại gọi: “Tiểu Mạn.” Anh quay đầu qua, môi anh vừa vặn chạm vào môi cô.

Trong lòng Từ Mạn hệt như có luồng điện xẹt qua, cô không kìm lòng nổi cúi đầu xuống, hôn lên môi anh, tuy rằng trong hơi thở của anh toàn là rượu, nhưng cô không quan tâm. Giờ phút này cô chỉ có duy nhất một suy nghĩ, Khải Hiên, cho dù phải dùng cách thức gì, giờ phút này, em hoàn toàn muốn anh, cho dù người trong lòng anh thích không phải là em, em cũng muốn có được anh.

Trương Khải Hiên dường như đang mơ, nụ hôn ngọt ngào quá, là Đường Mạn đã về sao? Anh mở nụ cười, đưa tay ôm lấy cổ cô.

Từ Mạn cúi sát xuống, môi cô khắng khít với môi anh, hô hấp cũng hòa vào nhau, cô tận tình hiến dâng nụ hôn của mình, mà anh, chỉ hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của bản thân.

Trương Khải Hiền đang mơ mơ màng màng, anh có cảm giác mình đang mơ, trong mơ anh thấy Đường Mạn trở về, cô cúi đầu xuống hôn lên môi anh.

Bên ngoài càng lúc càng tối, đèn trong xe cũng tắt.

Đường Mạn nằm trên giường ở khách sạn, cô tắt đèn, trong phòng tối tăm tĩnh mịch, chiếc giường vừa to vừa rộng, bao bọc lấy cô hết như một bông hoa nhỏ nổi bật giữa đám đậu Hòa Lan.

Anh có đến không?

Thật ra, cô cũng rất mong anh đến, cho dù là mặt nào, anh đều là một người đàn ông khiến phụ nữ yên tâm. Sự yêu mến anh dành cho cô, quan tâm tinh tế; sự chiều cố anh dành cho cô, tỉ mỉ chu đáo; tình yêu anh dành cho cô, thâm lặng kín đáo, nếu bản thân cô bây giờ đúng là độc thân, cô tình nguyện theo anh, cho dù anh là nghèo hay giàu.

Đường Mạn chờ mãi, hồi hộp đến độ lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, căng thẳng như có thể nghe được tiếng bước chân của đàn kiến bò ngang qua mặt đất, nếu anh mở cửa ra, như vậy tiếp theo sẽ là gì, sẽ tiến hành như thế nào đây?

Suy nghĩ của cô cứ va chạm quyết liệt, lục phủ ngũ tạng cũng đang đấu tranh dữ dội. Chờ cứ chờ, nhưng mà, trước sau cánh cửa vẫn không mở ra.

Cô nghi ngờ, chẳng lẽ anh không nhận được thẻ phòng cô để lại cho anh? Hay là anh không hiểu ý cô?

Đợi rất lâu, cô lấy điện thoại ra nhìn, sắp nửa đêm rồi. Cô biết, anh sẽ không đến đâu.

Nhưng cô vẫn có chút không vui thêm chút nghi ngờ, nghĩ tới nghĩ lui, cô cố lấy can đảm gọi điện thoại cho anh.

Sau khi chuông reo vài tiếng, Lý Văn Khải nhận điện thoại.

Đường Mạn uất ức, trong giọng điệu có chút dò hỏi, cô nói: “Anh đang ở đâu?”

Trái lại, Lý Văn Khải lại rất tự nhiên: “Chờ mãi em không quay lại, nên anh về trước rồi.”

Cô mở to mắt, không hiểu nổi, “Anh lại có thể về nhà trước ư? Anh, chẳng lẽ anh không nhận được đồ em nhờ phục vụ chuyển lại cho anh sao?”

Lý Văn Khải im lặng một lát, hai người cầm điện thoại, im lặng đến nỗi chỉ nghe hơi thở của đối phương.

Thật lâu sau, Đường Mạn hỏi: “Tại sao lại không đến?”

Anh im lặng khoảng 2 giây, sau đó trả lời: “Bởi vì anh mất bình tĩnh.”

Cô im lặng không nói gì, đột nhiên có cảm giác khổ sở, thương tâm như mặt trời vô cùng lớn vậy.

Trầm tư vài giây, cô gian nan mở miệng: “Thật ra em không hề cao thượng như anh nghĩ đâu, điều anh muốn, chưa chắc không phải điều em muốn.”

Giọng nói của anh mặc dù rất thấp, nhưng vẫn ôn hòa vô cùng: “Em muốn gì vậy? Tiểu Mạn?” Ngược lại, anh cười khê, “Là muốn con người anh hay là muốn cảm giác một lần đây?”

Khuôn mặt Đường Mạn hơi nóng lên.

Anh trả lời thật tự nhiên, “Tiểu Mạn, cái em muốn và cái anh muốn không giống nhau. Cái em muốn là báo đáp một lần, sau đó em sẽ trút bỏ được gánh nặng trong lòng, nhưng anh thì không. Cái anh muốn chính là mỗi sáng sớm đều có thể nhìn thấy khuôn mặt em, nụ cười ngọt ngào của em, mà không phải chỉ nhìn thấy một lần duy nhất vào sáng sớm ngày mai. Cái anh muốn là khi tâm trạng em không tốt, anh sẽ ôm em vào lòng, hôn lên đôi môi em như một lời an ủi, động viên đứa trẻ bị oan ức như em. Khi em bị bệnh, anh có thể ở bên cạnh trông nom em, em không uống thuốc, anh sẽ dỗ dành em, hoặc là nghiêm mặt bắt

em uống thuốc. Cũng như những lúc anh không vui, anh cũng cần em ở bên cạnh anh, an ủi anh, mang cho anh một ly nước ấm, ôm anh từ sau lưng, vuốt tay lên người anh, cúi đầu xuống, dựa vào anh, cái anh muốn là sau này chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc con cái, cùng dắt tay nhau băng qua đường lớn. Cái anh muốn chính là đến khi chúng ta già đi, chúng ta ngồi trên băng ghế dài ở công viên, nhìn hoàng hôn ôn lại từng chút một chuyện yêu đương, đó là cái anh muốn. Tiểu Mạn, những cái đó là cái em từng nghĩ đến sao?”

Đường Mạn giật mình, đột nhiên nước mắt lập tức dâng trào, khiến trước mắt cô tối sầm lại. Một câu cô cũng không nói được, tất cả lời nói êm ái đó của anh giống như đã nghĩ sẵn trong đầu, chỉ là lời nói tự nhiên phát ra từ nội tâm, anh không ngừng thổ lộ với cô, thậm chí còn nghĩ đến tương lai sau này, tình cảm sâu nặng của anh khiến cô vừa cảm thấy rung động tận đáy lòng, lại vừa cảm thấy áy náy vô cùng. Cô biết anh yêu cô, nhưng không nghĩ rằng anh lại muốn lâu dài như vậy, anh yêu cô lại yêu sâu sắc đến vậy, đây là tình yêu mà anh hứa sẽ cho cô cả đời, còn cô, chính xác là cô nghĩ mình chỉ báo đáp một lần thôi.

Cô nhất thời cảm thấy xấu hổ, không kiềm được, cô khóc.

Trong lòng Lý Văn Khải cũng đau đớn không thôi, anh cười khổ, “Tiểu Mạn, anh đã qua cái tuổi lãng mạn, sau khi nói những lời có cánh ấy, anh cũng có chút xấu hổ, em hỏi anh có từng muốn em không, để anh trả lời, anh thật sự rất muốn có được em. Khi em ngủ ở phòng khách, anh lại trần trọc trong phòng ngủ của chính mình, rất nhiều lần anh muốn mình bỏ ổ mở cửa ra, không nói gì mà ôm lấy em, nhưng anh không dám, anh rất sợ mất em, anh sợ em vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh.”

Đường Mạn gần như khóc không thành tiếng, từng giọt từng giọt nước mắt rơi rớt xuống chăn, cô muốn hít một hơi thật sâu cũng không nổi, chỉ có những tiếng nấc nghẹn ngào.

Anh nói: “Cho dù trong lòng em muốn cái gì, ngày mai em muốn thế nào, hãy hứa với anh, em hãy sống thật tốt, đừng bốc hơi khỏi mặt đất, anh sẽ không quấy nhiễu em, cũng sẽ không ép buộc em, nhưng anh sẽ chờ đợi em. Còn có, đừng khóc nữa, anh muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của em.”

Cô khổ sở: “Sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?”

Anh không trả lời cô, chỉ khẽ nói, “Em nghỉ ngơi sớm đi, cục cưng à, sinh nhật vui vẻ nhé, để anh hôn em một cái nào, ngày mai anh phải đi Quảng Đông, đợi anh quay về nhé!”

Không chờ cô nói gì thêm, anh cúp máy.

Đường Mạn cầm điện thoại, khóc đến nỗi ruột gan như đứt ra từng khúc. Ngã nhào lên giường, cô chôn sâu mình trong chăn như một con cua ẩn mình trong cát, cô chìm đắm trong những lời nói ấy, mà bây giờ đã không thể yêu cầu trợ giúp nữa rồi.

Xin lỗi anh, cô vừa khóc vừa nói với bản thân, em biết anh yêu em, nhưng tuyệt đối không ngờ anh lại muốn lâu dài như vậy.

Đêm nay, cô hoàn toàn mất ngủ. Suy nghĩ mãi từng chút một khoảng thời gian cô và anh sống cùng nhau, suy nghĩ càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng cô cũng hiểu ra một chuyện, hóa ra, bất chợt tình yêu đã nảy mầm bén rễ thật sâu ở trong lòng cô, vô hình trung anh đã chiếm cứ lấy trái tim cô, cuối cùng cô không thoát khỏi anh được, cô yêu anh, nếu với Trương Khải Hiên là tình yêu nồng cháy mãnh liệt, như vậy đối với anh chính là chân tình nảy sinh lâu ngày.

Hóa ra, cô cũng yêu anh.

Sáng sớm, cô mở mắt ra, kéo rèm, đám sương mù ẩn hiện bên ngoài, tất cả cảnh vật đều mơ hồ, nhưng cô lại vui vẻ, bởi vì cô đã cởi mở được nỗi lòng.

Cô cầm sợi dây chuyền Lý Văn Khải tặng cô, vuốt ve đôi cá heo đang hôn nhau trên đó, cô khẽ nói: “Anh đợi em nhé! Em nhất định phải chính miệng nói với anh, em yêu anh.”

Lý Văn Khải đến công ty từ rất sớm, anh thu dọn qua loa văn kiện trên bàn, nhìn qua một lượt không bỏ sót thứ gì, lúc này mới chuẩn bị rời đi, hôm nay phải đi công tác.

Điện thoại báo có tin nhắn mới.

“Trong tiểu thuyết Mật Mã Da Vinci có một dãy số thần bí xuất hiện xuyên suốt, thứ tự là: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, ..., xin hỏi con số thứ tám là bao nhiêu? Nếu anh đáp đúng, em sẽ lập tức xuất hiện trước mặt anh.”

Anh nhìn dãy số trước mặt, cân nhắc một lượt, lập tức nghĩ ra, trả lời cho cô: 21.

Anh cảm khái, tình yêu cũng giống như sự tra tấn của câu đố vậy, vừa giống như bị thu hút bởi một kho tàng thần bí, khiến người ta phải mê muội, không thể tự thoát ra.

Anh đóng cửa phòng làm việc lại, bước vào thang máy.

Thang máy đi xuống dưới, anh cầm điện thoại, muốn gọi lại thôi.

Nếu anh trả lời đúng, em sẽ lập tức xuất hiện trước mặt anh, anh nhìn thang máy đi xuống từng tầng một, nếu em thật sự xuất hiện, anh phải nói gì đây?

Anh lại an ủi chính mình, đừng nên suy nghĩ vớ vẩn, cũng đừng mất lòng tin quá nhiều, nhưng mà, không có hy vọng sẽ không thất vọng, anh không thể không ảo tưởng.

Cửa thang máy mở, anh vừa định bước ra đột nhiên cảm thấy ngây dại, hết như quả cầu treo lơ lửng trên bầu trời, Đường Mạn sao lại đứng trước cửa thang máy thế này?

Đường Mạn cũng vô ngực, đứng trước cửa thang máy, cũng đang có vẻ như muốn bước vào, cửa thang máy chợt mở ra, anh từ trên trời rơi xuống, làm cô nhất thời cũng ngây dại.

Hai người đều bị sự xuất hiện đột ngột của đối phương làm hết hồn, rõ ràng đã chuẩn bị rất nhiều lời để nói, nhưng bỗng nhiên gặp được người trong lòng muốn gặp, khi nhìn thấy rõ ràng, có thể chạm tay vào, hai người đều dờ dẩn.

Cửa thang máy sắp đóng lại, anh thoáng có phản ứng, một phen kéo cô vào bên trong.

Đường Mạn rút nước mắt, cô nói: “Xin lỗi.”

Anh lại càng hoảng hốt.

Trong lòng Đường Mạn xót xa không nói thành lời, nhưng cô lại nghe thấy rõ từng chữ thoát ra khỏi miệng mình: “Em yêu anh.”

Tay anh lập tức run lên.

Viễn mắt Đường Mạn ửng đỏ, nhưng lại nói vô cùng lưu loát, “Con người anh, làm việc vô cùng quyết đoán, chú ý phương pháp, đôi lúc thậm chí khiến người khác cảm thấy vô lý. Anh phân biệt công tư rõ ràng, rộng rãi khen thưởng, trong công ty anh có thể động viên tích cực của mọi người, anh làm chuyện gì cũng rất thành thực, hình như không có gì làm khó được anh. Trước kia, em cảm thấy tình cảm em dành cho anh chỉ đơn thuần là kính trọng và yêu mến, cũng giống như thầy giáo mỹ thuật mà em thích hồi học trung học, cảm giác thích này không có liên quan gì đến tình yêu. Nhưng không phải, em bỗng phát hiện ra, anh đã mê hoặc em rồi, em càng ngày càng muốn dây dưa với anh, anh nói xem con người anh có phải là rất đáng ghét hay không?”

Anh có hơi cảm động, không cách nào lên tiếng.

Đường Mạn khóc, “Xin lỗi anh, thật sự xin lỗi anh. Mãi cho đến bây giờ em mới hiểu được cảm giác của chính mình. Hóa ra em đã yêu anh từ lâu rồi, tại sao em lại không nói với anh, bởi vì em thật sự rất sợ, em cảm thấy mình không xứng đáng với anh, bởi vì em vẫn còn là vợ của Trương Khải Hiên. Trong lòng em có vô vàn cái lỗ như đang mĩa mai em, lỗ như Trương Khải Hiên đến tìm em, lỗ như dì Thạch cương quyết phản đối chuyện chúng ta sống cùng nhau, lỗ như anh bất chợt phát hiện ra, em chỉ là một người có nhiều tật xấu, không đáng để anh yêu, lỗ như anh không yêu em nhiều như anh đã nghĩ...” Cô khóc không thành tiếng.

Anh xúc động, đưa tay ra ôm lấy cô, “Cô ngốc ạ, không có nhiều cái lỗ như vậy đâu.”

Cô vẫn khóc, “Nhưng mà, nhưng mà em làm thế này, có phải rất không biết xấu hổ?” Cô xấu hổ nâng khuôn mặt đầy nước mắt hỏi anh: “Em vẫn còn là vợ của người khác vậy mà lại cảm dỗ anh.”

Lý Văn Khải cúi đầu xuống, dùng ngón tay lau đi giọt nước mắt đọng trên mi cô, “Được rồi, cô ngốc, đây không phải là lỗi của em, là anh, anh không thể kiểm chế được mình.”

Đường Mạn nghiêng đầu tựa vào ngực anh.

Hai người ôm chặt lấy nhau, cho đến khi thang máy mở ra, người bước vào hét lên kinh ngạc, “Tổng giám đốc Lý?”

Đường Mạn nhanh chóng buông ra, là đồng nghiệp của Lý Văn Khải, anh cũng vô cùng bối rối, đối diện với ánh mắt vừa hoảng hốt vừa kinh ngạc lại lúng túng của đồng nghiệp, anh cuống quýt kéo Đường Mạn ra ngoài.

Tài xế đã sớm đỗ xe trước toà nhà công ty.

Sau khi lên xe, anh vẫn ôm chặt Đường Mạn trong lòng, Đường Mạn cũng tựa vào anh, nhớ đến mấy ngày tiếp theo sẽ không gặp anh, trong lòng cô vô cùng không muốn.

Anh hôn lên trán cô, khẽ nói với cô: “Anh đúng là kẻ tiểu nhân. Đêm qua anh đã lãng phí một đêm quý báu, sớm biết em không thể chờ đợi được nữa như vậy, lẽ ra anh không nên cố làm ra vẻ đạo đức giả.”

Mặt Đường Mạn đỏ hồng như quả bóng, nhưng trong lòng cũng tràn trề hạnh phúc.

Cô đặt tay mình trong tay anh, nghiêm túc nói với anh: “Em yêu anh.”

Trên môi Lý Văn Khải nở nụ cười, một nụ cười vô cùng thỏa mãn và hạnh phúc.

“Đường Mạn.” Anh tự nhủ với lòng: “Đợi anh về nhé, anh nhất định sẽ xử lý ổn thỏa chuyện của mình, giao phó cho em một người tốt nhất.”

70. Q.2 - Chương 18

Đồng nghiệp giao điện thoại di động cho Đường Mạn, “Quản lý Đường, điện thoại của chị để trên bồn rửa tay ở nhà bếp.”

Cô nhanh chóng nhận lấy, thấy trên đó có hai tin nhắn mới.

“Chủ ngữ, động từ, tính từ.”

Đường Mạn mỉm cười, thật ra trong ấn tượng của cô, cảm giác rằng Lý Văn Khải không phải là một người thích dùng lời ngon tiếng ngọt, bất quá, đôi lúc khi hai người chơi trò đố chữ này vẫn thường đùa để điều tiết không khí, dù sao anh cũng lớn hơn cô 10 tuổi, anh biết phụ nữ thích cảm giác được yêu, cũng biết làm sao để yêu thương phụ nữ, cho nên một câu đơn giản bình thường có thể làm cho lòng cô có cảm giác ấm áp.

Cô suy nghĩ một lúc, trả lời, “Anh, nhớ, em, vô cùng vô tận.”

Gửi tin nhắn cho anh:

Cô: Chúng ta quen nhau đã 10 tháng rồi sao?

Anh: Cách “thập niên” Trần Dịch Tấn còn rất xa.

Cô: Thật ra em rất nhớ anh và rất muốn nhìn thấy anh.

Anh: Cách lần nói chuyện trước của chúng ta mới có 9 tiếng đồng hồ.

Cô: Đôi lúc anh gọi em là cô ngốc, thật ra em nghe xong thì rất vui vẻ, liền mỉm cười ngây ngô như một con ngốc vậy.

Anh: Đừng cười lớn quá, bởi vì em có một cái răng không thể gặp gió.

Cô: Em biết anh bận rộn.

Anh: Em nhớ mang theo ô (dù) là được rồi, nghe nói hôm nay và ngày mai đều có mưa.

Cô: Chúng ta rồi cũng già đi.

Anh: Già đi rồi em sẽ biết cái gì là bất đắc dĩ.

Cô: Anh muốn bảo em phải cố gắng thật tốt, em rất nghe lời đó.

Anh: Thật ra thì người không tim không phổi như em mà nghe lời là tốt rồi.

Cô: Lời anh nói em sẽ nhớ kỹ, làm việc cho tốt, ăn cơm đúng giờ, lúc đến kỳ, không được ăn cay và lạnh, cũng không được ăn nấm mèo.

Anh: Anh cũng không nhớ nữa.

Cô: Ôi, qua hôm nay, lại qua một ngày.

Anh: Chao ôi, qua một giờ, lại là qua một giờ.

Cô: Cùng nhau ăn cơm, tán gẫu, tâm sự, có thể chứng minh được gì đây?

Anh: Mạng sống tùy thuộc vào vận động.

Cô: Thật ra em rất vô lương tâm.

Anh: Thật ra anh cũng không phải đồ gì tốt.

Đường Mạn khép điện thoại lại, mới gửi xong một tin nhắn, lại không nhịn nổi muốn gửi thêm cho anh vài tin nữa, thật muốn giờ phút này anh đang ở bên cạnh cô, thậm chí cô hơi hối hận, sớm biết sẽ để tùy anh rồi, để anh gọi điện thoại cho ông chủ xin cho cô nghỉ phép, cô tình nguyện đi với anh, cho dù là, mặt cô đỏ ửng, cả ngày không rời, cả đêm quần lầy anh.

Lý Văn Khải đi công tác mấy ngày, chưa đến hai ngày mà làm sao lại có cảm giác lâu như hai tuần vậy, cô thở ra, còn vài ngày nữa anh mới về, gần như cô nhớ đến nỗi không chờ kịp mấy ngày nữa mới có thể gặp anh.

Nhưng mà, chuyện khiến cô bất ngờ lập tức kéo đến liên tục.

Sau khi tan ca về nhà, cô mở hộp mail đã lâu rồi không sử dụng, kinh ngạc nhìn thấy mấy cái email.

Harao Kazuki.

Là anh ta? Đường Mạn cảm thấy khá bất ngờ, người đàn ông Nhật này lại có thể còn nhớ cô để gửi mail cho cô. Nhớ lại sau khi anh ta quay về Nhật rồi vẫn gửi cho cô vài cái mail, sau đó cô lại yêu đương với Trương Khải Hiên rồi kết hôn chớp nhoáng, cô theo lễ thông báo cho anh ta tin tức này, anh ta bất đắc dĩ chúc phúc, “Đường Mạn, tôi vốn có đầy đủ lòng tin để theo đuổi em, Trương Khải Hiên là người làm mối cho tôi, kết quả cuối cùng tôi lại là người mai mối cho hai người, ôi, cuộc đời thật sự rất trớ trêu.”

Cô mở từng cái mail ra xem, cái gần nhất là vào nửa tháng trước.

“Đường Mạn, em có khỏe không? Tuy rằng em đã kết hôn với Khải Hiên, nhưng mà tôi vẫn rất nhớ người bạn là em, chỉ là nhớ em thôi, không vượt quá giới hạn chứ? Nhưng từ sau khi em kết hôn, em không trả lời mail nào của tôi, tôi không biết tại sao, tôi cứ tưởng tượng ra vài lý do không thuộc về mình, bị hack, bị tấn công, quên mật khẩu, hay là, em chán ghét tôi, dần dần tôi lại nghĩ, hay là em căn bản không nhớ tôi là ai, còn đối với em, tôi vẫn nhớ em như trước. Tôi nhớ em có một đôi mắt to tròn, hệt như em gái Chibi Maruko của tôi, tôi còn nhớ em nói chuyện rất dí dỏm, như người em trai “Cậu bé bút chì” của tôi. Mặt khác, em còn có tính cách rất gan dạ, như người anh Seiya của tôi, ha ha, những cái này hẳn là cái em thích đúng không? Không biết khi nào em mới trả lời mail cho tôi, tháng sau tôi sẽ đến Trung Quốc, nếu em nhận được mail của tôi, xin trả lời tôi một lần, số điện thoại của tôi là... ..”

Trong đầu Đường Mạn không khỏi nghĩ đến dáng vẻ của anh ta, cảm thấy nhận được mail mà không trả lời cho người bạn này thì thật sự không công bằng, cuối cùng cô trả lời anh ta.

“Anh Harao, anh khỏe không, cực kỳ xấu hổ, tôi quên băng đi hộp mail này, cho nên đã vô trách nhiệm làm thư của anh mắc kẹt trong đồng này, vô cùng có lỗi. Hiện tại, tôi không ở Thanh Đảo, tôi đang ở Thượng Hải, tôi vẫn khỏe, cảm ơn anh vẫn nhớ đến tôi.”

Không ngờ mới đến giờ cơm tối, cô đã nhận được hồi âm của Harao.

“Tiểu Mạn, trùng hợp quá, tôi đang đi Thượng Hải, 3 ngày sau, tôi sẽ đáp xuống sân bay Hồng Kiều, vô cùng mong muốn được gặp mặt em, em sẵn lòng gặp tôi chứ? Xin em cho tôi số điện thoại được không?”

3 ngày? Cô thấy bất ngờ, nhanh vậy sao?

Suy nghĩ một lát, cuối cùng cô trả lời: “Một trong ba chuyện may mắn lớn của đời người chính là tha hương gặp lại bạn cũ, tôi cũng trông mong có thể gặp lại bạn cũ.” Trong mail cô để lại số điện thoại của mình.

Bởi vì Lý Văn Khải không ở nhà, cô đến nhà họ Lý ở cùng với bà Lý.

Bà Lý quả là sách gì cũng muốn đọc qua một lần, hôm nay cô đang đọc cho bà Lý nghe Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung, vừa đến đoạn kể về mẹ ruột của Đoàn Dự là Đào Bạch Phượng hồng hạnh vượt tường, tư thông với một tên cái bang nghèo túng, kết quả mang thai Đoàn Dự.

Bà Lý lắng nghe say sưa, đột nhiên bà nghĩ ra gì đó, bà hỏi Đường Mạn, “Tiểu Mạn, cháu thấy người phụ nữ này như thế nào? Chồng mình có người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, cho nên bà ấy cũng trả thù, đi tìm người đàn ông khác, cháu thấy bà ấy thế nào chứ?”

Đường Mạn suy nghĩ, “Cháu không thích cách làm này của bà ấy, nếu không yêu, lại làm ra chuyện phản bội thể xác, cũng không thể tha thứ như phản bội trên tinh thần vậy.”

Bà Lý ngừng một lát, bà hỏi: “Cháu yêu Văn Khải không?”

Mặt Đường Mạn nóng lên.

Bà Lý đưa tay ra, cầm lấy tay của Đường Mạn, “Tiểu Mạn, tâm sự của cháu và Văn Khải dì đều hiểu cả, hai đứa ý hợp tâm đầu, đây vốn là chuyện tốt. Nhưng mà, bây giờ cháu vẫn là vợ của người khác, cháu hiểu ý của dì không? Cho dù dì là một người tiến bộ, dì cũng không thể chấp nhận người phụ nữ làm ra cái chuyện vi phạm đạo nghĩa, nếu cháu thật sự yêu Văn Khải, cháu phải tự xử lý chuyện của mình cho xong đi, khi cháu giải quyết xong chuyện của mình, dì sẽ dang hai tay ra chờ đón cháu.”

Đường Mạn cúi đầu, trong lòng là sự biết ơn cay đắng, “Cảm ơn dì Thạch.”

Lời nói của bà Lý như hạt châu, cũng nặng tựa ngàn cân đập vào lòng cô.

Đúng là nên giải quyết xong chuyện của mình.

Cô vô cùng chột dạ, nhớ đến cái ngày Trương Khải Hiền từ trong phòng phẫu thuật đi ra, anh yếu ớt vươn tay ra khỏi chăn, nhìn thấy cô, trong mắt menh mông ngập nước, anh đưa ngón tay lên, ám chỉ với cô, em và anh, hai chúng ta, anh yêu em.

Cô bật khóc, nếu sự gặp gỡ của em và anh chỉ là một màn trong vở hài kịch, vậy thì em có thể tìm bản thảo và dùng bút gạch chéo tên anh rồi phải không? Không, không cách nào gạch anh ra được.

Cô cảm thấy quá khó khăn, xa cách hơn 8 tháng rồi, nhưng cô chưa từng trực tiếp hỏi thăm tin tức về anh, cô là một người vô cùng tàn nhẫn, thậm chí là vô trách nhiệm. Anh nói, anh yêu em, bất luận thế nào, anh có ý muốn hàn gắn, cô lại chẳng biết xấu hổ mà đi yêu thương một người khác. Nếu cô như con quạ đen hé miệng nói với anh chuyện này, Trương Khải Hiền sẽ như thế nào đây? Cả nhà họ Trương sẽ đối xử với cô thế nào đây?

Cô ôm lấy đầu mình, khổ sở đến độ hận không thể chẻ nó ra thành 8 mảnh, từ trước đến nay luôn luôn khinh bỉ những người vụng trộm bên ngoài, lại không ngờ rằng có một ngày cô cũng thành nhân vật chính, trời ơi, trên đời này có ngành nào có thể quản lý cuộc đời không? Nếu có, cô tình nguyện giam mình trong nhà trường, làm lại từ đầu rồi trở ra.

Cứ miên man suy nghĩ, thời gian trôi qua nhanh, 3 ngày sau, khi Harao thật sự đứng ở trước mặt cô, cô thật sự có chút vui mừng.

Lúc anh ta đến, Đường Mạn còn đang trên ca, cho nên anh ta trực tiếp đến nhà hàng cơm Tây, nơi Đường Mạn làm việc.

Cô đang ở quầy bar chỉnh lý lại thực đơn ngày hôm đó, có người gọi cô: “Đường Mạn?”

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông rất rạng rỡ, dáng người cao 1m78, cân nặng khoảng 75kg, thân hình cao to, nước da màu đồng, cô mỉm cười.

Hôm nay vốn dĩ bên ngoài trời đầy mây, nhưng mà không biết tại sao, anh ta vừa bước vào, trời liền quang đãng.

Harao dang hai tay về phía cô, “Tiểu Mạn.”

Đường Mạn cũng không để tâm, cô thoải mái bước đến ôm lấy anh ta.

Cô đưa Harao đến một chỗ ngồi gần cửa sổ rất tao nhã và yên tĩnh, sau khi ngồi xuống, cô khen anh ta: “Tiếng Trung Quốc của anh càng nói càng giỏi nha, còn có, anh cũng càng ngày càng đẹp trai.”

Harao cũng khen ngợi cô tự đáy lòng: “Em cũng khiến tôi rất bất ngờ, không ngờ xa cách vậy mà đã hơn một năm, em lại có chuyển biến lớn như vậy, em cắt tóc, nhưng mà bây giờ nhìn rất đẹp, vô cùng thích hợp với em. Em chín chắn hơn so với trước kia, trước kia em là trái táo xanh, bây giờ em đã là trái táo đỏ rồi.”

Đường Mạn mỉm cười, “Tôi cũng phát hiện ra một chuyện, sức chịu đựng của trái tim tôi càng lúc càng mạnh. Trước kia khi người khác khen tôi, tôi sẽ không tự chủ được mà đỏ mặt, nhưng bây giờ khi người khác khen tôi, tôi sẽ vô cùng đắc ý, đây không phải cái được gọi là da mặt dày hay sao?”

Hai người cười ha ha.

Hàn huyền một lát, anh ta mới nói: “Tôi có liên lạc với Khải Hiên, không ngờ mới hơn một năm, thế nhưng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

Thì ra anh ta cũng từng liên lạc với Trương Khải Hiên, như vậy anh ta cũng đã biết chuyện xảy ra lúc đó, Đường Mạn chỉ thần nhiên nói: “Có rất nhiều chuyện không như tôi muốn, cũng không tiến hành theo kế hoạch của tôi.”

“Tôi cũng vừa mới biết được, thì ra anh ta ngã bệnh, điều khiến tôi bất ngờ hơn chính là hai người hiện tại lại... .. tách ra.”

“Như vậy, anh đã nói với anh ấy, tôi ở Thượng Hải sao?”

“Không có, tôi không nói, đây là chuyện riêng của em, em đã không muốn nói với anh ta, tôi nghĩ tôi đừng tự quyết định là tốt nhất.”

Cô vô cùng biết ơn, “Cám ơn anh, Harao.”

Cô tán gẫu với Harao một lát, bởi vì vẫn còn đang trong thời gian làm việc, trong nhà hàng có rất nhiều khách, Harao cũng không quấy rầy cô, ngồi không bao lâu, anh ta liền cáo từ để đi đặt phòng ở khách sạn.

Đợi đến 9h tối khi Đường Mạn tan ca, anh ta lại đến đúng giờ, lần gặp gỡ này, anh ta thay một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, quần jean xanh, thoát nhìn cả người tràn đầy sức sống, anh ta nháy mắt hỏi Đường Mạn: “Đời người vui vẻ cần vui hết mình, không gì bằng uống rượu dưới trăng, chi bằng chúng ta tìm quán rượu nào đó để ngồi tâm sự?”

Đường Mạn cười ha ha, “Đương nhiên là được, nhưng phải có chừng mực, bởi vì ngày mai chúng ta đều phải đi làm.”

Hai người tìm một quán rượu nhỏ ở gần đó, gọi một chai rượu sake nồng độ thấp, vừa nhâm nhi vừa tán gẫu. Họ ngoại trừ nói một ít về chuyện thú vị thời thơ ấu, lại còn bàn đến cơn lốc tài chính quốc tế, vụ bê bối của giám đốc Italy, một số nội tình đen tối của giới chính trị Đài Loan, còn có thức ăn ngon, chính trị, phim ảnh, những điều trước kia chưa từng nói lại có thể cởi mở hết trong lần nói chuyện này. Đường Mạn cũng cảm thấy hết sức kỳ lạ, lần này cô không bài xích anh ta. Nói đến đoạn buồn cười, hai người cười ha ha, cười đến không cười nổi nữa thì thôi.

Vốn không định uống nhiều, nhưng bất giác tán gẫu quá vui vẻ, cô lại có thể uống hết cả một chai rượu sake, nhanh chóng rơi vào trạng thái chóng mặt. Sáng sớm hôm sau khi cô mở mắt ra, trời đã sáng choang, định thần lại tung chăn lên, có hơi lạ, tối qua về nhà bằng cách nào nhỉ?

Không tài nào nhớ ra quá trình, cô tìm điện thoại, thấy trên màn hình có vài cuộc gọi nhỡ, là của Lý Văn Khải, cô gọi lại. Lý Văn Khải tức giận: “Tối qua xem ra em uống rất thỏa thích, anh đợi cũng hơn mười phút, em lại biến thành sushi thịt người trong tay của người bạn Nhật Bản kia, em uống bao nhiêu rượu vậy? Hưng phấn thành ra cái kiểu đó, anh chưa từng thấy người nào có hứng thú dạt dào như vậy, cười hệt như đóa hoa, anh suýt nữa đập nát cửa phòng, hẳn cũng không chịu mở cửa.”

Đường Mạn bị dọa đến hết hồn, là ý gì vậy? Không phải Lý Văn Khải đang đi công tác ở bên ngoài sao? Làm sao lại từ trên trời giáng xuống thế này?

Cô lắp bắp hỏi Lý Văn Khải: “Chẳng phải anh đi Quảng Đông sao?”

Trong giọng nói của anh đầy vẻ bức dọc: “Đúng, là anh vốn ấp ủ một ý tưởng ngây thơ là trở về làm em bất ngờ, kết quả tốt lắm, thật sự làm anh rất kinh ngạc.”

Đường Mạn liền vội vàng lúng túng, thật ra cô cũng chỉ uống rượu nói chuyện cùng với Harao, nhưng Lý Văn Khải lại đang hình dung ra cô là loại phụ nữ thiếu đàn ông, như vậy rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì? Harao thật sự đã giờ nanh múa vuốt với cô sao?

Cô liền nổi cơn tam bành, không thèm gọi điện thoại, lập tức thay đồ, đến thẳng khách sạn Harao đang sống.

Khi đứng trước phòng anh ta, cô hung hăng đập cửa, đợi Harao mở cửa, còn chưa kịp đáp lại nụ cười của anh ta, cô liền xông vào, nhìn thấy ấm trà trên bàn, chộp lấy đập vào gáy anh ta một cách hung dữ.

Harao kêu oan vô tội, vừa né vừa giải thích: “Đường Mạn, sao em đánh tôi?”

“Đánh anh đó, anh là sói đói ra vẻ đạo mạo, tối qua anh đã làm gì tôi?”

“Tôi đâu có làm gì.” Anh ta đau nhức, luôn miệng than khổ, cũng không ngừng biện bạch: “Em uống nhiều quá, tôi không biết đưa em về đâu, đành phải đưa em đến khách sạn.”

Đường Mạn mắng: “Cho nên anh đã lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn sao? Anh, tên khốn này.”

Harao tức giận: “Đường Mạn, em nghĩ tôi như vậy sao? Em nghĩ rằng tôi vượt ngàn dặm xa xôi đến thăm em, chỉ vì chuốt say em, sau đó lên giường khi tinh thần của em còn mơ hồ sao?”

Đường Mạn cũng giật mình.

Harao cau mày: “Kế hoạch của tôi như vậy cũng quá ấu trĩ đó? Thực tế là em uống chút rượu, tôi không khuyến khích em, đợi em say xỉn rồi tôi mới phát hiện ra đưa em về đâu bây giờ, không còn cách nào tôi đành phải đưa em đến khách sạn.”

Đường Mạn ngẫm lại cũng đúng, đầu năm nay đâu thiếu phụ nữ, anh ta tội gì phải vượt ngàn dặm đến uống rượu với mình, rồi sau đó làm những chuyện nhảm chán này chứ.

Lúc này, cô mới thấy khoe miệng của Harao có vết xanh tím, hiểu ra chắc chắn tối qua đã có một trận chiến, cô hỏi: “Bạn tôi, có phải đến đánh anh không?”

Anh ta không giận nữa: “Đúng, tôi vừa đặt em xuống, mới tháo giày đắp chăn lại cho em, kết quả có người gõ cửa, tôi mở cửa ra, người đàn ông vừa vào thì nhìn thấy em đang nằm trên giường, không nói hai lời lập tức đâm tôi một phát, sau đó còn đẩy tôi lên giường, chưa đợi tôi ra tay đã đâm thêm một phát nữa. Trời đất, Đường Mạn, hẳn là Tây Môn Khánh ở đâu ra vậy?”

Đường Mạn ngây người, một giây sau thì hét lên, “Anh so sánh tầm bậy gì đó? Cái gì mà Tây Môn Khánh?”

Anh ta khê lăm bầm: “Nếu em ở cùng tôi một đêm, cho dù không làm chuyện gì hết, tôi cũng sẽ lấy em làm vợ, còn hẳn vừa vào đến cửa đã không nói lời nào, liền sau đó thì đánh đâm, rồi cướp lấy em đi mất, hẳn không phải Tây Môn Khánh thì là cái gì?”

Đường Mạn không vui mừng, “Không được so sánh bậy bạ như vậy. Anh còn dám nói lung tung, tôi sẽ lấy nước sôi tưới anh đó.”

Đáng ghét.

Đường Mạn đầu vầng hoa mắt, hóa ra là một trò hề không nói rõ.

Nhớ đến sự hiểu lầm của Lý Văn Khải với mình, tâm tình của cô lập tức giảm sút nghiêm trọng.

Cô gọi điện thoại giải thích với Lý Văn Khải, “Thật sự là anh hiểu lầm rồi, em và bạn em đâu có làm gì, anh ấy chỉ muốn sắp xếp chỗ nghỉ ngơi để em ngủ một giấc thôi.”

Bên kia anh hừ lạnh, giọng nói rất bất mãn: “Giấu đầu lòi đuôi.”

Đường Mạn bực bội: “Anh đúng là lòng dạ nhỏ nhen.”

Anh nói: “Trưa nay em đợi anh, anh có chuyện muốn nói với em.”

Đường Mạn thấy lạ, anh rất ít dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy để nói chuyện với cô, hôm nay làm sao vậy nhỉ?

Lý Văn Khải hẹn cô ra ngoài, sau khi đến tiệm cà phê, thấy Lý Văn Khải, cô hơi chột dạ.

Anh giao một túi văn kiện cho cô, Đường Mạn mở ra xem lập tức ngây người, những thứ đủ màu sắc rơi ra tất nhiên là ảnh chụp của cô, có hình cô làm việc ở nhà hàng, hình cô tan ca về nhà, còn có hình tối qua đi chung với Harao, đặc biệt là tấm hình cuối cùng này, cô từ trong quán bar đi ra ngoài, Harao đỡ cô, hai người thoát nhìn như đang ôm nhau, quan hệ rất mờ ám.

Cô xem như rơi vào trong sương mù, cuối cùng cô lắp bắp hỏi: “Đây là thế nào?”

Lý Văn Khải tựa vào ghế, bình tĩnh nhìn cô, sau vài phút, anh nói: “Trương Khải Hiên đang tìm em!”

Anh đưa tấm ảnh chụp một người đàn ông cho cô xem: “Đường Mạn, người này là thám tử tư, làm việc cho nhà họ Trương để tìm tung tích của em, đáng thương ngu ngốc chính là bản thân em cũng không biết mình đã bị theo dõi bao lâu. Tối qua anh đi công tác về, đến nhà hàng đón em kết quả không gặp, may là em còn nhớ để nói với đồng nghiệp rằng em đi quán bar uống rượu với một người bạn người Nhật, xem ra em vẫn còn có ý thức bảo vệ bản thân. Khi anh đến quán bar tìm em, đúng lúc nhìn thấy người đàn ông đó đỡ em đi ra, còn người này thì lén lút chụp hình ở phía sau, vì thế anh liền gọi điện thoại cho người bạn ở gần đó, cùng bám theo hai người. Sau khi đến khách sạn, anh lên đó tìm em, còn bạn anh thì đứng ở bên dưới cướp hình của người này, sau một hồi đánh đấm, cái gì hấn cũng nhận, hình ảnh cũng giao ra hết.”

Đường Mạn ngã ngồi trên ghế, nhìn thấy trên tấm hình mình chập vật biết bao, thật sự là xấu hổ đến nỗi muốn treo cổ tự tử.

Lý Văn Khải rất bình tĩnh: “Tiểu Mạn, Trương Khải Hiên đang tìm em, nếu anh ta nhìn thấy những tấm hình này, em nói xem, anh ta sẽ nghĩ thế nào?”

Đường Mạn nói thều thào: “Em là một phụ nữ hư hỏng, giấu chồng ở bên ngoài cảm dỗ đàn ông.”

Tách cà phê đã không còn hơi ấm, cô bưng lên, uống một hơi cạn sạch.

Anh ngẩng đầu, nhìn cô chăm chú, ánh mắt phức tạp: “Tiểu Mạn, em có biết người hiến tủy cho Trương Khải Hiên là ai không?”

Đường Mạn nhìn thấy vẻ nghiêm trọng trong mắt Lý Văn Khải, suy nghĩ của cô lưu chuyển, cười khổ không tin: “Không phải là em chứ? Trên đời có chuyện trùng hợp vậy sao?”

Tay anh nhẹ nhàng gõ nhịp trên bàn, “Đích thực là em.”

Đường Mạn cảm thấy quái lạ, dư vị cà phê vừa mới uống xong, đã bỏ thêm 2/3 sữa, còn có một viên đường, mùi vị ngọt ngào lắm mà, sao đột nhiên mút mút dư vị trong miệng, lại toàn là chua chát thế này chứ?

Ngưng một lát, cô lấy lại vẻ mặt như thường, thản nhiên nói: “Trùng hợp thật.”

Lý Văn Khải cũng bình tĩnh như ly cà phê ở trước mặt anh, giọng nói không nhanh không chậm, “Đúng vậy, trùng hợp thật.”

Đường Mạn cười khỏ, “Chẳng trách Trương Khải Hiên lại tìm em, xem ra em ở nhà họ Trương có thể trở mình rồi, trước kia em là sao chổi, bây giờ em có thể trở mình thành phúc tinh?”

Lý Văn Khải không lên tiếng.

Đường Mạn lại tự giễu: “Vậy nếu không phải là em thì sao? Em ra đi không từ mà biệt, bỏ rơi chồng đang ở ranh giới sống chết, cho dù nhà họ Trương tìm được em, có phải cũng như cắt thịt dê, cắt em ra thành từng mảnh không chứ?”

Tầm mắt Lý Văn Khải dừng lại trên đóa hoa nhỏ in trên khăn trải bàn, anh nói: “Trương Khải Hiên đang tìm em, anh ta cũng không hợp lại với người yêu cũ, ngược lại, anh ta đang đợi em, biết được tin tức này, em có cảm giác gì?”

Đường Mạn hơi bức bối, “Anh nói em có cảm giác gì chứ? Không phải anh đang mong em nói em rất hạnh phúc, em hận không thể lập tức bay về bên cạnh anh ấy đó chứ? Lý Văn Khải, anh có ý gì?” Cô cảm thấy uất ức: “Chẳng lẽ anh hy vọng em quay về sao?”

Anh cũng không trả lời thẳng câu hỏi.

Trong mắt Đường Mạn ngập nước, có chút giận dữ, “Nếu anh muốn em quay về, anh có thể lập tức mua vé máy bay, sẽ rời khỏi anh thật xa, suốt đời cũng không xuất hiện trong tầm mắt của anh nữa.”

“Đường Mạn.” Anh khẽ thở dài, duỗi tay ra, cầm lấy bàn tay cô, bàn tay rắn chắc của anh vỗ nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của cô, rồi nắm lấy ngón út của cô, ngón tay và ngón trỏ nắm nhẹ lấy cô, anh khẽ nói: “Em đúng là cô gái vừa bướng bỉnh vừa bốc đồng, em biết rõ anh không có ý này mà.”

Đường Mạn bật khóc, “Em là một người xấu xa, dù Trương Khải Hiên có ngàn sai vạn sai, dù mẹ của anh ấy là người có lỗi, nhưng khi mạng sống của anh ấy đang ngàn cân treo sợi tóc, em lại không kiên định, nhẫn tâm bỏ rơi anh ấy, suốt 9 tháng trời em không hề hỏi thăm tin tức của anh ấy, truy cứu sai lầm, em mới là người đáng bị bỏ trong chảo dầu sôi.”

Lý Văn Khải liền nhú mày, “Em ôm hết tất cả lỗi lầm về phía mình, anh nghe xong cũng không cảm thấy em là người cao thượng, ngược lại anh rất không vui, chẳng lẽ em cảm thấy có lỗi với anh ta sao? Em còn yêu anh ta sao? Em đã quên rằng trước kia là anh ta dối gạt em, bản thân mang bệnh còn gạt em kết hôn với anh ta, sau khi kết hôn còn ngoại tình, rồi sau khi em mất con, nhà họ Trương không hề có sự thương xót nào dành cho em, thậm chí còn đối xử với em ngày càng tệ bạc. Tất cả đều là lỗi của họ, mà nay em lại lấy lý do đó để lên án chính mình, tìm vô số lý do để giải vây cho họ, em... .., có đúng là thật sự em không còn tình cảm với anh ta không?”

Đường Mạn nhất thời giật mình.

Cô liền ầm ức: “Anh Lý Văn Khải, như vậy thì em cũng xin được hỏi anh, anh không còn chút tình cảm nào với người vợ trước, dù là một chút áy náy cũng không có sao?”

Lý Văn Khải lập tức nghẹn giọng, anh hơi mất hứng: “Đường Mạn, một con ngựa là một con ngựa, đây là hai chuyện khác nhau.”

Đường Mạn nghiêm mặt đáp, “Tình yêu đã từng tồn tại, bất luận nó tồn tại được bao lâu, nó là hồi ức đã phai màu cũng được, nó là vết sẹo tàn khốc cũng được, tóm lại là nó cũng đã từng tồn tại, hiện giờ nó là quá khứ, chúng ta không nên tranh luận là nó không có, mà phải lấy một trạng thái thật lý trí để giải quyết tình cảm đã qua đi. Nói thẳng ra, bây giờ em vẫn còn tình cảm với Khải Hiên, nhưng đó là loại tình cảm thế nào? Những lo lắng bình thường, anh ấy là chồng em trong 8 tháng, em không thể thờ ơ với anh ấy, cho nên em có liên quan đến sự sống chết của anh ấy, còn tình yêu, em không hối hận đã từng yêu anh ấy, em cũng không hối hận khi yêu anh, bởi vì yêu anh là quyết định sau khi em đã suy nghĩ cặn kẽ.”

Anh rút tay về, “Được rồi, Đường Mạn, tự em quyết định đi.”

Một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa, con người này, vô cùng không tốt, cực kỳ đáng ghét, anh luôn luôn có khả năng khiến cô rung động.

Lý Văn Khải đi rồi, một mình Đường Mạn ngồi đó, chìm trong tâm sự của mình.

Phục vụ của tiệm cà phê chắc chắn sẽ nghĩ: cô gái này vừa mới nói chuyện ly hôn với chồng, người chồng phát áo bỏ đi tìm hồ ly tinh, để lại mình cô ở đây lau nước mắt.

Đúng là kịch vui đời người, nhà họ Trương dùng vô số biện pháp cứu mạng sống của con trai, lại không ngờ cọng rơm cứu mạng này lại ở ngay bên cạnh họ, là đứa con dâu bị họ bạc đãi, đuổi đi.

Bỗng nhiên Đường Mạn có cảm giác có thù phải báo, nhà họ Trương nhất định cũng cảm thấy có lỗi đúng không? Trương Khải Hiên nhất định cũng cảm thấy khó khăn, không phải anh không có tình cảm với cô, cho dù là diễn kịch, anh cũng sẽ cầu xin cô tha thứ, bắt đầu lại từ đầu.

Thật tốt quá, cuối cùng cô cũng trở mình, có thể cầm con dao, trắng trợn chém những người đã đuổi cô đi.

Vậy thì trò chơi này có tên gọi là chuyển biến lớn sau thất bại à?

Nhưng mà, Trương Khải Hiên đang tìm cô? Tại sao? Chẳng lẽ đúng là anh yêu cô sao? Là bởi vì anh cảm thấy có lỗi, phát hiện trái tim dành cho cô, hay chỉ là lòng báo đáp ơn nghĩa?

Cô chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Ánh nắng chói chang, cây ngô đồng Pháp bên đường lặng lẽ đứng nép một bên, dùng vô số con mắt lá cây nhìn những người trên thế giới này đi ngang qua nó, Đường Mạn nghĩ, mỗi một phiến lá đều có ngàn vạn tâm sự, những tâm sự này có phải cũng giống như tâm sự của phụ nữ? Rối rắm và mâu thuẫn?

Thật lâu sau, cô mới nhúc nhích cái lưng cứng đờ vì ngồi lâu, vì bất giác thời gian đã trôi qua hai tiếng đồng hồ.

“Đúng vậy.” Cô nói với chính mình, “Mình phải giải quyết xong chuyện này.”

71. Q.2 - Chương 19

Lúc ra ngoài, phát hiện sắc trời đã bắt đầu thay đổi, bầu trời xa xăm phân tầng màu sắc, kéo dài vô tận, phần cuối cùng là màu lam nhạt, giống như lớp bụi mỏng trên quần áo, từ từ điểm xuyết vào phần trung tâm, màu sắc bắt đầu thay đổi mạnh, có chút như màu mực tàu từ từ nhòe đi, à, thì ra đã sắp 3h chiều.

Trở lại nhà hàng Tây, lại phát hiện Harao đang đợi cô, thấy cô về, trên mặt anh ta nở nụ cười: “Cuối cùng em cũng đã về, tôi uống cà phê sắp đau bụng luôn rồi.”

Đường Mạn miễn cưỡng mỉm cười: “Ngại quá, tôi xin nghỉ để đưa anh đi dạo xung quanh nhé.”

Harao vui vẻ cùng cô ra ngoài.

Đường Mạn nói, “Thật ra nhìn thành phố lớn như vậy, Thượng Hải và Tokyo cũng không khác nhau lắm, rất hy vọng có thể dẫn anh đi thăm thú danh lam di tích, đáng tiếc, nơi này chỉ có nhà lầu cốt thép.”

“Sang năm sẽ náo nhiệt thôi, năm sau World Expo (hội chợ quốc tế) sẽ được tổ chức tại Thượng Hải, đến lúc đó tôi nhất định sẽ đến.”

“Được, lúc đó nhất định tôi sẽ đi cùng anh.”

Harao nhớ đến chuyện gì, “Đường Mạn, em định sống luôn ở Thượng Hải sao?”

“Có gì không tốt chứ? Lúc trẻ thì ở thành phố lớn sa ngã một chút, đến già thì du thủ du thực ở thành phố nhỏ, cả đời người đều trôi qua như vậy.”

“Tôi đánh liều muốn hỏi, em không định trở về Thanh Đảo sao?”

Đường Mạn nhìn màu sắc ly cốc-tai được pha chế vô cùng đẹp đẽ ở trước mặt, như hoa lan tử la mơ mộng, tầng trên cùng là màu tím từ đậm đến nhạt, ở giữa là màu vàng nhạt pha chút xanh biếc, tầng cuối cùng là một màu trắng trong suốt. Thoạt nhìn hương vị cũng không tồi.

Tầm mắt cô hướng ra ngoài cửa sổ.

Harao suy nghĩ một lát, cuối cùng nói: “Thật ra Đường Mạn à, em nên tin tưởng Khải Hiên, nếu anh ta đã lấy em, chắc chắn là có tình cảm với em. Bây giờ, anh ta rất nhớ em, nói một cách đơn giản, khi em ở đó, anh ta không yêu em, nhưng khi em đi rồi, anh ta lại phát hiện ra đã yêu em.”

Đường Mạn trả lời thản nhiên: “Harao, cảm ơn anh đến Trung Quốc công tác còn có thể dành ra chút thời gian để đến thăm tôi.”

Harao rõ ràng là một người rất rộng lượng, anh ta vừa nghe đã biết, cô không muốn người khác hỏi quá nhiều về chuyện của mình. Hiểu rồi thì không cần làm chuyện nhàm chán nữa, cho nên anh ta liền im lặng, anh ta chỉ tán gẫu với Đường Mạn mọi chuyện mà người khác cảm thấy hứng thú, đối với vấn đề riêng tư của cô thì dán kín miệng như nắp bình rượu Mao Đài, kín như bưng.

Chẳng qua là, buổi tối khi tiễn ĐƯỜNG MẠN về nhà, anh ta lại hỏi đùa Đường Mạn, “Đường Mạn, nếu có cơ hội lần nữa, em có bằng lòng lựa chọn tôi không?”

Đường Mạn cười, “Kết hôn chớp nhoáng biến thành kết hôn mù mờ (hai người không hiểu nhau, biết nhau mà đã lấy nhau) cũng giống như đi bộ mà bị mất vậy, là thách thức quá lớn, nếu cơ hội đến lần nữa, tôi sẽ không lựa chọn kết hôn nhanh như vậy.”

Đúng vậy, nếu cuộc sống có thể đóng gói chỉnh sửa lại từ đầu, cô nhất định sẽ trét bê tông mỗi một lỗ hổng thật nghiêm túc, tuyệt đối sẽ không gả mình đi dễ dàng như vậy được.

Harao cười ha ha, trêu chọc cô, “Ồi dào, người như em thật là, chỉ một câu đã phán tử hình cho người khác, ngay cả kéo dài thời hạn cũng không cho.”

Hai người cùng cười.

Rất nhanh, đến lúc Harao phải về, Đường Mạn vẫn tiễn anh ta đến sân bay, trước khi chia tay, anh ta lại xúc động, “Đường Mạn, cho dù em tiếp nhận hay không, tôi cũng muốn nói, tôi rất thích em.”

Đường Mạn nhát mắt, nói tình nghịch, “Harao, thật sự cảm ơn anh. Đáng tiếc, tôi là một con cá vừa mới vớt lên, chưa qua chế biến; còn anh, điều kiện xuất sắc, diện mạo điển trai, là sashimi hải sản đã qua chế biến ngon lành, hai người chúng ta, kém nhau vài quá trình. Chẳng qua là, nếu anh bằng lòng, tôi còn có một đứa em gái, diện mạo hay tính cách đều hoàn hảo hơn tôi.”

Harao bắt đầu dĩ cười khổ, “Đường Mạn, con người em đúng là giải khuyến khích cũng không cho người ta, chỉ cho tôi giải an ủi. Được rồi, tôi cũng sẵn lòng có thêm một em gái.”

Hai người cười ha ha, lại ôm cô lần nữa, Đường Mạn vẫn đưa mắt nhìn theo anh ta.

Lời nói thoải mái rộng rãi, có thể có mối quan hệ trong sạch như vậy, đời người có được người bạn thế này, thật sự là chuyện may mắn.

Lúc về nhà, cô luôn nghĩ đến lời nói của Harao, “Em nên tin tưởng Khải Hiên, nếu anh ta đã lấy em, chắc chắn là có tình cảm với em. Bây giờ, anh ta rất nhớ em, nói một cách đơn giản, khi em ở đó, anh ta không yêu em, nhưng khi em đi rồi, anh ta lại phát hiện ra đã yêu em.”

Cô cười khổ, tiếc là một món ăn không ăn lúc còn nóng, đợi đến khi nguội lạnh mới nhớ động đũa vào, cuối cùng vẫn không tìm thấy lại được mùi vị đó.

Cô suy nghĩ nhiều lần về một chuyện, Trương Khải Hiên tìm cô, nếu thám tử tư đưa tin tức về trẻ như vậy, với tính cách của Khải Hiên, anh tuyệt đối sẽ không thu tay lại như vậy, sớm muộn gì, anh cũng biết được công đang ở đây, tuyệt đối cũng sẽ biết được chuyện của cô và Lý Văn Khải.

Thậm chí, Đường Mạn còn tưởng tượng ra, nếu biết cô thích người đàn ông khác, Trương Khải Hiên nhất định sẽ nổi trâm lòi đình. Bây giờ, Đường Mạn lúc nào cũng hy vọng sẽ xuất hiện một người thứ ba có thể

chiếm lấy Trương Khải Hiên, có thể dời tầm mắt anh đi chỗ khác, như vậy có mới có thể an tâm thoải mái ra đi, chứ không đến mức phải áy náy thế này.

Đúng vậy, cô áy náy, áy náy cái gì chứ, cô kinh ngạc, chẳng lẽ, cô vẫn còn tình cảm với anh sao?

Nằm trên giường, không biết là tư thế ngủ không đúng hay là lòng dạ rối bời, tóm lại, cô hết như cái bánh nướng áp chảo, lật qua lật lại, mệt mỏi rã rời.

Bỗng nhiên, cô nghĩ đến một người, Chu Duyệt. Ở nhà họ Trương, người duy nhất cô thích, người sẵn lòng nói nhiều lời quan tâm chính là Chu Duyệt. Nếu xấu hổ không biết nói chuyện thế nào với Trương Khải Hiên, cô gọi điện thoại cho chị ấy trước, thăm dò tình hình bên trong cũng tốt mà.

Tìm được số điện thoại của Chu Duyệt, cuối cùng cô cũng gọi đi.

Không ngờ người nhận máy là Trương Vũ Đồng, con bé dùng giọng nói ngây thơ hỏi: “Dì là ai?”

Đường Mạn thấy thích thú, cô nhin không được trêu nó, “Dì là..... tiểu hồ ly Hoa Bối.”

Trương Vũ Đồng suy nghĩ một lát, đột nhiên mừng rỡ hét to, “Dì là thím út, dì nhất định là thím út, bởi vì chỉ có thím út mới kể cho con nghe câu chuyện hồ ly Hoa Bối thôi.”

Tư tưởng của Đường Mạn trong nháy mắt sụp đổ, nước mắt tràn ra khỏi viền mắt.

Hóa ra chỉ làm người thân một khoảng thời gian, lại có thể có sức hấp dẫn lớn như vậy, nó gọi về dịu dàng đã lâu trong đáy lòng cô thức tỉnh.

Bên kia, Trương Vũ Đồng gọi to, “Mẹ ơi.”

Chu Duyệt vội vàng chạy đến, nhanh chóng tiếp điện thoại, cô kinh ngạc gọi, “Đường Mạn?”

Đường Mạn cố gắng đáp, “Chị dâu.”

Bỗng nhiên cô cảm thấy bản thân như một đứa trẻ đang khóc sụt sùi vì không muốn đi nhà trẻ, muốn nắm lấy gấu áo người lớn mà khóc thỏa thích.

Chu Duyệt vội vàng nói, “Đường Mạn, đúng là em rồi, em đang ở đâu? Em có khỏe không? Sau lâu như vậy mà không gọi về nhà một lần?”

Cô hỏi liên tục như phụ nữ trung niên thời mãn kinh.

Đường Mạn xúc động hỏi: “Chị dâu, mọi người đều khỏe chứ?”

Chu Duyệt thở dài, “Khải Hiên đã khỏe lại, nhưng em không ở đây, Đường Mạn, đừng trách chú ấy nữa, quay về sớm một chút đi em.”

Đường Mạn chỉ khóc, “Xin lỗi chị dâu, lúc đó em cũng có lỗi.”

Chu Duyệt an ủi cô: “Ngoan nào, trên đời này không có chuyện gì là không vượt qua được, mọi người vẫn là người một nhà, ba mẹ cũng thông suốt rồi, cũng mong chờ em quay về.”

Đường Mạn bật khóc, muốn nói lại thôi, cuối cùng thì bà Trương và Trương Thụy Hằng cũng bằng lòng nhìn nhận đứa con dâu này sao? Đáng tiếc, suy nghĩ của cô đã khác, đầu có mù mịt rồi, toàn thân cũng mệt mỏi nữa, chỉ duy nhất một suy nghĩ đang nhảy múa là không muốn đối mặt với những người này như trước.

Cô không cách nào đối diện với những lời nói ân cần và kiên nhẫn của Chu Duyệt nữa, cuối cùng chỉ có thể đáp, “Chị dâu, xin chị nói lại với Khải Hiên, bảo anh ấy giữ gìn sức khỏe cho tốt, qua một thời gian nữa, em nhất định sẽ về.”

“Em nói cho chị biết địa chỉ đi, chị bảo chú ấy đến đón em về, Đường Mạn, đừng chơi trốn tìm nữa em, về sớm một chút được không?”

Đường Mạn nghẹn ngào, tâm trạng phức tạp như một nồi bánh bao.

Cuối cùng cô nhân tâm, khi Chu Duyệt đang hỏi huyền thuyên, lời nói khổ sở đè nặng bản thân, cô cúp máy, cũng biết rằng, từ khoảnh khắc này trở đi, thế giới của cô không thể bình yên nữa, sóng to gió lớn sẽ ập đến nhanh thôi.

Điện thoại báo có tin nhắn, là của Lý Văn Khải.

“Thương nhớ, mong mỗi, chờ đợi, khát vọng, ???” Mấy dấu chấm hỏi liên tiếp.

Cô rút nước mắt, liên tục kéo ống giấy vệ sinh trong nhà vệ sinh, kéo đến khi đôi mắt sinh đau nhức, khóc một lát, cô trả lời anh, “Một món ăn, 8 lớp, mang theo tên một con vật nhưng lại có thể hình dung ra con người.”

Không ngờ chưa đầy 1 phút, anh lại có thể trả lời, “Con chó không để ý đến bánh bao.”

Đường Mạn nhắm mắt lại, đau thương khó bình tĩnh được, sao ở bên cạnh cô lại xuất hiện một tên đàn ông thối nổi tiếng như thế chứ?

Cô vừa tức vừa hận, gọi điện thoại cho anh, “Sao anh lại đối xử tốt với em như vậy? Thấy em bơ vơ quá sao? Em có đáng để anh thông cảm không? Em như nạn nhân Xô-ma-li đói khát à? Hay là em giống cô nhi trong trận động đất ở Văn Xuyên?”

Bên kia trả lời cô: “Cô Đường Mạn, cô gọi nhầm số rồi, mấy lời oán trách này, hẳn là cô nên gọi đường dây nóng đến lúc nửa đêm, số điện thoại là 119,119,”

Cô tức giận khóc mếu, “Lý Văn Khải, anh là tên vô lại trăm phần trăm, nội trong 15 phút anh phải lập tức xuất hiện trước mặt em, dù chỉ muộn 1 phút thôi, từ nay về sau em sẽ không có hứng thú muốn anh nữa.”

Anh cười, “Cần gì 15 phút chứ, 2 phút là đủ rồi.”

Đường Mạn hết hồn, “Anh đang ở đâu?”

“Dưới nhà em.”

Đường Mạn vô cùng ngạc nhiên và nghi ngờ, mở cửa ra, suýt chết ngất, “Anh lại có thể đứng dưới nhà em để rình em?”

Anh bước vào phòng, không đợi cô nói gì, anh cúi đầu đụng vào trán cô, “Xin lỗi em.” Anh nói.

Đường Mạn ngượng ngùng, “Người có chỉ số thông minh cao như thế lại nói xin lỗi với em sao?”

Anh nâng cằm cô lên, khẽ hôn lên chóp mũi và cánh môi cô, “Người có chỉ số thông minh cao cũng biết làm ra chuyện ngu ngốc mà. Xin lỗi, anh không nên nói em như vậy.”

Đường Mạn uất ức, vẫn muốn chế nhạo anh, nhưng anh ôm lấy đầu cô, nụ hôn như thủy triều rơi xuống trên mặt cô, bên tai cô, cô vòng tay qua, ôm chặt lấy thắt lưng anh, đáp trả nụ hôn của anh một cách nồng nhiệt. Thậm chí, cô vô cùng ngạc nhiên khi nghe bản thân đang nói, “Tối nay đừng đi nhé, em muốn anh ở lại với em.”

Anh gạt đầu, giọng nói ấm áp mềm mại hết như kéo sợi tơ, “Anh thành toàn cho em.”

Đường Mạn liền bực bội, cái này sao giống như cô đang cầu xin anh vậy.

Cô vung tay lên muốn đánh anh, anh bỗng né người, kết quả Đường Mạn nhào vào cái tủ bên cạnh cửa, lập tức kêu đau, lắc eo, cô đau suýt chảy nước mắt.

Lý Văn Khải gấp rút, nhanh chóng đỡ cô ngồi xuống sofa. Đường Mạn vẫn khó nhọc vỗ thắt lưng, “Đau, đau quá!” Thật ra không chỉ cái eo mà toàn thân đều đau nhức.

Anh chộp lấy vai cô, trong giọng nói có chút yêu thương lấy lòng, “Đến đây, em nằm sấp xuống đi, anh xoa cho em một lát, em khó chịu ở chỗ nào?”

“Cả người đều đau.” Nói xong cô liền hối hận, trời đất ơi, chẳng lẽ muốn anh sờ hết cả người mình hay sao?

Anh lại nói, “Tốt lắm, anh biết rồi.” Giữa lúc cô đang nghi ngờ, anh giơ tay tháo vớ cô ra, “Em xoay người lại, nằm sấp xuống đi.”

Lúc này Đường Mạn mới có phản ứng, anh bóp chân cho cô, mặt cô liền đỏ bừng, vội vàng rút chân lại, bởi vì cô không phải là một thiên kim tiểu thư sống an nhàn sung sướng có đôi chân xinh xắn gì, phải thường xuyên mang giày cao gót đi tới đi lui nên trên chân đầy vết chai.

Không ngờ anh không để ý chút nào, ấn cô tựa vào sô pha, không nói gì cả mà bắt đầu bóp chân cho cô.

Đường Mạn lẩm bẩm: “Nhìn không ra nha, tổng giám đốc Lý lại chăm sóc người khác thế này.”

Lý Văn Khải cúi đầu, khẽ hỏi bên tai cô: “Vừa rồi em gấp đến độ không thể chờ mà, sao bây giờ lại nhút nhát như con thỏ chui vào trong hang thế?”

Đường Mạn cũng đang suy nghĩ, đúng vậy, tại sao, tại sao đột nhiên cô lại có ý niệm ngoại tình đáng sợ ở trong đầu vậy?

Tim đập dồn như hồi hộp, cô hiểu, đúng, nếu bây giờ cô đi quá giới hạn, cũng ngoại tình, như vậy cô sẽ không có đủ sức để đối mặt với Trương Khải Hiên, có thể thẳng thắn nói với anh ấy, em đã làm chuyện có lỗi với anh, xin lỗi, để em ra đi nhé. Hoặc là chờ anh ấy nói một câu “Biến đi.”

Đúng vậy.

Lý Văn Khải cũng không biết tâm sự trong lòng cô, tay anh thành thạo ấn huyệt dưới chân cô. Lực vừa phải, Đường Mạn căng thẳng, rơi vào những suy nghĩ miên man, thật sự muốn giữ anh lại sao, như vậy cô cũng giống như những lời mà bà Lý đã từng nói? Cô rùng mình một cái, không được, không thể như vậy được.

“Thích không?” Lý Văn Khải ôm eo cô, giọng nói trầm thấp, mê hoặc tâm trí cô.

Mặt cô ứng hồng, “Có phải lúc nào anh cũng bóp chân cho phụ nữ như vậy không? Hay là ở bên ngoài được phụ nữ khác bóp cho?”

Anh kêu oan, “Đâu có chuyện đó, nếu có đi ra ngoài mát-xa chân, đó cũng là để thư giãn, cũng phải tìm kỹ thuật viên giỏi, anh không thích tìm nữ mát-xa chân đâu, sức lực và trình độ không đủ, mấy người mát-xa cho anh đều là nam.”

Cô hừ một tiếng: “Vây... ..” cô định không hỏi, lại nhin không được, “Anh ly hôn lâu như vậy, thật sự có thể giữ gìn như thùng sắt hay sao?”

Anh cúi đầu, nói thầm bên tai cô, “Nếu nói không ăn trộm, thì là giả dối, ví dụ như bây giờ, anh rất muốn ăn trộm.”

Cô bị anh xoay người lại, tư duy ngưng trệ trong nháy mắt, anh cúi người xuống hôn lấy môi cô.

Đôi môi cô lạnh lẽo mà mềm mại, trong miệng có chút vị ngọt nhẹ nhẹ, anh nhẹ nhàng hôn cô, khe khẽ cắn cô, sự ấm áp từ đôi môi chậm rãi truyền đến, đôi lấy mùi hương giữa răng môi cô.

Cô rất ngoan ngoãn, ở trong lòng anh vẫn không ngúc nhích, để anh hôn mình.

Đột nhiên anh cảm thấy trên môi có chút mẩn mẩn, liền nghi ngờ buông cô ra, phát hiện thấy trên mặt Đường Mạn có nước mắt.

Anh không tin, “Em sao vậy?”

Đường Mạn chỉ khóc, “Em đã từng đồng ý với dì Thạch, sẽ không làm ra chuyện vi phạm đạo đức.”

“Bé cưng, đừng khóc.” Lý Văn Khải dỗ dành cô, “Anh đối với em là thật sự nghiêm túc, anh sẽ yêu em hết lòng, tình yêu mà anh đã từng dành cho vợ anh, bây giờ anh cũng dành cho em tình yêu đó. Em, mẹ anh, Thạch Băng, cả ba là những người phụ nữ quan trọng nhất trong đời anh, anh cần cả ba người luôn luôn ở bên cạnh anh.”

Đường Mạn vẫn đang đấu tranh, mặc dù trái tim đã tan ra, nhưng hành động lại muốn chống trả.

Đúng lúc này, cô bỗng nhiên cảm nhận được giữa hai chân có một dòng nước nóng hổi đang chảy xuống, cô lập tức hiểu được, quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của anh, cô chỉ thì thào nói một câu, “Cái đó, cái đó của em đến rồi.”

Lý Văn Khải hiểu ra, anh hung hăng nhéo một cái lên chân cô, nản lòng đành chịu nói: “Chết tiệt, em rõ là đào xong cái hố hại người khác phải giẫm lên mà!”

THANH ĐẢO.

Trương Khải Hiền ngồi trong phòng đọc sách chống đầu nhúu mày trầm tư, anh đã xuất viện, bây giờ nên đi Thượng Hải phải không? Hết lần này đến lần khác, anh luyện tập diễn biến cảnh tượng khi nhìn thấy cô, cô sẽ cảm thấy thế nào? Nhất định rất ngạc nhiên, anh nên mở miệng nói câu đầu tiên như thế nào đây?

“Tiểu Mạn, em có khỏe không?”

Điện thoại lại vang lên, anh liếc qua dãy số, liền nhúu mày, lập tức nhấn nút ngắt.

Là Từ Mạn.

Chết tiệt, 18 tuổi đã bắt đầu cua gái, từ trước đến giờ tính gộp lại cũng có 7-8 cô, nhưng chưa từng bị một cô gái chủ động chiếm đoạt khi đang say nửa tỉnh nửa mê. Hơn nữa, quá trình không lãng mạn chút nào, thậm chí hết sức vô liêm sỉ. Sai khi tỉnh lại, gần như là anh hốt hoảng mở cửa xe chạy trốn về bệnh viện, sau khi trở về, anh hối hận trốn trong nhà vệ sinh không ngừng nôn mửa, cho dù Đường Mạn hoàn toàn không biết gì về chuyện này, thì anh cũng không có cách nào tha thứ cho chính mình.

Chu Duyệt vội vàng gõ cửa bước vào, “Khải Hiền, hôm nay Đường Mạn gọi điện thoại cho chị.”

Trương Khải Hiền quá kinh ngạc và vui mừng, anh không tin vào tai mình: “Cô ấy gọi điện thoại cho chị?”

Cô gật đầu, “Đúng vậy, đúng là em ấy, chị dẫn Đồng Đồng ra ngoài dùng cơm, khi đi vào nhà vệ sinh thì Đồng Đồng nhận máy, lúc đầu chị cũng không tin, cho đến khi em ấy gọi chị mấy tiếng chị dâu trong điện thoại, lúc này chị mới có phản ứng.”

Trương Khải Hiền cau mày, trái tim anh lạnh ngắt, “Đường Mạn gọi điện thoại cho chị? Cô ấy gọi điện cho chị cũng không gọi nói chuyện với em sao?”

Có một ý niệm lập tức dâng lên trong đầu anh, Đường Mạn không muốn nói chuyện với anh, cô thà rằng trốn tránh anh, gọi điện thoại cho người ngoài như Chu Duyệt cũng không muốn nói câu nào với anh, điều này có nghĩa là gì? Trong lòng anh vừa giận vừa đau, đúng vậy, cô thất vọng hoàn toàn, tuyệt vọng hoàn toàn với mình, anh nhất thời ngồi phịch xuống ghế, cả người không còn sức lực.

Chu Duyệt phát hiện ra vẻ mặt của anh khác thường, cô có chút thông cảm với anh.

Trương Khải Hiền cười khổ, “Cô ấy nói gì?”

“Em ấy nói bây giờ đang ở Thượng Hải, vẫn khỏe, em ấy hỏi thăm chú, chị nói rất chi tiết với em ấy, chị còn nói với em ấy, người hiền tủy cho chú không phải ai khác mà chính là em ấy.”

“Vậy cô ấy trả lời thế nào?”

“Em ấy không nói gì cả, chỉ nói thật trùng hợp, chị hỏi em ấy đang ở đâu, em ấy không muốn nói nhiều, chỉ nói hy vọng em giữ gìn sức khỏe cho tốt.”

Trương Khải Hiền hừ khê một tiếng, xem ra Đường Mạn cũng không biết anh đã biết nơi ở của cô.

Được rồi, anh quyết định, đặt vé máy bay ngày mai đi Thượng Hải. Bây giờ một phút anh cũng không muốn đợi nữa, càng trễ, hiểu lầm chỉ ngày càng sâu, tạo cơ hội cho tên khốn Lý Văn Khải kia một cách uống phỉ.

Đúng, một phút anh cũng không muốn chờ đợi thêm nữa, bây giờ anh nôn nóng muốn gặp cô, xa nhau đã 9 tháng, buổi tối đi ngủ không có Đường Mạn trong phòng, nhìn giá quần áo của cô trong ngăn tủ, anh ngoại trừ đau lòng vẫn là đau lòng, thậm chí trong lúc hoảng hốt, anh cảm thấy như thời gian chưa từng trôi đi, liền như cái ngày của một năm trước, họ vẫn là họ của một năm trước.

Làm sao có thể, cô lại không gọi điện thoại cho anh, mà gọi trực tiếp cho Chu Duyệt, bản thân bị suy nghĩ này tra tấn gần như không thở nổi, cô lại thờ ơ gọi điện cho Chu Duyệt, người phụ nữ này đúng là bạch cốt tin nhần tâm mà.

Anh thật sự không cam lòng, có chút tức giận, có chút đau khổ, nhưng rất nhanh, anh bị sự đau đớn và tự trách thật lớn vây quanh.

Anh tự nói với mình: “Tiểu Mạn, anh biết em cảm thấy khó khăn lắm, em rất đau, mà nỗi đau đó là anh gây ra cho em. Xin lỗi em, thật sự xin lỗi em, cho đến bây giờ anh mới nhận ra, anh yêu em, yêu em điên cuồng. Sự kiên cường của em, thông minh của em, dũng cảm của em, tất cả tất cả của em đều ở trong trái tim anh, anh không thể sống thiếu em, cho nên, anh nhất định phải tìm được em, nhất định phải giữ em lại bên cạnh anh, chẳng sợ em sẽ xua đuổi anh đi, em dùng lời lẽ cay nghiệt nhất để kích thích anh, anh cũng sẽ giữ chặt lấy em, anh sẽ không buông em ra, không bao giờ muốn buông em ra nữa, không bao giờ muốn phải thế này nữa.”

72. Q.2 - Chương 20

“Di Thạch từng nói với em, mấy ngày vợ trước của anh “đến tháng”, anh đều nấu nước đường đỏ cho chị ấy, chăm sóc che chở chị ấy.” Đường Mạn có hơi ghen tuông, lộ vẻ giận dữ.

Lý Văn Khải bẹo mũi cô, “Đường như anh ngửi được mùi dấm chua rất nặng nha, chẳng lẽ trong nhà bếp có con chuột làm nghiêng bình dấm sao?”

Đường Mạn không vui, “Đương nhiên là ghen tỵ rồi, ghen tỵ rất nhiều đó.”

Anh nằm bên cạnh cô, ánh mắt cười như không cười, “Bây giờ hẳn là cô ấy phải ghen tỵ với em mới đúng, có rất nhiều phụ nữ muốn nằm bên cạnh anh, nhưng anh lại không cho các cô ấy cơ hội, bây giờ anh dâng chính mình đến tận cửa, em nhất thiết phải dẫn binh mai phục sao.”

Hai người cùng nằm trên một cái giường, đắp một cái chăn, khoảng cách mờ ám như vậy, nhưng lại không có làm “chuyện ấy”.

Đường Mạn cụp mắt xuống, “Em, tối nay em đã gọi điện cho chị dâu.”

Anh không lên tiếng.

Đường Mạn gồi tay bên tai mình, từ từ thở dài: “Từ đầu đến cuối, em đều có cảm giác tội lỗi rất sâu.” Cô quay đầu, “Em có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Em hỏi đi.”

“Anh và vợ trước đó, lúc hai người ly hôn, là chia tay thế nào vậy? Ai nói trước? Có cãi nhau không? Hay là, ném đồ đạc, ném quần áo của đối phương, vấy mực lên giấy chứng nhận kết hôn không?”

Anh suy nghĩ một lát, gồi tay lên sau đầu, tựa vào đầu giường.

Đường Mạn cảm thấy có lỗi: “Xin lỗi anh, em không nên hỏi chuyện này.”

Anh trả lời, “Không sao, thật ra cái gì cũng không có, thời gian đó hai người vô cùng căng thẳng, nghĩ đến đối phương liên nhủu mảy khó chịu, hai người gần như là cùng nghĩ đến chuyện ly hôn, cho nên không phí lời nào liên có chung nhận thức, trên vấn đề hôn nhân, hai người đã từng bàn bạc rất sôi nổi, chấm dứt hay sống chung, hay là cưới thử, không ngờ khi ly hôn, lại có thể không hận mà cùng quyết định, nghe có phải lạ lắm hay không?”

Đường Mạn cũng nắm cổ tay, thở dài.

Cô than nhẹ, “Trước đây, em cho rằng ly hôn là một chuyện như vậy, nhưng không ngờ có một ngày, em cũng sẽ đi đến bước này. Lần đầu tiên khi em nhìn thấy Khải Hiên và người yêu cũ bước vào căn hộ của họ, sự sợ hãi của em không thua gì bị động đất cấp 8, cả người như bị cắt ra, cảnh tượng đó gây tổn thương em sâu sắc hơn bất cứ sự lừa dối nào. Nhưng mà,” Trong lòng cô lại xót xa, “Lúc biết được người hiến tử cho anh ấy chính là em, trái tim em lại như cây lao cắm trên đất, không ngờ giữa em và anh ấy lại có mối liên hệ chặt chẽ như vậy, cho nên em gọi điện thoại cho chị dâu. Lúc biết được anh ấy đã hồi phục sức khỏe, em bỗng muốn khóc lắm, Văn Khải, em vô cùng lo lắng, lúc nào cũng có một nỗi buồn giấu kín, em cảm

thấy chuyện của em và Khải Hiên không thể giải quyết dễ dàng như vậy được, thậm chí em rất sợ, sẽ liên lụy đến anh.”

Anh đưa tay, kéo đầu cô đặt trên cánh tay mình, để cho cô gối đầu lên đó, “Không cần lo lắng, tất cả đã có anh, em đợi anh từ Mỹ quay về, làm xong chuyện của anh, anh sẽ cùng em quay về Thanh Đảo.”

Đầu tiên, Đường Mạn xúc động, sau đó lại vô cùng ngạc nhiên, “Anh muốn đi Mỹ sao?”

Anh cup mắt xuống.

Đường Mạn vừa mừng vừa sợ, “Có phải là đã xác định ra người được chọn cho vị trí tổng giám đốc?”

Anh gật đầu, “Đúng vậy, quyết định nội bộ, khổ cực tranh giành mấy tháng, cuối cùng anh cũng đánh bại những đối thủ khác, giành được vị trí kế nhiệm tổng giám đốc khu vực Trung Quốc.”

Đường Mạn lập tức vui mừng, “Đây thật sự là một tin tức khiến người ta phấn chấn nhất trong năm nay mà em được nghe. Anh Lý Văn Khải, xin hỏi anh có cảm tưởng gì khi là người kế nhiệm chức vụ tổng giám đốc CVS khu vực Trung Quốc, xin anh hãy nói một chút về việc sẽ cải cách ở những phương diện nào sau khi đảm nhiệm chức vụ?”

Anh cười ha ha, nháy mắt gian xảo, “Trước tiên sẽ chọn vài nữ trợ lý xinh đẹp, cùng nhau bổ khuyết đề tài, nộp đầy đủ thì giữ lại, không đủ thì loại.”

Đường Mạn bĩu môi, “Kẻ lừa người bạn rợn, con lừa lừa thì ị nhiều, phân người cũng gây thối đó nha!”

Anh vui vẻ nhìn cô từ trên xuống dưới, “Đường Mạn, bộ dạng tức giận của em hết như cái bánh bao thịt vậy.”

Đường Mạn giận đến nổi rất muốn đánh anh.

Anh vùi đầu vào tóc cô, hít một hơi thật sâu, “Nhớ mùi hương của em, không thể chờ đợi được.”

Đường Mạn đành chịu, “Xin lỗi, cho dù không phải nguyên nhân sức khỏe, em cũng không có dũng khí tiến thêm một bước.”

Anh vén vài sợi tóc ở trên trán cô, “Đợi anh từ Mỹ về, anh sẽ cùng em đối mặt với Trương Khải Hiên, nếu anh ta mất lý trí, anh sẽ dùng cách của đàn ông để mặt đối mặt đàm phán với anh ta, hãy tin anh, anh muốn em được hạnh phúc.”

Đường Mạn hoàn toàn tin tưởng anh, trái tim đã giao cho anh, sẽ hoàn toàn tín nhiệm anh.

Lần đầu tiên, cô có cảm giác vô cùng bình yên thế này, tình yêu đã qua, như pháo hoa xinh đẹp, dù chỉ là thoáng qua. Nhưng bây giờ tình yêu lại đến lần nữa, trong lòng cô thấp thỏm, chỉ hy vọng lần này không phải là một giấc mộng. So với anh, có lẽ cô cũng không phải là một đóa hoa nở rộ nhất, cũng không mới mẻ, xinh đẹp, nhưng mà anh lại thích cô, trân trọng cô.

Lý Văn Khải nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nghiêng người lại, môi anh không chút do dự ấn vào môi cô, đoạt lấy hơi thở ở giữa môi cô... ..

Đúng vậy, cô cũng thích nụ hôn của anh, nụ hôn dài và thật sâu, hôn đến chính mình mê muội, hai má nóng lên, tim đập tăng tốc.

Anh thổi hơi bên tai cô, giọng nói trầm thấp, “Anh yêu em.”

Đường Mạn ôm chặt thắt lưng anh, nhắm mắt lại, trong lòng thỏa mãn, “Em cũng yêu anh.”

Yêu là cái gì chứ? Yêu là có thể cùng người mình yêu sống dưới một mái nhà, tối tối đều có thể ôm anh đi vào giấc ngủ, nhìn lông mi anh khép lại, lắng nghe tiếng tim đập đều đều của anh.

Ngày hôm sau, Lý Văn Khải nghỉ một ngày, ngày mốt anh sẽ đi Mỹ, cho nên hôm nay anh không tiếc giao tất cả thời gian của mình cho ba người phụ nữ quan trọng nhất đời anh. Anh cho Đường Mạn và Thạch Băng đồ bảo hộ đầu gối và khuỷu tay, đội mũ bảo hiểm lên đầu, dẫn hai người đi trượt patin. Hai phụ nữ một lớn một nhỏ trượt rất cẩn thận, anh ở phía sau giúp đỡ và bảo vệ.

Sau khi chơi đùa cảm thấy mỹ mãn, anh lại đưa hai người đến thế giới đáy biển, Thạch Bằng ngồi trên vai anh, nhìn con cá vền có hàm răng trắng đang bơi trên đỉnh đầu, còn có con cá mập xám há to miệng lướt qua như âm hồn, nó cười vui vẻ vỗ tay, đứa trẻ hưởng thụ sự yêu thương của người lớn một cách không kiêng dè, Đường Mạn và Lý Văn Khải thì thoải mái hưởng thụ thời gian hai người ở bên nhau. Tất cả mọi người đều nghĩ họ là một gia đình thật sự. Ba người còn chụp hình sticker, sau khi lao vào chụp, Thạch Bằng còn dán ảnh chụp của mình ở trước ngực, chỉ vào tấm hình ba người ở trước ngực, nói “Xem nè, con giống công chúa hay không?”

Thạch Bằng ngọt ngào nhìn nọt người lớn, “Ba thật điển trai, còn dì Mạn rất xinh đẹp.”

Lý Văn Khải cười ha ha, “Đường Mạn, em nói xem không phải là em rất đáng ghét sao? Về mặt chín chắn như vậy, dù dồ anh còn chưa tính, ngay cả con nít cũng bị em mê hoặc.”

Trong lòng Đường Mạn cảm động, gia đình vui vẻ thế này chính là cái cô cần.

Đúng vậy, cô vô cùng thích người đàn ông này, anh chín chắn thận trọng, khiêm tốn đáng tin cậy, đối xử tốt với cô, anh bù đắp mọi chỗ thiếu hụt trong thế giới của cô. Đặc biệt, anh có tình yêu thương trẻ con như vậy, tuy rằng Thạch Bằng chỉ là con gái của anh họ, nhưng mà anh lại vô tư bỏ ra tình thương của người cha với nó. Đường Mạn đi sau anh, nhìn thấy Lý Văn Khải đẹp trai đang công cô bé đáng yêu, cảm giác này thật sự rất rung động.

Cô thật sự yêu anh, nếu có thể, cô bằng lòng vì anh sinh 18 đứa con, mỗi đứa đều có ưu điểm giống anh.

Nhưng mà.

Đàn ông đều là kẻ được voi đòi tiên, làm gì có đàn ông không háo sắc, không vô lại chứ?

Sau khi Thạch Bằng mệt mỏi được tài xế đưa về nhà, anh lại cùng Đường Mạn đi mua sắm, vô cùng nhẫn nại, không cảm thấy mệt. Sau đó, anh lại khẳng khẳng bảo Đường Mạn đến quầy bán đồ lót.

Tiếp đó thì thế nào?

Trên mặt anh tràn đầy vẻ tươi cười trơ tráo, sau khi Đường Mạn vào phòng thử đồ, anh lại có thể cầm 5-6 cái yếm bước vào, “Nào, em thử cho anh xem.”

Đường Mạn tức giận không còn lời nào để nói, “Cho dù em muốn thử, anh cũng không thể đứng trong này.”

Anh vẫn mặt dày, trên mặt sáng lên vẻ mong mỏi, lại không biết xấu hổ mà nói, “Cục cưng, em thử đi, em mặc, còn anh xem.”

Mặt Đường Mạn lúc đỏ lúc trắng, bất luận thế nào, cô cũng không thể tự nhiên cởi quần áo ở trước mặt anh được.

Anh thật sự không nhịn nổi, ôm cô, hôn vào môi cô không chút nể nang, “Em đó em đó, chờ mà xem, chờ anh từ Mỹ quay về, anh tuyệt đối phải ăn em hết như ăn miếng thạch hoa quả đông lạnh mới được.”

Đường Mạn bị anh hôn đến nổi sao đầy trời, cuối cùng không thể không khổ sở ép buộc, đuổi anh ra khỏi phòng thay đồ.

Chọn xong đồ lót, anh lại dẫn Đường Mạn đi chọn túi xách, khi Đường Mạn nhìn một chiếc túi xách kiểu dáng đơn giản đến không thể đơn giản hơn, nhưng lại in nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, giá cả đến 5 con số theo sau, cô chỉ cảm thấy không đáng. Lý Văn Khải lại mua cho cô mà không chút đau lòng, Đường Mạn tiếc đến nổi tay run lên, “Giá một cái túi xách tương đương với nửa năm tiền lương của em.”

Anh lại dỗ dành cô: “Không sao mà, em thích là được rồi.” Dừng một lát, anh nói tiếp, “Tối mai anh có một buổi tiệc họp mặt, mua vài bộ đồ cho em, tối mai trang điểm một chút, đi dự tiệc với anh.”

Đường Mạn hiểu ra, thì ra là có tiệc từ thiện, cô lắc đầu, “Em không muốn đi, chẳng qua là một nơi để đám mặt dày gian thương và tham quan tụ tập với nhau.”

Anh vỗ vỗ tay cô, “Em nói rất đúng, nhưng trên đời này, em muốn bỏ lên, vĩnh viễn không thể rời khỏi gian thương và tham quan.”

Đành chịu, Đường Mạn đành tuân theo nguyện vọng của anh, đến cửa hàng độc quyền của Chanel, lần đầu tiên đến một nơi xa xỉ như vậy, cô căng thẳng đến nổi suýt vấp ngã trên tấm thảm lông dê trước cửa ra vào.

Tất nhiên, giá cả của mỗi bộ đồ đều rất xa xỉ, Đường Mạn cảm thấy mâu thuẫn và tiếc rẻ, thậm chí cô còn có cảm giác vô cùng xót xa, một bên có rất nhiều người rày đây mai đó, còn bên kia, vô số đồ đạc đắt mác xa xỉ được người khác uể oải lười biếng nhét vào trong lòng, không biết là có cơ hội được thể hiện hay không.

Cuối cùng, cô đành chọn một bộ váy trắng đen xen kẽ, bởi vì màu trắng đen vĩnh viễn không lỗi thời, khi đứng trước gương soi, Đường Mạn không ngừng lắc đầu, thật sự không hiểu nổi, thứ mỏng tanh như vậy, dựa vào cái gì lại có giá 5 con số chứ.

Lý Văn Khải đứng ở bên cạnh cô, ngắm nhìn cô trong gương, anh thầm khen bên tai cô, “Đường Mạn, em thật sự rất xinh đẹp, phần son tầm thường đều là giả, chỉ có em mới là thật.”

Đường Mạn nhất thời nhớ đến khi rút tế bào tạo máu, đây chính là lời khen ngợi máy móc của anh dành cho cô, chỉ cảm thấy hồng hân, “Anh còn có thể nhớ những lời này.”

Anh cười, “Mãi mãi không bao giờ quên.” Rồi sau đó, anh lại đùa, “Hình như anh đã thành công khi rèn luyện em thành một thực nữ, tiếp theo anh chỉ hy vọng một điều, anh có rất nhiều thời gian, sẽ kiên nhẫn rèn luyện em thành một người...” Anh thấp giọng, thổi hơi bên tai cô, “...phụ nữ trên giường.”

Đường Mạn đỏ mặt, người đàn ông này.

Lúc đi ra, Đường Mạn vô cùng cảm khái, “Đi dạo trong những cửa hàng nhãn hiệu nổi tiếng này thật sự quá áp lực, ánh mắt mấy cô phục vụ thật giống như tia X-quang soi vào thân phận của mình. Nếu phát hiện ra mình không có tiền, lập tức sẽ bày ra vẻ mặt lạnh lùng, như các cô ấy không phải là người bán hàng, mà chỉ là người kiểm duyệt để khắc bạc mình. Cho nên, chúng ta nên ngẩng cao đầu uốn ngược đi vào phòng tiếp khách, đặt mông ngồi lên sofa, vắt chân, lười biếng giơ tay chỉ này nọ với các cô ấy, các cô ấy sẽ vui vẻ khoa tay múa chân. Đương nhiên, cho dù mình có chọn gì, phải nhớ kỹ một chuyện, tuyệt đối không được hỏi giá, lúc tính tiền, cũng không cần hỏi, trực tiếp lấy thẻ ra, chậm rãi ký tên xong, sau đó dùng hai ngón tay mang theo chiến lợi phẩm, ngoáy mông đi ra ngoài là được.”

Lý Văn Khải cười, “Tuy rằng đây là lần đầu tiên em đến đây, nhưng giống như là đã quen thuộc.” Anh lại chọc cô, “Không biết khi nào em mới bằng lòng cho anh một sự ngạc nhiên vui mừng khác nhỉ.”

Đường Mạn không biết làm sao, “Anh thật là không có lúc nào mà không đá sang với chuyện đó, đúng là một con khỉ leo cây không hơn không kém.”

Hai người cùng cười, tuy rằng chỉ đùa, nhưng vẫn nắm chặt tay nhau.

Đến tối, sau khi cả nhà cùng nhau ra ngoài ăn cơm, lại vui vẻ đi hát karaoke, người gây sốc nhất chính là Thạch Băng: “Con phải hát Cô gái nhanh nhẹn của ông Phỉ Tường (1).”

(1) Một ca sĩ-diễn viên nổi tiếng, sinh năm 1960 ở Đài Loan và lớn lên ở Mỹ. Tên tiếng Trung là Phỉ Tường, tên tiếng Anh là Christian Rand Phillips.

Trời đất, đứa trẻ này lại có thể hát bài hát lớn tuổi hơn nó rất nhiều.

Còn bà Lý thì chọn bài: “Yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân.”

Lý Văn Khải cũng hát với Đường Mạn, “Cô gái má lúm đồng tiền, lông mi cong vút.” Đương nhiên, âm vực của anh tuyệt đối không giống với tiếng nói trầm mạnh của anh, nếu có thể chấm điểm, Đường Mạn sẽ chấm -5 điểm mà không chút khách sáo.

Vui vẻ sao? Cuộc sống vui vẻ chính là đơn giản như vậy, không có nhiều gánh nặng, khi mình mở mắt dậy, nhìn thấy ánh nắng sáng sớm vô cùng trong lành, đầu óc mình liền tỉnh táo, à, mình có một người đàn ông thật tốt theo mình lên giường, có một đứa trẻ tùy hứng đáng yêu, có một người mẹ thấu tình đạt lý, ừ, mình không có nhà trả góp, không thất nghiệp, không có bệnh ung thư, đây chính là cuộc sống hạnh phúc.

Cô vô cùng hạnh phúc, nếu bây giờ dùng tỷ lệ phần trăm để tính toán, cô đã hưởng thụ sự thỏa mãn trước nay chưa từng có, ngoại trừ việc cô vẫn còn là vợ của người khác, hết thấy đều hoàn hảo.

Ngày hôm sau, Đường Mạn tốn cả một buổi chiều để tút tát chính mình. Trước tiên là đến thẩm mỹ viện để chăm sóc da, sau đó để nhân viên trang điểm dự tiệc tối cho cô một cách tỉ mỉ tinh xảo, hai tay khéo léo của nhân viên trang điểm tô vẽ thành thực trên mặt cô, rất nhanh vẽ mặt cô hết như người đẹp hình bìa tiểu thuyết trên internet, nhìn mình trong gương, cô cũng cảm thấy rất ngượng.

Sau đó, cô thay bộ váy Chanel cao cấp kia, phối hợp với dây chuyền trân châu Mikimoto, khi cô đứng trước cửa thẩm mỹ viện, tay cầm túi xách LV, hết như một cô nàng đứng giữa đồng sắt thép xám lạnh trong tầm áp phích của bộ phim chiến tranh, hết thấy bối cảnh sau lưng đều là phong nền mờ nhạt, chỉ có cô mới là cạnh đẹp có thật, nhảy vào giữa tầm mắt của anh, Lý Văn Khải ngẩng nhìn cũng không khỏi có cảm xúc thật mạnh.

Đường Mạn, lúc anh ở trước cửa bệnh viện thấy nước mắt vương trên mi cô, một cô gái nhỏ tan nát cõi lòng và lung lay sắp đổ, bây giờ cuối cùng cũng thoát khỏi bóng ma ấy, cô biến thành nhã nhặn đoan trang, xinh đẹp động lòng người.

Anh bước xuống xe, tiến đến cầm lấy tay cô, khen ngợi tự đáy lòng: “Đường Mạn, hiện tại cuối cùng anh cũng hiểu, tại sao ví phụ nữ như hoa. Em rất đẹp.”

Anh đứng bên đường, nâng cằm cô lên, tầm mắt giao hòa với cô, trong mắt là sự yêu thương nồng đậm. Đường Mạn cũng nhìn anh chân thành tha thiết, nhìn thấy sự chờ đợi trong mắt cô, anh không kiềm được khẽ nghiêng đầu hôn lấy môi cô, Đường Mạn nhắm mắt lại.

Đôi tình nhân 17-18 tuổi ngồi trên băng ghế dài ven đường đang nhìn họ một cách hâm mộ, cô gái nói với chàng trai, “Đến khi em 30 tuổi, 50 tuổi, 60 tuổi, anh còn có thể trao cho em nụ hôn tha thiết như thế kia không?”

Chàng trai nắm lấy tay cô gái, chỉ hứa hẹn rất chân thành, “Sẽ như vậy, khi 80 tuổi, anh cũng vẫn yêu thương em.”

Đúng, tình yêu với anh, tình yêu với cô, có hơi trễ, nhưng mà trễ thì sao, ai nói đó sẽ không phải tình yêu chân chính chứ?

Mà song song lúc đó, họ không hề hay biết, đi theo sau họ còn có một người, Trương Khải Hiên.

Trong chiếc xe thương vụ màu đen ma quái của nhà họ Trương đỗ rất xa ở ven đường, Trương Khải Hiên ngồi trong đó, thu hết nhất cử nhất động của Đường Mạn và Lý Văn Khải vào trong mắt.

Thăm thẳm tư theo dõi Đường Mạn rất làm tròn phận sự, báo tất cả hành tung của Đường Mạn cho anh biết, sáng sớm anh liền xuất phát từ Thanh Đảo, buổi tối đã đến, cuối cùng anh cũng thấy được Đường Mạn - người vợ xa cách suốt 9 tháng.

Vừa thấy Đường Mạn, anh có cảm giác như trái tim mình bị xé rách đau đớn.

Mà cảm giác đau đớn đó càng sâu thêm gấp mấy trăm lần, chính là Đường Mạn trang điểm vô cùng xinh đẹp, nhưng mà cô trang điểm như thế cũng vì người đàn ông kia.

Trương Khải Hiên ngồi trong xe, Đường Mạn đi ra từ trong thẩm mỹ viện, bóng lưng của cô khiến toàn thân anh run lên, cô thay đổi rồi, cô xinh đẹp, đoan trang, thận trọng, động lòng người hơn 1 năm trước rất nhiều. Nhìn thấy cô, anh vui sướng đến nỗi hận không thể lập tức chạy qua đó kéo tay cô lại, hôn lên bàn tay cô và nói, “Anh đến rồi, vợ yêu, chúng ta về nhà thôi.”

Nhưng anh chưa kịp xuống xe, đã thấy người đàn ông đó.

Lý Văn Khải.

Trực giác đầu tiên, Lý Văn Khải không phải là một người làm kinh doanh không sạch sẽ, dáng người hần cao to, một thân đồ vest khéo léo trang nhã, là một người thượng lưu thành đạt khác hẳn trong tưởng tượng của anh, Lý Văn Khải rất có khí chất, thậm chí mỗi động tác của hắn còn có khí chất hơn cả anh.

Anh nhìn thấy Lý Văn Khải đang nắm tay của Đường Mạn, thì thầm to nhỏ vào tai cô, nhìn thấy nụ cười ảm áp trên mặt cô, anh lại nhìn thấy Lý Văn Khải ôm cô vào lòng, thậm chí hắn có thể công khai hôn môi cô.

Anh cực kỳ phần hân, vợ anh hôn người đàn ông khác sau lưng anh? Đây quả thật là chém đứt tự tôn của người đàn ông như anh.

“Đê tiện.” Anh không khỏi mắng, “9 tháng không gặp, cô lại có thể không nhận được đói khát mà đi tìm đàn ông rồi.”

Thấy họ lên xe, anh cắn răng, bảo tài xế, “Đuổi theo họ, cướp người về.” Bên Lý Văn Khải chỉ hai người là hân và tài xế, mà bên đây, ngoại trừ chính mình còn có một thám tử, hai vệ sĩ, anh không tin với nhiều người như vậy, anh lại có thể không đoạt được Đường Mạn trở về.

Thám tử tư kia nhắc nhở anh, “Anh Trương, tuyệt đối đừng làm vậy, đây là Thượng Hải.”

Trương Khải Hiên nắm chặt tay, nhìn ra bên ngoài, móng tay anh cắm vào trong thịt nhưng không cảm thấy đau chút nào, chỉ cảm thấy tất cả nhiệt tình trong lòng đều sụt giảm nghiêm trọng, tình yêu tràn đầy giờ phút này biến thành băng lạnh như ở Nam Cực.

Cuối cùng, anh kiềm chế lửa giận, tạm thời buông tha cho họ.

“Đừng mong phản bội tôi.” Anh cắn răng tự nói với mình, “Tôi sẽ không để cô đi dễ dàng như vậy đâu.”

Đường Mạn đang ở sau phòng bếp để kiểm kê thức ăn, có đồng nghiệp đến gọi cô: “Quản lý Đường, bên ngoài có một vị khách tìm chị.”

Cô ừ một tiếng, đặt bản ghi chép xuống liền đi ra ngoài.

Sau khi đi ra, theo chỉ dẫn của nhân viên phục vụ, cô nhìn thấy một vị khách ngồi tựa vào cửa sổ, cô rất nghi ngờ, người đó đang đọc báo, tờ báo mở thật to gần như che hết cả người, không nhìn thấy được khuôn mặt, nhưng nhìn thấy bàn tay đang cầm tờ báo đó, trái tim Đường Mạn bỗng nảy lên vài nhịp thật mạnh.

Chẳng lẽ mình nhìn lầm, cô cảm thấy bàn tay ấy vô cùng quen thuộc.

Lúc sáng, cô chia tay Lý Văn Khải, anh cũng không để cô tiễn anh đến sân bay, anh chỉ tạm biệt ba người ở trước cửa nhà.

Ở trong phòng anh, anh ôm cô, hết hôn rồi lại hôn, lưu luyến không rời, hết như con đà điểu cúi đầu kiếm ăn vậy.

“Anh phải đi 1 tháng, thật buồn, bây giờ anh như một đứa trẻ còn bú mẹ vậy.”

Đường Mạn hậm hực chế nhạo anh: “Khi đứa trẻ muốn bú sữa, không có ti mẹ còn có bình sữa, anh đi Mỹ, ở nơi phồn hoa đó có biết bao nhiêu là núm vú cao su đang chờ anh chứ?”

Anh cười ha ha, “Anh đi Mỹ để chuẩn bị nhậm chức, nếu như anh bị chộp điểm yếu ngay lúc này, em nói xem anh còn ngồi yên trên vị trí của mình không? Huống hồ...” Anh khẽ nói, “Phụ nữ khêu gợi cách mấy anh cũng không thèm, anh chỉ muốn em thôi.”

Phụ nữ đều là động vật yêu bằng tai, mặc kệ anh nói thật hay giả, cô vẫn cảm thấy rất hài lòng khi nghe nó.

Bây giờ, người đàn ông này?

Cô đi đến bên cạnh anh, hạ tay xuống, khép hai tay lại, làm động tác chuyên nghiệp, tay cô khoát lên trước bụng mình, chờ người đó lên tiếng.

Vị khách kia đặt tờ báo xuống, lộ ra khuôn mặt của mình, ngẩng đầu, ánh mắt như nghiền đòn.

Trái tim Đường Mạn bị đâm thật mạnh, thời gian ngưng trệ, vạn vật xung quanh không còn tồn tại nữa. trái tim cô liền bị buột chặt lại.

“Khải Hiên.” Cô thốt lên, thật ra khi cô nhìn thấy bàn tay cầm báo của anh, cô đã biết đó chính là anh.

Trương Khải Hiên.

Tầm mắt hai người giao nhau, trong mắt Đường Mạn là sự ngạc nhiên và mơ màng, trong mắt anh là sự xúc động và phiền muộn.

Trong lòng anh thật sự vừa đau đớn vừa chua xót, đã 9 tháng không thấy cô, không ngờ khi gặp nhau lại có cảm giác mãnh liệt đến thế, trái tim như bị rơi vào cơn mưa chua xót, ăn mòn thần kinh, gợn lên từng hồi quặn thắt, như nước gợn xô nhau.

Anh mở lời trước, “Có khỏe không?”

73. Q.2 - Chương 21

Trương Khải Hiền đã luyện tập qua vài lần cảnh tượng gặp lại, nên anh không cảm thấy lạ chút nào khi Đường Mạn có vẻ mặt như vậy. Do đó, anh điềm nhiên bình tĩnh nở nụ cười.

“Tiểu Mạn, em khỏe không?”

Đường Mạn như đang nuốt một củ gừng trong cổ họng, nuốt không trôi, hoảng hốt mà nuốt.

Lúc này đây, cô bỗng có cảm giác như trong Thiên Long Bát Bộ, lúc Mộc Uyển Thanh gặp lại Đoàn Dự, câu nói diễn tả tâm trạng phức tạp đó, “Muội... .., có khỏe không?”

Cô không trả lời được.

Trương Khải Hiền ngừng một lát, giọng điệu nhẹ nhàng băng qua: “Xin lỗi, trễ như vậy mới đến tìm em.”

Đường Mạn quá bất ngờ, cô biết anh sẽ đến, nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Anh hơi gầy, khuôn mặt không còn đầy đặn như năm ngoái, xương gò má hơi nhô lên, hốc mắt hơi trũng xuống, nhưng sắc mặt anh đã tốt hơn trước đây rất nhiều. Trước đó, anh còn muốn che giấu tình trạng của mình, nhưng nhìn kỹ, vẫn có chút mệt mỏi và vẻ có bệnh, nhưng bây giờ, sắc mặt anh lộ vẻ trắng hồng khỏe mạnh, có hơi giống như cây cối mùa xuân vừa được tưới nước, nụ cười như đã có vẻ rất khỏe mạnh.

Cô trấn tĩnh lại, “Khải Hiền, chào anh.”

“Cũng không thể mời em được... ..?”

“Em đang vào ca.”

Anh đã sớm chuẩn bị, “Không sao, anh đợi em tan ca cũng được.”

Đường Mạn khách sáo lui ra, anh đến, chống đỡ làm sao đây? Anh là chồng cô, sao cô lại chột dạ như kẻ cắp thế này?

Cô muốn bình tĩnh thoải mái làm việc, lại cảm thấy đau xót quá, thời gian và hoàn cảnh đều đang chống lại cô, 4 tiếng sau cô bắt buộc phải tan ca, cuối cùng vẫn không có cách nào trốn tránh anh. Còn Trương Khải Hiền, ngồi tại chỗ đó, rất hứng thú xem tạp chí tài chính và kinh tế.

Chỉ là cô có cảm giác cho dù cô đi đến đâu, đôi mắt anh đều dõi theo cô.

Cô tự nhủ: “Bình tĩnh nào, cho dù mình thật sự ngoại tình, đó cũng không phải là ngày tận thế, cũng không ai dám trầm lòng heo mình, huống hồ, là người nhà họ Trương trợ tráo đuổi mình đi, Trương Khải Hiền là người đáng giận khi ngoại tình trước, mình bị ép buộc, mình đâu có định mặt dày vô sỉ, đúng là mình nên chuẩn bị sẵn một thanh đao, nếu anh ta dám âm ỷ với mình, mình sẽ dùng binh khí chém đứt áo giáp của anh ta.”

Đúng, ngẩng cao đầu lên, cô cứ như vậy, không ngừng cổ vũ chính mình, cho đến khi trái tim trong lồng ngực đập càng lúc càng nhanh, biểu cảm trên gương mặt càng ngày càng đông cứng.

Nhưng vẫn không kiềm chế được, phải lảng lạng nhìn lên anh vài lần. Anh gầy quá, nhưng vẻ điển trai không hề sụt giảm, thậm chí khí chất hơn người của anh vẫn như cũ. Còn có, đường cong đôi môi anh vẫn

đẹp như vậy, ngồi ở đó như người mẫu nam trong tạp chí ảnh, chết tiệt, anh vẫn đẹp trai như vậy, trong 4 tiếng đó, anh xem hết tất cả tạp chí của nhà hàng, có nữ phục vụ ngại ngần đưa tạp chí mới cho anh, anh lễ phép đáp lại: “Cám ơn cô.”

Kết quả, Đường Mạn nhìn thấy vẻ mặt đỏ ửng của cô gái đó, cô vô cùng ngạc nhiên, nghĩ lại có lẽ trái tim cô ấy đang rụt rè, Đường Mạn than thở, anh, thật sự là khác biệt mà, lúc bệnh thì có thể thu hút y tá; lúc khỏe mạnh, quả nhiên có thể tùy tiện giết chết mấy con bò cái ở ven đường.

Cuối cùng cũng tan ca, Đường Mạn thay đồ xong, Trương Khải Hiên đã đứng trước cửa chờ cô.

“Có thể đi được chưa?” Anh hỏi.

Đường Mạn gật đầu.

Ra đến cửa, cô hỏi: “Anh đến lúc nào vậy?”

“Tối qua.” Anh trả lời một cách thờ ơ, cùng cô sải bước trên con đường đèn hoa rực rỡ.

Đường Mạn bối rối từng hồi, tối qua, cô như nữ chính trong tiểu thuyết Dây chuyền, lần đầu tiên bước vào xã hội thượng lưu, vô cùng căng thẳng, sợ bản thân làm trò hề, bước đi cũng không dám, nhưng Lý Văn Khải luôn ở cùng cô, lạ thật, cũng không có người nào hỏi Lý Văn Khải cô là ai, dường như mọi người đã quen rồi, bên cạnh đàn ông nhất định phải có một cô gái trẻ làm nền, mà cô chính là cái phong nền bình thường không hơn không kém.

Cô tìm đại một đề tài: “Trên máy bay không ồn lắm đúng không?”

“Không, anh và tài xế lái xe đến.”

Cô cảm thấy lạ, lái xe ư? Lộ trình mất 10 tiếng đồng hồ?

Trương Khải Hiên giải thích, “Anh muốn đón em về, thời gian em ở bên ngoài lâu như vậy, cũng có không ít hành lý, đi xe sẽ tiện hơn.”

Đường Mạn ngạc nhiên, “Anh như vậy là khẳng định em có thể quay về cùng anh?”

Anh thản nhiên nói, “Tiểu Mạn, đây là mục đích anh đến, em cảm thấy anh sẽ dễ dàng vứt bỏ sao?”

Đột nhiên, Đường Mạn cảm thấy vô cùng tức giận, Trương Khải Hiên vẫn giống như trước, cô đi làm, anh không thích, nhất định phải đến phá. Còn bây giờ, anh đã tính toán xong kế hoạch phải đưa cô về, dường như mọi thứ là hiển nhiên, cô không thể trốn chạy, ngoại trừ ngoan ngoãn trở về cùng anh, cô ở đâu, anh cũng có thể đi theo như cái bóng.

Đường Mạn đứng ở ven đường, dừng chân lại, tầm mắt giao nhau với anh, cô nắm chặt tay, nín thở nhìn chăm chú.

Trương Khải Hiên lại điềm đạm nhìn cô, nếu nói ánh mắt cô cứng rắn hơn kim cương, vậy thì ánh mắt của anh chính là êm dịu còn hơn cả bọt biển. Trong ánh mắt dịu dàng nhìn cô có thể đủ để bóp chết con sủ tử chín đầu ở Châu Phi kia, không biết tại sao, Đường Mạn rất muốn chắt vắn anh như có súng trong tay, lời nói đến bên miệng rồi lại là: “Cái đó, trước tiên chúng ta đi ăn chút gì đi.” Một câu như vậy.

Anh gật đầu, “Được, em muốn ăn gì?”

Hả, cô muốn, đậu hủ tương cay có thể khá hơn không nhỉ, Trương Khải Hiên, không phải anh rất thích ăn đậu hủ sao?

“Được, em biết một nhà hàng Thái Lan, mùi vị không tệ, không gian cũng ổn.”

Anh lập tức gọi tay vẫy taxi.

Đến nhà hàng, sau khi ngồi xuống, anh vẫn trắng trợn nhìn cô.

Đường Mạn bị anh nhìn đến nổi lông toàn thân dựng đứng, cô đành hỏi: “Khải Hiên, sức khỏe anh hồi phục tốt chứ?”

“Tốt lắm, hôm trước còn đánh cầu lông với đồng nghiệp, kết quả giết hấn đến nỗi không ngóc mặt lên được.”

“Chị dâu nói tuần trước vì anh bị cảm cúm dẫn đến nhiễm trùng đường hô hấp phải nhập viện.”

“Hơi áu, người bình thường nào không có bệnh chứ, chỉ là mọi người lo lắng quá đà thôi.”

Hai người đều rất hồi hộp, rõ ràng là người thân thiết nhất, nhưng khoảng cách trái tim lại xa ngàn dặm.

Đợi đã lâu, cô uống nước, anh mân mê cái ly, để phá vỡ sự im lặng, anh hỏi cô trước: “Tiểu Mạn, sao lúc ấy không nói cho anh biết, em đăng kí làm người hiến tặng.”

Đường Mạn trả lời ngắn gọn, “Thật ra chỉ là một chuyện nhỏ, cũng đơn giản như hiến máu vậy thôi, em cảm thấy không cần thiết phải nói, hướng hồ...” Cô tự giễu, “Em ở nhà, vẫn luôn là khách.”

Lời nói của cô khiến anh xấu hổ, “Xin lỗi, thật sự xin lỗi em.”

Đường Mạn luống cuống, “Không sao, thật sự không sao mà.”

“Trước kia anh đối xử với em, quả thật có chút quá đáng.”

Đường Mạn kinh ngạc ngẩng đầu, đây là đang nhận lỗi sao? Trời đất, Trương Khải Hiên kiêu ngạo tự phụ như vậy lại có thể cúi đầu nhận lỗi?

Cô khúm núm, “Thật sự không trách anh được, tính tình của em nóng nảy, không ngăn nổi lời nói của mình, dù là người tu dưỡng cũng có thể bị em chọc cho giận dữ.”

Rốt cuộc, phục vụ cũng bưng món ăn lên.

Cả hai cúi đầu không nói gì.

“Về nhà đi, Tiểu Mạn.”

Đường Mạn bỗng nhiên có một cảm giác, anh giống như mới cãi nhau một trận với người yêu, nhẹ giọng khiển trách chính mình để dỗ dành cô, đừng tùy hứng, sau đó nhẹ nhàng băng quơ, giống như chuyện đó chưa từng xảy ra.

Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, trong ánh mắt ấy, cô nhìn thấy rõ sự chân thành.

Cô quả quyết từ chối: “Không, bây giờ em không thể quay về.”

“Vì sao?”

Đường Mạn trả lời, “Bởi vì, bạn trai của em không có ở đây.”

Đúng vậy, nếu Trương Khải Hiên có thể tìm đến đây, có chuyện gì mà anh không biết chứ?

Đường Mạn chăm chú nhìn ánh mắt của Trương Khải Hiên, hai người từng là vợ chồng, từ trong mắt của nhau đã vô số lần nhìn đối phương, nghiền ngẫm tâm tư của đối phương, quả nhiên trong ánh mắt anh, cô nhìn thấy sự thất vọng, cái nhíu mày của anh viết rõ sự mất mát, khổ sở, đau đớn, tự trách và áy náy. Còn trong đồng tử ấy, như đồng tử của một con mèo, thoáng thu hẹp lại, ngưng kết cô lại thành một chấm nhỏ nhỏ.

Cô cụp mắt xuống, khẽ nói, “Khải Hiên, chắc là anh đã biết hết, xin lỗi, lúc anh vẫn chưa thoát khỏi lần ranh sống chết, em lại bốc đồng bỏ đi, chính xác là bản thân em rất tùy hứng, mà hậu quả của sự tùy hứng làm bây này lại tiếp tục lan tràn, em đã thích người khác. Thật xin lỗi, em không tài nào đối diện với anh nữa.”

Tay phải của anh đặt trên bàn, ngón trỏ lặng lẽ tìm lại khoảng cách một centimet trên mặt bàn, trong lòng cảm thấy quá khó khăn, cô lại có thể trực tiếp nói ra chuyện này nhanh như vậy. Không, tuyệt đối không thể.

Anh nói: “Không sao, mọi thứ đều có thể làm lại từ đầu. Khi biết em chính là người hiến tủy cho anh, anh khổ sở gần như chết đi, so với câu nói anh đến để giữ em lại càng khó hơn. Đường Mạn, thật sự xin lỗi em, em đối xử với anh tốt như vậy, anh lại hết lần này đến lần khác làm tổn thương em, em tha thứ cho anh đi, cho anh một cơ hội để anh có thể bù đắp lại một lần nữa. Không phải là chúng ta đã làm hòa với nhau rồi hay sao, lúc ở Tế Nam, chúng ta đã làm hòa rồi mà, chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa, đúng không?”

Đường Mạn rất đau xót, “Giữa hai chúng ta vĩnh viễn không có cách để trở lại như xưa, từng tổn thương có thể không tính toán, đôi gạt cũng có thể quên đi, nhưng duy nhất một chuyện không cách nào thay đổi được, chính là tình yêu đã thay đổi, em đã thích người khác, rất vô sỉ đúng không, so với cuộc sống bắt đầu lại như trước, em quen với cuộc sống hiện tại của mình hơn. Khải Hiên, chúng ta chia tay đi.”

Trương Khải Hiên cau mày, Đường Mạn cúi đầu tự trách.

Anh nói: “Ăn cái gì đi!”

Hai người không nói gì, cùng nhau ăn thức ăn trước mặt mình. Một câu hỏi tình cờ với đối phương, đánh gãy tình hình căng thẳng.

“Đồng Đồng khỏe không?”

“Khỏe, nó cao thêm nửa cái đầu, nó vẫn rất nhớ em, thường xuyên hỏi thím út đang ở đâu.”

“Những người khác cũng khỏe hết chứ.”

Anh đáp: “Đều khỏe, còn mẹ, mẹ cũng vô cùng nhớ em.”

Đường Mạn buông muống xuống.

Bà Trương.

Trương Khải Hiên giải thích, “Anh biết, mẹ làm tổn thương em, mẹ cũng đã tự trách mình rất nhiều. Lần này đến Thượng Hải, vốn dĩ mẹ đòi đến, nhưng anh đã khuyên mẹ, Tiểu Mạn,” anh bỏ hết lòng tự trọng, giọng điệu mềm dịu đi rất nhiều, “Tiểu Mạn, chúng ta về nhà nhé, người chung một nhà đừng kết ân oán nữa, anh cần em.” Anh khổ sở, “Anh cũng rất yêu em, em đi rồi anh mới phát hiện, hóa ra anh yêu em sâu đậm như vậy.”

Đường Mạn ngây người, đây là Trương Khải Hiên sao? 9 tháng không gặp, anh lại bệnh nữa sao, toàn bộ đầu óc đều bị 84 chất khử trùng rửa sạch rồi sao, từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân, cô nghe không biết là cảm động hay kinh ngạc, toàn thân đều nổi gai ốc.

Nếu không phải đã yêu Lý Văn Khải, nghe từng câu nói chân tình như vậy của Trương Khải Hiên, cô sẽ khóc, sẽ chấp nhận bản thân mình sai rồi, sẽ tìm bậc thang rồi tự lặn xuống.

Nhưng sự cảm động chỉ tồn tại đúng 3 giây.

“Khải Hiên, đã là quá khứ, không nên nhắc lại.”

“Đúng, chúng ta không nhắc lại nữa, chúng ta hãy bắt đầu lại đi. Đường Mạn, máu của em đang chảy trong cơ thể anh, không có em, anh không thể nào ngồi ở đây, không có em, anh không thể nào nhìn rõ chính mình, về nhà đi em, con đường về nhà cho dù dài thế nào chẳng nữa, cũng không dài bằng đời người. Nếu chúng ta đã là vợ chồng, còn có một phần mười vạn duyên phận nữa, tương lai sẽ khiến chúng ta càng quý trọng nhau hơn, thời gian 80 năm hay 100 năm, chúng ta có thời gian dài như thế, có thể sống với nhau vô cùng hạnh phúc.”

Đường Mạn cười hờ hững, “Khải Hiên, xin anh nghĩ thoáng hơn một chút, quả thật là em đã yêu người khác, cũng giống như anh với Cao Nhân Tuệ, bây giờ anh có thể bắt đầu lại lần nữa với cô ấy không?”

Anh xấu hổ không cách nào trả lời được.

Đường Mạn bùi ngùi, “Em tin rằng anh và cô ấy không cách nào bắt đầu lại, cũng giống như em và anh, đã bỏ lỡ nhau rồi, nếu anh đang xin lỗi em về những chuyện trước đây, em sẽ nhận, cũng cảm ơn anh cuối cùng có thể chân thành thẳng thắn nói rằng anh yêu em. Nhưng mà, lúc em bỏ đi, là giận, em bỏ lại người chồng bệnh nặng, là vô tình, em không nhớ tình nghĩa vợ chồng, là bất nghĩa, em chống đối với mẹ chồng, là bất hiếu. Khải Hiên, người nên nói xin lỗi là em, xin anh tha thứ cho em.”

Trương Khải Hiên cứng đờ tại chỗ, anh cũng bắt đầu ở thế rối loạn, anh biết Đường Mạn khéo ăn khéo nói, chưa bao giờ hạ thấp phong độ, nhưng anh không ngờ Đường Mạn thật sự nói có tình có lý như vậy. Anh xấu hổ.

Hai người lại rơi vào cục diện bế tắc.

Thật lâu sau, Đường Mạn ngẩng đầu, “Em sẽ nhanh chóng dành thời gian để quay về Thanh Đảo, cùng anh hoàn tất thủ tục ly hôn.”

Lòng dạ Trương Khải Hiên hoàn toàn chùn xuống, cô lại có thể trực tiếp nói ra hai chữ “ly hôn”!

Nhưng anh vẫn không hiểu, không từ bỏ ý định anh hỏi: “Em yêu anh ta vì cái gì chứ? Điều anh ta cho em, anh đều có thể cho em mà.”

Đường Mạn mỉm cười, “Không đâu, Khải Hiên, có một chuyện anh ấy hơn anh, đó là anh ấy yêu trẻ con, thật lòng thật dạ yêu trẻ con, bởi vì yêu trẻ con cho nên anh ấy vĩnh viễn sẽ không lên giường với phụ nữ khác ở sau lưng người vợ đang mang thai của mình; bởi vì yêu trẻ con, anh ấy sẽ không để cho người phụ nữ yêu nhau suốt 4 năm, mang thai 3 lần vì anh ấy nhưng lại không cưới cô ấy, anh ấy sẽ càng yêu thương người phụ nữ vì anh ấy mà mang thai, khi người phụ nữ ấy bị thương, anh ấy sẽ không trách mắng cô ấy, mà thấu hiểu và đối xử với cô ấy một cách yêu thương, không nói đến chuyện khác, chỉ vì một nguyên nhân này thôi, anh đã không thể so với anh ấy.”

Trương Khải Hiên chết lặng tại chỗ, anh đã chuẩn bị một bụng lời nói, khẩn thiết cầu xin thật chân thành, kết quả khi thật sự ứng đối với hiện trường, như một đồng bản nháp không giống với đề tài, cuối cùng chỉ là một đồng giấy vệ sinh chùi phân mà thôi.

Anh khổ sở vô cùng, thở dài một tiếng, không kiềm được đau đớn, thế nên không kiểm soát được nước mắt đang rơi lăn lăn không ngừng.

Đường Mạn cũng cảm thấy khó quá. Cơm, ai cũng ăn không vô.

Đường Mạn cười khổ, “Khải Hiên, anh có biết tâm trạng lúc em rời khỏi Tế Nam là thế nào không? Trời đất quay cuồng, bầu trời đen kịt, bị mẹ chồng mình hiểu lầm, đuổi ra khỏi nhà. Em không biết bản thân đã làm sai cái gì, lại phải nghe những lời chỉ trích nặng nề như vậy, điều em mong mỗi mảnh liệt nhất chính là có thể bước đến nắm lấy tay anh, nhìn khuôn mặt anh, nhưng khi em chạy đến bên ngoài phòng bệnh, cái em thấy chỉ là người phụ nữ ở cùng chồng em.”

Trương Khải Hiên không ngừng giải thích, “Thật sự là anh không hứa hẹn gì với cô ấy hết, anh... ..”

Đường Mạn lắc đầu ý bảo anh không cần giải thích, “Giây phút em rời khỏi nhà họ Trương, em đã tự nói với mình, duyên phận giữa em và anh, với cả nhà họ Trương đến đây chấm dứt, em sẽ không quay về đó nữa. Xin lỗi Khải Hiên, không có tình yêu lâu bền để chống đỡ em đi đến bây giờ, hôn nhân của chúng ta vừa bắt đầu đã là một sai lầm, yêu anh chính là tình cảm mãnh liệt trong khoảnh khắc, cứu anh chính là sự trùng hợp của cơ duyên, hiện tại em đã làm xong những gì em có thể làm, em muốn rời khỏi anh, em nhất định phải ly hôn.”

Trương Khải Hiên nhìn cô, anh không nhìn ra được chút tình cảm nào dành ình trong mắt Đường Mạn nữa, cô bình tĩnh, ôn hòa, giọng nói mềm nhẹ không lo lắng bất an hay căng thẳng giận dữ nữa, cô thật sự muốn đi. Hệt như một chiếc lá khô mùa thu, phiêu diêu rũ xuống trên ngọn cây, một cơn gió thổi đến, nhẹ nhàng khe khẽ, tình cảm của họ cũng bay đi như vậy.

Los Angeles- Mỹ.

Lý Văn Khải nhận phòng ở khách sạn, giao tiếp ngắn gọn với đồng nghiệp đến đón mình, sau khi người đó đi khỏi, anh lập tức gọi điện thoại cho Đường Mạn, anh đã từng hứa với cô.

Chuông điện thoại reo 5 lần cô mới tiếp.

Điện thoại vừa được nối, tiếng nói của Đường Mạn truyền đến, trong lòng anh tràn đầy trông mong Đường Mạn sẽ trêu đùa vui vẻ với anh: “Xin chào, xin hỏi anh tìm cô Đường Mạn phải không? Tìm Đường Mạn có chuyện gì không? Tán gẫu xin nhấn phím 1, hỏi đáp câu đố xin nhấn phím 2, nói chữ xin nhấn phím 3, không có chuyện gì xin trực tiếp gác máy.”

Nhưng bây giờ Đường Mạn lại do dự nói một chữ: “À?”

Anh tựa vào đầu giường, nói nửa đùa nửa thật: “Phong cảnh ở L.A thật đẹp, nhưng khi anh nằm xuống, không tự chủ được mà nghĩ đến em, chẳng lẽ anh chưa quen với chênh lệch múi giờ, hay là, anh đói bụng?”

Đường Mạn nói trong điện thoại: “Chỗ em đang có chút việc. Chờ em về nhà sẽ liên lạc với anh sau.”

Anh cảm thấy lạ, đành không vui nói: “Được rồi, trước khi em ngủ, anh sẽ gọi điện lại cho em.”

Đường Mạn cúp máy.

Có lẽ thật sự bận rộn, anh nghĩ.

Trương Khải Hiên nhìn Đường Mạn nhận điện thoại, biểu cảm trên mặt cô khiến anh lập tức nghĩ đến một người, Lý Văn Khải.

Tên chết tiệt này, hẳn có cái gì tốt chứ? Trước khi đến Thượng Hải, anh đã tìm hiểu rất kỹ càng gia sản của Lý Văn Khải. Đích thực, Lý Văn Khải rất xuất sắc, hẳn học ở Mỹ, tốt nghiệp đại học Yale, lại làm việc tại Mỹ, bởi vì không bỏ được mẹ, cuối cùng xin chuyển về Trung Quốc. Ở thị trường Trung Quốc, điều hành một công ty đa quốc gia rất thuận lợi, bây giờ, hẳn còn nhắm vào vị trí tổng giám đốc khu vực Trung Quốc.

Đúng vậy, người này chính xác không dễ đối phó, muốn đánh bại hẳn, muốn thể hiện bản thân mình mới thật khó lường.

Nhưng chẳng lẽ mình lại thua hẳn sao?

Trương Khải Hiên và Đường Mạn, tính cách hai người có điểm tương đồng; khi bình tĩnh, tuyệt đối sẽ không nói dài dòng vô nghĩa; khi tranh cãi, cũng không ai chịu nhường ai, đối chọi gay gắt; ngay cả khi ở trên giường, cả hai đều không chịu mềm mỏng.

Bây giờ, hai người nói chuyện đến kiệt sức.

Bởi vì trái tim của ai cũng như gương sáng, đau khổ cầu xin cũng không có tác dụng, cãi nhau lại là hạ sách, thẳng thắn buông tay nhất định sẽ có một người bị thương.

Tình yêu không cứu vãn lại được.

Hiện giờ, anh chỉ thầm mong cô quay về, cứu vãn tình yêu này. Cô lại thầm muốn trốn đi, bắt đầu cuộc sống mới.

Đường Mạn nhìn đồng hồ, cô nói: “Khải Hiên, về thôi, muộn quá rồi!”

Anh hoàn hồn lại.

Hai người ra khỏi nhà hàng, một trước một sau, đèn đường kéo bóng dáng của họ dài ra. Đứng ở ven đường, hai người nhìn nhau chăm chú.

Đường Mạn hỏi anh: “Anh ở khách sạn à? Em muốn về nhà, ngày mai còn phải đi làm nữa.”

Giọng nói của anh như du hồn, “Anh đưa em về.”

Đường Mạn lắc đầu, “Không cần đâu, có taxi mà, vô cùng tiện lợi.”

Cô xoay người muốn đi, mới bước được hai bước, Trương Khải Hiên đột nhiên đuổi theo, đưa tay kéo cô lại, anh không ngừng khẩn cầu cô: “Nhất định, cần phải như vậy sao?”

Đường Mạn nhìn anh, cặp mắt xuống, “Ừ.”

“Ngoại trừ ly hôn, bất cứ chuyện gì anh đều có thể đồng ý với em, Tiểu Mạn,” anh không khống chế được tâm trạng thống khổ của chính mình, toàn bộ mặt nạ đều rơi xuống hết, anh chỉ còn lại sự bất lực, “Em đi rồi, ngày nào anh cũng mất ngủ. Anh nằm trên chiếc giường mà chúng ta đã từng ngủ, tưởng tượng em đang ở cạnh anh; khi ăn cơm, tưởng tượng em đang ở trước mặt anh; khi lái xe, tưởng tượng em ngồi bên anh. Tiểu Mạn, em đừng rời xa anh, van em, em theo anh về đi, cái gì anh cũng có thể sửa đổi.”

Đường Mạn bất đắc dĩ, “Khải Hiên, nếu anh cứ nhất quyết không muốn ly hôn, em chỉ đành đơn phương xin tòa án, xin lỗi anh.”

Tay anh trượt xuống, thật lâu sau, anh cười khổ, “Vậy để anh đưa em về nhà nhé, khuya vậy rồi, một mình em về anh không yên tâm.”

Đường Mạn đành phải đồng ý, để anh gọi taxi.

Đợi khi taxi đến, anh nói, “Hình như cơm cà ri có mùi hơi nồng.” Từ trong túi, anh lấy ra một thanh xylitol, “Nào, nhai một viên xylitol để tỉnh táo một chút.”

Đường Mạn không nghĩ gì mà nhận lấy.

Xe taxi dừng lại bên cạnh họ, hai người lên xe.

Chiếc xe chạy boong boong trên đường phố Thượng Hải, bảng hiệu quảng cáo ở hai bên vô cùng rực rỡ, Trương Khải Hiên khẽ lay lay Đường Mạn, cô đã mê man.

Hiệu quả của viên xylitol đặc chế kia thật sự không ngờ, Đường Mạn đúng là ngủ say rất nhanh.

Bên môi Trương Khải Hiên nở nụ cười chua chát, anh khẽ chạm vào khuôn mặt cô, ra hiệu tài xế dừng lại.

Một chiếc xe thương vụ màu đen mang biển số Thanh Đảo nhanh chóng dừng lại ở phía sau họ.

Tài xế và một vệ sĩ từ trong xe bước xuống.

Trương Khải Hiên bế Đường Mạn lên, tài xế lập tức mở cửa xe. Anh đặt Đường Mạn xuống chỗ ngồi ở phía sau, sau khi lên xe, chiếc xe thương vụ màu đen lao xuyên qua màn đêm như một vong hồn.

Anh ôm chặt Đường Mạn trong lồng ngực, ngắm nhìn khuôn mặt cô.

Lạ thật, khi ai đó nhìn một người, nhìn quen rồi thì không còn cảm giác nữa, càng nhìn càng chán ghét, càng nhìn càng thấy phiền, anh cũng vậy, cô chính là vợ anh, giờ phút này anh ôm cô vào lòng, lại có cảm giác rất mới mẻ như mối tình đầu, dường như người mình ôm không phải là vợ mình, mà là tình nhân nhỏ bé của mối tình đầu.

Anh cúi đầu, khẽ hôn lên môi cô, một cảm giác như điện giật kéo đến, anh không kiềm chế được ham muốn, nhẹ nhàng hôn rồi lại hôn.

Anh đã đợi khoảnh khắc này suốt 9 tháng, bây giờ đã được đền bù như mong ước, thật muốn hiện tại không phải đang ở trên xe mà là ở trên giường, có thể ôm cô vào lòng, mây mưa một phen cho thỏa thích.

Trương Khải Hiên khẽ nói, “Tiểu Mạn, chúng ta về nhà nhé.”

74. Q.2 - Chương 22

Lý Văn Khải nắm điện thoại, đầu dây bên kia vang lên từng tiếng chuyển máy, nhưng lần nữa không ai tiếp, anh có dự cảm không tốt.

Tối qua anh gọi điện cho Đường Mạn, lại không ai bắt máy, anh vô cùng lo lắng, sáng sớm hôm nay lại gọi tiếp, nhưng vẫn không ai nhận máy.

Phan Hưng- ông chủ của Đường Mạn, cũng là bạn anh, Phan Hưng gọi cho anh, “Hôm qua có một người đàn ông vóc dáng cao to, tuổi khoảng hơn 20, lúc Đường Mạn tan ca đã dẫn cô ấy đi rồi.”

Lý Văn Khải lập tức biết là Trương Khải Hiên đã đến.

Anh gọi điện thoại cho Đường Mạn, vẫn không ai bắt máy, anh vẫn không chịu cúp, khi reo đến lần thứ bảy, rốt cuộc điện thoại cũng thông.

Lý Văn Khải không lên tiếng, kỳ lạ chính là, đầu dây bên kia cũng im lặng.

Hai người đàn ông đều cầm điện thoại, đều mang tâm sự.

Trương Khải Hiên không lên tiếng, anh muốn nghe thấy câu đầu tiên của Lý Văn Khải nói với Đường Mạn là gì, kỳ lạ chính là, bên Lý Văn Khải lại không nói lời nào, cả hai đều im lặng.

Cuối cùng, Lý Văn Khải nói trước, “Anh Trương Khải Hiên?”

Trương Khải Hiên nhủ thầm, thì ra anh đã biết người tiếp điện thoại là tôi.

Anh chuyển từ thế bị động sang chủ động, “Anh Lý Văn Khải, anh tìm bà xã của tôi à?”

Đúng là Trương Khải Hiên, chứng minh điều anh suy đoán là đúng, Đường Mạn bị hấn dẫn đi. Biết được đó là Trương Khải Hiên, Lý Văn Khải lại nhẹ nhõm, anh nói: “Anh không để cô ấy tiếp điện thoại đúng không?”

Trương Khải Hiên cười ảm đạm, “Hiện giờ cô ấy không tiện nghe máy, có chuyện gì anh nói với tôi cũng được.”

Lý Văn Khải là người khôn khéo, anh lập tức hiểu ra, Đường Mạn tuyệt đối sẽ không ở chung với hấn trong tình trạng bình thường, nhưng anh vẫn không lo lắng cho an nguy của Đường Mạn, bởi vì Trương Khải Hiên yêu cô, hoàn toàn không hề ít hơn anh, hấn sẽ không làm Đường Mạn bị thương.

Suy nghĩ một lát, Lý Văn Khải nói: “Tôi không có chuyện gì, chỉ là tôi muốn nhắc anh một điều, anh Trương, Đường Mạn bị tụt huyết áp, anh nhớ kỹ phải cho cô ấy ăn cơm đúng giờ.”

Trương Khải Hiên cười lạnh một tiếng: “Cám ơn anh, Đường Mạn còn thích uống cà phê vị Hàn Quốc bỏ 2/3 sữa và một viên đường, mà mùi vị cà phê này hình như ở Thượng Hải không có, tôi biết một tiệm ở Thanh Đảo, pha chế chính tông nhất.”

Lý Văn Khải không trả lời, Trương Khải Hiên cúp máy.

Trương Khải Hiên thầm nghĩ: “Lý Văn Khải, tôi sẽ không thua anh đâu.”

Lý Văn Khải nắm điện thoại, chân mày giãn ra, anh khẽ nói: “Trương Khải Hiên, anh đã thua 7 phần rồi.”

Hai người đàn ông, đều có tính toán của riêng mình, Lý Văn Khải lập tức gọi điện thoại cho Đào Đại Dũng- người bạn ở Thanh Đảo.

Đường Mạn tỉnh lại, mí mắt nặng trĩu, không biết đã ngủ bao lâu.

Vừa mở mắt ra, sau đó lại càng hoảng hốt hơn, đây là nhà họ Trương.

Mà chỗ cô nằm, chính là phòng ngủ của cô và Khải Hiên, bây giờ cô đang nằm trên giường trong phòng ngủ của họ.

Cô nhìn sang bên cạnh thì thấy, Trương Khải Hiên?

Trương Khải Hiên thật sự đang nằm bên cạnh cô, mặc nguyên quần áo nằm ở đó, gối đầu lên chiếc gối bên cạnh cô, rất gần với cô. Giờ phút này, anh cũng đang ngủ rất say.

Đường Mạn lập tức xốc chân lên nhìn lại mình, phát hiện quần áo không bị cởi ra, lúc này mới yên tâm.

Cô cố gắng nhớ lại chuyện đã xảy ra, chỉ nhớ rằng tối qua đã ăn cơm với Trương Khải Hiên trong một nhà hàng Thái Lan, khi đi ra, cô ăn một viên xylitol anh đưa, sau khi lên taxi thì mí mắt cô díp lại, tiếp đó cô không nhớ gì nữa.

Trương Khải Hiên mở mắt ra, thấy Đường Mạn đang sững sốt, anh dụi dụi mắt, ngồi dậy.

Đường Mạn hiểu, bây giờ cô đã về Thanh Đảo, không thể xoay chuyển nên Trương Khải Hiên cho cô uống thuốc ngủ, hiện tại đã ở nhà họ Trương.

Cô vừa tức vừa hận: “Trương Khải Hiên, anh thật bỉ ổi.”

Trương Khải Hiên giải thích, “Thật sự xin lỗi, Tiểu Mạn, có một số chuyện phải về nhà mới nói được.”

Đường Mạn dùng dùng nổi giận, cô hoắc mắt đứng lên, muốn xuống giường ngay lập tức, Trương Khải Hiên vội vàng kéo cô lại, anh cầu xin trong đau khổ, Đường Mạn phần nộ, không thêm nghe phân bua, lửa giận bốc lên đầu, cô giáng xuống một cái tát, “Anh muốn dùng cách thức này để trói buộc tôi ở bên cạnh anh sao? Trương Khải Hiên, anh đã quên tính cách của tôi rồi.”

Trương Khải Hiên vội vàng kéo cô lại, anh khúm núm cầu xin cô, hoàn toàn quên sạch cái tát kia.

Đường Mạn hét lên, “Anh cút ra ngoài cho tôi.” Trương Khải Hiên chạy đến kéo cô, cô liền vớ lấy đồ đạc trên bàn ném vào anh, sổ sách rồi búp bê ở trên bàn đều ném qua đó hết, Trương Khải Hiên đành giơ tay lên đỡ.

Anh biết cô sẽ nổi giận, một khi cơn giận của Đường Mạn bốc lên thì đủ giết chết con bò điên 8 đầu ở Tây ban Nha, anh đã từng lĩnh giáo, nếu hiện tại anh dám đánh rắm một phát thôi, Đường Mạn có thể phanh thầy anh ra thành 8 mảnh.

Anh đành phải khép nép đứng chắn ở một bên, vừa mềm mỏng xin cô, “Đúng, đúng, đều là lỗi của anh.”

Đường Mạn không thể nhịn được nữa, cô giận dữ mắng: “Trương Khải Hiên, là ai nói chưa từng yêu tôi? Là ai diễn “Tây Sương Kí” ở sau lưng tôi khi tôi đang mang thai? Là ai nói 3 tuổi tôi khắc chết mẹ, là diêm xấu nên suýt nữa hại chết em trai, là anh, chính anh, tên đàn ông dối trá thối tha này, là cả nhà các người đuổi tôi ra đường. Hiện giờ, anh lại có thể dùng cách thức bắt cóc dê tiệt này để bắt tôi về.”

Ở dưới lầu, bà Trương và Chu Duyệt đang đồng tai nghe trộm, chỉ nghe thấy âm thanh loảng xoảng của đồ vật ném bể, bà Trương bất an hỏi: “Có khi nào Đường Mạn đánh Khải Hiên hay không?”

Chu Duyệt tức giận nói, “Cho dù có đánh, cũng là chuyện riêng của vợ chồng nó.”

Bà Trương vô cùng xấu hổ, Đường Mạn mắng chửi Trương Khải Hiên rất gay gắt ở trên lầu, trong đó còn có một số câu là nói nhà họ Trương đuổi cô ra ngoài thế nào, trên mặt bà Trương lúc đỏ lúc trắng, bà cũng biết tai họa từ trước đến giờ vốn là do bà, nhớ đến tính cách của Đường Mạn, bà cũng ỉu xiu đi mấy phần.

Đúng lúc này, cửa trên lầu đột nhiên bị kéo ra, Đường Mạn chạy hồn hể xuống lầu, theo sau là Trương Khải Hiên với vẻ mặt như xác trà, chặt vật không chịu nổi.

Đường Mạn chạy đến cổng chính, kéo cửa mới phát hiện là cửa khóa bằng mật mã, cô không biết mật mã, mở không ra, c giận chân ô tức giận.

Trương Khải Hiên đứng ở phía sau, vẻ mặt cũng đành chịu.

Cô tức giận hét lên, “Không phải anh muốn giam giữ tôi chứ?”

Trương Khải Hiên không biết làm sao, anh nói, “Anh chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng với em.”

“Nếu anh dám nhốt tôi, tôi sẽ chết cho anh xem.”

Trương Khải Hiên khiếp vía: “Em nói năng bậy bạ gì thế, anh yêu em như vậy, làm sao để em chết được.”

Đường Mạn vừa lắc cửa vừa la hét, tức giận mắng anh, “Tên khốn nạn này.”

Chu Duyệt đứng ở cạnh cửa, gọi cô: “Tiểu Mạn.”

Thấy Chu Duyệt, Đường Mạn đành phải mềm xuống.

Sau khi vào nhà, bà Trương nịnh nọt gọi cô, “Tiểu Mạn.”

Đường Mạn hừ một tiếng, “Bà Trương.”

Đầu tiên, bà Trương sưng sốt, rồi lại cảm thấy bối rối, vừa ngượng vừa tự giải vây ỳnh, “Tiểu Mạn, sao con lại gọi như vậy, mẹ là mẹ đây mà.”

Đường Mạn mĩa mai, “Bà Trương, bà xưng hô sai rồi.”

Sắc mặt bà Trương như chai tương bị đổ, lúng túng, cũng rất khó coi.

Chu Duyệt kéo tay của Đường Mạn, “Tiểu Mạn, nếu đã về rồi, nói chuyện cho xong cũng được mà?”

Đường Mạn hết sức khổ não, bị kéo về nhà họ Trương như vậy, cô biết, cô phải đối mặt với một trận phản chiến khó khăn gian khổ, Trương Khải Hiên tuyệt đối sẽ không dễ dàng đồng ý ly hôn, bây giờ, Lý Văn Khải còn đang ở Mỹ, ngay cả một người để chống lưng cô cũng không có.

Cô rất bức, Chu Duyệt cứ nhả nhận khuyên bảo cô, nhưng một câu cô cũng nghe không vào.

Ồn quá, cô ôm đầu, đau khổ nói: “Các người đừng làm phiền tôi, để tôi yên tĩnh một mình đi.”

Trương Khải Hiên đi theo sau cô như một kẻ hầu, sau khi vào phòng, cô khỏ sở: “Khải Hiên, anh vẫn không thay đổi, anh vẫn giống như xưa, độc tài, ngang ngược, không bao giờ nghĩ đến cảm nhận của người khác.”

“Anh chỉ hy vọng em có thể cho anh thời gian, để anh có cơ hội bù đắp lại thua thiệt trước kia anh đối xử với em. Tiểu Mạn, chúng ta cũng không có mâu thuẫn gì quá sâu mà, chúng ta vẫn còn có tình cảm với nhau, có phải không? Tại sao em nhất định phải từ chối anh, ngay cả một cơ hội cũng không cho anh chứ?”

Đường Mạn khóc, “Khải Hiên, sao anh lại ra đề khó cho tôi chứ? Anh để cho tôi đi không được sao? Anh biết rõ là tôi đã không còn yêu anh nữa mà.”

Anh mất hứng hét lên, “Em nói dối, em cố ý kích thích anh, em đã quên trong nhật ký em đã viết thể nào rồi sao, em yêu anh như vậy, sao có thể dễ dàng thay lòng đổi dạ chỉ trong thời gian 9 tháng chứ?”

Đường Mạn ngẩng đầu: “Vây còn anh thì sao? Anh từng yêu Cao Nhân Tuệ như vậy, thậm chí đã từng nghĩ không muốn liên lụy mới không cưới cô ấy, vậy anh giải thích thế nào về chuyện mới 2 tháng ngắn ngủi anh đã yêu tôi, lại làm tôi có thai?”

Vẻ thống khổ lập tức hiện rõ trên mặt của Trương Khải Hiên, anh biết, đó vĩnh viễn là bóng ma trong lòng cô.

Đường Mạn xoay chỗ khác, cô sờ túi, không tìm thấy di động, tìm trong túi xách mang theo cũng không thấy, “Khải Hiên, điện thoại của tôi đâu?”

Trương Khải Hiên đành lấy từ trong túi ra, Đường Mạn nhận lấy, lập tức gọi điện thoại, “Hãng hàng không dân dụng phải không? Tôi muốn hỏi chuyến bay đến Thượng Hải... ..”

Trương Khải Hiên bước đến giật lấy điện thoại, cúp máy.

Đường Mạn tức giận, “Anh muốn làm gì? Anh thật sự muốn nhốt tôi?”

Anh cắn môi, “Em không thể đi được, đây là nhà của chúng ta, là giường của em, bàn của em, nhà của em, người đàn ông xấu xa này cũng là của em, em đừng hòng chạy trốn.”

Đường Mạn trừng mắt, anh lại có thể vô lại như thế?

Cô tức giận nghiêng rằng, tiện tay vớ lấy một khung hình bằng pha lê, nhắm thẳng đầu của Trương Khải Hiên mà ném tới. Trương Khải Hiên vừa ngẩng đầu, bóng tối đã ập vào mặt, anh còn chưa kịp phản ứng, trên trán đã cảm thấy đau, cái khung hình đó đập vào giữa trán anh, sau đó rớt xuống đất, bể nát.

Trương Khải Hiên “á” lên một tiếng, cảm thấy trời đất rung chuyển, một hồi mới có phản ứng, lấy tay sờ, chỉ cảm thấy ướt dính dính, vừa nhìn xuống, là máu.

Đường Mạn cũng sợ đến hết hồn, nhìn thấy máu chảy ra từ trên trán của Trương Khải Hiên, cô sợ đến đờ người, có phản ứng lại thì cảm thấy cả người chảy đầy mồ hôi, miệng lắp bắp.

Tên khốn này, lại có thể không né.

Nhìn anh không hề gì, mặt mày cũng không xanh tái, cơn tức của cô lại nổi lên, dứt khoát mắng tiếp, “Đánh chết anh, đồ đàn ông khốn.”

Trương Khải Hiên vừa nghe cô mắng mình như vậy, đầu tiên là nổi giận, đột nhiên mở cờ trong bụng, không sợ cô mắng, chỉ sợ cô không mắng mà thôi, cho nên anh liên tục đáp, “Đúng, anh đáng chết, đánh chết anh là đúng.”

Mắng như vậy chứng tỏ trong lòng cô còn có anh, đau đớn một chút có đáng là gì.

Anh mặt dày tiếp tục yêu cầu, “Chỉ cần em vui vẻ, phá nát căn phòng này cũng được.”

Đường Mạn tức giận đến nổi mặt lúc đỏ lúc trắng.

Cô bỗng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhìn thấy máu chảy ra trên trán của Trương Khải Hiên, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, bóng dáng của Trương Khải Hiên cũng mờ ảo, cả người cô mềm nhũn, Trương Khải Hiên lắp bắp sợ hãi, từng bước chạy đến, Đường Mạn té xỉu ở trong lòng anh.

Trương Khải Hiên không ngừng gọi cô, thấy trên trán cô có mồ hôi, cơ thể mềm nhũn như bông vải, anh lập tức hiểu ra, không thêm lau máu trên đầu, nhanh chóng bế Đường Mạn lên giường, sau đó mở cửa phòng ra, phóng xuống lầu.

Bà Trương đang nhìn ngang nhìn dọc ở dưới lầu, đột nhiên thấy Trương Khải Hiên hoang mang chạy xuống, trên trán đầy máu, bà run rẩy sợ hãi, không chờ bà hỏi, Trương Khải Hiên nhanh chóng chạy vào bếp, cầm một cái ly lập tức rót nước nóng, lại còn bỏ đường vào trong ly một cách nhanh chóng.

Bà Trương xót con trai, nhanh chóng chạy đi tìm hộp thuốc muốn băng bó cho con. Nhưng Trương Khải Hiên gấp gáp, anh lấy nước đường rồi vội vàng vọt lên lầu.

Cả ba người bối rối bước vào phòng, Đường Mạn đã suy yếu, toàn thân đầy mồ hôi, cô bị tụt huyết áp, nằm trên giường như một bóng nước.

Trương Khải Hiên nhanh chóng đỡ cô lên, anh vội gọi cô, “Đường Mạn, em tỉnh lại đi, ngồi dậy uống chút nước đường.”

Miệng Đường Mạn ngậm chặt, tay nắm lại như một quả mìn nổ chậm, anh không cách nào làm gì được.

Chu Duyệt cũng khuyên Đường Mạn, “Đường Mạn, chị dâu đây, em ngồi dậy uống chút nước đường đi, không uống nước thì sao đánh nhau với Khải Hiên được?”

Bà Trương cũng hú họa theo, “Đường Mạn, mẹ đây, con mau ngồi dậy uống nước đi, con không uống nước, ba của Khải Hiên và mẹ sẽ ra ở riêng.”

Trương Khải Hiên gấp đến độ run tay, “Tiểu Mạn, Tiểu Mạn, đừng cố chấp nữa, em ngồi dậy uống nước đi, đừng làm lợi cho anh.”

Người một nhà đúng là nhất chí đồng thanh, đồng tâm hiệp lực muốn dùng lời đường mật nổ bay Đường Mạn mà.

Đường Mạn vẫn không để ý đến họ.

Trương Khải Hiên cắn răng, anh lật Đường Mạn lại, “Tiểu Mạn, nếu em không uống nước, anh sẽ đút cho em.”

Đường Mạn quay đầu lại, trừng mắt nhìn anh.

Trương Khải Hiên lập tức uống một ngụm nước đường lớn, sau đó nâng cằm cô lên, Đường Mạn lập tức hiểu, anh lại có thể dùng miệng mình đến ép cô?

Cô bị dọa đến hết hồn, cô bật người dậy, cầm lấy cái ly ở trên bàn, nốc sạch toàn bộ nước đường, sắc đến nổi tay chân run rẩy.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Đường Mạn cũng mềm nhũn, ngồi phịch xuống giường.

Chu Duyệt khuyên cô, “Tiểu Mạn, dù sao em cũng đã về nhà rồi, chi bằng bình tĩnh nói chuyện với mọi người. Đích thực là Khải Hiên từng có lỗi với em, em cứ dễ dàng ly hôn với chú ấy như vậy, đây không phải là lợi cho chú ấy quá sao?”

Rất nhanh sau đó, Trương Thụy Hằng và Trương Vũ Đồng cũng lần lượt về đến nhà, Trương Vũ Đồng vừa nhìn thấy Đường Mạn lập tức nhào vào lòng cô, không ngừng hôn cô, dù sao cũng là chuyện của người lớn, không liên quan đến trẻ con, nhìn thấy luôn mặt nhỏ nhăn nháy ngơ của con bé, Đường Mạn cũng rất vui.

Trương Thụy Hằng nhìn thấy Đường Mạn chỉ cười ha ha, “Về nhà là tốt rồi.” Dường như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra, cô chỉ là một đứa trẻ, bốc đồng bỏ ra ngoài dạo chơi một vòng, rồi khi trời tối không về nhà ăn cơm, vốn dĩ lo lắng lúc về sẽ bị người lớn dạy bảo một chút, không ngờ người lớn chỉ nói qua loa một câu, trở về là tốt rồi.

Còn có, lúc ăn cơm chiều, à, tuy rằng Đường Mạn không muốn ăn cơm, nhưng cô không được chống đối lại cái bụng đói meo của mình, buồn chiến cả ngày, cô không thể không ngồi xuống bàn ăn, cô cứ ngượng ngùng ngồi như thế, thức ăn trên bàn đều là món cô thích, đối diện với cô là người đàn ông thối tha từng

khiến cô hết sức đau đầu, bên trái của cô là Trương Vũ Đồng đáng yêu, bên phải là bà Trương ân cần như loài ong mật.

Trương Thụy Hằng hiền từ khuyên cô: “Tiểu Mạn, ba biết trong lòng con nhất định có rất nhiều uất ức.”

Uất ức, ừ, nếu uất ức có thể cân đo đong đếm, như vậy uất ức trong lòng cô có thể nặng cỡ cốt thép trong sân vận động quốc gia Bắc Kinh.

Bà Trương ân cần nói với cô: “Tiểu Mạn, con ném thử chút măng đi.”

Đường Mạn thật sự có rất nhiều lời để nói, cô cũng muốn cãi nhau lắm, cũng muốn dằng dằng sát khí lắm, nhưng hiện tại ai ai cũng đối xử tha thiết với cô, nếu cô nổi giận nữa, thật sự sẽ là người chanh chua đánh đá, chửi đổng. Cô không dám, cũng không thể.

Bỗng nhiên, cô có một cảm giác, đây là ngôi nhà mà cô đã từng sống suốt 8 tháng, trong nhà này có đủ loại mùi vị: thơm mát, ngọt ngào, chua xót, thống khổ, cái nào cũng có. Hiện giờ, cô nghi ngờ phát hiện ra, khi tiến vào cửa nhà một bước, cảm giác quen thuộc lại ùa về.

Đối với câu hỏi của mọi người, cô chỉ có thể khúm núm gật đầu đầy khách sáo.

Ăn cơm xong, Trương Thụy Hằng gọi cô đến phòng khách nói chuyện, “Tiểu Mạn, đến đây con, ba biết con có rất nhiều chuyện muốn nói với chúng ta, thật ra mọi người đều là người một nhà, có gì mà không thể giải quyết, đúng không con?”

Cô gật đầu, “Vâng, thưa ba.”

Trương Khải Hiên ngồi xuống sô pha.

Trương Thụy Hằng nói: “Sau khi con đi khỏi, chúng ta mới phát hiện, hóa ra người cứu Khải Hiên là con. Tiểu Mạn, thật sự xin lỗi con, mẹ con đã quá phận rồi, thật ra con và Khải Hiên, hai đứa hoàn toàn không nên cứng nhắc như vậy, mọi người chúng ta hẳn là nên đối diện với vấn đề một cách lý trí, phân tích nguyên nhân nảy sinh của nó, như vậy mới có thể giải quyết.”

Trương Thụy Hằng thật không hổ danh là chủ tịch, ông lên làm báo cáo, đọc diễn văn, luôn nghĩ sẵn trong đầu, cho nên ông nhìn ra được, cô gái nhỏ này, là con dâu thôi mà, cãi nhau với con trai, kể làm cha này phải ra mặt điều đình, sau đó, tuyệt đối không được che chở cho con trai, muốn đánh, cho dù phải đánh mạnh hơn nữa cũng phải đánh, để thể diện cho con dâu.

Đường Mạn rất cay đắng, “Ba, con cũng có lỗi, xin ba tha thứ cho con.”

Trương Thụy Hằng cười sang sảng, “Người một nhà không nói chuyện hai nhà. Con đã về là tốt rồi, trước kia là do Khải Hiên không đúng, chúng ta sẽ dạy bảo nó lại cho tốt, nếu hai con cảm thấy sống chung với chúng ta không tiện, có thể dọn ra ngoài sống riêng, đều để con quyết định.”

Không phải như vậy, cô gian nan mở miệng, “Thưa ba, không cách nào nói nhẹ nhàng như vậy đâu, con đã nói qua với Khải Hiên rồi, con muốn ly hôn.”

Trương Thụy Hằng cũng bất ngờ, ông thần nhiên nói, “Trong xã hội này có rất nhiều người ly hôn, nguyên nhân thì vô số, nhưng kết hôn từng có trình tự thì ly hôn cũng vậy. Ba không nghĩ rằng con và Khải Hiên có thể dễ dàng cắt đứt như thế, gác qua một bên mọi chuyện không bàn nữa, con nghĩ lại xem, con và nó có duyên phận ra sao? Chúng ta dùng đủ mọi cách để tìm ra người hiến tặng tửy thích hợp cho Khải Hiên, kết quả lại phát hiện ra con mới chính là người thích hợp nhất, ông trời cũng nhất định tác hợp cho hai con, ấu huyết của hai con hòa vào nhau, liên kết chặt chẽ, con nói xem, con có thể ly hôn như vậy sao?”

Cô cũng vô cùng khổ sở. Chính xác, trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, hoặc là, cơ thể cô là vạn năng? Không chỉ có thể cứu Trương Khải Hiên, thậm chí có thể làm Người Nhện, cứu chúng sinh lao khổ khác?

Trương Thụy Hằng nói, “Nếu con đồng ý, ba có thể mua cho hai con một căn nhà khác đứng tên con, địa điểm tùy con chọn lựa, Khải Hiên không có quyền tranh giành, có người vợ tốt như con lại có người ngày ngày dạy dỗ nó, ba cam đoan từ nay về sau nó không bao giờ dám như vậy nữa đâu. Con và nó sống với nhau cho tốt, về phần Khải Hiên, giao cho con, con có thể vừa đánh vừa mắng, tận tình tra tấn nó.”

Đường Mạn nhủ thầm, đây là chuyện gì? Một căn nhà chặn hòng cô lại, không, không, KHÔNG, họ không hiểu nguyên nhân, họ nghĩ Đường Mạn đang quấy khóc, đang đòi lấy, cô bị uất ức, quay về để trút giận, hết thấy đều là đương nhiên, như vậy nhà họ Trương rộng lượng một chút, khách sáo một chút, tất cả đều có thể giải quyết êm đẹp, phải không?

Sai lầm rồi.

Cô cố lấy hết can đảm, nói với Trương Thụy Hằng một cách quả quyết, “Thưa ba, cảm ơn ý tốt của ba, đối với ba, cả đời con luôn luôn kính trọng. Nhưng, con và Khải Hiên, cái có không chỉ là mâu thuẫn, con bỏ đi 9 tháng, trong 9 tháng đó con đã suy đi nghĩ lại rất nhiều, hiện giờ, con có công việc mới, bạn bè mới, còn có người đàn ông mà con yêu, đây mới chính là điều cốt lõi nhất, anh ấy vô cùng yêu thương con. Xin lỗi ba, con không thể rời khỏi anh ấy, cho dù con và Khải Hiên có nhiều duyên phận, nhưng tất cả đều là quá khứ, hiện tại duyên phận giữa chúng con đã chấm hết, con hy vọng mọi người chúng ta đều có lý trí để đối mặt với vấn đề, chia tay trong hòa bình.”

Không nghĩ tới Trương Thụy Hằng không bắt ngờ chút nào, bên môi ông lộ ra vẻ cười, “Tiểu Mạn, con ở Thượng Hải 9 tháng, cũng trải qua không ít khổ cực, chúng ta cũng mới vừa biết được tung tích của con, nếu sớm biết, nhất định sẽ không để con phiêu bạt tha hương lâu như vậy. Về phần con nói con đã yêu người khác, ba không cảm thấy đó là trọng điểm có ảnh hưởng đến hôn nhân của con và Khải Hiên, theo ý ba, hôn nhân cũng giống như một con voi vậy, còn cuộc tình ngoài giá thú, chẳng qua chỉ là một con kiến nho nhỏ, chúng ta không thể vì một con kiến mà bỏ đi một con voi, con à.”

Bà Trương ở bên cạnh cũng xen miệng lấy lòng, “Đúng vậy, Tiểu Mạn, ba của Khải Hiên hồi còn trẻ, cũng rất phong lưu, không biết có bao nhiêu hồ ly tinh kề cận ông ấy, không phải cuối cùng mẹ vẫn thoải mái tha thứ cho ông ấy sao?”

Trương Thụy Hằng nhíu mày, lúc này bà Trương mới cảm thấy lời nói của mình có hơi thất thố, nhanh chóng ngậm miệng lại.

Đường Mạn có chút mỉa mai liếc nhìn Trương Khải Hiên, thì ra di truyền máu ngoại tình của anh bắt nguồn từ gia cảnh.

Nhưng bà Trương nói lời này có có ý gì? Tôi ngoại tình sao? Hiện giờ là nhà họ Trương rộng lượng tiếp nhận tôi? Hải hước, nực cười, con trai bà ngoại tình thì là phong lưu, còn tôi ngoại tình thì là ngói nát sao, phải cần nhà họ Trương rộng lượng tiếp nhận, thật sự là nhìn đủ quá rồi.

Mười ngón tay cô đan vào nhau, cuối cùng kiên quyết trả lời, “Thưa ba, cảm ơn ba đã khoan dung độ lượng, nhưng mà con vẫn muốn ly hôn, bởi vì con không còn yêu Khải Hiên nữa.”

Trương Khải Hiên ngẩng đầu, anh nhìn Đường Mạn, trong mắt là sự đau đớn như dao đâm vào tim.

Mọi người trong phòng khách đều im lặng.

Thật lâu sau, Trương Khải Hiên nói, “Không, anh sẽ không đồng ý ly hôn.”

Đường Mạn biết anh nhất định sẽ nói như vậy, cô đành đáp: “Khải Hiên, nếu anh cứ nhất định không chịu, em đành phải đơn phương xin ly hôn. Chúng ta xa nhau đã 9 tháng, trước khi kết hôn không tìm hiểu nhau kỹ càng, sau khi kết hôn lại thiếu nền tảng tình cảm, em mang thai quá gấp gáp, anh không thể không cưới em, đây chính là chôn xuống kíp nổ cuộc hôn nhân bất hạnh của chúng ta sau này. Mà anh vẫn còn vấn vương với tình cũ, anh đã ruồng bỏ cuộc hôn nhân này. Bây giờ hai chúng ta không thể sống chung với nhau nữa, cho dù có một chút duyên phận như vậy, nhưng cũng không đủ làm cái cớ để chúng ta kết hợp lại một chỗ nữa.”

Mọi người lẳng lặng và bối rối nhìn cô.

Về mặt Trương Khải Hiên rất lạnh, anh gần từng tiếng, “Anh sẽ không đồng ý ly hôn.”

Đường Mạn quay đầu đi. Đúng vậy, anh sẽ không đồng ý, hơn nữa, cô cũng đã lường trước anh sẽ có những hành vi vô cùng cực đoan, bởi vì anh rất cố chấp, rất ngang ngược.

Cô bỗng nhiên cảm thấy bụng đau âm ỉ, nhịn không được lấy tay ôm bụng. Nhất định là do hôm nay tức giận, áp lực quá nhiều, cho nên mới khiến dạ dày không khỏe.

Trương Khải Hiên phát hiện ra, anh lập tức ngồi lại cạnh cô, vội vàng hỏi, “Em sao vậy? Khó chịu ở đâu?”
Đường Mạn suy nghĩ, cô đột nhiên ngừng đầu trả lời, “Đúng vậy, em khó chịu, bởi vì em có thai.”

Thủy Tụ Nhân Gia: Đường Mạn viện có có thai, muốn nhà họ Trương bỏ cuộc nửa chừng, vậy thì Trương Khải Hiên sẽ có hành động thế nào? Anh sẽ nghĩ ra biện pháp gì để đối xử với Đường Mạn đây? Mời các bạn đón đọc chương tiếp theo.

75. Q.2 - Chương 23

Tất cả mọi người giật mình, Trương Khải Hiên là kinh hãi nhất.

Đường Mạn có thai?

Quả nhiên, Đường Mạn nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của tất cả mọi người, cô rất bình tĩnh nói: “Đúng vậy, em có thai.”

Cô nhủ thầm, Trương Khải Hiên, anh đừng trách tôi, anh ngang ngược bắt tôi về, cũng đừng trách tôi dùng cách thức này làm tổn thương trái tim anh.

Về thống khổ lập tức hiện lên trên mặt của Trương Khải Hiên, biểu cảm này của anh là một phần trấn định, hai phần ung dung, mười phần phẫn nộ, trăm phần căm hận.

Tất cả mọi lời nói của người nhà họ Trương đều bị Đường Mạn đáp trả lại. Ai cũng muốn thu phục Đường Mạn như thiên binh thiên tướng thu phục Mỹ Hầu Vương, không ngờ cô gái nhỏ này, gặp chiêu phá chiêu, ung dung thản nhiên ném một trái bom nguyên tử, mọi người hoảng hốt nổ tung.

Trương Khải Hiên bình tĩnh lại, khi mọi người còn đang kinh ngạc, anh điềm tĩnh tự nhiên trả lời: “Được, sinh ra đi, là của em anh đều yêu thương, em là mẹ của đứa bé, còn anh sẽ là ba của nó.”

Nếu nói Đường Mạn ném ra là trái bom nguyên tử, thì câu trả lời của Trương Khải Hiên không khác gì một trái bom hydro san bằng đất đai.

Đường Mạn nhìn vào vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt điển trai của Trương Khải Hiên mà không tin, cô tử tử muốn tìm về căm hận, về thẹn quá hóa giận trên mặt anh, không ngờ anh đã xuất chiêu cao nhất, hai người so chiêu, một chiêu này, cô đã thua.

Cô nhắm mắt lại, cứng đờ ngã xuống sô pha.

Lý Văn Khải vừa họp xong, anh nhận được điện thoại của Đào Đại Dũng từ Thanh Đảo.

“Văn Khải, đúng như cậu đoán, Đường Mạn đã về nhà họ Trương.”

Anh biết Đường Mạn đang ở nhà họ Trương, bây giờ trong lòng anh vẫn hết sức lo lắng, nói về an nguy thì anh không lo cho cô, bởi vì Trương Khải Hiên có ngang ngược chiếm Đường Mạn làm của riêng, còn có ích kỷ thích cô, thì hẳn cũng sẽ không làm hại Đường Mạn. Vấn đề là, nếu Trương Khải Hiên dùng vũ lực với cô, với tính tình của Đường Mạn, Trương Khải Hiên nhất định không chiếm được cô, nhưng mà, nếu hẳn cúi đầu uyển chuyển xin Đường Mạn, một ngày, hai ngày, khó nói được Đường Mạn sẽ không mềm lòng.

Trong lòng anh cũng không yên, thật nôn nóng muốn đến Thanh Đảo ngay bây giờ để gặp Đường Mạn.

Anh hỏi Đào Đại Dũng: “Thứ mà mình yêu cầu, cậu đã chuẩn bị xong chưa?”

“Không thành vấn đề, tất cả đều ở chỗ mình.”

Lý Văn Khải yên tâm, được rồi, đánh cược một ván xem sao.

Nhà họ Trương rất mâu thuẫn.

Lúc đầu định bụng sẽ khuyên Đường Mạn, giờ phút này trên trận tuyến mọi chuyện lại trở giáo, mọi người bắt đầu khuyên giải Trương Khải Hiên.

Trương Khải Hiên cũng quá phiền muộn, mọi tính toán trước đó của anh đều bị phá hỏng hết, anh biết Đường Mạn sẽ không chịu về nhà cũng anh, cho nên không thể không dùng thủ đoạn để bắt cô về, anh có niềm tin vững chắc rằng Đường Mạn vẫn còn tình cảm với anh. Những câu chữ cô ghi trong nhật ký, vẫn còn quanh quẩn bên tai, cô chân thành tỏ tình, chẳng lẽ lại là hư ảo? Không, tình yêu sẽ không tan biến, anh không thể tin rằng Đường Mạn yêu anh như vậy, mà chỉ trong vòng 9 tháng lại đi yêu một người khác.

Thậm chí, trong đầu anh còn có ý nghĩ rất điên cuồng, bắt cô uống thuốc, để cô sẩy thai, đứa bé không còn nữa thì sớm muộn gì Đường Mạn cũng hồi tâm chuyển ý trước những lời khuyên giải của anh.

Không, không được, nếu thật sự làm vậy, Đường Mạn sẽ hoàn toàn tuyệt vọng.

Anh nhứt đầu quá, chỉ cảm thấy bản thân bị khốn đốn bủa vây. Buông bỏ, anh không cam lòng; nếu không bỏ, người đàn ông nào có thể chấp nhận được chuyện vợ mình mang thai con của kẻ khác chứ?

Ngay cả người bình tĩnh cơ trí như Chu Duyệt cũng không thể nói gì hơn vào lúc này.

Ở trên lầu, Đường Mạn cũng không còn bình tĩnh, khi nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Trương Khải Hiên, cô cũng rất mâu thuẫn. Lúc ở Tế Nam, anh nằm trong phòng vô trùng, tuy rằng đã suy yếu, nhưng vẫn nói rõ ràng với cô, “Anh yêu em.”

Không phải đã xóa bỏ hết những hiềm khích trước đó rồi sao? Tại sao hai người lại đi đến bước này chứ?

Trên thực tế, Trương Khải Hiên đúng là yêu cô, anh từng đánh mất, nhưng hiện tại anh muốn chuộc lại lỗi lầm của mình, còn cô, cũng có chỗ xấu xa, là người ngoại tình, tuy rằng chưa từng phản bội về thể xác, nhưng trên tình nghĩa, cô đã phản bội anh, cô bị cảm giác tội ác bao phủ.

Cô đau đầu như muốn nứt ra, Trương Khải Hiên dùng thủ đoạn này để đón cô về, nhưng chỉ vì một nguyên nhân, anh yêu cô, không muốn mất cô, thậm chí khi biết cô mang thai, anh vẫn muốn giữ cô lại.

Cô cảm thấy khó quá, đau đớn gần như muốn vặn xoắn mình thành một sợi dây thừng.

Ở dưới lầu, vẫn còn một cuộc họp gia đình khó khăn gian khổ.

Trương Thụy Hằng lên tiếng, “Khải Hiên, con và Đường Mạn sống chung, chúng ta không phản đối. Nhưng mà, bây giờ nó đang mang thai con của kẻ khác, đây là chuyện chúng ta không thể chấp nhận được. Nếu nó có thể bỏ đứa bé, chúng ta vẫn có thể nhận nó, nếu nó không chịu, vậy thì để cho nó đi đi, con nín kéo một người không yêu mình ở bên cạnh con, sẽ chỉ làm cho tất cả mọi người đều đau khổ. Cho dù chúng ta có rộng lượng, có hoang nghênh Đường Mạn cũng không cách nào chấp nhận một đứa cháu không chung huyết thống.”

Trương Khải Hiên thở dài, cụp mắt xuống, tay đặt trên trán.

Anh nghĩ trước nghĩ sau, quyết định lên lầu nói chuyện với Đường Mạn một lần nữa.

Đứng trước cửa phòng ngủ, anh gõ cửa, Đường Mạn đang ngồi ngây người ở trước cửa sổ, sau khi anh bước vào, cô quay đầu lại, ánh mắt mơ màng, hai người nhìn nhau với cặp mắt phức tạp.

Trương Khải Hiên tìm một cái ghế ngồi xuống ở trước mặt cô, lặng lẽ bắt đầu.

Đợi một lát, Trương Khải Hiên khẽ hỏi cô: “Tiểu Mạn, anh đã không phân tốt xấu, ép buộc em về nhà, em hận anh sao?”

Đường Mạn nhìn xuống sàn nhà ở trước mặt, trên sàn nhà có một vết loang lổ nho nhỏ, cũng không nhìn rõ lắm, nhưng nhìn kỹ thì nó vẫn tồn tại.

Cô phiền muộn, cụp mắt xuống, “Khải Hiên, thật ra em không hận anh. Em rất nghi ngờ, đây có phải là em đang mơ một giấc mơ dài không? Cảnh tượng trong mơ thật sự rất rối rắm; trong giấc mơ ấy có một

người đàn ông tên là Trương Khải Hiên, anh ấy xuất hiện trong cuộc đời em, hẹn hò với em, hai người còn kết hôn, còn cãi nhau, nhưng sau khi tỉnh dậy, tất cả lại biến đâu không thấy, em luôn nghi ngờ, chẳng lẽ tất cả chuyện này đều là giấc mộng mà em tưởng tượng ra sao?”

“Đường Mạn.” Anh vô cùng xót xa, “Không phải chúng ta đã làm hòa rồi sao? Lúc ở Tế Nam, chúng ta đã thông cảm cho đối phương rồi mà, chúng ta đều hy vọng, muốn bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa, vì sao chúng ta lại phải đi đến bước này chứ?”

Đường Mạn cũng đau lòng mãi, “Đúng vậy, Khải Hiên, vì sao chúng ta lại đi đến bước này? Chính là vì chúng ta đều rất cao ngạo, đều rất cố chấp, mà chúng ta đã bỏ lỡ nhau rồi thì nhất định phải chấp nhận sự thật đó, phải trả giá đắt. Yêu là phải dốc lòng, phải nghiêm túc, xin lỗi Khải Hiên, em đã không thể cho anh một tình yêu trọn vẹn nữa, xin anh hãy để em mang theo lời chúc phúc của anh mà ra đi, em không muốn chúng ta lãng phí thời gian của nhau nữa.”

Trương Khải Hiên cắn chặt môi, nước mắt lưng tròng, anh không chấp nhận được, mang cô từ Thượng Hải về, chẳng lẽ chính là chấp nhận hiện thực chia ly sao?

Anh không cam lòng hỏi, “Em cho anh cơ hội tái sinh, khi lòng anh tràn đầy vui sướng, khi anh đang khao khát một cuộc sống mới, em lại muốn rời xa anh? Tại sao? Anh ta có cái gì tốt? Người gặp em trước là anh, người em yêu trước cũng là anh, yêu là sẽ không thay đổi, đúng không?”

Đường Mạn cảm thấy rối rắm, cô đã đi vào ngõ cụt rồi.

Cô rất bình tĩnh, “Tình yêu vẫn sẽ thay đổi, Khải Hiên, khi em dành tình yêu cho anh hết lần này đến lần khác, anh lại không thẳng thắn tiếp nhận em, không cùng em trân trọng nó, cho nên nó đã thay đổi. Khi em như một đứa trẻ bị vứt bỏ giữa trời đông giá rét, anh ấy đã đỡ em dậy, dưới tình huống như thế, bất cứ cô gái nào cũng không có biện pháp từ chối sự quan tâm ân cần như vậy. Em yêu anh ấy, không vì cái gì cả, chỉ bởi vì anh ấy có thể nghe em khóc, có thể thấp giọng để đổi lấy niềm vui của em, có thể bỏ qua tất cả khuyết điểm của em, có thể trực tiếp nói với em rằng: “Đường Mạn, anh yêu em”; thậm chí, anh ấy cũng không ép buộc em làm chuyện mà em không thích, anh ấy cho em một tình yêu thâm lặng như thế, khoan dung như thế, chỉ điểm này thôi, anh cũng thua anh ấy rồi.”

Trương Khải Hiên bị mỗi câu mỗi chữ của cô cửa vào tim, mỗi lời nói ấy nghe ra rất êm dịu, nhưng lại là con dao vô hình.

Anh đau đớn rút nước mắt, cúi đầu lên đùi cô, khẩn cầu cô: “Hãy tin anh, anh ta có thể làm được vì em, anh sẽ làm gấp mười lần như thế, cái gì anh cũng có thể sửa, anh sửa đổi hết mà.”

Đường Mạn cười khổ, “Khải Hiên, anh sẽ không sửa đổi được đâu, từ cái cách anh mang em về Thanh Đảo, em đã biết rằng anh không thể sửa đổi được.”

Đúng vậy, cô ý thức được rất rõ, Trương Khải Hiên vẫn là Trương Khải Hiên của trước đây, anh tùy tiện, tự phụ, ở công ty anh có thể ném một tập văn kiện lên chỗ làm việc trước mặt cấp dưới mà không hề kiêng dè, “Nội trong 3 tiếng, làm một báo cáo mới, nếu không thì nghỉ đi, nếu cô cảm thấy nặng lực của tôi không đủ quản lý cô, viết ra ba lý do hợp lý, tôi sẽ nghỉ.”

Người quyết đoán kiên cường như thế sao lại thay đổi vì cô chứ, chuyện này quá đáng sợ, quá khó khăn. Cô không có cách nào tin tưởng.

“Vậy thì?” Cô hỏi, “Nếu em không đồng ý, anh dự định vẫn nắm chặt lấy em không buông?”

Anh không biểu hiện gì, “Em sẽ đồng ý với anh thôi.”

“Cho dù bây giờ em có con của người khác, anh cũng nhất định phải giữ em lại bên cạnh anh sao?”

“Đúng vậy.” Anh nói chắc như đinh đóng cột.

Đường Mạn nhắm mắt lại, cô lắc đầu, “Trương Khải Hiên, anh đã quên tính cách của em rồi, anh như vậy chỉ khiến em càng hận anh, mà không phải là chấp nhận anh.”

Trương Khải Hiên rút nước mắt, “Đường Mạn, anh yêu em, anh chỉ hận sao anh không nói sớm cho em biết rằng anh yêu em, anh chỉ hận sao lúc đó chúng ta bỏ lỡ nhiều đến vậy. Hiện giờ, anh chỉ muốn bù đắp

lại tất cả cho em, muốn yêu thương em, muốn em cho anh một cơ hội. Anh biết anh rất ích kỷ, nếu anh thật sự yêu em, anh dứt khoát không nên làm em khó xử, không nên để em nhớ đến những chuyện không vui. Nhưng xin lỗi em, anh không có cách nào mở lòng, anh không có cách nào khuyên răn bản thân phải quen với việc không có em bên cạnh, cho nên anh nhất định phải giữ lấy em, cho dù chúng ta cùng nhau rơi xuống địa ngục, anh cũng muốn giữ chặt lấy em, sẽ không buông em ra lần nào nữa cả.”

Đường Mạn sợ ngây người.

Trương Khải Hiên xoay người rời đi, lánh sang một phòng khác, anh vùi mình vào ghế sofa, nước mắt đầy mặt.

Chiến tranh lạnh và tranh chấp giữa hai người cuối cùng cũng hạ màn.

Một người khấn thiết cầu xin, tận tình khuyên nhủ; một người cứng rắn hạ quyết tâm phải rời khỏi. Mỗi lần nói chuyện đều kết thúc trong buồn bã, bầu không khí càng lúc càng cứng nhắc, càng ngày càng nặng nề.

Lúc này, những thuyết khách khác của nhà họ Trương cũng không dám xen miệng vào.

Đường Mạn bị hạn chế tự do, cửa lớn khóa bằng mật mã, cô không biết nên không thể ra ngoài. Mà điện thoại của cô cũng bị Trương Khải Hiên tịch thu, máy tính không kết nối mạng, điện thoại nhà không gọi được, cô tức giận không thôi, “Trương Khải Hiên, anh khư khư cố chấp, sẽ chỉ khiến tôi ngày càng hận anh thôi.”

Về mặt Trương Khải Hiên không có biểu cảm gì, “ Anh sẽ dùng thời gian cả đời để đối xử tốt với em.”

Bà Trương thật sự không bỏ được con trai, nên ở trước mặt Đường Mạn luôn thấp giọng, bà cố lấy can đảm đi ngả bài với Đường Mạn.

“Tiểu Mạn, tất cả mọi chuyện trong quá khứ đều là lỗi của mẹ, là mẹ tạo nên sự ngăn cách giữa con và Khải Hiên, bây giờ con tha thứ cho Khải Hiên đi, sống chung với nó được không con?”

Đường Mạn cười lạnh, “Gia đình tôi bần hàn, lại không có con, một kẻ thấp hèn như vậy, sao có thể gánh vác nỗi sự quan tâm của bà Trương đây.”

Bà Trương đỏ mặt, vẫn xấu hổ nói, “Chuyện qua rồi chúng ta cũng đừng nhắc lại nữa, chỉ cần con có thể quay về bên cạnh Khải Hiên, chúng ta vẫn là người một nhà mà. Còn đứa bé đó, con phá đi, sau này vẫn còn có thể sinh con với Khải Hiên, con yên tâm, chỉ cần con sinh con với nó, mẹ sẽ cho con hết toàn bộ tài sản đứng tên mẹ, như vậy được không?”

Đường Mạn cười ha ha, “Bà Trương đây thật sự là có tấm lòng nhân hậu, rất hào phóng, tính toán cao xa khiến tôi muốn chảy nước mắt. Đáng tiếc là, con tôi không gọi bà được một tiếng bà nội.”

Bà Trương huých vách tường, ăn thuốc súng, uống máu chó, vứt hết thể diện không còn một mống, bà then quá hóa giận, hết cách rồi, đáng đời bà đưa mặt ra hứng chịu những lời nói lạnh nhạt của Đường Mạn. Đường Mạn nhìn bà vác khuôn mặt xám ngoét đi ra, trong lòng hả hê hơn là ăn một miếng dưa ướp lạnh vô cùng tươi mát trong ngày hè oi bức.

Nhưng mà, cô vẫn cảm thấy áy náy với Trương Khải Hiên.

Anh thật sự muốn bắt đầu lại, nhưng anh đã dùng sai cách thức, đối với người vợ quyết tâm muốn ra đi, cho dù anh có thể giải quyết một khách hàng xảo trá, cũng không có cách sưởi ấm trái tim của người vợ ấy.

Anh cảm thấy rất đau đầu.

Cô cảm thấy quá khó khăn.

Cuối cùng, Đường Mạn dứt khoát không nói chuyện với anh, cô nằm trên giường, ngoài trừ Chu Duyệt và Trương Vũ Đồng, cô đều lười nói chuyện với những người khác.

Trương Khải Hiên đặt trọn thời gian lên người của Đường Mạn, tận lực trông coi cô, kiên nhẫn khuyên cô ăn cơm, kể cho cô nghe truyện cười, trò chuyện với cô. Ngay cả khi Đường Mạn khóc, anh cũng ở bên cạnh

nhìn cô thật dịu dàng, khê vuốt tóc cô, khuyên nhủ cô, chỉ có một ý thôi, “Anh yêu em, quay về bên anh nhé.”

Chu Duyệt cảm động, nếu người anh theo đuổi là một cô gái khác, chỉ sợ cô gái ấy đã sớm bỏ chồng bỏ con vì anh, cùng anh trốn đi rồi.

Chu Duyệt cảm thấy kỳ lạ, hỏi Đường Mạn, “Khải Hiên đã tổn thương trái tim em nhiều như vậy sao? Là tội không thể tha thứ sao?”

Đường Mạn lắc đầu, “Không phải, tuy rằng anh ấy tổn thương em, nhưng không phải là không thể tha thứ, nhưng tại sao em lại không thể sống với anh ấy? Là bởi vì em không chấp nhận được cách làm của anh ấy, anh ấy vẫn cố chấp, tùy hứng, tự cao tự đại như trước kia. Đây chính là điều mà em không dễ dàng tha thứ được.”

Chu Duyệt thở dài, “Chú ấy rất sợ, là em không biết lúc em bỏ rơi chú ấy, chú ấy đã sợ hãi và đau khổ biết bao nhiêu. Chị làm chị dâu của chú ấy lâu như vậy, chưa từng thấy qua chú ấy đau khổ đến vậy. Tối nào chú ấy cũng phải ôm chiếc gối của em mới ngủ được, có một đêm chú ấy phát sốt, chị đi rót nước cho chú ấy, chú ấy mơ màng quay đầu lại nhìn chị, hai mắt sáng ngời tìm đập mạnh, chú ấy gọi chị, “Tiểu Mạn, em về rồi” chú ấy nhìn chị thành em. Lúc đó chị liền rót nước mát, Tiểu Mạn, nếu là chị, dưới tình trạng cùng đường, độc thân bên ngoài, chị cũng sẽ yêu người đàn ông tốt với chị, nhưng mà, nghĩ lại trước kia, không phải hai người cũng từng trải qua những ngày hạnh phúc sao? Quên thứ tình cảm kia đi em, tha thứ cho Khải Hiên, cùng chú ấy bắt đầu lại.”

Đường Mạn chỉ gương cười.

Cô không biết làm sao: “Chị dâu, trong lòng em, chị vẫn là người cơ trí, sao lại cũng không nhìn rõ tình hình chứ?”

Chu Duyệt đột nhiên thần bí nói, “Đường Mạn, chị cũng muốn kết hôn.”

Đường Mạn nhất thời vui vẻ, “Thật sao?”

Trên mặt Chu Duyệt lại hiện lên vẻ lo lắng, cô hạ giọng xuống, “Nhưng mà, chị cũng không biết mình có thể thuận lợi rời khỏi nhà họ Trương không.”

Đường Mạn cũng không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Chu Duyệt, cô hơi mệt mỏi, nhưng lại lười hỏi Chu Duyệt.

Đường Mạn không nghĩ rằng Trương Khải Hiên sẽ điên khùng như vậy, anh thật sự giam lỏng cô, cho dù cô nổi giận cũng được, mắng mỏ cũng được, tóm lại, anh vẫn buồn bã, yêu cầu, tất cả chỉ có một ý, “Tiểu Mạn, em chấp nhận anh đi.”

Cô tức giận thiếp đi, đã một tuần lễ không có tin tức của Lý Văn Khải, cô không nghe được giọng nói của anh, trong lòng vô cùng nhớ anh, tối tối cô nằm đó chảy nước mắt, mà Trương Khải Hiên ở trong phòng mình cũng thở ngắn than dài.

Chu Duyệt và bà Trương ở dưới lầu, nghe hai người chiến tranh lạnh, đấu khẩu ở trên lầu, cũng hết cách.

Trương Thụy Hằng cũng hết sức đau đầu.

Cuối cùng, đợi khi Trương Khải Hiên ra ngoài, Trương Thụy Hằng đi tìm Đường Mạn, hai người quyết định mặt đối mặt nói chuyện một lần nữa.

Trương Thụy Hằng hỏi cô: “Tiểu Mạn, con thật sự không muốn tiếp nhận Khải Hiên sao?”

Đường Mạn gật đầu.

Trương Thụy Hằng thở dài, ông hiểu được gương vỡ khó lành.

“Được rồi, nếu đã như vậy thì ba cũng không miễn cưỡng con, chỗ này là tờ chi phiếu 200 vạn tệ, con nhận đi, nhiều ít cũng là tâm ý của chúng ta đối với con. Nếu con đã muốn đi, ba cũng không giữ nữa, hy vọng mọi chuyện tốt đẹp đến với con.”

Trương Thụy Hằng lên tiếng với tư cách là ba chồng, Đường Mạn vô cùng cảm kích.

“Cám ơn ba.”

Nhân lúc Trương Khải Hiên vắng nhà, cô như con chim nhỏ sổ lồng, lập tức ra bay cửa, Trương Thụy Hằng thở dài, tuy rằng ông hy vọng con trai được hạnh phúc, nhưng cũng không nó đi vào chỗ bế tắc, cho nên quyết định thả Đường Mạn đi, thậm chí ông còn bảo tài xế đưa Đường Mạn ra sân bay.

Không ngờ 15 phút sau, Trương Khải Hiên về nhà, nhìn thấy chim nhỏ bay đi, lập tức nổi giận.

Anh không quan tâm đến sự khuyên giải của bà Trương, nổi trận lôi đình gọi tài xế đuổi theo đến sân bay.

Đường Mạn đang lo lắng chờ chuyến bay ở sân bay, chờ mãi vẫn chưa thấy loa nhắc nhở có thể làm thủ tục đăng ký, cô buồn bực không biết làm thế nào cho phải. Lúc này, ở sau lưng có người gọi lớn: “Tiểu Mạn, vợ ơi!”

Trong lòng cô chùn xuống, nhìn lại, thất kinh, Trương Khải Hiên lại có thể đuổi theo đến đây, hơn nữa, anh không phải đến một mình mà còn dẫn theo hai vệ sĩ.

Cô sợ đến run rẩy, còn Trương Khải Hiên cũng đã nhìn thấy cô, anh mừng như điên, lập tức đuổi theo cô. Đường Mạn nhất thời luống cuống, không kịp xếp hàng, cũng không vào bên trong được, đành phải bỏ đăng ký thủ tục, xoay người liều mạng chạy về hướng khác, Trương Khải Hiên thì điên cuồng đuổi theo ở phía sau.

Hai người chơi cút bắt ở trong sân bay, Đường Mạn chạy đến quầy thức ăn miễn thuế, anh liền đuổi theo, Đường Mạn thấy trước cửa hàng có người đứng gác, cô bất chấp tất cả, lách người chui vào giữa hai quầy hàng, men theo cửa khác chạy thoát ra bên ngoài.

Sân bay không thể ở được nữa, cô hốt hoảng chạy ra, đúng lúc bên ngoài có chiếc taxi đang đón khách chạy ngang qua, cô mở cửa xe, lên xe bảo tài xế mau mau lái xe đi.

Tài xế mới vừa chạy đi, xe của Trương Khải Hiên cũng đuổi theo sau đó. Chiếc taxi nho nhỏ sao có thể độ tốc độ với chiếc Toyota ngang ngược của nhà họ Trương chứ. Hướng hồ tài xế vừa nhìn thấy cảnh này, đương nhiên cũng không dám mang họa vào người, dừng xe lại ở ven đường, khách sáo mời Đường Mạn xuống xe.

Đường Mạn bắt đầu xuống xe lại chạy tiếp, Trương Khải Hiên đã đuổi đến, anh vừa đuổi vừa gọi, “Tiểu Mạn, em về đi, Tiểu Mạn, đừng chạy nữa, nguy hiểm.”

Đường Mạn gấp gáp như ruồi bọ không đầu lao về phía trước, đúng lúc có một chiếc xe quảng cáo chạy qua, trên xe chở đầy ống thép, chiếc xe nọ đang muốn de lại, hoàn toàn không chú ý người ở phía sau. Trương Khải Hiên đuổi nhanh đến, Đường Mạn vừa chạy vừa ngoáy đầu nhìn sau lưng, đến khi vừa quay đầu lại thì phát hiện ra trước mặt có xe, cô hoảng hốt, hai chân nhũn ra, theo đà đâm thẳng vào ống thép không dừng lại được. Ngay lúc này, Trương Khải Hiên cũng vượt lên, ôm lấy cổ cô từ phía sau, nhưng xung lực lớn quá khiến chân anh không thể ma sát được nữa, hai người lao đảo, đồng loạt ngã xuống, giây phút ngã xuống ấy, anh đẩy mạnh Đường Mạn sang bên cạnh, mấy ống thép với đầu vô cùng sắc bén trên xe tụt xuống, đúng lúc đâm vào lưng anh.

Trương Khải Hiên đau đớn hét lên một tiếng, hai người đồng loạt ngã xuống đường.

Đường Mạn đứng dậy, cô nhìn thấy Trương Khải Hiên nằm ở bên cạnh, lúc này cũng quên mất phải chạy trốn, cô nhìn thấy gương mặt anh đau đến vặn vẹo, lo lắng nên cô lập tức đỡ anh lên, vừa nhìn sau lưng anh, cô hít một hơi thật sâu, chỉ thấy áo ở sau lưng anh đều bị rách toạc, lộ ra một vết thương thật dài, máu tuôn xối xả.

Cô liền hét lên, “Khải Hiên.”

Thủy Tụ Nhân Gia: Đường Mạn muốn chạy trốn, Trương Khải Hiên khẳng định không để cô đi, thậm chí anh ngang ngược giam cầm cô. Nhưng khoảnh khắc anh không màng đến sống chết mà ôm cô vào lòng, cũng khiến Đường Mạn vô cùng cảm động, nhưng cảm động trong nháy mắt này nhất

định có thể thay đổi toàn bộ cục diện sao? Mời các bạn đón xem chương tiếp theo: Đường tình khó vẹn toàn.

76. Q.2 - Chương 24

Bà Trương và Chu Duyệt cùng nhau chạy đến bệnh viện, thấy Đường Mạn đang ngồi ở bên ngoài phòng cấp cứu.

Bà Trương vội vàng hỏi y tá: “Vết thương sau lưng con trai tôi bao lớn?”

Câu trả lời của y tá cũng khá thấu đáo, “Dài khoảng một cây mỳ sợi.”

Bà Trương suýt chết ngất, lại nhìn Đường Mạn, cô không bị hao tổn cọng lông nào, một vết xước da, một dấu muỗi đốt cũng không có, lòng bà nhất thời nổi điên, nếu không phải cô chạy ra ngoài, con trai bà sao lại phải bị thương chứ, bà thật sự rất muốn dùng uy phong của mẹ chồng hung hăng khiển trách Đường Mạn một trận, nhưng hết cách, trên có chồng, dưới có con trai, hiện giờ bà đối xử với Đường Mạn chỉ có thể mềm mỏng chứ không thể cứng rắn được. Cho nên đành chịu thôi, bà phải nén giận.

Sau khi bác sĩ và y tá xử lý miệng vết thương cho Trương Khải Hiên xong, Đường Mạn mới bước vào, anh đang cẩn thận cởi chiếc áo dính máu ra, lúc thay đồ mới, bởi vì động tác hơi mạnh, làm động đến miệng vết thương, anh liền đau đến nhúm mày.

Đường Mạn không đành lòng, cô bước qua giúp anh cởi bỏ quần áo, sau đó đổi cho anh một chiếc áo sơ mi mới.

Cô khẽ hỏi anh, “Sao anh phải làm như vậy, nếu anh thật sự xảy ra chuyện, em sẽ ân hận suốt đời.”

Trương Khải Hiên im lặng thay quần áo, ánh mắt dừng lại trên cây cối ở bên ngoài, trên cây có một phiến lá lẳng lặng mọc ở đó.

Sau khi cài nút xong, anh mới nói, “Nếu em thật sự có chuyện, anh thà rằng không có cả đời này.”

Đường Mạn thở dài chua xót. Cô đi ra ngoài tìm Chu Duyệt, “Chị dâu, em muốn gọi điện thoại.”

Chu Duyệt đưa điện thoại của mình cho cô.

Đường Mạn gọi điện thoại cho Lý Văn Khải, điện thoại vừa nói, uất ức trong mấy ngày nay đồng loạt dâng lên, mũi cô cay cay.

Cô khóc: “Em rất sợ.”

Lý Văn Khải dỗ dành cô: “Anh hiểu mà. Bé cưng, đừng lo lắng, em chỉ cần nhớ một chuyện, ăn cơm đúng giờ, ngủ ngon giấc, biết chưa?”

Cô khóc, “Nếu Trương Khải Hiên vì em mà có chuyện, lương tâm của em vĩnh viễn sẽ bắt anh.”

Lý Văn Khải nói: “Anh hiểu, Tiểu Mạn, anh rất lo cho em, cũng rất nhớ em, nói cho anh biết, em có nhớ anh không? Em còn thương anh chứ? Em cho anh một đáp án chính xác được không?”

Cô quả quyết, “Em nhớ anh, em như một chú chó lang thang trong nỗi nhớ anh.”

“Được rồi, em không cần nghĩ gì hết, chuyện còn lại để anh đến giải quyết, ba người chúng ta chắc chắn sẽ có một người bị tổn thương, đồng ý với anh, em phải mau chóng vui lên, anh sẽ không để em trở thành người chịu tổn thương đó.”

Lời nói của Lý Văn Khải đã được định liệu từ trước, anh hết như một người lãnh đạo quốc gia thông minh sắc sảo, khi người khác lâm vào khó khăn, anh sẽ đứng ra nói vài câu trấn an, lập tức làm yên lòng người đó. Đường Mạn liền yên tâm.

Nhưng cả ba người, sẽ có một người bị tổn thương, bất luận là ai, cô cũng không muốn.

Lý Văn Khải cúp máy, anh tựa vào đầu giường, rơi vào trầm tư.

Anh vừa mới rời khỏi Thượng Hải, Trương Khải Hiên lại cướp Đường Mạn đi ngay, gần như giam lỏng cô, hằn ngang ngược tự phụ như thể chỉ có một mục đích, muốn Đường Mạn quay về bên cạnh hắn. May thay, Đường Mạn chịu mềm không chịu cứng, Trương Khải Hiên càng ép buộc, Đường Mạn càng muốn chạy trốn, đây là cơ hội cho anh. Hiện tại, Đường Mạn không hề dao động, trong lòng cô vẫn còn nhớ anh, điều này khiến anh vừa yên tâm vừa có chủ kiến.

Không còn cách nào khác, nếu Trương Khải Hiên phiền nhiễu quá, anh cũng không thềm nói lý lẽ làm gì.

Anh gọi điện thoại cho Đào Đại Dũng, “Đại Dũng, cậu giúp mình tìm một luật sư, tốt nhất là luật sư chuyên nhận mấy vụ ly hôn, tìm được chứ?”

“Không thành vấn đề.”

Được rồi, anh nghĩ, xem ra mình phải dùng một số biện pháp của riêng mình rồi.

Cuối cùng, Đường Mạn hết cách đành quay về nhà họ Trương.

Có lẽ bởi vì trong lúc nguy cấp, Trương Khải Hiên đã liều mạng bảo vệ cô, cô không thể ăn nói lạnh nhạt với anh được, thái độ của cô đối với anh đã dịu đi rất nhiều.

Chẳng qua, cô nói với Trương Khải Hiên: “Khải Hiên, đừng giam giữ em như nhốt một con sư tử, sư tử sẽ nhịn ăn đó.”

Trương Khải Hiên đành chịu, anh cẩn thận thăm dò cô: “Vậy em có thể đừng không từ mà biệt không?”

Đường Mạn không trốn tránh được nữa, “Sẽ không, nếu em muốn đi, em sẽ để lại một lá thư cho anh.”

Trương Khải Hiên lại hơi nản lòng, mỗi người nhường một bước, cuối cùng cũng đình chiến. Đường Mạn không chế giễu anh gay gắt nữa, rốt cuộc cô cũng chịu xuống lầu ăn cơm, mọi người trong nhà đều yêu thương cô hơn, chỉ có trong lòng cô hiểu được, trên đời không có bữa cơm nào là miễn phí cả, nếu không phải bản thân đã cứu Trương Khải Hiên, chỉ sợ tình cảnh bây giờ của cô ở nhà họ Trương còn xấu hổ hơn cả 9 tháng trước.

Trương Khải Hiên không hề biết tâm sự trong lòng cô, thấy cô thỏa hiệp, anh mừng thầm, bản thân bị thương chút đỉnh đã đổi lại được sự cảm động của cô, đáng giá lắm, sao không đáng giá được chứ. Anh cẩn thận chăm sóc cô, đáp ứng hết tất cả những yêu cầu của cô, hơn nữa, anh phát hiện ra bản thân càng ngày càng bị Đường Mạn cuốn hút, thậm chí...

Ăn cơm chiều xong, Đường Mạn đồng ý cùng mọi người chơi đánh mạt chược ở dưới lầu, Trương Khải Hiên không tham gia, nhưng anh lại chăm sóc cô rất ân cần, mặt dày ngồi bên cạnh cô, hai người cùng chơi, tiền thắng được thuộc về cô, còn thua thì anh trả.

Đôi lúc, Đường Mạn cảm thấy Trương Khải Hiên giống như Phạm Tiễn không hơn không kém, phun một đống xương ra lại cảm thấy chưa ăn hết, đi nhặt lại ăn tiếp, quả thật là bất chấp lý lẽ.

Nhớ đến những uất ức trước kia mà cô phải chịu, bây giờ cô có một mối thù lớn cần phải báo.

Đồng thời cô cũng cảm thấy không thoải mái, hiện tại cô tình nguyện mỗi ngày đều cãi nhau, nổi giận với anh cũng không muốn anh nhún nhường, ngoan ngoãn như bây giờ.

Chuyện thương tâm biết bao, một người vì lấy lòng người khác lại có thể biến bản thân thành miếng kẹo cao su, dính chặt lấy người khác, nhưng trong mắt người đang bị dính lấy, anh chính là một vết dơ dư thừa khó mà xóa bỏ.

Đường Mạn biết hết, cô cũng nhìn được trong mắt anh lóe lên khát vọng muốn chiếm được cô, vấn đề là, tình cảm của hai người bây giờ cũng giống như nhấn đầu trâu đang uống nước vậy, không thể miễn cưỡng.

Mà những người khác trong nhà họ Trương lại sợ đánh mất cơ hội đến thăm hỏi cô, hy vọng có thể lót đường cho cô và Trương Khải Hiên.

Đáng tiếc, đời không như mong muốn, kết quả càng phát huy càng hồng bét.

Cô của Khải Hiên lấy lòng nói: “Tiểu Mạn, về nhà thật tốt, con không biết mọi người nhớ con biết bao đâu.”

Đường Mạn thản nhiên nói, “Đúng vậy, lúc nào tôi cũng không dám quên tôi có thân phận gì, con người như tôi đây, hẳn là phải ở trong đồn cảnh sát phản tỉnh vài ngày.”

Cô của Khải Hiên buộc phải ngậm miệng lại.

Nói xong những lời này, Đường Mạn tự nhiên cảm thấy hả giận, nhưng cũng cảm thấy mình giống như tên lưu manh, không ngừng làm hư chuyện.

Thấy nhàm chán, cô muốn quay về công ty thăm mọi người, đã lâu không gặp, không biết họ thế nào.

Trương Khải Hiên cùng cô đến công ty, lúc lái xe anh còn lo lắng, sợ cô sẽ đụng độ với Cao Nhân Tuệ ở bộ phận kiểm tra chất lượng, nhưng mà, anh cẩn thận nhìn lên sang, phát hiện thấy vẻ mặt của cô bình thường, anh thoáng yên tâm.

Bởi vì vừa mới có cơn mưa nhỏ, mặt đường dưới chân hơi ẩm ướt, trong không khí cũng mang hơi thở tươi mát của bùn đất mới, cơn gió thổi đến, làm một vài phiến lá rơi rụng, đúng lúc rơi trên vai của Đường Mạn, Trương Khải Hiên quay đầu lại, tự nhiên lấy đi giúp cô. Đường Mạn bỗng nhớ đến mùa xuân năm ngoái, lần đầu tiên cô hẹn hò với anh, dưới tán cây hoa anh đào, anh nâng khuôn mặt cô, hôn lên môi cô, lúc ấy cô nhắm mắt lại, bị anh đoạt lấy một cách ngang ngược, anh cướp đi sự ngọt ngào của cô, giây phút ấy, bầu không khí cũng tươi mát như thế này.

Đã một năm trôi qua, cô cảm khái nhìn khu nhà xưởng, phân xưởng vẫn có hình dáng cũ, cây cối cũng vậy, hoa cũng giống trước, còn người ở đâu?

Trương Khải Hiên nói: “Em nói chuyện với mọi người đi, anh lên phòng làm việc, một lát chúng ta cùng nhau ăn cơm chiều.”

Cô gật đầu. Lên văn phòng một lát, thấy mọi người, ai cũng ngạc nhiên vây quanh cô, thấy cô họ vừa vui vừa mừng, xúm lại chào hỏi.

Đường Mạn nhìn mà ngạc nhiên, hóa ra có đồng nghiệp chưa kết hôn, cũng có người kết hôn rồi, có vài đồng nghiệp nam phát tướng, có đồng nghiệp nữ mang thai 4 tháng. À, hóa ra thời gian không giầy vò được cây cối, lại có thể tra tấn được động vật, đặc biệt là động vật bậc cao.

Dạo qua một vòng, xã giao rất nhiều chuyện với mọi người, Đường Mạn cảm thấy vô cùng xúc động, nếu không lấy Trương Khải Hiên gấp gáp như vậy, bây giờ, cô cũng giống như họ, ngồi ở chỗ làm việc đánh máy; nếu không vì mâu thuẫn này mà bất hòa Trương Khải Hiên, bà Trương nhỏ như cô đây ở trong mắt mọi người không chừng sẽ là chim hoàng yến khiến ai cũng ngưỡng mộ.

Cô thầm nghĩ: “Khải Hiên, thật ra em cũng không hối hận khi yêu anh, cho dù giờ đây em đã không còn yêu anh nữa, nhưng mà, hiện tại em không hối hận quá khứ, tương lai em cũng không hối hận hiện tại.”

Cô đứng bên ngoài phòng làm việc của Trương Khải Hiên, dừng lại.

Trương Khải Hiên đang chuyên tâm viết gì đó, anh thật sự rất chăm chú, không chú ý đến cô đang đứng ở ngoài cửa.

Đường Mạn chú ý đến ngón tay anh, đang cầm bút viết sột soạt gì đó, tay anh, lại có thể thon dài hơn cả cô, theo cảm tính, không biết tại sao cô lại không tự chủ được nhớ đến lúc anh ôm lấy cô, hôn môi cô, tình cảnh lúc bàn tay anh du ngoạn trên cơ thể cô, nhất thời, cô đỏ mặt, nhanh chóng cúi đầu.

Trương Khải Hiên ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy vợ mình, lập tức để bút xuống, mở cửa ra.

Đường Mạn khách sáo hỏi, “Em làm phiền anh à?”

Anh nói: “Đâu có, anh viết một lát là xong, em chờ anh nhé.”

Đường Mạn gật đầu, cô ngồi xuống sofa, nhìn xung quanh, tầm mắt dừng lại ở tấm ảnh đặt trên bàn.

Đây chẳng qua là một tấm ảnh bảy tác rất bình thường, dĩ nhiên là ảnh chụp chung của hai người, bây giờ có rất ít người bày công khai ảnh vợ chồng chụp chung ở trên bàn, mà anh còn quá nặng tình như vậy, nhìn thấy khiến cô không khỏi nhúm mày, tâm trạng phức tạp.

Anh nhanh chóng giải quyết xong chuyện của mình, lấy áo khoát, “Chúng ta đi thôi, em muốn đi đâu, ăn gì?”

Đường Mạn suy nghĩ, “Có một nhà hàng Quảng Đông, nghe nói làm món cá sạo không tệ.”

Đến nhà hàng, anh đưa thực đơn cho cô, “Điểm tâm ở đây cũng được lắm, nhất định phải chờ bụng để thưởng thức nhé.”

Khi cá sạo được dọn lên, Trương Khải Hiên kiên nhẫn chọn ra xương cá, bỏ phần thịt vào trong chén của cô.

Hai người cùng nhau ăn cơm, không nhắc đến chuyện ly hôn, khách sáo, tôn trọng nhau, hết như hai vợ chồng hòa thuận.

Một người hình như là quản lý của nhà hàng mặt tươi như hoa, bước đến nói với họ, “Nhà hàng chúng tôi đang có chương trình rút thăm trúng thưởng, hai vị ở bàn số 36, thật vinh hạnh, đây là phiếu ăn trị giá 100 tệ của hôm nay.”

Trương Khải Hiên mỉm cười, “Đường Mạn, chúng ta may mắn thật.”

Quản lý lấy phiếu ăn, lễ phép trao cho Đường Mạn, “Thưa cô, giao cho cô, hy vọng lần sau cô lại đến.”

Đường Mạn vốn không có hứng thú, nhưng từ chối thì không được, cho nên nhận lấy.

Quản lý đưa một tờ giấy gì đó cho cô, “Thưa cô, chúng tôi cũng đang làm một cuộc khảo sát, nếu cô có đề nghị hay sáng kiến gì hợp lý đều có thể viết xuống đây cho chúng tôi.”

Đường Mạn nhìn xem, chỉ một một bản câu hỏi đơn giản, cô ngẩng đầu nhìn vị quản lý kia, người đó gật đầu nhìn cô cười.

Đường Mạn lại nhìn xuống câu hỏi, cô không nghĩ gì thêm, lấy cây bút của người quản lý, sau đó điền qua loa lên đó, chỉ là chút vấn đề đơn giản, đều là hỏi thực khách có cái nhìn gì đối với nhà hàng, nhưng trang thứ hai lại có một đoạn bỏ trống, có một chỗ trống ngay góc là chỗ để ký tên, cô cảm thấy hơi lạ, ngược nhìn người quản lý, người đó chỉ nhìn cô mỉm cười, nhìn qua Trương Khải Hiên, anh đang cúi đầu ăn thức ăn ở trước mặt, cũng không chú ý đến cô.

Suy nghĩ một lượt, cô ký tên của mình vào trang thứ hai, sau đó giao lại cho quản lý.

Quản lý mỉm cười, “Vô cùng cảm ơn hai vị, chúc hai vị dùng cơm vui vẻ.”

Lúc này, một một giọng nữ lạnh lạnh gọi họ, “Này, anh Khải Hiên.”

Đường Mạn quay đầu lại, một một cô gái trẻ trung xinh đẹp, ăn mặc thời thượng, dáng người cao gầy.

Trương Khải Hiên hốt hoảng, Từ Mạn?

Anh nhất thời bối rối. Đêm đó, làm “chuyện ấy” cùng Từ Mạn, cô ta hết như một con ruồi bâu vào miếng thịt bò, dính chặt lấy anh, đập thế nào cũng không đi. Tuy rằng sau đó, anh thành khẩn giải thích với Từ Mạn, hy vọng cô ta bỏ qua cho lần say rượu thất thố đó của mình, không ngờ Từ Mạn lại nói rất tự nhiên, “Anh Khải Hiên, em rất thích anh, chuyện này không sao, cho dù anh kết hôn rồi hay chưa, em cũng thích anh như trước.”

Nhưng anh không thể có quan hệ lãng nhãng với cô được. Nếu anh muốn xoay chuyển lòng dạ của Đường Mạn, lúc này tuyệt đối không thể phạm lỗi.

Anh đành chào hỏi, “Chào em, Từ Mạn.”

Từ Mạn hỏi: “Anh đến ăn cơm với bạn à?”

Anh giới thiệu, “Đây là bà xã của anh.”

Từ Mạn ngạc nhiên, “Thì ra chị ta chính là vợ của anh sao.” Ánh mắt của cô ta lập tức rơi vào mặt của Đường Mạn, sau đó khách sáo khen ngợi như nịnh nọt, “Anh Khải Hiên, nếu chị dâu đã về rồi, vì sao anh còn không sớm dẫn chị ấy ra ngoài giới thiệu ọi người làm quen một chút. Vậy thì, em có thể ngồi xuống đây không?”

Đường Mạn chỉ lễ phép gật đầu chào hỏi cô ta, cô tình cờ nhìn thoáng qua Từ Mạn và Trương Khải Hiên, một người vẻ mặt ửng đỏ, người kia thì mắt sáng lên, phụ nữ đều có thị giác nhạy cảm và thần kinh nghi ngờ, cô cảm nhận được, Từ Mạn này thích Trương Khải Hiên.

Từ Mạn tự tiện ngồi xuống bên cạnh Đường Mạn, hết như bơ và sô cô la nóng chảy hòa quyện vào nhau, cô ta tự giới thiệu, “Em tên là Từ Mạn, chị dâu, có duyên thật đó, tên của hai chúng ta giống nhau.”

Đường Mạn gật đầu, “Vâng.”

Từ Mạn nói: “Thì ra chị dâu lớn hơn em một tuổi, chỉ bằng em gọi chị là chị nhé?”

“Đương nhiên là được.” Thật ra Đường Mạn cũng nghe không quen xưng hô chị dâu này, cả người cô không được tự nhiên.

Từ Mạn nhìn Trương Khải Hiên, tiếp tục nói, “Chị, lúc nhỏ em và anh Khải Hiên thường chơi chung với nhau, sau khi lớn lên hiểu biết một chút, lúc anh chị kết hôn thì em đang ở nước ngoài, không thể về dự hôn lễ được, thật sự rất đáng tiếc, chẳng qua sau khi nghe anh Khải Hiên kể chuyện tình cảm của hai người, em cảm động lắm.”

Đường Mạn bỗng nhớ ra, lúc cô ở Thượng Hải có gọi điện thoại cho Trương Khải Hiên, giọng nói trong trẻo ở đầu dây bên kia, “Xin chào, là tìm Trương Khải Hiên phải không?”

Chính là cô ta.

Từ Mạn vẫn cảm khái như cũ, “Anh chị thật có duyên.”

Đường Mạn thản nhiên hỏi, “Anh Khải Hiên của em có nói cho em biết anh chị làm sao lại kết hôn hay không?”

Từ Mạn lắc đầu, “Anh Khải Hiên nói, anh ấy gặp chị một lần đã rất thích chị, là vừa gặp đã yêu.”

Đường Mạn liếc Trương Khải Hiên một cái, nhủ thầm, Trương Khải Hiên, anh đúng là người luôn nghĩ sẵn lời nói dối trong đầu, cô mỉm cười nói với Từ Mạn: “Anh Khải Hiên của em lúc nào cũng đẹp trai phóng khoáng, anh ấy còn có một ưu điểm vô cùng xuất sắc, đó chính là thích phóng đại mọi chuyện thành vô hạn, anh ấy có thể hình dung chị ra thành một quả táo đỏ xinh đẹp, thật ra chị chỉ là một trái sầu riêng thối đầy gai nhọn thôi.”

Từ Mạn cười ha ha, “Chị, chị thật sự là Gia Cát nữ trung hào kiệt.”

Đường Mạn khen ngợi cô ta rất đúng mực, “Từ Mạn, em vừa xinh đẹp vừa có khí chất như vậy, hết như Hoàng Dung thông minh khả ái.”

Cả hai cùng cười, Trương Khải Hiên ngây ngô ở một bên, miệng há ra lại ngậm vào, vài lần muốn chen ngang, nhưng hai cô gái này cứ liếng thoăn như A Tu La trong Thiên Long Bát Bộ, vừa không cho anh cơ hội để thể hiện, cũng không cho anh không gian để phát huy.

Từ Mạn tán thưởng: “Chị, anh Khải Hiên thật sự rất xuất sắc, tuổi trẻ đã ngồi trên ghế cao, không phải nhờ quan hệ gia thế, năng lực của bản thân anh ấy không có ai bì kịp, hơn nữa, ở phương diện lựa chọn bạn gái, tiêu chuẩn của anh ấy đặc biệt cao, cô gái tầm thường sao có thể lọt vào mắt anh ấy được chứ, chị có thể gả cho anh Khải Hiên, thật sự là rất ngưỡng mộ chị đó.”

Đường Mạn trầm nghĩ, không phải cô ở nước ngoài sao, làm thế nào lại hiểu Trương Khải Hiên như lòng bàn tay vậy?

Từ Mạn than nhẹ: “Cô gái nào cũng có mơ ước, ai cũng muốn gả cho người đàn ông tốt, điều kiện của anh Khải Hiên xuất sắc như vậy, con người vừa không nhỏ mọn, vừa chuyên tâm, vừa chung thủy. Chị bỏ đi suốt 9 tháng, em nghe anh ấy nói tối nào cũng phải ôm gối của chị mới ngủ được, đàn ông như vậy thật tốt

và hiếm thấy, biết bao nhiêu đàn ông đều mang tâm lý ôm phụ nữ chơi qua đường, mới mẻ qua đi thì không còn chú ý đến nữa, anh Khải Hiên thì không phải là người như vậy, phải không anh?”

Từ Mạn nhếch lông mày lên nhìn Trương Khải Hiên một cách sâu xa, Trương Khải Hiên nghe mà như ngồi trên đồng lửa, anh rất hiểu thâm ý bên trong lời nói của Từ Mạn, anh không nhỏ mọn, lại chung tình, không phải mang tâm lý ôm người khác chơi qua đường, anh đối với em là như vậy đó?

Một bữa cơm, ba người đều mang tâm sự.

Đường Mạn ăn rất thoải mái.

Trương Khải Hiên như nghẹn trong ngực.

Từ Mạn nói những câu mang hàm ý khác, ngấm ngầm hại người.

Cuối cùng anh cũng không nhịn nổi nữa, lấy khăn ăn lau tay, nói, “Tiểu Mạn.”

Cả hai cô gái đồng thanh lên tiếng trả lời, vâng?

Trương Khải Hiên đành thanh minh, ý là anh chỉ muốn gọi vợ mình, “Bà xã, không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.”

Từ Mạn nói sang sảng, “Vâng, chị à, hôm nào có thời gian, em hẹn chị đi dạo phố, được chứ?”

Đường Mạn qua loa xã giao một chút với cô ta.

Trương Khải Hiên ngang ngược kéo tay Đường Mạn, nắm chặt trong tay, không đợi Từ Mạn nói thêm gì nữa, anh nói tạm biệt, lập tức kéo Đường Mạn nhanh chóng rời đi.

Từ Mạn lại đuổi theo, “Chị, số điện thoại của chị là bao nhiêu, hôm nào có thời gian sẽ hẹn chị.”

Trương Khải Hiên nhú mày, Đường Mạn đành nói: “Bây giờ chị vẫn chưa có số điện thoại ở Thanh Đảo, chờ khi có thời gian sẽ bảo Khải Hiên nói lại cho em biết.”

Trương Khải Hiên kéo cô đi.

Hai người đến bãi đỗ xe, sau khi lên xe, anh không có biểu cảm gì, xoay người giúp Đường Mạn cài dây an toàn, tiếp đó chậm rãi khởi động xe.

Chiếc xe chạy êm ru dưới ánh đèn đường, Đường Mạn đột nhiên hỏi anh: “Khải Hiên, anh và Từ Mạn từng lên giường với nhau sao?”

Trương Khải Hiên sợ đến toàn thân run rẩy, gần như không nắm chắc được vô lăng.

Đường Mạn sao lại hỏi như vậy, chẳng lẽ cô có đôi mắt X-Quang, có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra sự chột dạ trong anh.

Nhưng anh lập tức bình tĩnh lại, trả lời rất hùng hồn, “Không hề, sao lại có chuyện đó được, cô ta lắm mồm như con gà mái già, nghe phiền lắm.”

Đường Mạn à một tiếng, mỉm cười: “Trương Khải Hiên, con người anh cũng thật là, có gan làm mà không có gan nhận à, anh đúng là trời biển đất biển nhưng cái miệng không hề thay đổi, cố chấp đến cùng, chết cũng không hối cải.”

Trương Khải Hiên hết hồn, từng câu nói chua ngoa của Đường Mạn bắn trúng vào chỗ nhọt của anh, nhưng anh suy đi nghĩ lại, không thể nào, không có người thứ ba biết được, cho nên anh lập tức gân cổ cãi lại, nhưng vẻ kiêu căng rõ ràng giảm đi rất nhiều, “Không là không mà, em không thể đổi trắng thay đen, tụt tiền kết tội người khác.”

Đường Mạn quay đầu đi, trên mặt cô hiện lên nụ cười như có như không, cô khẽ nói: “Cách đàn ông nhìn phụ nữ, nếu không dám nhìn thoải mái, thì hoặc là thích nên không dám nhìn thẳng, hoặc là trong lòng có mờ ám, có tật giật mình, anh thuộc loại nào?”

Anh không hé răng.

“Còn có.” Đường Mạn thật sự không chịu buông tha cho anh, cô nói: “Còn có, cô gái đó dùng mũi giày cao gót cạo vào bắp chân của đàn ông ở dưới bàn, cố tình khiêu khích như vậy, người đàn ông lại có thể ngồi yên? Điều đó chứng minh được gì? Hoặc là đã lên giường, hiểu nhau không nói thành lời; hoặc là chưa lên giường, nhưng đã ngằm xả giao mờ ám, Trương Khải Hiên, anh lại thuộc loại nào đây?” Nói xong câu đó, cô lấy tay nhéo một cái thật mạnh lên chân của Trương Khải Hiên, “Anh nói xem anh thuộc loại nào?”

Trương Khải Hiên không sao ngờ được, Từ Mạn chỉ khê làm một cử chỉ mờ ám ở dưới bàn lại có thể bị Đường Mạn thấy được, anh quả là đồ mờ hồ đầu, lạnh cả sống lưng.

Chính xác, lúc ăn cơm, cách một lớp khăn trải bàn, Từ Mạn nhẹ nhàng dùng mũi giày cạo vào chân anh một chút, lúc ấy tay anh hơi run lên, suýt chút nữa không giữ nổi cái chén.

Nhưng ngoài miệng anh vẫn nói rất bình tĩnh, “Tiểu Mạn, em tin cũng được, không tin cũng thế thôi, trong lòng anh chỉ có em.”

Đường Mạn cười khẩy, “Màn thổ lộ này đúng là điển hình của giấu đầu lòi đuôi, làm là làm, lên giường thì đã sao, anh là người đã phạm tội nhiều lần kia mà, chỉ là em không quen nhìn về mặt rõ ràng đã làm nhưng lại chột dạ không dám nhận này của anh. Trương Khải Hiên, phải nói thế nào thì anh mới khá lên được, một bên thì thổ lộ với em, bên kia lại mượn cớ tương tư để vụng trộm, anh thật sự là không quản được miệng mèo ăn vụng đồ tanh mà.”

Trương Khải Hiên nghe mấy lời giáo huấn của Đường Mạn đến tối tắm mặt mũi, nhưng ngoài miệng vẫn ngoan cố, “Không có, anh rất trong sạch, cái gì anh cũng chưa làm.”

Đường Mạn cười ha ha, “Trương Khải Hiên ơi là Trương Khải Hiên, anh xem về mặt của anh kia, em còn chưa đụng hình mà, gạ gẫm một chút mà anh đã xuất ra hết chiêu, anh thật sự là quá nhu nhược.”

Anh bị dọa đến nổi chân mềm nhũn, người vợ này thật sự là khó quản lý, khó sống chung, chống đỡ không nổi, cân nhắc không nổi.

Anh bỗng nhiên hỏi, “Tiểu Mạn, anh hỏi em, nếu anh thật sự đã lên giường với cô ta, em sẽ nghĩ anh thế nào?”

Thủy Tụ Nhân Gia: Kết hôn chỉ cần 9 tệ, ly hôn lại là cuộc chiến trường kỳ, hôn nhân của Tiểu Mạn và Khải Hiên khẳng định sẽ không thuận buồm xuôi gió, như vậy tối nay sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây? Tình cảm dâng trào, tôi lại cho họ lên giường và... .. chiến đấu tiếp. Mong các bạn đợi tôi ở chương sau: Tình duyên như mộng.

77. Q.2 - Chương 25

Anh đột nhiên hỏi, “Tiểu Mạn, anh hỏi em, nếu anh thật sự lên giường với cô ta, em sẽ làm gì anh?”

Đường Mạn quay đầu lại: “Cầu còn không được, em sẽ vui vẻ nhường ngay.”

Anh chạy mày, xanh mặt, lời nói của Đường Mạn nhẹ nhàng, rất không quan tâm, dĩ nhiên là hoàn toàn không còn tình cảm với anh, trái tim anh chột băng giá.

Chỉ nghe anh thấp giọng nói, “Đường Mạn, anh nói cho em biết, vợ của Trương Khải Hiên anh chỉ có thể là em, sẽ không là người nào khác, em đừng nghĩ muốn ly hôn với anh nữa, cũng đừng nghĩ trốn khỏi anh.”

Anh nói như đinh đóng cột, bất chấp không phân lý lẽ, Đường Mạn chỉ thở dài, vô cùng uất ức.

Cô im lặng, đột nhiên không nói gì cả, đưa tay tháo giày của mình ra, nhấn mở kính xe, ném ra ngoài.

Trương Khải Hiên không hiểu, “Em đang làm cái gì vậy?”

Đường Mạn tức giận, “Anh khóa cửa xe mất rồi, em không nhảy khỏi xe được, ném giày để phát tiết một chút vẫn có thể được chứ?”

Anh đành chịu.

Không ngờ Đường Mạn càng diễn càng ác, cô dứt khoát cởi nút ra, tháo áo khoát ném ra bên ngoài.

Trương Khải Hiên cay mày, “Tiểu Mạn, đừng tùy hứng quá!”

Đường Mạn quát anh, “Trương Khải Hiên, anh là đồ khốn giam giữ tôi vì lợi ích cá nhân của mình sao? Được thôi, mỗi ngày tôi sẽ chơi cùng anh, hiện giờ tôi cởi hết quần áo, hướng ra bên ngoài hô cứu mạng, hô có người hãm hiếp, để tôi xem anh thu dọn tàn cuộc thế nào.”

Anh cũng nổi nóng, “Rốt cuộc em muốn làm gì?”

Đường Mạn tức giận hét lên: “Vậy anh muốn làm gì? Anh cho rằng đây là xã hội cũ sao? Anh nghĩ rằng tôi là người phụ nữ mà anh mua về sao? Là vợ bé anh cưới về để xung hỉ sao? Là một đồng bần nhão trên giường, tùy anh sắp đặt sao? Con người anh nhiều lần ngoại tình quá rồi, dễ tiện thành nghiện luôn rồi, hiện tại tôi muốn ly hôn, anh lại còn phiền nhiễu.”

Tính nóng của hai người lại bộc phát.

Anh mắng: “Em cởi đi, em cởi đi, em cởi hết cho anh xem, cởi đi, cởi đi!”

Đường Mạn giật mình, cô nổi cơn thịnh nộ, anh đang lái xe, cô không dám vung tay qua đánh anh, vì vậy chỉ đành cực kỳ phẫn nộ tích tụ sức lực ở tay, nhắm ngay đùi anh, tàn nhẫn cắn một phát, Trương Khải Hiên bị ăn đau, anh hét lên, “Đường Mạn, em là củ cải trắng nấu không như mà.”

Đường Mạn hét to hơn, “Trương Khải Hiên, anh là đồ đàn ông dối trá thối tha.”

Anh dứt khoát không thèm để ý đến cô nữa, chiếc xe vẫn lao về phía trước, chạy đến một chỗ ven đường vắng vẻ ở lưng chừng sườn núi, Đường Mạn thấy xe dừng lại, lập tức vung tay đánh đấm. Trương Khải Hiên không phản kháng, Đường Mạn vẫn không chịu buông tha cho anh, cô chụp tay anh qua, nhắm thẳng mu bàn tay phải hung hăng cắn xuống, một cú ngoạm khiến Trương Khải Hiên đau đến la hét thảm thiết, nước mắt sắp chảy ra.

Đường Mạn vốn tưởng rằng Trương Khải Hiên sẽ tránh theo bản năng, hoặc là dây dưa với cô một hồi, không ngờ anh vẫn không nhúc nhích, để mặc cô cắn.

Cô ngẩng đầu, trong buổi đêm trăng sáng sao thưa, trong xe không có ánh sáng, cô nhìn thấy Trương Khải Hiên nhứ mày thật chặt, anh đau đến nổi sắc mặt cũng đổi màu.

“Vì sao không tránh?” Cô oán hận mắng.

Anh cười khổ, “Nếu như vậy khiến em có thể vui vẻ hơn một chút, cắn đứt bàn tay này thì đã sao?”

Trong mắt anh là vẻ bất đắc dĩ và đau khổ, lòng dạ Đường Mạn quặn thắt, cô quay đi chỗ khác, vùi đầu vào ghế ngồi, nước mắt giàn giụa.

Trương Khải Hiên nhích lại gần, anh khẽ quay mặt cô lại, tựa trán anh vào trán cô, “Tiểu Mạn.” Anh khổ sở không nói nên lời.

Anh ôm chặt lấy cô, “Nếu để hả giận thì em đánh anh đi.”

Đường Mạn bật khóc, “Anh là người không thích tranh giành cơ mà, nếu trước kia đã không yêu em, tại sao sau khi em rời đi lại mềm lòng yêu em chứ? Anh khiến em thật sự rất mâu thuẫn, trái tim bị cắt thành hai nửa, một nửa để ở trên người anh ấy, một nửa khác lại ở chỗ của anh. Em rất nhớ anh ấy, nhưng khi ở cùng anh lại thấy rất đau, đau đến nỗi muốn giẫm nát anh trên đất như một cái giẻ lau, hung hăng đạp mấy cái. Khải Hiên, anh nói cho em biết đi, em nên làm sao bây giờ?”

Mặt anh dán lên mặt cô, nhiệt độ cơ thể của hai người dần dần dung hợp.

Anh khẽ nói: “Quên hết những chuyện không vui, trở về bên anh lần nữa, anh thề anh sẽ đối xử với em thật tốt, dùng thời gian cả đời để bù đắp lại những thiếu hụt của em.”

Đường Mạn cười khổ: “Cho dù em có thai, anh cũng không tính toán?”

Tuy rằng anh rất khổ sở, nhưng lại nói rất quả quyết, “Đúng vậy, con cái sinh mấy đứa cũng được, là của em, anh đều thích hết.”

Đường Mạn cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, “Trương Khải Hiên, anh đúng là đầu lừa kéo xe, đầu bò rộng lượng.”

“Bởi vì anh yêu em.”

Đường Mạn lắc đầu, cô không biết làm sao, cười khổ mà nói: “Thật ra em căn bản không có thai, em chỉ gạt anh thôi.”

Anh ngẩng đầu, không tin lắm, nhưng lại nhẹ lòng hơn.

Đường Mạn bật khóc, “Về thể xác, em không phản bội anh; còn tâm hồn, em đã đi quá giới hạn rồi. Khải Hiên, em thật sự yêu anh ấy, không có cách nào đối mặt với anh nữa.”

Anh ôm đầu cô vào lồng ngực mình, khẽ nói: “Em đã quên một chuyện, anh từng chiếm giữ trái tim em, bây giờ, anh vẫn muốn chiếm giữ lấy nó.”

Anh nghiêng đầu, cúi xuống, dán môi anh lên môi cô, một chiếc hôn run rẩy, anh khiêu khích cạy mở miệng cô, hơi thở của anh hòa vào hơi thở của cô, lạnh lẽo cướp đi ý thức của cô. Dần dần, hô hấp của anh càng lúc càng dồn dập, hai người ngã xuống, bên ngoài tối đen như mực, không nhìn rõ bóng dáng của họ.

Ý thức của Đường Mạn hơi mơ hồ, nụ hôn của Trương Khải Hiên dần dần rõ ràng, nhiệt tình của anh ùn ùn kéo đến, vội vã cướp lấy hương vị thương nhớ đã lâu giữa đôi môi cô, tìm kiếm cảm giác quen thuộc ở nhiệt độ cơ thể cô, khi hai tay anh khẽ chạm vào khuôn mặt cô, truyền từng đợt thoải mái và ấm áp vào cơ thể cô, cô nhắm mắt lại, không nghe gì và cũng không thấy gì khác.

Chu Duyệt và bà Trương đang ngồi trên sofa tán gẫu, cửa lớn bên ngoài mở ra, xe của Trương Khải Hiên đã về, anh và Đường Mạn cùng nhau bước vào nhà.

Hai người vừa vào cửa, cả Chu Duyệt và bà Trương đều ngơ ngẩn, bối rối.

Trên người Đường Mạn mặc áo khoát của Trương Khải Hiên, chân không đi giày, đi chân trần vào nhà. Hai nút áo sơ mi của Trương Khải Hiên rộng mở, vạt áo cũng không ở bên trong mà rút ra bên ngoài, xem ra rất mờ ám.

Quan trọng là sắc mặt của cả hai, lúng túng không được tự nhiên hệt như đôi tình nhân làm vậy, không dám nhìn vào mắt của đối phương.

Chu Duyệt và bà Trương nhìn nhau, giữa họ đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi vào phòng, Đường Mạn liền ngã xuống giường, Trương Khải Hiên ngồi xuống bên cạnh cô, anh nhẹ nhàng vỗ vai cô, “Tiểu Mạn.”

Đường Mạn nhắm mắt lại, “Đi ra ngoài.”

Anh nhẹ nhàng cầu xin, “Đêm nay để cho anh ở lại đây được không?”

“Không.” Cô rất kiên quyết.

Anh cúi đầu hôn lên tóc cô, “Em vẫn còn yêu anh đúng không? Nếu không yêu anh, sao lại xảy ra chuyện lúc này chứ?”

Đường Mạn vui đầu vào gối, “Ra ngoài, anh lập tức ra ngoài cho em.”

Trương Khải Hiên hét cách, đành phải đứng lên rời đi.

Nhưng trong lòng anh tràn ngập hạnh phúc, Đường Mạn, anh nhất định là vợ anh cả đời rồi, kiếp này, cả kiếp sau nữa, em đừng mong trốn tránh.

Đường Mạn trở mình ngồi dậy, từ trong túi cô lấy ra một tờ giấy, đó là khi ở nhà hàng, người quản lý đến đưa bằng khảo sát lặng lẽ nhét ở trong, người đó che giấu rất tốt, Trương Khải Hiên cũng không phát hiện ra.

Tờ giấy kia là của Lý Văn Khải viết, người đang ở Mỹ, tờ giấy đúng là được fax đến.

“Trong vòng 36 giờ nữa, anh sẽ xuất hiện trước mặt em, tình yêu của anh.”

Cô chảy nước mắt.

Đêm nay không tài nào chợp mắt được, khi nằm xuống lại nghĩ đến một màn chắn động lòng người vừa rồi ở trong xe. Cô và Trương Khải Hiên đã 9 tháng không gặp, vốn tưởng rằng sẽ không quen, thậm chí tình cảm cũng lạnh nhạt đi, lại không ngờ rằng khi anh hôn cô, cô lại không tự chủ mà hôn lại anh, muốn làm “chuyện ấy” với anh. Mà anh cũng không thể chờ được nữa, ôm lấy cô, nhớ nhung mãnh liệt dâng trào, anh chỉ có một ý niệm trong đầu, em vẫn là của anh, quá khứ là của anh, hiện tại cũng là của anh.

Anh và cô hôn nhau, trong không gian nhỏ hẹp ấy, không thể tách ra, liều mình triển miên.

Vốn muốn phản kháng lại anh, tâm trí lại bị anh dễ dàng chiếm lấy, gần như mạnh bạo và độc đoán chiếm lấy.

Thế nhưng, sau khi về nhà, cô lại càng thêm khổ sở.

Đường Mạn nhìn tờ giấy trong tay, chỉ lặng lẽ khóc.

Trong vòng 36 giờ, anh sẽ xuất hiện trước mặt em, tình yêu của anh.

Lặp lại hết lần này hết lần khác, một lần rồi lại một lần

Lý Văn Khải, anh vẫn khoan dung chờ đợi cô, không dục vọng, không yêu cầu gì cô cả, nuông chiều cô, chăm sóc cô, yêu thương cô, quan tâm cô, nhưng cô chỉ quay về 1 tuần, đã quên anh đối xử với cô tốt thế nào.

Đường Mạn cứ khóc, hận bản thân quá bạc tình vô nghĩa, tự trách mình không đủ sức.

Sáng sớm hôm sau, cô mở mắt ra, đầu nặng đến không ngồi dậy nổi.

Trương Khải Hiên bước vào, anh vỗ vỗ cô, hào hứng gọi cô: “Tiểu Mạn, mau xuống lầu, ba em đến.”

Ba? Đường Mạn nghi ngờ, ba cô sao?

Cô vội vàng thay đồ xuống lầu, vừa xuống thì thấy quả nhiên là ba cô đến.

Ông Đường trông thấy con gái lập tức đứng lên, dường như nhìn thấy không phải là con gái mà là một người khách tôn kính, ông áy náy ngượng ngùng, “Tiểu Mạn.”

Đường Mạn hơi mơ hồ, ba đến đây làm gì?

Rất nhanh, cô biết được dụng ý thật sự của ba đến đây, lại là một thuyết khách đặc lực đây mà.

Ông Đường mang không ít đặc sản nông thôn đến nhà họ Trương, bà Trương và Trương Thụy Hằng gặp thông gia, ngoài mặt vẫn rất vui vẻ, đây là lần thứ hai gặp mặt sau khi hai nhà kết thông gia đến nay. Từ sau khi Đường Mạn kết hôn với Trương Khải Hiên, ông cũng ngại đến thăm, bước vào khu biệt thự cao cấp của nhà họ Trương, ông rất tự ti.

Thấy ba rất dè dặt, Đường Mạn khổ sở không cách nào hình dung, tuy rằng thái độ của nhà họ Trương với ba vô cùng hòa nhã, nhưng cô nhìn vẫn cảm thấy rất chướng mắt, loại hòa nhã như vậy, hoàn toàn không phải sự thân thiện xuất phát từ nội tâm.

Chờ mọi người chào hỏi với nhau xong, sau khi xã giao vài câu bình thường, ông Đường vào phòng của Đường Mạn, chỉ có hai cha con.

Ông Đường ngồi trên ghế, Đường Mạn ngồi đối diện với ông.

Ông Đường khẽ thở dài, “Tiểu Mạn, xin lỗi con, mấy năm gần đây, người làm ba như ba đây thật sự nợ con quá nhiều.”

Đường Mạn thản nhiên nói, “Dù sao chúng ta cũng là cha con, nói những chuyện này để làm gì?”

“Trong 9 tháng con đi, trong nhà xảy ra rất nhiều chuyện, một số thì con biết, còn một số thì ba cũng không nói với con. Em trai con đánh người ta bị thương, đối phương đòi tiền, còn có, trại nuôi chồn ở trong nhà bị chết một đám chồn, phải bồi thường không ít, còn mẹ... .. của con, lúc đó cũng bệnh mấy lần, cái gì cũng cần tiền, đều là Khải Hiên quan tâm giúp đỡ chúng ta.” Ông Đường thở dài, “Tiểu Mạn, đâu ai ngờ được giữa con và Khải Hiên lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà các con cũng có duyên phận sâu sắc đến thế.”

Đường Mạn không có biểu cảm gì, “Ba, có phải ba muốn nói con và Khải Hiên hãy sống với nhau thật hạnh phúc, đừng nên suy nghĩ bậy bạ nữa?”

Ông Đường gật đầu, “Đúng vậy, nếu con chia tay với Khải Hiên, con sẽ không tìm được người có điều kiện tốt như nó đâu. Con thực tế một chút đi, hướng hồ Khải Hiên có gì không tốt, trước kia nó có bệnh, hiện giờ nó cũng khỏe lại rồi, các con sống hạnh phúc qua ngày đi chứ.”

Đường Mạn không muốn tranh luận với ba, Trương Khải Hiên khéo ăn nói có năng lực, dùng loại chiến thuật vòng vèo này, không đạt mục đích sẽ không bỏ qua, cô cũng không cảm thấy lạ.

Cô thở dài.

Có thể là do thái độ của Đường Mạn đã dịu đi một chút, cũng có thể là do chuyện xảy ra tối qua đã khiến Trương Khải Hiên mừng thầm nên có chút lơ đãng, khi Đường Mạn yêu cầu được ra ngoài đi dạo, Trương Khải Hiên cân nhắc một lát liền đồng ý.

“Tiểu Mạn.” Trương Khải Hiên nói: “Đồng ý với anh một chuyện, đừng có không từ mà biệt.”

Cô gật đầu.

Đi bộ trên đường phố Thanh Đảo với tâm trạng chán nản, thời tiết chợt âm ập còn có một chút mát lạnh, mây trắng trên trời khe bành bồng, người đi đường qua lại như thoi đưa, cô bỗng nhiên cảm thấy hết sức phiền muộn.

“Dì.” Cô bật khóc, vội vã gọi điện thoại cho dì, “Con nhớ dì quá!”

Bên kia, dì chỉ thở dài, mỗi khi tâm trạng Đường Mạn tụt dốc, cô sẽ gọi điện thoại cho người dì nuôi cô từ nhỏ, từ khi mẹ ruột qua đời, người nuôi cô lớn chính là bà ngoại và dì cô, ở trong lòng cô, hai người mới là người thân thiết nhất, chứ không phải là ba cô.

Dì hiểu tất cả những phân vân của cô, dì nói: “Tiểu Mạn, rất khó để lựa chọn, dì chỉ có thể khuyên con, nhưng không thể thay con sống cuộc sống của con được. Cái con phải đối mặt chính là cuộc đời lâu dài của chính mình, hai người đàn ông đó đều yêu con, nhưng con sống chung với ai thì hạnh phúc hơn? Thứ tình yêu con cần là gì? Những cái này, dì không thể quyết định thay con được.”

Đường Mạn bật khóc, cô cứ đi về phía trước mà không có mục đích, cô nghỉ chân ở tiệm cà phê Starbucks, nhớ đến cảnh tượng chia tay với Lý Văn Khải ở đây.

Ngày đó có tuyết rơi, bông tuyết như những hồn ma lượn lờ bay múa, từ trên bầu trời rơi xuống, đậu lên người họ, trên vai anh, trên tóc cô.

Anh đưa cho cô khăn quàng cổ của mình, khi tiếp xúc với ánh mắt của anh, cô không dám nhìn tiếp, trong lúc hoang mang, cô không tự chủ hướng tầm mắt ngang qua đầu anh, muốn tìm một khoảng gì đó để dời mắt đi.

“Thật ra lúc em gọi điện hẹn anh, lúc đó anh đang có một núi công việc phải xử lý, nhưng vừa nghe xong điện thoại của em, ma xui quỷ khiến thế nào mà anh có thể bỏ hết công việc, làm ra vẻ thoải mái ngồi trò chuyện với em trong tiệm cà phê, nói chuyện đến chiều, hỏi em một số vấn đề mà ngay cả anh cũng cảm thấy chẳng ra sao cả, cảm giác được bản thân dần dần quên mất một tên ngốc.”

Từng lời nói của anh vang vọng bên tai cô, cảm giác thương nhớ dâng lên, cô mới hiểu được, trong lòng cô nhớ anh biết bao nhiêu.

Cô rơi nước mắt.

“Tiểu Mạn, cái em muốn và cái anh muốn không giống nhau. Cái em muốn là báo đáp một lần, sau đó em sẽ trút bỏ được gánh nặng trong lòng, nhưng anh thì không. Cái anh muốn chính là mỗi sáng sớm đều có thể nhìn thấy khuôn mặt em, nụ cười ngọt ngào của em, mà không phải chỉ nhìn thấy một lần duy nhất vào sáng sớm ngày mai. Cái anh muốn là khi tâm trạng em không tốt, anh sẽ ôm em vào lòng, hôn lên đôi môi em như một lời an ủi, động viên đứa trẻ bị oan ức như em. Khi em bị bệnh, anh có thể ở bên cạnh trông nom em, em không uống thuốc, anh sẽ dỗ dành em, hoặc là nghiêm mặt bắt em uống thuốc. Cũng như những lúc anh không vui, anh cũng cần em ở bên cạnh anh, an ủi anh, mang cho anh một ly nước ấm, ôm anh từ sau lưng, vỗ tay lên người anh, cúi đầu xuống, dựa vào anh, cái anh muốn là sau này chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc con cái, cùng dắt tay nhau băng qua đường lớn. Cái anh muốn chính là đến khi chúng ta già đi, chúng ta ngồi trên băng ghế dài ở công viên, nhìn hoàng hôn ôn lại từng chút một chuyện yêu đương, đó là cái anh muốn. Tiểu Mạn, những cái đó là cái em từng nghĩ đến sao?”

Anh bày tỏ tình cảm rất bình thản nhưng cũng chân thành tha thiết, đơn giản nhưng cũng nặng tình, tình yêu anh dành cho cô không mãnh liệt, nhưng lại tinh tế tỉ mỉ, dịu dàng đầm ấm.

Đường Mạn nhắm mắt lại, cô ngẩng đầu, ánh nắng cách làn da cô vẫn đang đốt cháy thần kinh cô.

Cô khóc, “Em rất nhớ anh.”

Có tiếng nói vang lên sau lưng cô: “Anh cũng rất nhớ em!”

Đường Mạn mở mắt ra, tiếng nói vang lên sau lưng cô như đang mơ, cả người cô run rẩy, tự khuyên bản thân, “Mình mơ thôi.”

Người đó nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô, ôm lấy cô, “Không phải mơ đâu.”

Sự ấm áp đó lập tức vây quanh cô, cô bỗng kinh ngạc, quay đầu lại, thật sự là anh.

Nụ cười ấm áp đó, khuôn mặt rõ nét đó, ánh mắt yêu thương đó.

Đường Mạn không tin vào mắt mình, đúng là anh, Lý Văn Khải, anh đã trở về. Anh đúng là thần, lúc cô đang nhớ anh, anh lại từ trên trời giáng xuống.

Cô khóc lớn, lập tức chôn đầu vào lồng ngực anh, ôm chặt lấy anh.

Lý Văn Khải ôm cô, ôm lấy eo cô, trên người anh có một mùi vị tươi mát, Đường Mạn có cảm giác lịch trình bận rộn của anh vẫn không làm anh mệt mỏi, anh vì cô, thậm chí gác lại công việc quan trọng của mình sang một bên, cô ngoại trừ khóc vẫn chỉ là khóc.

“Xin lỗi anh.” Cô rút nước mắt, vừa khóc vừa nói chả ra sao cả: “Cô giáo ở nhà trẻ không cho phép khóc nhè.”

Lý Văn Khải lập tức hiểu, bây giờ Đường Mạn đúng là có chút hỗn loạn, khi Thạch Băng không chịu đi nhà trẻ, cô dỗ dành Thạch Băng: “Cô giáo ở nhà trẻ không cho phép khóc nhè.”

Hiện giờ, cô chỉ mơ màng, chỉ cảm thấy bản thân mình là một cô bé không muốn đến nhà trẻ.

Anh đưa tay ôm lấy mặt cô, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua gò má cô, vô cùng thoải mái, mà độ ấm ở bàn tay anh không ngừng truyền đến, một cái vuốt ve, Đường Mạn đã cảm thấy bình yên, một chút ấm áp, một chút run rẩy, nhưng lại cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn rất nhiều.

Anh cúi đầu, đụng vào trán cô, Đường Mạn chỉ nghe thấy anh khẽ nói: “Bé cưng, đừng sợ, anh đã về rồi, chuyện gì em cũng không cần lo, có anh đây.”

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng quát to, “ Buông cô ấy ra. ”

Hai người giật mình, xoay người lại nhìn.

Chỉ bắt gặp vẻ mặt tái xanh của Trương Khải Hiên, anh đang ở bên cạnh hai người.

78. Q.2 - Chương 26

Trương Khải Hiên sải bước đến, tay anh nắm chặt thành quyền, Đường Mạn chưa kịp phản ứng, anh đã tung một đấm vào Lý Văn Khải ở đối diện

Không ngờ Lý Văn Khải đã sớm phát hiện ra ý đồ của anh, chờ khi nắm đấm của Trương Khải Hiên đến, Lý Văn Khải kéo Đường Mạn qua, lắc người né tránh.

Trương Khải Hiên hét to, “Buông cô ấy ra cho tôi.”

Tình hình của ba người lập tức khiến những người đi đường vây lại xem, hơn nữa, trên chiếc xe thương vụ màu đen đỗ lại ven đường liền có hai người bước xuống, Đường Mạn nhận ra chiếc xe đó, chính là xe của nhà họ Trương.

Đường Mạn lập tức đứng chắn giữa hai người, cô dang hai tay ra ngăn cản, “Trương Khải Hiên, anh dừng tay.”

Trương Khải Hiên cực kỳ phẫn nộ, anh nhìn Đường Mạn chăm chăm, trong mắt bắn ra lửa ghen tuông, “Em kêu anh dừng tay? Em là vợ anh, bây giờ em lại công khai ôm ấp người đàn ông khác ngay trên phố, em không nghĩ đến cảm nhận của anh lại bắt anh dừng tay sao?”

Đường Mạn không chút khách sáo, “Đúng vậy, em bảo anh dừng tay. Khải Hiên, anh dùng thủ đoạn bắt ép em trở về, anh đã từng lo lắng đến cảm nhận của em chưa, cho đến bây giờ anh đều sống trong thế giới của chính mình, dùng cảm giác của chính mình chi phối hành động của anh, anh chưa từng lo lắng đến cảm nhận của người khác?”

Lý Văn Khải ôm chặt vai của Đường Mạn, anh trầm tĩnh nhìn Trương Khải Hiên, “Trương Khải Hiên, tôi tôn trọng anh nên không muốn đánh nhau với anh, hơn nữa, tôi cảm thấy đánh nhau cũng không giải quyết được vấn đề gì. Nhưng bây giờ tôi rất khinh bỉ anh, anh không biết bình tĩnh giải quyết vấn đề một cách rộng lượng, lại chỉ biết nhốt phụ nữ, dùng thời gian để mài giũa, hy vọng cô ấy có thể khuất phục. Anh thật sự khiến tôi kinh bỉ anh.”

“Thối lắm. Tôi không cần anh đến dạy dỗ tôi, đồ ch*.” Trương Khải Hiên buộc miệng chửi tục, hai tay của anh xoa hông, nén xuống lửa giận trong lòng, thấp giọng nói với Đường Mạn, “Em về nhà, lập tức về nhà cùng anh!”

Đường Mạn cũng nổi nóng, “Trương Khải Hiên, anh thật sự quá độc đoán quá ngang ngược. Anh không thay đổi, một chút cũng không, thậm chí anh cũng không tôn trọng tôi, nếu sáng nay tôi vẫn còn chút do dự, thì hiện tại tôi sẽ nói rõ ràng với anh luôn, tôi muốn ly hôn, anh có nghe rõ không? Tôi muốn ly hôn.”

Trương Khải Hiên cắn môi, anh xoa người ra hiệu một chút, hai vệ sĩ của nhà họ Trương lập tức chạy đến, muốn tách Đường Mạn ra khỏi Lý Văn Khải, Đường Mạn trừng mắt, anh lại có thể muốn ép buộc cô mang đi, cô không dám tin: “Trương Khải Hiên, anh luôn luôn ngang ngược độc đoán, anh coi thường pháp luật à, tuy rằng tôi đã gả cho anh, nhưng tôi vẫn là người tự do, anh không có quyền bắt bố tôi, anh nghĩ rằng anh là ai?”

Trương Khải Hiên lớn tiếng nói, “Em nói đúng, anh ngang ngược anh độc đoán, anh cũng xem thường pháp luật, em là vợ anh, ngày nào quan hệ giữa em và anh chưa xóa bỏ, em nhất định phải ở lại bên anh.”

Đường Mạn chưa kịp phản ứng, hai vệ sĩ của nhà họ Trương lập tức đi đến, mỗi người bắt lấy một cánh tay cô, tách cô khỏi Lý Văn Khải. Lý Văn Khải bị đẩy sang một bên, anh cũng không có cách nào, cũng không thể cùng hai người kia giành giật.

Trên một chiếc xe khác ở ven đường, lập tức cũng có ba người bước xuống, là người của Đào Đại Dũng- bạn của Lý Văn Khải.

Đào Đại Dũng dùng ánh mắt hỏi Lý Văn Khải, Lý Văn Khải suy nghĩ một lát, anh xua tay ý bảo bạn không nên ra tay.

Đường Mạn bị nhét vào trong chiếc xe thương vụ của nhà họ Trương, tài xế lập tức lái xe đi, Đường Mạn nhìn Lý Văn Khải qua cửa kính xe, anh lớn tiếng nói với cô: “Đừng sợ, anh sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện.”

Chờ khi xe của nhà họ Trương đi rồi, lúc này Lý Văn Khải mới quay đầu lại, anh hỏi Trương Khải Hiên, “Nói đi, anh muốn giải quyết thế nào, cách thức, địa điểm, tùy anh chọn lựa, chỉ hai người chúng ta.”

Trương Khải Hiên hừ một tiếng.

Xe của Trương Khải Hiên chạy trước, xe của Đào Đại Dũng chạy theo sau, anh hỏi Lý Văn Khải: “Nhà họ Trương ở chỗ này cũng có danh tiếng, chúng ta không tiện ra tay với hắn, huống hồ, mình cũng kinh doanh đang hoàng, chuyện này nếu làm cho quá lớn, sẽ không tốt cho tất cả mọi người. Nếu cậu muốn cướp người, không thành vấn đề, nhưng nếu phải chém người, chuyện này không tốt lắm đâu.”

Lý Văn Khải thần nhiên nói, “Không cần, mình không phải là tên ngu ngốc như vậy đâu.”

Xe của Trương Khải Hiên dừng lại ở giữa sườn núi, anh xuống xe.

Lý Văn Khải cũng từ trên xe bước xuống, hai người đứng song song nhau trên một chỗ đất trống.

Trong không khí dường như có mùi cao su bị đốt cháy, hơi gay mũi.

Lý Văn Khải nhìn Trương Khải Hiên một cách tường tận, quả là hắn rất đẹp trai, vẻ anh tuấn đó khiến cho tất cả cô gái đều không thể không dừng mắt trong vài giây để nhìn hắn, nhưng mà, trong lòng anh rất thần nhiên, đối với Trương Khải Hiên, anh không sợ chút nào.

Anh khoanh tay trước ngực, trên mặt mang theo nụ cười nhạt mà thông dong: “Nói đi, anh muốn thế nào?”

Trương Khải Hiên cười lạnh, “Đáng lẽ tôi phải là người hỏi anh câu này mới đúng chứ? Tôi thấy khẩu vị anh thích là mấy cô 17-18 tuổi kia, bây giờ thay đổi khẩu vị thành 27-28 sao? Anh chính là người như thế.”

Lý Văn Khải tuyệt đối không tức giận, anh bình tĩnh trả lời, “Trương Khải Hiên, tôi thì thấy anh ăn bên ngoài đủ rồi, bây giờ lại muốn quay đầu ăn trong nhà sao?”

Trương Khải Hiên mắng: “Cút, cách xa cô ấy ra, nếu anh muốn giữ vị trí của mình, không khó lắm đâu, anh cách xa cô ấy một chút.”

Lý Văn Khải lắc đầu, “Trương Khải Hiên, anh cũng học đại học mà, còn từng sang Anh du học, anh cũng là tuổi trẻ tài cao, sao lại không hiểu tình hình như vậy? Đường Mạn đã không còn yêu anh nữa, hiện tại anh càng dây dưa không rõ, cô ấy càng xem thường anh, anh cần gì phải làm vậy chứ?”

Trương Khải Hiên cười lạnh, “Nói như vậy thì tôi nên học tập anh, khôn ngoan lựa chọn rút lui? Tôi nói cho anh biết, Lý Văn Khải, phương châm sống của Trương Khải Hiên tôi chính là những thứ thuộc về tôi, tôi nhất định sẽ không dễ dàng buông tay, cho dù nó bị hủy trong tay tôi, tôi cũng sẽ không để nó biến thành thứ của kẻ khác. Nếu anh không tin, cứ đến thử mà xem. Đối với anh, Lý Văn Khải, anh xuất hiện ngay thời điểm mà tình cảm giữa tôi và Đường Mạn đang dao động nhất, sức hấp dẫn của anh khiến Đường Mạn dễ dàng nảy sinh cảm tình tốt với anh, tôi cũng không thấy lạ, nhưng mà, không phải Đường Mạn hoàn toàn không còn tình cảm với tôi, “một ngày vợ chồng, trăm năm ân nghĩa” anh hẳn là hiểu rõ ý nghĩa của câu nói này chứ?”

Lý Văn Khải nhìn phong cảnh dưới chân núi, xa xa trời biển một màu, mặt biển yên ả, chỉ có mấy chiếc tàu thỉnh thoảng kéo còi phá vỡ sự im lặng, trên đường lớn dưới chân núi, xe cộ qua lại như thoi đưa, không ai quan tâm đến họ.

Lý Văn Khải nói: “Trương Khải Hiên, tôi có thể hiểu cho tâm trạng và tình yêu của anh dành cho Đường Mạn. Nhưng anh có từng nghĩ tới một chuyện, tình yêu có chân thành tha thiết cách mấy cũng sẽ dần tiêu tan, anh có hiểu Đường Mạn không vậy? Anh có biết thứ tình yêu cô ấy cần là gì hay không? Trong ấn tượng của anh, cô ấy là người thế nào? Anh cảm thấy cô ấy rất cố chấp, rất tùy hứng, hoặc có thể nói, anh cảm thấy cô ấy rất kiên cường, rất thông minh và đáng yêu đúng không?”

Anh sai rồi, Đường Mạn lúc nào cũng chỉ là một cô gái, một cô gái không trưởng thành rất trẻ con, một cô gái luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng cũng là một đứa trẻ thường xuyên lo sợ. Anh cảm thấy cô ấy rất kiên cường, thật sự không phải cô ấy kiên cường đâu, chỉ là cô ấy phải tỏ ra kiên cường ở trước mặt anh thôi. Cô ấy không thể khóc lóc và tỏ ra yếu đuối trước mặt anh để làm anh phiền lòng, cô tình nguyện chấp nhận tất cả cũng không muốn anh vì cô ấy mà phí sức.

Vì sao cô ấy luôn lo sợ chứ? Bởi vì cô ấy sợ mất anh, cô ấy yêu anh. Vì sao cô ấy ngoan cố, chậm chạp chứ? Bởi vì cô ấy tin tưởng rằng trên đời này không có gì là tuyệt vọng cả, anh sẽ không rời bỏ cô ấy. Cô ấy cứ mang theo giấc mộng hoàn mỹ, vô cùng chua xót và thuần khiết ấy, biết rõ anh lừa dối cô ấy, lại vẫn cứ sống cùng anh, nhưng cô ấy chiếm được thứ gì ở nơi anh chứ? Anh lừa dối cô ấy, anh không muốn để cho người anh yêu bị tổn thương nên đã lựa chọn kết hôn với cô ấy, nhưng anh vẫn dằng dụa không dứt với người tình cũ ở sau lưng cô ấy. Một cô gái, hy vọng lớn nhất chính là gì? Chính là hy vọng có một tình yêu trọn vẹn, nhưng người chồng vĩ đại trong suy nghĩ của cô ấy là anh lại phân chia tình yêu đó cho hai người một cách không công bằng.

Khi cô ấy mang thai, hy vọng có được sự yêu thương quan tâm của anh, thì anh ở đâu? Khi cô ấy sẩy thai, đứng khóc ở bên đường, anh ở chỗ nào? Nếu anh có thể cho cô ấy sự quan tâm và tin tưởng sớm một chút, cô ấy hà tất phải bị mẹ anh đuổi ra khỏi nhà như một con chó rơi xuống nước chứ. Hiện giờ, anh đến nói rằng yêu cô ấy, rộng rãi ngang ngược muốn kéo cô ấy quay về bên anh sao? Đây không phải là yêu đâu, đây chính là một loại chiếm hữu ích kỷ, Trương Khải Hiên, xin anh cho tôi nói thẳng một câu, nguyên nhân lớn nhất khiến anh yêu Đường Mạn là bởi vì cô ấy đã cứu mạng của anh, sự kiên cường và tự tin của cô ấy đã thu hút anh. Đúng lúc anh cảm thấy có lỗi với cô ấy, thì mặt khác, anh đột nhiên phát hiện ra, trên đời này không có cô gái nào có thể khiến anh hài lòng, mà chỉ có tình yêu của Đường Mạn dành cho anh, chân thành tha thiết vô tư. Cho nên, anh nhất định muốn cô ấy ở lại bên cạnh anh, cho dù phải xuống địa ngục, cho dù phải chết, anh cũng không muốn kẻ khác chạm vào cô ấy, đúng không? Trương Khải Hiên, anh biết không? Anh thật sự rất ích kỷ.”

Trương Khải Hiên giật mình, Lý Văn Khải bình tĩnh nói mọi chuyện, tất cả mọi chuyện hắn đều phân tích rất rõ ràng triệt để, không có chút dài dòng, giống như đã chuẩn bị sẵn ở trong đầu, nhắm đến thuộc lâu. Anh xoay qua nhìn Lý Văn Khải, nhiều nhất anh chỉ nghĩ đó là một người làm thuê cao cấp, lại không ngờ rằng khi đối mặt khiêu chiến với người đàn ông này, tự nhiên thoải mái, bình tĩnh ứng đối, Trương Khải Hiên lập tức bị hắn làm cho ghen hờn, lại có thể không đáp trả được câu nào.

Trần định vài giây, Trương Khải Hiên mới trả lời: “Đúng, những gì anh nói đều đúng, tôi thừa nhận tôi rất có lỗi với cô ấy, bởi vì trong lòng tôi hổ thẹn với cô ấy, cho nên tôi càng muốn yêu thương cô ấy hơn, bù đắp lại cho cô ấy. Cô ấy chính xác là một đứa trẻ không trưởng thành, bởi vì như vậy, cô ấy mới có thể trong lúc giận dữ lại bỏ rơi tôi suốt 9 tháng mà không gọi một cú điện thoại nào, và sự xuất hiện của anh chính là sự trừng phạt lớn nhất đối với tôi. Nếu không biết cô ấy từng yêu tôi như vậy, lẳng lẽ chấp nhận nhiều đau khổ như vậy vì tôi, sau khi cô ấy yêu anh, tôi sẽ rộng lượng để cô ấy đi, tác thành cho hai người. Nhưng hiện tại thì không thể được, tôi biết rõ ràng tình cảm của chính mình, tôi biết rõ ràng vị trí của cô ấy ở trong lòng tôi, đối mặt với tất cả chuyện này, tôi không thể dễ dàng từ bỏ. Anh nghe kỹ cho tôi, tôi sẽ không đồng ý ly hôn, cho dù phải dùng biện pháp gì, tôi cũng không để cho cô ấy rời bỏ tôi, dù một ngày cô ấy không thể quên được anh, thì một tháng một năm hai năm, sẽ có lúc cô ấy quên anh, Lý Văn Khải.” Anh nhìn chằm chằm Lý Văn Khải, nói như đinh đóng cột, “Cho dù anh dùng bất kỳ cách thức nào để đoạt lấy cô ấy, tôi cũng không để cô ấy rời khỏi tôi đâu!”

Lý Văn Khải quay đầu đi, Trương Khải Hiên thật quá cố chấp, cố chấp đến nỗi anh không biết phải hình dung thế nào.

Trước kia anh cũng biết, Trương Khải Hiên và anh chắc chắn sẽ có một trận đối đầu quyết liệt, hoặc nói chuyện không xong, nhưng khi thực sự đối mặt với Trương Khải Hiên, anh mới cảm thấy được con người này tuy rằng cố chấp, nhưng hắn đối với Đường Mạn là chiếm hữu ích kỷ và mãnh liệt, thật sự đáng sợ, anh cũng nhút nhát.

Trương Khải Hiên đi ngang qua người anh, nói thêm một câu với anh: “Đừng lấy đá chọi đá với tôi, tôi là người đã từng sắp chết, anh cảm thấy một người đã chết một lần, bây giờ còn sợ cái gì nữa chứ?”

Lý Văn Khải không nói gì cả.

Trương Khải Hiên xoay người lên xe, anh vốn dĩ thịnh nộ không thể kiềm chế, thậm chí rất muốn đánh nhau với Lý Văn Khải một trận, anh cảm thấy Lý Văn Khải là một cao thủ dùng công tâm chiến (đánh vào lòng người), giọng điệu của hắn bình tĩnh tự nhiên, phân tích từng chuyện rõ ràng thấu đáo, như thứ nắm trong lòng bàn tay, so với hắn, bản thân lại có thể yếu thế một chút.

Lý Văn Khải đứng khoanh tay suy nghĩ thêm một lát, lúc này mới lên xe, Đào Đại Dũng hỏi: “Nói chuyện thế nào rồi?” Thì ra anh lo lắng hai người đàn ông nói chuyện không thành, chắc chắn sẽ động tay động chân, hai người cuối cùng lại không hề ra tay.

Lý Văn Khải cười khổ, “Hắn rất cố chấp, hiện giờ mình vô cùng lo lắng cho Đường Mạn.”

Trương Khải Hiên về đến nhà, sau khi vào phòng thì thấy Đường Mạn đang nằm trên giường, hình như mới khóc xong, nghe tiếng động, cô ngồi dậy, quan sát Trương Khải Hiên.

Trương Khải Hiên hỏi, “Em đang nhìn xem anh có bị thương hay không chứ gì? Anh hỏi em, nếu anh thật sự đánh nhau với anh ta, em có thể vì anh mà đau lòng một chút không?”

Đường Mạn tức giận, “Khải Hiên, nếu đánh nhau, anh thật sự không phải đối thủ của anh ấy. Tuy rằng Lý Văn Khải lớn tuổi hơn anh, nhưng từ năm 6 tuổi đến lên đại học, anh ấy có luyện Taekwondo, còn là đai đen.”

Trương Khải Hiên nhìn cô trân trối, “Anh không đánh lại anh ta, nhưng anh có người mà.” Anh hơi dăm chiêu nói, “Hiện tại anh ta thế nào rồi nhỉ?”

Đường Mạn kinh hãi, cô thét lên: “Anh thật sự cho người đánh anh ấy? Trương Khải Hiên, kẻ điên này.”

Cô lập tức đứng lên, muốn chạy ra ngoài.

Trương Khải Hiên liền ngăn cô lại, anh rất đau lòng, “Em lo lắng cho anh ta như vậy sao?” Anh hét lên, “Còn anh thì sao? Tối qua, em còn lên giường cùng anh, hôm nay em lại tựa đầu vào lòng anh ta? Vì sao em lại không đau lòng cho anh chút nào chứ?”

Đường Mạn khóc, “Đúng, bây giờ tôi rất hận chính mình, vì sao không có chí khí, vì sao bị lời nói của anh mê hoặc, vì sao lại mềm lòng với anh? Tôi là một con ngu mà.”

Cô ngoan cố muốn đẩy anh ra, anh không cho phép cô ra ngoài, gắt gao cản ngay cửa, hai người ở trong phòng giằng co.

Đường Mạn khóc, “Khải Hiên, tại sao anh không chịu hiểu chứ?”

Trương Khải Hiên hét lên thật to, “ĐÚNG, ANH KHÔNG HIỂU, HIỆN GIỜ ĐIỀU DUY NHẤT ANH HIỂU ĐƯỢC CHÍNH LÀ EM KHÔNG YÊU ANH NỮA, VỚI LẠI, EM MUỐN ĐI.”

Anh rút nước mắt, giọng nói run rẩy, hết như một đứa trẻ bất lực: “Em muốn đi, anh... phải làm sao đây?”

Đường Mạn cũng nghẹn ngào bật khóc, cô lui về sau từng bước, lui đến bên cạnh bàn.

Trên bàn có đặt một bình hoa, bên trong cắm rất nhiều hoa bách hợp, đều là Trương Khải Hiên đưa đến. Lúc yêu nhau anh chưa từng tặng hoa cho cô, nhưng hiện tại anh ân cần như mối tình đầu, cô quay lại nhìn bó hoa ấy, bây giờ hoa bách hợp ở trong lòng cô chỉ còn lại hàm nghi châm chọc, đóa hoa cô độc này khiến cô cảm thấy thê lương, cô vô cùng khổ sở, nhấc tay lên, bình hoa bị cô ném xuống đất, vỡ tan tành.

Cả hai đều ngây dại, nhìn nước chảy uốn lượn trên sàn nhà, hoa rớt trên đất, lặng lẽ chờ người ta đến đỡ dậy, bình hoa tan nát bừa bộn, hết như tình cảm của hai người họ. Đã vỡ nát, cho dù có nhặt lên, cũng đã vỡ, bất luận bạn dán nó lại như mới, nhưng nó vẫn là cái bình đã vỡ, vĩnh viễn không thể giống như mới được.

Trương Khải Hiên cắn răng, anh chạy ra cửa tìm ky hốt rác đến thu dọn mảnh vỡ, vừa ra khỏi cửa, anh phát giác có chuyện không ổn, không đến một giây anh đã lập tức chạy ngay vào trong phòng, nhất thời hét lên sợ hãi, “Đường Mạn!”

79. Q.2 - Chương 27

Quả nhiên, Đường Mạn đang đứng chân trần lên đồng thủy tinh vỡ kia, trong mắt ngập nước.

Tay cô cầm một nhánh hoa bách hợp, nước mắt rơi lã chã, “Anh Trương, bây giờ anh hài lòng rồi chứ?”

Trương Khải Hiên đau lòng hô to, “Em là đồ bốc đồng ngu ngốc.” Anh bước đến, bế cô lên khỏi đồng thủy tinh kia.

Máu chảy ra từ trên chân của Đường Mạn, hết như hoa đào nở rộ.

Anh hướng xuống lầu gọi to: “Chị dâu.” Chu Duyệt nghe tiếng gọi hoảng hốt chạy đến, lòng cô cũng nóng như lửa đốt, cùng Trương Khải Hiên băng bó lại vết thương cho Đường Mạn, sau đó đưa đến bệnh viện.

Đào Đại Dũng ngăn Lý Văn Khải, “Văn Khải, đừng uống nữa.”

Lý Văn Khải lắc đầu, “Mình không sao, chúng ta làm bạn lâu như vậy, cậu hiểu mình từ trước đến nay đều người say nhưng lòng không say mà.”

Đào Đại Dũng cũng thông cảm với anh, “Văn Khải, tội tình gì chứ, trên đời này cũng không phải chỉ có một phụ nữ, huống hồ, cô ấy cũng chẳng phải danh môn vọng tộc gì.”

Lý Văn Khải đứng lên, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bầu trời bên ngoài, một khoảng trời mênh mông xám xịt.

Tay anh tì lên cửa kính, hơi nóng trong tay phả ra, liền in một dấu tay ẩm ướt trên kính.

Anh buồn rầu, “Anh thật sự rất nhớ em, anh phải làm thế nào để em không bị tổn thương, bình an quay về bên cạnh anh đây?”

Sau khi Chu Duyệt đỡ Trương Vũ Đồng ngủ xong, cô lên lầu, lúc đi ngang qua phòng khách thì thấy Trương Khải Hiên một mình ngồi trên sofa, bóng dáng anh vô cùng tiêu tụy.

Cô thông cảm gọi anh, “Khải Hiên.”

Trương Khải Hiên ngẩng đầu, đôi mắt thương tâm được che kín bởi tơ máu, “Chị dâu, em và cô ấy thật sự phải chấm dứt sao? Em cảm thấy vô cùng tệ hại.”

Anh hết như một con cừu lạc đường, giọng nói cũng suy yếu, “Cô ấy đã nhất quyết đề nghị ly hôn với em, cô ấy lại có thể ôm người đàn ông kia ở trên phố. Vì sao cô ấy phải nhẫn tâm như vậy?”

Chu Duyệt thở dài, “Khải Hiên, người đàn ông đó đến tìm chị, lúc chiều anh ta có đến cửa hàng quần áo của chị.”

Chính xác, lúc chiều Lý Văn Khải đích thân đến tìm cô, anh nói thẳng, “Cô Chu, tôi chỉ muốn nhờ cô giúp tôi chăm sóc Đường Mạn, bởi vì trong nhà họ Trương, người duy nhất tôi có thể tin tưởng chính là cô, cô cũng là người chị mà Đường Mạn tin tưởng nhất. Tính tình của Đường Mạn rất trẻ con, rất cố chấp, tôi thật sự rất sợ cô ấy sẽ làm ra chuyện tổn hại đến bản thân, tôi rất lo lắng cho cô ấy.”

Lúc ấy Chu Duyệt liền bị cảm động, đây thật sự là một người đàn ông tốt, vô cùng cẩn trọng và khoan dung.

Trương Khải Hiên bỗng giận dữ, “Hắn đi tìm chị? Tên khốn chết tiệt này, hắn mở miệng ra là đôi chân không ngừng đi xung quanh để thuyết phục, vậy còn chị, chị là đến thuyết phục em sao? Chị chính là người chị dâu mà em tín nhiệm nhất, ngay cả chị cũng muốn đến khuyên em sao?”

“Khải Hiên, chị chỉ là muốn khuyên chứ, đổi cách chung sống với Đường Mạn đi, không nên ép buộc em ấy.”

Trương Khải Hiên ngừng lại, hai mắt phẫn nộ nhìn cô chằm chằm, biểu cảm trên mặt cứng nhắc hết như đá cẩm thạch, “Chị dâu, chị đừng quên di chúc của anh hai, em là người giám hộ di chúc của anh ấy, chị sống trong nhà họ Trương này lâu như vậy, tất cả mọi người đều tin tưởng chị, chẳng lẽ tới chuyện này chị lại đi giúp đỡ người ngoài?”

Chu Duyệt vô cùng thất vọng, “Khải Hiên, tính cách của chú và anh trai chú thật giống nhau, cả tính nóng nảy cũng giống nhau nữa. Năm đó, anh trai chú cũng không tin tưởng chị, tùy hứng tự phụ, hiện giờ chị rất thất vọng khi nhìn thấy chú càng ngày càng giống với anh trai chú.”

Cô lắc đầu, “Thật sự chị đã sớm nản lòng với nhà họ Trương rồi, chị và Đường Mạn có cảm giác giống nhau, trong nhà họ Trương đều tràn ngập sự lạnh lùng, không có tình cảm, không ấm áp. Nếu chú đã nhắc đến di chúc, chính xác, trong di chúc anh trai chú đã viết rõ, trước khi Đồng Đồng 12 tuổi nếu chị kết hôn, chị sẽ không thể thừa kế toàn bộ tài sản của anh ấy. Vì Đồng Đồng, vì tiền, chị khiến người đàn ông chị yêu phải đợi rất lâu, cho đến bây giờ chị mới hiểu, so với tiền bạc, thật ra cái trân quý hơn vẫn là tình yêu, chị cần tình yêu, cần một gia đình hoàn chỉnh, Đồng Đồng cũng cần có cha. Cho nên, chị không thể tiếp tục ở lại nhà họ Trương được nữa, mấy ngày nữa chị sẽ dọn ra ngoài sống, chị cũng sẽ kết hôn nhanh thôi. Còn về di chúc của anh trai chú, chị cũng không quan tâm nữa.”

Cô xoay người đi, Trương Khải Hiên ngậm ngẩn, Chu Duyệt nổi giận à? Cô không phải là một người dễ nổi giận, thậm chí không phải là người dễ niềm vui lộ rõ trên mặt. Mấy năm gần đây, cô luôn giữ danh tiếng của bà Trương Khải Quân, điều cao quý chính là, những quý bà xinh đẹp lạnh lùng trong xã hội thượng lưu, người khác đều nghĩ cô ở đây chính là thủ tiết vì chồng mất, thật ra trong lòng cô rất xót xa, nhà họ Trương này, hiện tại cô đã nản lòng thoái chí rồi, bây giờ cô cũng muốn bỏ đi.

Lúc này, anh nghe thấy Đường Mạn đang ho khan trong phòng ngủ, anh giật mình, lập tức chạy vội vào phòng, quả nhiên thấy Đường Mạn ngồi dậy, đang sờ soạng tìm cái ly trên bàn. Anh liền đi đến lấy ly lại, đưa nước cho cô.

Chờ Đường Mạn uống nước xong, anh chỉnh lại gối đầu cho cô, đỡ đầu cô nằm xuống gối.

“Ngoan, đồng ý với anh, sau này đừng làm tổn thương chính mình nữa, được không?” Anh kê vuốt tóc trán cô, nhẹ nhàng khuyên giải cô, giờ phút này nhìn cô, trong mắt anh toàn là vẻ hài lòng, tràn ngập cưng chiều, hệt như một người cha hài lòng nhìn con gái mình.

Đường Mạn không nói gì, cũng không nhìn anh.

Anh vỗ nhẹ lưng cô để đỡ cô ngủ, giọng điệu hòa nhã hệt như lần hẹn hò đầu tiên, ngọt như kẹo đường.

“Em nghỉ ngơi cho khỏe, nếu em không thích sống ở đây, chúng ta có thể chuyển chỗ khác, không phải em nói em rất muốn ra nước ngoài du lịch sao? Em nói em muốn đi thăm thú những tòa lâu đài ở miền quê nước Anh, anh có thể đi cùng em, chúng ta có thể đi xem tháp đồng hồ Big Ben, phố người hoa, Mất Luân Đôn (1), còn có Phủ Thủ Tướng ở số 10 đường Downing, cung điện Buckingham, bảo tàng Anh. Lúc ở Anh, anh đã từng đọc sách ở đó, chúng ta còn có thể ngồi trên cỗ xe bốn bánh từ cung điện Buckingham ra ngoài cổng sắt lớn màu đen, đi xuyên qua Vườn Hoàng Gia St. James. Bé cưng, chúng ta lại đi cầu Luân Đôn, xem tòa lâu đài mà Nữ Hoàng Elizabeth I đã sống, còn có thể nhìn thấy vương miện mà cha của Henry VIII đã đội, rất hoàn hảo, có đúng không?”

(1) Mất Luân Đôn hay Vòng quay Thiên niên kỷ là một vòng quay quan sát khổng lồ cao 135 mét nằm bên bờ sông Thames, Luân Đôn, Anh.

Anh cúi người xuống, tỉ mỉ nhìn vào trán cô, “Bé cưng, đừng rời khỏi anh, anh thật sự rất sợ.”

Đúng vậy, đột nhiên anh cảm thấy vô cùng sợ hãi, sợ hãi, những người thân tin tưởng nhất bên cạnh anh từng người rời bỏ anh, anh chỉ cảm thấy mất mát rất lớn, trong lòng có một loại bi ai không thể kiềm chế cứ tuôn trào lên, anh vô cùng khổ sở, Đường Mạn như là cái cây để anh dựa vào, anh ý lại, nếu cây ngã, anh giống như tổ chim trên cây, chớp mắt không còn chỗ dựa.

Cùng thời gian đó, Lý Văn Khải và Đào Đại Dũng đang bàn bạc tìm luật sư.

Lý Văn Khải nói với Đào Đại Dũng: “Ngày mai mình nhất định phải gặp Đường Mạn một lần, bài phát biểu nhậm chức của mình cũng dời lại, mình không thể chờ đợi mãi ở đây mà không có kết quả, Đại Dũng, giúp mình một lần, còn nữa, giúp mình tìm luật sư, phải giỏi nhất.”

Anh nhủ thầm, “Trương Khải Hiên, anh tính toán mọi cách phái người đến Thượng Hải điều tra tôi, tiếc là tôi sẽ không để yên nữa, anh đã cố chấp như thế, tôi đây cũng chỉ có thể đánh cược một ván với anh.”

Sáng sớm hôm sau, Chu Duyệt đang dỗ Trương Vũ Đồng ăn cơm, Trương Thụy Hằng thì đi công tác, bà Trương dứt khoát đòi theo chồng, người ở nhà còn lại không nhiều.

Trương Khải Hiên ngồi xuống bên cạnh Chu Duyệt, “Chị dâu, xin lỗi, tối qua em có hơi quá đáng.”

Chu Duyệt lãnh đạm, “Quên đi Khải Hiên.”

Trương Khải Hiên rất buồn rầu, “Chị dâu, em thật sự đã hết cách, em không muốn mất Đường Mạn, chị nói thử xem, nếu cô ấy có con, vậy có thể thay đổi cách nghĩ hay không?”

Chu Duyệt sợ hết hồn.

Nhưng hình như Trương Khải Hiên thật sự có ý định như vậy, anh liền bị nhiệt tình làm tình cảm tăng vọt, trên mặt hiện lên vẻ khoát trá, điều này khiến cả người anh có chút bay bổng.

Đúng vậy, Đường Mạn thích trẻ con, anh và cô cũng đã từng có em bé, nếu trước kia có thể có, vì sao hiện tại lại không thể chứ? Con còn có thể sinh nữa, và lại đứa trẻ đó nhất định sẽ tổng hợp những ưu điểm của ba mẹ nó, khuôn mặt trắng hồng tròn trịa, cánh tay mập mập như củ sen trắng, như búp bê nhân sâm mặc cái yếm màu đỏ, nằm trong nôi nói bập bẹ ê a ngôn ngữ em bé với người lớn. Nếu thật sự có con, Đường Mạn nhất định sẽ quên hết tất cả những chuyện đau lòng, giữa hai vợ chồng nhất định cũng sẽ hạnh phúc lại như xưa.

Chu Duyệt bất an cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, “Khải Hiên, cái này hình như không phải là biện pháp tốt nhất.”

Vú Trương đi vào nói với Trương Khải Hiên, “Khải Hiên, bên ngoài có một người muốn gặp cậu, người đó nói mình là luật sư đại diện của Tiểu Mạn.”

Luật sư? Trương Khải Hiên và Chu Duyệt hơi ngạc nhiên, nhưng sau khi suy nghĩ vẫn bảo để người đó vào nhà.

Người được cử đến rất khách sáo, hẩn ngồi xuống ghế ở phòng khách, tự giới thiệu mình và đi thẳng vào vấn đề, “Xin chào, anh Trương Khải Hiên, tôi họ Cao, tên Cao Vinh Huy, tôi được sự ủy thác của cô Đường Mạn, đại diện vụ ly hôn giữa anh và cô ấy.”

Trương Khải Hiên hừ một tiếng, nhìn hẩn một cách khinh miệt, “Bà xã của tôi đang nghỉ ngơi trên lầu, cô ấy còn chưa ngồi dậy nổi, quan hệ giữa chúng tôi rất tốt, tôi nói cho anh biết, chúng tôi sẽ không ly hôn, anh cứ đến chỗ nào có thể đến ấy.”

Cao Vinh Huy điềm tĩnh lấy ra một phần văn kiện, “Đây là thư ủy thác do chính tay cô Đường Mạn ký.”

Trương Khải Hiên nhận lấy, quả nhiên dưới góc phải của tờ văn kiện là chữ ký của Đường Mạn. Anh rất nghi ngờ, Đường Mạn tìm luật sư lúc nào, sao anh không biết gì cả?

Luật sư Cao nói: “Đây là một số tài liệu có liên quan đến vụ ly hôn của hai người, tôi đã thay mặt cô Đường Mạn đưa ra thỉnh cầu với tòa án, nếu anh phản đối, cũng có thể tìm luật sư, tôi có thể đợi bất cứ lúc nào.”

Trương Khải Hiên nhú mày, anh nhận lấy văn kiện.

Luật sư Cao thản nhiên nói: “Anh Trương, tôi hy vọng có thể ngồi xuống hòa giải, không cần thiết phải lãng phí thời gian, theo như tư liệu chỗ chúng tôi có thì khá bất lợi với anh. Sau khi anh kết hôn với cô Đường Mạn thì trước giờ vẫn luôn duy trì mối quan hệ yêu đương mập mờ với cô Cao Nhân Tuệ, hôn nhân của hai người chỉ trên danh nghĩa, hơn nữa cô Đường Mạn còn bị bạo lực gia đình, cô ấy không thể không rời khỏi nhà họ Trương. Trong khi cô ấy sống ở Thượng Hải, anh và cô Cao Nhân Tuệ vẫn còn quan hệ với nhau, anh còn giao căn nhà đứng tên anh cho cô Cao Nhân Tuệ vào 3 tháng trước. Làm vợ chồng, thứ nhất, anh chưa hề tận tâm tận lực hoàn thành trách nhiệm; thứ hai, tài sản của hai vợ chồng anh chưa từng kê khai chi tiết cho vợ anh biết; thứ ba.” Hẩn tạm dừng một lát, “Trên phương diện tình cảm vợ chồng, anh đã ngoại tình mấy lần, lần gần nhất là cách đây 2 tháng, anh đã đi quá giới hạn với một đối tượng, tên là Từ Mạn.”

Trương Khải Hiên kinh ngạc, đây là bí mật giữa anh và Từ Mạn, tên luật sư chết tiệt này lại khai thác triệt để như thế, có phân ở chỗ nào là móc ở chỗ ấy như thế?

Chu Duyệt cũng khá bất ngờ, cô nhìn Trương Khải Hiên, vẻ mặt của Trương Khải Hiên lúc đỏ lúc trắng.

Luật sư Cao nói: “Anh Trương, nếu thật sự phải lên tòa, có khả năng còn nhiều chuyện nữa bị vạch trần ra hết, xin cho tôi nói thẳng một câu, buông tay sớm một chút, đối với tất cả mọi người đều tốt.”

Trương Khải Hiên hung hăng ném tập văn kiện lên bàn, anh cười lạnh: “Anh đang uy hiếp tôi?”

Luật sư Cao trả lời đúng mực, “Anh Trương, anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ là có lòng tốt nhắc nhở anh, tất cả mọi chuyện anh làm, tổng giám đốc Lý đều biết rất rõ, anh ấy không hy vọng mọi người cảm thấy quá khó khăn thôi.”

Trương Khải Hiên quát lớn, “Cút.”

Luật sư Cao lắc đầu, không thể dùng lý lẽ để khuyên răn, hần thu dọn đồ đạc nhanh chóng rời đi.

Chu Duyệt kinh ngạc xem từng tờ văn kiện, không thua gì đọc một quyển tiểu thuyết quý dị chấn động lòng người.

Cô không tin nổi, “Làm thế nào mà vị luật sư này lại thu thập được nhiều chứng cứ phạm tội trong thời gian ngắn như vậy, trời đất, Khải Hiên, trong đây một câu nói tốt về chú cũng không có.”

Trương Khải Hiên bực bội, “Nếu phải lên tòa, loại luật sư thế này còn có thể cho em cài hoa lên đỉnh đầu phải không?” Trong lòng anh lại nghĩ, tên khốn khiếp Lý Văn Khải này, hẳn thật là mặt dày trơ tráo, lại còn dám tìm người theo dõi anh.

Chu Duyệt có chút không tin, “Khải Hiên, thật sự chú không có gì đó với Từ Mạn chứ?”

Trương Khải Hiên xấu hổ xoay đi, anh giải thích, “Không phải lỗi của em, hôm đó em có uống chút rượu, là cô ta chủ động.”

Lúc này, họ nghe phía sau có người hừ một tiếng, là Đường Mạn, hai người quay đầu lại, cô đang đứng ở đầu cầu thang, cô ra đây bao lâu, lại nghe được bao nhiêu rồi, Trương Khải Hiên nhất thời hoảng hốt, không thua gì một con chuột khi nhìn thấy mèo, cô nghe được gì rồi?

Chu Duyệt ừ à vài tiếng, “Cái đó, chị phải đưa Đồng Đồng đi nhà trẻ.” Cô lập tức rút khỏi chiến trường, ai cũng từng được thỉnh giáo cơn thịnh nộ của Đường Mạn, cô không dám ở lâu.

Trương Khải Hiên bật ra câu nói đầu tiên sau khi có phản ứng lại, “Em không cần xuống lầu, chân em bị thương mà.”

Đường Mạn phớt lờ anh, cô đi từng bước xuống lầu, chân mang dép lê, chân quần băng gạc giẫm trên bậc thang, máu lập tức thấm ra ngoài, Trương Khải Hiên chạy đến muốn đỡ cô, nhưng Đường Mạn lạnh lùng né tránh anh.

Cô nhìn Trương Khải Hiên chằm chằm, quan sát vẻ mặt của anh từ trên xuống dưới: “Khải Hiên, anh và Từ Mạn thật sự đã từng lên giường?”

Mặt Trương Khải Hiên đỏ tới mang tai, xấu hổ hệt như con gà nường.

Đường Mạn cười nhạo: “Võn dĩ tôi còn tưởng rằng đó chỉ là ảo giác của tôi thôi, anh thề thốt cam đoan với tôi là không có, tôi liền dễ dàng tin anh, xem ra tôi đúng là đánh giá anh quá cao rồi. Trương Khải Hiên, tôi thật sự nghi ngờ, anh yêu tôi sao? Đây là cách anh yêu tôi à? Một mặt thì chân tình tha thiết ở trước mặt tôi nói nhớ nhưng, nói không muốn xa tôi; mặt khác, cơ thể liền gấp gáp lên giường với phụ nữ khác? Hoặc là anh cảm thấy đây chính là một cách để anh giải tỏa áp lực của chính mình?”

Trương Khải Hiên cúi đầu, anh không dám nhìn cô, “Xin lỗi em, chỉ có một lần, hơn nữa, hôm đó..., hôm đó anh có uống chút rượu, hôm đó là sinh nhật của em, anh..., lúc đó anh rất nhớ em, Tiểu Mạn, xin lỗi em.” Anh ngắt đầu, “Tiểu Mạn, tha thứ cho anh, anh thật sự không cố ý.”

“Tôi cũng không cố ý đâu, buổi tối hôm đó tôi lên giường với anh cũng không phải cố ý.” Cô quay đi, khẽ thở dài, “Khải Hiên, cảm ơn anh đã từng giúp đỡ gia đình tôi, anh giúp ba tôi kinh doanh lại trại chồn, anh thay tôi xử lý chuyện đánh nhau của em trai, để nó không bị kiện tụng, còn có, mẹ kế tôi phải làm phẫu

thuật, anh trả hết chi phí phẫu thuật cho bà ấy, bao gồm cả tôi, anh giúp tôi chặn lại ống thép đang lao về phía tôi, là tôi nợ anh, Khải Hiên.”

Cô nói rất bình tĩnh, “Anh không cần nói xin lỗi đâu, phản bội trên tình cảm còn đáng sợ gấp mấy chục lần phản bội về thể xác, anh tặng căn nhà ở Vạn Cảnh cho Cao Nhân Tuệ, chứng tỏ anh vẫn còn có tình cảm với cô ấy, còn anh với Từ Mạn, chỉ là một lần phóng túng, đó chẳng là gì cả.”

Anh vội vàng giải thích, “Căn nhà anh cho Cao Nhân Tuệ chỉ là, chỉ là.” Anh đuối lý, giải thích không được, cũng không có cách nào để giải thích, luật sư nói rất đúng; giấu vợ, một mình giải quyết chuyện bất động sản, điều này bản thân nó đã là một sai lầm. Hướng hồ anh và Đường Mạn kết hôn rất gấp gáp, hai người cũng không làm chứng minh tài sản, đối với tài sản chung, Đường Mạn có quyền được biết.

Anh dừng một chút nói, “Đường Mạn, đúng là anh giấu em tặng căn nhà cho Cao Nhân Tuệ, sau lúc đó thì anh và cô ấy không còn quan hệ gì nữa, anh chỉ là muốn dùng căn nhà này để kết thúc ân oán giữa hai người, nếu vì chuyện đó mà làm em không vui, bây giờ anh có thể viết một bản tuyên bố, đem toàn bộ tài sản đứng tên anh chuyển qua cho em, nhà thì chúng ta có thể mua lại, em thích cái gì, tùy em lựa chọn.”

Đường Mạn ngắt lời anh, “Anh nghĩ rằng tôi quan tâm tới căn nhà đó sao? Không phải, Khải Hiên, anh lầm rồi, đối với anh, tôi quá thất vọng, anh đã quên con của chúng ta vì ai mà chết, anh đã quên nỗi thống khổ của tôi là ai tạo thành, anh đã quên hết tất cả nguyên do, đây mới là điều khiến tôi thất vọng.” Cô khẽ thở một hơi, “Chẳng qua, bây giờ cái gì tôi cũng không muốn, tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm, cái gì cũng không nợ anh, anh cũng không cần phải áy náy, bởi vì anh cũng không nợ tôi. Mấy lời vừa rồi luật sư nói anh cũng đã nghe hết rồi, thật sự quay ra tòa đối với tất cả mọi người đều không tốt, hãy để cho hai người chúng ta giữ lại một chút tôn nghiêm, hết yêu chính là hết, chúng ta chia tay đi.”

Trương Khải Hiên gấp rút, anh nắm lấy cánh tay của Đường Mạn, “Tiểu Mạn, hãy nghe anh nói, anh thật sự, thật sự chỉ là muốn kết thúc ân oán của anh với cô ấy thôi, không có ý gì khác đâu.”

Đường Mạn rất bình tĩnh, “Chia tay đi.”

Trương Khải Hiên kinh hãi: “Chia tay? Đường Mạn, em còn nhớ những lời em từng nói chứ? Em có yêu anh, yêu anh lặng lẽ, yêu anh không hề trông mong gì cả, chỉ 5 giây liền yêu anh, vừa gặp đã yêu, nếu có thể, em hy vọng một đêm tóc bạc, cùng anh sống hết quãng đời còn lại. Những dòng em viết vẫn còn đây, bây giờ em lại nói với anh, để chúng ta giữ lại chút tôn nghiêm, để chúng ta chia tay? Điều đó là không thể được, tuyệt đối không thể được.”

“Vậy anh muốn phải làm sao? Anh định sẽ giam giữ tôi thế này ư?”

Trương Khải Hiên thấp giọng, “Đúng vậy, hai chúng ta hết như hai cây leo, anh không thể rời khỏi em, cho dù anh có trói chặt em ở bên cạnh anh, buộc em vào cánh tay anh, anh cũng không thể để em đi. Một ngày, hai ngày, một năm, hai năm, em sẽ hồi tâm chuyển ý thôi, sẽ nhớ lại những ngày chúng ta yêu nhau, sẽ tiếp nhận anh. Tiểu Mạn, hãy tin anh, anh sẽ dùng thời gian cả đời để đối xử tốt với em.”

Anh ngẩng đầu, tình cảm chân thành, ánh mắt lóe ra tia hy vọng, có chút hồi hộp, có chút khát vọng, “Chúng ta bắt đầu lại lần nữa, chúng ta yêu nhau lại lần nữa, không phải em từng nói ngày chúng ta yêu nhau còn chưa đủ thì em đã vội vàng gả cho anh, em hãy nhớ lại thời gian đó, em hãy để anh theo đuổi em lần nữa, em muốn một hôn lễ thế nào, chúng ta tổ chức lại lần nữa được không em? Tất cả đều theo em, được không, vợ yêu?”

Đường Mạn mở to mắt.

Trương Khải Hiên bước sát lại, anh bất ngờ vươn tay ôm cô vào lòng: “Tiểu Mạn, em thích con nít mà, anh cũng rất thích, chúng ta sinh một đứa con nhé. Một đứa bé xinh đẹp, thông minh, đáng yêu, bốc đồng và tinh nghịch.” Hô hấp của anh bỗng dồn dập, trong mắt lóe ra sự kích động khác thường, “Tiểu Mạn, chúng ta sinh một đứa con nhé, anh không chờ được nữa, bây giờ sinh liền nhé.”

Đường Mạn ngạc nhiên đến độ không mở miệng nói, không nói nổi câu nào.

Trương Khải Hiên ôm lấy cô, không nói thêm gì nữa, anh bế cô đi lên lầu.

Đường Mạn có phản ứng, cô liều mạng đánh anh, “Trương Khải Hiên, anh muốn làm gì?”

Anh ôm chặt lấy cô, “Tiểu Mạn, để đứa bé gắn kết chúng ta lại, sinh một đứa con của chúng ta, anh là ba nó, còn em là mẹ nó.”

Đường Mạn sợ đến nỗi hét lên, “Trương Khải Hiên, anh đúng là hồ đồ.”

80. Q.2 - Chương 28

Trương Khải Hiên đi vào phòng, Đường Mạn vẫn quần chân đưa lưng về phía anh.

Anh ngồi ở bên giường, kiên nhẫn ngọt ngào khuyên cô: “Tiểu Mạn, em ngồi dậy ăn chút gì có được không?”

Khóe mắt Đường Mạn vương lệ, cô vẫn không quay đầu lại.

Một màn xảy ra vừa rồi quả thực là không thể nào tưởng tượng nổi, cô nhắm mắt lại, anh lại có thể hoàn toàn không suy xét đến cảm nhận của cô, ngoan cố ép buộc, bế cô vào phòng, cô tức giận đến toàn thân phát run, chữ mắng chỉ trích, nhưng lòng anh đã quyết, dứt khoát cố chấp đến cùng.

Hai người ở trong phòng tranh chấp dây dưa, bởi vì đã một ngày một đêm không ăn gì, cả người cô mệt lử, đầu văng mắt hoa, trước mắt tối sầm, ngất đi. Đến sau khi tỉnh lại, cô không khỏi nhớ lại cái ngày mà cô bị anh ép buộc dẫn về từ nhà hàng cơm Tây vào một năm trước, ngày đó hai người cũng cãi nhau, sau đó anh cũng đối xử thô bạo với cô như vậy, kết quả mang đến cho cô toàn thân thương tích, đau đớn ngập tràn.

Đường Mạn chỉ lặng lẽ rơi nước mắt, cô cảm thấy Trương Khải Hiên không còn là người chồng nhà nhận trong ấn tượng của cô nữa, hiện giờ anh giống như ma sói trong World of Warcraft, tuy rằng nói vậy hơi khoa trương, nhưng chính xác là vậy.

Trương Khải Hiên khẽ vuốt tóc cô, Đường Mạn vừa tỉnh lại liền khóc lóc đánh anh, khóc đến nỗi anh xấu hổ vô cùng, anh lại tổn thương cô lần nữa, Chu Duyệt nói rất đúng, đây không phải là cách tốt nhất, nhưng anh hồ đồ rồi, không tìm thấy biện pháp nào thích hợp hơn. Giờ phút này, anh lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, cất bước khó khăn.

Tay anh đặt trên trán của Đường Mạn, nhất thời hoảng hốt, cả người cô nóng rực, cô đang phát sốt.

Anh xúc chấn lên, “Đường Mạn.” Anh vỗ mặt cô, “Em đừng sợ, anh lập tức đưa em đi bệnh viện.”

Anh tìm một chiếc áo khoác lớn quần cô lại, bế cô lên, chạy xuống lầu, xuống lầu rồi mới phát hiện vú Trương đã đi chợ, tài xế lại không có ở nhà, căn nhà to như vậy chỉ có anh và Đường Mạn, anh bất chấp tất cả, bế cô đặt vào ghế sau xe, sau khi ổn định lập tức lái xe ra ngoài.

Đường Mạn nằm ở ghế sau, lạnh đến nỗi toàn thân phát run, Trương Khải Hiên nhanh chóng chạy xe vào đường lớn, chạy như bay đến bệnh viện.

Chiếc Pasat của anh vừa mới lăn bánh xuống đường lớn, đột nhiên có một chiếc Chery trắng từ trong hẻm lao ra với vận tốc 100km/h, Trương Khải Hiên nhấn còi vừa định mắng, bỗng anh phát hiện ra mục đích chiếc xe đó là nhắm vào xe anh, anh nhanh chóng đánh tay lái, chiếc Chery kia đã hung hãn lao đến, tông mạnh vào bên phải cửa xe trước của anh, mã lực tăng nhanh ép thẳng xe anh ra khỏi đường lớn, anh còn muốn đánh tay lái quay lại, nhưng căn bản là không còn kịp nữa, cả xe anh bị xung lượng của chiếc Chery này hất thẳng đến mép đường, oành một tiếng, đầu xe lao thẳng vào trụ đá ven đường, đầu anh cũng va vào bình hoa đặt ở trước mặt, chờ anh có phản ứng lại, muốn đẩy cửa xe ra lại phát hiện cửa xe bị trụ đá chặn lại, căn bản là mở không được, anh liền muốn mở cửa xe bên phải, nhưng cửa bên đó lại bị chiếc Chery đứng cản.

Trương Khải Hiên hét lên trong xe, chết tiệt, không đợi anh mắng thêm, chỉ nhìn thấy phía sau có một chiếc Porsche chạy đến, có ba người đàn ông nhanh chóng bước xuống, không thèm quan tâm đến anh, đối phương mở cửa sau xe anh ra, đoạt lấy Đường Mạn từ bên trong ra ngoài chỉ trong vòng 3 giây.

Máu theo đỉnh đầu của Trương Khải Hiên chảy xuống, anh không lau đi, cơ thể cũng không cử động được, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương cướp Đường Mạn đi, không để anh vào mắt, nghênh ngang rời đi.

Anh cực kỳ phẫn hận, “Lý Văn Khải, tên khốn nạn này.”

Bác sĩ truyền nước cho Đường Mạn, nói với Lý Văn Khải: “Cô ấy chỉ bị sốt, không sao đâu, anh cứ yên tâm.”

Đào Đại Dũng cười ha ha, nói với Lý Văn Khải, “Mình học trong Gangs Of New York đó. Bây giờ, đoán chừng cậu hai nhà họ Trương đang tức giận chửi mẹ kiếp ở nhà.”

Lý Văn Khải rất không yên, “Chuyện của mình đã phiền đến cậu rồi, cậu cũng làm kinh doanh, ngộ nhờ Trương Khải Hiên tìm đến quấy rầy cậu.”

Đào Đại Dũng nhún vai không hề gì, “Có sao đâu, trong cuộc sống, nếu không tăng thêm gia vị thì làm sao có niềm vui chứ? Bây giờ cậu định thế nào? Đưa cô ấy quay về Thượng Hải à?”

Lý Văn Khải gật đầu, “Đúng vậy, chuyện bên đây phải phiền cậu rồi, mình muốn dẫn cô ấy đi, vụ ly hôn của Đường Mạn giao cho luật sư giải quyết đi.”

Anh bước vào phòng, Đường Mạn đã tỉnh lại, nhìn thấy Lý Văn Khải, trong lòng cô vừa xót xa vừa tủi nhục, đôi mắt viền hồng tựa như đứa trẻ, nước mắt lưng tròng, không thể nén được thương tâm.

Lý Văn Khải cầm lấy tay cô, anh nhẹ giọng an ủi: “Xin lỗi, anh đến quá trễ, để em bị oan ức rồi.”

Đường Mạn vươn tay ra khỏi chăn, anh xúc động ôm lấy cô, giống như dỗ dành đứa trẻ bị ăn hiếp ở bên ngoài, lúc về khóc lóc kể lể.

Đường Mạn nghe giọng nói ấm áp của anh: “Anh ở đây, cái gì em cũng không cần sợ, em nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta sẽ về Thượng Hải, em yên tâm, anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để em chịu bất cứ tổn thương nào.”

Đường Mạn chỉ khóc. Từ hôm qua đến nay, thật đúng như là cơn ác mộng, cô tuyệt đối không ngờ, cuộc hôn nhân của mình lại sóng to gió lớn đến vậy, mà hiện giờ, cô đối với Trương Khải Hiên là thất vọng hoàn toàn, nhớ đến những thương tổn anh gây ra cho cô, cô chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo.

Đào Đại Dũng gõ cửa bước vào, “Văn Khải, Trương Khải Hiên đuổi đến cửa rồi, thằng này đúng là nhanh thật, chỗ nhỏ xíu này của mình nghĩ đã rất bí mật rồi, không ngờ hắn đuổi đến nhanh như vậy.”

Lý Văn Khải suy nghĩ, “Liên lụy đến cậu rồi, thôi được, mình cũng đang muốn gặp hắn.”

Đường Mạn nín tay của anh lại, không nói gì, cũng không đồng ý.

Lý Văn Khải hiểu được tâm sự của cô, anh nhẹ nhàng băng quơ an ủi cô, “Bé cưng, đừng sợ, tuổi của bọn anh cộng lại cũng gần 80 rồi, chẳng lẽ lại ra tay đánh nhau? Yên tâm đi, bọn anh sẽ giải quyết vấn đề như hai người đàn ông với nhau.”

Anh đặt tay cô lại trong chăn, sau đó đi xuống lầu gặp Trương Khải Hiên.

Quả nhiên, trên đầu Trương Khải Hiên dán băng, nổi giận đùng đùng đứng trong phòng khách biệt thự của Đào Đại Dũng.

Vừa nhìn thấy Lý Văn Khải, Trương Khải Hiên liền nổi giận.

Lý Văn Khải ngược lại rất bình tĩnh, anh thản nhiên nói, “Trương Khải Hiên, xem ra chúng ta đúng là cần nói chuyện cho xong.”

Trương Khải Hiên hét lên, “Tên khốn này, tôi thật hối hận lúc biết anh quán lấy Đường Mạn đã không thẳng tay chặt đứt chân anh, không dứt khoát đến cuối cùng là nuôi hổ thành họa, anh giấu Đường Mạn ở đâu?”

Lý Văn Khải nói, “Cô ấy đang ở trên lầu, và sẽ không theo anh về đâu, tôi cũng tuyệt đối không để cô ấy trở về cùng anh. Vốn dĩ tôi xem trọng anh, hiện giờ tôi thật sự khinh thường anh, anh không ngừng làm tổn thương Đường Mạn về mặt tinh thần, thậm chí còn tổn thương cô ấy về thể xác, anh thế này có khác gì một tên lưu manh vô lại chứ?”

Đào Đại Dũng kéo Lý Văn Khải ngồi xuống, sau đó hòa giải, “Khải Hiên, ngồi xuống đi, mọi người đều sống trong một thành phố, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu cũng gặp, không cần thiết biến sự việc thành bế tắc như vậy.”

Đường Mạn cố ngồi dậy, cô vô cùng lo lắng cho cuộc nói chuyện giữa Lý Văn Khải và Trương Khải Hiên ở dưới lầu, hai người đàn ông đó đều có tình với cô, tuy rằng cô yêu Lý Văn Khải, nhưng vẫn có tình cảm phức tạp với Trương Khải Hiên, cô cũng không hy vọng Trương Khải Hiên bị thương.

Cửa bị mở ra, một bóng người chọt tiến vào, chắc là thủ hạ của Đào Đại Dũng, hẩn lạng lẽ lấy điện thoại ra đưa cho Đường Mạn, “Bà Trương nhỏ, có điện thoại.”

Đường Mạn nghi ngờ nhận điện thoại, vừa nghe tiếng, lại là Trương Thụy Hằng.

Trương Thụy Hằng thảo luận trong điện thoại: “Tiểu Mạn, hiện tại ba đang ở Thượng Hải, ba thật có lỗi, vốn dĩ ba không nên nhúng tay vào chuyện tình cảm của con và Khải Hiên, nhưng Khải Hiên lại là đứa con độc nhất của ba, kẻ làm cha không thể không thể không từ mọi thủ đoạn để khiến nó được hạnh phúc. Tha thứ cho cách làm của ba nhé, hiện giờ Thạch Băng đang ở trong tay ba, nếu con rời khỏi Khải Hiên, nó nhất định thống khổ lắm, ba không còn cách nào khác, ba chỉ hy vọng con ở lại bên cạnh Khải Hiên thôi. Thật ra, tội của Khải Hiên không phải là không thể tha thứ, nỗi khổ lớn nhất của nó là không biết cách yêu thương con thế nào, nếu như con có thể chấp nhận nó, nó sẽ càng chân thành với con hơn nữa. Con hãy tha thứ cho cách làm bốc đồng này của nó nhé, bởi vì ước nguyện ban đầu của nó chính là muốn hàn gắn lại với con, cho nên, con suy nghĩ lại một chút đi.”

Điện thoại chuyển máy, Đường Mạn kinh ngạc nghe tiếng nói của Thạch Băng, “Dì Tiểu Mạn phải không?”

Đường Mạn nhất thời hoảng hốt, tay cũng run lên, cô hét lên trong điện thoại: “Thạch Băng, con sao rồi? Con có chuyện gì không?”

Bên trong, Thạch Băng cười vui vẻ, “Con không có chuyện gì hết, con và ông đang đi với nhau, ông tốt với con lắm, ông nói ông biết dì, dì Tiểu Mạn, chừng nào dì về, con rất nhớ dì.”

Đường Mạn khóc lên, “Ba ơi, Thạch Băng chỉ là một đứa trẻ.”

Trương Thụy Hằng nói, “Được rồi, Tiểu Mạn, hôm nào chúng ta lại nói chuyện, chính con nên suy nghĩ một chút đi.”

Điện thoại đúng lúc cắt đứt, Đường Mạn kinh hoảng.

Sự việc tại sao lại phức tạp như vậy? Cô quá choáng váng.

Trương Khải Hiên phái người đi điều tra tin tức của cô, anh sớm biết Lý Văn Khải kết giao với cô, nhưng Trương Khải Hiên chưa nói lời nào, còn Lý Văn Khải, anh cũng biết Trương Khải Hiên đang điều tra anh, cả hai người đàn ông đều không phải là người đơn giản và thẳng thắn, Lý Văn Khải biến bị động thành chủ động, áp chế người nhà họ Trương phái đến điều tra mình, ngược lại, anh âm thầm tìm người điều tra tất cả những việc mà Trương Khải Hiên làm một cách rõ ràng cặn kẽ, chính là chuyện Trương Khải Hiên tặng cho Cao Nhân Tuệ căn nhà ở Vạn Cảnh, còn có lần Trương Khải Hiên dạn dít với Từ Mạn, Trương Khải Hiên cứ nghĩ rằng thần không biết quỷ không hay, kết quả bị Lý Văn Khải nắm rõ trong tay, biến nó thành một vũ khí để công kích Trương Khải Hiên. Trương Khải Hiên bắt Đường Mạn về, Lý Văn Khải nóng lòng như lửa đốt, vội vàng từ Mỹ về, so chiêu một phen. Anh cứu được Đường Mạn ra, cô vừa cho rằng bản thân có thể bình tĩnh rồi, không ngờ Trương Thụy Hằng lại nhúng tay vào, vì con trai, ông không từ mọi thủ đoạn. Nếu cô không đồng ý, ông cũng đành mang Thạch Băng đi mất.

Đường Mạn nhớ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Thạch Băng, nhớ đến tình nghĩa bà Lý đối với mình, không, cô tuyệt đối không thể để Thạch Băng chịu bất cứ thương tổn nào.

Dưới lầu, hai người đàn ông vẫn còn rút tên gương cung đàm phán.

Không ai chịu nhường bước, ai cũng thận trọng.

Đào Đại Dũng ở chính giữa làm thuyết khách, anh thật sự cũng làm không xong.

Trương Khải Hiên lạnh lùng nói, “Hôm nay không dẫn được Đường Mạn đi, sớm muộn gì tôi cũng dẫn cô ấy đi thôi.”

Lý Văn Khải thần nhiên nói, “Anh có thể giam giữ thể xác của cô ấy, còn tôi có thể giam giữ được trái tim của cô ấy, hơn nữa, tôi cũng nhắc nhở anh, sau này tôi sẽ không để anh có cơ hội dẫn cô ấy đi.”

Đào Đại Dũng nhúc nhúc đầu khó xử.

Bầu không khí nghiêm trọng.

Đúng lúc này, Đường Mạn xuất hiện ở đầu cầu thang, cô vô cùng bình tĩnh, “Khải Hiên, tôi về với anh.”

Ba người đàn ông đều giật mình.

Lý Văn Khải đứng lên, anh đi lên lầu, tóm lấy cánh tay của Đường Mạn, kéo cô trở về phòng.

Anh chất vấn cô, “Tại sao muốn về với hắn?”

Đường Mạn thấp giọng, “Văn Khải, anh về Thượng Hải trước đi, em biết lệnh nhậm chức của anh đã đến rồi, anh đi chuẩn bị chuyện của anh trước đi.”

“Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, chuyện ly hôn của em và Trương Khải Hiên đã có luật sư lo liệu, nếu em muốn ly hôn là chuyện rất dễ dàng, Trương Khải Hiên không có bất cứ lý do nào giữ chân lại được, em đang lo lắng cái gì? Lo lắng cho anh sao? Anh không có vấn đề gì hết, chẳng lẽ em đang lo lắng cho Trương Khải Hiên, em bị hắn làm cảm động rồi?”

Đường Mạn vội vàng giải thích, “Không phải, hoàn toàn không phải.”

“Vậy thì là nguyên nhân gì, em nói anh biết đi.”

Đường Mạn rút nước mắt, cô thật sự không cách nào trình bày tình hình cụ thể ra, cắn môi, cô chỉ khó khăn nói, “Vì nguyên nhân gia đình, ba em gây sức ép cho em, em không muốn để ba phải chịu nhiều áp lực như vậy. Văn Khải, anh về Thượng Hải trước đi, cho dù em có ly hôn với Trương Khải Hiên, cũng không muốn ồn ào nghiêm trọng như vậy, anh hãy tin em, em thật sự yêu anh, em có thể giải quyết tốt chuyện này. Về phần anh, trước mắt chuyện quan trọng nhất chính là lập tức quay về Thượng Hải, làm tốt tất cả công tác trước khi nhậm chức, anh chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi, tuyệt đối đừng phân tâm vì em. Em sẽ chờ anh quay lại.”

Lý Văn Khải hoàn toàn không tin lời cô, “Rốt cuộc là em có chuyện gì giấu anh? Nhất định có nguyên nhân nào đó, em nói anh biết đi, em có nỗi khổ gì?”

Nước mắt Đường Mạn lưng tròng, cô nhào vào lồng ngực của Lý Văn Khải, ôm chặt lấy thắt lưng anh, khóc nức nở, “Em thật sự không sao, em chỉ cầu mong anh được bình an, anh làm xong chuyện của mình rồi quay lại đón em, em tin anh.”

Lý Văn Khải nhẹ nhàng đẩy cô ra, một tay anh giữ lấy khuôn mặt cô, ánh mắt đối diện với ánh mắt cô, dường như muốn tìm được manh mối gì đó trong đôi mắt ấy, nhưng mà, anh có hơi thất vọng, cái gì anh cũng không nhìn ra.

Đường Mạn dứt khoát đẩy anh ra, cô bước nhanh ra cửa, bình tĩnh nói với Trương Khải Hiên, “Khải Hiên, hiện giờ tôi về nhà với anh, ngay lập tức.”

Trương Khải Hiên và Đào Đại Dũng đều có chút không tin, chờ đến khi nghe được rõ ràng, trong lòng Trương Khải Hiên mừng rỡ như điên, cô tình nguyện về nhà với anh, rốt cuộc cô cũng quay đầu lại, cô vẫn còn yêu anh.

Anh đứng phắt dậy, bước nhanh đến cạnh cầu thang, đưa tay nắm lấy tay cô.

Đường Mạn đi đến bên cạnh Đào Đại Dũng, thấp giọng nói, “Tổng giám đốc Đào, liên lụy anh rồi, xin lỗi.”

Đào Đại Dũng hơi nghi hoặc, nhìn lên lầu, suy nghĩ một lát rồi nói, “Cô nhất định phải bình an, đừng phụ lòng chúng tôi.”

Đường Mạn rưng rưng, gật đầu, cô thúc giục Trương Khải Hiên mau rời khỏi.

Cô và Trương Khải Hiên vừa mới đi ra cửa lớn, chỉ nghe Lý Văn Khải ở phía sau gào lên một tiếng, “Trương Khải Hiên.”

Hai người dừng bước, Trương Khải Hiên quay đầu lại.

Thủy Tụ Nhân Gia: Trương Khải Hiên có thể yên ổn đưa Đường Mạn đi hay không? Mà Lý Văn Khải sẽ dễ dàng thu tay lại như vậy sao? Vậy thì sau khi Lý Văn Khải trở về Thượng Hải, sẽ tiếp tục phát sinh chuyện gì? Mời đón đọc chương tiếp theo: Lý Văn Khải- phong thái vương giả.

81. Q.2 - Chương 29

Lý Văn Khải bước từng bước đến, anh xanh mặt, hai hàng lông mày nhíu lại, trong mắt là lửa giận của sự khinh miệt, chỉ nghe anh trầm giọng nói với Trương Khải Hiên, “Trương Khải Hiên, tôi biết Đường Mạn là có nỗi khổ, tôi vừa mới gọi điện thoại về Thượng Hải, mẹ tôi nói, con gái tôi và bảo mẫu từ nhà trẻ ra đã bật tin suốt 2 tiếng, tôi hy vọng chuyện này không liên quan đến anh. Nếu không, nếu người nhà của tôi bị trầy xước gì, tôi đảm bảo trên người anh cũng sẽ có không ít vết thương gấp trăm lần như thế, đừng thách thức tôi.”

Trương Khải Hiên giật mình, chuyện gì đây? Anh hoàn toàn không hiểu.

Đường Mạn đẩy đẩy Trương Khải Hiên, “Chúng ta đi.”

Lý Văn Khải gọi Đường Mạn, “Tiểu Mạn.” Giọng điệu trước và sau của anh hết như hai người khác nhau, đối với Trương Khải Hiên là cảm thù lạnh lùng, đối với Đường Mạn thì liền biến thành yêu thương dịu dàng.

Anh nói, “Em cũng nhớ kỹ một chuyện, thân thể của em không phải chỉ của một mình em, nếu em có bất kỳ thương tổn nào, anh sẽ đau lòng đến ngủ không yên giấc, em nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, nhớ rồi chứ?”

Đường Mạn không dám quay đầu, nước mắt rơi như mưa.

Cô nhắm mắt, nhanh chóng bước về trước, lên xe của nhà họ Trương.

Nhà họ Trương.

Trương Khải Hiên tận tình khuyên nhủ Đường Mạn, “Em hãy ăn một chút đi, không cần ăn hết, ăn một nửa cũng được.”

Đường Mạn cup mắt, nhìn chén canh trước mặt.

Cô thở dài, rót cuộc bưng chén canh qua, im lặng uống hết toàn bộ.

Trương Khải Hiên hơi thả lỏng, anh khó khăn giải thích với cô, “Tiểu Mạn, anh thật sự không biết hiện giờ ba đang ở Thượng Hải, càng không ngờ ba sẽ làm như vậy, nhưng anh cam đoan, ba sẽ không làm vậy nữa đâu. Em hãy tin anh.”

Đường Mạn nhắm mắt lại, cô tin tưởng lời này của Trương Khải Hiên, nhưng Trương Thụy Hằng thì không giống vậy, ông lăn lộn trên thương trường đã hơn 40 năm, làm sao giết người mà tay không dính máu chứ?

Trong mắt Trương Thụy Hằng, bất luận là Trương Khải Hiên hay là Lý Văn Khải, đối với ông đều là thế hệ sau, ông vĩnh viễn cao hơn họ một bậc.

Cô không thể để cho Thạch Băng và bà Lý vô tội vì cô mà bị liên lụy, ngoại trừ quay về, cô không thể nghĩ được biện pháp nào tốt hơn.

Trương Khải Hiên đứng lên, anh đi đến bên cạnh Đường Mạn, khẽ đặt tay lên vai cô, chạm vào đôi vai gầy yếu của cô, anh khẽ nói, “Thân thể của em không phải chỉ của một mình em, nếu em có bất kỳ thương tổn nào, anh sẽ đau lòng đến ngủ không yên giấc, em nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, nhớ rồi chứ?”

Anh không có biểu cảm gì, đây là lời nói của Lý Văn Khải.

Đường Mạn rút nước mắt, Trương Khải Hiên cũng ngứa mắt, sợ dĩ anh làm vậy, là không muốn nước mắt dễ dàng chảy ra.

Đường Mạn cười khổ, “Khải Hiên, em đồng ý với anh, em ở lại.”

Sự vui mừng trong nháy mắt như ngọn đèn thoảng qua, anh không thể tin được, nói: “Em thật sự bằng lòng ở lại.”

Cô rơi lệ gật đầu, “Đúng vậy, em ở lại.” Cô lau đi nước mắt, ngẩng mặt nói, “Dịch có Thái Cực, Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, kim- cần, đoài mộc- chấn, tốn thổ- khôn, cần thủy- khảm hỏa- ly, anh là Khảm (Nước) còn em là Khôn (Đất), hai chúng ta là vợ chồng, thiên địa giao nhau, cần khôn không chuyển, hai chúng ta nhất định phải ở cùng một chỗ, sống như vậy rất tốt, không cần tranh chấp nữa.”

(1) Thuyết Vũ Trụ trong Kinh Dịch (Kinh: nghĩa là sách, Dịch: nghĩa là biến đổi trong vũ trụ, trong thiên nhiên, trong xã hội...)

- Thái Cực: Có dương khí, có sự sống.

- Lưỡng Nghi: Hai Cực Âm, Dương.

- Tứ Tượng: Thái Dương (Mặt Trời), Thiếu Dương (Mây), Thái Âm (Mặt Trăng), Thiếu Âm (Sao).

- Bát Quái: Cần (Trời: tây bắc), Đoài (Đầm (hồ): tây), Ly (Hỏa (lửa): nam), Chấn (Sấm: đông), Tốn (Gió: đông nam), Khảm (Nước: bắc), Cấn (Núi: đông bắc), Khôn (Đất: tây nam).

Trương Nghe Hiên lắng nghe, mặc dù không biết tại sao, nhưng cũng có thể hiểu được một chút, người vợ thông minh xinh đẹp này, cô lại đang nói lời kỳ lạ gì đây, anh nghe mà mù mờ.

Đường Mạn cũng đang suy nghĩ, “Dì Thạch, con không thể liên lụy mọi người.”

Cô cũng không hiểu cái gì là Thái Cực, nhưng ở chung với bà Lý cũng lâu rồi, cũng hiểu được một chút Bát Quái Thái Cực quyền mà thôi, hiện giờ, cô không hiểu sao lại nói ra, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn không chịu nổi.

Trương Khải Hiên nằm xuống, gối đầu lên tay cô, tuy rằng anh đang lo sợ bất an, nhưng nghe lời nói này thốt ra từ chính miệng cô, anh cũng cảm thấy an tâm.

Lý Văn Khải gấp rút trở về Thượng Hải, nhìn thấy mẹ và Thạch Băng đều bình an vô sự, anh cũng bớt lo.

Anh biết Trương Khải Hiên sẽ không làm ra cái chuyện dâm tiện vô sỉ như vậy, nhưng ba của hắn, là một con cáo già đa mưu túc trí, ông ta ở trong tối, con người này sẽ làm gì, anh không thể đoán được.

Anh cũng rơi vào giữa những phiền não vô hạn.

Rất nhanh, chỗ Đào Đại Dũng ở Thanh Đảo cho anh biết tin, “Đường Mạn đã rút đơn kiện, cô ấy không chịu ly hôn.”

Anh vô cùng tức giận, người phụ nữ ngu ngốc này, ngu không ai bằng, anh suy nghĩ nhiều cách, cuối cùng mua chuộc được quản lý lấy danh nghĩa là tài liệu khảo sát để cho Đường Mạn ký tên lên chỗ trống, sau đó giúp Đường Mạn thảo ra thư ủy thác, chuẩn bị giúp cô nộp cho tòa án để xin ly hôn, không nghĩ tới anh thân trọng, cần nhắc tích lũy toàn bộ mưu kế, cuối cùng lại bị Đường Mạn vứt bỏ hết, thất bại trong gang tấc.

Đứng trước cửa sổ kính trong phòng làm việc, nhìn thấy thời tiết mây trời đột nhiên thay đổi, cảm giác mát mẻ của mùa thu không còn là những cơn gió nhẹ phả vào mặt nữa, thật sự bắt đầu có hơi lạnh lẽo, trong lòng anh cũng phiền muộn vô cùng.

Thư ký gõ cửa đi vào, “Tổng giám đốc Lý, có một vị tên gọi là Tô Thuần Quyên đến tìm anh.”

Lý Văn Khải quay đầu lại, Thuần Quyên? Anh cân nhắc một lượt, “Mời cô ấy vào.”

Là vợ trước của anh, Tô Thuần Quyên, anh ngồi xuống đợi cô.

Không đến một phút, Tô Thuần Quyên đẩy cửa bước vào. Thấy cô, anh nở nụ cười.

Bất cứ khi nào chỗ nào, Tô Thuần Quyên đều xinh đẹp dịu dàng, cô quả không hổ là người đẹp Giang Nam.

Diện mạo của cô rất giống với ngôi sao điện ảnh của Hồng Kông- Diệp Đồng, đôi mi thanh tú, mắt phượng, môi anh đào, chiếc cằm xinh xắn, cái mũi tinh tế. Lúc trước, đúng là sự dịu dàng chân thành và bộ dáng hấp dẫn của cô đã thu hút anh, anh không tự chủ được rơi vào đó, yêu điên cuồng, không thể tự kiềm chế, sau đó hai người mới kết hôn.

Tuy rằng không còn là vợ chồng, nhưng hai người vẫn khá khách sáo. Anh đích thân rót cà phê cho cô, hỏi cô: “Không phải em đang ở Mỹ sao? Sao có thời gian để về Thượng Hải vậy?”

Tô Thuần Quyên đáp, “Em nghe nói anh mới kế nhiệm chức vụ Tổng giám đốc CVS khu vực Trung Quốc, sao rồi, em đích thân chúc mừng anh, anh không vui à?”

“Sao anh lại có thể không vui chứ, em đến anh thật sự rất bất ngờ.”

Tô Thuần Quyên nhận lấy cà phê anh đưa, uống một ngụm, cô cảm khái nói: “Anh vẫn còn nhớ khẩu vị của em.”

Anh thản nhiên nói, “Trí nhớ của anh khá tốt, có thể nhớ rõ rất nhiều chuyện.”

Đúng vậy, trong lòng cô vừa khổ vừa chua xót, người đàn ông tốt như vậy, bây giờ lại là người dưng.

Do dự một lát, cô hỏi: “Mẹ có khỏe không?”

“Khỏe lắm, hiện giờ khi không có việc gì làm thì mẹ đi tập Thái Cực Quyền, cùng với một hội những diễn viên nghiệp dư kinh kịch thổi sáo đàn hát, trải qua cuộc sống rất an nhàn.”

“Còn Thạch Băng? Con bé còn nhớ em không?”

Anh cảm khái, “Còn nhớ, đôi khi nó cũng hỏi, dì Thuần Quyên thế nào.”

Tô Thuần Quyên lại cúi đầu, dì Thuần Quyên, cô vẫn hy vọng Thạch Băng có thể gọi cô một tiếng mẹ, đáng tiếc là...

Hai người ngồi trong phòng làm việc, tùy tiện tán gẫu.

Tô Thuần Quyên nhớ đến cái gì, cô thử thăm dò, “Văn Khải, anh... .., bạn gái lần trước nói tới, nói chuyện sao rồi.”

Lý Văn Khải nhíu mày, chuyện này vốn không phải là chuyện cô nên quan tâm, nhưng anh vẫn thở nhẹ một hơi, “Hiện giờ cô ấy đang ở Thanh Đảo, xong việc sẽ quay về.”

Tô Thuần Quyên nghe được một hàm nghĩa khác trong câu nói của anh, đối với Đường Mạn, cô biết được không nhiều, nhưng cô vẫn biết, Đường Mạn vẫn chưa ly hôn, như vậy, hiện giờ cô ấy ở Thanh Đảo, chẳng lẽ, chẳng lẽ cô ấy trở về bên cạnh chồng sao? Hay là cô ấy đang bàn về chuyện ly hôn? Nhưng mặc dù trong lòng nghi hoặc, cô cũng biết mình không nên hỏi nhiều.

Giọng điệu của cô bình thản tìm đề tài khác: “Văn Khải, bữa tiệc nhậm chức vào thứ hai tuần sau phải không? Đến lúc đó em đến tham gia, anh sẽ chào đón chứ?”

“Sao lại không chào đón? Em có thể đến, anh thật sự rất vui.”

Đợi Tô Thuần Quyên đi rồi, anh vui mình vào ghế tựa, Tô Thuần Quyên đột nhiên đến thăm hỏi cũng không khiến anh bận tâm nhiều lắm, hiện giờ anh phải đối mặt chính là hai chuyện, một chuyện chính là

từng bước tiến hành nghi thức nhậm chức tổng giám đốc mới, nhân viên của tổng bộ ở Mỹ đến rất nhanh, bàn giao công việc ở công ty đã tiến hành đâu vào đấy, tuy rằng trong lòng anh vô cùng thương nhớ Đường Mạn, nhưng đây là thời điểm đặc biệt, anh phải lấy đại cục làm trọng, không thể đắm chìm trong tình cảm riêng tư được, anh đợi ngày này đã đợi suốt 4 năm, không thể có sai sót.

Anh gọi điện thoại cho Đường Mạn, bất ngờ chính là, điện thoại của cô gọi được, cuối cùng cũng có thể nói chuyện với cô.

Anh an ủi cô, “Em không cần lo lắng cho anh, Thạch Băng không sao, anh biết em quyết định như vậy là sợ ảnh hưởng đến anh, nhưng anh là đàn ông, anh đã hứa thì nhất định phải thực hiện, chỉ cần em yêu anh, anh nhất định sẽ tìm cách giải quyết tất cả vấn đề, để chúng ta có thể ở bên nhau.”

Bên kia, Đường Mạn vô cùng xúc động, cô khổ sở nói, “Thật ra em có cái gì tốt, mà anh lại đối xử tốt với em như vậy.”

“Cô ngốc ạ, không biết em tốt bao nhiêu chính là ưu điểm lớn nhất của em.” Anh cũng chua xót, “Tiểu Mạn, anh rất sợ, rất hối hận, lúc ấy không nên để em đi theo Trương Khải Hiên, tình yêu không phải là quả cân cũng không phải quân cờ, anh cũng không thể để em trả giá vì người khác như vậy, tin anh, anh sẽ không dễ dàng buông tay, em phải đợi anh.”

Đường Mạn nghẹn ngào, “Em tin anh, em... ..đợi anh.”

Cúp máy, anh suy nghĩ nhiều lần liền gọi điện thoại cho Chu Duyệt, “Cô Chu, tôi mạo muội gọi điện thoại cho cô như vậy, cũng không có ý gì, cũng không phải hy vọng cô đến khuyên Trương Khải Hiên buông tha cho Đường Mạn, tôi chỉ hy vọng cô có thể giúp tôi chăm sóc cô ấy, bất luận cuối cùng cô ấy quyết định thế nào, hy vọng lớn nhất của tôi chính là cô ấy được hạnh phúc và khỏe mạnh.”

Chu Duyệt cũng cảm động, người đàn ông này không đề cập bất cứ lời nào muốn cô khuyên Trương Khải Hiên, anh ta giống như lấy nhu thắng cương trong Thái Cực Quyền, dễ dàng gạt chiêu hiểm sang một bên, anh ta không dây dưa, cũng không làm càn, lại dễ dàng chiếm được thiện cảm của người khác đối với anh ta.

Bà Lý lại tràn đầy lo âu và tức giận, “Chồng của Tiểu Mạn ép Tiểu Mạn về, ba của nó lại đề tiện bắt cóc Thạch Băng, tuy rằng ông ta không làm gì Thạch Băng, nhưng hành động của hai cha con họ như vậy thật khiến người ta chán ghét, đây căn bản không phải là cách hành xử của đàn ông.”

Bà cũng lo lắng không thôi, “Tiểu Mạn là một cô gái đáng thương, cô gái ngốc nghếch này, trong đầu chỉ biết suy nghĩ cho người khác, mẹ thật sự rất sợ, sợ nó khuất phục, không quay về nữa.”

Anh cũng vô cùng đau đầu.

Bà Lý than nhẹ, bà nắm chặt tay con trai, “Văn Khải, con đừng lo, con lo làm tốt chuyện của mình đi, con đừng quên còn có mẹ ở đây.”

Anh vô cùng xúc động, “Mẹ.”

Bà Lý rất có chủ kiến, bà gọi điện thoại cho Đường Mạn, nhận điện thoại là người làm của nhà họ Trương.

Bà Lý rất khách sáo, “Tôi là mẹ nuôi của Đường Mạn, vô cùng nhớ nó, xin cô cho tôi nói chuyện với nó được không?”

Người làm của nhà họ Trương không dám không cho Đường Mạn nhận máy.

Nhận được điện thoại của bà Lý, Đường Mạn vừa mừng vừa lo.

Bà Lý đúng là nhìn thấu chuyện đời, bà xử sự không sợ hãi, mỗi một câu đều khiến Đường Mạn trấn tĩnh.

“Tiểu Mạn, con có khỏe không? Con ăn uống cho ngon nhé, đừng mang gánh nặng tư tưởng gì hết, cho dù con sống ở đâu, Thạch Bảo Mai đi đây luôn sẵn lòng làm người thân của con, tâm trạng con không tốt thì cứ tìm dì tâm sự, có cầu nhàu cũng được.”

Đường Mạn rút nước mắt, so với người mẹ chồng lãnh đạm, bà Lý thật sự là mẹ hiền.

Bà Lý nói: “Dì và Văn Khải, Thạch Bằng sẽ chờ con. Dì tin con không phải chỉ nhất thời rung động với Văn Khải, con cũng phải tin Văn Khải, nó không phải là người tùy tiện hứa hẹn. Cái cà-vạt con tặng cho nó, nó rất ít đeo, không phải nó không thích, Văn Khải treo nó ở một vị trí dễ thấy nhất trong tủ quần áo, mỗi ngày mở tủ ra là có thể nhìn thấy, như vậy thì lòng nó sẽ rất vui. Tiểu Mạn, con biết không? Con cũng giống như một cái gai đâm vào đầu ngón tay của Văn Khải, đâm một cái, tim nó đã đau đớn, con tình nguyện khiến nó lúc nào cũng cảm thấy đau như vậy sao?”

Đường Mạn khóc đến nỗi tay cũng run lên.

Gác máy, bà Lý không khỏi than thở, “Một người hơn 60 tuổi như ta, lại có thể giúp con trai tán gái, mấy lời yêu thương này của ta khiến bản thân ta còn thấy ngượng.”

Gác máy, Đường Mạn cũng nằm trên giường khóc.

Trương Khải Hiền nhìn cô dần dần gầy đi, sắc mặt tiều tụy, anh đứng ngồi không yên.

Anh ngồi bên giường, mắt Đường Mạn không nhìn anh, cô chỉ nhìn một gốc hoa tiểu quỳnh đang lẳng lẳng nở rộ bên cửa sổ.

Anh vô cùng buồn khổ, không dám cương quyết giam giữ cô nữa, lại sợ cô bốc đồng bỏ đi, loại buồn rầu này thường xuyên quấy rầy anh, ngày qua ngày tuyệt không dễ chịu.

Anh xin cô: “Quên hết tất cả đi, từ từ em sẽ vui lên thôi.”

Đường Mạn luôn không nhìn lại anh, tuy rằng cô rất bình tĩnh, nhưng từ lúc cô trở về nhà họ Trương, quan hệ giữa cô và anh bỗng trở nên lạnh nhạt, ngoài mặt hai người vẫn khách sáo, nhưng anh hiểu được, cô đã không muốn nói chuyện với anh, điều này khiến anh vô cùng khổ sở.

Anh cười khổ, “Mới trước đây, anh gặp được một con chó lang thang bị bỏ rơi, anh cho nó thức ăn, từ đó về sau nó không muốn rời khỏi anh, hình như anh chính là chỗ dựa của nó. Còn em, hiện giờ chính là chỗ dựa của anh, nếu em muốn đi, chỗ dựa của anh cũng không còn, em muốn anh phải làm sao đây?”

Anh nói thấp giọng ngọt ngào đến vậy, Đường Mạn cũng chỉ thở dài.

Anh nằm bên cạnh cô, ôm cô, nhưng vẫn khổ sở.

Đường Mạn không nói lời nào, cái gì cũng để mặc anh. Nhưng bất cứ anh nói gì, cô rất bình tĩnh, cũng không đáp lại, cũng không chủ động trả lời anh.

Anh nhìn thấy mà xót xa, quan hệ của hai người càng lúc càng xa, càng ngày càng lạnh nhạt. Mà từ khi Đường Mạn biết anh tặng căn nhà cho Cao Nhân Tuệ, cũng đã biết chuyện giữa anh và Từ Mạn, rồi xảy ra chuyện anh làm tổn thương cô, cô sẽ không sẵn sàng tha thứ cho anh, hiện giờ, trong lòng cô, anh hết như một người xa lạ.

Đường Mạn ngồi trong cửa hàng, lật xem một quyển tạp chí, có một giọng nữ trong treo gọi cô: “Chị Đường Mạn?” Cô quay lại, là Từ Mạn.

Đường Mạn mỉm cười, “Là em.”

Lạ thật, người tình bé nhỏ này của Trương Khải Hiền, cô nhìn cũng không cảm thấy khó chịu, cũng không cảm thấy tức giận trong lòng.

Từ Mạn thử thăm dò cô, “Chúng ta đi uống chút gì nhé?”

Đường Mạn không từ chối.

Hai Tiểu Mạn tìm một tiệm cà phê ngồi xuống, phục vụ bưng lên cho họ hai tách cà phê và đồ ngọt.

Hai người phụ nữ đều mang tâm sự, Từ Mạn nghĩ, thật ra người vợ này của Trương Khải Hiền, mặt nào cũng bình thường, hơn nữa nghe nói tính tình dịu dàng, động một tý là cãi vã với anh ấy, tại sao Trương Khải Hiền lại chỉ yêu mỗi người vợ tâm thường này chứ?

Đường Mạn thì lại nghĩ, cô Từ Mạn này, thật sự rất đẹp, còn đẹp hơn cả hoa bách hợp, nóng bỏng hơn cả hoa hồng.

Từ Mạn suy nghĩ xong, cuối cùng đi thẳng vào vấn đề: “Chị Tiểu Mạn, vẫn luôn muốn làm quen với chị.”

Đường Mạn thần nhiên nói, “Nếu chị không phải là vợ của Trương Khải Hiên, em chắc hẳn sẽ không muốn làm quen chị như vậy đâu?”

Từ Mạn gật đầu, “Đúng vậy.”

Đường Mạn uống cà phê, cô biết Từ Mạn tìm cô tuyệt đối không chỉ nói chuyện phiếm đơn giản như vậy, từ lần trước gặp nhau ở nhà hàng, trong ánh mắt mờ ám và khao khát của Từ Mạn, cô nhạy cảm liếc mắt một cái đã nhìn ra, trong lòng cô gái này có một loại tình cảm dành cho Trương Khải Hiên, cho nên hiện tại cô chỉ lẳng lặng chờ Từ Mạn tìm đề tài để nói chuyện với mình.

Quả nhiên, hay tay Từ Mạn cầm tách cà phê, nhìn cô thật lâu, cuối cùng cố lấy can đảm nói: “Chị, em có một chuyện muốn nói với chị.”

Đường Mạn ngênh đón ánh mắt cô ta, sắc mặt Từ Mạn ửng đỏ, trong mắt có chút mênh mông, cắn môi mấy cái, lộ ra một loạt dấu răng nhợt nhạt, xem ra cô ta đang căng thẳng và mâu thuẫn, nghĩ đến đây, Đường Mạn thần nhiên nói đùa một câu: “Em sẽ không định nói với chị, em rất thích Trương Khải Hiên chứ?”

Từ Mạn nhất thời giật mình.

Suy nghĩ một lát, Từ Mạn trả lời quả quyết, “Đúng vậy, chị đúng là người thông minh, lòng của ai cũng như gương sáng, chính xác là em rất thích anh Khải Hiên.”

Đường Mạn trả lời, “Em thích anh ấy, chị cũng không ngại, nếu hai người thật sự yêu thương nhau, chị sẵn sàng tác thành cho hai người.”

Bàn tay bức rút đan vào nhau, Từ Mạn do dự nói, “Chị Tiểu Mạn, chính xác là em thích anh Khải Hiên, từ nhỏ đã rất thích rồi, nhưng không có cơ hội bày tỏ với anh ấy. Đến khi gặp lại, em cho rằng tình cảm của em đối với anh ấy chỉ là bạn bè bình thường, lại không ngờ rằng, em yêu anh ấy, tình cảm mãnh liệt như vậy, khiến em không thể im lặng mãi được. Ngày đó gặp hai người ở nhà hàng, vốn em nghĩ vậy cũng chẳng có gì, nhưng khi hai người đi rồi, em liên đau khổ muốn khóc. Nhưng xin thứ cho em nói thẳng quan điểm của mình, Khải Hiên rất yêu chị, khi ăn cơm anh ấy lúc nào cũng chiều cố chị, còn chị, tâm tư căn bản không đặt trên người anh ấy. Nếu thật sự chị không yêu anh ấy, chị khiến anh ấy từ bỏ hy vọng đi được không? Tình yêu là thứ rất ích kỷ, tình cảm miễn cưỡng sống cùng nhau không phải là yêu, chị đã không có tình cảm với anh Khải Hiên, giữ lấy cuộc hôn nhân như vậy, chị không biết đó chính là lãng phí thời gian của nhau sao?”

Đường Mạn cười âm ỉ, “Từ Mạn, những điều em nói chị đều hiểu cả. Thật ra, hôn nhân là một vấn đề nan giải làm phức tạp cả một đời người, có rất ít người cả đời không kết hôn, nhưng khi kết hôn rồi thì không ai có thể chắc chắn hài lòng một trăm phần trăm. Hệt như cái mà em nhìn thấy ở nhà hàng, hai anh chị như bằng mặt không bằng lòng, nhưng rất nhiều cặp vợ chồng đều có căn bệnh chung như vậy, vợ nấu cơm ngon, có thể sẽ không nhẹ nhàng gọi chồng, mà chỉ lớn tiếng trách cứ, lão già kia, mau đến ăn cơm, nhưng em có thể nói, họ không yêu nhau sao? Không phải đâu, họ đã quen với cái cách như vậy, cho nên điều em thấy chưa hẳn là sự thật. Nếu chị và Trương Khải Hiên thật sự không thể sống chung với nhau nữa, tự anh chị sẽ lựa chọn ly hôn.”

Một câu nói rất dễ hiểu, cho dù vợ chồng chúng tôi là hữu duyên vô phận, đó cũng là chuyện của chúng tôi, tôi sẽ không để mặc cô đến chi phối tư tưởng của tôi.

Quả nhiên, Từ Mạn có chút không phục, cô ta nói, “Thật sự em chỉ là muốn nói với chị, nếu chị không yêu anh Khải Hiên, hy vọng chị có thể để cơ hội cho người yêu anh ấy đến yêu thương anh ấy.”

Đường Mạn gật đầu, “Chị sẽ làm vậy, nếu Trương Khải Hiên thật sự yêu em, chị nhất định sẽ tác thành cho cả hai.”

Cô lễ độ nói tạm biệt với Từ Mạn, để lại Từ Mạn ở một bên lúng túng.

Sau khi ra ngoài, Đường Mạn suy nghĩ, diện mạo cô gái này rất đẹp, hẳn là cũng rất yêu Trương Khải Hiên, đáng tiếc, cô ta không phải ứng cử viên thích hợp của Trương Khải Hiên.

Cô không khỏi thở dài, thật ra Trương Khải Hiên thích hợp với ai, do ai đến chăm sóc, đây là chuyện của anh ta, tại sao cô lại lo lắng thay anh ta chứ?

Cô rất nghi hoặc, sa vào mù mịt.

Từ Mạn ngơ ngác ngồi ở đó, suốt buổi chiều, cô đều miên man suy nghĩ, đây được gọi là gì? Mạo hiểm đi tìm vợ của người yêu, chẳng lẽ là muốn bảo chị ta rời khỏi anh sao? Chính xác, Trương Khải Hiên từng hứa hẹn gì với cô à? Cái gì cũng không có, một lần phóng túng kia đối với anh mà nói, chẳng qua chỉ là một vết nhơ không muốn nghĩ đến, anh luôn luôn là người đàn ông của Đường Mạn, cho dù hiện giờ Đường Mạn có bỏ anh, có thể anh cũng sẽ không chọn mình.

Cô có một cảm giác, người phụ nữ này tuy rằng tầm thường, nhưng rất thông minh, bản thân so với Đường Mạn thật sự là kém xa vô cùng.

Như vậy tình cảm của cô dành cho Trương Khải Hiên cuối cùng là cái dạng gì chứ? Suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cô cũng hiểu ra, thật sự cũng giống như trong Cuốn Theo Chiều Gió, như Scarlett O'Hara với Ashley, Khải Hiên của cô cao cao tại thượng, mặc toàn đồ sang trọng, mang theo nụ cười ôn hòa, bước nhanh về phía cô, cô say trong diện mạo điển trai của anh, mà thật ra, người đàn ông này không thích hợp với cô, người thật sự thích hợp với anh chính là một phụ nữ bình thường như Melanie.

Cuối cùng cô cũng hiểu, thần nhiên vậy.

Thượng Hải.

Lý Văn Khải thay đồ xong, tài xế đã chờ sẵn ở bên ngoài.

Hôm nay có buổi tiệc nhậm chức tổng giám đốc, toàn bộ nhân viên hành chính đều đến tham dự, bao gồm cả nhân viên quản lý trực thuộc các chi nhánh của công ty ở nơi khác cũng đến, đây là bước nhảy vọt trong cuộc đời sự nghiệp của anh, anh đợi ngày này đã đợi rất lâu rồi, cuối cùng vượt qua mọi chông gai, đánh bại những đối thủ khác, trong lòng anh ngập tràn kiêu hãnh.

Thạch Băng thay chiếc váy công chúa, quả thật xinh xắn hết như một công chúa đáng yêu, bà Lý cũng ung dung sang trọng, người một nhà trong lòng đều tràn đầy vui vẻ ngồi trên xe, xe chạy về hướng khách sạn tổ chức tiệc. Trong lòng anh có hơi tiếc nuối, mọi chuyện đã chuẩn bị, chỉ thiếu nữ chính, lúc trước đây, anh nhớ mãi lần Đường Mạn có thể cùng anh đi dự tiệc, cô mặc chiếc đầm sang trọng hiệu Chanel, trên cổ phối với dây chuyền trân châu Mikimoto, trông hết như Jacqueline Kennedy- vợ của tổng thống Kennedy, hai người nắm tay nhau, xứng đôi vừa lứa, là một cặp khiến người khác nhìn thấy đều ngưỡng mộ.

Nhưng hiện tại, tiếc nuối lớn nhất chính là cô không ở đây mà ở xa xôi ngàn dặm.

Đợi khi đến nơi, anh không cách nào nghĩ đến những điều này nữa. Mọi người tham dự trang phục lộng lẫy nghiêng đón tổng giám đốc tân nhiệm, ai cũng không ngớt khen ngợi anh, các cô gái đều dùng ánh mắt ao ước để nhìn vị tổng giám đốc mới độc thân, khí chất hơn người; còn nhân viên nam thì ra vẻ ngưỡng mộ, tổng giám đốc tân nhiệm giải quyết công việc mạnh mẽ vang dội, quyết đoán cương nghị, tất cả mọi người đều mang theo hy vọng tha thiết, chờ đợi anh có thể dẫn dắt công ty đến tương lai tốt đẹp.

Diễn thuyết nhậm chức không dài, chỉ có 15 phút, anh nói rất tùy ý, cũng rất dí dỏm.

“36 năm trước, lúc tôi sinh ra, ba tôi nghe nói tôi là con trai, câu đầu tiên ông nói chính là, à, tôi nên vì cuộc sống của tôi mua thêm 4 phần bảo hiểm, ngoại trừ 3 phần cho người nhà, còn phải mua thêm một phần bảo hiểm để phòng đặc biệt thiệt hại tai nạn thương tích, còn có, tôi phải vì ngân hàng siêng năng cống hiến cuộc sống của tôi, bởi vì nếu nói con cái là một phần đầu tư, thì không gian tăng tỷ giá của con trai vĩnh viễn không có không gian tăng tỷ giá của con gái nào lớn hơn.”

Tất cả mọi người cười ha ha.

“Cho nên, hôm nay tôi đứng ở đây, người đầu tiên tôi muốn cảm ơn chính là mẹ tôi. Cảm ơn mẹ mỗi khi con thành công hay thất bại đều xuất hiện ở bên con, trước sau như một. Hôm nay, tôi rất vui, mẹ tôi và con gái tôi đều đến đây cùng tôi, hôm nay mẹ tôi có nói với tôi, “Trên đầu con lại có tóc bạc rồi, nhưng mà, con vẫn rất đẹp trai”, còn con gái tôi thì nói “Ba ơi, tuy rằng ba hơi già, nhưng ba vẫn rất đáng yêu.”

Mọi người đều bật cười.

Bà Lý nước mắt lưng tròng, bà nghĩ đến đứa con trai vinh quang, Lý Văn Khải, thật sự không phụ lòng mong mỏi của bà.

Lý Văn Khải tiếp tục nói, anh kể chuyện bản thân trải qua ở công ty, cảm ơn tất cả lãnh đạo của công ty đã dìu dắt và chiếu cố anh, cảm ơn sự ủng hộ của đồng nghiệp trong công ty, anh nói không kiêu ngạo không siểm nịnh, bình dị gần gũi, mọi người nghe đều lộ vẻ xúc động, vị tổng giám đốc mới này không phải là một người khoe khoang khoác lát, anh dễ gần, chỉ nói ngắn gọn mấy câu đã làm rung động rất nhiều người.

Lý Văn Khải nhìn xuống dưới khán đài, anh đảo mắt xung quanh, nhìn thấy Tô Thuần Quyên, hôm nay cô mặc một chiếc đầm trễ ngực màu xanh nhạt, trên cổ phôi sợi dây chuyền bạch kim chữ T. của Fiona mà anh từng tặng, lấp lánh chiếu sáng dưới ánh đèn của tiệc tối, thấy anh, cô mỉm cười, trong lòng anh lướt qua một cảm giác khác thường, cô cũng đến.

Suy nghĩ một lát, anh nói, “Tôi còn muốn cảm ơn một người, khi tôi vừa mới tốt nghiệp ở Mỹ, ở tổng bộ thông báo tuyển dụng, ứng cử viên tài giỏi nhiều như mây, nhưng cô ấy vẫn kiên quyết ủng hộ tôi, làm công tác chuẩn bị đúng một tuần vì tôi, cuối cùng để tôi thuận lợi gia nhập CVS. Tôi chân thành cảm ơn cô ấy.”

Tô Thuần Quyên cúi đầu, lặng lẽ rơi lệ, những ngày sống chung với Lý Văn Khải ở Mỹ, là kỷ ức suốt đời khó quên của cô.

Tình yêu đi rồi, tình cảm vẫn còn, người đàn ông này vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng cô, anh ở trong tim cô, lái không đi, khắc ghi trọn đời.

Lý Văn Khải lại dùng tiếng Anh nói cảm ơn ngắn gọn trong 5 phút, diễn thuyết chấm dứt, tiệc rượu bắt đầu.

Anh nói chuyện với từng người, lễ phép cảm ơn mọi người, sau đó nhích chút thời gian để tìm Tô Thuần Quyên.

“Thuần Quyên?”

Tô Thuần Quyên xoay người.

82. Q.2 - Chương 30

Tô Thuần Quyên kéo rèm cửa ra, sương mù sáng sớm chưa tan hết, mặt trời chỉ lộ quãng sáng đỏ, nhưng sự nhộn nhịp của thành phố đã khê bắt đầu. Cô mở hé cửa sổ, không khí trong lành bên ngoài phả vào mặt, cô cảm nhận được một chút ý lạnh của trời thu.

Cô đi đến bên giường, vỗ vỗ Lý Văn Khải: “Văn Khải, thức dậy đi.”

Lý Văn Khải tỉnh lại, anh trở mình một cái, xoa xoa đầu, hôm qua có uống chút rượu, tuy rằng không nhiều nhưng vẫn hơi đau đầu.

Tô Thuần Quyên đã tắm rửa xong, trên mặt chỉ trang điểm nhạt, nhìn thấy Lý Văn Khải còn đang ngáy ngủ vươn vai duỗi tay ra khỏi chăn, cô nhin không được cúi đầu, khẽ hôn lên má anh. Tối qua hai người triền miên như vậy, cô mở cở trong bụng, cô nghĩ anh nhất định vẫn còn cần cô.

Lý Văn Khải lại khẽ ngăn cô, anh nhẹ giọng nói, “Anh đi rửa mặt, hôm nay phải đến công ty sớm một chút.”

Tô Thuần Quyên có hơi thất vọng, nhưng trên mặt vẫn đang giấu đi vẻ đê mê, “Ừ, anh rửa mặt đi, em làm bữa sáng cho anh.”

Lý Văn Khải thoáng úp mở, “Không cần thiết phải phiền như vậy, anh ăn chút gì bên ngoài là được.”

“Phiền gì đâu, có sữa tươi, có trứng gà, em làm một cái pizza là được mà.”

“Không cần đâu.” Anh rời giường, có hơi xấu hổ, bản thân trong chăn là trần như nhộng, chợt nhìn thấy Tô Thuần Quyên, chân tay luống cuống, “Cái đó, hiện tại anh không uống sữa tươi, anh đổi qua uống sữa đậu nành rồi, thật sự không cần phiền em như vậy.”

Trong lòng Tô Thuần Quyên có chút khó chịu, đổi khẩu vị? Chẳng lẽ là do đổi phụ nữ? Trong lòng cô không khỏi hiện lên một hình ảnh, lúc sáng sớm, người phụ nữ kia thân mật nhảy lên giường, ôm cổ Lý Văn Khải, ông ọ vừa hôn môi anh vừa nói, “Văn Khải, thức dậy uống sữa đậu nành, nhé?”

Trong lòng cô bùng lên lửa đỏ kị, nhưng cô vẫn đang cố kiềm chế, cô được hưởng nền giáo dục cao, lại sống ở nước ngoài nhiều năm như vậy, sớm học được vẻ tỉnh bơ giấu giếm vui buồn.

Lý Văn Khải đã nhanh chóng bắt lấy quần áo của mình trên tủ đầu giường, cùng lúc sử dụng cả tay lẫn chân, chưa đến 2 phút liền mặc xong quần áo.

Anh nói: “Anh đi rửa mặt.”

Chạy nhanh vào nhà vệ sinh, Tô Thuần Quyên lại theo tiến vào, cô nói: “Trên giá có dao cạo râu, còn có sữa rửa mặt, đều là nhãn hiệu anh thích dùng.”

Anh nhìn xuống dao cạo râu, vẫn còn mới, chưa mở ra, không khỏi nhìn cô, Tô Thuần Quyên giải thích, “Thật ra, là chuẩn bị sẵn cho anh.”

Cô đóng cửa nhà vệ sinh lại.

Lý Văn Khải ở bên trong rửa mặt, nhớ lại chuyện tối qua. Tối qua thật hưng phấn, mọi người kéo nhau đến nói chuyện, chúc mừng, anh cũng có chút lâng lâng, nói chuyện với mấy quản lý một hồi, mọi người lần lượt nâng ly, từ lượng của anh cho dù tốt cũng có hơi say, bà Lý và Thạch Băng không đợi được nên về trước, anh nói chuyện phiếm cùng nhân viên tổng bộ, cho đến cuối cùng, mọi người ra về, anh cũng đã ngà ngà say.

Giữa lúc đó, anh chỉ đơn giản chào hỏi mấy câu với Tô Thuần Quyên, khen ngợi cô: “Em thật sự rất đẹp, giống như năm đó anh quen em vậy, không, hiện tại em còn hấp dẫn hơn so với trước kia.”

Tô Thuần Quyên cũng nói: “Anh cũng vậy, hiện giờ anh còn có sức hút hơn trước kia, trước kia anh vẫn còn hơi gầy, hiện giờ cơ thể càng rắn chắc hơn, vả lại, anh còn là một vị tổng giám đốc khu vực trẻ tuổi nhất trên toàn cầu của CVS.”

Anh chệnh choáng say, “Em lại nịnh anh rồi, Lý Văn Khải sung sức của năm đó bây giờ đã già đi, em xem, thậm chí trên đầu anh còn có tóc bạc, sắc mặt cũng sạm đi, điều quan trọng nhất chính là cảm xúc mãnh liệt của anh không còn nữa, thậm chí có đôi khi còn dễ dàng thỏa hiệp.”

Cô tuyệt đối không tin. Ở trong mắt cô, anh luôn là một người rất nam tính.

Nhân viên của tổng bộ ở Mỹ về hết, anh ra khỏi thang máy, tài xế đợi sẵn ở bên ngoài, lúc này, Tô Thuần Quyên gọi anh: “Văn Khải.”

Anh quay đầu lại, Tô Thuần Quyên bước đến, không đợi anh định thần, cô ôm lấy thắt lưng anh từ phía sau.

Lý Văn Khải hơi do dự.

Đầu của Tô Thuần Quyên dán chặt ở sau lưng anh, cô khó chịu không thể đè nén nổi, “Văn Khải, đêm nay để em ôm anh được không?”

Tay anh buông xuống, cầm lấy tay cô đang ôm thắt lưng mình.

Khoảnh khắc này, anh đã quên mất ai kia, quá khứ ulla về, trước mắt chỉ hiện ra hình ảnh khi hai người tương thân tương ái ở Mỹ, trong phòng trọ chật hẹp, anh viết báo cáo, làm kết hoạch, cô pha cà phê, bóp vai cho anh.

Cứ như vậy, tay anh bị cô nắm lấy, cùng nhau về nhà cô.

Lý Văn Khải đã rửa mặt xong, anh từ trong nhà vệ sinh bước ra, Tô Thuần Quyên lại có chút mất hồn, anh vẫn tràn trề sinh lực như thế, hơn nữa, khí chất của anh càng đậm hơn trước.

Cô chạy nhanh đến sửa lại cà-vạt cho anh, Lý Văn Khải tỏ ý không cần, anh nói: “Anh đi đây, có chuyện gì sẽ liên lạc lại.”

Sau đó, anh lấy cặp táp của mình, thay giày xong thì ra cửa.

Anh đi rồi, Tô Thuần Quyên lập tức ngồi phịch xuống sô pha.

Toàn bộ chuyện tối qua anh xem như một lần gọi gái sao, mặc đồ xong liền kết thúc sao? Mấy ngày nay cô ngủ không yên giấc vì biết tin anh có bạn gái, lấy hết can đảm tìm cơ hội trở về gặp anh, không ngờ anh đối với cô vẫn khách sáo như vậy.

Có lẽ, trong lòng cô lại nhen nhóm một tia hy vọng, có lẽ, một thời gian nữa, có lẽ anh sẽ hồi tâm chuyển ý, bạn gái của Lý Văn Khải cũng không phải là danh môn khuê cát gì, nếu thật sự so chiều, cô chưa hẳn sẽ bại dưới tay người phụ nữ đó.

Lý Văn Khải đến văn phòng, thư ký gõ cửa đưa vào một bưu phẩm, anh nhìn thấy nơi gửi là Thanh Đảo, lập tức mở ra xem.

Bên trong là một cây đàn cello được rèn bằng sắt hàng thủ công mỹ nghệ dài khoảng 20cm, anh khỏi đoán cũng biết là Đường Mạn gửi đến, cho dù đẹp hay không, anh cũng thích, lập tức bày nó lên trên bàn, cô không quên hôm qua là lễ nhậm chức của anh.

Anh tỉ mỉ ngắm cây cello mỹ nghệ này, bỗng nhiên anh phát hiện, hàng mỹ nghệ này là mô hình cây đàn, nhưng mà trên mặt không có dây đàn, thoáng chốc, anh hiểu được ý tứ của Đường Mạn, không dây, không nhớ, ý của Đường Mạn rất rõ ràng, muốn anh buông tay, đừng suy nghĩ nhớ nhung đến cô nữa.

Trong lòng anh nhất lời dâng lên một cỗ lửa giận, có ý gì đây? Cô gái này ngốc nghếch không ai bằng. Bảo anh cắt đứt nhưng nhớ sao? Không, tuyệt đối không thể.

Nếu cứ buông tay như vậy, đây thật sự là quá đối khiếp nhược, thậm chí còn khiến anh cảm thấy nhục nhã hơn việc khi trên thương trường gặp phải sự chế nhạo không biết xấu hổ của đối thủ ghê tởm nhất, người phụ nữ mình thích, lại dễ dàng trả cô lại bên cạnh người chồng trước, không, trong tự điển làm người của anh, không hề có hai từ “buông tay” và “thu tay lại”.

Anh nắm tay lại đấm lên bàn, vài ngày nữa anh phải đi thị sát ở những vùng khác, anh quyết định trạm đầu tiên phải đi chính là Thanh Đảo.

Đường Mạn đang ở trong cửa hàng chọn áo ngực, người bán hàng niềm nở giới thiệu cho cô, cô lại thấy ngượng, suy nghĩ một lát, cô tùy tiện cầm vài món rồi nói với người bán hàng, “Tôi vào phòng thử trước, nếu vừa, tôi lấy hết.”

Người bán hàng quả là vui vô cùng, liên tục gật đầu, cô thấy trang phục của cô gái trẻ này sang trọng, ra tay nhất định hào phóng, đương nhiên nhiệt tình như một khối than hồng.

Đường Mạn ngồi trong phòng thử, vừa cởi áo, trong lòng lại suy nghĩ, mấy hôm trước là tiệc rượu nhậm chức của Lý Văn Khải, không biết ngày đó anh biểu hiện thế nào.

Thật sự rất nhớ anh.

Mỗi người đều có điểm cực hạn, thế nhưng khi đang mâu thuẫn ở ngã tư đường, nếu bạn không có một điểm chống đỡ mạnh mẽ và có lực, sẽ rất dễ dàng bị tư tưởng của người khác ảnh hưởng.

Không nghĩ lung tung nữa, cô cởi áo, lấy ra một chiếc áo ngực ren màu hồng nhạt, đặt ở trước ngực để so sánh.

Có người gõ cửa, cô nhú mào, “Bên trong có người.”

Người bên ngoài vẫn kiên nhẫn gõ cửa, cô mất hứng, cao giọng nói: “Đã nói bên trong có người, đừng gõ nữa.”

Lúc này, người bên ngoài thấp giọng nói: “Tôi là Mắt Tròn Xoe, hàng xóm của Hoa Bối, có thể vào trong không?”

Trong lòng cô cả kinh, lập tức mừng rỡ, tim đập loạn xạ, Lý Văn Khải, là anh, sao anh lại đến chỗ này?

Đường như không tin tưởng lắm, đến nỗi chưa kịp mặc lại áo, cô nhanh chóng vớ lấy chiếc áo che trước ngực liền lập tức mở hé cửa ra, người bên ngoài lập tức lách người vào.

Trái tim Đường Mạn đập thành thịch, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cô không thể tin, người đàn ông này luôn thần kỳ bất ngờ như thế, từ trên trời giáng xuống.

Anh, thật sự đang đứng trước mặt cô, trong mắt toàn là sự lúng túng và không tin của cô.

Đường Mạn chỉ cảm thấy dưới chân mình mềm nhũn, liền nhào vào lồng ngực của anh một cách không tự chủ.

Lý Văn Khải ôm chầm lấy cô, anh siết chặt cô vào lòng, vừa thở dài vừa tức giận nói, “Người phụ nữ nhẩn tâm này.”

Đường Mạn ôm chặt anh, buồn muốn khóc. Phòng thử đồ là dạng kín, cách âm cũng hiệu quả, người bên ngoài không nghe được tiếng khóc của cô, thế giới này chỉ có cô và anh, cho nên cô cứ bỏ mặc nước mắt mình rơi.

Thôi xong, công tác tư tưởng của tất cả người khác đều uống phí hết, Đường Mạn quần tay trên cổ anh, chiếc áo rơi xuống đất, cô rất muốn anh, bây giờ phát hiện, tình cảm dành cho anh lại mãnh liệt như vậy, chỉ cần anh vừa xuất hiện, cô có ngay chỗ dựa an toàn.

Lý Văn Khải ngồi trên ghế trong phòng thử đồ, ôm cô vào lòng, anh cười khổ, “Có đôi lúc anh cảm thấy mình không giống 36 tuổi, ngược lại điên cuồng như hồi 16 tuổi, anh lấy việc công làm việc tư, chạy đến Thanh Đảo thị sát, thật ra là muốn gặp em, sao em lại ác như vậy?”

Đường Mạn cũng cảm thấy khó quá.

Mặt Lý Văn Khải dán lên mặt cô, anh nói: “Hôm nay nếu em nói thẳng với anh là em không yêu anh, anh sẽ lập tức rời đi, không quay đầu lại.”

Đường Mạn buông anh ra, cô khóc: “Em phải làm sao đây? Em đúng là không biết xấu hổ.”

Anh dùng tay vén tóc ở thái dương của cô, “Đừng sợ, theo anh đi đi, những chuyện khác giao cho anh xử lý.”

Đường Mạn trước là ngỡ ngàng, sau lại sợ hãi, cô có chút do dự.

Anh an ủi cô: “Anh nói rồi, đừng sợ gì hết, anh sẽ xử lý mà.”

“Sao anh biết em ở trong này?”

Anh nói: “Không có cách nào, anh giống như điệp viên 007, tìm người bí mật theo dõi em, biết em ra ngoài một mình, anh đứng ngồi không yên, cho nên khi thấy em vào đây, anh liền rút hết liêm sỉ bước vào.”

Đường Mạn cúi đầu vừa thấy, lúc này mới phát hiện bản thân căn bản không mặc áo, đây là lần đầu tiên cô không mặc gì ở trước mặt anh, cô nhất thời vừa thẹn vừa lúng túng, vội vàng tìm áo mặc vào người mình.

Anh ôm cô hết như con gấu Koala ôm mẹ, “Em thay đồ xong, anh sẽ dẫn em đi.”

Đường Mạn kinh hãi, “Bây giờ?”

“Đúng vậy, bây giờ, ngay lập tức.”

Đường Mạn lưỡng lự một lúc, nếu cô đi như vậy, có thể nào giống như lần trước hay không, Thạch Băng xảy ra chuyện.

Nhưng mà, nếu không đi theo anh, cô lại thấy mình thật sự rất nhớ anh.

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng thử đồ bị người khác đâm vào thật mạnh, “Đường Mạn?” Giọng nói của Trương Khải Hiên.

Đường Mạn và Lý Văn Khải nhất thời kinh ngạc, Trương Khải Hiên? Anh theo đến nơi này sao?

83. Q.2 - Chương 31

Lý Văn Khải nhất thời mắng: “Trương Khải Hiên, tên khốn này, hắn lại có thể phái người theo dõi em.”

Đường Mạn cũng luôn miệng than trời, không biết Trương Khải Hiên có đến một mình không, Lý Văn Khải lại đơn độc, nếu hai người đàn ông này chạm mặt, ắt phải thủy hỏa bất dung.

Lý Văn Khải xoa dịu cô: “Em đừng sợ, có anh ở đây, em mặc quần áo trước đi.”

Đường Mạn sốt ruột, “Không thể thế này, bây giờ em vẫn còn là vợ của anh ấy.” Cô nhìn xung quanh, cảm ơn trời đất, xung quanh phòng thử đồ đều có cửa, Trương Khải Hiên gõ vào cửa bên trái, lại bỏ sót cửa bên phải.

Cô đẩy Lý Văn Khải đi, “Anh đi trước đi, em về nhà với anh ấy.”

Anh giận, “Em định dây dưa với hắn đến khi nào? Anh rất hoài nghi, em không thật sự yêu anh. Nếu em thật sự yêu anh, tại sao vẫn còn do dự không quyết như vậy?”

Trương Khải Hiên vẫn đang phá cửa, cơn thịnh nộ của anh tăng vọt, hận không thể bắt Lý Văn Khải liền lập tức.

Đường Mạn vội vàng đẩy Lý Văn Khải, cho dù anh muốn hay không, anh cũng phải đi.

Trương Khải Hiên nghiêng răng đứng bên ngoài gõ cửa, anh vốn khuyên can bản thân, đừng nóng giận, đợi Lý Văn Khải đi ra, nhưng anh đợi không được.

Anh tràn đầy lửa giận, nghĩ đến Lý Văn Khải và Đường Mạn ở bên trong thậm chí có thể làm ra chuyện đó, anh lại hận không thể tóm lấy họ ngay tức khắc, nghiền xương họ thành tro.

Không đợi Đường Mạn mặc xong quần áo, chỉ nghe “rầm” một tiếng, cánh cửa bị Trương Khải Hiên đá văng ra. Cô sợ hết hồn, vội rời nhanh chóng mặc quần áo vào.

Trương Khải Hiên vừa thấy cô ăn mặc không nghiêm chỉnh, nhất thời phẫn hận đan xen, nhưng bên trong chỉ có Đường Mạn, Lý Văn Khải đâu?

Anh cười lạnh, “Dám làm không dám nhận? Dám đuổi theo đến đây tại sao không dám trực tiếp đối mặt?”

Đường Mạn không giải thích, cũng không trả lời, tiếng động bên này đã khiến cho những người khác trong cửa hàng vây lại xem, cô không muốn làm trò hề cho người đứng xem, cho nên xách túi bước ra.

Trương Khải Hiên nắm lấy tay cô, anh vô cùng đau đớn hỏi cô, “Tại sao em lại đối xử với anh như vậy?”

Đường Mạn chỉ im lặng.

Lòng dạ Trương Khải Hiên thật sự đau đớn không cách nào tả nổi, buông tay ra, anh bỗng đá một cước thật mạnh vào một loạt đồ lót trên kệ, kệ đồ lót rầm rầm ngã xuống, mấy người bán hàng bị dọa đến thất kinh.

Khuôn mặt Trương Khải Hiên danh lại, cắn chặt răng, anh không nói lời nào, bước đến tóm lấy cánh tay của Đường Mạn, kéo cô đi ra ngoài.

Sau khi về nhà, Đường Mạn lập tức lên lầu, Trương Khải Hiên theo sát cô, sau khi đi vào anh liền đập lên cửa một phát, đứng trong phòng, anh xoay người, cô khoanh tay.

Hai người hệt như hai đối thủ đang vận sức chờ phát động.

Anh trầm giọng chất vấn, “Em nói mau, em với hắn làm cái gì trong đó?”

Đường Mạn ngẩng đầu, cô hỏi anh, “Em cũng muốn hỏi anh, khi anh và Cao Nhân Tuệ ở Vạn Cảnh, em đuổi đến, hai người đang làm gì ở bên trong?”

Anh thoáng giật mình.

Đường Mạn nghênh đón ánh mắt anh, cô lại hỏi: “Còn có, chúng ta ở bên ngoài dùng cơm gặp Từ Mạn, tại chỗ đó, hai người đã làm gì?”

Anh nhất thời ghen hòng.

Đúng, là anh ngoại tình trước, lại yêu cầu người khác giữ thân như ngọc với mình, anh có tư cách gì chứ?

Đường Mạn bình tĩnh nói, “Người khác đều nói em đừng đưa bất định, không biết chọn anh hay anh ấy, thật ra em đã sớm lựa chọn rồi, em chọn sống chung với anh ấy, nhưng anh không hiểu, anh nhất định giam giữ em, ngày đó nếu không phải em lo cho Thạch Băng, em sẽ không theo anh về đâu.”

Anh đau khổ không chịu nổi, nhìn Đường Mạn, anh hỏi, “Anh đã biết lỗi rồi, em muốn gì anh cũng sẵn lòng đáp ứng cho em, tại sao em lại muốn tra tấn anh như vậy?”

Đường Mạn cũng cảm thấy khó quá, “Em chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, cuộc sống ở nhà họ Trương không thích hợp với em, chúng ta ly hôn đi.”

Trương Khải Hiên nghiêng răng, “Ly hôn, để em sống với hân? Được lắm, em đừng trách anh ác, nếu em thật sự ly hôn với anh, anh nhất định sẽ không tha cho hân.”

Đường Mạn trừng mắt: “Anh uy hiếp em sao? Trương Khải Hiên, anh thật sự khiến em quá thất vọng.”

Cô cảm thấy hiện giờ Trương Khải Hiên nhất quyết bất chấp lý lẽ, cô càng lúc càng thất vọng, tính ngang bướng dâng lên, cô thầm muốn thoát khỏi anh, lập tức rời đi.

Hai người ở trong phòng lồi lồi kéo kéo, một người muốn đi, một người không cho, dưới sự tranh chấp, Đường Mạn phát hỏa, “Trương Khải Hiên, tôi lặp lại lần nữa, tôi muốn ly hôn, nếu anh không đồng ý, tôi sẽ đơn phương xin ly hôn.”

Cô giãy khỏi tay Trương Khải Hiên đang nắm lấy mình, nhưng anh nắm quá chặt, Đường Mạn càng giãy giụa, anh càng nắm chặt hơn, dưới sự tranh chấp, anh cũng phát hỏa, đẩy cô thật mạnh về phía sau, Đường Mạn không đoán được, cô bị anh lỡ tay đẩy mạnh, chân đứng không vững, ngã nhào xuống, đầu đập mạnh vào cạnh bàn.

Cú đụng này khiến cô bị thương nặng, trước mắt biến thành màu đen, một giây sau khi định thần lại, cô lấy tay sờ trán, có máu đang chảy xuống.

Trương Khải Hiên hoảng sợ, anh lại có thể đẩy cô ngã? Thấy trán cô tứa máu, anh đau lòng chạy đến lấy hộp khăn giấy trên bàn muốn lau cho cô.

Đường Mạn nhìn xuống tay dính đầy máu, cảm giác thoải mái lan tràn, “Ly hôn đi, Khải Hiên, đừng giận dỗi nữa.”

Đường Mạn thật sự hạ quyết tâm, cô dứt khoát thu dọn hành lý của mình muốn đi, Trương Khải Hiên cản rằng một cái, “Anh sẽ không để em đi.”

Đường Mạn rót nước mắt, “Khải Hiên, hay là anh lại muốn giam giữ em? Tội tình gì chứ?”

Anh nhắm tâm đập cửa đi khỏi, đóng chặt cửa chính, đổi mặt mã, Đường Mạn lại thành cá chậu chim lồng.

Cô hoàn toàn tuyệt vọng. Trương Khải Hiên mềm cứng đều không ăn, ngoại trừ cô đồng ý ở lại, nếu không anh thà rằng nhốt cô lại, ngày ngày đối diện với một Đường Mạn không có sức sống, cũng không muốn không thể nhìn thấy cô, chấp nhận nỗi khổ tương tư.

Đường Mạn quyết tâm, dứt khoát tuyệt thực, không thèm quan tâm đến anh. Bất luận là ai đến khuyên can, cô cũng cố chấp không chịu ăn cơm, nằm trên giường, tụt huyết áp lại tái phát, mồ hôi chảy ròng ròng, sức lực để mở mắt cũng không có.

Trương Khải Hiên nhìn cô mà đau lòng, tại sao khi anh quyết định yêu thương cô, cô lại nhất quyết nhặn tâm muốn rời khỏi anh?

Chu Duyệt khổ tâm khuyên can Đường Mạn, Đường Mạn nhắm mắt làm ngơ, chỉ khóc.

Chu Duyệt đành ôm hy vọng khuyên Trương Khải Hiên buông tay, Trương Khải Hiên chỉ gằm thét, không có khả năng.

Chu Duyệt lại không để ý đến họ nữa, ôm con đến Lệ Cảnh sống.

Bà Trương và Trương Thụy Hằng cũng không biết làm sao, người đau lòng nhất chính là bà Trương, tạo ra cục diện ngày hôm nay, bà khó thoát trách nhiệm. Bà còn thành khẩn nhận lỗi với Đường Mạn, hy vọng cô hồi tâm chuyển ý, bất luận bà diễn vô cùng nhuần nhuyễn thế nào, Đường Mạn chỉ thản nhiên nói, “Thật ra bà đâu có lỗi, người mẹ nào cũng yêu thương con mình, người sai là tôi, khi bước vào nhà họ Trương, tôi nên thay đổi tính nết của mình, học cách tiếp nhận sự thật, nhưng tôi không làm được, vì vậy tôi không cam chịu ở lại.”

Bà Trương bật khóc, “Hiện giờ mẹ chỉ còn mỗi đứa con là Khải Hiên, nếu con đi rồi, nó chắc chắn sẽ sụp đổ, mẹ không thể mất đi đứa con này.”

Đường Mạn cũng khóc, “Tôi cũng mất đứa con của mình vậy.”

Không phải cô không muốn tha thứ cho bà Trương, chẳng qua chỉ là cô quá mệt mỏi.

Trương Khải Hiên gọi bác sĩ đến nhà, Đường Mạn nôn mửa không ngừng trong nhà vệ sinh, trong lòng anh nhen nhóm một tia hy vọng, nói với bác sĩ, “Bác sĩ kiểm tra cho cô ấy thử xem có phải cô ấy có thai hay không.”

Đáng tiếc là, sau khi bác sĩ chăm chú kiểm tra sức khỏe cho Đường Mạn, nói với anh, “Anh Trương, vợ anh chỉ mắc chứng bệnh chán ăn, cô ấy không có thai.”

Trương Khải Hiên bán tín bán nghi, anh không tin nói, “Bác sĩ nói vậy, triệu chứng của cô ấy rõ ràng là có thai mà, không phải bác sĩ đã bị tên khốn Lý Văn Khải mua chuộc rồi chứ?”

Anh chui vào ngõ cụt, nói với bà Trương, “Nhất định là Đường Mạn có thai.”

Bà Trương hoảng hốt, bà kéo con trai lại, hoài nghi hỏi, “Con xác định nó có thai? Cho dù nó có thai, con có thể khẳng định đứa bé đó là của con sao?”

Đường Mạn nằm ở trên giường, đang mơ mơ màng màng, nhưng lúc đó, những lời của bà Trương, cô đều nghe rất rõ ràng.

Cô cười khổ.

Trương Khải Hiên cố chấp nói, “Cho dù cô ấy không có thai, chúng con cũng còn rất nhiều cơ hội, con cái có thể sinh nữa mà, có con rồi cô ấy sẽ suy nghĩ lại thôi.”

Anh tha thiết khuyên nhủ Đường Mạn ăn chút gì, Đường Mạn bị mắc chứng chán ăn, cho dù muốn ăn, tiếc là phản ứng cơ thể khiến cô nhìn thấy cơm đã muốn cắn lưỡi tự sát.

Vài ngày sau, cuối cùng cô không chống đỡ nổi, bị ép đưa vào bệnh viện.

Trương Khải Hiên hệt như chim cánh cụt canh trứng, một tắc cũng không rời khỏi cô, Đường Mạn biết bản thân trốn không thoát, cô chán nản.

Thuốc của bác sĩ kê đã phát huy tác dụng, mỗi ngày ngoại trừ ngủ, việc còn lại của cô chính là ăn, sức khỏe dần dần tốt lên, nhưng trạng thái tinh thần lại ngày càng xấu đi.

Bác sĩ không thể không truyền chất dinh dưỡng cho Đường Mạn, Trương Khải Hiên ở bệnh viện với cô, hai tay anh vô đầu, nhứt đầu đến muốn nứt ra, không còn biện pháp.

Chu Duyệt đẩy cửa ra, cô đến thăm Đường Mạn, đem đến chút điểm tâm cho Đường Mạn.

Đường Mạn vẫn không muốn ăn cơm, cũng không muốn nói chuyện, Chu Duyệt suy nghĩ một lát, cô nói với Trương Khải Hiên, “Chị với Đường Mạn nói chuyện riêng một lát, khuyên em ấy ăn chút gì đó.”

Trương Khải Hiên do dự không muốn ra ngoài.

Đường Mạn cau mày, “Em muốn ăn kem của StarTech, đúng lúc gần đây có bán.”

Trương Khải Hiên bất đắc dĩ, “Vây em ngồi với chị dâu một lát, anh đi mua.”

Sau khi xuống lầu, anh phân phó thuộc hạ đi mua, bản thân thì ngồi ở bồn hoa rầu rĩ không vui.

Một lát sau, anh lo lắng đứng dậy quay lại phòng bệnh, đi đến cửa thang máy, phát hiện nhân viên bảo trì đang ở bên trong, thang máy bị trục trặc. Anh không có cách nào bèn đi thang bộ, cũng may cách tầng trệt không cao, chỉ 4 lầu thôi, ai ngờ khi anh đi lên lầu 4, lại phát hiện cửa ra ở lầu 4 bị khóa trái.

Trương Khải Hiên biết mình bị lừa, anh lập tức quay đầu chạy xuống, chạy đến lầu 1 thì rẽ đến cửa thang máy, thang máy lại thông suốt, một mạch quay lại phòng bệnh, chỉ nhìn thấy Chu Duyệt ngồi ở đó, ngổn ngang tâm sự, trong phòng căn bản không nhìn thấy Đường Mạn.

Anh lập tức hiểu ra, tức giận sôi máu, lập tức gọi người chuẩn bị đuổi theo.

Chu Duyệt đuổi theo sau, cô trách anh, “Chú còn định u mê không tỉnh đến khi nào?”

Trương Khải Hiên cũng phát hỏa, anh chạy ra ngoài, nhìn xung quanh dưới lầu, nhìn xem bóng dáng Đường Mạn ở đâu.

Trong nháy mắt, anh mất đi tất cả chỗ dựa, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đứng chênh vênh hết lớn: “ĐƯỜNG MẠN.”

84. Q.2 - Chương 32

Lý Văn Khải đến đón Đường Mạn đi như ý nguyện.

10 tiếng sau, xe của họ đã về đến Thượng Hải.

Trương Khải Hiên quyết định lại đi Thượng Hải đón Đường Mạn, lúc này Trương Thụy Hằng đứng ra khuyên giải con trai, “Khải Hiên, buông tay đi, Đường Mạn không yêu con là sự thật.”

Anh lớn tiếng gào thét, “Vì sao phải như vậy?”

Anh không thể chấp nhận, trước mắt tối đen.

Rất nhanh, anh cũng nhận được giấy gọi từ tòa án, Đường Mạn chính thức đơn phương xin ly hôn. Luật sư vẫn là vị Cao Vinh Huy đó, hẳn đúng là tận chức tận trách, lễ phép đến tìm Trương Khải Hiên, hơn nữa lần này hẳn lại thêm cho Trương Khải Hiên hai tội danh, giam cầm vợ phi pháp, còn có bạo lực gia đình. Anh làm Đường Mạn bị thương, bạo lực nơi công cộng, phá hoại tài sản người khác, tính cách của anh quái gở, tính tình hung ác, hành vi đó hoàn toàn không xứng đáng cho anh thêm cơ hội, thậm chí, hẳn còn xin quan tòa đồng ý, bởi vì mấy lần anh hạn chế tự do của Đường Mạn, nên anh không được tiếp cận Đường Mạn nữa.

Trương Khải Hiên nhìn thấy thư luật sư của hắn, giận đến nổi cả người phát run.

Hiện giờ, Đường Mạn thật sự bỏ anh đi rồi, vì thế tất cả cố gắng mà anh bỏ ra, trong nháy mắt đã tan thành mây khói, anh gần như nản lòng thoái chí.

Anh vô cùng xót xa, lại không thể tin gọi điện thoại vô số lần cho Đường Mạn, nhưng trước sau không thể nổi máy, anh luôn kiêu ngạo tự phụ, tuyệt đối không chấp nhận một người phụ nữ như vậy lại kiên quyết muốn rời bỏ anh, hơn nữa, cô từng yêu anh, chẳng lẽ tình yêu cũng giống như trái dưa lưới, giữ gìn không tốt sẽ dễ dàng biến chất?

Thậm chí, anh còn có một ý niệm điên cuồng trong đầu, đi Thượng Hải cướp cô về, ngay cả đối với Lý Văn Khải, anh có vô số ý niệm muốn trả thù, muốn giết hắn.

Nhưng khi tỉnh táo lại, anh phản tỉnh bản thân, tim lạnh như băng.

Lý Văn Khải đã từng nói: “Yêu chân thành tha thiết cũng sẽ tan biến thôi, anh hiểu Đường Mạn sao?”

Cuối cùng, anh cũng hiểu được tình cảm của chính mình dành cho Đường Mạn, chính xác, anh yêu cô, nhưng mà, tình yêu này đã chậm một bước, Đường Mạn thay lòng là sự thật, bởi vì cô chỉ là một phụ nữ, dưới tình thế cùng đường bí lối, Lý Văn Khải xuất hiện đúng lúc, tình cảm của hắn dồi dào lại biết chăm sóc người khác, cho dù là trả ơn, vốn dĩ người phụ nữ này đã có ba phần tình cảm với hắn, cũng sẽ chuyển biến thành mười phần tình yêu thôi.

Anh lại rơi vào trạng thái như mấy tháng trước khi Đường Mạn mới bỏ đi, chỉ là trước đây, anh còn sót lại một chút hy vọng, còn hiện giờ, một chút cũng không.

Mang theo một chút hy vọng, anh gọi điện thoại cho Đường Mạn lần nữa, rốt cuộc cô cũng bắt máy.

Cô vô cùng khách sáo: “Khải Hiên, em và anh đã là nước đổ đổ khó hốt, hy vọng tất cả anh đều tốt. Hơn nữa, hy vọng anh đừng đến can thiệp vào cuộc sống của em.”

Cô cúp máy, Trương Khải Hiên không tin cứ nhìn điện thoại, trái tim anh hết như chiếc đồng hồ báo thức đang chạy tích tắc tích tắc, vòng đi vòng lại, đơn điệu buồn tẻ, bây giờ, anh mất đi tất cả hy vọng.

Bất luận anh có bao nhiêu ý nghĩ điên cuồng, anh đều biết, cô sẽ không quay về nữa đâu.

Bà Trương không đành lòng nhìn con trai khổ sở, bà tìm luật sư cho con, hy vọng có thể cứu vãn lại cuộc hôn nhân này.

Luật sư thần nhiên nói với anh, “Tôi đã thử đàm phán với luật sư của Đường Mạn, muốn cố gắng gấp mặt để khuyên cô ấy, nhưng đối phương không chấp nhận. Cho nên hiện giờ tôi chỉ có thể kéo dài thời gian, phiên tòa đầu tiên được mở sẽ không ly hôn, hai người còn có một số tài sản cần phải phân chia rõ ràng, cho nên sẽ kéo dài được đến nửa năm, nếu sau nửa năm, cô ấy vẫn cố chấp không gấp, như vậy toàn án sẽ phán quyết ly hôn. Hiện tại, điều tôi có thể làm lúc này chỉ là kéo dài thêm nửa năm cho anh, mặt khác, tôi sẽ cố gắng tranh thủ giữ lại phần tài sản nhiều hơn cho anh.”

Trương Khải Hiên cười khổ, hôn nhân cũng mất, ngổn ngang tài sản còn có tác dụng gì?

Thượng Hải.

Đường Mạn nhớ lại nội dung chuyện cổ tích để kể cho Thạch Băng nghe, con bé dần dần buồn ngủ, rất nhanh đi vào mộng đẹp.

Bên ngoài, cửa lớn mở ra, cô biết là Lý Văn Khải đã về.

Cô nhanh chóng chạy ra ngoài, là tài xế đưa Lý Văn Khải về, anh có hơi say. Nhưng mà tinh thần anh vẫn còn tỉnh táo, thấy cô đi ra, anh bước đến ôm lấy cô, nâng khuôn mặt cô lên, hôn lên môi cô một chút, “Xin lỗi Tiểu Mạn, anh về trễ.”

Đường Mạn đỡ anh đến sô pha, lập tức đi rót nước cho anh, anh ngồi phịch xuống sô pha, vỗ đầu, mấy ngày nay, xã giao ngày càng nhiều, chính anh cũng đáp ứng không xuể, cũng không chăm lo trong nhà được, bà Lý có chút giận anh, nhưng không có cách nào, công việc thật sự quá nhiều. Cho dù mẹ và con gái có giận dỗi gì, anh đều chịu hết, nhưng Đường Mạn trước sau vẫn không nói câu nào, cho dù anh về trễ, cô vẫn ngồi trên ghế sô pha gần cửa nhất để chờ đợi anh.

Đường Mạn nói, “Nè, anh uống sữa đi, uống xong sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.”

Lý Văn Khải lại bắt lấy tay cô, kéo cô vào lòng mình, trên người anh có mùi gì đó rất phức tạp, Đường Mạn cảm giác được, dường như có mùi rượu, mùi thuốc lá, còn có mùi nước hoa thoang thoảng của phụ nữ, cô cũng không hỏi.

Lý Văn Khải ôm chặt lấy cô, mặt dán vào mặt cô, cánh tay nhanh chóng siết lấy eo cô, cô không thở nổi, cuối cùng đành nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Ôm chặt quá.”

Anh cười, sau đó nới lỏng tay ra, Đường Mạn nói với anh, “Lần sau khi uống rượu nữa, nhất định phải uống một bịch sữa trước, đừng uống nhiều quá, dạ dày của anh vốn dĩ không khỏe mà.”

Anh hài lòng đáp ứng, “Được, lời em nói anh sẽ nhớ kỹ.”

“Em đi xả nước cho anh tắm.”

Nhưng chờ cô đến phòng tắm xả nước cho anh, anh lại theo vào ngăn cô lại, tắt nước.

Đường Mạn nhìn thấy anh đã cởi bỏ áo, lộ ra cơ ngực trơn bóng, lập tức hiểu được ý đồ của anh, mặt cô đỏ lên.

Lý Văn Khải ôm chặt lấy cô, thì thầm vào tai cô: “Anh nợ em một tuần rồi, ngày nào cũng có tiệc xã giao muộn mới về, đêm nay để anh bù lại một chút nhé?”

Không đợi cô yếu ớt kháng nghị, anh liền ôm lấy cô, lập tức bế cô lên quay về giường, anh im lặng hôn môi cô, mùi rượu trong miệng có hơi nặng, Đường Mạn không thích lắm, nhưng anh hôn quá nồng nhiệt, cô cũng chỉ có thể bị động đón nhận.

Rất nhanh, anh hôn cô hết như một khối kem tan chảy, mà cách thức chiếm đoạt cũng giống như phong cách hành sự của anh, vô cùng quyết đoán, triệt để trực tiếp.

20 phút sau, anh vuốt tóc cô, hỏi cô: “Tại sao lần này trở về, anh luôn cảm thấy em có rất nhiều tâm sự?”

Đường Mạn suy nghĩ, “Thật ra em cảm thấy anh cũng có tâm sự, giữa chúng ta có vật gì ngăn cách sao?”

Anh duỗi tay qua, kê dưới đầu cô, “Không có, cái gì cũng không. Hiện giờ anh đã có tất cả, thật sự rất thỏa mãn.”

Đường Mạn vui đùa vào ngực anh, cô thì thầm: “Đúng vậy, em cũng rất thỏa mãn.”

Nhưng mà, không biết tại sao, Đường Mạn luôn luôn có một cảm giác bất an, cô cảm thấy ngăn cách giữa cô và Lý Văn Khải, không phải là Trương Khải Hiền mà là một người nào đó. Thế nhưng, cô tin tưởng Lý Văn Khải, tin tưởng anh đã vì cô làm nhiều chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ không phản bội cô. Mà anh đối với cô, cũng là quan tâm chăm sóc, cô cảm thấy bản thân như một đứa trẻ bị bỏ rơi, té ngã giữa trời tuyết, còn anh lại nhặt cô về, trên phương diện tình cảm, yêu thương cô, lo lắng cho cô, vô cùng nuông chiều cô. So với tình yêu ngang ngược, chiếm đoạt ích kỷ của Trương Khải Hiền hoàn toàn khác nhau, anh cho cô một thứ tình yêu rất khác.

Trở về Thượng Hải đã gần 2 tháng, vốn dĩ cô nghĩ Trương Khải Hiền sẽ truy đuổi đến đây, nhưng anh không có, điện thoại của cô vẫn tắt máy, sau khi mở máy lên có thể nhìn thấy tin nhắn báo cáo vô số cuộc gọi nhỡ của anh, còn có tin nhắn anh gửi khiến tâm trạng của cô trở nên phức tạp, “Thật sự, phải như vậy sao?”

Đường Mạn có thể tưởng tượng ra cách đó ngàn dặm, Trương Khải Hiền đau lòng khổ sở, rất nhiều lúc, cô cảm thấy phiền loạn, cô từng yêu người đàn ông này, nhưng mà, cô không nợ nần gì anh. Còn Lý Văn Khải, cô không chỉ yêu anh, còn cảm thấy mình nợ anh, đối với anh, cô muốn dùng thời gian cả đời để bù đắp lại cho anh.

Nghĩ lung tung một hồi, cô bỗng cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, suy nhược không còn sức, lúc này mới nhớ đến lúc chiều ăn cơm hơi ít, nhất định lại bị tụt huyết áp, cô chống tay ngồi dậy, muốn đi làm chút gì đó để ăn.

Không ngờ Lý Văn Khải lại thức giấc, tuy rằng anh say, nhưng một tiếng động nhỏ của Đường Mạn anh lại có thể cảm nhận được, sờ qua bên cạnh phát hiện trên cánh tay cô toàn là mồ hôi lạnh, anh lập tức hiểu, liền ngăn cô lại, “Em không cần xuống giường, để anh đi rót nước cho em.”

Anh nhanh chóng đứng lên, sợ ánh đèn chói mắt cô, anh chỉ bật ngọn đèn nhỏ ở sát cửa, sau đó nhanh chóng ra ngoài, Đường Mạn nghe thấy anh rành rọt pha trà sữa ở bên ngoài, tìm chút đường, chưa đến 1 phút, anh bưng trà đã pha xong đi vào, ngồi xuống bên giường, cho cô uống.

Uống vài ngụm, Đường Mạn cảm thấy đã có lại năng lượng, “Cảm ơn anh.”

Anh ngược lại không vui, “Sao lại khách sáo như vậy?”

Đường Mạn uống hết trà sữa, người có sức lực lại, nhưng sau khi tụt huyết áp thì chứng mệt mỏi lại kéo đến, cô nằm xuống nhanh chóng đi vào mộng đẹp.

Lý Văn Khải lại tỉnh táo, anh nhìn Đường Mạn ngủ say, hơi thở đều đều, vẻ mặt bình thản, khóe môi hơi cong lên, hệt như một đứa trẻ thỏa mãn.

Trong lòng anh đã có chút khó chịu, lấy tay khê vén tóc ở thái dương cô, anh tự hỏi lòng, “Vì sao em luôn khách sáo như vậy?”

Cuối cùng cũng đạt thành ý nguyện được chung sống với cô, anh cũng hiểu được, Đường Mạn dường như đang có tâm sự ngổn ngang, chẳng lẽ cô còn đang nhớ đến Trương Khải Hiên?

Đường Mạn trở mình, ôm chặt lấy anh, dáng ngủ hệt như con mèo nhỏ.

Anh lại yên tâm.

Hôm nay, nhà trẻ có hoạt động tương tác, muốn phụ huynh đưa con cái đến công viên cùng nhau vẽ tranh, Đường Mạn dẫn Thạch Băng đến tham gia, mọi người tháo giày, bày vải trắng vẽ tranh sơn dầu để vẽ bức tranh mình thích. Bức tranh của Thạch Băng chính là cuộc sống hạnh phúc của Tiểu hồ ly Hoa Bối, Đường Mạn thì ở bên cạnh pha màu cho nó, gợi ý cho nó.

Lúc này, cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên người cô, “Tiểu Mạn.”

Tay cô run lên, cọ vẽ rút hết xuống vải, không cần quay đầu lại, cô cũng biết người đến là Trương Khải Hiên.

Mấy hôm trước, luật sư gọi điện nói với cô, “Nhà họ Trương cũng tìm luật sư, hy vọng có thể cố gắng hòa giải vụ kiện này ngoài tòa án, không cần ly hôn. Chuyện rắc rối trước mắt là phương diện phân chia tài sản, lúc hai người kết hôn cũng không chứng minh tài sản, cho nên tài sản cá nhân của Trương Khải Hiên có một nửa là của cô. Trên danh nghĩa, Trương Khải Hiên có một căn nhà rộng 153 mét vuông, nhưng anh ta đã vi phạm quy định tài sản chung của vợ chồng, không thể chuyển cho người khác vậy mà anh ta lại tặng căn nhà cho tình nhân cũ. Cho nên, cô có quyền lợi đưa ra kháng án theo pháp luật, hơn nữa được hợp pháp hóa phần tài sản đó, mặt khác, Trương Khải Hiên còn đứng tên một ít cổ phiếu, chứng khoán, tôi lên điều tra được, có thể lên đến 400 vạn tệ, cô Đường, cô hẳn là có thể được chia tài sản đến 200 vạn tệ.”

Đường Mạn không cảm thấy hứng thú đối với chuyện này.

Cô vốn lo lắng Trương Khải Hiên sẽ không ngừng dây dưa, đuổi đến tận Thượng Hải, không ngờ anh không đuổi theo, nhưng qua hai tháng bình tĩnh lại, cuối cùng anh vẫn đến đây.

Đường Mạn nhìn xuống Thạch Băng, con bé chỉ ngây thơ tập trung tinh thần vào bức tranh, đông người như vậy, ở nơi công cộng, cô nghĩ nhà họ Trương sẽ không làm bậy đâu, cô quay lại.

Thấy Trương Khải Hiên, nhiều cảm xúc đan xen, tâm trạng phức tạp.

Anh gầy quá, còn gầy hơn lần trước về Thanh Đảo gặp anh, anh quá gầy.

Đường Mạn không dám đón nhận ánh mắt của anh.

Trương Khải Hiên cũng rất tâm trạng, không nói được lời nào.

Hai người hệt như hai cái cây lặng im trong công viên, khoảng cách tương đối, nhưng rất khó để đưa tay nín giữ.

Bỗng chùng nữa khắc, cô ngẩng đầu, “Khải Hiên” gật đầu chào hỏi anh.

Trương Khải Hiên nhìn Thạch Băng, giọng nói của anh rất nhẹ, “Cô bé đó là con gái nuôi của Lý Văn Khải à?”

Đường Mạn có chút đề phòng, “Đúng vậy, trẻ con vô tội, Khải Hiên, chuyện của chúng ta để chúng ta tự giải quyết, đừng liên lụy đến con bé.”

Anh cười khổ, “Xem ra em đúng là chim sợ cành cong, mà ở trong lòng em, anh đã không có ấn tượng gì tốt.”

Cô không trả lời.

Anh nhìn xung quanh, nhìn thấy một cái đình nhỏ cách đó hơn mười thước, hỏi cô: “Có thể đến chỗ kia ngồi xuống chứ?”

Đường Mạn trả lời, “Không thể, em không thể rời khỏi Thạch Bằng.”

Trương Khải Hiên mỉm cười tự giễu, “Em lo lắng anh sẽ bắt con bé đi để uy hiếp em?”

Đường Mạn gật đầu, “Đúng vậy.”

“Anh sẽ không làm vậy, nếu anh muốn làm, anh đã làm từ lâu rồi. Hôm nay nói chuyện cho xong, anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa.”

Đường Mạn nhìn anh, đối diện với ánh mắt anh, trong đôi mắt ấy vẫn thâm sâu như trước, còn anh vẫn đẹp trai như vậy.

Suy nghĩ xong, cô quyết định tin anh một lần, cùng anh ngồi xuống đình nghỉ chân.

Anh cẩn thận quan sát cô, trong lòng khó quá. Trong tư tưởng, anh từng mang theo ý nghĩ tốt đẹp, chính là hy vọng vào dịp cuối tuần trời trong nắng ấm, cùng cô dẫn theo con của hai người đến công viên chơi, hiện giờ, vận mệnh như hoa nở rộ lần nữa, nhưng vợ anh lại đã tách khỏi cành khô.

Anh hỏi, “Anh ta đối xử với em tốt không?”

Đường Mạn gật đầu, “Tốt lắm.”

Chính xác, còn hơn cả Trương Khải Hiên, Lý Văn Khải đối xử với cô, không thể nào bắt bẻ.

“Anh muốn hỏi em một chuyện, nếu không có Lý Văn Khải, em sẽ trở về bên cạnh anh chứ?”

Đường Mạn trả lời, “Khải Hiên, có thể có hoặc có thể không.” Cô nhìn về phía xa xa, thời tiết hôm nay không tệ lắm, dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ có mưa, nhưng mặt trời trên cao chiếu sáng rực rỡ như thế, một chút dấu hiệu có mưa cũng không có, chẳng lẽ dự báo thời tiết cũng sai sao?

Cô nói: “Khải Hiên, cho dù không có Lý Văn Khải, hai chúng ta có thể cũng không cách nào trở lại như trước. Thật ra, chúng ta quả là không hợp nhau, chẳng lẽ anh không phát hiện ra, hai chúng ta sống chung, ngoại trừ tự phụ kiêu ngạo và bốc đồng tổn thương thì không còn gì khác sao? Cuộc hôn nhân này đúng là một quyết định sai lầm.”

Tầm mắt anh rơi vào một hòn đá nhỏ trên đất gần gốc cây, hình như muốn từ phía trên đó tìm một chỗ để nương tựa.

Sau một lúc lâu, anh hỏi, “Nếu như, nếu như không có Lý Văn Khải, còn anh lại tình nguyện thay đổi vì em thì sao?”

Đường Mạn ngẩng đầu, anh nói chân thành như vậy, khiến cô cảm thấy rung động tận tâm can, không khỏi thở dài.

Cô ngập ngừng, “Khải Hiên, anh hay em, vĩnh viễn không có cách nào thay đổi chính mình.”

Trương Khải Hiên nghe xong cười khổ, hai người rơi vào im lặng, thật lâu sau, anh mới nói, “Đúng, thật ra trước kia, anh cũng đã từng nghĩ đến kết cục này, nhưng anh vẫn còn ôm một tia hy vọng, hy vọng anh ta đối xử tệ với em một chút, để em cảm thấy nản lòng mà hồi tâm chuyển ý. Anh cũng từng có vô số ý niệm điên rồ trong đầu, muốn tiếp tục dùng biện pháp cực đoan để kéo em về bên anh, nhưng mà, cuối cùng anh hiểu được, anh thua rồi, thật sự thua rồi.”

Anh thở dài trong xót xa, “Cái anh để vượt mất không chỉ là tình yêu, mà còn là bỏ lỡ thứ đẹp nhất trong đời anh, tín nhiệm và chân thành. Đường Mạn, cảm ơn em, cảm ơn em đã mang đến cho anh 19 tháng hạnh phúc.”

2 tháng yêu đương, 8 tháng kết hôn, 9 tháng xa cách, nhưng có một số chuyện tính toán được rõ ràng, có một số chuyện vĩnh viễn cũng tính không được.

Đường Mạn cũng buồn bã.

Anh cúi đầu, cắn môi, đợi chốc lát, anh ngẩng đầu hỏi cô: “Tiểu Mạn, xin lỗi, em có thể tha thứ cho anh chứ?”

Đường Mạn chăm chú nhìn vào mắt anh, cô tìm được sự chân thành, ray rứt, thống khổ, buồn bã trong ánh mắt ấy.

Cô khẽ nói, “Em tha thứ cho anh, Khải Hiên, em không hối hận khi yêu anh, tình yêu đó cũng như pháo hoa rực rỡ, thấp sáng cõi lòng chưa từng cởi mở của em. Hiện giờ, tuy rằng đã trở thành quá khứ, nhưng mà em vẫn vậy, chưa từng hối hận đã yêu anh. Em chỉ có thể nói, chúng ta đã bỏ lỡ nhau, em nhớ rõ giấc mộng đó, chân thật như vậy, có lẽ, chúng ta thật sự đã từng gặp nhau ở kiếp trước, cho nên kiếp này với thành vợ chồng, để cho em đến trả lại tất cả. Khải Hiên, đừng chỉ nói xin lỗi, thật ra anh cũng cho em rất nhiều kỷ ức hạnh phúc, hãy để chúng ta mãi nhớ về những kỷ ức đó nhé.”

Anh khẽ sở rớt nước mắt, thấp giọng nói: “Đường Mạn, không có em, anh phải sống cuộc sống thế nào đây?”

Đường Mạn không đành lòng khuyên ngăn anh nữa, chỉ có im lặng.

Yêu hay không yêu chỉ là một cam kết, ai là người có thể giải thích rõ ràng? Tình yêu đến lúc nào không quan trọng, lúc đi rồi lại thấy không đành lòng.

Trương Khải Hiên lấy một tờ giấy từ trong áo khoát ra, đưa ra thì thấy là giấy thỏa thuận ly hôn.

Tay như cầm ngàn cân, lòng lại không muốn, anh vẫn cố bình tĩnh ký tên mình lên đó, hai tờ.

Sau khi ký xong, anh đưa một tờ đến trước mặt Đường Mạn, Đường Mạn nhìn tờ giấy, vẫn không nhúc nhích.

Anh cười khổ: “Chúc em mọi sự bình an.”

Đường Mạn nâng mắt nhìn anh, tầm mắt giao nhau với anh, cô bỗng nhớ đến 2 năm trước, khi lần đầu tiên gặp gỡ, chính mình đã nhìn vào mắt anh trước.

Trương Khải Hiên vươn tay, nhẹ nhàng dùng ngón trỏ trái quét qua khuôn mặt cô, anh rất muốn ôm lấy cô, nhưng cô không biểu hiện gì, không nhiệt tình lắm, tất cả đều là quá khứ.

Anh khẽ sở quay đi, bỗng nhiên đứng lên muốn rời khỏi.

Bước lên xe của nhà họ Trương đợi sẵn ở ven đường, xe đi rồi, anh không hề quay đầu lại.

Sinh mệnh không cách nào chấp nhận nỗi đau, lúc đối mặt với sống chết, có mấy lần cơ hội để làm lại? Anh cười khổ, tình yêu cũng vậy, thật ra tình yêu còn mong manh hơn cả sinh mệnh.

Nhưng sau khi lên xe, anh lại rớt nước mắt.

Đường Mạn hết như dây leo xanh biếc, sinh trưởng ở trong lòng anh, anh suy đi nghĩ lại giấc mộng kiếp trước Đường Mạn kể ỉn, dần dần anh cũng tin, tin tưởng cô và anh chính là trả lại mạng sống lần đó mà cô nợ anh từ kiếp trước.

Đường Mạn kinh ngạc ngơ ngẩn, giấy thỏa thuận ly hôn lặng lẽ bày ra trước mặt cô.

Giải thoát rồi, cô cũng thở dài một hơi, Khải Hiên, chúc anh mọi sự bình an.

Bỗng nhiên một trận xôn xao huyền não thức tỉnh cô, trời thật sự đổ mưa, vài phút trước vẫn còn quang đãng, vài phút sau mưa từ trên trời rơi xuống mà không hề có sự báo trước. Cô vội vã chạy xung quanh tìm Thạch Băng, thấy con bé bình an vô sự, cô yên tâm.

Thạch Băng tò mò hỏi cô: “Dì Mạn, chú vừa rồi là ai vậy?”

“Là một người bạn rất thân của dì Mạn.”

Mưa đến rất nhanh, tất cả hoạt động không thể không hủy bỏ, Đường Mạn cùng Thạch Băng về nhà họ Lý trước.

Trở về nhà họ Lý, nhìn thấy bà Lý nằm trên sofa như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng sắc mặt lại không tốt lắm.

Cô thấy bà Lý trông rất mệt mỏi, còn đỏ rất nhiều mồ hôi, cô nhanh chóng chạy đến hỏi bà Lý có phải cảm thấy khó chịu hay không?

Bà Lý mở mắt ra, mệt mỏi nói với cô, “Gần đây luôn cảm thấy đau bụng.”

“Ngày mai con cùng dì đến bệnh viện kiểm tra.”

Bà Lý nhớ đến gì đó, bà hỏi Đường Mạn, “Có phải một tuần nay tối nào Văn Khải cũng không về nhà ăn cơm?”

“Dạ đúng, việc ở công ty anh ấy rất nhiều.” Cô giải thích, “Vừa rồi anh ấy gọi điện thoại cho con, nói tối nay vẫn có việc không về được, bảo chúng ta không cần đợi anh ấy.”

Bà Lý bắt đầu thở dài, “Khi người ta già đi, lại biến thành một đứa trẻ, biết rõ con cái phải ở bên ngoài lo sự nghiệp, lại còn ích kỷ hy vọng mỗi ngày nó đều có thể xuất hiện trước mặt mình, thật ra con cái lớn hết rồi, sự quan tâm của người già đối với chúng không phải là hạnh phúc, mà là lỗi thời.”

Đường Mạn an ủi bà Lý, “Cho dù anh ấy lớn bao nhiêu, dì vĩnh viễn lớn hơn anh ấy mà.”

Bà Lý cười, lời nói của Đường Mạn cuối cùng cũng nói trúng tâm ý của bà, bà bỗng hỏi cô, “Tiểu Mạn, chừng nào con có thể giống như Văn Khải, gọi dì một tiếng mẹ đây?”

Đường Mạn nhớ lại chuyện tối qua, trước khi ngủ, Lý Văn Khải ôm cô từ phía sau, quần chặt lấy cô, hôn lên vành tai cô, tay anh đan vào tay cô, bỗng nhiên anh giống như làm trò ảo thuật, từ trong tay mình biến ra một chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của cô. Vốn dĩ Đường Mạn có hơi buồn ngủ, giờ phút này toàn bộ cơn buồn ngủ đều bay biến sạch sẽ.

Anh nói, “Chỉ cho phép chê nhỏ, không được nói không thích.”

Cô mỉm cười, vươn tay từ trong chăn ra, bật đèn ngủ ở đầu giường, ngắm viên kim cương phát ra ánh sáng trên chiếc nhẫn bạch kim kia.

Bất luận thế nào, cô cũng rất vui mừng, cũng thật sự rất thích.

Tâm không phiền loạn, cô thật sự rất yêu anh, thật sự yêu anh.

Cô nói: “Phụ nữ có phải đều dễ bị lừa như vậy hay không, anh cho em một chiếc nhẫn, em đã vui đến như vậy rồi.”

Anh áp sát người lại, lấy tay bẹo lên chiếc mũi cô, trong mắt cũng ánh lên vẻ hưng phấn, “Phấn khích bao nhiêu chứ? Biểu hiện cho anh xem nào.”

Không đợi cô nói thêm, đầu anh cúi thấp, ngang ngược hôn cô.

Sáng sớm, cô vẫn chưa ngủ dậy, Lý Văn Khải đã tỉnh dậy rất sớm, hôm nay anh có chuyện gấp muốn đến công ty, trước khi đi, anh cúi xuống hôn lên môi cô, nói với cô: “Anh yêu em, tiểu hồ ly.”

Đường Mạn nở nụ cười, cô vươn tay ra khỏi chăn ôm lấy cổ anh, nói với anh, “Em cũng yêu anh, gấu Bắc Cực ạ.”

Lý Văn Khải chính thức cầu hôn, hiện giờ Trương Khải Hiên đã rút lui, toàn bộ chương ngại đã được dọn sạch sẽ, Đường Mạn chỉ hy vọng, người hạnh phúc hay người nuối tiếc đều có thể mỉm cười đối diện với cuộc sống.

Nhưng Lý Văn Khải quá bận rộn, từ sau khi anh lên chức tổng giám đốc, Đường Mạn hầu như không có một ngày ở bên anh trọn vẹn, anh duy nhất có thể cho cô chỉ là buổi tối khi về nhà, cùng cô trò chuyện một lát, để Đường Mạn kể một số chuyện thú vị cho anh nghe, mà thường thường, nói nhiều quá anh cũng mệt, Đường Mạn cũng không muốn phiền anh nhiều.

Tối nay, cùng đi giúp việc dọn dẹp bàn xong, cô lại nấu canh giải rượu cho Lý Văn Khải như thường lệ, muộn như vậy vẫn chưa về, chắc chắn lại uống rượu rồi, hiện giờ, người đàn ông này là người đàn ông của cô, sức khỏe của anh có tác động đến tinh thần của cô, cô nhất định phải chăm sóc anh cho thật tốt.

Nhưng đợi đến 12h khuya anh vẫn chưa về, Đường Mạn lo lắng, nếu qua 11h Lý Văn Khải vẫn chưa về, anh nhất định sẽ gọi điện nói với cô, nhưng hôm nay anh không hề gọi, cô có chút lo lắng.

Suy đi nghĩ lại, cô quyết định gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại được thông, từng tiếng từng tiếng đợi máy, trong đêm tối tĩnh mịch, âm thanh chuyển cuộc gọi rất rõ ràng.

85. Q.2 - Chương 33

Tiếng tút tút vang lên lần thứ bảy, cô nghĩ chắc anh sẽ không nhận máy, lúc này đột nhiên điện thoại thông. Vừa định nói gì, bên kia truyền đến giọng nói của một cô gái, “Xin chào.”

Đầu tiên, trực giác nói với Đường Mạn, chắc là gọi nhầm số rồi phải không? Cô nhìn lại điện thoại, phát hiện ra đâu có sai, rất là hoài nghi.

Cô do dự hỏi: “Cô là? Xin hỏi Lý Văn Khải có ở đó không?”

Cô gái nhận điện thoại lại rất tự nhiên, giống như quen biết Lý Văn Khải đến không thể quen hơn được nữa, cô ta nói: “Văn Khải có việc nên không thể tiếp điện thoại, cô là ai, đợi lát nữa tôi sẽ nói với anh ấy.”

Đường Mạn nhất thời kinh ngạc, giọng điệu của cô ta tưởng như thân thiết với Lý Văn Khải gấp mấy lần mình, hoàn toàn không giống như người ngoài, rốt cuộc đối phương là ai?

Cô cảm thấy hơi lạ, vào giờ này, một cô gái lạ với giọng điệu ám muội, nếu Lý Văn Khải đã cầu hôn cô, dựa vào cái gì mà cô không thể hỏi rõ ràng.

Cô lập tức hỏi: “Hiện giờ tôi rất lo lắng tìm anh ấy, xin cô nói anh ấy nghe máy, nếu anh ấy không thể nghe, làm phiền cô nói cho tôi biết nguyên nhân.”

Đối phương rất không kiên nhẫn, trực tiếp cúp máy.

Đường Mạn rơi vào nghi ngờ thật lớn, cô rất muốn gọi lại, nhưng cảm thấy không ổn lắm, cứ nằm trên giường với tâm trạng phiền muộn như thế, một đêm mất ngủ. Còn Lý Văn Khải vẫn không gọi cú điện thoại nào về.

Sáng sớm hôm sau, bà Lý đi tập Thái Cực Quyền hỏi cô: “Tối qua Văn Khải về lúc mấy giờ?”

Đường Mạn nói quanh co: “Tối qua anh ấy về hơi muộn, bây giờ vẫn còn chưa thức dậy.”

Bà Lý không chút nghi ngờ.

Đường Mạn càng nghĩ càng thấy không yên, hiện giờ không phải lo lắng chuyện anh có phụ nữ bên ngoài, mà là lo cho sự an toàn của anh, anh chưa bao giờ qua đêm ở bên ngoài mà không gọi điện về nhà báo, cô gọi lại lần nữa thì đã tắt máy.

Hoảng hốt bất an như thủy triều dâng lên lần nữa vây lấy cô, sau khi đưa Thạch Băng đi nhà trẻ, cô gọi điện thoại cho tài xế của Lý Văn Khải, tài xế trả lời cô: “Sáng nay, tổng giám đốc Lý không dùng xe.”

“Tối qua anh ấy đi đâu?”

Tài xế đáp, “Tôi cũng không rõ lắm, tôi không đưa anh ấy đi.”

Đường Mạn ngồi ở bồn hoa ven đường miên man suy nghĩ, anh đi đâu, đã xảy ra chuyện gì?

Ngồi một lúc lâu, điện thoại bỗng reo vang, Đường Mạn giật mình nhanh chóng lấy ra, là cuộc gọi của Lý Văn Khải, cô vội bắt máy, bên trong anh nói, “Tiểu Mạn.”

Đường Mạn cực kỳ gấp gáp, cô hỏi, “Anh ở đâu?”

“Anh vừa đến công ty.”

“Tôi qua anh đi đâu vậy?”

Anh không trực tiếp trả lời cô, ngược lại nói, “Đến công ty anh một chuyến, có chuyện tìm em.”

Anh hiếm khi dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy để nói chuyện với cô, điều này khiến cô càng thêm hoài nghi, không thể nghĩ gì thêm, 20 phút sau, cô tranh thủ thời gian chạy đến công ty của Lý Văn Khải.

Bước vào phòng làm việc của anh, thấy anh đang đứng trước cửa sổ, khoanh tay, chỉ cho cô một bóng lưng.

Đường Mạn lo lắng, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Văn Khải quay đầu lại, bước đến kéo tay cô, kéo cô ngồi xuống sofa, đợi một lát, anh nói, “Tiểu Mạn, anh gặp chút rắc rối.”

“Chuyện gì vậy?”

“Mấy năm trước, anh cùng một người anh con bác hùn vốn làm ăn, anh ấy khai thác mỏ ở Tây Sơn, đúng lúc trong tay anh có chút tiền nhàn rỗi, anh liền góp cổ phần. Song đối với khu mỏ, cơ bản anh không nhúng tay vào quản lý, một là do anh không hiểu, hai là anh cũng không có tinh thần và thể lực nhiều, cho nên mấy năm nay, anh chỉ lấy tiền chia hoa hồng hàng năm, cũng không quan tâm chuyện ở đó lắm. Mấy năm qua vẫn sống yên bình lặng, quặng mỏ làm ăn cũng rất yên ổn, nhưng mà hôm qua quặng mỏ gặp chuyện không may, em có xem tin tức không?”

“Không có.”

Tay anh khoát lên vai cô, nhẹ nhàng an ủi, trong giọng nói pha chút buồn bã, “Không có chuyện thì yên ổn, vừa có chuyện lại kéo theo nhiều chuyện nữa, hiện giờ anh là một trong những cổ đông, không thoát khỏi liên quan, anh phải đến Tây Sơn một chuyến, tiếp nhận điều tra của chính phủ địa phương.”

Lòng dạ Đường Mạn lập tức bị bóp lại, nghiêm trọng vậy sao?

Thấy sự ngạc nhiên trong mắt cô, Lý Văn Khải an ủi, “Đừng lo, anh chỉ là một đối tác, không tham gia quản lý, đối với chuyện của quặng mỏ anh cũng biết rất ít, hiện giờ gặp chuyện không may, anh thì ở bên này, trách nhiệm cũng ít đi, có thể cái anh gặp phải chỉ là bồi thường về mặt kinh tế thôi.”

Đường Mạn siết chặt tay anh, hình ảnh nguy cơ khó khăn của quặng mỏ xuất hiện trong đầu cô, cho đến bây giờ cô không nghĩ đến người đàn ông của mình sẽ tham gia vào chuyện này, đột nhiên cô hoài nghi, cô yêu người đàn ông này, nhưng cô phát hiện có rất nhiều chuyện của anh mà cô không biết, cô căn bản không biết gì về anh.

Lý Văn Khải đưa tay ôm cô vào lòng, nhẹ vỗ về lưng cô, Đường Mạn cảm giác được anh có hơi bất an, muốn tìm lấy một chút an ủi từ nhiệt độ cơ thể cô, cô vô cùng lo nghĩ cho anh, “Em và anh cùng đi được không?”

Anh buông cô ra, “Không cần, em có đi cũng không giúp được, chỉ càng thêm lo lắng mà thôi, em ở lại đây, giúp anh chăm sóc mẹ và Thạch Băng, hiểu không?”

Đường Mạn gật đầu.

Anh thở dài, lại ôm lấy cô, hôn lên trán cô, “Bé cưng, nếu mấy ngày này không gọi điện được cho anh, cũng đừng lo lắng, anh không sao đâu.”

Đường Mạn bỗng nhớ ra, “Anh mới lên chức tổng giám đốc, chuyện này có thể nào ảnh hưởng đến anh hay không?”

Anh cũng khổ não, “Đây cũng là chuyện mà anh lo lắng. Anh cố gắng lâu như vậy mới có được ngày hôm nay, ngồi vào vị trí như bây giờ, chắc chắn có người không phục, chỉ muốn thừa cơ hãm hại, gặp phải chuyện như vậy, lòng anh cũng không yên.”

Trán anh dán vào trán cô, cô vô cùng lo lắng cho anh. Nhưng bản thân cũng không giúp gì được cho anh.

Anh hỏi, “Tối qua em gọi điện thoại cho anh phải không? Người hôm qua nhận máy là Tô Thuần Quyên, vợ trước của anh, thời điểm anh nhập cổ phần thì hai người vẫn còn là vợ chồng, cho nên cô ấy cũng là một trong những cổ đông, tối qua anh và cô ấy cùng một người bạn nữa, cả đêm đều là đang thương lượng chuyện này.”

Đường Mạn cũng không kịp nhớ ra để hỏi lại anh, hai người ở chung một chỗ làm cái gì?

Anh cầm tay cô, đối diện với ánh mắt cô, “Tiểu Mạn, có phải em muốn hỏi anh, tối qua cùng cô ấy ở chung một chỗ để làm gì không?”

Cô lắc đầu: “Chỉ là em lo lắng cho anh thôi.”

Lý Văn Khải chăm chú nhìn vào mắt cô, trong mắt anh hằn tơ máu, nhìn ra được, tối qua anh ngủ không đủ giấc. Anh mở miệng có chút khó khăn, nhưng mà sau khi suy nghĩ, cuối cùng anh nói: “Tiểu Mạn, xin lỗi em, có một chuyện anh chưa nói với em.”

Cô thật nghi ngờ.

Lý Văn Khải nhìn xung quanh, anh hết như một đứa trẻ làm sai chuyện, khó khăn mở miệng, cúi đầu, không dám nhìn vào mắt cô, Đường Mạn nghe anh khẽ nói, “Lúc em ở Thanh Đảo, trong buổi tiệc nhậm chức ngày đó, tối đó, cô ấy đến tìm anh, anh... .. anh đã làm chuyện sai trái, anh và cô ấy cùng một chỗ...”

Tiếng nói của anh nhỏ dần.

Đường Mạn cười khổ, “Ý của anh chính là, sau lưng em, anh lên giường với người phụ nữ khác, mà người đó lại là vợ trước của anh.”

Anh chỉ gật đầu.

Đường Mạn siết chặt tay lại.

Cô đúng là vừa tức vừa hận.

Lý Văn Khải giải thích với cô: “Tiểu Mạn, anh, anh biết em nhất định sẽ giận anh, xin lỗi, thật sự xin lỗi.” Anh xin cô: “Em tha thứ cho anh.”

Đường Mạn đúng là tức giận, trong mắt ngập nước, “Mộng uyên ương cùng vợ trước, tốt lắm không? Anh và Trương Khải Hiền thật sự chẳng khác gì nhau.”

Anh bắt đầu dĩ thử dài.

Đường Mạn cười khổ, “Tại sao chúng ta nhất định phải làm tình cảm rồi rắm lên như vậy chứ?”

Anh thử dài nói, “Chúng ta nhất định phải thẳng thắn thành khẩn đối đãi với nhau, anh không muốn giấu giếm chuyện này, so với chuyện cứ để mãi trong lòng, chỉ bằng thành thật nói với em, em có thể tha thứ cho anh chứ?”

Đường Mạn tủi thân, cô hỏi, “Vậy thì, anh còn yêu cô ấy sao?”

Anh suy nghĩ, “Tiểu Mạn, chúng ta phải nghiêm túc nói rõ chuyện này. Đối với anh, cô ấy cũng là một khách qua đường bước vào cuộc đời anh, rất quan trọng, anh và cô ấy từng có nhiều kỷ niệm. Nhưng hiện tại, kỷ niệm chỉ là kỷ niệm, bởi vì tình cảm của hai người chỉ là chuyện quá khứ, cho nên làm chuyện sai trái này, anh rất áy náy, anh không muốn lừa dối em, Tiểu Mạn, anh thật lòng hy vọng em có thể tha thứ cho anh.”

Đường Mạn thử dài, cô ngập ngừng, “Em cũng không tốt, Văn Khải, chúng ta không thể lừa dối nhau được, điều em cần là sự thẳng thắn thành khẩn, thật lòng thật dạ của anh, anh hiểu không?”

Anh gật đầu, vươn tay ôm cô vào lòng, “Tiểu Mạn, nếu bỗng nhiên anh trắng tay, em vẫn tình nguyện đi theo anh chứ?”

Trong mắt Đường Mạn ngập nước, “Sao anh có thể nói những lời vô trách nhiệm như vậy, chỉ cần anh khỏe mạnh thôi, em đã cảm thấy đầy đủ lắm rồi.”

Lý Văn Khải ôm cô, anh cũng rất hài lòng, khẽ nói, “Cảm ơn em.”

Đường Mạn ôm anh thật chặt.

Anh tựa đầu vào trán cô, “Giúp anh một chuyện, giúp anh chăm sóc mẹ và Thạch Bằng.”

Đường Mạn gật đầu, tuy rằng anh nói rất bình tĩnh, nhưng Đường Mạn cảm nhận được sự bất an của anh, quen biết anh lâu như vậy, cô chưa từng nhìn thấy anh có tâm sự nhiều như bây giờ.

Lý Văn Khải đi rồi, đi xử lý chuyện của mình, không biết vì sao, Đường Mạn hoang mang rất nhiều, cô có một linh cảm vô cùng vô cùng xấu.

Liên tục mấy ngày, cô dán mắt vào máy tính, theo dõi tin tức sập quãng mỏ xảy ra ở Sơn Tây, phàm là hầm mỏ sập tất nhiên có nhiều công nhân thương vong, vốn dĩ muốn gặt bà Lý, nhưng bà Lý nhanh chóng biết được tin này qua tivi, nhưng trái với tưởng tượng của cô, bà Lý hết sức bình tĩnh.

Ngay cả Thạch Bằng hình như cũng cảm giác được Đường Mạn đang giả vờ vui vẻ, nó rất thông minh, thỉnh thoảng hỏi Đường Mạn: “Ba đâu?”

Đường Mạn hôn lên bàn tay nhỏ xíu của nó rồi nói, “Ba đi công tác rồi.”

Lý Văn Khải thật sự không có tin tức gì trong mấy ngày, điện thoại không gọi được, Đường Mạn căn bản không biết tin tức về anh, cô lo cho anh, nhớ anh, lại hận không thể ở bên cạnh anh lúc này, cùng anh đối mặt với tất cả mọi chuyện. Qua vài ngày sau, anh gọi điện thoại về, giọng nói vô cùng mệt mỏi, nhưng chỉ nói với Đường Mạn, anh tốt lắm, không cần lo lắng cho anh.

Bà Lý điềm tĩnh tưới nước cho hoa, bà thản nhiên nói với Đường Mạn, “Mỗi buổi sáng, còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời, hít thở không khí trong lành, ngủ một giấc an ổn, so với nhiều người, cuộc sống của chúng ta thật sự xa xỉ rồi.”

Bà là một người tin Phật, hiện giờ bà càng dành nhiều thời gian ngồi trong phòng, lặng lẽ cầu nguyện cho những người đã khuất.

Đường Mạn ngày càng sốt ruột, đã mười ngày rồi, Lý Văn Khải không có tin tức, cô gấp đến độ cổ họng sưng to, mỗi tối nằm trên giường lặng lẽ khóc, tay cầm điện thoại, cảm nhận âm thanh nhịp tim bị bóp nghẹt trong lồng ngực, nhưng mà, anh vẫn không có tin tức.

Cô không kịp đợi, hết sức lo âu, hận không thể đến Sơn Tây ngay, có thể liếc nhìn anh một cái, nhưng cô không thể đi, nhìn bà Lý và Thạch Bằng, nhớ đến lời dặn của Lý Văn Khải, cô chỉ có thể đè nén tâm sự của mình.

Buổi sáng, sau khi đưa Thạch Bằng đến nhà trẻ, cô thả bộ chậm rãi trên đường.

Lúc này, có một chiếc xe thương vụ màu đen dừng lại sát bên cạnh cô, trong xe có người gọi cô, “Tiểu Mạn.”

Cô quay lại.

Kính xe hạ xuống, người bên trong bước xuống.

“Tiểu Mạn.”

Cô quay đầu, nhất thời kinh ngạc, là Trương Thụy Hằng.

Trương Thụy Hằng? Đường Mạn ngạc nhiên nhìn ông, hoàn hồn lại, cô ngáp ngừng, nói không nên lời, cố gắng chào hỏi ông, “Chủ tịch.”

Trương Thụy Hằng lắc đầu, ông bảo cô, “Con có thể lên xe không?”

Đường Mạn không biết ý đồ của ông, nhưng cô vẫn lên xe.

Sau khi lên xe, tài xế lái xe đi, chạy trên ngã tư đường phồn hoa của Thượng Hải, Trương Thụy Hằng nói, “Tiểu Mạn, chuyện của con, ba đã biết.”

Cô hoài nghi ngẩng đầu.

Trương Thụy Hằng nói, “Lần này ba đến tìm con, có hai chuyện, một là sau khi con và Khải Hiền chia tay, nó cũng bỏ nhà đi.”

Đường Mạn giật mình, Trương Khải Hiền bỏ nhà đi?

Trương Thụy Hằng cười khỏ: “Đúng vậy, ba đã phải người đi tìm khắp nơi, nhưng đều bật vô âm tín, nó không để lại chút manh mối nào cho chúng ta.”

Đường Mạn không nói gì.

Trương Thụy Hằng than, “Ba biết, nó vẫn còn oán giận ba mẹ, nhưng chính mình không thể lựa chọn đáng sinh thành, nó lại không thể chịu đựng đả kích mất đi con, cho nên, nó bỏ đi.”

Đường Mạn không kiềm được tức giận, Trương Khải Hiền này, thật sự quá tùy hứng.

Trương Thụy Hằng tiếp tục nói: “Ba cũng biết chuyện của Lý Văn Khải, hắn và người khác hùn vốn khai thác mỏ, kết quả quặng mỏ xảy ra tai nạn, khu mỏ phải tạm ngừng hoạt động để chỉnh đốn lại. Thứ nhất, chuyện này khiến cho toàn bộ cổ đông không thu hồi được vốn ban đầu; thứ hai, còn phải truy cứu trách nhiệm hình sự pháp nhân. Tuy rằng hắn không phải pháp nhân, cũng không tham gia quản lý, nhưng là một trong những cổ đông, hắn không có khả năng không chịu một chút trách nhiệm liên đới nào. Hơn nữa, hắn là tổng giám đốc khu vực Trung Quốc của một công ty đa quốc gia, quan niệm cấp bậc uy tín của người Mỹ rất mạnh, cho dù hắn không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật, nhưng chuyện này cũng giống như vết nhơ trong sự nghiệp của hắn, rất có thể cả đời hắn cũng rửa không sạch.”

Đường Mạn đột nhiên cảm thấy sợ hãi, đây là ý gì?

Trương Thụy Hằng bình tĩnh nói, “Bây giờ hắn vẫn còn bị giữ ở Sơn Tây, vẫn chưa thể về đúng không?”

Đường Mạn gật đầu.

Trương Thụy Hằng nói, “Sự việc gay go vượt xa tưởng tượng của con đó, bây giờ hắn rất khó khăn, một là hắn mắc nợ, con số cụ thể lên đến tám chữ số; hai là, vị trí tổng giám đốc này của hắn khó mà giữ được.”

Đường Mạn hít một hơi thật sâu, đúng là nghiêm trọng như vậy sao?

Cô chột dạ đến nỗi tay cũng run rẩy, cứ nghĩ là triệu chứng tụt huyết áp, nhưng không phải, bởi vì sáng nay cô ăn cơm, lúc này cũng còn sớm mà, tuyệt đối không phải.

Trong mắt của Trương Thụy Hằng nhòe nước, “Ba đã mất đi một đứa con trai, còn một đứa lại rời khỏi chúng ta, bởi vì lúc trước ba mẹ ích kỷ, khiến vợ chồng các con đi đến nông nỗi hôm nay, ba cảm thấy khó quá, con có thể tha thứ cho ba mẹ không?”

Đường Mạn lúng túng, “Ba..., Chủ tịch, bác đừng nói như vậy, con thật sự không trách hai người.”

Đúng vậy, không trách họ, thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Tình yêu là chuyện rất tốt đẹp, tại sao chuyện đó ở trên người cô, lại biến thành rồi ren thế này?

Xe ngừng lại, Đường Mạn ngừng vực nhìn ra bên ngoài, là khách sạn, Trương Thụy Hằng nói, “Con lên khách sạn một chút, mẹ con đang đợi con.”

Đường Mạn không thể không xuống xe.

Cô im lặng không nói gì, đi theo Trương Thụy Hằng vào phòng của khách sạn, cửa vừa mở ra, cô nhất thời kinh ngạc.

Chỉ nhìn thấy một người không còn sức sống nằm trên giường, lại là bà Trương từng rất ngang ngược tàn nhẫn.

Ngày thường, bà Trương đều trang điểm rất đậm, căn bản không nhìn thấy vẻ già nua trên mặt, hiện giờ, bà không trang điểm, nằm trên giường, thoạt nhìn như một con heo ngâm nước nằm trên thớt chuẩn bị xắt thịt.

Quá đáng sợ, quá chấn động.

Bà Trương chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy Đường Mạn.

Đường Mạn hết hồn khi nhìn thấy khuôn mặt khô như vỏ cây của bà Trương, cô từng nghĩ bà là bà mẹ chồng hiền lành dễ gần, không ngờ bà mẹ chồng này không thua gì mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết, chính tay bà ấy đã chôn vùi cuộc hôn nhân của con mình, bây giờ, bà nằm trên giường, giống như đang đợi sự trừng phạt, giống như đang chờ ông trời cho bà một dao lên đỉnh đầu.

Bất chợt Đường Mạn cảm thấy khó chịu muốn khóc, cô khó khăn, bước đến cầm lấy tay của bà Trương.

Bà Trương khóc lên, tiếng khóc nức nở hết như đứa trẻ lên ba.

Đường Mạn cũng rút nước mắt.

Bà Trương khóc lớn, bà ngồi dậy, “Đường Mạn, con tha thứ ẹ nhé.”

Đường Mạn không nói gì.

Bà Trương nghẹn ngào, “Mẹ không nên đối xử tệ bạc với con, con yêu Khải Hiền như vậy, là mẹ ích kỷ, vì lợi ích muốn đuổi con đi khỏi nó, xin lỗi, Đường Mạn.”

Đường Mạn cũng nghẹn ngào.

Bà Trương khóc: “Đường Mạn, con trai mẹ không chịu về nhà, bởi vì nó hận ba mẹ, nó không muốn trở về cái nhà này, nhưng nó lại không thể trách ba mẹ, bởi vì ba mẹ thì không thể lựa chọn, nó không thể trách móc ba mẹ được, nhưng nó quá đau khổ, nó không muốn về, van xin con, Đường Mạn, tha thứ ẹ.”

Đường Mạn không ngừng rút nước mắt, cô gật đầu: “Được rồi, con tha thứ cho bác, con cũng có lỗi, con thật sự cũng có lỗi.”

Bà Trương ôm lấy cô, giờ khắc này, hai người cuối cùng cũng xóa đi hiềm khích trước đó.

Trương Thụy Hằng chờ hai người bình tĩnh lại, lúc này mới gọi Đường Mạn ra phòng ngoài.

Ông rất bình tĩnh, “Tiểu Mạn, người khôn không nói dông dài, ba đã nói cho con biết tình hình của Lý Văn Khải, tuy rằng ba không thích hắn, nhưng ba khá thưởng thức hắn, nếu trong kinh doanh gặp được một đối thủ hậu bối như hắn, ba cũng vui vẻ kết giao với người bạn này, có đối thủ như vậy cũng không mất thể diện. Nhưng hiện tại, chúng ta nói chuyện thực tế nhé, con có sẵn lòng giúp hắn hay không?”

Trên đỉnh đầu rịn ra rất nhiều mồ hôi, Đường Mạn nghi hoặc, Trương Thụy Hằng có ý gì?

Trương Thụy Hằng ôm hai khuỷu tay, ông nói, “Trên đời này, có rất nhiều chuyện có thể dùng tiền để bù đắp, Lý Văn Khải không phải pháp nhân, nhưng mà, có thể hắn cũng phải chịu trách nhiệm liên đới, nếu hắn sẵn lòng đồng ý chế tài kinh tế, hắn sẽ không có chuyện gì, hơn nữa, ba có thể cam đoan vị trí tổng giám đốc hiện tại của hắn vẫn vững chắc như trước.”

“Như vậy, ý của bác là?”

Trương Thụy Hằng thở dài, “Tiểu Mạn, con trở về bên cạnh Khải Hiền đi.”

Đường Mạn nhất quyết từ chối, “Không, con tuyệt đối không thể làm như vậy. Con và Khải Hiền đã ly hôn, bây giờ, con là bạn gái của Lý Văn Khải, con có cuộc sống của riêng mình, cho dù anh ấy giàu hay nghèo, cho dù cuộc sống sau này của anh ấy có bao nhiêu khó khăn, con cũng tình nguyện sống với anh ấy. Còn có, nếu con chỉ vì chuyện này mới trở về bên cạnh Khải Hiền, con nghĩ sau khi Khải Hiền biết được, Khải Hiền cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ gì.”

86. Q.2 - Chương 34

Đường Mạn nhất quyết từ chối, “Không, con tuyệt đối không thể làm như vậy. Con và Khải Hiền đã ly hôn, bây giờ, con là bạn gái của Lý Văn Khải, con có cuộc sống của riêng mình, cho dù anh ấy giàu hay nghèo, cho dù cuộc sống sau này của anh ấy có bao nhiêu khó khăn, con cũng tình nguyện sống với anh ấy. Còn có, nếu con chỉ vì chuyện này mới trở về bên cạnh Khải Hiền, con nghĩ sau khi Khải Hiền biết được, Khải Hiền cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ gì.”

Đúng vậy, bất luận thế nào, cô không thể rời khỏi Lý Văn Khải, cô đã từng hứa với anh rồi.

Trương Thụy Hằng thở dài, “Tiểu Mạn, thật sự là ba không biết làm sao mới đến tìm con, con tha thứ cho người cha đê tiện vô sỉ này đi. Ba cũng biết bây giờ con đã có cuộc sống của riêng mình, thật sự là gắng gượng lắm mới yêu cầu con như vậy, nhưng mà con và Khải Hiền cũng đâu phải thủy hỏa bất dung, Khải Hiền nó cũng đâu có tội ác tày trời gì, nó thật sự yêu con, nhưng mà, nó đã dùng sai cách thức, còn hai con, trời xui đất khiến đã bỏ lỡ nhau quá nhiều.”

Đường Mạn đứng dậy, “Chủ tịch, con nghĩ con nên về nhà.”

Trương Thụy Hằng hiểu được, ông thở dài, “Con hãy suy nghĩ thử xem, trên đời này có biết bao cặp vợ chồng chia tay rồi hợp lại, giữa tan tan hợp hợp, không trải qua chia lìa, họ sẽ không biết sự quan trọng của đối phương, rộng lượng một chút, khoan dung cho nhau đi.”

Đường Mạn không muốn tiếp tục nói thêm gì với ông nữa, tâm tư rối loạn, cô vội vã cáo từ.

Cô cảm thấy cả người phát run, chưa từng cảm thấy toàn thân lạnh buốt như bây giờ.

Cô nhìn ra bầu trời bên ngoài, trong thoáng chốc, ánh nắng như kim châm vào mắt cô, hôm qua rơi một trận mưa thu, mà sau khi vào thu, hết mưa rồi lại đến gió lạnh, vốn thấy trên đầu một khoảng trời xanh, cô còn cho là đang mùa xuân tháng ba, nhưng khi cô nhìn đến trên cây đều trụi lá, mới giật mình đã là cuối thu.

Cô lại gọi điện thoại cho Lý Văn Khải, cảm ơn trời, cuối cùng cũng gọi được.

Cô lo lắng suýt rơi nước mắt.

Ở đầu dây bên kia, anh nói qua loa, “Anh không sao, chỉ là hơi mệt, tạm thời anh vẫn chưa thể trở về, chuyện trong nhà phải nhờ em chăm sóc thay anh.”

Đường Mạn nghe ra sự ử rũ trong lời nói của anh, cô hy vọng mình có thể ở bên cạnh anh, cùng anh chia sẻ những lo âu.

Nhưng trở về nhà họ Lý, đối diện với bà Lý và Thạch Băng, cô lại không thể nói quá nhiều.

Đường như bà Lý cũng đã bình tĩnh hơn, lúc chiều Lý Văn Khải có gọi điện về an ủi mẹ.

Mấy ngày này, bà Lý hết ăn rồi làm, ngay cả Thạch Băng cũng ngoan ngoan ăn cải bó xôi, không chút than thở.

Trước khi ngủ, bà Lý cầm ly nước, ngồi ở sô pha, lặng lẽ quan sát tỉ mỉ căn nhà, mỗi một chỗ bày trí, mỗi một món nội thất, Đường Mạn nghe bà khẽ nói, “Căn nhà này, là của ba Văn Khải để lại.”

Đường Mạn nghe ra được ẩn ý trong đó.

Cô ngơ ngẩn ngồi trong phòng, ôm gối, nhớ lại những việc đã trải qua hơn một năm nay. Ban ngày như dài như vô tận, mỗi một giây đều lâu như vậy, trong lúc lơ đãng, màn đêm lại bỗng nhiên buông xuống, mỗi một ngày đều ảm đạm như vậy.

Điện thoại vang lên, là một số lạ, cô hoài nghi bắt máy.

Bên trong truyền đến giọng nói của phụ nữ, “Xin chào, cô là Đường Mạn phải không?”

Cô nghi ngờ, “Cô là?”

“Tôi là Tô Thuần Quyên.”

Sáng hôm sau, cuối cùng cô và Tô Thuần Quyên cũng gặp nhau, hai người ngồi xuống tiệm cà phê Thượng Đảo, nhìn vào đối phương.

Đường Mạn nhủ thầm, Tô Thuần Quyên thật sự rất đẹp, vốn dĩ khi nhìn thấy Chu Duyệt đã cảm thấy giờ tay nhắc chân mà khí chất đã hơn người, không ngờ đến khi gặp Tô Thuần Quyên, cô ta còn có thêm sức hút quyến rũ từ bên trong.

Tô Thuần Quyên mỉm cười thản nhiên, “Vẫn luôn muốn làm quen với cô, nhưng lại sợ quá đường đột.”

Đường Mạn cũng thản nhiên cười.

Tô Thuần Quyên nói, “Tôi muốn đến Sơn Tây gặp Văn Khải, tôi mang theo toàn bộ tiền tích góp của mình để đánh cược một phen.”

Đường Mạn giật mình, cô biết hiện tại Lý Văn Khải khó khăn chồng chất, anh là một trong những cổ đông của khu mỏ, khoảng khắc khu mỏ phá sản, anh ắt phải bảo đảm đền bù tổn thất kinh tế theo.

Tô Thuần Quyên nhàn nhạt nói, “Thật sự khi mất đi người đó, mới biết được, bản thân từng có cuộc sống hạnh phúc biết bao.”

Ha ha, hóa ra lời thoại cuộc đời lại có thể giống nhau đến lạ.

Trương Khải Hiền cũng từng cảm khái như thế này.

Đường Mạn nói: “Chị và anh ấy chẳng phải đã ly hôn rồi sao, chị còn làm như vậy?”

Tô Thuần Quyên nói, “Chúng tôi đã ly hôn, nhưng mà, thời điểm Văn Khải nhập cổ phần, chúng tôi vẫn còn là vợ chồng, về mặt phát luật, tôi cũng là một trong những cổ đông, không tránh khỏi liên can, nhưng Văn Khải không muốn liên lụy đến tôi, anh ấy đẩy tôi đi một cách sạch sẽ.”

Hóa ra là vậy.

Tô Thuần Quyên nói, “Tôi chỉ là muốn biết cô nên mới hẹn ra ngoài như vậy, cô sẽ không để tâm chứ?”

“Thật ra tôi rất bình thường.”

Tô Thuần Quyên gật đầu, “Chính xác, rất bình thường.” Cô ta cười khổ, “Khiến tôi rất không cam lòng, sao lại có thể thua trong tay cô chứ.”

Đường Mạn cười nhạt, chuyện tình yêu mà, không nói rõ được.

Lúc này, điện thoại của Đường Mạn reo lên, là điện thoại của bà Lý. Trong điện thoại, bà lo lắng hỏi Đường Mạn: “Tiểu Mạn, sao con còn chưa về? Bình thường con đưa Thạch Bằng đi học nhiều nhất cũng chỉ nửa tiếng sẽ về, nhưng bây giờ đã hai tiếng rồi, con còn chưa về, cũng không gọi điện, dì sốt ruột quá.”

Đường Mạn vội giải thích, “Con đi gặp một người bạn.”

“Vậy được rồi, Văn Khải không có ở nhà, con cũng vậy, trong nhà trống trải, nói chuyện với mấy người bạn dì lại sợ nói quá nhiều, nếu con không có việc gì thì về sớm một chút nhé. Dì thật sự rất sợ.”

“Dạ.”

Tô Thuần Quyên biết đó là điện thoại của bà Lý.

Đường Mạn suy nghĩ một lát, cô muốn hỏi cho rõ, nếu Tô Thuần Quyên cũng là cổ đông, đối với chuyện ở khu mỏ, cô ta chắc chắn biết rõ hơn mình, cô hỏi, “Chỗ Văn Khải, có phải là phải bồi thường kinh tế mới được không?”

Tô Thuần Quyên gật đầu, “Đúng vậy.”

“Như vậy, phần anh ấy gánh vác còn thiếu khoảng bao nhiêu?”

“Anh ấy và tôi đã nói chuyện điện thoại với nhau, gom hết tất cả mọi người lại, còn thiếu khoảng 400 vạn tệ.”

Cuối cùng, Đường Mạn cũng hiểu vì sao Trương Thụy Hằng lại nói, trên đời này có chuyện gì mà tiền không giải quyết được? Thật là hết cách, mắc nợ kinh tế, không có tiền, nửa bước cũng khó đi.

Đồng thời, trong lòng cô cũng xót xa, lúc này Tô Thuần Quyên lại có thể dũng cảm đứng ra, gánh vác cùng anh? Dù rằng cô ta chỉ là vợ trước của anh.

Đường Mạn than khổ, “Chị thật sự rất yêu anh ấy.”

Tô Thuần Quyên rất kiêu ngạo, “Đúng vậy, không thể không thừa nhận, chính xác là tôi vẫn còn yêu anh ấy, tuy rằng bây giờ đã là quá khứ, có thể chúng tôi không có cách nào trở lại như trước kia, nhưng mà anh

ấy vĩnh viễn là người đàn ông tôi yêu, khi anh ấy gặp khó khăn, tôi không thể không quan tâm anh ấy, vĩnh viễn là vậy.”

Đường Mạn gật đầu, trong lòng cay đắng, “Tôi hiểu.”

Đường Mạn đứng bên đường, khí lạnh cuối thu xâm nhập vào cơ thể cô một cách không kiêng nể, cô bỗng cảm thấy trời đất mênh mông, còn mình lại quá bất lực.

Nếu không quen Trương Khải Hiên, bây giờ cô không đến nỗi xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng bởi vì quen biết Lý Văn Khải, cuộc đời và tình cảm của cô mới trải qua nhiều ngoắt ngoéo như vậy. Thời điểm cô khó khăn nhất, anh đưa tay kéo cô lại; thời điểm cô khổ sở nhất, bà Lý đã ôm lấy cô, cô nợ cái nhà này, nợ bà Lý.

Trong lòng cô ngổn ngang tâm sự, trái tim như thức ăn sôi sục trong nồi.

Yêu, đúng là cô yêu anh, anh cũng yêu cô.

Tối tối nằm trên số pha, phòng khách vắng lặng, chỉ có tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ, tim cô cũng vậy, chuyển động chậm rãi theo con lắc đồng hồ, tích tắc tích tắc.

Bất giác ngủ thiếp đi, mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện trên người là chiếc áo của bà Lý, bà đi ra lúc nào, đắp áo ình lúc nào, cô cũng không biết.

Lý Văn Khải vẫn bật vô âm tín, cô đứng ngồi không yên, quyết định đi Sơn Tây, nhưng bà Lý đang bệnh, Thạch Bằng cũng bị ho, đành chịu, cô chỉ có thể trông nom trong nhà trước.

Bên công ty của Lý Văn Khải cũng loạn, ông tổng không ở đây, có tiếng mà không có miếng, bên tổng bộ nhanh chóng cử người đến trợ giúp quản lý.

Đường Mạn cảm giác sắp có chuyện xảy ra.

Cô đứng bên đường, nhìn xe cộ qua lại như thoi đưa, trong lòng đầy cảm xúc, cuộc sống đúng là vở kịch, lảo đảo nghiêng ngã giữa dòng đời, đến cuối cùng ai là người có thể nắm giữ được vận mệnh của chính mình chứ?

Cô không khỏi muốn khóc, có một loại thương tâm như mất đi người thân, cô có thể tưởng tượng đến tình trạng của Lý Văn Khải, anh bị liên đới phải chịu trách nhiệm, phải bồi thường tổn thất kinh tế; mặt khác, vị trí tổng giám đốc của anh cũng không giữ được, gần như chỉ trong một đêm, anh lại có thể mất hết tất cả hay sao?

Trái tim cô bị bóp vụn thành một khối, buồn bã vì anh.

Lời nói của Trương Thụy Hằng lại vang lên trong đầu cô: “Trên đời này, có chuyện gì là không thể dùng tiền để xử lý chứ? Lần này viện trợ khu mỏ, sử dụng không ít vốn của chính phủ, mỗi một cổ đông nhất định phải nộp khoản tiền này, Lý Văn Khải không có nhiều tiền như vậy, mà sự nghiệp của hắn, có thể bình yên đi tiếp hay không cũng là một vấn đề, nếu con đồng ý, ba có thể giúp hắn giải quyết chuyện ở khu mỏ.”

Trương Thụy Hằng rõ là đứng sau hậu trường, ông ung dung đứng một bên quan sát diễn biến mọi chuyện, thời điểm ông cảm thấy có thể khống chế tất cả, ông lại xuất hiện đúng lúc, ông đang đánh cuộc với vận số, hoặc là Đường Mạn thỏa hiệp, hoặc là Đường Mạn cố chấp, thật ra ông đều không có tổn thất gì.

Tài xế của Lý Văn Khải đưa Đường Mạn và Thạch Bằng đến lớp học vẽ, Thạch Bằng thích thú vẽ tranh, Đường Mạn thì buồn bã không vui.

Thạch Bằng vẽ xong một chú cá hề rồi đưa cho Đường Mạn xem, “Dì Mạn, dì xem có đẹp không?”

Đường Mạn lấy lại tinh thần, “Đẹp, đúng là một chú cá hề rất đáng yêu, con xem, cái mỏ chu ra rất giống Thạch Bằng, tại sao mắt chú cá này lại màu đỏ? Phải là màu đen chứ?”

Thạch Bằng nói, “Vì cá hề khóc, nó nhớ ba, con cũng nhớ ba.”

Đường Mạn nhìn con bé uất ức, nhin không được thở dài.

Trên đường trở về, cô hỏi tài xế: “Công ty thế nào rồi?”

“Vẫn ổn, chẳng qua khi tổng giám đốc Lý không có ở đây, có mấy quản lý cao cấp không hợp nên cãi nhau, hơn nữa..., có vài người đáng ghét, nói huyên thuyên bậy bạ.” Tài xế tức giận, “Nếu tổng giám đốc có ở đây, những người này dám nói năng như vậy không chứ?”

Đường Mạn biết, con hổ không ở nhà áp trận, lũ quỷ náo loạn là bình thường.

Cô về đến nhà, nhìn thấy bà Lý ôm bụng, rất mệt mỏi, Đường Mạn nóng lòng, “Dì Thạch, dì lập tức đến bệnh viện với con được không?”

Bà Lý lắc đầu, “Không đâu, Văn Khải vẫn chưa có tin tức, dì không đi.”

Bà Lý đúng là cố chấp, con trai không ở bên cạnh, bà cảm thấy chuyện của con trai là chộc đến Phật Tổ, chính bà cũng có tội, bà không chịu đến bệnh viện, “Nếu có tội, người làm mẹ như dì, hẳn là nên gánh vác cùng con trai.”

Đường Mạn chỉ khóc.

Cô nhìn thời tiết bên ngoài, không khí vẫn se lạnh, mặc dù ánh mặt trời chói lọi trên bầu trời, nhưng mà, ý lạnh cuối thu đã len lỏi vào trong lòng người.

Cô do dự mãi, cuối cùng gọi điện thoại cho Trương Thụy Hằng.

Trương Thụy Hằng rất giữ chữ tín, ông nói ra thì nhất định sẽ làm, ngày hôm sau, nhanh chóng giao chi phiếu cho Đường Mạn.

“Đường Mạn.” Trương Thụy Hằng nói: “Ba đồng ý giúp đỡ Lý Văn Khải, ba chỉ hy vọng một chuyện, con về nhà.”

Đường Mạn nhận lấy tấm chi phiếu, khẽ thở dài.

Trương Thụy Hằng nói: “Con về nhà, Khải Hiền mới có hy vọng trở về.”

Đường Mạn giao chi phiếu lại cho Tô Thuần Quyên.

Tô Thuần Quyên không tin nhìn cô, “Cô có ý gì?”

Đường Mạn nói, “Chị không cần cảm thấy lạ đâu, thật ra tôi làm vậy, không phải vì Văn Khải, mà vì dì Thạch, tuổi của dì Thạch đáng lẽ phải an hưởng tuổi già, con cháu đầy đàn mới đúng, dì ấy không nên cùng con cái chịu đựng dày vò nhiều như vậy.”

Tô Thuần Quyên hoài nghi, “Làm sao cô có nhiều tiền như vậy?”

“Chuyện này chị không cần lo, chị đi Sơn Tây đi.”

Tô Thuần Quyên nghi ngờ nói, “Tôi cũng có nghe qua chuyện của cô, cô sẽ không nhận tiền của chồng trước đó chứ?”

Đường Mạn nói, “Đây là chuyện của tôi.”

Tô Thuần Quyên hiểu, “Cô làm như vậy là rất ngốc nghếch, nếu anh ấy trở về biết được tất cả, cô nghĩ với tính cách có một không hai của anh ấy, anh ấy sẽ cho phép sao?”

Đường Mạn thần nhiên nói, “Chị đích thân đến Sơn Tây, hiện giờ là thời điểm anh ấy yếu đuối nhất, sự xuất hiện của chị nhất định có thể cứu anh ấy.”

Tô Thuần Quyên cười khổ, “Nếu anh ấy muốn trở về bên cạnh tôi thì đã sớm quay lại rồi, từ lúc anh ấy đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc, tôi tìm anh ấy biết bao lần, anh ấy cũng đã nói với tôi rất rõ ràng, hy vọng chúng tôi mãi mãi là người thân, là bạn bè, nhưng không thể là vợ chồng.”

Đường Mạn lắc đầu, “Thật ra anh ấy cũng chỉ là người đàn ông bình thường mà thôi, đêm anh ấy nhậm chức, không phải anh ấy đã ở cùng chị sao?”

“Cô biết chuyện đó.”

“Có thể thấy được anh ấy cũng chỉ là người bình thường. Nếu chị xuất hiện ngay lúc này, anh ấy sẽ không thể nào không biết ơn chị. Cái khác tôi không nói nhiều, chị nói thế nào với anh ấy là chuyện của chị, về giao ước của hai chúng ta, chị sẽ giữ bí mật đúng không?”

Tô Thuần Quyên hiểu, cô là người thông minh, lại rất muốn có được người đàn ông này, cô không muốn buông tha bất cứ cơ hội nào, hiện giờ, đúng lúc một cơ hội trời ban bày ra trước mặt cô, cô không thể bỏ qua, nhất định phải nắm bắt lấy.

Ba ngày sau, cuối cùng Lý Văn Khải cũng trở về.

Anh mang theo vẻ mệt mỏi, người cũng gầy đi rất nhiều, bà Lý nhìn con trai, phát hiện con trai chỉ hơi hốc hác, còn lại đều khỏe mạnh, bà yên tâm.

Lúc ăn cơm, bà Lý nói, “Việc lớn việc khó, xem gánh vác; nghịch cảnh thuận cảnh, xem lòng dạ; là vui là buồn, xem tu dưỡng; có được có mất, xem trí tuệ; là thành là bại, xem kiên trì.”

Lý Văn Khải im lặng nghe mẹ nói.

Bà Lý nói, “Lúc trước con khăng khăng muốn nhập cổ phần, mẹ từng khuyên can con, nhưng con không nghe lời mẹ, mẹ nói rồi, kinh doanh thế này là kinh doanh nhuộm máu, không thể làm, con lại gạt mẹ khăng khăng làm theo ý mình, bây giờ cuối cùng xảy ra chuyện như vậy.”

Lý Văn Khải cúi đầu.

Trở về phòng, Lý Văn Khải Khỏi vỗ vỗ vai mình, Đường Mạn khuyên anh, “Anh đi tắm rồi nghỉ ngơi đi.”

“Cảm ơn em, hơn nửa tháng nay đã giúp anh chăm sóc nhà cửa.”

“Sự việc dàn xếp ổn thỏa chứ?”

“Cũng tạm, đã bồi thường kinh tế.”

Anh ngồi vào bồn tắm, ngâm mình trong nước ấm, trong bồn tắm nổi đầy bọt xà phòng, hết như một đồng tuyết.

Đường Mạn ngồi bên cạnh bồn tắm, khoát một chiếc khăn lớn lên vai anh, đặt tay lên khăn bóp vai cho anh, anh gơ tay lên, cầm lấy tay cô.

Trong lòng Đường Mạn có một cảm giác khác thường chậm rãi lướt qua, cô nhận không được buông thõng tay xuống, tựa đầu cô lên trên đầu anh.

Cô khẽ hát một bản nhạc thiếu nhi, là ca khúc Hoa Viên Bảo Bảo mà Thạch Băng thích xem, “Bầu trời tối đen, ngôi sao lấp lánh, biển rộng yên ả.”

Lý Văn Khải mệt mỏi, lại mệt mỏi đến độ quên ngủ quên trong bồn tắm.

Đường Mạn thu xếp cho anh xong, nhìn anh nằm ngủ yên ổn trên giường, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

Cô nhẹ nhàng nói, “Chúng ta, thời gian rất dài, không gian rất xa, tâm tư rối loạn.”

87. Q.2 - Chương 35

Tâm tư của cô đúng là rối như tơ vò.

Vào buổi sáng, cô sửa sang lại áo vest cho anh, anh đeo đồng hồ, Đường Mạn hỏi anh: “Anh cũng chưa nói cho em biết, bồi thường bao nhiêu tiền, xử phạt thế nào?”

Anh thản nhiên nói, “Không cần biết những chuyện này, chuyện bên ngoài là chuyện đàn ông lo liệu.”

Đường Mạn mất hứng, “Ngay cả hỏi em cũng không thể hỏi à?”

Anh vội vàng giải thích, “Không phải, anh không có ý này.”

“Vậy tại sao anh không nói với em?”

Lý Văn Khải suy nghĩ, trả lời cô: “Anh không ngờ Tô Thuần Quyên lại đến đó, lúc ấy anh không có nhiều tiền như vậy, cô ấy bán nhà, gom đủ tiền.”

Trong lòng Đường Mạn hiểu, Tô Thuần Quyên thật thông minh, cô ta cũng không đề cập đến cô, người phụ nữ này cũng thật là sắc bén, cô ta lại có thể nói dối, nói bán nhà của mình đi mới gom đủ tiền để lừa anh.

Người phụ nữ này cũng thật biết nắm bắt cơ hội.

Đường Mạn cố tình hậm hực nói, “Đúng lúc nguy cấp, vẫn là vợ trước chìa tay ra cứu giúp.”

Lý Văn Khải nghe ra ẩn ý bên trong, anh giải thích, “Đừng suy nghĩ bậy bạ, thời điểm nhập cổ phần, hai người vẫn là vợ chồng, hiện giờ lại rối loạn như vậy, kết cục cũng kéo cô ấy vào.”

Đường Mạn hừ một tiếng, “Rất biết ơn chị ấy có phải không? Tốt thật đó, giúp người khi gặp nạn, tương trợ lúc nguy nan, đồng tâm hiệp lực, trăm năm hảo hợp.”

Lý Văn Khải nhíu mày, “Em đang nghĩ bậy bạ gì đó? Cái gì mà đồng tâm hiệp lực, trăm năm hảo hợp, anh lại bị nhốt lâu như vậy, suy nghĩ nhiều chuyện, còn lòng dạ nào quản chuyện này. Còn nữa, quan hệ hôn nhân của anh và Tô Thuần Quyên đã hủy rồi, lúc này cô ấy bỏ qua hiềm khích trước kia để giúp đỡ anh, cho dù là bạn bè, cũng nên nói tiếng cảm ơn, Đường Mạn, em không cần cay nghiệt như vậy.”

Đường Mạn cố ý cười lạnh, “Em cay nghiệt sao? Là em có hơi đồ kỵ, người cứu anh không phải ai khác, lại là vợ trước của anh, hơn nữa, hai tháng trước anh và chị ấy còn nhiệt tình gần gũi quấn lấy nhau, em có thể không nghĩ vớ vẩn sao?”

Mặt anh đỏ lên, “Đường Mạn, là anh làm sai, anh đã thành thật khai báo, còn nghiêm túc thỉnh cầu sự tha thứ của em, anh đâu có giấu giếm em, em cũng đã tha thứ cho anh rồi không phải sao? Chúng ta chấm dứt vướng mắc vấn đề này ngay tại đây, em không phải là người như vậy, đúng không?”

Đường Mạn nổi giận, “Anh sai rồi, em chính là người như thế đấy. Đàn ông các anh tại sao đều là như vậy cả, một Trương Khải Hiên đánh chiêu bài tình yêu với tình nhân cũ đến nghiêng trời lệch đất, còn một Lý Văn Khải, vợ trước mượn rượu mồi để cảm dỗ liềm leo lên làm ấm giường. Đàn ông các anh có phải đều cảm thấy đạt được thì không ngọt, không được mới thơm hay không?”

Anh cau mày, cắn môi, “Bây giờ anh phải đi làm, ở công ty có một đồng chuyện đang chờ anh.”

Đường Mạn chua ngoa nói với anh, “Đúng, tốt nhất là đi sớm một chút, nói không chừng tối nay còn có người hẹn anh ra ngoài ăn cơm, nhân tiện ôn lại tình cũ chẳng hạn.”

Lúc này anh vừa mới đi tới cửa, đang định mở cửa, nghe được lời này của cô, anh dừng lại, tay đặt trên tay nắm cửa.

Đường Mạn nhủ thầm, anh quay đầu lại, cãi nhau một trận với em đi, chỉ cần cãi nhau, em liền có lý do để ra đi, không về nữa.

Không ngờ anh chỉ đứng ở cửa hồi lâu, đóng cửa lại.

Anh xoay người, đi đến bên cạnh cô, ôm cô vào lòng.

Đường Mạn nghe anh nói: “Đường Mạn, xin lỗi em, mấy ngày nay em đã giúp anh chèo chống gia đình này rất vất vả.”

Đường Mạn vốn định diễn hành động chanh chua của phụ nữ sát chồng, mượn cơ hội cãi nhau một trận lớn với anh, nhưng anh lại dịu dàng ôn tồn như thế, cô nhất thời cảm thấy đau khổ không tả nổi.

Anh thấp giọng nói: “Mấy ngày nay, em có biết anh trải qua những chuyện thế nào không? Anh nhìn thấy xác chết đổ máu được khiêng ra từ khu mộ, một sinh mạng như vậy lại biến mất trong nháy mắt. Khoảnh khắc đó, anh cảm thấy trên tay mình dường như cũng nhuộm đầy máu, sự sợ hãi chưa từng có xâm chiếm lòng anh. Anh rất sợ, anh cùng mấy cổ đồng khác bị nhốt vào trong phòng thẩm vấn, tiếp nhận thẩm tra của chính phủ, lúc đó, anh rất cô độc, rất sợ hãi, không có người thân ân cần thăm hỏi, không có bạn bè

quan tâm, khi đó anh thật sự hy vọng có thể nắm lấy tay em, vùi đầu vào lòng em, nghe em nói với anh mấy câu.”

Đường Mạn rút nước mắt.

Anh cười khổ, “Vào mùa này, lại còn có muỗi, buổi tối đi ngủ, muỗi bay khắp nơi cắn người, không tài nào ngủ được.”

Đường Mạn không nói được câu nào.

“Bé cưng.” Anh khẽ thở dài, “Anh mệt mỏi lắm, chúng ta đừng cãi nhau được không em? Anh thật sự sợ em rồi.” Anh thở dài, buông cô ra, giữ lấy đầu cô, “Em nhất định cũng mệt mỏi lắm đúng không? Tối nay anh gác hết tất cả công việc lại, chúng ta cùng nhau trải qua một đêm yên tĩnh có được không? Tối nay em trang điểm một chút, anh đặt phòng, đêm nay chúng ta ngủ ở bên ngoài nhé.”

Đường Mạn kiềm nước mắt, “Không, không được, mấy ngày nay cơ thể em hơi khó chịu.”

Anh buông tay ra, đành chịu: “Vậy được rồi, anh đi làm đây.” Anh hôn lên trán cô, sau đó đi ra.

Đường Mạn xót xa nghĩ, tại sao anh có thể chịu được như vậy, tại sao không cãi nhau với em?

So với Trương Khải Hiên, sự nhẫn nhịn của Lý Văn Khải thật sự là không thể bắt bẻ.

Trương Khải Hiên vụng trộm, anh lấp liếm bằng lời nói dối, cãi nhau một trận với cô, một bước cũng không nhường. Còn Lý Văn Khải, anh biết bản thân làm sai, còn thẳng thắn thừa nhận, cô cãi nhau với anh, anh dễ dàng khoan dung cô.

Nếu hai người có tranh chấp, bất luận cô nóng nảy bao nhiêu, anh đều dễ dàng tha thứ, giờ phút này đối với anh, cô chỉ có thể lặng lẽ rơi nước mắt.

Tâm sự chồng chất, tim cô đau như dao cắt.

Lý Văn Khải nhanh chóng nhận được điện thoại của Tô Thuần Quyên, “Văn Khải, tối nay ra ngoài dùng cơm được không?”

Anh bình tĩnh từ chối, “Không được rồi, tối nay anh có việc, việc ở công ty quá nhiều, tối nay anh phải dùng cơm với mấy quản lý.”

Cô thử hỏi thăm dò: “Chi bằng dùng cơm xong, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống để nói chuyện?”

Anh nói một hơi, “Dùng cơm xong anh phải về công ty họp tiếp, tối nay anh phải họp suốt đêm.”

Đường Mạn ở nhà gấp quần áo cho Thạch Băng, cái nên gấp thì gấp, cái nên treo thì treo lên, truyện cổ tích cũng sắp xếp gọn lên giá sách.

Thạch Băng ôm cổ cô cùng nằm trên giường, “Dì Mạn, dì thật tốt, con muốn gọi dì là mẹ.”

Đường Mạn mỉm cười, “Được, vậy con gọi một tiếng đi.”

Thạch Băng hôn lên má cô một cái, “Mẹ ơi.”

Đường Mạn bật khóc, có đứa con gái đáng yêu như vậy, thật sự là mười đứa cũng không ngại nhiều.

Cô cảm thấy mình đã sắp xếp mọi chuyện trong nhà xong xuôi, lúc này mới gọi điện thoại cho Lý Văn Khải.

Lý Văn Khải áy náy nói, “Đường Mạn, tối nay anh không về, tối nay anh cùng mấy quản lý ăn cơm xong, còn phải quay về công ty tiếp tục họp, đêm nay anh phải làm suốt đêm.”

Đường Mạn rất bình tĩnh, “Không sao, em muốn nói với anh một chuyện, em có hơi buồn, muốn đi ra ngoài một chút.”

“Được, em muốn đi đâu, anh gọi tài xế đưa em đi.”

“Em không có ý này, em muốn đi ra ngoài du lịch.”

Anh khá bất ngờ, “Đi du lịch? Bây giờ, ngay lúc này?” Anh vô cùng không tin, bản thân bây giờ bận rộn muốn hỏng đầu, về đến nhà chỉ muốn tìm chút sự an ủi dịu dàng nơi cô, nhưng cô mãi lạnh lùng, rồi sau đó, muốn đi du lịch?

Đường Mạn gạt nước mắt, giọng điệu hết sức bình tĩnh, “Đúng vậy, có hơi buồn, muốn đi du lịch.”

Anh thở dài, sự khó chịu đè nặng trong lòng, “Được rồi, em muốn đi thì cứ đi, mấy ngày nay anh cũng khá bận rộn, anh không có thời gian đi với em.”

“Không cần anh đi cùng, hàng ngày anh bận rộn rất nhiều việc, phụ nữ cũng nhiều, làm sao có thời gian đi cùng em.”

Anh tức giận, “Em lúc nào thì cần quấy như vậy?”

Đường Mạn cố tình nói, “Em nhìn thấy rất rõ mà, anh trở về liền thở ngắn than dài, nhận điện thoại của Tô Thuần Quyên còn không dám nhận trước mặt em và Thạch Bằng, anh có chuyện giấu em.”

“Em đổ oan cho anh, anh nào có như vậy? Được rồi, chuyện này chúng ta nói sau đi.”

“Em lười nghe anh giải thích lắm.”

Lý Văn Khải thật sự rất tức giận, “Hiện giờ anh bận, anh lặp lại lần nữa, đừng tiếp tục càn quấy.”

Đường Mạn cúp máy.

Đặt điện thoại xuống, cô rút nước mắt.

Cô hầu như không mang theo gì cả, chỉ đơn giản thu dọn hai bộ quần áo, thì một mình ra cửa.

Ngước đầu nhìn trời, bầu trời hơi u ám, dường như sắp mưa, bất giác, lại một năm trôi qua.

Chiếc xe thương vụ của nhà họ Trương đến đón cô đúng giờ, thấy cô hơi do dự, Trương Thụy Hằng chau mày, suy nghĩ một lát, cô bước lên xe.

Thượng Hải, cho tới bây giờ cô vẫn không nghĩ tới một năm bắt đầu cuộc sống ở Thượng Hải, hiện giờ, cuộc sống đó sẽ vĩnh viễn trở thành hồi ức trong đời cô.

Xe của nhà họ Trương đến khách sạn, bà Trương thất thần ngồi co quắp ở đại sảnh, thấy Đường Mạn, bà chào đón như nhìn thấy vị cứu tinh, gắt gao nắm lấy tay cô. Đường Mạn biết, nhà họ Trương bây giờ rất vắng vẻ, Chu Duyệt đã dọn đi, chị ấy sắp kết hôn, là người đàn ông tốt đợi chị ấy suốt ba năm, cho nên, chị ấy rời khỏi nhà họ Trương để theo đuổi hạnh phúc của chính mình, còn Trương Khải Hiên.

Cô nhẹ nhàng thở dài, từ sau khi anh và cô ly hôn, anh lại như bốc hơi khỏi thế gian, không có tin tức, không gọi cuộc điện thoại nào về nhà, mọi người đều lo lắng tìm kiếm anh, nhưng anh vẫn vậy, vẫn bất vô âm tín, so với lúc trước cô bỏ đi, càng không có dấu vết để tra ra.

Bỗng nhiên, cô nhớ đến một quyển tiểu thuyết cô từng xem từ rất lâu, Valse , Chu Thừa Ngọc và Phó Vu Sâm trong đó, hai người như đang khiêu vũ một điệu Valse, cho dù lúc đó có đổi mấy lần bạn nhảy, đến cuối cùng, họ vẫn trở về trong tay bạn nhảy đầu tiên.

Cảnh vật ngoài cửa xe ngã xuống như lá bài tarot, nhanh chóng lùi về phía sau.

Cô mờ mịt, trở về, phải đối mặt với cuộc sống như thế nào đây?

Cô cảm thấy mình giống như bài thơ Thoa Đầu Phượng của Đường Uyển (1), thì ra kiếp trước và kiếp này của cô gái nhà họ Đường, đều có tình yêu thê lương đến vậy.

Xe chạy rất nhanh về hướng bắc, sẽ trở về Thanh Đảo nhanh thôi.

Nhịp tim của cô bỗng dưng dồn dập, cứ như vậy trở về sao?

Trở lại nhà họ Trương?

Không, trong đầu cô có một ý niệm mãnh liệt, sống động, tôi đã từng bắt lực như vậy, tôi đã từng bơ vơ không nơi nương tựa như vậy, nhưng tất cả tôi đều vượt qua, hiện giờ, tôi lại đang trở về vạch xuất phát sao?

Không, tôi không muốn về, tôi không muốn.

Thủy Tụ Nhân Gia: Đường Mạn vì giúp Lý Văn Khải vượt qua cửa ải khó khăn, cô đã nhận tiền của Trương Thụy Hằng, điều kiện là trở về nhà họ Trương, nhưng cô sẽ thật sự trở về sao? Tôi gợi ý một chút, cô ấy không quay về, còn phần kết cục thế nào, đáp án sẽ được công bố vào ngày mai.

Chú thích:

(1) Thoa đầu phượng

(Đường Quyển- Trung Quốc, người dịch: Đông A)

Tình đời bạc,

Tình người ác

Mưa tiền hoàng hôn hoa tán tác

Gió mai lan,

Lệ hoen tàn

Muốn thư tâm sự,

Rất ý lan man

Nan! Nan! Nan!

Người đơn bạc,

Nay mai khác

Bệnh lòng như thể ngàn thu tạc

Tiếng tù vang,

Bóng đêm tan

Sợ người tra hỏi,

Nuốt lệ tân trang

Gian! Gian! Gian!

88. Q.2 - Chương 36

Nửa năm sau, Nhật Bản.

Harao lắc đầu nói: “Cái này là sủi cảo sao, nổi tiếng là món ăn ngon bổ rẻ ở Trung Quốc, nhưng Nhật Bản không như vậy, ở Nhật ăn sủi cảo vẫn rất đắt tiền.”

Đường Mạn cười, “Đó là lý do tôi nói sẽ tự gói sủi cảo, mời mọi người đến ăn.”

Những đồng nghiệp ngồi chung khác chỉ cười, “Hôm nay là sinh nhật cô, nên để cô chủ trì.”

Mọi người đồng thanh cười lớn.

Thời gian trôi qua thật mau, nháy mắt đã nửa năm.

Tất cả mọi người rất vội vàng, thời gian vẫn cứ tiếp tục chuyển động mà không quay ngược trở lại, mỗi người đều có cuộc sống của chính mình, đều có quỹ đạo mong muốn của chính mình, người khác vạch kế hoạch cho bạn, nhưng khi phải bước đi mãi mãi luôn là đôi chân của chính bạn, hạnh phúc mà đi, là con đường của chính bạn; buồn bã mà đi, là con đường của người khác, muốn hạnh phúc, hãy đi theo con đường của chính mình.

Đường Mạn cũng không quay về nhà họ Trương, sau khi xe đến Thanh Đảo, cô càng thêm bình tĩnh, suy nghĩ rất lâu, cô nói với Trương Thụy Hằng, “Xin lỗi, con không thể về.”

Trương Thụy Hằng không thể tin, “Con lại muốn quay về Thượng Hải?”

Đường Mạn lắc đầu, “Không, con không về Thượng Hải, nhưng con cũng không về nhà họ Trương. Con cảm thấy lúc trước con đã bỏ qua rất nhiều thời gian, dường như con quá mơ màng và hồ đồ. Hiện giờ, con phải sống cuộc sống của chính con, bất cứ ai cũng không thể ngăn cản con.”

Trương Thụy Hằng giật mình, “Con, con đã đồng ý với ba, phải về nhà, phải đợi Khải Hiền.”

Bà Trương khóc lớn, “Tiểu Mạn, chỉ có con ở lại nhà họ Trương, Khải Hiền mới có thể quay về.”

Đường Mạn rất bình tĩnh, “Trương Khải Hiền đã 34 tuổi rồi, nếu tùy hứng, hẳn là anh ấy đã qua cái tuổi bốc đồng; nếu có trách nhiệm, anh ấy cũng có thể ngẫm lại cái gì mình nên làm, cái gì không nên làm. Con không nghĩ anh ấy bỏ nhà đi vì muốn ở một mình, anh ấy cần phải ra dáng một người đàn ông, xác định được mục tiêu cuộc sống của chính mình.”

Bất luận vợ chồng Trương Thụy Hằng khuyên nhủ thế nào, cô vẫn cố chấp, cô không về nhà họ Trương, cũng không về nhà họ Lý.

Hiện giờ, cô nên sống vì chính mình.

Cô đổi số điện thoại, rời khỏi Thanh Đảo, cô nhanh chóng liên lạc với Harao, người bạn này thật sự rất nghiêm túc, có trách nhiệm. Dưới sự giúp đỡ của anh ta, cô thuận lợi đi Nhật Bản.

Harao dang hai tay chào đón cô, nửa đùa nửa thật nói với cô: “Tôi có thể cho rằng em từ ngàn dặm xa xôi bay đến đây là bởi vì nhớ tôi, thích tôi không?”

Đường Mạn cười ha ha, “Nhìn vẻ mặt rạng rỡ của anh, tinh thần sảng khoái, chắc là có tình yêu tươi mát rồi chứ gì. Hơn nữa, cho dù tôi là ngựa quay đầu muốn ăn cỏ, cũng chưa chắc có cỏ chờ tôi có đúng không?”

Tất nhiên đúng, Harao đã có bạn gái, một cô gái rất xinh và diễm đạm.

Đường Mạn vui vẻ bắt đầu công việc mới ở Nhật Bản, cô làm việc ở phòng thí nghiệm của công ty Harao. Công việc cũng nhàn hạ, cô trải qua những ngày vô cùng vui vẻ.

Lúc không có việc gì, cô nói chuyện cùng với các đồng nghiệp mới, sau khi tan ca đến phòng karaoke ca hát, trải qua những ngày vô cùng thoải mái.

Harao chọc cô: “Có nghĩ là tìm một người đàn ông Nhật, dứt khoát gả đi luôn không?”

Đường Mạn lắc đầu, “Không có can đảm làm dâu tha hương nước ngoài.”

Harao cười ha ha.

Vốn dĩ cho rằng, tình yêu giống như một cơn đau, mà cơn đau đó như đau răng, khi thì phát đau, khi thì kéo dài âm ỉ, khi thì khắt nghiệt thấu xương, bỗng nhiên nhớ đến cơn đau, khiến người ta kinh sợ, nhưng sau một hồi kịch liệt qua đi, lại chỉ còn là cơn đau tích tụ dai dẳng.

Chính xác.

Muốn chào tạm biệt với quá khứ, thật sự là một chuyện rất đau đớn.

Cứ như vậy ra khỏi nhà họ Lý, không liên lạc với Lý Văn Khải nữa, cô luôn nghĩ, Lý Văn Khải sẽ nghĩ thế nào về chuyện này, cô là đi mà không từ biệt, với tính cách của anh, anh sẽ làm ra chuyện gì? Thật ra thì không có cách nào không nghĩ đến anh, nhớ đến sự chăm sóc anh dành cho cô, nhớ đến ánh mắt thiết tha

của anh, nhớ đến tình yêu của anh, nhớ đến anh hôn đầu ngón tay của cô lưu luyến không rời, trái tim đau đớn, cả đêm khó ngủ.

Nhưng mà, tuyệt đối không thể quay đầu lại, cho dù không về bên cạnh Trương Khải Hiên, cô cũng muốn giữ chữ tín, không thể quay lại bên Lý Văn Khải.

Không thể gọi điện thoại, không thể thăm hỏi anh, không thể gửi thư, không thể chơi những con số hóc búa, không thể đối thoại những câu chữ đơn điệu kia nữa, không thể, không thể, tuyệt đối không thể.

Bất luận anh nghĩ thế nào, làm thế nào, dù sao cô cũng đã đi rồi, nhấn tâm đi rồi, không một lời đáp, lúc đó khổ sở, dần dần, thói quen khổ sở đó cũng trôi qua từng ngày.

Chăm chỉ làm việc, sau một thời gian ngắn, lại cũng trở thành thói quen.

Đôi khi, cô cũng rất vui, cuộc sống tốt đẹp, cô không bị tổn thương, cũng không có bệnh, không mắc nợ, thật sự là một cuộc sống cực kỳ tự do.

Những ngày bình yên như vậy trôi qua hơn nửa năm.

Hôm nay, Harao đến tìm cô, Đường Mạn đang làm việc, anh ta hỏi: “Gần đây sống vui vẻ chứ?”

“Rất vui vẻ.”

Anh ta do dự một lát, “Em nhớ Trương Khải Hiên không?”

Đường Mạn suy nghĩ một chút, cô đáp, “Nhớ.” Đúng vậy, cũng rất nhớ anh, cảm giác rất phức tạp và kỳ lạ.

Anh và cô, rốt cuộc là dạng tình cảm gì, dạng liên hệ gì?

Harao nói với cô: “Khải Hiên về nhà rồi, Chủ tịch ngã bệnh, sức khỏe của bà Trương cũng không tốt, may mà anh ấy về.”

Đường Mạn à một tiếng.

Harao thần nhiên nói: “Đường Mạn, em và Khải Hiên đều là bạn tốt của tôi, tôi cảm thấy giữa hai người còn có một đoạn duyên phận, không nên kết thúc dễ dàng, tôi đã cho anh ấy biết hộp thư mới của em.”

Đường Mạn ngạc nhiên nhìn anh ta.

Harao nói: “Ngàn vàng trong bảo khố cũng không đổi lại được người có tình, Đường Mạn, em trải qua nửa năm bình yên, có ân oán gì cũng nên buông xuống, hiện tại, bắt đầu lại tất cả mọi chuyện, tôi luôn hy vọng có một ngày em và Khải Hiên có thể làm lại từ đầu.”

Cô rất cảm động, “Harao, anh thật tốt.”

Đáng tiếc, cô và Trương Khải Hiên, hiểu lầm nhau nhiều như vậy.

Đến khi Harao đi rồi, cô lặng lẽ suy nghĩ, nhớ đến những chuyện tốt đẹp trước kia.

Có một lần cô đi đưa văn kiện, đúng lúc nhìn thấy anh cúi xuống, ngón tay thon dài nắm lấy cây bút, viết lưu loát trên giấy, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn máy tính một cái. Khoảnh khắc đó, cô rõ ràng đã bị anh hấp dẫn. Cô nhớ đến sự ngang ngược của anh, khi họp ở bộ phận thương mại, anh chấp tay phía sau, cấp dưới báo cáo chuyện gì với anh, anh ít khi dùng bút ghi lại, tất cả báo biểu, số liệu giống như in trong đầu anh, sau đó anh phân tích lại cho họ, thậm chí khi họ làm không tốt, anh nóng nảy, xé toạc văn kiện rồi ném lại cho họ, bắt họ làm lại lần nữa.

“Một tuần làm việc 5 ngày, một ngày 8 tiếng, một tiếng 90 phút, tổng cộng là 2400 phút, cô nghĩ lại xem bản thân cô làm được cái gì, hầu như là cô ngủ hết 500 phút, ăn vặt tám điện thoại tốn hết 180 phút, vào WC mất 120 phút, thần thổ trước máy tính hết 300 phút, còn có cùng đồng nghiệp tranh luận mấy tin lá cải tốn 360 phút, bởi vì không làm tốt công việc của mình, cô đã lãng phí thời gian của cấp trên, không ngừng tìm ra chỗ sai để phê bình cô, làm chậm trễ hết 90 phút, trừ hết tất cả những thời gian đó, một tuần cô thật sự chỉ dùng thời gian có 850 phút để làm việc, xin hỏi cô dùng 850 phút này để cống hiến bao nhiêu cho công ty này chứ?”

Cô nhân viên không làm đúng chức trách bị anh giáo huấn đến nỗi mặt mày xám ngoét, cuối cùng suýt bật khóc chạy khỏi văn phòng. Nếu có dây thừng, cô nhân viên kia thà rằng chọn cách treo cổ tự sát một cách bí tráng.

Đôi khi, cô cảm thấy anh thật quá đáng.

Thật ra, cô chỉ là một cô gái đơn thuần, có rất nhiều khao khát về tình yêu, tình yêu với cô, giản đơn, đẹp đẽ, cô chỉ hy vọng được một phần đẹp đẽ hạnh phúc đó, lại không nghĩ rằng, một đám cưới sai lầm, một cuộc hôn nhân mù quáng, đến cuối cùng lại giống như một gốc dây leo, rắc rối lộn xộn, dây dưa nhiều phiền phức như vậy.

Hiện giờ, cô cũng không biết, bản thân có thể trở lại như trước không, còn có thể tìm lại được cảm giác yêu đương không.

Nếu cuộc đời là một vở kịch, vậy thì diễn viên trong đó, có nữ chính, cũng có nam chính, nam chính trong đời cô là ai?

Công ty tổ chức ọi người cùng đi du lịch, ngồi trên xe buýt, nhìn cảnh vật bên ngoài lướt qua thật nhanh, cô mơ màng ngủ thiếp đi.

Điện thoại báo rung, là tin nhắn có email. Cô vô tình mở ra, hết sức bất ngờ.

Người gửi: Trương Khải Hiên.

Chủ đề: Em có khỏe không?

Nội dung:

Đường Mạn, em có khỏe không? Lâu rồi không gặp, em sống có tốt không?

Mấy hôm trước là sinh nhật em, bất giác lại một năm nữa trôi qua, chúng ta biết nhau cũng được ba năm, nhưng mà, trong thời gian ba năm đó, anh lại chưa từng trải qua sinh nhật cùng em một lần nào cả. Hôm nay, anh đứng trong khu nhà xưởng, nhìn dòng người hối hả qua lại lúc tan ca, đột nhiên anh hoài nghi, đây là một đoạn trong phim điện ảnh có phải không? Ba năm trước, thậm chí anh chưa từng nghĩ, ba năm sau anh còn có thể đứng trong này, tiếp tục nhìn mọi người. Hiện giờ, anh khỏe mạnh như xưa, anh xem hoa hòe vào mùa xuân, đã trải qua thu hoạch vào mùa thu, tuyết lạnh vào mùa đông, nhưng mà, trong lòng anh rất buồn, bây giờ, chỉ có một mình anh ngắm nhìn những thứ này.

Anh đã quên mất tình huống lần đầu tiên gặp em, nếu không phải trong nhật ký của em có ghi lại, anh căn bản không nhớ ra. Điều bây giờ anh có thể nhớ được chỉ là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò, em ngồi trước mặt anh, thật rụt rè nhưng lại thích thú ăn thức ăn ở trước mặt mình. Khi neho mắt, vẻ mặt vui vẻ giống như cô học trò được khen ngợi khi đến trường, khắp trong mắt đều là vẻ hài lòng giản đơn, thật ra khoảnh khắc đó, em đã len lỏi vào sâu trong lòng anh.

Không thể phủ nhận, tình yêu anh dành cho em, so với tình yêu em dành cho anh, đã quá muộn màng, thế nhưng, lúc anh hiểu được, cảm giác này cứ đâm sâu vào, như đang bén rễ trong lòng, trừ phi nhổ tận gốc, nếu không, những lúc nhớ em, nó vĩnh viễn đau âm ỷ.

À, nếu em nhận được email của anh, có thể sẽ không vui, bây giờ nói những thứ này có ích lợi gì, anh có ý gì chứ?

Đúng vậy.

Xin lỗi, thật sự xin lỗi.

Tiểu Mạn.

Từ khi rời khỏi Thượng Hải, anh không có can đảm về nhà, bởi vì trong căn nhà quen thuộc đó, bất luận quét dọn nó sạch sẽ đến đâu, ở nơi đó, anh vẫn có thể ngửi thấy mùi hương của em, còn có ngăn tủ treo quần áo của em, nó không lúc nào không nhắc nhở anh, em và anh đã từng kết hôn, chúng ta từng chung

sống với nhau, từng trải qua những ngày hạnh phúc, từng cãi nhau, cũng từng xa nhau, còn từng gây tổn thương cho nhau.

Tiểu Mạn, em nói xem ký ức của con người phải bao lâu mới có khả năng mất đi hoàn toàn chứ?

Anh không biết trả lời vấn đề này thế nào, anh chỉ biết một chuyện.

Hóa ra, anh ngốc như vậy, yếu đuối như vậy, cho đến tận bây giờ, thật ra anh vẫn nhớ em như cũ.

Hóa ra, anh rất yêu em, yêu những ngày có em bầu bạn, em hết như một dây leo, thoát nhìn yếu đuối, thật ra em rất kiên cường, anh cứ như vậy yêu em, nhưng nuối tiếc chính là, em ở trong lòng anh, cũng không có khả năng ở bên cạnh anh, nhắm mắt lại, em ở ngay trước mắt anh, mở mắt ra, em lại tan biến không một dấu vết.

Xin lỗi em, anh nói nhiều quá, suy nghĩ lộn xộn, nhưng mà, có một chuyện rất rõ ràng, anh yêu em.

Em ngày một khắc sâu trong ký ức của anh, mà ký ức lại thuộc về quá khứ, anh hy vọng em sẽ đạt được cuộc sống hạnh phúc về sau, anh chân thành chúc phúc em.

Tiểu Mạn.

89. Q.2 - Chương 37

Đường Mạn khép điện thoại lại, vô cùng xúc động, đúng vậy, ký ức thuộc về quá khứ, thứ chúng ta muốn đạt được chính là cuộc sống hạnh phúc về sau.

Khải Hiên, anh thế nào rồi?

Khải Hiên, anh cũng là một đoạn ngắn mỹ lệ trong đời em, mà ký ức, mãi mãi chỉ có thể ở thì quá khứ.

Cô cảm thấy khó khăn.

Thật sự rất khó chịu, những lúc vô thức, cô thường hay nhớ đến anh, hiện giờ, cô cũng không còn trách anh nữa. Ai cũng lựa chọn cuộc sống của chính mình, lúc đó giữa họ chỉ có dấu chấm hết. Mà đối với những chuyện cô đã quyết định, cô không hề hối hận, chỉ hy vọng anh vui vẻ.

Đến khu du lịch rồi, mọi người reo hò xuống xe, nhìn thấy phong cảnh hoàn toàn mới, Đường Mạn đột nhiên có cảm giác cô đơn.

Bên cạnh khu du lịch là một cánh đồng hoa màu xanh biếc, lá cây ngô (bắp) tươi tốt như cánh tay dang ra của Ana, như vẫy gọi mọi người. Mọi cười cười hi hi ha ha đi phía trước, Harao đi cùng bạn gái, bước chân thật đều nhau.

“Đã lâu không được hít thở không khí trong lành như vậy.” Anh ta nói.

Đường Mạn gật đầu, có chút lơ đãng.

Cô thật sự rất nhớ cuộc sống ở nông thôn trước kia, mùi bùn đất mới xới, trong không khí thoang thoảng mùi hương hoa trên cây, còn có khói bếp bốc lên lượn lờ vào buổi đêm, trong nháy mắt, cô thật sự rất nhớ trước đây.

Cô theo mọi người đi về phía trước, một đồng nghiệp chạy đến bên cạnh cô, trong lúc vô tình huých cô một cái, người cô nghiêng sang một bên, một phiến lá ngô (bắp) cửa xẹt qua mắt cô.

Đường Mạn cảm thấy mắt rất xót, cảm giác như bị bỏng, nhưng mà cô không lưu tâm lắm, chỉ lấy tay dụi dụi mắt.

Thế nhưng nước mắt cứ thế tuôn ra, Harao cảm thấy lạ nên hỏi cô, “Em làm sao vậy?”

Đường Mạn lắc đầu, “Không sao, bị lá ngô cửa qua mắt một chút.”

Cô hoàn toàn không quan tâm, chỉ xước nhẹ như vậy, liền xảy ra phản ứng rất nhanh, đến chiều, cô cứ chảy nước mắt, còn sưng tấy lên, nhìn không rõ. Cô ở trên xe từ từ nhắm hai mắt lại, muốn nghỉ ngơi một lát, chờ sau khi quay về công ty sẽ nhỏ ít thuốc.

Nhưng mà, sự tình hoàn toàn không đơn giản như cô đã nghĩ.

Đến tối, hai mắt Đường Mạn đã không cách nào nhìn rõ mọi thứ, cô sợ hãi, lập tức đến bệnh viện.

Harao đúng là bạn tốt, anh ta đến bệnh viện với cô. Đường Mạn rất áy náy, “Xin lỗi, tôi làm phiền anh hèn hò rồi.”

Harao lắc đầu, thật ra, anh ta chăm sóc cô như vậy không phải có ý gì với cô, chỉ là Trương Khải Hiên đã từng nhờ anh ta, “Xin anh giúp tôi chăm sóc Đường Mạn, cảm ơn anh.”

Hai người họ đều là bạn của Harao.

Bác sĩ kiểm tra mắt cho Đường Mạn xong thì trực tiếp nói với họ, “Mắt của cô rất nghiêm trọng.”

Đường Mạn kinh ngạc.

Bác sĩ nói, “Tổn thương giác mạc, tuy rằng chỉ là chuyện ngoài muốn nho nhỏ, nhưng mà phiền lá trực tiếp cửa ngang qua mắt cô, cô nhìn trên bề mặt đi, giác mạc của cô đã bị trầy.”

Harao bối rối, “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Bác sĩ nói, “Biện pháp tốt nhất chính là ghép giác mạc.”

Đường Mạn sợ hãi, Harao cũng không tin, chỉ là một bất ngờ nho nhỏ, lại có thể gây ra tổn thương như vậy? Đây thật sự là một lá ngò gây ra vụ án giết người.

Hai người thở dài.

Bác sĩ nói: “Còn có một biện pháp thay thế, hiện tại trên giác mạc của cô có vết thương, có thể dùng nội mạc cuống rốn để khâu lại miệng vết thương. Nhưng mà phương pháp này chẳng qua chỉ là chuyển tiếp, nội mạc cuống rốn chỉ có thời hạn hai năm, nếu nội trong hai năm, cô không tìm được giác mạc thích hợp để làm phẫu thuật, mắt của cô sẽ không nhìn thấy gì nữa.”

Đường Mạn ngây dại, bây giờ thật sự rất hoang mang và lo sợ.

Harao cũng bất đắc dĩ, tình hình cấp bách thế này, làm sao có thể tìm được giác mạc thích hợp?

Bác sĩ nói: “Nội mạc cuống rốn rất dễ tìm, hai người suy nghĩ đi, khi nào thì làm phẫu thuật?”

Đường Mạn ngồi trong đại sảnh bệnh viện, cô vô cùng đau đầu, Harao an ủi cô, “Đừng nghĩ nhiều quá, em cũng đừng cảm thấy áp lực.”

Đường Mạn chỉ lắc đầu, “Chỉ còn thời hạn hai năm sao? Thì ra tôi còn có thể sống được hai năm.”

“Em lại nghĩ lung tung rồi, thời gian hai năm cũng thừa thãi mà, nội trong hai năm muốn tìm một giác mạc thích hợp là chuyện rất dễ dàng.”

Trong lòng Đường Mạn cũng rất khổ sở, cô tha hương nước ngoài, chỉ cảm thấy vô cùng cô độc, trời đất xoay chuyển, không có chỗ nào để dựa vào.

Chỉ là nếu không phẫu thuật, mắt cô sẽ tiếp tục chuyển biến xấu đi. Rất nhanh, cô sẽ không nhìn được nữa.

Harao nói với cô: “Đường Mạn, em yên tâm làm phẫu thuật đi, Khải Hiên sẽ đến nhanh thôi.”

Cô kinh ngạc, Trương Khải Hiên sao?

Harao nói, “Đúng vậy, tôi báo với anh ấy, cũng không nói trước một tiếng với em. Em sẽ không giận tôi chứ?”

Cô nhất thời ngây dại.

Sáng ngày thứ ba, Trương Khải Hiên nhanh chóng xuất hiện ở bệnh viện.

Lúc anh đến bệnh viện, Đường Mạn đang ở trong phòng bệnh, cầm chiếc gương, đánh giá hai mắt của mình một cách cẩn thận, sưng đỏ một mảng, còn chảy nước mắt nữa, cô cười khổ, “Phía trên này bị che bởi một lớp màng, cũng giống như miếng băng keo trong suốt dán trên mu bàn tay, anh nói xem, còn có thể nhìn thấy đồ vật gì chứ?”

“Nếu em thật sự bị mù, vậy để anh làm mắt của em nhé.”

Cô kinh ngạc, là giọng nói của Trương Khải Hiên?

Cô quay đầu lại, nheo nheo mắt, cố gắng mở to mắt không được, cô đành phải hí mắt lại.

Đúng là anh.

Anh đứng ngay cửa, trong tay chỉ có túi hành lý nhỏ, trên người mặc một chiếc áo khoát màu trắng, còn mặc quần jean, cách ăn mặc thoải mái, nhưng mà, khoảnh khắc đó, cô giật mình, anh là ai?

Anh trả lời: “Anh là Trương Khải Hiên.”

Cô thì thào nói: “Anh đã đến rồi.”

“Đúng vậy, em khỏe không?”

Đường Mạn bật khóc.

Trương Khải Hiên bước đến, anh mừng mừng tủi tủi, cúi người xuống, ngồi xổm bên chân cô, nhìn chăm chú vào mắt cô, anh hỏi: “Em nhìn rõ anh không?”

Đường Mạn rút nước mắt, cô khẽ nói: “Nhìn rõ.”

Anh nắm tay cô, giọng nói nghẹn ngào: “Em nhìn kỹ lần nữa đi.”

Cô cup mắt xuống, nhìn thật kỹ người ở trước mặt.

Đúng là Trương Khải Hiên, gương mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt vẫn tha thiết, chiếc mũi thẳng, trong lòng cô khó chịu.

“Khải Hiên.”

Trương Khải Hiên cúi đầu, đầu anh chôn vào tay cô, thấp giọng nói, “Không cần lo lắng, không sao đâu.”

Đường Mạn chảy nước mắt.

Ca mổ được sắp xếp rất nhanh, tất cả đều được an bài thỏa đáng, Trương Khải Hiên và Harao cùng đưa cô tiến vào phòng phẫu thuật, bởi vì không phải làm phẫu thuật bộ phận khác trên cơ thể, nên Đường Mạn tự đi vào, lúc cô bước vào phòng phẫu thuật, cô quay lại nhìn Trương Khải Hiên.

Lạ thật, giờ phút này, cô nhìn anh lại thấy vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt anh vẫn tha thiết như vậy, cô ngổn ngang cảm xúc.

Đi một bước vào phòng phẫu thuật, trong đầu nhớ lại lời nói của anh.

“Tiểu Mạn, sau khi xa em, anh về quê. Tại một nơi bầu trời xanh thăm thẳm, gần như với tay là có thể chạm tới, nháy mắt khiến chính mình có hơi choáng ngợp trong bầu không khí trong lành ấy. Thế giới của anh cũng trong xanh phẳng lặng, anh thấy rất nhiều con ngựa hoang hợp thành đoàn chạy từ cao nguyên xuống đường, xa xa, thế giới của chúng yên tĩnh là thế. Thật ra, so sánh với thế giới đơn thuần của chúng, thế giới loài người chúng ta phức tạp, xấu xa biết bao. Anh múc một gáo nước trong hồ Namtso (1), uống xong, nước hồ ngọt mát thấm vào tim phổi anh, cảm giác này, trong veo thuần khiết. Nằm dưới bầu trời xanh, lần đầu tiên anh cảm nhận được, hóa ra, cuộc sống tươi đẹp như vậy, anh lại nghĩ đến những lời em nói với anh; Thật ra mỗi chúng ta đều rất bình thường, hệt như dây leo trên tường kia, thoạt nhìn rất tầm thường, tầm thường đến độ không thể tầm thường hơn, nhưng nó có sức sống rất mãnh liệt, cảm ơn em, Tiểu Mạn, em đã cho anh sinh mạng mới.”

(1) Namtso hoặc hồ Nam (tên chính thức Nam Co; tiếng Mông Cổ: Tengri Nor; nghĩa là hồ Thiên Đường; Trung văn giản thể: 腾格里湖; bính âm: Téngrì Cù, Nạp Mộc Thác) là một hồ nước trên núi cao tại khu vực ranh

giới giữa huyện Damxung của thành phố Lhasa và huyện Baingoin của địa khu Nagqu tại Khu tự trị Tây Tạng, Trung Quốc, cách 112 km về phía bắc tây bắc của trung tâm Lhasa.

Đường Mạn vào phòng phẫu thuật, nằm trên bàn phẫu thuật.

“Sau đó, anh lại đến Tứ Xuyên, đi bộ vượt qua một ngọn núi cao, từng bước băng qua sườn núi là thấy một con đường nhỏ rộng chừng một mét, bên phải con đường chính là vách núi cao hơn mười mét, lúc ấy anh rất sợ, con đường này, mỗi ngày đều có rất nhiều trẻ em đi học ngang qua, cho dù trời mưa gió, ham muốn học hỏi khiến chúng quên đi sợ hãi, nói cười hớn hở băng qua con đường nguy hiểm này.”

“Anh thấy trường tiểu học trên núi đó chỉ có hai giáo viên, năm mươi học sinh, hai vợ chồng dạy học ở đây, dạy cũng đã mười năm. Nơi đó điều kiện gian khổ, nhưng hai vợ chồng không một lời oán thán. Mùa đông trời lạnh, họ dẫn theo túi nhỏ ra sân chạy bộ, khi có một chút ánh nắng mặt trời, mọi người ngồi ở dưới ánh nắng lớn giọng đọc bài. Cảnh tượng đó, làm anh cảm động sâu sắc, cũng kích thích anh. Khi chúng ta ở một bên ăn xài hoang phí không biết xấu hổ, lại không ngờ rằng trên đời này còn có những người như vậy, trải qua cuộc sống nghèo khó, nhưng mà, họ lạc quan, khỏe mạnh, vui tươi. Cảm giác thỏa mãn giản đơn đó chúng ta dùng tiền cũng không mua được, lúc đi, anh để lại tất cả số tiền trên người lại, sau này, anh sẽ vẫn chú ý đến họ, bởi vì ánh mắt của những đứa trẻ này, khiến cho thế giới của anh cũng trong suốt một mảnh.”

Mắt Đường Mạn mở to nhìn đèn mổ trên đỉnh đầu, đèn từ từ sáng lên, đánh vào mắt cô.

Cô lặng lẽ nhớ lại lời nói của anh: “Tiểu Mạn, em đã từng nói, anh là chồng của Đường Mạn, anh sẽ không sao, em sẽ cho anh một cuộc sống khỏe mạnh, hạnh phúc để chào đón ngày mới, bây giờ, anh đã làm được. Tiểu Mạn, anh tuyệt đối cũng không để cho em có chuyện, anh muốn em luôn khỏe mạnh, hạnh phúc, ngày ngày nhìn thấy mặt trời mọc, hãy tin anh.”

Cô vô cùng xúc động, Khải Hiên, cuối cùng anh cũng trưởng thành rồi, chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tan hợp hợp tan, trong cuộc đời ngắn ngủi, chúng ta thật sự có duyên, có lẽ, chúng ta là hai cây leo, phải ở cùng nhau, nương tựa vào nhau, chăm sóc cho nhau.

Trương Khải Hiên ngồi ở băng ghế bên ngoài, hai tay đan vào nhau.

Anh thầm nói: “Anh sẽ không để em có chuyện đâu, Tiểu Mạn, anh tuyệt đối sẽ không để em có chuyện.”

Em sinh trưởng trong tim anh, sống trong lòng anh, em từng nói, muốn anh kiên cường, phải nhớ rõ lời em nói, anh vẫn nhớ, vĩnh viễn không quên. Hiện giờ, anh đến đây, anh đã biết cái gì là yêu, anh có được tình yêu, cũng từng mất đi tình yêu, anh biết quý trọng phần tình yêu đó thế nào, tình yêu em dành cho anh, anh sẽ vĩnh viễn giữ lại trong lòng, mà thời gian của em và anh vẫn còn rất nhiều, rất lâu, nếu có thể, anh nguyện ý dùng thời gian cả đời đều bù đắp lại tất cả.

Đường Mạn khê thở một hơi.

Trương Khải Hiên nhìn về phía trước. Sau khi đưa Đường Mạn vào phòng, có ý tá đến hỏi anh, “Người đưa vào phòng phẫu thuật là gì của anh vậy?”

Anh trả lời không chút do dự, “Là người thân của tôi, vợ tôi.”

Đèn phòng phẫu thuật bật sáng, hy vọng lại tăng lên.

Thủy Tụ Nhân Gia: Kết cục của Trương Khải Hiên đến đây là hết, chúng ta có thể nhắm mắt lại để tưởng tượng kết cục này, Tiểu Mạn vào phòng phẫu thuật, hy vọng mới được nhen nhóm lên, chờ đợi cô là Trương Khải Hiên, như vậy họ sẽ thế nào đây? Kết cục này, kết thúc như vậy. Phía sau còn hai chương, nếu thích Trương Khải Hiên xin dừng lại, nếu thích Lý Văn Khải, hoành nghênh xem tiếp.

90. Q.2 - Chương 38

Sáng nay thức dậy, mới phát hiện tối qua không kéo rèm cửa, trước mắt là vàng thái dương rực rỡ, ánh diệu nhẹ len lỏi vào phòng, làm cả phòng ấm lên, mùi của ánh mặt trời, thơm ngát cả căn phòng.

Lại trở về nước.

Đường Mạn đuổi thẳng lưng, đẩy cửa sổ phòng trọ của mình ra.

Thời tiết thật đẹp.

Từ Nhật Bản trở về đã một tháng, ca phẫu thuật cũng vô cùng thành công, còn Trương Khải Hiên, anh vẫn luôn ở bên cạnh cô, anh hết như người yêu kiên nhẫn, chăm sóc hết thấy cho cô, khoảnh khắc tháo băng ra, ánh sáng có hơi chói mắt, chớp mắt vài cái, nhìn thấy mọi thứ có chút lơ mơ, cô thoáng thất thần, phản ứng thuốc thật lâu sau mới có tác dụng, anh tha thiết lại lo âu hỏi cô: “Bây giờ có nhìn rõ anh không?”

Đường Mạn gật đầu, “Rõ, rất rõ.”

Anh yên tâm: “Tiểu Mạn, anh tuyệt đối sẽ không để em có chuyện gì đâu, sau khi về nước, anh sẽ tìm giác mạc thích hợp cho em.”

Cứ như vậy, cô quay lại Thanh Đảo.

Chẳng qua, Đường Mạn không về nhà họ Trương, cô đã quen với cuộc sống một mình, sau khi thuê xong một phòng trọ, cô lại bắt đầu cuộc sống mới.

Dưới sự đề nghị của Trương Thụy Hằng, cô về công ty làm việc.

Trương Khải Hiên vẫn ở bộ phận thương mại, Đường Mạn trở về bộ phận kiểm tra chất lượng, hai người, một người trên lầu, một người dưới lầu.

“Hai chúng ta có phải giống như bắt đầu quen nhau lại hay không?” Trương Khải Hiên hẹn cô ra ngoài, hai người ngồi trong nhà hàng cơm tây Spring, nơi hẹn hò đầu tiên của ba năm trước, nghe giai điệu trầm bổng của tiếng đàn violon, anh hỏi cô.

Đường Mạn suy nghĩ, “Đúng là có cảm giác này.”

Cô biết, hiện tại anh đang theo đuổi cô lần nữa, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Đường Mạn cũng có cảm giác như bắt đầu lại cuộc sống mới, nhưng mà, cuộc sống này nên bắt đầu từ đâu? Một khi đã bắt đầu, là bắt đầu hoàn hảo hay vẫn là mơ hồ đây?

Tất cả mọi người đều có cuộc sống mới, có phải cô cũng có thể bắt đầu lại hay không?

Thỉnh thoảng, Đường Mạn cũng quay về thăm hỏi bà Trương một chút, tuy rằng Trương Thụy Hằng vẫn là Chủ tịch, nhưng bởi vì lý do sức khỏe, ông dần dần thoái lui về tuyến sau, rất nhiều việc ở công ty đã giao cho Trương Khải Hiên cùng các lãnh đạo khác tiếp quản, còn bà Trương? Bà Trương có hơi hồ đồ, nhưng cũng may sự hồ đồ này của bà không phải chỉ mình bà biết, chính là một lần trong lúc vô tình Đường Mạn phát hiện bà đang cầm cây son ra sức tô lên môi ở trên mặt gương, cô vô cùng kinh ngạc, bà không phải tô son vào miệng mình, mà là tô lên cái miệng hiện ra trên gương?

Rất nhanh, bác sĩ báo với mọi người, “Bệnh nhân mắc chứng xơ cứng động mạch não, hiện giờ suy nghĩ ý thức đều có chút mơ hồ, mọi người phải quan tâm bà ấy hơn.”

Lúc này mọi người mới biết, bà Trương bị hồ đồ là thật.

Chu Duyệt cười khổ: “Lần trước chị dẫn Đồng Đồng về nhà họ Trương, mẹ lại có thể không nhớ chị, vừa thấy chị thì gọi Tiểu Vân, xem chị thành em gái của mẹ.”

Nhưng mà khả năng ghi nhớ của bà Trương khi gặp Đường Mạn lại tốt hơn rất nhiều. Bà nhìn Đường Mạn, vô cùng vui vẻ, cũng vô cùng đặc ý, “Tiểu Mạn, con là Tiểu Mạn, mọi người đừng giả bộ ngỡ ngàng để lừa mẹ nữa, mẹ tuyệt đối không nhận lầm đâu, con là ai? Con là con dâu của mẹ.”

Bà nói vô cùng quả quyết, tất cả mọi người đều cười.

Đường Mạn cũng cười, hiện giờ Chu Duyệt hạnh phúc lắm. Cô kết hôn, gả cho người đàn ông tốt đó như ý nguyện, về phần tài sản của chồng trước, Trương Khải Quân từng lập di chúc, trước khi Trương Vũ Đồng chưa đến mười hai tuổi, nếu Chu Duyệt tái hôn, sẽ không được thừa kế tài sản, nhưng Trương Khải Hiên là người giám hộ cho di chúc của anh trai, dưới sự đồng ý của anh, Chu Duyệt thuận lợi thừa kế tài sản của Trương Khải Quân, hiện giờ cô sống rất sung túc và hạnh phúc.

Nhìn bên ngoài, mọi người đều sống rất vui vẻ, trời yên biển lặng.

Về phần Tiểu Mạn và Khải Hiên, họ cũng không kết hôn lại lần nữa, hiện giờ hai người ngược lại rất thân thiết, hệt như hai người bạn không có gì giấu nhau, đôi khi, hai người rất cảm khái, lúc làm vợ chồng cũng chưa từng trò chuyện nhiều như vậy, khi không còn làm vợ chồng nữa, lại phát hiện ra rất nhiều đề tài, dâng lên như thủy triều, thật thốn thức.

Thế nhưng, chẳng qua trong cuộc sống hình như luôn có chút tiếc nuối, có lẽ chuyện không như ý mình.

Đường Mạn cũng không liên lạc với Lý Văn Khải. Hiện tại, cô rời khỏi nhà họ Lý cũng gần chín tháng, hệt như khoảng thời gian rời khỏi nhà họ Trương. Hiện giờ, thời gian cô xa Lý Văn Khải cũng đã chín tháng, từng có một khoảng thời gian, cô không kiềm chế được muốn biết tình hình gần đây của anh, nhưng sau khi dần xuống, thời gian trôi qua càng lâu, cô cũng không dám tìm lại cảm giác này nữa.

Nhưng mà, vòng luân hồi của duyên phận luôn kỳ diệu như vậy, đôi khi chúng ta không ngờ sẽ gặp, lại vẫn tình cờ gặp phải.

Cô mua xong đồ ở siêu thị, lúc tính tiền, có người gọi cô: “Đường Mạn?”

Cô quay đầu lại, liền bất ngờ, “Đào Đại Dũng.”

Là Đào Đại Dũng, anh ta đi siêu thị cùng vợ con, vừa nhìn thấy Đường Mạn, anh ta liền bị bất ngờ: “Đúng là cô, Đường Mạn, tôi còn nghĩ đã nhận lầm người.”

Đường Mạn vội vàng chào hỏi anh ta.

Đào Đại Dũng cau mày, “Đường Mạn, sao cô lại không từ mà biệt vậy? Cô biết không, lúc ấy Văn Khải gấp đến nỗi phát điên luôn, cậu ta đến Thanh Đảo ba lần để tìm cô, cậu ta nghĩ chắc là cô chỉ ra ngoài du lịch thôi, rà soát hết một lượt các công ty du lịch ở Thượng Hải, nhưng vẫn không có chút tin tức nào của cô.”

Đường Mạn không cách nào giải thích, đúng, đúng là cô âm thầm ra đi.

Sau khi Đào Đại Dũng đi rồi, cô cũng ra ngoài gọi taxi.

Thật ra, cô hoàn toàn không cần phải làm như vậy đúng không? Cô biết rõ, trong lòng anh yêu cô, như vậy cô cũng hoàn toàn có thể trở trên một chút, không về nhà họ Trương, nhưng vẫn ở lại bên cạnh Lý Văn Khải như trước, nhưng mà, không thể nào, nếu đã nhận tiền của Trương Thụy Hằng rồi, cô phải thực hiện lời hứa, không thể quay về nhà họ Lý.

Vậy thì, Lý Văn Khải, hiện giờ anh thế nào rồi? Anh, còn có bà Lý, Thạch Băng, mọi người có khỏe không? Bỗng nhiên, Đường Mạn cảm thấy bản thân quá trơ tráo, thậm chí là vong ân phụ nghĩa, chín tháng bỏ đi, cô lại có thể không gọi cú điện thoại nào cho bà Lý.

Cô biết, anh vẫn là tổng giám đốc của CVS khu vực Trung Quốc, hơn nữa, trên tờ Giới kinh doanh, cô xem tin tức về anh, anh vẫn chín chắn thận trọng như vậy, ánh mắt quen thuộc của anh trong ảnh chụp vẫn điểm tinh cơ trí như vậy.

Đường Mạn lặng lẽ nói, nếu như gặp, người ấy vẫn tốt, chỉ nguyện đứng ở xa xa, chúc người mạnh khỏe, đây chính là lời chúc phúc của cô dành cho anh.

Vài ngày trôi qua, đến cuối tuần, cô đi dạo phố, đi ngang qua trước cửa tiệm cà phê Starbuck, cô dừng lại.

Cô nhớ đến lần chia tay với anh ở cửa của Starbuck, bông tuyết đầy trời, rơi xuống từng mảng, rớt trên người, trên đầu họ; cô quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt anh, ánh mắt đó khiến cô có cảm giác vô cùng ảm áp, lúc cô bước xuống lòng đường, lại phát hiện chính mình đang từng bước giẫm lên bóng anh. Bóng anh thật rộng, cô hòa vào đó, không lộ ra chút nào.

Vô cùng xúc động, đứng ở cửa Starbuck, môi cô hiện lên chút ý cười, buộc miệng khẽ nói: “Anh có khỏe không?”

Xung quanh người đến kẻ đi, không có người cô quen, giờ phút này, cô chỉ một mình.

Cô ngồi trong Starbuck, tùy tiện gọi đồ uống, cúi đầu lấy qua một cuốn tạp chí lật xem.

Có người ngồi xuống trước mặt cô, cô đang định nói, xin lỗi, vui lòng ngồi chỗ khác được không, vừa ngẩng đầu, cô giật mình.

“Em khỏe không?”

Cô lắc lắc đầu, không hề nhìn lắm, ánh mắt, làn mi, khóe môi, thân hình cao lớn, cái đầu, diện mạo, những đặc điểm đó, đúng là anh, Lý Văn Khải.

Đường Mạn hoảng hốt, nhưng giây phút này, trái tim cô như bị buộc chặt lại, co rút thành một khối hệt như con sứa bị rắc muối.

Anh đến đây. Lúc này đây, anh rõ ràng ngồi trước mặt cô, dùng một ánh mắt vừa tức vừa hận, lại vừa bất đắc dĩ, vừa đau đầu để nhìn cô.

Lập tức, trận tuyến của cô bị rối loạn. Sự xuất hiện của anh bao giờ cũng không báo trước, còn khí thế của anh vẫn khiến cô không thể chống đỡ được.

Giờ phút này, cô biết, mình phải đối mặt với sự khiêu chiến quá lớn, bởi vì, tiếp xúc với anh, cô không ngừng nuốt nước miếng vào cổ họng một cách khó khăn.

Hồi lâu, cô lắp bắp hỏi: “Anh từ đâu đến đây vậy?”

Lý Văn Khải hừ một tiếng, “Em giỏi lắm.”

Không thể phủ nhận, sự xuất hiện của anh khiến cô chấn động, diện mạo của anh đã in sâu trong lòng cô, khoảnh khắc này, sự tồn tại của anh khơi lại ký ức trong lòng cô.

Nhưng mà, Đường Mạn chợt dạ muốn chết.

Hai người ngồi đối diện nhau, cứ như vậy mà nhìn đối phương.

Đường Mạn quan sát anh, anh không hề thay đổi, vẫn là hình dáng đó, nhưng mà cách ăn mặc của anh?

Hình như không đúng lắm, trước kia anh phối hợp đồ tây, cà vạt, khuy măng sét rất kỹ lưỡng, nhưng hiện giờ, cô chú ý đến, quần và áo không cùng một nhãn hiệu, hơn nữa, hình như tông màu cũng khác, mặt khác, áo sơ mi của anh có hơi nhăn, còn nữa, điều ngạc nhiên chính là, khuy măng sét của anh rớt ra một cái, trước đây chuyện này là không thể, hiện giờ sao anh lại có bộ dạng này, có chút luộm thuộm, lồi thối lếch thếch thế?

Lý Văn Khải nhíu mày, ánh mắt vô cùng không vui, “Anh thật sự không thể tin nổi, trên đời này lại có người phụ nữ không chịu trách nhiệm như em.”

Đường Mạn im lặng, có chút xấu hổ.

“Ngốc không ai bằng, hoang đường vô lý, không đầu không đuôi, tự tư tự lợi.”

Đường Mạn hít một hơi, phản bác lại: “Ai cho anh cái quyền phê phán người khác vậy?”

Anh nổi giận, “Là anh, em đồng ý gả cho anh, rồi chớp mắt chạy trốn không chịu trách nhiệm, em như vậy được gọi là gì? Em có biết khi mọi người trong nhà phát hiện em ra đi không lời từ biệt, cảm giác của chúng tôi thế nào không? Đúng là đã bị một vỏ lừa gạt và dối trá cực lớn. Anh không biết tại sao em lại quyết định như vậy, lúc đầu anh nghĩ chắc là em giận dữ, khi anh không gọi điện được cho em, lại không tìm thấy em, anh mới phát hiện, thì ra em đã âm mưu từ lâu, em cố ý. Anh tìm em khắp nơi, một bên phải đối phó chuyện công ty, một bên không ngừng sắp xếp người đi điều tra tung tích của em, anh điều tra nhà họ Trương, phát hiện em không có ở đó, anh cũng tra ra được quê của em, nhưng phát hiện em cũng không về đó, chẳng lẽ em lại biến mất trong không khí sao? Anh liên tục gửi email vào hộp thư của em, không thấy tăm hơi, cuối cùng bất đắc dĩ anh phải tìm người bẻ mật mã hộp thư, phát hiện căn bản em chưa từng đăng

nhập qua, tất cả phương tiện liên lạc em đều ngưng sử dụng, biến mất khỏi thế giới của anh mà không chịu trách nhiệm, trên đời này có người nào ngu ngốc đến mức hết thuốc chữa như thế này hay không? Em thật sự là đồ ngốc không hơn không kém, đùa giỡn tình cảm của người khác, trêu chọc tâm lý của người khác.”

Đường Mạn lẩm bẩm: “Rõ là trong miếu nào mà không có ma chết oan, những lời này của anh có thể treo cổ em đó.”

Anh giận đến nỗi không có chỗ trút, “Em nói xem em là một người ngu ngốc đến cỡ nào, em nhận tiền của Trương Thụy Hằng, rồi tự mình làm đúng mà rời bỏ anh, anh muốn hỏi em một câu, em đang đóng quảng cáo hay đóng phim gia đình vậy?”

Đường Mạn bị anh châm chọc đến nỗi đom đóm mắt.

Cô không lên tiếng.

Lý Văn Khải phê phán xong, anh tức giận, cũng trách móc đủ rồi, đợi một lát, anh nói, “Về thôi, chúng ta lập tức trở về.”

Đường Mạn hoảng hốt, “Không thể, cuộc sống hiện tại của em rất tốt, em có công việc mới, em chỉ mới vừa bắt đầu cuộc sống mới thôi.”

“Còn anh thì sao? Thạch Băng thì sao? Mẹ anh thì sao? Chúng tôi xem em là người thân thì sao? Em làm như vậy, đối với chúng tôi có đúng không?”

Đường Mạn không trả lời được.

Cô nhìn anh chăm chú, anh tựa lưng vào ghế, ngoài trừ thở dài vẫn là thở dài, thật lâu sau, cô nghe anh thấp giọng nói: “Đường Mạn, mẹ anh không khỏe.”

Đường Mạn sợ ngây người, dì Thạch? Cô sợ hãi, “Anh đang nói gì vậy?”

Lý Văn Khải không nhìn cô, ánh mắt anh dừng lại tại một góc của tiệm, giọng nói bình tĩnh, nhưng tràn ngập sự đau khổ: “Là ung thư gan, phát hiện ra đã là thời kỳ cuối, em đi không bao lâu, mẹ xấu, anh phải buộc mẹ đến bệnh viện mới phát hiện đã là thời kỳ cuối. Anh khuyên mẹ điều trị, nhưng mẹ từ chối, cố chấp kiên quyết, anh không ngừng khuyên can, nhưng mẹ nói cho anh biết nguyên nhân chính là, khi anh gặp nạn ở Sơn Tây, trong lòng mẹ thầm cầu nguyện với Bồ Tát, chỉ cần anh có thể bình an thoát hiểm, mẹ tình nguyện dùng mạng sống của mẹ để chuộc lại tội nghiệt mà anh phạm phải. Cho nên, mẹ từ chối uống thuốc, từ chối điều trị, vẫn rất lạc quan, sống rất kiên cường, nhưng dù sao mẹ cũng là một người bệnh, hiện giờ, mẹ thật sự... ..” Anh không thể nói thêm gì nữa.

Đường Mạn khóc, cô nhớ đến bà Lý đối xử với cô thật tốt, cô gọi thầm: “Dì Thạch.”

Không thể đổ trách nhiệm cho người khác, cô phải mau chóng đến thăm bà Lý, bất luận thế nào, bà cũng là ân nhân của cô.

Lý Văn Khải nói: “Ngày mai chúng ta về đi, anh đặt vé máy bay.”

Đường Mạn suy nghĩ, “Được, nhưng mà em cần phải xin phép công ty.”

Lý Văn Khải gật đầu.

Suy đi nghĩ lại, cô quyết định nói chuyện mình muốn đi Thượng Hải với Trương Khải Hiên.

Trương Khải Hiên ngồi trước bàn làm việc, anh nhìn Đường Mạn, cũng rất do dự, Đường Mạn muốn đi thăm bà Lý, đây vốn là chuyện không đáng trách, nhưng mà, anh vô cùng bất an.

Suy nghĩ xong, anh hỏi: “Tiểu Mạn, liệu anh có thể đi cùng em không?”

Đường Mạn ngạc nhiên nhìn anh, anh đi cùng cô sao, chuyện này sao có thể?

Trương Khải Hiên giải thích: “Bác Lý có ơn tri ngộ với em, anh cũng rất muốn nói tiếng cảm ơn với bác ấy.”

Đường Mạn vô cùng bất đắc dĩ, hiện giờ quan hệ giữa cô và Trương Khải Hiên, trong công ty ai cũng nghĩ họ đã tái hợp, nhưng mà chỉ có cô và anh biết, giữa hai người, dường như vẫn còn thứ gì đó ngăn cách.

Cô suy nghĩ xong thì nói, “Khải Hiên, em nghĩ không cần thiết lắm, đây là chuyện của riêng em.”

Trương Khải Hiên đưa mắt nhìn vào mắt cô, anh nhìn thấy sự kiên quyết trong đó, cô cũng không nhìn thẳng, có hơi chần chờ, mắt cô tìm đồ vật khác ở trong phòng, tìm được rồi, tầm mắt dừng lại ở đó.

Anh không cách nào ngăn cản quyết định của cô, đồng thời, anh cũng rất lo lắng, bởi vì một khi cô quay về Thượng Hải, cô và anh sẽ xa nhau, không phải một câu xa nhau, bắt đầu lại lần nữa đơn giản như vậy.

Bên ngoài nổi gió.

Lý Văn Khải đứng trước cửa sổ, anh rơi vào trầm tư, Đường Mạn sẽ cùng anh quay về chứ?

Chín tháng trước, cô lặng lẽ ra đi, anh ngạc nhiên nhìn hết thấy đồ nội thất ở trong phòng, quả thật khó tin.

Đường Mạn lại đi rồi sao? Vì sao chứ? Anh không tài nào hiểu được, liên tục gọi điện thoại cho cô, cái nhận lại chỉ là tiếng nhắc nhở của hộp thư thoại, anh tưởng mình nghe nhầm, hoặc là gọi nhầm số, cho đến khi bản thân mệt mỏi rồi, anh tìm kiếm đến nản lòng, anh mới hiểu ra, đây là cô cố ý, cô đi rồi, thật sự đi rồi.

Mọi chuyện đã kết thúc, khu mỏ ở Sơn Tây đóng cửa, giao cho chính phủ, đại diện pháp nhân chịu sự chế tài của pháp luật, mấy cổ đông khác chịu xử phạt kinh tế, bởi vì anh không trực tiếp quản lý, cho nên chỉ nộp tiền phạt, anh được tự do. Còn chức vụ của anh, sau khi bình tĩnh điều đình với tổng bộ ở Mỹ, cũng thu được tán thành, anh vẫn có thể tiếp tục đảm nhận công việc.

Nhưng mà, Đường Mạn đi đâu vậy? Vì sao cô không muốn đồng cam cộng khổ với anh? Đã xảy ra chuyện gì?

Anh vừa tức vừa hận vừa đau lòng trách móc. Thế nhưng cô như biến mất trong không khí.

Mãi cho đến chín tháng sau, anh đã muốn nản chí, mất đi nụ cười, lại nhận được điện thoại của Đào Đại Dũng.

Nhất thời anh phần nộ đan xen, muốn lập tức bắt cô về, dùng vĩ đập rồi quất mạnh vào mông cô, nghiêm khắc dạy dỗ cô.

Trước khi đến Thanh Đảo, bà Lý thổ lộ tâm sự với con trai, “Văn Khải, thật ra khi con người sống đến tuổi của mẹ thì không còn tiếc nuối gì, mẹ đã trải qua rất nhiều chuyện, khổ mẹ cũng chịu rồi, phúc mẹ cũng hưởng rồi. Con là con trai của mẹ, nhìn thấy con thành công trong sự nghiệp, mẹ rất vui, tuy rằng mẹ không có cháu ruột, nhưng Thạch Băng nó mang đến ẹ rất nhiều niềm vui. Trong cuộc đời mẹ, cũng chẳng có gì nuối tiếc, thế nhưng, mẹ vẫn chưa hài lòng lắm, mẹ chỉ hy vọng con có thể có một người vợ tốt để chăm sóc cho con.”

Anh rút nước mắt, ở trước mặt mẹ, anh hết như trẻ con, tháo hết tất cả nguy trang, thậm chí muốn khóc cho thật sảng khoái.

Bà Lý thở dài, “Văn Khải, con luôn nghe lời mẹ, tất cả mọi chuyện con đều hiểu mẹ, nhưng lúc trước mẹ ngăn cản con và Thuần Quyên ở bên nhau, chuyện đó khiến cho quan hệ giữa mẹ con ta căng thẳng rất lâu, con có biết tại sao mẹ lại khăng khăng làm như vậy không? Bởi vì mẹ rất hiểu con người của Thuần Quyên, khi con sa vào tình yêu, nhìn không thấy khuyết điểm của vợ, nhưng người ngoài cuộc lại có thể dùng ánh mắt sắc bén để thấy những điều mà con không nhìn ra được. Mấy năm trước, khi Thuần Quyên đến nhà chúng ta, đi đến bên ngoài khu nhà, đi Từ ở trước nhà xách giỏ đồ ăn rất nặng, đi lại rất khó nhọc, nhưng nó lại đi ngang qua người dì Từ, cũng lười liếc nhìn một cái. Sau khi đến khu nhà rồi, nó nhìn thấy ở xa xa mẹ cùng mấy dì khác đang nói chuyện ở bên cạnh bồn hoa, nó lập tức quay đầu lại, đỡ lấy giỏ đồ ăn trong tay dì Từ, còn nhiệt tình đưa dì ấy đến cửa cầu thang, nó không biết mẹ đã nhìn thấy hết, loại bày vẽ ngoài mặt này nó cũng làm, thì những lúc khác nó sẽ thế nào đây? Còn có, nó ăn cơm ở nhà chúng ta, nó biết mẹ không thích phung phí, liền lấy lòng mẹ, nói nó cũng không thích mấy món ăn đắt tiền, nhà hàng sang trọng, cảm thấy rất lãng phí, nhưng lúc ăn cơm, dì giúp việc nấu bữa cơm thường ngày, nó ăn rất ít, mẹ

đều thấy hết. Nếu nó là người thường xuyên ăn những món này, nó sẽ không có biểu cảm khó nuốt như vậy, nó giả bộ, mẹ có thể tha thứ cho nó, bởi vì mẹ tin nó yêu con, trong tình yêu, có ai không giả bộ chứ?”

Anh không nói gì, những lời này, đều là lần đầu tiên mẹ anh nói.

Bà Lý thở dài, “Sau khi nó kết hôn với con, có một lần con đi khảo sát ở vùng khác, kết quả xảy ra tại nạn xe bị thương ở chân, y tá thay thuốc cho con, nó đứng bên cạnh, một đồng băng gạc dính máu quệt ngang qua người nó, nó sợ dơ nên trốn ở xa xa, vì sao nó lại có biểu hiện như vậy? Con là ai? Con là chồng nó, lúc này nó lại không ân cần chăm sóc cho con, lại sợ dơ bộ đồ sang trọng của nó. Văn Khải, con đã ba mươi sáu tuổi rồi, vì sao tất cả mọi chuyện con đều sắc sảo như vậy, lại không nhìn ra lòng dạ của người phụ nữ bên cạnh con? Thuần Quyên rất xinh đẹp, nó đẹp hơn Tiểu Mạn rất nhiều, nhưng mà nó chỉ có thể cùng con đồng cam, cũng không thể cùng con cộng khổ. Có lẽ con cảm động vì chuyện nó bay từ ngàn dặm xa xôi đến Sơn Tây để cứu con, nhưng tại sao ở sau lưng, nó lại ngã bài với Đường Mạn, bởi vì nó nhìn thấy được, Đường Mạn không thể khoanh tay đứng nhìn, nó đánh cuộc rất chuẩn, lẽ nào con lại không nhìn ra, phía sau chuyện này, còn có người phụ nữ vì tiền đồ của con mà hy sinh bản thân chứ?”

Anh khổ sở, “Mẹ, xin lỗi mẹ, trong chuyện của Thuần Quyên, con vẫn luôn hiểu lầm mẹ.”

Tô Thuần Quyên đi Sơn Tây tìm anh, cô nói với anh, cô bán đi căn nhà của mình, cộng thêm tiền tích góp mới gom đủ tiền cho anh, anh tin là thật, vô cùng cảm kích Tô Thuần Quyên. Nhưng mà, anh biết rõ, mình và Tô Thuần Quyên đã là quá khứ, vĩnh viễn không thể quay lại. Nhưng lại không ngờ đến một chuyện, khi anh trở về được vài ngày, từ công ty mệt mỏi về nhà, lại phát hiện Đường Mạn ra đi không từ biệt.

Lúc đầu chỉ nghĩ là cô giận dỗi, sau đó anh mới hoảng hốt, chuyện rất dễ dàng, anh hỏi Tô Thuần Quyên, Tô Thuần Quyên cũng không dám giấu giếm nữa, cuối cùng cô ta kể hết tình hình cho anh nghe.

Lý Văn Khải biết được, nhất thời phần nộ không tả nổi.

Đường Mạn cứ như biến mất trong không khí vậy. Thời gian chín tháng, anh tìm cô khắp nơi, nơi nào có thể tìm ra là anh tìm hết, cũng không ngờ, hóa ra cô xuất ngoại.

Bà Lý thần nhiên nói, “Sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, thọ tướng hành thức diệc phục như thị (1). Nếu con thật sự còn yêu Đường Mạn, con phải dẫn nó quay về.”

Anh gật đầu, đúng vậy, nhất định phải dẫn cô về.

(1) Một câu trong Bát-nhã-ba-la-mật-đa tâm kinh, tạm dịch là: Hình thể là chân không, chân không là hình thể. Chân không chẳng khác hình thể, hình thể chẳng khác chân không. Mọi hình thể đều chân không, mọi chân không đều hình thể. Cảm xúc, nhận thức, tạo ứng hay ý thức đều như thế cả.

91. Q.2 - Chương 39

Thượng Hải.

Nửa người bà Lý tựa vào sofa, thấy Đường Mạn đến, bà vươn tay xúc động, ôm chầm lấy Đường Mạn.

Đường Mạn vô cùng xót xa, hệt như đứa trẻ áp đầu vào ngực mẹ, cô không thể kiềm nén khổ sở, bà Lý cũng xúc động, “Đứa con gái này thật sự không vâng lời, sao lại có thể bỏ đi mà không trở về như vậy.”

Thạch Băng cũng ôm Đường Mạn khóc nức nở, “Dì Mạn, con thật sự rất nhớ dì.”

Tổ tôn ba đời ôm lấy nhau, ôm thật chặt, Lý Văn Khải đứng ở một bên, không khỏi bùi ngùi.

Nhưng trong lòng anh lại thấy tức giận.

Bởi vì Trương Khải Hiên bám theo như cái bóng, tuy rằng Đường Mạn kiên trì không muốn anh đến, nhưng anh vẫn đau khổ khẩn cầu cô, cố chấp muốn cùng nhau đến: “Lúc em ở Thượng Hải nhờ có dì Thạch chăm

sóc em nhiều như vậy, em là người thân của anh, chẳng lẽ anh không nên chính miệng nói cảm ơn một tiếng với dì ấy sao?”

Đường Mạn biết mục đích của anh, nhưng không còn cách nào, anh chân thành, hết sức kiên trì, cô biết, anh chắc chắn sẽ đến, cho dù lúc này cô không cho anh đi cùng, nhưng anh cũng sẽ đến đúng lúc, không biết làm sao, đành phải tùy anh.

Bà Lý nhìn thấy Trương Khải Hiên, lòng bà như gương sáng, Đường Mạn nhanh chóng giới thiệu: “Dì Thạch, đây là Khải Hiên.”

Trương Khải Hiên lễ phép chào hỏi bà Lý, “Chào dì Thạch, Tiểu Mạn nhắc đến dì rất nhiều, cảm ơn sự chăm sóc của dì lúc cô ấy ở Thượng Hải.”

Bà Lý thản nhiên nói, “Tiểu Mạn rất hiểu chuyện, nó mất mẹ, dì lại không có con gái, nên dì đối xử tốt với nó cũng đúng thôi.”

Trương Khải Hiên rất thông minh, anh lập tức hiểu ra một ẩn ý khác trong lời nói của bà Lý, Tiểu Mạn mất mẹ, mẹ chồng cũng không thương cô, bà ấy đối xử tốt với Tiểu Mạn, Tiểu Mạn có cảm tình với bà ấy, các người và cô ấy có cảm tình với nhau.

Bà Lý đúng là người rất khôn khéo, bà biết những ngày còn lại của mình không nhiều, cũng biết lòng dạ con trai đang ở đâu, cho nên những ngày cuối đời này, bà phải cố gắng hết sức để giúp con trai theo đuổi lại Đường Mạn, không ngờ chồng trước của Đường Mạn lại đi theo đến đây, ít nhiều gì cũng là một trở ngại, nhưng mà không sao, bà đã có cách.

Bà giữ Đường Mạn lại ăn cơm, ăn cơm xong, Thạch Băng dựa vào lòng Đường Mạn, nghe Đường Mạn và bà Lý nói chuyện phiếm.

Trương Khải Hiên và Lý Văn Khải thì trò chuyện ở thư phòng.

Trong thư phòng của Lý Văn Khải có một bàn bi da, lúc rảnh rỗi, anh sẽ rủ vài người bạn thân đến đánh vài lượt.

Anh hỏi Trương Khải Hiên: “Có hứng thú so tài không?”

Trương Khải Hiên cũng không phải hạng xoàng, anh gật đầu, “Vây giao lưu với nhau một chút.”

Hai người bắt tay nhau, bắt đầu, Trương Khải Hiên được quyền phát bi trước, bình thường anh cũng chơi vài lượt, lúc này tự nhiên lại tập trung hơn.

Khi bắt đầu, Trương Khải Hiên rất thuận lợi, từng viên bi đủ màu chạy vào lỗ, anh có chút đắc ý, nhưng chỉ một cái lơ tay, Lý Văn Khải nắm được cơ hội, hấn bình tĩnh tự tin, đánh toàn bộ bi vào lỗ không chứa viên nào.

Trương Khải Hiên hơi nản, lúc đầu anh cũng muốn chơi thôi, nhưng, gặp phải Lý Văn Khải, sự bình tĩnh và phong thái của hắn khiến anh không khỏi kém đi vài phần.

Bà Lý vừa ân cần vừa yêu thương hỏi Đường Mạn: “Phẫu thuật mắt rồi, bị thương có nặng không? Hiện giờ nhìn đồ vật thế nào rồi?”

“Không sao, dì xem, không phải mắt con cũng giống như trước sao?”

Bà Lý an ủi cô: “Không phải lo, thời gian 2 năm có thể tìm được người hiến tặng, chỉ cần có tâm, không phải việc khó khăn gì.”

Đường Mạn gật đầu, “Thật ra, con cũng giống dì thôi, nhìn rất rõ.”

“Tối nay ngủ lại đây đi.”

Đường Mạn hơi do dự, ở lại? Cô nghĩ đến Lý Văn Khải, không khỏi cảm thấy có chút ngại ngùng.

Đang nghĩ, Trương Khải Hiên và Lý Văn Khải từ trong thư phòng đi ra, cô suy nghĩ xong thì nói với Trương Khải Hiên: “Khải Hiên, tối nay em muốn ở lại đây với dì Thạch, anh về khách sạn một mình nhé.”

Trong lòng Trương Khải Hiên nghĩ, cô ở lại, không phải là đưa dê vào miệng cạp hay sao, Lý Văn Khải cũng không chịu ngồi yên, một con dê bày ra trước mặt hắn như vậy, hắn có thể không vươn móng vuốt ra sao?

Thế nhưng, anh cũng không cách nào ép Đường Mạn đi, thứ nhất anh và Đường Mạn đã ly hôn, nói một cách khiêm nhường thì hiện tại hai người đang bắt đầu lại từ đầu, nói không nể nang thì chính là bạn bè, anh dựa vào cái gì quyết định chi phối Đường Mạn.

Anh nhìn Đường Mạn, trong lòng không biết làm sao, đành phải bắt mắt mình về khách sạn.

Lý Văn Khải nhủ thầm, Trương Khải Hiên, dù hắn có bản lĩnh thế nào cũng không đánh lại sự liên thủ của ba người chúng ta.

Trương Khải Hiên rất không cam lòng, anh đau đầu vô cùng, thật hy vọng có áo tàng hình để núp ở nhà họ Lý, bất cứ lúc nào cũng có thể quan sát nhất cử nhất động của bên đó, anh đến khách sạn một hồi liền gọi điện thoại cho Đường Mạn, "Em đang làm gì vậy?"

Đường Mạn đương nhiên biết trong lòng anh đang nghĩ gì, cô cao giọng đáp: "Em đang nằm trên giường, có phải anh muốn nghe tiếng động dưới giường em có bao nhiêu lớn không?"

Trương Khải Hiên lúng túng.

Đường Mạn bình tĩnh nói: "Khải Hiên, bây giờ chúng ta là bạn, anh và Lý Văn Khải đều là bạn của em."

Trương Khải Hiên vô cùng sầu não, "Nếu đều là bạn, em có bằng lòng cho anh một cơ hội để tiến sâu vào không?"

Đường Mạn nhẹ nhàng thở dài: "Hiện tại, em chỉ hy vọng dì Thạch có thể giảm bớt một chút đau đớn."

Cô gác máy.

Mới vừa gác máy, có người gõ cửa, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Cô mở cửa ra, tựa vào cạnh cửa, không mời Lý Văn Khải đi vào, chỉ dò hỏi: "Có chuyện gì không? Văn Ca?"

"Chúng ta có thể nói chuyện không?"

"Khuya rồi, ngày mai đi."

Anh không nản, "Anh có nhiều chuyện rất muốn nói với em."

Đường Mạn nói, "Ngày mai đi, ăn xong bữa trưa, lúc dì Thạch ngủ trưa, em có thời gian hai tiếng đồng hồ."

Lý Văn Khải không tin vào tai mình, anh cũng hiểu được ý tứ của cô, đây là cô đang từ chối, dùng thời gian của cô để dựng nên khoảng cách.

Đường Mạn đóng cửa lại.

Anh trở về phòng, suy đi nghĩ lại, anh gửi tin nhắn cho cô.

"1, 2, 5, 13, 34,... số kế tiếp là gì?"

Đường Mạn xem, trả lời, "Anh thật nhàm chán."

Anh chưa từ bỏ ý định, tiếp tục gửi tin, "Nói cho anh biết đáp án, bằng không anh không ngủ được."

Đường Mạn không vui, trả lời, "89."

(Cách giải bài toán này như sau: $1 \times 2 = 2$, $2 \times 2 + 1 = 5$, $5 \times 2 + 2 + 1 = 13$, $13 \times 2 + 5 + 2 + 1 = 34$, vậy $34 \times 2 + 13 + 5 + 2 + 1 = 89$, haha.)

Anh tiếp tục gửi: "Suy nghĩ, khao khát, chờ đợi, nhớ mong, ngủ chung, không mặc gì, quần lấy nhau."

Đường Mạn lại trả lời một tin nhắn, "Anh không biết xấu hổ."

Anh tức giận, bây giờ Đường Mạn không phối hợp với anh nữa rồi.

Anh không tài nào chịu đựng nổi, đi qua gõ cửa, Đường Mạn biết anh sẽ có chiêu này, nhưng cô không muốn làm lợi cho anh, vì thế ra mở cửa.

Anh đứng ở cửa, hệt như một binh sĩ sắp lên chiến trường, cổ lấy can đảm để nói chuyện.

Đường Mạn lại nói trước: “Tiết kiệm sức lực, lên giường đi ngủ.”

Anh nói: “Anh nhất định phải nói với em một chuyện.”

Đường Mạn quay đi.

Anh gần từng tiếng một: “Đêm nay anh và em ngủ chung với nhau.”

Đường Mạn quay đầu lại, nhìn anh từ trên xuống dưới, cô thở dài, “Văn Khải, anh về ngủ đi.”

Anh chặn cửa lại, không tài nào tin được, “Sao em lại phải như vậy? Xa nhau chín tháng, em không cảm thấy em nợ anh một lời giải thích hay sao?”

Đường Mạn cảm thấy khó khăn, “Đúng vậy, xin lỗi anh, ngay lúc anh khó khăn, em lại ra đi không từ biệt, là lỗi của em. Khoảng thời gian ấy rất khó khăn, rất bế tắc, ngoài trừ làm việc, thời gian khác, em không cách nào sống yên ổn được, nhưng mà, vượt qua khoảng thời gian đó rồi, bây giờ em rất yên ổn, cũng rất mệt mỏi, không muốn quay lại nữa.”

Anh hoài nghi, “Em lại có thể vô trách nhiệm như vậy? Anh yêu em như thế, em lại không ngừng tổn thương anh, quay đầu bỏ đi, một lời giải thích cũng không có. Mà nay, anh tận tình khuyên em quay về, em lại có thể dễ dàng phũ phàng bỏ tình cảm này không còn một chút? Tại sao em lại không nghĩ đến cảm nhận của anh? Anh là hàng hóa để em mang ra ngoài giao dịch hay sao?”

Đường Mạn lại cảm thấy khó khăn, “Đúng vậy, em từng yêu anh, nhưng hiện tại em quá mệt mỏi rồi, bất cứ sự nhiệt tình theo đuổi nào hình như cũng không vực dậy nổi hứng thú của em, em muốn sống một mình.”

Anh trừng mắt: “Em là đồ ngốc, ích kỷ, biến thái.”

Đường Mạn uể oải nói, “Đúng, anh nói đúng, em đúng là ích kỷ biến thái.”

Cô đóng cửa lại, Lý Văn Khải tức giận.

Người phụ nữ này trở mặt như lật giấy, trên đời này sao lại có người vô trách nhiệm như vậy chứ?

Anh tức giận đến hết cách, nhưng anh còn có sự nghiệp, dù sao cũng không thể canh giữ ở nhà mỗi ngày, mà anh vừa đi, người đàn ông kia sẽ thuận thế tiến vào lấy lòng.

Trương Khải Hiền rất biết giao tiếp, anh biết tình cảm của bà Lý và Đường Mạn, cho nên anh cũng giống như Đường Mạn, hết sức lấy lòng bà Lý, thậm chí đối với Thạch Băng, anh cũng tỏ ra vô cùng yêu mến.

Nhưng mà.

Bà Lý rất khôn khéo, tuy người đàn ông này mồm mép lợi hại, nhưng vẫn không thể so với con trai bà.

Còn Thạch Băng, chú này có tốt bụng cách mấy, cũng không thể so sánh với ba.

Anh rất bất đắc dĩ, lại không còn cách nào, anh chỉ hy vọng chân tình của chính mình có thể làm Đường Mạn rung động, không để cho cô dễ dàng dao động như vậy.

Đường Mạn kiên trì khuyên bà Lý tiếp nhận hóa trị, bà Lý lại mỉm cười lắc đầu, “Tiểu Mạn, con tin không, dì không đau lắm đâu, cũng không cảm thấy quá thống khổ, có thể là dì tin Phật, đau đến thế xác cũng không là gì, dì đều có thể chịu được, dì không muốn đi làm hóa trị, tiếp nhận sự tra tấn sống lay lắt qua ngày, dì chỉ hy vọng bây giờ mỗi ngày đều vui vẻ hạnh phúc là đủ rồi.”

Bà vô cùng cố chấp, không đi làm hóa trị, ngược lại mỗi ngày vẫn kiên trì tán gẫu cùng mấy người bạn già, tập thái cực quyền, hoặc là hát kinh kịch, nhưng mà, sức sống của bà dù sao cũng không chống lại được bệnh tật, mỗi ngày qua đi bà cũng yếu dần.

Đường Mạn và Lý Văn Khải đều vô cùng buồn bã, nhưng đối với sự kiên quyết của bà Lý, hai người không có biện pháp nào.

Lý Văn Khải buồn đến chảy nước mắt, Đường Mạn khuyên nhủ anh, anh khổ sở: “Anh phải làm sao đây? Không có mẹ thì anh phải làm sao đây?”

Lúc này Đường Mạn mới phát hiện, anh yếu đuối đến vậy, mẹ là trụ cột quan trọng trong đời anh, mà nay, trụ cột trong thế giới tinh thần ấy lại lung lay sắp đổ, anh cũng không chấp nhận nổi.

Anh xin Đường Mạn, “Em đừng rời khỏi anh, có được không?”

Đường Mạn cũng do dự, hiện giờ cô là người tự do, nhưng đối với hai người đàn ông quan trọng nhất trong đời cô, cô thật sự không cách nào lựa chọn được, cả hai đều có lỗi lầm, cả hai đều thật lòng ăn năn, hiện giờ, lựa chọn tình yêu thế nào, thật sự là một mắc xích khó tháo gỡ.

Thạch Băng thút thít trong lòng cô, nó sợ hãi khóc, “Dì Mạn, bà nội thật sự sẽ chết sao?”

Cô dỗ dành Thạch Băng, “Bà nội sẽ mãi mãi ở bên cạnh Thạch Băng.”

Ngày qua ngày, mặt trời lại mọc, sự thống khổ của Lý Văn Khải như tăng thêm một phần, bởi vì điều đó chứng tỏ sinh mạng của mẹ anh lại trôi đi một ngày, căn bản anh không thể ngăn thời gian trôi qua, chỉ tro mắt đứng nhìn sinh mạng của mẹ trôi đi từng chút một, anh bất lực, sự thống khổ này còn khó khăn hơn là chết.

Bà Lý vẫn là người sáng suốt nhất, bà không làm hóa trị nhưng lại làm kiểm tra mắt của mình, bác sĩ khen ngợi bà, nói: “Bà Thạch, mắt của bà không có vấn đề gì, nhãn áp không cao, tinh thể cũng không bị đục.”

Bà yên tâm.

“Đường Mạn.” Bà và Đường Mạn cùng nhau đi trên con đường dẫn đến chùa Ngọc Phật, bà ôn hòa nói với cô, “Dì đi rồi, mắt của dì sẽ để lại cho con, con nhất định phải nhận.”

Đường Mạn hoảng hốt, điều này sao có thể, tuyệt đối không thể.

Bà Lý đôn hậu vuốt tóc cô, “Như vậy thì dì mới không tiếc nuối gì hết, con có thể dùng mắt của dì để tiếp tục ngắm nhìn thế giới này, dùng mắt của dì để tiếp tục dõi theo Văn Khải, quan tâm Thạch Băng.”

Đường Mạn rút nước mắt, “Dì Thạch, con có thể tìm được người hiến tặng mà.”

Bà Lý mỉm cười, “Dì đi rồi, nhưng trái tim thì vẫn còn, vô vô minh, diệp vô vô minh tận, nãi chí vô lão tử, diệp vô lão tử tận. (1)”

(1) Một câu trong Bát-nhã-ba-la-mật-đa tâm kinh: Hết vô minh, cũng vẫn không. Hết già, hết chết, cũng không có gì.

Bà thật sự rất nhân từ, trong thế giới của bà là một khoảng bình yên, hiện giờ, bà đã không còn gì nuối tiếc.

Đường Mạn vui mắt vào đầu gối của bà mà khóc, hai người ngồi trên băng ghế dài trong phật viện, nghe gió thổi bụi bay, đàn chim bay ngang qua đỉnh đầu, hót líu lo.

Bà Lý, bà Thạch Bảo Mai, bà nhìn về phía trước, ánh mắt an tường, thật lâu sau, bà hỏi Đường Mạn: “Con nhìn ở đó xem, có thấy gì không?”

Đường Mạn nương theo tầm mắt của bà nhìn lên bầu trời ở trước mặt, thật ra cô không nhìn thấy gì cả, nhưng cô biết, bà Lý đã thấy những gì.

Bà nhất định đã nhìn thấy miền Tây Phương cực lạc, nhìn thấy đức Như Lai Phật Tổ.

Đường Mạn rơi lệ, cô tựa trên đầu gối của bà, hơn hai mươi năm, vòng ôm và sự yêu thương của mẹ chỉ còn tồn tại trong ký ức và tưởng tượng của cô, hiện giờ, có người cho cô sự quan tâm như mẹ ruột, cô bị cảm động sâu sắc, vừa định hưởng thụ tình thương của mẹ không gì đổi lại được này, nhưng mà, cái hạnh phúc giản đơn ấy lại tàn nhẫn rời bỏ cô.

Cô khẽ ghen ngào, “Dạ, con nhìn thấy, nhìn thấy.”

Thạch Bảo Mai cười nhẹ, bà yêu mến tất cả mọi thứ nhìn thấy trước mắt, cảm thấy mỹ mãn.

Một tháng sau, bà Thạch Bảo Mai ra đi trong thanh thản.

Bởi vì lúc còn sống bà thích làm việc thiện, đối với bạn bè lại vô cùng hiền hòa, cho nên có hơn ba trăm người đến dự lễ tang của bà.

Theo nguyện vọng lúc còn sống, bà để lại giác mạc của mình cho Đường Mạn.

Lý Văn Khải buồn bã không cách nào kiên trì nổi, trong lễ tang của mẹ, anh không đứng vững nổi nữa.

Thạch Băng hiểu chuyện, không dám khóc lớn, chỉ khóc thút thít trong lòng Đường Mạn, lúc hạ táng bà Lý, con bé còn đặt con búp bê của mình vào trong mộ bà nội.

Đường Mạn khóc, cô dùng mắt của bà Lý, lặng lẽ nhìn tất cả mọi chuyện.

Trương Khải Hiền cũng đến dự lễ tang, nhìn thấy Đường Mạn trả lễ như người trong nhà, anh chỉ cảm thấy khổ sở và mất mát, giờ phút này, anh cảm thấy bản thân đã không còn hy vọng.

Lý Văn Khải thu xếp xong hậu sự của mẹ, liền không cầm cự nổi nữa, ngã nhào lên giường.

Ba ngày sau, luật sư đến công bố di chúc của bà Lý:

Tôi, Thạch Bảo Mai, khi còn sống đã lập di chúc, quyên toàn bộ tiền tích góp dưới tên tôi cho hội chữ thập đỏ, các việc cụ thể sẽ do con trai tôi tùy ý sắp xếp, Thạch Băng vẫn sống ở nhà họ Lý, cho đến khi Thạch Băng đi học, nếu bằng lòng, con bé có thể đổi thành họ Lý, nếu không muốn, vẫn giữ nguyên họ Thạch. Tôi có 20 vạn tệ để lại cho Thạch Băng, người giám hộ hợp pháp của Thạch Băng sẽ do con trai tôi Lý Văn Khải và Đường Mạn cùng nhau đảm nhiệm, về căn bất động sản hai tầng đứng tên tôi, nếu Đường Mạn kết hôn với Lý Văn Khải, sẽ tặng cho Đường Mạn.

Công khai bản di chúc xong, người hết hồn nhất chính là Đường Mạn, cô không bao giờ nghĩ, bà Lý lại có thể đối xử với cô tình thâm nghĩa trọng như vậy.

Trương Khải Hiền tìm đến cô, anh khẽ hỏi cô: “Hai chúng ta, có thể nói chuyện không?”

Đường Mạn gật đầu.

Thạch Băng nhìn thấy Đường Mạn ra ngoài cùng với Trương Khải Hiền, nó tưởng nhầm rằng Đường Mạn muốn bỏ đi, nó vừa mới mất đi bà nội, không cách nào chấp nhận mất thêm Đường Mạn, nhất thời khóc lớn, “Dì Mạn đừng đi mà.”

Đường Mạn bật khóc, ôm lấy Thạch Băng, hôn rồi lại hôn.

Lý Văn Khải từ trên lầu vàng chạy xuống, anh thấp giọng hỏi: “Tại sao lại muốn đi? Hai cô mẹ anh còn chưa lạnh, em lại bỏ rơi hai cha con anh trong lúc này sao?”

Đường Mạn do dự đứng ở phòng khách, Thạch Băng đứng phía sau đột nhiên khóc lớn, nó đứng trong phòng khách, nước mắt rơi như mưa, nó gọi Đường Mạn: “Mẹ ơi, mẹ ơi.”

Tất cả mọi người ngây ngẩn.

Thạch Băng vẫn ôm lấy Đường Mạn thật chặt, vẫn gọi không ngừng: “Mẹ ơi, mẹ đừng đi.”

Tim Đường Mạn đau như dao cắt, cô ôm lấy Thạch Băng, nước mắt rơi xuống.

Trong lòng Trương Khải Hiền cảm thấy thê lương, trong mắt Đường Mạn, anh nhìn thấy sự không nỡ, lòng anh cứ thế chùn xuống, anh biết, trái tim cô ở đây, ở lại bên cạnh Lý Văn Khải và cô bé kia.

Anh ngược lại bình tĩnh, cười khổ, anh bước qua, nhẹ nhàng vịn lấy bả vai Đường Mạn.

“Tiểu Mạn, chúc em hạnh phúc.”

Quay đi, anh bình tĩnh rời khỏi, một phút, một giây, anh cũng không muốn ở lại thêm nữa.

Hiện giờ, Đường Mạn đã đưa ra lựa chọn, giữ cô lại, sẽ chỉ khiến cô càng thêm thống khổ.

Anh yêu em, vì hạnh phúc của em, anh tình nguyện buông bỏ tất cả, cho dù đó là em.

Tại Thượng Hải, anh lại mất cô thêm lần nữa.

“Em vĩnh viễn sẽ không biết, ở trong lòng anh, em quan trọng bao nhiêu, em như dây leo, vĩnh viễn sinh trưởng trong trái tim anh.

Hóa ra, anh rất yêu em, yêu những ngày có em bầu bạn, em hết như dây leo, thoát nhìn yếu đuối, thật ra em rất kiên cường, anh cứ như vậy yêu em, nhưng nuối tiếc chính là, em ở trong lòng anh, cũng không có khả năng ở bên cạnh anh, nhắm mắt lại, em ở ngay trước mắt anh, mở mắt ra, em lại tan biến không một dấu vết.

Xin lỗi em, anh nói nhiều quá, suy nghĩ lộn xộn, nhưng mà, có một chuyện rất rõ ràng, anh yêu em.

Em ngày một khắc sâu trong ký ức của anh, mà ký ức lại thuộc về quá khứ, anh hy vọng em sẽ đạt được cuộc sống hạnh phúc về sau, anh chân thành chúc phúc em.”

Anh xoay người rời đi, không ngoảnh lại nhìn, cũng không để người khác nhận ra sự thương cảm của anh.

Còn ở sau lưng anh, cả ba người cũng buồn bã ôm chầm lấy nhau.

Lý Văn Khải xót xa nói, “Đừng đi, nếu em dám rời khỏi anh lần nữa, anh sẽ trói em lại, cả đời không cho phép em bước khỏi căn nhà này nữa bước.”

Đường Mạn chỉ khóc, cô chỉ có thể gật đầu.

Thạch Băng vui vẻ ôm ba mẹ, vùi đầu vào trong lòng ba mẹ, cả ba người lại ở cạnh bên nhau.

Đời người sẽ trải qua rất nhiều chuyện, gặp được người mình yêu, gặp được tình yêu bất ngờ, khi tình yêu đến, bạn không thể trốn tránh, mà phải tiếp nhận, cho dù tình yêu đó không có quy tắc, cũng không có chừng mực, ai trong chúng ta cũng không thể đoán trước được tình yêu này sẽ mang đến cho chúng ta những gì, có thể là ngọt ngào, cũng có thể là tổn thương, bất luận thế nào, chỉ cần bạn có tình, sẽ không cần hối hận.

Trong đời người, hạnh phúc là gì? Hạnh phúc thật ra là một định nghĩa rất đơn giản, nó không có thứ gì để so sánh, chẳng qua chỉ là cảm giác, đôi lúc nó rất giản dị, nói đơn giản hạnh phúc chính là trong cuộc sống bình thường, ôm lấy người mình yêu, cùng nhau trải qua một cuộc sống bình dị nhất.

Một năm sau đó, con trai của Lý Văn Khải, Lý Quan ra đời.

+++++ Toàn văn hoàn +++++

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-leo>